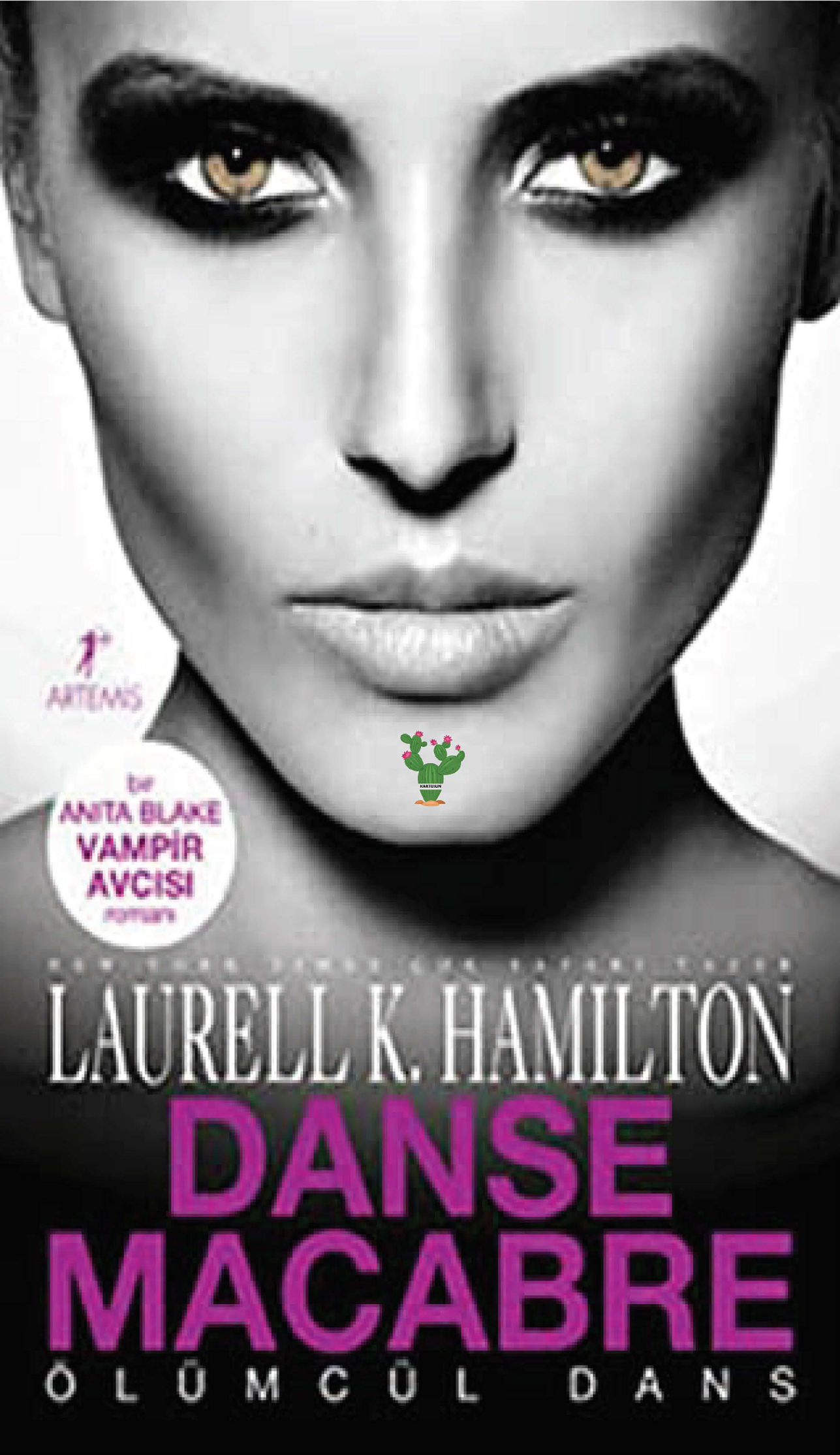

ARTEMİS
bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
LAURELL K. HAMILTON
DANSE
MACABRE
ÖLÜMCÜL DANS

DANSE MACABRE

ÖLÜMCÜL DANS

"Kasımın ortasıydı. Koşuya çıkmam gerektiği halde evimde, kahvaltı masama oturmuş, erkekler, seks, kurtadamlar, vampirler ve ortada bir evlilik olmadığı halde sevişmekten asla çekinmeyen kadınların en çok korktuğu şey hakkında konuşuyordum..."

- Anita

Anita tehlikeli bir durumla karşı karşıyaydı. Şehrin başvampiri Jean-Claude, kurtadam Richard ve Anita arasındaki cinsel güç yeni seviyelere ulaşıyordu. Jean-Claude'un başvampir olarak gücü artarken sağı solu belli olmayan Richard ise değişiyordu.

Günler geçiyor ve Anita'nın aklını karmaşık vampir politikaları dışında bambaşka şeyler meşgul ediyordu. Asırlardır kadınların kabusuna dönüşen endişe bir türlü peşini bırakmıyordu. Hamile miydi? Hamileyse, bebeğin babası ya vampir, ya kurtadam, ya da tamamen başka türlü bir şeydi. Ölüleri dirilten ve vampirleri avlayan bir federal mareşalin bebek büyütmesini akıl mantık almıyordu. Hiçbir ölümlü ya da ölümsüz yaratık Anita'yı böylesine korkutmamıştı!

"Hamilton gittikçe daha iyi yazıyor."
- *St Louis Post-Dispatch*

"Dinmek bilmeyen bir heyecan fırtınası, iyi yazılmış, ağzınızı açık bırakacak, sınırsız bir erotizm... Hiç şüphe yok ki, önümüzdeki uzun yıllar boyunca okurlar Anita Blake okumak için kıvranacak."
- *The Denver Post*

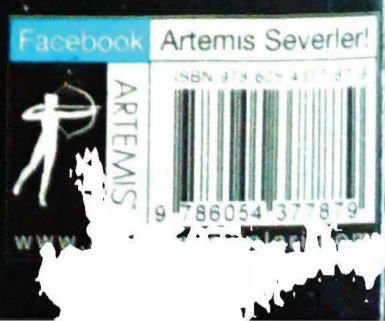
bir ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI romanı

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında milyonlarca okuyucuya ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor.

www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitelerinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

1

Kasımın ortasıydı. Koşuya çıkmam gerektiği halde evimde oturmuş, kahvaltı masasında erkekler, seks, kurtadamlar, vampirler ve evlenmemiş ama cinsel yönden aktif kadınların en çok korktuğu şeyden konuşuyordum; geciken adet döneminden.

En iyi arkadaşım ve özel dedektif Veronica (Ronnie) Sims, dört sandalyeli kahvaltı masasında karşımda oturuyordu. Masa, cumbanın yükseltilmiş platformu üzerinde duruyordu. Çoğu sabah masanın başında kahvaltı eder, pencereden dışarıya bakıp manzarayı seyrederdim. Bugün manzara güzel değildi çünkü kafamın içi güzellikleri göremeyecek kadar doluydu. Panik, insana böyle şeyler yapabiliyordu.

Ronnie, "Ekimi atlamadığına emin misin? Belki de yanlış hesaplıyorsun," dedi.

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "İki hafta gecikti."

Masadan bana doğru uzandı ve elimi sıvazladı. "İki hafta mı? Beni boşuna korkuttun. İki hafta pek çok anlama gelebilir Anita. Stres de gecikmeye sebep olur ve kimbilir son dönemde neler yaşadın." Elimi sıktı. "Son seri katil davası iki hafta önceydi." Elimi biraz daha sıktı. "Gazetelerde okuduklarım ve televizyonda gördüklerim çok kötüydü."

Ronnie'ye başımdan geçen kötü şeyleri anlatmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Benim yasal vampir avcısı olarak aldığım işler onun özel dedektiflik işlerinden daha kanlı olmaya başlamıştı çünkü. Artık bir federal mareşaldim, Amerika'daki birçok yasal vampir avcısı gibi. Bu, çok daha büyük pisliklere erişebildiğimi gösteriyordu ve Ronnie veya diğer kadın arkadaşlarımın bilmek istemeyeceği türden şeylerdi. Ronnie'yi suçlamıyordum. Kafamın içi binbir türlü kabusla doluydu zaten. Hayır, Ronnie'yi suçlamıyordum, yine de başımdan geçen en kötü şeyleri onunla paylaşamazdım. Beni bekleyen felaketi tartışmak için yanımda olmasına seviniyordum. Hayatımın korkunç yönlerini yaşamımdaki erkeklerden bazılarıyla konuşabiliyordum, fakat geciken adetimden hiçbirine bahsedemezdim. Çünkü muhtemelen içlerinden birini ilgilendiriyordu.

Elimi biraz daha sıktıktan sonra arkasına yaslandı. Gri gözleri sempati ve özür dolu bir ifadeyle bakıyordu. Erkekler ve sadakatle ilgili görüşleri ilişkimizi etkilediği için kendini suçlu hissediyordu büyük ihtimalle. Ben onunla tanışmadan önce kısa süreli korkunç bir evliliği olmuştu. Bugün erkek arkadaşı Louie Fane'in -Dr. Louis Fane'in- evine taşındığını anlatmaya ve başını omzuma koyup ağlamaya

gelmişti. Fane, biyoloji doktorası yapmıştı ve Washington Üniversitesi'nde ders veriyordu. Ayrıca ayda bir kez tüyleniyordu, yerel kurtadam sürüsünün kıdemli savaşçılarından biriydi.

"Louie ne olduğunu meslektaşlarından gizlemeseydi, büyük partiye biz de gidecektik," dedi.

"İnsanların çocuklarına ders veriyor, Ronnie. Şekildeğiştiren olduğunu öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi görmek istemiyordur."

"Kolejdekiler çocuk değil, hepsi yetişkin bireyler."

"Aileler çocuklarını öyle görmüyor," dedim. Gözlerinin içine baktım. "Konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun?"

"Sadece iki hafta olmuş Anita, hayatın boyunca gördüğün en kanlı cinayetlerden hemen sonra. Yerinde olsam hiç endişelenmezdim."

"Evet, senin periyodun değişken olabilir ama benimki değil. Daha önce hiç iki hafta gecikmedi."

Sarı saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı. Yeni saç kesimi yüzünü daha güzel gösteriyor ama saçları sürekli yüzüne düştüğü için saç tellerini geriye atmak zorunda kalıyordu. "Hiç mi olmadı?"

Başımı olumsuzca iki yana sallayıp kahvemden bir yudum aldım. Doğruldum ve bardağı doldurmak için lavabonun yanına gittim.

"En çok ne kadar gecikti?" diye sordu.

"İki gün ama o dönemde kimseyle ilişkiye girmediğim için korkmamıştım. Demek istediğim, doğuda bir yıldız doğmamışsa korkmamı gerektirecek bir şey yoktu." Bardağıma biraz daha kahve koydum. Daha fazla kahveye ihtiyacım vardı.

Ben ocağa yeni sıcak su koyarken Ronnie yanıma geldi. Kalçasını mutfak dolaplarına dayadı ve kahvesinden bir yudum aldı ama beni izliyordu. "En başından bir kez daha başlayalım. Daha önce hiç iki hafta gecikmedin ve herhangi bir ayı adetsiz geçirmedin, öyle mi?"

"Öyle, on dört yaşında ilk adet görmeye başladığımdan beri."

"Saat gibi çalışan bünyene her zaman hayranlık duymuşumdur," dedi.

French press'in filtreli kapağını çıkarttım. "Ama saat şimdi bozuldu."

"Lanet olsun," dedi.

"Bir daha söyleyebilirsin."

"Gebelik testi yapmalısın," dedi.

"Olmaz," dedim. Kahve çekirdeklerini çöpe attım ve başımı iki yana salladım. "Bu akşam alışverişe çıkacak zamanım yok."

"Jean-Claude'un partisine giderken bir yere uğrayamaz mısın? Hangisi daha önemli?"

St. Louis'in başvampiri Jean-Claude, ki kendisi sevgilim olur, kasabaya yeni gelen ve çoğunluğu vampirlerden oluşan dans grubunun onuruna yılın en görkemli partilerinden birini düzenliyordu. Sponsorlardan biriydi ve grubun ülke ülke gezeceği turlarda başarılı olmasına katkıda bulunacaktı. Bu sırada yatırımını garantiye almak için biraz daha para harcayacaktı. Yarın ulusal ve uluslararası medya gelecekti. Bu büyük bir olaydı. Ben de Jean-Claude'un sevgilisi olarak koluna girecektim ve gülümseyerek onun yanında yerimi alacaktım. Medyaya haber vermeden başka şehirlerin başvampirleri gizlice içeriye sızmıştı. Jean-Claude

gelenlerin arkadaşları olduğunu söylüyordu. Başvampirler birbirini arkadaş olarak görmezdi. Dost veya müttefik belki ama arkadaş, hayır.

"Olmaz, Ronnie. Micah ve Nathaniel'la birlikte gideceğim. Bir yerde dursam bile, Nathaniel benimle gelmek ister ve gelmesine izin vermezsem şüphelenir. Ben testi alıp sonucunu öğrenene kadar kimsenin bir şeyden şüphelenmesini istemiyorum. Belki de strestendir ve testin sonucu negatif çıkar. O zaman kimseye bir şey söylememe gerek kalmaz."

"İki yakışıklı ev arkadaşın nerede?"

"Koşuya çıktılar. Benim de onlarla gitmem gerekiyordu ama senin aradığını ve Louie'nin yanına taşınmadan önce bana ihtiyacın olduğunu söyledim."

"İhtiyacım var gerçekten," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ama artık hayatımda ikinci kez bir adamla aynı evi paylaşmak gözüme o kadar da kötü görünmüyor. Louie genç ve aptalken evlendiğim pislik gibi değil."

"Louie gerçek seni görüyor, Ronnie. Kendine sıradan bir eş aramıyor. Bir hayat arkadaşı arıyor."

"Umarım haklısındır."

"Bugün hiçbir şeyden emin değilsem de, Louie'nin bir Barbi bebek değil, hayat arkadaşı aradığından eminim."

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi, sonra hemen yok oldu. "Teşekkürler, fakat benim de seni rahatlatmam gerekiyor. Onlara söyleyecek misin?"

Ellerimi lavaboya koydum ve uzun saçlarımın arasından Ronnie'ye baktım. Saçlarım arzu ettiğimden daha uzundu ama Micah ile bir anlaşma yapmıştık. Ben saçlarımı kesersem o da kesecekti çünkü kısa saç seviyordu. Bu yüzden li-

seden beri saçlarım ilk kez belime iniyor ve sinirimi bozuyordu. Gerçi bugün her şey sinirimi bozuyordu.

"Emin olana kadar kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Sonuç pozitif bile çıksa, onlara söylemek zorunda değilsin. Ben işten birkaç gün izin alırım. Kız kıza bir tatile çıktığımızı söyleriz ve geri döndüğünde sorunun hallolmuş olur."

Yüzüne bakabilmek için saçlarımı geriye attım. Sanırım yüz ifadem ne düşündüğümü belli ediyordu ama yine de kendime hakim olamadım. "Ne? Bu konuda gerçekten ciddi misin? Birkaç günlüğüne ortadan kaybolacağım ve geri döndüğümde endişelenmem gereken bir bebek olmayacak, öyle mi?"

"Senin bedenin," dedi.

"Evet ama çok sayıda erkekle düzenli ilişkiye girmeyi seçen de benim."

"Hap kullanıyorsun," dedi.

"Evet, yüzde yüz güvende olmak isteseydim prezervatif kullanmalarını isterdim ama istemedim. Eğer... hamileysem, hamileyimdir ama senin dediğin gibi olmaz."

"Bebeği doğuracak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz hamile olup olmadığımı bile bilmiyorum ama hamileysem, babasına böyle bir şey hayatta teklif edemem. Çoğuyla yakın ilişki içerisindeyim. Evli olmasam da birlikte yaşıyoruz. Bir hayatı paylaşıyoruz. Böyle bir seçimi onlarla konuşmadan yapamam."

Ronnie başını salladı. "Seninle ilişki yaşayan hiçbir erkek çocuğu aldırmanı istemez. Onlar kadınları her zaman çıplak ayaklı ve hamile görmek ister."

"Sen annenin yaşadıklarından bahsediyorsun, kendi yaşadıklarından değil. Ya da en azından bunlar benim için geçerli değil."

Ronnie bakışlarını kaçırdı, gözlerime bakamıyordu. "Ben ne yapardım biliyor musun? Louie'ye söylemezdim."

İç geçirdim ve lavabonun üzerindeki küçük pencereden dışarıya baktım. Kafamdan söyleyecek bir sürü şey geçiyordu, fakat hiçbirinin yardımı olmazdı. Sonunda birinde karar kıldım. "Olabilir ama bu sorun seninle veya Louie'yle ilgili değil. Beni ve..."

"Kimi ilgilendiriyor?" diye sordu. "Seni yatağa atan kimdi?"

"Böyle ifade ettiğin için teşekkür ederim."

"Babasının kim olduğunu sorabilirim ama yine de çok ürkütücü. Hamileysen, içinde sadece hücrelerden bir yığın var. Bir bebek değil. Henüz bir insan değil."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Seninle aynı fikirde olabilirim."

"O zaman kürtaj yanlısısın."

Başımla onayladım. "Evet, öyle. Ayrıca kürtajla bir yaşama son veriliyor bana göre. Kadınların seçim hakkı olduğunu kabul ediyorum ama bir insanı öldürmeye hakları yok."

"O zaman hem kürtaj yanlısı hem de karşıtısın. İkisi birden olamazsın."

"Kürtaj yanlısıyım çünkü ben on dört yaşında babasının tacizine uğramış bir kız, hamileliğini sonlandırmazsa ölecek bir kadın, tecavüz kurbanı ya da büyük bir suç işlemiş bir genç değilim. Kadınlara seçim hakkı verilmeli ama unutmamak gerekir ki söz konusu olan da bir can."

"Katoliksen, her zaman Katoliksindir."

"Belki ama sanırım aforoz edilmenin beni değiştirdiğini düşünüyorsun." Papa, animatörlerin -zombileri mezarlarından kaldıranların- bu kötü yolu terketmezlerse aforoz edileceklerini söylemişti. Papa Hazretleri'nin anlamadığı şey ölüleri mezarından kaldırmanın psişik bir yetenek olduğuydu. Biz para için bunu yapmazsak, kazayla birilerini mezarından kaldırma ihtimalimiz her zaman vardı. Ben çocukken bir evcil hayvanı, kolejdeyken de intihar eden bir öğretmeni mezarından kaldırmıştım. Bunların dışında farketmediklerim olmuş mudur diye hep merak ederim. Belki de ara sıra ortaya çıkan başıboş zombiler yanlış kullanılan veya eğitilmemiş psişik yeteneklerin sonucuydu. Tek bildiğim şey, çocukken bir sabah mezarından kalkmış ölü köpeğini yanında bulsaydı, Papa'nın da bu yeteneğini kontrol etmek isteyeceğiydi. Belki de istemezdi. Belki de bunun şeytani bir şey olduğunu düşünür ve günah çıkarırdı. Benim dualarım Papa'nınkilerden biraz farklıydı.

"Bu... şeyi, bebeği gerçekten taşıyacak mısın?"

İç geçirdim. "Bilmiyorum ama şunu biliyorum ki ortadan kaybolup kimseye bir şey söylemeden kürtaj yaptıramam. İçlerinden birine benden bir çocuğu olduğunu ama benim çocuğu aldırdığımı söyleyemem. Bunu yapamam."

Ronnie başını o kadar sert sağa sola salladı ki saçları yüzüne düşüp alnını tamamen kapattı. Ellerini sert bir biçimde saçlarına götürüp düzeltti. "Bir değil iki erkekle birden mutlu bir yaşam sürmeni anlamaya çalışıyordum. Bir şekilde, o vampir orospu çocuğunu sevdiğini anlamaya çalışıyordum. Ama bebeği taşımaya karar verir-

sen... Bir bebeğin olursa, buna bir anlam veremem. Bunu anlayamam."

"O zaman anlama, git. Baş edemiyorsan beni yalnız bırak hemen."

"Öyle demek istemedim. Sadece yaşamını bunlarla neden daha karmaşık hale getirmek istediğini anlayamıyorum."

"Karmaşık, evet, sanırım bunu anlatmanın bir yolu da bu."

Ronnie kollarını göğsünde birleştirdi. Uzun boylu, zayıf, sarışın bir kadındı. Çocukken olmak istediğim türdendi. Göğüsleri büyük olmadığı için kollarını göğüslerinin altında değil, üzerinde birleştirebiliyordu. Bu benim yapamadığım bir şeydi. Bacakları çok düzgün ve uzundu, benimkilerse değildi. Her neyse.

"Tamam, onlara söyleyeceksen, Micah ve Nathaniel'a söyle, bir test al ve uygula."

"Sana söyledim, emin olana kadar kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Tavana bakıp gözlerini kapattı ve iç geçirdi. "Anita, ikisiyle birlikte yaşıyorsun. İki erkekle daha berabersin. Asla yalnız değilsin. Gidip bir test alacak, sonrasında testi yapacak zamanı nereden bulacasın?"

"Pazartesi günü yapabilirim."

Bana baktı. "Pazartesi mi! Bugün perşembe. Ben o kadar uzun beklesem deliririm. Sen de delirirsin. Dört gün bekleyemezsin."

"Belki de adetim başlar. Belki pazartesi günü teste ihtiyacım olmaz."

"Anita, bir gebelik testine ihtiyacın olduğunu düşünmeseydin bana bunları anlatmazdın."

"Nathaniel ve Micah geri dönünce duşa girecek, sonra hemen giyinecek ve Jean-Claude'un yanına gideceğiz. Bu akşam vakit yok."

"Cuma, bana söz ver, cuma günü alacaksın."

"Denerim ama..."

"Ayrıca, onlardan prezervatif kullanmalarını istediğinde, bir şey anlamayacaklar mı?"

"Tanrım," dedim.

"Evet, güvende olmak istesen prezervatif kullanmalarını isterdin, bunu söylemiştim. Ama sakın bana şimdi bir süre kullanmalarını istemeyeceğini söyleme. Şimdi korunmasız seks yapıp bundan keyif alabilir misin?"

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "Hayır."

"O zaman birden ortaya çıkan prezervatif ihtiyacını nasıl açıklayacaksın? Tanrım, Micah, sen onunla tanışmadan önce vazektomi ameliyatı oldu. Süper güvenli biri."

İç geçirdim. "Haklısın, lanet olsun ama haklısın."

"Bu yüzden, bugün yolda bir yerde dur ve testi al."

"Hayır, Jean-Claude'un partisini mahvedemem. Aylardır bunun üzerinde çalışıyor."

"Bana bundan bahsetmemiştin."

"Partiyi ben planlamadım, o planladı. Bale bana göre bir şey değil." Aslında, dans grubu St. Louis'e gelene kadar bana haber bile vermemişti, fakat bunu kendime sakladım. Ronnie'ye Jean-Claude'un benden sırlar sakladığına dair koz veremezdim. Partiye diğer şehirlerin başvampirlerinin gelmesini planlamadığını söylemişti. En azından başından beri aklında olan bir şey değildi. Vampir dansçıların sorun yaşamadan farklı vampir bölgelerinden geçebilmesi için bu ayarlamayı yapmıştı. Jean-Claude'a göre buluş-

ma iyi bir fikirdi fakat bu konuda tedirgindi. Amerikan tarihinin gördüğü en büyük başvampirler toplantısı olacaktı.

Ve bu kadar büyük balığı biraraya toplayan birinin köpekbalığı saldırılarından korkması doğaldı.

"Bay Sivri-Diş baba olmak konusunda ne düşünüyor?"

"Ona Sivri-Diş deme."

"Özür dilerim, Jean-Claude baba olmak konusunda ne düşünüyor?"

"Bebek muhtemelen ondan değil."

Ronnie bana baktı. "Ama onunla seks yapıyorsun, değil mi? Neden olmasın?"

"Çünkü Jean-Claude dört bin yaşında ve bu kadar yaşlı vampirler eskisi kadar üretken değildir. Aynı şey Asher ve Damian için de geçerli."

"Ah, Tanrım!" dedi. "Damian ile seks yaptığını unutmuştum."

"Evet," dedim.

Elleriyle gözlerini kapattı. "Özür dilerim Anita ama benim tek eşlilik savunucusu arkadaşımın bir değil üç vampirle birden yatması bana çok garip geliyor."

"Planlı bir şey değil."

"Biliyorum." Bana sarılınca kaskatı kesildim. Ronnie'nin kollarında olmak beni avutmaya yetmemişti. Bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim, özür dilerim, aptallık ediyorum. Ama vampirler değilse, uşaklardan hangisi olabilir?"

Geri çekildim. "Onlara uşak deme. Hepsinin bir ismi var. Ben birileriyle birlikte yaşamayı seviyorsam ve sen sevmiyorsan, bu benim sorunum değil."

"Tamam, o zaman geriye Micah ve Nathaniel kalıyor."

"Micah ameliyat oldu, unuttun mu? O olamaz."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "O zaman geriye sadece Nathaniel kalıyor. Tanrım, Anita, baba adayın Nathaniel."

Başka bir zaman olsa Ronnie'ye hak verebilirdim, fakat şimdi sözleri beni çok kızdırıyordu. Erkek arkadaşlarımı eleştirmek ona düşmezdi. "Nathaniel'ın neyi var?" diye sordum. Sesim mutlu değildi.

Ellerini kalçasına koydu ve bana baktı. "Yirmi yaşında ve striptizci. Yirmi yaşındaki striptizcileri mezuniyet balonda görürsün, onlardan çocuk yapmazsın."

Öfkemin gözlerime akmasına izin verdim. "Nathaniel senin onu gerçek biri, bir insan gibi görmediğini söylediğinde ona yanıldığını söylemiştim. Dostum olduğunu ve böyle bir saygısızlık yapmayacağını dile getirmiştim. Sanırım yanılmışım."

Ronnie sözlerini geri almadı. Özür de dilemedi. Öfkeliydi ve öfkeli kaldı. "Son ziyaretimde Nathaniel sadece yiyecekti, hayatının aşkı değil."

"Ben Nathaniel'ın hayatımın aşkı olduğunu söylemedim, evet *pomme de sang*'ım olarak başladı ama bu..."

Araya girdi. "Kan elması, *pomme de sang*'ın anlamı bu değil mi?"

Başımla onayladım.

"Bir vampir olsaydın striptizcinin kanını emecektin ama kan emen o lanet vampirin sayesinde seksle beslenmek zorundasın. Seks, Tanrı aşkına! O piç seni önce kan orospusu yaptı. Şimdi de..." Birden durdu. Şaşkındı ve çok ileriye gittiğini biliyormuş gibi yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Duygusuz ve soğuk bir bakış attım. Bu bakış öfkemin artık sıcak değil soğuk olduğunu gösteriyordu. İyi bir işaret değildi. "Devam et, Ronnie, söyle."

"Öyle demek istemedim," diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "İstedin. Şimdi de bir orospuyum." Sesim de bakışlarım kadar soğuktu. O kadar öfkelenmiş, o kadar incinmiştim ki, geriye sadece soğukluk kalmıştı. Sıcak öfke insanın kendisini iyi hissetmesini sağlayabilirdi ama soğuk öfke insanı daha iyi korurdu.

Ağlamaya başladı. Bense ona bakmakla yetindim, kelimelerden yoksun kaldım. Neler oluyordu? Kavga ediyorduk, kavganın ortasında ağlamaması gerekirdi. Özellikle de acımasız bir piç gibi davranan kendisiyken. Ronnie'yi ağlarken gördüğüm zamanlar bir elimin parmaklarını geçmezdi, hatta boşta parmaklarım bile kalırdı.

Hala öfkeliydim ama aynı zamanda şaşkındım, bu yüzden öfkem biraz azaldı. "Burada ağlaması gereken ben değil miyim?" diye sordum. Çünkü aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Ona çok kızmıştım ve onu teselli edeceğime ölmeyi tercih ederdim.

Şiddetli bir ağlamanın yol açacağı hıçkırıklara boğulmuş bir ses tonuyla, "Üzgünüm Anita, çok üzgünüm," dedi. "Ben seni kıskanıyorum sadece."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun? Neyi kıskanıyorsun?"

Titreyen ses tonuyla, "Erkekleri," diye cevap verdi. Bir an için sanki başka biriydi. Belki de bu Ronnie'nin kimseye göstermediği haliydi. "Lanet olasıca erkekleri. Her şeyden vazgeçmek üzereydim. Louie dışında her şeyden, çünkü o harikaydı. Lanet olsun ki benim sevgililerim vardı. Üç haneli rakamlara ulaştım."

Sevgililerinin sayısının yüzü geçmesi iyi bir şey miydi, bilmiyorum fakat Ronnie ve ben bunun hoş bir şey olma-

dığına çok uzun zaman önce karar vermiştik. *Esas orospu kimmiş*, gibi can acıtıcı yorumlarımı kendime sakladım. İğneleyici sözleri dile getirmedim. Ağlayan Ronnie'ydi.

"Ve şimdi hepsini geride bırakıyorum, bir tek erkek için." Desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgaha yaslandı.

"Louie ile seksin harika olduğunu söylememiş miydin? Fantastik, aklımı başımdan alıyor gibi cümleler kullandığını hatırlıyorum."

Başıyla onayladı, saçları bir an için yüzünü kapattığı için suratını göremedim. "Öyle, harika ama o, tek bir erkek. Ya sıkılırsam, ya o benden sıkılırsa? Tek bir kişi nasıl yeterli olabilir? Son defasında, evlendikten bir ay sonra ikimiz de birbirimizi aldatmaya başlamıştık." Bu son cümleyi dile getirirken kafasını kaldırdı, iyice açılmış korku dolu gözlerle bana baktı.

Çaresizce elimi havada salladım. "Yanlış insana söylüyorsun, Ronnie. Ben her zaman tek eşlilikten yanaydım. Bana güzel bir fikirmiş gibi geliyordu."

"Demek istediğim de bu." Kaba ve öfkeli hareketlerle yüzündeki gözyaşlarını sildi. Sanki bunu yaparken hayalkırıklığı daha da körükleniyordu. "Nasıl olur da, sen, hayatı boyunca sadece üç erkekle ilişki yaşamış Anita, şimdi beş adamla birlikte olursun?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim, acı gerçeklere odaklanmaya çalıştım. "Altı," dedim.

Kaşlarını çattı, gözlerindeki bakıştan kafasının içinde sayı saydığı belliydi. "Ben sadece beş tane saydım."

"Bir tanesini unutuyorsun, Ronnie."

"Hayır," dedi. Parmaklarıyla saymaya başladı. "Jean-Claude, Asher, Damian, Nathaniel ve Micah. Hepsi bu."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Son bir ayda bir erkekle daha korunmasız ilişkim oldu." Bunu başka şekilde de dile getirebilirdim ama sanırım benim kişisel sorunuma geri dönmüştük ve Ronnie'nin penis kıskançlığından bahsetmeyecektik. Benim verebileceğim terapiden fazlasına ihtiyacı vardı.

Ronnie'nin kaşları biraz daha çatıldı, sonra anladı. "Ah, hayır, hayır!" dedi.

Başımla onayladım. Yüz ifadesinden durumun ciddiyetini algıladığını görmek güzeldi.

"Onunla sadece bir kez birlikte oldun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bir kez değil."

Bana o kadar sert bakıyordu ki gözlerine bakamadım. Yüzünde gözyaşlarından kalan izler olsa da, yeniden eski Ronnie'ye dönüşmüştü. Ronnie çok sert bir ifadeyle baktı. O bakışa karşılık veremedim ve başımı diğer tarafa çevirdim.

"Bir kez değilse kaç kez?" diye sordu.

Yüzüm kızarmasına da engel olamadım. Lanet olsun.

"Yüzün kızarıyor. Bu, iyiye işaret değil," dedi.

Uzun saçlarımı yüzümü gizlemek için kullanarak tezgaha baktım.

Sesi biraz yumuşadı. "Kaç kez Anita? Son bir ay içerisinde kaç kez birlikte oldunuz?"

"Yedi," dedim. Kafamı kaldırmadım. Bunu itiraf etmek benim için çok zordu, çünkü dile getirdiğim sayı Richard'ın yatağında olmaktan ne kadar çok hoşlandığımı belli ediyordu.

"Ayda yedi kez," dedi. "Vay canına, bu..."

Kafamı kaldırdım, bakışım yeterli oldu.

"Özür dilerim, sadece..." Gülmeli mi yoksa üzülmeli mi bilemiyordu sanki. Kendini kontrol etti. Sonunda ağzından çıkan ses tonu hüzünlüydü. "Ah, Tanrım, Richard."

Başımla onayladım.

"Richard." İsmi fısıldadı, korkmuş gibiydi. Böyle olması normaldi.

Richard Zeeman ve ben yıllardır bir ayrılıp bir barışıyorduk. Ben onun, birini yediğini görene kadar kısa süre nişanlı kalmıştık. Richard, yerel kurtadamların lideri, Ulfric'iydi. Aynı zamanda lisede fen öğretmeni ve izciydi ama bütün izciler bir metre seksen beş santimetre boyunda, kaslı ve yakışıklı olmazdı. Richard'ın kendi kendine zarar verme gibi bir yeteneği de vardı. Bir yaratık olmaktan ve benim yaratıkların yanında kendimi güvende hissetmemden nefret ediyordu. Birçok şeyden nefret ediyordu. Yine de aramız son bir ayda birkaç kez birlikte olacak kadar iyiydi ama büyükannemin söylediği gibi, bir seferi bile yeterliydi.

Hayatımdaki bütün erkekler içerisinde en kötü baba adayı Richard'dı, çünkü beyaz çitlerle çevrili bir evi ve normal bir yaşamı en çok arzulayan oydu. Normal şeyler benim ve onun için mümkün değildi. Ben bunu kabullenmiştim, fakat o etmemişti. Hamileysem ve çocuğu doğurmaya karar versem bile, asla kimseyle evlenmeyecektim. Hayatımı değiştirmeyecektim. Şu anki hayatımdan memnundum. Richard'ın normal ve mutlu yaşam hayallerini paylaşmıyordum.

Ronnie bir kahkaha attı ama sonra kahkahasını yarıda kesti. Öfkeyle Ronnie'ye bakıyordum. "Yapma Anita. Bir ayda onunla yedi kez ilişkiye girmeyi başarman beni çok et-

kiledi. Demek istediğim, birlikte bile yaşamıyorsunuz, bu rakam benim bazı evli arkadaşlarımdan bile fazla."

Ona kötü adamları kaçıran bakışımla karşılık verdim, fakat Ronnie benim dostumdu. Arkadaşları tek bir bakışla korkutmak daha zordu. Kendisine gerçekten zarar vermeyeceğimi biliyordu. Kavga arkadaşlığın ağırlığı altında eziliyordu ve benim sorunum onun yıllardır çözülmemiş sorunlarından daha ivediydi.

Ronnie koluma dokundu. "Ah, Richard'dan değildir. Nathaniel'la günaşırı birlikte oluyorsun, değil mi?"

"Bazen günde iki kez," dedim.

Gülümsedi. "Tamam, bu, bu..." Sonra dikkatini dağıtmak ister gibi elini havada salladı. "Ama büyük ihtimalle Nathaniel'dır, değil mi?"

Gülümsedim. "Bu, seni mutlu mu etti?"

Ronnie omzunu silkti. "Kötüler arasında iyi bir seçim."

"Teşekkürler, Ronnie."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

"Hayır, sanırım bilmiyorum." Hayatımdaki erkekleri kötüler arasında iyi bir seçim şeklinde değerlendirmesine kızmak üzereydim ki buna fırsat bulamadım, çünkü o erkeklerden ikisi içeriye girmek üzereydi.

Kapı açılmadan kilidin sesi duyuldu. Koşudan geldikleri için nefes nefese kalan sesleri geliyordu. Yanlarında ben yokken çok daha hızlı ve uzun mesafeler koşabiliyorlardı. Sonuçta, ben insandım, onlar değildi.

Bulunduğumuz yerden kapıyı göremiyorduk ama mutfağa doğru yürürken kahkaha attıklarını duydum.

Ronnie yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu nasıl beceriyorsun?" diye sordu.

"Neyi?" diye sordum ve kaşlarımı çattım.

"Gülümsüyorsun."

Ronnie'ye baktım.

"Bunca şeyden sonra bile, seslerini duyunca gülümsedin..."

Elimi koluna koyarak daha fazla konuşmasına engel oldum. Kendi aramızda konuştuklarımıza erkeklerin kulak misafiri olmasını istemiyordum. Duyma yetileri çok güçlüydü. Bu riski göze alamazdım. Ve işte buradaydılar, sevgililerimden ikisi.

Micah öndeydi, omzu üzerinden geriye bakıyor, konuşuyor ve gülüyordu. Benim boyumdaydı, bir yüzücü gibi zarif ve kaslı bir vücuda sahipti. Takım elbiselerini özel diktiriyordu çünkü atletik vücudu için ekstra dar kesim yapılması gerekiyordu. Böyle takımları raflarda bulmak mümkün değildi tabii. İlk tanıştığımızda da yanık tenliydi ve dışarıda genellikle gömleksiz koştuğu için hala bronzdu ama bugün şortunun üzerine bir tişört giymişti. Saçları, hayatına sarışın olarak başlayan bazı insanların sonradan edindiği türden koyu ve zengin bir kahverengiydi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama bu bile ne kadar dalgalı olduklarını gizlemeye yetmiyordu. En az benimkiler kadar dalgalıydı. Güneş gözlüklerini çıkartmıştı. Böylece beni kollarına aldığı zaman açık yeşil renkli gözlerine bakabilecektim. Zarif yüzünü süsleyen sarı-yeşil leopar gözleri. Çok kötü bir adam, bir defasında Micah'yı çok uzun süre leopar formunda kalmaya zorlamıştı. Bu yüzden insan formuna geri döndüğünde tamamen geri dönüşememişti.

Öpüştüğümüzde kollarımız otomatik olarak birbirimize sarıldı. Üzerimizdeki kıyafetlerin izin verdiği kadar be-

denlerimiz birbirine yapıştı. Micah, ilk gördüğüm günden beri beni bu şekilde etkileyen bir erkekti. İlk görüşte şehvet. İnsanlar bunun uzun sürmediğini söylerdi ama altı ay olmuştu ve günler geçmeye devam ediyordu.

Kendimi bedenine bıraktım ve vahşice öpüştük. Bir yandan, Micah'yı gördüğüm zaman içimden hep bunu yapmak geliyordu. Diğer taraftan korkuyordum ve bu gibi zamanlarda dokunmak ve dokunulmak iyi geliyordu. Kısa süre öncesine kadar yanımızda birileri varsa daha dikkatli davranırdık. Bugün ise sinirlerim bozuk olduğu için rol yapacak durumda değildim.

Utanmadı veya bana, "Ronnie'nin önünde olmaz," demedi. Richard olsa bunu yapardı. Micah aynı hararetle öpücüklerime karşılık verdi. Beni, asla bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı tutuyordu. Nefessiz ve gülerek birbirimizden ayrıldık.

Ronnie, "Bunu benim için mi yaptınız?" diye sordu. Sesinden mutlu olmadığı belliydi.

Hala Micah'nın kollarındayken arkama doğru döndüm. Öfkeli gözlerine baktım. Öfkelenmeye hazırdım. "Her şey seninle ilgili olamaz, Ronnie," dedim.

"Eve her geldiğinde onu böyle öptüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?" Öfkesi geri gelmişti. "Ne kadardır dışarıda, bir saattir mi? Günün sonunda onu karşılarken de seni gördüm ve hiç böyle değildi."

"Nasıl?" diye sordum. Kavga etmek istiyorsa, ederdim.

"O havaymış ve sen onu içine yeterince çekemiyormuşsun gibi."

Micah zarif ve yumuşak sesiyle ikimizi sakinleştirmeye çalıştı. "Yanlış bir zamanda mı geldik?"

Ronnie'ye baktım. "Senden izin almadan erkek arkadaşımı istediğim gibi öpebilirim, Ronnie."

"Bu gösteriyi gözüme sokmaya çalışmadığını söyleme sakın."

"Git ve biraz terapi gör, Ronnie, çünkü bu saçma sapan takıntılarından sıkılmaya başladım."

Ronnie, "Seninle sırlarımı paylaştım," dedi. Sesi anlamadığım duygularla doluydu. "Ve sen benim önümde böyle bir şov yaptın. Bunu nasıl yaparsın?"

Kapının eşiğinde dikilen Nathaniel, "Ah, bu bir şov değildi," dedi. "Ama arzu ettiğin şey bir şovsa, onu da yapabiliriz." Topuklarının üzerinde mutfağa doğru süzüldü. Aldığı dans eğitiminin ve bir leoparadamın zarafetini sergiledi. Tek bir hareketle üzerindeki tişörtü çıkarttı ve yere fırlattı. Ben kendime gelince Nathaniel'ın, Ronnie'ye ne kadar kızgın olduğunu anladım. Ronnie ben yanında değilken Nathaniel'a neler söylüyordu acaba? Nathaniel kendisini gerçek bir insan gibi görmediğini söylerken daha fazlasını anlatmaya çalışıyordu sanırım. Her ne kaçırdıysam şimdi öfkeli bakan gözlerinde gizliydi belli ki.

Atkuyruğunun bağını çözdü ve neredeyse bileklerine kadar gelen kestane renkli uzun saçlarını serbest bıraktı. Üzerinde sadece şortu kalmıştı ve bedeninin geri kalanı çıplaktı.

Benim ancak, "Nathaniel..." diyecek kadar vaktim oldu. Önümde belirdi. Bütün şekil-değiştirenlerin yaydığı bu dünyaya ait olmayan enerji bedeninden bedenime yayıldı. Boyu benim boyuma yakındı, göz göze geldik. Öfkesi menekşe renginden leylakların koyu rengine büründü, tabii eğer çiçeklerin öfkeyle yanması mümkünse. Nathaniel bu

gözlerle bana bakıp bana meydan okudu. Kendisini reddetmeye cesaretim olup olmadığını sorguladı.

Nathaniel'ı reddetmek istemiyordum. Bedenine sokulmak, tüylerimi ürperten enerjiyi bir battaniye gibi sarmak istiyordum. Son zamanlarda her tür stres seksle beslenmemi körüklüyordu. Korkuyor muydum? Seks kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Öfkeli miydim? Seks beni sakinleştiriyordu. Üzgün müydüm? Seks beni mutlu ediyordu. Sekse bağımlı mıydım? Belki ama Nathaniel gerçekten seks vaat etmiyordu. Sadece Micah'ya gösterdiğim ilginin benzerini istiyordu. Bana adil bir istekmiş gibi göründü.

Aramızdaki mesafeyi ellerim, ağzım ve bedenimle kapattım. Yaratığının enerjisi, içinde hafif elektrik akımı olan bir banyoya girer gibi etrafımızı kuşattı. Metafizik bir kazanın sonucunda bir *pomme de sang* iken benim çağırdığım yaratığa dönüşmüştü. Ben, çağıracak bir hayvanı olan ilk vampir hizmetkarıydım. Bütün leoparlar benimdi ama Nathaniel benim özel hizmetkarımdı. Aramızdaki metafizik bağdan ikimiz de kazançlı çıkmıştık, gerçi Nathaniel daha karlı çıkmıştı.

Beni havaya kaldırdı, elleriyle bacaklarımı kavradı. Üzerimde kot pantolonum olmasına rağmen bedenini bedenime yaslamak hoşuna gidiyordu. Ben de bu durumdan o kadar mutluydum ki hafifçe inledim.

Ronnie'nin sesi, öfkeden boğuluyormuş gibi boğuk ve çirkin çıktı. "Bebek gelince, onun önünde de sevişecek misiniz?"

Nathaniel olduğu yerde dondu kaldı. Arkamızdan Micah'nın sesi geldi. "Bebek mi?"

2

Bu tek kelime odaya bir bomba gibi düştü ama sonrasında odaya kusursuz bir sessizlik hakim oldu. Kafamın içinde kanın zonklayışını duyabiliyordum. Nathaniel'ın hala bana değen bedeni o kadar hareketsizdi ki, elimde nabzını hissetmeseydim, yanımda olduğunu anlamayacaktım. Hareket etmeye, nefes almaya korkuyordum. Silahlı bir çatışmadan önceki sessizlik gibiydi. Böyle bir durumda herkes ne olacağını bilir, en ufak bir hareketin neyle sonuçlanacağını sezer, ilk adımı atan olmak istemezdi.

Nathaniel bana baktı ve bakışı yeterliydi. Doğal olmayan sessizliği bozdu. Micah, "Ronnie bebek mi dedi?" diye sordu.

"Evet, bebek dedim." Sesi hala öfkesinden boğuktu.

Nathaniel beni yere indirdi, elleri omuzlarıma çıktı. Gözlerinde o kadar ciddi bir bakış vardı ki ona bakmakta

zorlandım. Bakışlarındaki yoğunluk bakılamayacak kadar parlakmış gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hamile misin?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim. Ronnie'ye hakettiği bakışı attım. "Sizden birine söylemeden önce emin olmak istiyordum ama birine söylemek zorundaydım. En iyi arkadaşıma söyleyebileceğimi düşündüm, galiba yanılmışım."

Ronnie tanımakta güçlük çektiğim çirkin ses tonuyla, "Micah ile öpüşmen benim için olmayabilir," dedi. "Ama sen ve senin striptizci oyuncağının yaptıkları, benim içindi."

Ronnie ile yüz yüze gelmek için yana döndüm. Nathaniel arkamdaydı. "Hayatımdaki erkekleri kıskanıyorsun, evet bunu artık anladım."

Ağzını açtı, sonra kapattı. "Sanırım şimdi ödeştik. Ben senin sırrını söyledim, sen de benimkini."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Yatağıma aldığım erkekleri kıskandığını Nathaniel ve Micah'ya söylemem, senin onlara hamile olabileceğimi söylemenle aynı şey değil." Aklıma şeytani bir fikir geldi ve hemen dile getirdim. "Ama Louie'ye erkek arkadaşlarımı kıskandığını söylersem belki ödeşmiş olabiliriz. Eski aşıklarının sayısının üç haneli rakamlara ulaştığını biliyor mu?" Evet, adice bir plandı, fakat bunu hak etmişti. Ancak aile en iyi arkadaşlar kadar iyi kavga edebilirdi.

Yüzü biraz soldu, bunun ne anlama geldiği belliydi. "Bilmiyor," dedim.

Nathaniel, "Bence bilmeyi hak ediyor," dedi. Sesindeki aynı öfke aralarındaki anlaşmazlığın boyutlarını gözler önüne seriyordu.

Ronnie, "Ona söylemeyi planlıyordum," dedi.

Nathaniel, "Ne zaman?" diye sordu. Yanıma gelip Ronnie'nin karşısına dikildi.

Micah'ya baktım, olumsuzca başını iki yana salladı. Sanki neler olduğunu bilmiyordu. İkimizin de şaşkın olduğunu görmek güzeldi.

"Onunla aynı eve taşındığında mı, evlendiğin zaman mı, yoksa hiçbir zaman mı?"

Ronnie çaresiz bir ses tonuyla, "Biz evlenmiyoruz," dedi. Sanki korkuları öfkesini silip süpürmüştü. Geriye kalanlara tutunmaya çalıştı. "Yakında tek eşli bir hayata geçeceğim için Anita'yla o küçük gösterini sergiledin. Hep bunun gibi saçmalıklar yapıyorsun."

"Sen kaç kez benim için *Anita'nın küçük striptizcisi*, *striptizci oyuncak*, veya *nelerden hoşlanırsın, en çok nasıl seversin, sohbet etmek veya birlikte bir şeyler yemek için fazla yakışıklısın* gibi cümleler kurdun?"

"Yüce İsa, Nathaniel." Ronnie'ye döndüm. "Bunların hepsini ona söyledin mi?"

Ronnie'nin öfkesi biraz daha dağıldı ve geriye huzursuz bir yüz ifadesi kaldı. "Belki ama onun taklit ettiği ses tonuyla değil."

"O zaman benim yanımda neden söylemedin?" diye sordum. "Bunda yanlış bir şey yoksa benim yanımda neden söylemedin?"

Micah, "Ya da benim yanımda," dedi. "Nathaniel'a böyle şeyler söylediğini duysaydım sana söylerdim."

"Bana neden söylemedin Nathaniel?" diye sordum.

Nathaniel öfkeyle bana baktı. "Sana beni gerçek bir birey, bir insan gibi görmediğini söyledim."

"Ama neler söylediğini söylemedin, bilmem gerekirdi."

Nathaniel omzunu silkti. "O senin en iyi arkadaşın ve büyük bir kavgadan sonra yeniden barıştınız. Yeni bir kavgaya sebep olmak istemedim."

Ronnie, "Ben sadece şakalaşıyordum," dedi. Ses tonu buna kendisinin bile inanmadığını belli etti.

Ronnie'ye baktım. "Ben Louie'ye böyle şeyler söylesem sen ne hissedersin?"

"Ona striptizci veya eski-fahişe diyemezsin, çünkü değil." Bunu söylediği anda, söylememesi gerektiğini anladı. "Demek istediğim..." diye başladı. Kadına haddini bildiren Nathaniel oldu.

"Bana neden isimler taktığını biliyorum," dedi. Biraz daha yakına girdi, kadına dokunmadı fakat kişisel alanına tecavüz etti. "Beni nasıl seyrettiğinin farkındayım. Beni istiyorsun ama Anita gibi değil. Beni sadece bir geceliğine, bir haftasonu için veya bir ay için istiyorsun. Sonra diğerleri gibi benimle de işin bitecek. Kendini Louie'ye adamayı neden istemediğini biliyordum." Nathaniel'ı daha önce hiç bu kadar acımasız görmemiştim. Nathaniel'ı durdurmak ister gibi hafif bir hareket yaptım ama Micah ile göz göze geldim ve başını olumsuzca salladığını gördüm. Yüzünde ciddi, çok ciddi bir ifade vardı. Sanırım haklıydı. Nathaniel'ın buna hakkı vardı ve Ronnie de bunu hak etmişti ama böyle giderse benim arzu ettiğim biçimde sonlanmayacaktı.

Bir kez daha, "Kendini Louie'ye adamayı neden istemediğini biliyorum," dedi.

Ronnie zayıf bir ses tonuyla, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü beni asla yatağına alamayacağını bilmek sana acı veriyor."

Ronnie, "Ah," dedi. "Öyleyse, Louie'yi sadece senin için mi istemiyorum?"

"Benim için değil, Ronnie, benden sonraki için. Arzulayacağın bir sonraki erkek. Aşık olacağın değil, arzulayacağın, yatakta nasıldır diye merak edeceğin erkek. Üstelik şimdiye kadar istediğin bütün erkekleri elde edecek kadar güzel ve ateşliydin, değil mi?"

Ronnie korkunç bir yaratıkmış gibi Nathaniel'a baktı. "Haksız mıyım?"

Ronnie başıyla onayladı. "Evet," diye fısıldadı.

"Anita'nın benimle ilişkiye girmediğini biliyordun. Bu yüzden beni elde edebileceğini düşündün ama ben senin oyununa gelmedim. Sözlerini duymamaya çalıştım, sense gittikçe kabalaştın. Belki bunu neden yaptığını bile bilmiyordun." Nathaniel biraz daha yakına girince Ronnie bir adım geriledi. Kalçası mutfak dolabına dayandı, gidecek yeri yoktu. "Beni Anita'nın önünde aşağıladın, arkasından daha da kötülerini yaptın. Belki de Anita'yı beni istemediğine inandırabileceğini düşündün. Ben yanında kalacak kadar iyi değildim. Sahip olacak kadar gerçek değildim. Gözüne kestirdiğin birini yatağa atmadığın oldu mu hiç?"

Ronnie titreyerek başını iki yana salladı. Alt dudağını ısırdı, gözleri yaşlandı.

"Ama Anita beni bırakmadı ve sen arkadaşının sevgilisiyle yatamazdın. Kural böyleydi. Ben senin için bir yiyecektim sadece, bir tadımlık. Sonra birden Anita'nın erkek arkadaşı olunca kurallar yüzünden bana sahip olamadın ama sen beni hala istiyordun. Sadece bir kez. Sadece bir kez içinde hissetmek...."

Araya girdim. "Bu kadar yeter Nathaniel." Sesim titriyordu. Bu iş gerçekten çığırından çıkmıştı. Nasıl oldu da bunu farketmemiştim?

Nathaniel yavaşça geri adım attı. "Senin gibi kadınlara eskiden inanırdım, Ronnie. Beni isteyen her kadının beni bir parça da olsa seveceğini düşünürdüm." Başını iki yana salladı. "Senin gibiler kimseyi sevmez, kendilerini bile."

Micah, "Nathaniel," dedi. Sanki bu kadarını o da beklemiyordu.

Nathaniel uyarılara kulak asmadı. "Neden kaçtığını bulmalısın, Ronnie, sahip olduğun en değerli şeyi de yok etmeden."

Ronnie boğuk bir ses tonuyla, "Louie," dedi.

Nathaniel başıyla onayladı. "Evet, Louie. Seni seviyor. Seni gerçekten seviyor, sadece bir geceliğine değil, birkaç aylığına değil, yıllarca sevecek. Bir parçan bunu istiyor ama sorunlarını çözmezsen onunla birlikte olamazsın."

Ronnie yutkundu. Sanki bunu yapmak ona acı verdi. "Korkuyorum."

Nathaniel bir kez daha başıyla onayladı. "Ya onu seviyorsan? Ya ona bütün kalbini verirsen ve o da seni diğerleri gibi kullanıp bir kenara atarsa diye mi korkuyorsun?"

Ronnie yine titreyerek başını salladı. "Evet."

"Yardıma ihtiyacın var, Ronnie, profesyonel yardıma. Sana birini tavsiye edebilirim."

Nathaniel'ın bir terapiste gittiğini biliyordum, ancak daha önce bir başkasının önünde bundan bahsettiğini görmemiştim, en azından bu şekilde değil.

"Ben birkaç yıldır bir terapiste gidiyorum. Çok iyi. Bana çok yardımı oldu." Yüz ifadesi şimdi daha yumuşaktı.

Ronnie, kendisi çaresiz bir kuş, karşısında duran da bir yılanmış gibi Nathaniel'a baktı.

Nathaniel telefon sehpasının yanına gitti. Mantar panoya kartlar asılıydı, önemli notlar, numaralar. Kartlardan birini aldı. Ronnie'nin yanına gitti ve kadına uzattı. "Seni kabul etmese bile, eminim kabul edecek birini tanıyordur."

Ronnie dikkatlice kartı aldı, kendisini ısıracak bir şeymiş gibi köşesinden tuttu. İyice açılmış korku dolu gözlerle Nathaniel'a baktı, sonra kartı kot pantolonunun cebine koydu. Derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Özür dilerim Anita, her şey için." Nathaniel'a baktı, sonra bana döndü. "Ben şimdi gidiyorum ve bu karışıklığı geride bırakıyorum. Ortalığı toplamak yine size kalacak. Özür dilerim." Dışarıya çıktı. Hepimiz kapının kapanma sesini duyana kadar bekledik.

Üçümüz bir süre sessizce olduğumuz yerde dikildik. Sanki şoku atlatmaya çalışıyorduk. Tabii ki Ronnie sorunundan daha büyük sorunlarımız vardı.

Micah bana döndü. "Gerçekten hamile misin?"

"Henüz emin değilim," dedim.

"Ama hamile olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Adetim gecikti. Birilerine bir şey söylemeden önce emin olmak istiyordum." İç geçirdim ve kollarımı göğüslerimin altında birleştirdim. "Gebelik testi almadım çünkü sizden birine belli etmeden bunu nasıl yapacağımı bilemedim."

Nathaniel gelip yanımda dikildi ama Micah'yı görmeme engel olmamak için önüme geçmedi. "Anita, bunu yalnız yapmamalısın. Sen çizgilerin renk değiştirişini izlerken birinin yanında olup elini tutması lazım."

Kafamı kaldırdım. "Bunu daha önce yapmış gibisin."

"Bir kez. Benden olduğundan emin değildi ama yanında kalıp elini tutacak tek dostu bendim."

"Senin ilk kız arkadaşın olduğumu sanıyordum."

"Daha önce bir kızla ilişki yaşamadığımı öğrenince benimle ilgilendi." Çok normal bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Biraz tecrübesizdim ama sonra hamile kaldı. Muhtemelen müşterilerinden birindendi ama benden de olabilirdi."

"Müşteri?" Micah kelimeyi soruya dönüştürmeyi başardı.

"O zaman, o da benim gibi oyundaydı."

Oyun kelimesinin kızın bir fahişe olduğu anlamına geldiğini biliyordum ama aynı zamanda Nathaniel'ın sokaklarda geçirdiği döneme de işaret ederdi. On altı yaşında sokaklardan kurtulmuştu. "Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On üç," dedi.

Yüz ifademi görünce bir kahkaha attı. "Anita, bir kadınla ilişki yaşamamıştım ama bir sürü adamla birlikte olmuştum. Bir kadınla ilişkiye girmenin neye benzediğini bilmem gerektiğini düşündü. Benim dostumdu, bazen beni korurdu."

Micah, "Kız kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"On beş."

"Tanrım," dedim.

Nathaniel gülümsedi. Benim ne kadar güvenli bir yaşam sürdüğümü hatırlatan nazik ve küçümser gülümsemeydi.

Micah, "Ve hamile kaldı," dedi.

Nathaniel başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle benden değildi. Biz sadece iki kez birlikte olmuştuk. İlki, hoşuma gidip gitmeyeceğini görmek içindi. İkincisi kendimi geliştirmem için." Yüz ifadesi daha önce görmediğim bir biçimde yumuşadı.

"Onu seviyordun," dedim. Mümkün olduğunca nazik bir ses tonuna bürünmeye çalıştım.

Başıyla onayladı. "İlk aşkımdı."

Micah, "Adı neydi?" diye sordu.

"Jeanie, adı Jeanie'ydi."

Aslında daha fazla şey sormayacaktım ama eski yaşamı hakkında ilk kez bu kadar çok şey anlattığı için sordum. "Ne oldu?"

"Testin sonucu pozitife dönüşürken ben elini tutuyordum. Pezevengi kürtajın parasını ödedi. Ben onunla gittim. Ben ve bir kız arkadaşı daha." Omzunu silkti, gözlerindeki yumuşaklık ışık soldu. "Bebeği doğuramazdı. Biliyordum. Hepimiz biliyorduk." Sesi üzgün gibiydi.

Gözlerindeki kayıp bakışı silmek istiyordum. Yanına gidip sarıldım, bunu yapmama izin verdi, o da bana sarıldı.

Micah, "Jeanie'ye ne oldu?" diye sordu.

Nathaniel kollarımda irkildi. İyi bir cevap gelmeyeceğini biliyordum. "Öldü. Bir akşam yanlış arabaya bindi, bu hata hayatına mal oldu."

Nathaniel'a biraz daha sarıldım. "Üzüldüm Nathaniel."

Bana sarıldı, vahşice ve sıkı sıkı. Sonra yüzümü görmek için geri adım attı. "Ben on üç yaşındaydım, Jeanie on beş yaşındaydı. Sokak fahişesiydik. İkimiz de uyuşturucu bağımlısıydık. Bir bebeğimiz olması mümkün değildi." Gözleri ciddileşti. "Şimdi yirmi yaşındayım, sen de yirmi yedi-

sin. İkimizin de iyi bir işi, parası ve evi var. Üç dört senedir de temizim."

Geri çekildim. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Artık seçeneklerimiz var Anita. Öncekinde sahip olmadığım seçenekler."

Nabzım boğazımda düğümlendi, boğulacaktım. "Ben..." dedim. İki denemeden sonra hamile kelimesini dile getirmeyi başardım. "Hamile olsam bile, bebeği doğuracak mıyım, bilmiyorum. Beni anlıyor musun?" Göğsüm öylesine sıkıştı ki nefes alamadım.

"Senin bedenin," dedi. "Buna saygı duyuyorum. Ben sadece birden fazla seçenek olduğunu söylemeye çalışıyorum. Seçimi yapacak olan sensin."

Micah, "Evet," dedi. "Sen kadınsın, hoşuna gitsin veya gitmesin, son seçim sana ait olmalı."

Nathaniel, "Senin bedenin, senin seçimin," dedi. "Bir gebelik testine ihtiyacımız var. Bilmemiz gerek."

"Geç kalıyoruz," dedim. "Siz duş yapacaksınız ve Jean-Claude'un yerine gitmemiz lazım."

Nathaniel, "Partiye bu sorunu çözmeden gidebileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Gitmem gerek."

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Geç kalmak iyi olmaz ama nedenini öğrenince Jean-Claude da bir şey demez."

"Ama..." dedim.

Micah, "Haklı," dedi. "Yoksa ortalıkta dolaşıp sırıtacak ve başımla insanları selamlayacağım ama aklım hep bu konuda olacak."

Kollarımı göğsüme biraz daha sıkı sardım. "Ya pozitif çıkarsa, ya..." Cümlemi bitiremedim.

Micah, "Bunu o zaman düşünürüz," dedi.

Nathaniel, "Ne olursa olsun Anita, ben yanındayım. Söz veriyorum," dedi.

Yüzüne bakıp ne kadar genç olduğunu farketme sırası bendeydi. Aramızda sadece yedi yaş vardı, fakat çok önemli yedi yaştı. İyi olacağına söz vermişti ama bazı sözleri ne yaparsan yap tutamazdın.

Gırtlağımdaki düğüm daha yukarıya çıktı ve gözlerim doldu. Ağlamaya başladım, kendime engel olamadım. Nathaniel beni kollarına alıp bedenine yasladı. Bir an sonra Micah arkama geçti. Ben korku ve öfke içerisinde ağlarken ikisi birden bana sarıldı. Kendime çok kızgındım.

Ağlamam geçtiğinde, hıçkırmadan nefes alabiliyordum. Nathaniel, "Ben gidip testi alırken Micah duş alabilir. Ben de gelince temizlenirim ve çok fazla gecikmeyiz," dedi.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. "Ya pozitif çıkarsa, o zaman partiye nasıl giderim?"

Micah omzum üzerimden öne eğildi, yüzünü yüzümün yanına koydu. "Bilmek istemiyorsun," dedi. "Çünkü bilmezsen bu gece rol yapman daha kolay olacak."

Başımla onayladım, yanağım yanağına değdi.

Nathaniel, "Ben testi alayım," dedi. "Bu gece geç saatte yaparız, partiden sonra, şimdi bir veya iki tanesini yanımıza alacağız." Boyun eğmesi gereken biri olmasına rağmen ses tonunda uzlaşmaya yer yoktu. Gerçekleri dile getiriyordu.

"Ya eşyalarımız arasında bulurlarsa?" diye sordum.

Nathaniel, "Anita, Jean-Claude ve Asher'a eninde sonunda söyleyeceksin," dedi.

"Sadece pozitifse," dedim.

Bana baktı ve başıyla onayladı. "Tamam, sadece pozitifse."

Pozitif. Çok yanlış bir kelime gibiydi. Ben hamileysem bu kesinlikle bir negatifti. Kocaman, büyük bir negatif.

3

Bir buçuk saat sonra Lanetliler Sirki'nin çalışanlara ayrılan park yerindeydik. Nathaniel göz farımı sürmeme yardım etti. Bir düzine farklı rengi karıştırıp hiçbir şey sürmemişim gibi gösterebilir, yine de muhteşem görünmemi sağlayabilirdi. Kendi gözlerine de makyaj yapmıştı, antrenmanlıydı. Elbisem uzun etekliydi. Siyah, sert bir kumaştandı. Böylece belimdeki silah kılıfı koyu renkli kumaş sayesinde görünmüyordu. Kılıfın içindeki bıçak da öyle. Saçlarım kabzasını gizliyordu. Haçımı torpido gözünde bıraktım, gerçi bu gece birinin benim üzerimde yanlışlıkla vampir güçlerini kullanmama ihtimali sıfıra yakındı. Evet, bunlar bizim sözde dostlarımızdı, fakat hepsi başvampirdi ve ben bir Vampir Avcısı'ydım. İçlerinden biri kendine hakim olamayabilir, beni denemek isteyebilirdi. Tıpkı bir insanın elini normalden daha sert sıkan biri

gibi ama vampir güçleri derimi yakabilirdi. Vücudumda bir tane daha haç şeklinde yanık istemiyordum.

İki sevgilimin de üzerinde İtalyan yapımı, özel dikim takım elbise vardı. Nathaniel'ın ceketi siyahtı ve gömleği, gözlerinden biraz daha açık bir menekşe rengiydi. İpek kravatı koyu bir mordu. Ördüğü saçları olduğundan kısa görünüyordu, örgünün bileklerine kadar indiğini görene kadar tabii. Siyah deri ayakkabıları parıldıyordu ve pantolonu çorap giymediğini gizleyecek kadar uzundu. Micah'nın üzerinde kömür grisi ince siyah çizgili bir takım vardı. Gömleği sarıya yakın tonları olan bir yeşildi. Neredeyse gözleriyle aynı renkti. Işığın gömleğe geliş biçimine göre gözleri ya yeşil ya da sarıya bürünüyor, böylece neredeyse her nefes alışında gözlerinin rengi değişiyordu. Güzel bir efektti.

Ayağıma spor ayakkabılarımı geçirsem de çantamda on santimetre topuklu siyah ayakkabılar da taşıyordum. On santimlik çivileriyle, bilek kısmı dantelli ayakkabılardı bunlar. Jean-Claude beni daha görkemli bir kıyafet giymeye ikna edemeyince, hiç pratik olmayan bu ayakkabıları giymemi zorunlu kılmıştı. İşin ilginci, ayakkabıların rahatsız olmamasıydı. Rahatsızmış gibi görünüyorlardı ama değillerdi. Ya da ben topuklu giymeye alışıyordum. Jean-Claude'un hatasıydı. Basamakların dibine ulaşınca, misafirlerin karşısına çıkmadan topuklu ayakkabıları giyecektim.

Bende Lanetliler Sirki'nin arka kapısının anahtarı olduğu için artık birisinin bizi içeriye almasını beklemek zorunda değildik. Yaşasın!

Ben anahtarı deliğe sokup çevirirken kapı açılmaya başladı. Son zamanlarda Sirk'te güvenlik arttırılmıştı, çün-

kü yerel fareadamlarla bir anlaşmamız vardı. Ancak kapıyı açan bir fareadam değil, bir kurtadamdı.

Graham, yanından geçip gidemeyeceğimiz kadar uzun boylu ve kaslıydı. Bir süre bana, bize tepeden baktı. Sanırım bunu bilerek yaptı. Kusursuz düz siyah saçları, dekoratif bir biçimde kahverengi gözlerinin üzerine düşüyordu ama saçları arkada daha kısaydı. Bu yüzden güçlü boynu açıktaydı ve garip bir biçimde baştan çıkarıcı görünüyordu. Gözlerinin kenarları hafifçe kalkıktı. Japon annesinin saçlarını ve gözlerini aldığını farkettim ama babası eski bir askerdi ve İskandinav erkeğiydi.

Graham, şekil-değiştirenler içerisinde ailesi tarafından çalıştığı yer ziyaret edilen tek kişiydi. Vampirlerin ve tüylülerin striptiz yaptığı Suçlu Zevkler'de korumalık yapıyordu. Ailesinin ziyarete geldiği gece gerçekten çok enteresandı.

Bir an için Graham'ın kapıda dikileceğini ve onu kenara itmek zorunda kalacağımı düşündüm. Graham da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Kenara çekilip bize yol açacağına emindim, ancak Micah öne çıkıp karşısına dikildi. "Bize biraz yer aç, Graham," dedi. Bunu kabaca söylemedi, sıradışı güçlerini de kullanmadı. Kibarca rica etti ama Graham'ın yüzü yine de karardı.

Graham'ın aklından ne geçtiğini hissettim; yerinden kıpırdamamak. Üzerinde bütün sert görünümlü korumaların giysisi vardı. Siyah pantolon, siyah tişört ve muhtemelen bir boy daha büyük olması gereken siyah bir gömlek. Üzerindeki gömlek birarada durmakta zorlanıyor gibiydi ve sanki biraz daha zorlasa kasları yırtılacaktı. Micah yanında kırılgan görünüyordu.

Micah kontrolünün bir kısmını yitirdi. İçindeki gücün bir kısmını dışarıya fısıldadı. Tüylerim diken diken oldu. Sesi boğuk bir hırıltıyla derinden çıktı. "Biz Nimir-Raj ve Nimir-Ra'yız. Kıpırda."

"Ben kurdum, leopar değil. Benim üzerimde yetkin yok." Kavga etmeye hazırlanıyor gibi gerildi.

Bu kadarı yeterdi. "Benim senin üzerinde yetkim var, Graham," dedim.

Graham gözlerini bir tehditmiş gibi Micah'nın üzerinden ayırmadı. Kendi adıma Graham'ın korumalıktan sabah kahvaltısına dönüşmemesi için birçok sebep vardı. Bizi umursamaması beni çok kızdırmıştı ve ilk öfke dalgası ile birlikte benim yaratığım da uyanmıştı. Sıcak ve tüyler ürperten güç, derimde gezindi ve etrafımı kuşatan erkeklerin üzerinde dans etti. Ben gerçekten bir şekil-değiştiren değildim, çünkü değişemiyordum ama kanımda dört farklı türden şekil-değiştiren vardı. Bir tür şekil-değiştireni vücudunda taşıyan diğerlerinden etkilenmezdi. Aynı anda birden fazla hastalığı taşımak mümkün değildi, ancak ben taşıyordum. Tıbbi bir imkansızlıktı, fakat kan testleri yalan söylemezdi. Bende kurt, leopar, aslan ve doktorların bile teşhis edemediği bir tür daha vardı. Tüm bunlar ve metafizik imkansızlıklar sayesinde benim de güçlerim olmuştu. Bir yere kadar kullanabileceğim güçler.

Nathaniel kollarımı ovaladı. "Rahatla Anita."

Haklıydı. Çünkü şekil-değiştiremezdim, yaratığı çağırmam mümkündü ama çağrıyı sonlandıramazdım. Bir tür nöbet geçirmek gibiydi. Hoş bir şey değildi, elbisem mahvolurdu. Graham'dan sıkılmaya başlamıştım. Birçok sebepten dolayı. Enerjimi hissedince bana baktı, benim arzu et-

tiği ama elde edemediği bir kadından fazlası olduğumu anladı.

"Ben senin sürünün lupa'sıyım, Graham. Richard yerime başkasını seçene kadar." Öne çıktım, Micah bunu yapabilmem için geriye çekildi. Hareket etmeye devam ettim. Gücümü uzun boylu ve kaslı bedene doğru ittim. Graham'ın yolumdan çekilmesini istiyordum. "Ben her zaman Thronnes Rokke Klanı'nın Bolverk'i olarak kalacağım, Graham. Senin Ulfric'in, kurt kralının emirlerini yerine getiren kişi olacağım. Yerini hatırlamayan küçük kötü kurtadamları infaz edeceğim. Sanırım sen yerini unutmaya başladın."

Graham depodaki kutulara kadar geri çekilmek zorunda kaldı. Kafası tavandan sarkan tek ışığa çarptı. Lamba sallanınca odada gölgeler dans etti.

Richard'ın yaratığı olarak içimde varolan kısmımı hissettim ama şimdi, bir şekilde benimdi, zihnimin yüzeyinde geziniyordu. Sanki bedenim bir hayvanat bahçesindeki kafesti ve yaratığım da bu kafese tıkılmıştı. Ve bu durumdan hoşlanmıyordu. Kapana kısıldığı için kurtulmak istiyordu.

Sendeledim. Micah ve Nathaniel, Graham bana uzanmadan beni yakaladı. Micah kükredi. "Ona dokunma!"

Nathaniel, "Kendi kurdunu çağırdı," dedi. "Şimdi bir başka kurt ona dokunursa, kontrolü sağlaması daha zor olur."

İki kedime sarıldım. Yüzümü Micah'nın boynunun sıcaklığına yasladım, kokusunu içime çektim. Sıcak kokusunun, tatlı kolonyasının altında, burnumu sızlatan leopar kokusu vardı. Kurdu kovalamama yardımcı oldu, kontrolümü yitirmeden kendimi kurtarmamı sağladı.

Graham dizlerinin üzerine çöktü, başını önüne eğdi. "Özür dilerim, lupa. Haddimi aştım."

"İri olmak seni üstün yapmaz, Graham, güç yapar. Sürümüzde bana boyun eğmek zorundasın. Micah'ya da boyun eğmek zorundasın çünkü o kurtlarla barış anlaşması yapan bir başka topluluğun lideri. Ona da hak ettiği saygıyı göstermek zorundasın, aksi halde lupa'yla değil, Bolverk'le konuşursun."

Kafasını kaldırdı, şaşkındı. Sanki bunu söylememi beklemiyordu. Bizimle oyun oynuyordu ama ben ortaya konan bahsi o kadar yükselttim ki artık oyun hoşuna gitmiyordu. Bebek konusunda bu kadar gergin olmasaydım belki bunu yapmazdım, belki de Graham'dan çok sıkılmıştım.

Bir dönem, Nathaniel *pomme de sang*'lıktan benim çağırdığım hayvana dönüştüğünde, yeni bir *pomme de sang*'a ihtiyacım olmuştu. Nathaniel bana metafizik olarak bağlandığından yemeye dönüşemeyecek kadar yakındı. Jean-Claude ve diğer vampirler kafa kafaya vermiş ve sonunda çağrılan hayvan, insan hizmetkar ve *pomme de sang*'ın birbirinden ayrı sıfatlar olmasının bir sebebe dayandığını farketmişti. İlk ikisi metafizik olarak efendisine bağlıydı, onlarla beslenmek mümkündü, ancak kendi kolunu yemek gibi bir şeydi. Bunu yapabilirdin ama bir bedeli vardı. Karnını doyururdu, ancak başka yerlerden enerji alırdı. Aslında, benim erkeklerden neden bu kadar çok beslenmem gerektiğini bulan, İngiltere'den vampir öpücüğümüze katılmak için gelen Elinore'ydi. Bütün erkekler içerisinde *ardeur*'ümü bana metafizik olarak bağlananlardan besliyordum; efendim Jean-Claude, Ulfric'im Richard ve Jean-Claude'un çağırdığı hayvan. Biz bir güç üçlemesiydik

ama bazen bu üçlemenin dışından da güce ihtiyacımız oluyordu. Ben de kazayla kendi üçlememi yaratmıştım. Nathaniel çağırdığım hayvandı, Damian benim vampir hizmetkarımdı (bir başka imkansızlık) ve üçleme tamamlanmamıştı. Bu yüzden onlarla ne kadar beslenirsem besleneyim, doymuyordum. Asher, Jean-Claude'un ikinci adamı, benim için tam bir yiyecekti. Onunla tam bir cinsel bir ilişkiye girmeyi kabul etseydim Requiem de *pomme de sang*'ım olabilirdi. Byron acil durumlarda yiyecekti. Açıkçası tipim olmadığı için yatakodamın kalıcı bir parçası yapacağım biri değildi. Benimle seks yapmaktan hoşlansa da erkekleri daha çok seviyordu. Bir başkasının ana yemeği olmamak umrumda değildi, fakat arzulamadığım biriyle seks yapmak, benim için baş ağrıtan bir şeydi.

Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı Jason harikaydı ama hem beni hem de Jean-Claude'u besleyemezdi. Bu eksiği gidermek için birini bulmam gerekiyordu, *ardeur*'ü kontrol etmeyi öğrenene kadar belki de birkaç kişiyi.

Graham, yeni *pomme de sang*'ım olarak Jean-Claude'un beni görüşmeye teşvik ettiği kişilerden biriydi. Jean-Claude bu görüşmeleri biraz daha özel olarak yaparsam, şimdiye kadar bir *pomme de sang* edinebileceğimi düşünüyordu. İnatçı olduğumu söylemişti. Asher beni aptallıkla suçlamıştı, böyle bir teklifi reddettiğim içim. Belki de aptalcaydı. Ronnie'ye hayatımdaki erkeklerin bana denemem için birer erkek listesi verdiğini söylememiştim. Söyleseydim daha da sinirlenirdi, çünkü Louie kendisine böyle bir seçenek sunsa, hayatında bir sorunu kalmazdı. Ancak ben Ronnie değildim ve onu mutlu edecek şey benim kafamı karıştırıyordu.

Yatağıma girip yanımda uyuyan ve bana sarılan erkekler arasında beni en çok zorlayan Graham'dı. Vermek istediğimden daha fazlasını istediğini açıkça belli etmişti. Tabii ki, ben inatçı olmasaydım, o da baba adayları arasındaki yerini alacaktı. Bunu düşününce baştan aşağıya ürperdim. Bana önerilen herkesle yatmadığıma çok mutluydum.

"Affınıza sığınıyorum, lupa." Bolverk'i çağıracağımı duyunca şok olduğu yüz ifadesinden belliydi ama ağzından çıkan kelimeler yalvarma kelimeleri değildi. Hem de hiç. Kurtlar arasında af dilemek tek bir anlama geliyordu -Graham'dan istemeyeceğim kadar yakın ve kişisel bir şeydi- ama bunu reddedersem, aramızda büyük bir sorun olur, bu sorun gitgide büyür ve Richard'ın sürüsüne zarar verirdi. Lanet olsun.

"O zaman sığın, Graham." Kelimeler ağzımdan kolaylıkla çıkmadı, öfkeyle çıktı. Öfke her zaman benim kalkanımdı. Arkasına gizlenecek yeni şeyler de öğreniyordum ama öfke hala benim en sağlam sığınağımdı ve şimdilik işe yarıyordu.

Graham ayağa kalktı ve karşıma dikildi. O kadar iri, o kadar büyük, o kadar kaslıydı ki... Yine de yüzünde korku vardı. Sonunda, beni sinirlendirirse kendisine zarar verebileceğimi anlamıştı. Ona zarar vermeye hakkım olduğunun farkındaydı. Yüzünde korkuyu görmek kötü bir şey değildi. Bunu hak etmişti. Micah, Nathaniel ve ben nazik olmak için elimizden geleni yapmıştık, fakat bazı insanlar bundan anlamazdı. Bu gibi durumlarda, başka alternatiflere yönelmek gerekti.

Teslim olduğunu göstermek için beni kollarına alabilirdi ama bana gösterildiği gibi yaptı. Dengesini sağlamak

için parmaklarıyla hafifçe bana dokundu. Halka açık bir yerde olsaydık dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurabilirdi ama değildik ve bu durum daha ilgi çekiciydi. Bana doğru eğildi, ancak bu giriş faslı bile hoşuma gitmedi.

İçimden geri adım atmak geldi ama üstün olan bendim. Üstün olan, ne kadar büyük olursa olsun kendisine teslim olandan kaçmazdı. Çünkü bu büyüklük veya güçle ilgili değildi. Kimin daha nüfuz sahibi olduğuyla ilgiliydi ve ne kadar büyük olursa olsun, odadaki en kıdemli kişi Graham değildi.

Eğildi, eğildi, ağzı benimkinin üzerindeydi. Sıcak nefesini dudaklarımda hissettim. Bir an için almasına asla izin vermediğim öpücüğü alacağını düşündüm ama kendine hakim oldu. Yapması gerekeni yaptı ama öpücük daha az utanç verici olurdu. En azından, tercih edilirdi.

Alt dudağımı yalaması gerekiyordu. Teslim olanın baskın olana yapması gereken buydu. Kurt yavrularının yiyecek istemesine benzer bir eylemdi. Ne olursa olsun, bu durum parmaklarının yüzüme değdiği ve nefesinin ağzıma girdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Dilinin ucu alt dudağıma dokundu, üzerinde gezindi. Islak, kaygan, gerçek bir öpücükten daha sulu bir eylemdi. Islaktı, sanki bir yudum şarap içmiş ve bir kısmını dudağıma dökmüştüm. Onun yaptığına karşılık, benim de dudağımı yalamam gerekiyordu. Ağzının dokunuşunu içer gibi.

Ürperdi, nefesi titreyerek çıktı. "Bu, güzeldi."

"Sürünün lupa'sından af dilemesi gereken sendin," dedim. Ancak sesim titredi, arzu ettiğim gibi kararlı çıkmadı.

Gülümsedi, bu gülümseyiş sert adam imajına zarar verdi, yaşını gösterdi. Graham henüz yirmi beşine girmemiş-

ti. "Af diliyorum ama bu benim dokunmama en çok izin verdiğin andı."

Olumsuzca başımı iki yana salladım ve yanından geçtim. Micah ve Nathaniel beni takip etti. Nathaniel'ın elinde içinde başka şeylerle birlikte gebelik testlerini de barındıran çantam vardı. Nathaniel dükkandan testleri alıp çıktığında bunu yapmayı neden geciktirdiğimi anlamıştım. Sorunu daha da gerçek hale getiriyordu. Aptalcaydı ama öyleydi.

Yeraltına açılan büyük kapıya doğru yürürken omzum üzerinden seslendim. "Benimle aynı yatakta uyudun, Graham."

"İstediğim uyumak değildi."

Kapının önünde durdum, arkama döndüm ve Graham'a baktım. Nathaniel ve Micah adamı rahat görebilmem için iki yanıma geçti.

Graham bana baktı, gözleri hala yüzüne düşen ipeksi saçlarının ardına gizliydi. Çimenlerin arasından bana bakan bir hayvanı hatırlattı. Onunla ilk tanıştığımda saçlarının önü bu kadar uzun değildi.

"Bu akşam senin saçmalıklarınla uğraşamam, Graham."

"Neden bana hep kızgınsın?"

"Sana kızgın değilim, Graham."

"Bana kızgın değilsen, beni neden sevmiyorsun?"

"Seni sevmediğim doğru değil, Graham, sadece seninle yatağa girmek istemiyorum. Sen ne kadar benimle birlikte olmak istesen de, benim bunu yapmaya iznim yok."

"O zaman benimle ilişkiye girme, sadece *ardeur*'ü besle. Tıpkı aylar boyunca ilişkiye girmeden Nathaniel ile beslediğin gibi."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Yanımda tutmayacağım biriyle *ardeur*'ün tutkusunu paylaşamam. Bu çok zalimce olur."

"*Ardeur*, vampir soylarının ölümlülere verebileceği en orgazmsal deneyim." Graham'ın yüzünden ne kadar hevesli olduğu belliydi. Ellerini *ardeur*'ü yakalayıp kucaklayacakmış gibi öne uzatmıştı. "Ben sadece neye benzediğini bilmek istiyorum. Kazayla aldığım küçük tatları değil, gerçek olanı istiyorum. Bunun neresi yanlış? Bunu istemenin nesi kötü?"

Micah, "Senin bağımlı olmandan korkuyor," dedi. Ses tonu yumuşaktı.

Graham başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca hiçbir şeye bağımlı olmadım."

Nathaniel, "Çok şanslısın," dedi.

"Lütfen Anita, *ardeur*'ü beslemek için yabancılara gitme. Burada senin her tür ihtiyacını giderecek insanlar varken yabancılara gitme."

Abartılı bir ses çıkarttım. Hayalkırıklığıyla çığlık atmaya benzer bir sesti ve kapıyı açtım. Kapıyı açtım ve taştan basamakları inmeye başladık. Şehrin başvampirinin gerçek evine iniyorduk.

Geniş, farklı ve düzensiz basamaklar sanki iki ayağı üzerinde yürümeyen bir şey için yapılmıştı. Zaten bu yüzden ayağımda hala spor ayakkabılarım vardı. Micah yine de elimi tuttu ve buna izin verdim. *Graham merdiven inmek için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa, canı cehenneme*, diye düşündüm. Bu akşam rahatlatıcı dokunuşlara ihtiyacım vardı. Nathaniel diğer yanımdaydı ama elimi tutmaya kalkmadı. O taraftaki elime tabanca veya bıçak tutmak için

ihtiyacım vardı. Evet, bu vampirlerin Jean-Claude'un dostu olması gerekiyordu ama benim dostum değillerdi, henüz değil.

Basamakların son dönemecindeki sahanlıktaydık. Kör bir dönüştü ama karşı duvara yakın kalan için kör bir dönüş değil.

Graham, "Bekleyin," dedi. "Lütfen, bekleyin. Önce ben gitmeliyim."

Hepimiz döndük ve birkaç basamak arkamızdaki adama baktık. Bize bakıp tedirgin bir biçimde gülümsedi. "Koruma benim, hatırladınız mı?"

Onu baştan aşağıya süzdüm. "Üzerinde silah var mı?"

Graham iç geçirdi. "Hayır. Richard silahsız da yeterince tehlikeli olduğumuzu söyledi."

Başımı iki yana salladım. "Sizin dışınızda herkeste silah varsa, bu doğru değil, Graham. Gümüş kurşunlar yakına girmenize engel olur."

Dev omuzlarını silkti. "Ulfric olan Richard; duruma el atmak istiyorsan onunla konuş. Ben sadece bana söylenenleri yapıyorum."

İç geçirdim. Richard'ı seviyordum, gerçekten, fakat birçok konuda görüşlerimiz farklıydı.

Graham yanımızdan geçti ama bir sonraki basamağı inerken duraksadı. Kafasını kaldırdı, huzursuzdu. "Şimdiye kadar Jean-Claude'un bize katılması gerekirdi."

Graham'a baktım. "Bize katılması gerekirdi de ne demek? Jean-Claude misafirlerimizle birlikte bizi aşağıda bekliyor mu?"

Graham başını iki yana salladı. "Üst katta acil bir durum çıktı."

"Sirk'i Asher yönetiyor; acil durumlarla onun ilgilenmesi gerekir."

Graham dudaklarını yaladı. "Detayları bilmiyorum ama bana sizi beklemem söylendi, ancak Meng Die bir şey daha söyledi. Asher'ın Jean-Claude'dan yardım istediğiyle ilgili bir şeydi."

Meng Die zarif bir Çin bebeğiydi veya en azından onlara benziyordu ama dış görünüşü benim gibi aldatıcıydı. Jean-Claude savunma gücünü arttırmak için bütün vampirlerini yanına çağırmadan önce San Francisco'da başvampirin yardımcısıydı. Efendisi kadını gönüllü olarak serbest bıraktı, çünkü birkaç gün daha kalırsa bir isyan çıkartıp kontrolü eline almasından korkuyordu. Jean-Claude teklif etse de, artık Meng Die'yi geri istemiyordu.

Meng Die, Jean-Claude'un yardımcısı olmak istiyordu, ancak bu Asher'ın işiydi. Sonra Londra'dan efendisini takip ederek gelen bütün vampirler delirdi ve öldürülmeleri gerekti. Meng Die birden kendisini diğerlerinin arasında bir başvampir olarak buldu. Üçüncü olacak kadar güçlüydü, belki de ikinci olacak kadar ama tahta çok yakın durmaya uygun değildi. Çok tehlikeliydi. Fazla hırslıydı.

"Meng Die şimdi ne yapıyor?" diye sordum.

Graham omzunu silkti. "Bilmiyorum."

Nathaniel, "Sen onun neredeyse *pomme de sang*'ı değil miydin?" diye sordu.

"Öyleydim."

"Onun için endişelenmişe benzemiyorsun."

Graham yine dev omuzlarını silkti. "Beni veya Clay'i *pomme de sang*'ı yapacağını söyleyip duruyor ama kararı-

nı bir türlü vermiyor. Requiem'le de birlikteydi, Requiem onu reddedene kadar."

"Requiem artık Meng Die'nin yatağını paylaşmıyor mu?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Kendine yeni bir kız arkadaş mı buldu yani?"

Graham dudaklarını yaladı. "Onun gibi bir şey."

"Bu bakışı biliyorum, Graham. Kötü haberlerim var ama bir şey söylemek istemiyorum bakışı bu. Çıkart ağzındaki baklayı."

Graham yeniden iç geçirdi. "Lanet olsun! Kız arkadaşım olmasaydın, beni bu kadar kolay okuyamazdın."

Omuz silkme sırası bendeydi. "Konuş."

"Requiem, senin onu *pomme de sang*'ın olarak kabul etmeyişinin ardında Meng Die'nin yatağını paylaşmasının etkili olduğunu düşünüyor. Senin, erkeğini paylaşan bir kadın olmadığını düşünüyor."

Çığlık mı atmalıydım, küfür mü etmeliydim yoksa gülmeli miydim, bilemiyordum. "Meng Die'ye bunu söyledi mi?"

"Bilmiyorum. Bana söyledi. Clay'e söyledi."

"Meng Die'ye söyledi mi?"

Graham hemen başını iki yana salladı. "Ben o kadar aptal değilim. Kötü haber alınca Meng Die senden de tehlikelidir."

"Clay o kadar aptal mı?"

Micah, "Requiem ona söyledi," dedi. Ses tonu yumuşaktı.

Hepimiz Micah'ya baktık. "Sen biliyor musun?"

Micah başını iki yana salladı. "Ama bunu yapmasını beklerim, kimseye zarar vermemek için, Meng Die'ye dürüst olmak için."

Bunun üzerinde düşündüm, sonra onaylamak zorunda kaldım. "Lanet olsun, doğru söylüyorsun. Acaba yakın zamanda mı söyledi?"

Nathaniel, Graham'a döndü. "Sen onu reddettin mi?"

Graham yine sırıttı. "Hayır. *Ardeur*'ü olmayabilir ama onunla seks yapmak yine de çok güzel. Daha önce de vampirlerle ilişki yaşamıştım, ancak Belle Morte'nin soyundan değillerdi. Meng Die yatakta nasıl olduklarının örneği ise, hayattaki yeni amacım onlardan birinin *pomme de sang*'ı olmak."

Nathaniel, "Sen Anita'nın pomme'si olmak istemiyor muydun?" dedi.

Graham'ın şaşkın bir hali vardı. Sanki söylemesi gerekenden fazlasını söylemişti. "Anita bir kez bile *ardeur*'ü benimle paylaşsaydı, başka bir kadına bakmazdım ama o bunu yapana kadar..." Cümlesini yarıda kesti, bu düşüncesi zaten Graham'ın neden benim için iyi bir seçim olmadığını özetliyordu. Beni gerçekten istemiyordu, *ardeur*'ü istiyordu. Londra'dan gelen vampirlerden herhangi birinin *ardeur*'ü olsaydı, benim yerime onların peşinden koşardı. Onun için de, benim de gurur okşayıcı bir durum değildi yani.

"Ben isteğini yerine getirene kadar da, seçenekleri gözden geçiriyorsun," dedim.

Omzunu silkti. "Ben bütün seçeneklerimden Meng Die için vazgeçtim ama o Clay ve Requiem'i yanında tutmaya devam ediyor. Onu Clay'le daha önce kimseyi paylaş-

madığım bir biçimde paylaştım." Bir an için üzgün göründü, sonra yüzü normale döndü. Üzüntüsü gerçekten çok sığ mıydı, yoksa gizlemeye mi çalışıyordu, anlayamadım. "Anita benim için sizlerden vazgeçmez. Ben neden sadece onun yatağında olmak için herkesten vazgeçeyim? Demek istediğim, gerçekleşmesi sadece bir ihtimalken, kesinlik bile kazanmadan."

"Ben Requiem'den benim için kendisini feda etmesini istemedim."

Graham, "Sen kimseden senin için başkalarını feda etmelerini istemiyorsun ama bunu yapmıyorlarsa onlarla yatmıyorsun," dedi.

Bu, gerçeğe arzu ettiğimden daha yakın bir yorumdu. Requiem'den Meng Die'den vazgeçmesini istememiştim ama Meng Die'yle birlikte olması onun için negatif bir puandı. Neden? Öncelikle, ben Meng Die'yi sevmiyordum. Ayrıca, Graham haklıydı, erkeklerimi paylaşmayı da sevmiyordum. Başka kadınlarla. Benimse onlardan beni yarım düzine erkekle paylaşmalarını beklemem, tamam... adil değildi. Hiç adil değildi.

4

Basamaklar, sonunda bir kapı olan küçük bir odada son buldu. Kapı bir mahzen kapısı gibi ağırdı, önünde kurtadam ve koruma olan Clay duruyordu. Koşarak bize doğru geldi, bu iyi bir şey değildi. Yüzündeki ifade de iyi değildi. Endişeli gibiydi.

Graham koruma olmak için yaratılmıştı, üzerine giydiği giysilerden arınsa bile geriye koruma Graham kalırdı. Beni becermek yerine zihnini işine odakladığında, kurtadam korumalar içerisinde en iyisiydi. "Sorun nedir?" diye sordu.

Clay olumsuzca başını iki yana salladı. "Jean-Claude sizinle değil mi?" Ses tonu endişeliydi.

Graham, "Hayır," dedi.

"Sorun nedir?" diye sordu. Aynı soruyu sorup dursak cevap verir diye düşündüm.

"Hiçbir şey." Bana baktı, özür dilercesine gülümsedi. "İçerisi misafirlerle dolu ama içeride ev sahibi yok, sorun bu. İçeride sadece ben ve dört koruma daha var. Beklenen kişiler gelmeden içecek servisi yapmamıza bile izin verilmiyor."

Micah, "Kötü ev sahipliği yaptığımız için mi bu kadar endişelisin?" diye sordu.

Clay bunun üzerinde düşündü, sonra başıyla onayladı. Yine özür dilercesine gülümsedi. "Evet, sanırım öyle."

Clay de en az Graham kadar uzundu, ancak saçları sarı, kıvırcık ve dağınıktı. Graham dış görünüşüne özen gösteriyor ve zaman harcıyor ama Clay nasıl göründüğü ile ilgilenmiyordu. Pasaklı değildi, sadece böyle rahattı. Üzerinde aynı siyah kıyafetler vardı, fakat siyah pantolonunun altında klasik ayakkabıları değil, siyah spor ayakkabıları vardı. İyi görünüyordu ama kot pantolonunun içinde rahatsız gibiydi. Kendisini nasıl hissettiğini biliyordum.

"Aptalca," dedi. "Ama evet, gece kötü başladığı için endişeliyim. Jean-Claude'a bir mesaj geldi ve salonu terketti. Diğer başvampirlerden erkek olanlar şimdiye kadar sorun çıkartmadı ama iki kadın birbiriyle atışıp duruyor. Kas, yiyecek ya da her ne ise, herkesin suratında ciddi veya gereğinden fazla baştan çıkartıcı bir ifade var. İçeride birisi düzeni sağlamazsa işler çığırından çıkabilir."

Son kısmı ciddiye aldım. Clay, Suçlu Zevkler'de koruma olarak çalışıyordu ve sorun çıkacağı zaman bunu önceden hissederdi. Bu yüzden kulüpte çok değerli bir elemandı.

"Meng Die, Asher'ın Jean-Claude'u yanına çağırmasına sebep olacak kadar kötü ne yaptı?" diye sordum.

İç geçirdi. "Yüzde yüz emin değilim ama çok kötü bir şey olmalı. Aksi halde Asher diğer başvampirlerin yanındayken Jean-Claude'u yanına çağırmazdı."

Aramızdaki vampir bağını açıp Jean-Claude'un ne yaptığını öğrenebilirdim ama kasabada yeni vampirler varken bunu yapmamam konusunda beni uyarmıştı. Öncelikle, benim güçlerimin bir kısmını gizlemeye çalışıyorduk. Ayrıca, Jean-Claude böyle bir iletişime diğer başvampirlerin kulak misafiri olup olmayacağından emin değildi. Böyle bir iletişim, kullandığı tabir buydu. Bu yüzden, çok acil bir durum söz konusu değilse, misafirler gidene kadar zihinsel iletişim kurmayacaktık.

Yardımıma ihtiyacı olabilir miydi? Meng Die'ye karşı, hayır. Kadın acımasız ve güçlü olabilirdi, fakat o kadar güçlü değildi. Ayrıca, sonunda idama mahkum edileceği türden bir sorunu bilerek çıkartacağını sanmıyordum. Eski vampirlerin birçoğu gibiydi, hayatta kalmak ilk amacıydı.

Micah bana bakıyor, sanki aklımdan geçenleri okuyordu. Yüksek sesle, "Jean-Claude ve Asher başlarının çaresine bakabilir," dedi.

"Zihnimi okumadın," dedim.

Gülümsedi, gülümseyince daha da zarif göründü. "Yüz ifadeni okudum."

"Harika."

Kaşlarını kaldırdı, özür diler gibi omuz silkti.

Nathaniel, "Siz ikiniz nasıl olur da hala Meng Die'nin *pomme de sang*'ı olmak istersiniz? Kadın güvenilir değil," dedi.

Graham bir kahkaha attı, yüksek sesli kahkahası hepimizi şaşırttı. "Güvenilir mi? Ben güvenilirliği için *pomme*

de sang'ı olmak istemiyorum. *Pomme de sang*'ı olmak istiyorum çünkü onunla sevişmek harika bir şey."

Clay omzunu silkti. "Ben onu seviyorum, en azından sevdiğimi düşünüyorum."

Nathaniel, "Kendinden çok emin değilsin," dedi.

"Jean-Claude birkaç kez bizden seninle ve Anita'yla birlikte olmamızı istedi. Meng Die hayalkırıklığına uğradı ama fazla değil. Sanırım geri döneceğimizi bildiği içindi. Ben onu ondan uzaklaşmayacak kadar seviyorum. Requiem onu reddetti çünkü ona göre Anita bu yüzden kendisini kabul etmiyordu." Clay'in yüzünde hüzünlü bir ifade yoktu. "Çok öfkelendi. Jean-Claude bizi yatağından alıp sizin yatağınıza soktu ama bununla ilgili bir sorunu yoktu. Ancak Requiem'i kaybetmek, Meng Die'yi bizi kaybetmekten daha çok etkiledi."

Soluk gözlerine baktım. Şimdi biraz acı çekiyor gibiydi. Gerçekten de kadına değer veriyordu. Lanet olsun. "Bazı kadınlar, özellikle Belle Morte'nin soyundan gelenler, reddedilmeye aşırı tepki verir, bunu kaldıramaz. Sizin bir seçiminiz yoktu. Jean-Claude size emretti, siz de emri yerine getirdiniz. Requiem ise kendi seçimini kendi yaptı. Bu tarz bir davranış, bazı kadınları veya erkekleri derinden yaralar."

Clay şaşkın ve hüzünlü gözlerini bana odakladı. "Gururunu zedeler demek istiyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Güven bana, başvampirlerin birçoğu böyledir."

Clay olumsuzca başını iki yana salladı. "Bunları kendimi iyi hissetmem için söylüyorsun Anita ama söylediklerine bakılırsa Meng Die'nin incinen gururu bana karşı hisle-

rinden daha önemliymiş. Yine de beni teselli etmeye çalıştığın için teşekkür ederim."

"Ama başarısız oldum," dedim.

Kendi isteğiyle bana dokundu. Clay'den nadir görülen bir davranıştı bu. Omzumu sıktı, çok erkekçe bir hareketti. "Evet, insanları rahatlatmak konusunda çok kötüsün ama yine de teşekkürler."

Clay yerini bilen bir adamdı. Bizimle yatağa girip *ardeur*'ü hissettiği zaman bile yapması gerektiği için bana dokunmuştu. Sanırım bana dokunmaktan korkuyordu. *Ardeur*'den bahsedildiği zaman Graham'ın gözleri parıldıyor, oysa aynı şey Clay'i korkutuyordu. Bir adamın cenneti, diğerinin cehennemiydi.

Micah, "Seni misafirlerle tanıştırmalıyız," dedi. "Ayakkabılarını değiştirmelisin."

İç geçirdim. "Desene bu küçük partide baş başa kaldık," dedim. Eğildim, spor ayakkabılarımı çıkarttım.

Clay, "Korkarım öyle," dedi.

"Harika, çok harika," dedim. Doğruldum ve Nathaniel yüksek topuklu ayakkabının tekini ayağıma geçirdi, sonra Micah ayakta durmama yardımcı olurken Nathaniel diğer tekini de giydirdi. On santimetre topuk, ne bekliyordum? Bu tarz kokteylleri hiç sevmezdim ama bu benim sorunum değildi. Gerekirse misafirlerle birkaç kelam edebilirdim. Sorun, içerideki başvampirlerden ikisinin bana yeni *pomme de sang* adayları getirmesiydi.

Hepsi benim hatamdı. Yerel yeteneklerden birini seçememiştim. Ayrıca, bu kadar çok sayıda başvampirin bölgemize girmesi konusunda huzursuzluğumu dile getirmiştim. Bana güvenli gelmiyordu. Bu yüzden, Elinore'nin,

yeni İngiliz vampirlerimizden birinin aklına bir fikir gelmişti. Muhteşem fakat korkunç bir fikirdi. Amerika'nın dört bir yanından başvampirler geliyorsa, neden bir tür yarışma düzenlemiyorduk? Başvampirler yanlarında benim için *pomme de sang* adayları getirebilirdi.

Hayır, demiştim. Aslında, hayatta olmaz, demiştim. Jean-Claude istersem bütün adayları geri çevirebileceğimi söylemişti. Benim, hoşuma gidecek birini bulma ihtimalim çok azdı. Mantıklı bir noktaya parmak basıyordu. Elinore de haklıydı, bizi ziyaret eden başvampirlerin kendilerine çekidüzen vermesi için iyi bir sebepti. Demek istediğim, kız vermeye giden aile, gittiği yerde davranışlarına dikkat derdi. Bu yorumlara itirazım yoktu ama nihayetinde ben ödül olarak verilen bir biftek gibiydim. Yoksa peynirli kek daha mı uygun olurdu?

Ve neden ödül bendim? Çünkü Jean-Claude'un insan hizmetkarıydım ve Jean-Claude kendi *sourdre de sang*'ı olmayı başaran ilk Amerikan Başvampiri'ydi. Güç basamaklarının doruğuna çıkmış, kendi soyunun efendisi olmuştu. Böylesi bir seviyeye çıkmak çok ama çok nadir görülen bir şeydi ve ülkemizde bir ilkti. Ve çok büyük bir şeydi. Biz bunu herkese duyurmamıştık, fakat Avrupa'daki Yüksek Vampir Konseyi biliyordu ve görünüşe göre bunu gizlememişlerdi. Son birkaç haftadır dostluk ziyaretlerinin sayısı artmıştı. Tamam, bizimle aynı safta olmak isteyen bir sürü insan vardı. Bu, dost olduğumuz anlamına gelmezdi ama düşman olmaktan iyiydi.

Ben bütün teklifleri kabul ederken yanımda Jean-Claude olmadan misafirleri ağırlayacağım aklıma gelmemişti. Lanet olsun.

Micah koluma girdi. "Her şey yolunda gidecek."

Nathaniel bana sarıldı. "İnsanları etkilemene yardımcı olacağız."

"Ben Sindrella tipinde biri değilim," dedim.

"Sen zaten Sindrella değilsin Anita, prenssin. Sen beyaz atlı prenssin."

Nathaniel'ın menekşe rengindeki gözlerine baktım ve karnımda korkunun ilk dokunuşunu hissettim. Ben ve beyaz atlı prens? Bir hata olmalıydı.

Sanırım prensin dikkatini çekmeye çalışan kadınla herkesin gözdesi bir prensi mukayese edecek olursam, prens olmak daha iyiydi. Ya da en azından Clay bizi içeriye alırken aklımdan bu geçiyordu. Yemek odasının duvarlarını oluşturan perdeler aralandı.

Micah ve Nathaniel kollarıma girdi. Evet, silahlarıma arzu ettiğim kadar hızlı ulaşamazdım ama beni odada bekleyen şey tabanca veya bıçaklarla çözülmesi gereken bir sorun değildi. Diplomasi, zekice yapılan şakalar ve insanları kurnazca baştan çıkartmak ihtiyaç duyduğumuz şeylerdi. Jean-Claude ve Asher olmadan başımız büyük dertteydi.

5

İçerisi perdelerden kanepelere, aşk koltuğuna ve boş beyaz tuğlalı şöminenin önünde duran iki sandalyeye kadar altın, beyaz ve gümüştü. Jean-Claude, Asher ve kaybettikleri aşkları Julianna'nın resmi olmadan çıplak duruyordu. Bu resim ben doğmadan beş yüz sene önce yapılmıştı. Evet, duvarlar boştu ama oda değildi. İçerisi vampirler ve şekil-değiştirenlerle doluydu. Yanımda Jean-Claude olmadan ev sahibesi rolüne bürünmeyi istemiyordum. Hiç istemiyordum.

İçeriye girince müşterilerimle ilgilenirken öğrendiğim gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. Parlak ve ışıldayan bir gülümsemeydi. Biraz daha zorlarsam gözlerime kadar ulaşacaktı. Zorladım ama tırnaklarımı Micah ve Nathaniel'ın kollarına geçiriyordum. Sanki iki adam okyanusta beni boğulmaktan kurtaracak birer tahta parçasıydı. Sonunda

korktuğumu farkettim. Neden korkuyordum? Kibar sohbetlerden, kokteyl partisinden mi? Tabii ki hayır. Demek istediğim, burada kimse beni öldürmeye çalışmazdı. Genelde, kimse beni öldürmeye çalışmıyorsa, ben birini öldürmek zorunda kalmıyorsam, bu iyi bir şeydi. Öyleyse neden bu kadar gergindim?

Micah beni insanlarla tanıştırırken ben birden ortaya çıkan utangaçlığımı yenmeye çalışıyordum. Genelde böyle değildim. Evet, yabancılarla partileri ve boş sohbetleri sevmezdim ama utangaç biri de değildim.

Clay ve Graham arkamızda yerlerini aldılar. Odanın içerisinde dört koruma daha vardı, fakat hiçbirinin korkularıma bir faydası olmazdı.

Micah bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Anita."

Gözlerimi kırpıştırdım, bu zihnimdeki çarkları zorladığım ve bunu belli etmemeye çalıştığım anlamına geliyordu. Bunu beni tanımayan birinin farketmesi zordu. "St. Louis'e hoşgeldiniz, umarım misafirperverliğimiz bundan sonra daha iyi olur." İşte, çok da kötü değildi. Puan kazanmıştım.

Vampirlerden biri gülümseyerek öne çıktı. Benden daha uzun boylu olmasa da omuzları çok geniş olduğu için biçimsiz duruyordu. Üzerine kısa gelen takım elbise giymiş aşırı kaslı adamlara benziyordu. "Burada hepimiz şehirlerin başvampirleriyiz, Bayan Blake; hepimiz bazı işlerin detayları bekleyemeyeceğini biliyoruz."

Karşımda dikildi. Bekliyor, gülümsüyordu. Ahmak birer köylü olmadığımızı ispatlama sırası bendeydi. Neyin nasıl olması gerektiğini bildiğimizi göstermem gerekiyordu. Micah ve Nathaniel'ı bıraktım. İki ayağım üzerin-

de doğruldum ve elimi uzattım. "Hoşgeldin, Augustine, Chicago'nun başvampiri." Jean-Claude bana herkesi tasvir etmişti, en azından bu sayede kiminle konuştuğumdan emindim. Zaten emin olduğum tek şey buydu.

Birçok vampir ürkütücü, gizemli veya seksi olmaya çalışırdı. Bu vampir dişlerini gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Auggie. Arkadaşlarım bana Auggie der." Saçları kısa ve sarıydı, küçük buklelerle süslenmişti. Saç kesimi takımına ve yaklaşımına uymuyordu.

Uzattığım eli nazikçe, dokunursa kırılacak hassas bir şeymiş gibi tuttu. Bazı kaslı adamlar bunu yapardı. Genelde bu beni rahatsız ederdi, fakat bu akşam dert etmedim. Elimi tersine çevirdi ve bileğimi ağzına götürmeye başladı. Kolumu kaldırmadım. Bunu yaparsam kolum adamın yüzüne çarpardı. Jean-Claude ve Asher'la yeterince antrenman yapmıştım. Bileğimi ağzına götürürken kolumun pasif kalması gerekiyordu. Adam bir şehrin başvampiriydi ve ben bir insan hizmetkardım. Jean-Claude burada olsaydı bileğini başvampir uzatacaktı ama şimdi rütbesi benden yüksekti, bu yüzden ona izin verdim.

Bileğime doğru eğildi. Bunu yaparken gözlerini bana doğru kaldırdı. Gözleri o kadar koyu bir griydi ki neredeyse siyahtı. Sonuçta sadece birer gözdü, ben bakışlarımı kaçırmadım. Birçok vampir insanların bunu yapmasına alışkın değildi. Auggie'nin gözleri biraz genişledi, tatlı 'hoşgeldin' gülümsemesi biraz küstahlaştı. Cesurca gözlerinin içine bakabildiğim için kendimi daha iyi, kendim gibi hissettim.

Dudakları birbirine yaklaştı ve gizemli bir gülümsemeye şekil verdi, bizi karşıladığı geniş gülümsemeye benzemi-

yordu. Dudaklarını bileğimin üzerine koydu, kanın deriye yakın aktığı bir yerdeydi. Yine de derime değen sadece dudaklarıydı. Bileğimi öptü, bedenimden bir güç akımı geçti. Aşağıda bir yerlerim kasıldı. Bu kasılma o kadar çabuk ve sert oldu ki nefesimi tuttum. Bir an için tökezledim.

Arkamda bir hareketlilik hissedince olumsuzca başımı iki yana salladım. Nefes nefeseydim. "Hayır, ben iyiyim, her şey yolunda," dedim. Gözucuyla herkesin geri çekildiğini gördüm. Bakışlarım sadece bileğimin üzerine çöken vampire odaklanmıştı. Gözlerine baktığımda kararan gökyüzüne benzediklerini gördüm. Göğün fırtına kopmadan ve her şeyi yok etmeden önceki haline benziyordu. Fakat ben güçlerini Jean-Claude'la bağlarından alan bir insan hizmetkar değildim. Vampir bakışına karşı kısmen bağışıklık kazanmıştım ve bir sonraki eylemimde kendi gücüm vardı. Nekromansi. Derimin üzerine kendi gücümden biraz koydum, kişisel alanımı ihlal eden birini hafifçe itmek gibiydi. Metafizik olarak vampire geri çekilmesini söyledim. Elini çekti, garip gri bakışları önüne düştü. Nefes alıp verişi hızlanmıştı. "Gücümü kullanmam size rahatsızlık verdiyse özür dilerim ama kendime hakim olmaya çalışıyordum, Bayan Blake. Beni daha fazla güç kullanmaya zorlamak akıllıca bir eylem olmaz."

Cümlesini bitirirken yüzünü kaldırdı. Artık sıradışı bir biçimde çocuksu bir güzelliğe sahip olmayan yüzünü gösterdi. Yüzü şimdi sadece çok güzeldi. Kemik yapısı bir an öncekinden çok daha zarifti. Gözlerini siyah kirpiklerden dantel bir örtü kuşatıyordu. Son birkaç seneyi Jean-Claude'un kirpiklerine bakarak geçirmesem, bir erkekte gördüğüm en güzel kirpiklere sahip olduğunu söyle-

yebilirdim. Sadece gözlerinin rengi değişmemişti. İçinde siyah tonlar olan sıradışı kömür grisi yerli yerindeydi.

Geri çekilip onu baştan aşağıya süzdüm. Bedeni hem aynı, hem de değildi. Hala bir erkek için kısaydı, yine de takımı üzerine daha güzel oturuyordu. Çok sayıda erkekle takım elbise alışverişine çıktığım için pahalı bir takımı gördüğüm zaman tanırdım. Bedenine özel dikilmişti. Kısa boylu biri her gün ağırlık kaldırıyorsa normal bir takımın üzerine oturması imkansızdı. Özel kesim şarttı. Pahalı takımı şimdi çok şık ve zarif duruyordu. Önceki gibi üzerinde emanet gibi durmuyordu.

Daha sıradan ve daha çirkin görünmek için zihin oyunları oynuyordu. Ben sadece metafizik önsevişmeye son vermesini istemiştim. Ancak adamın kamuflajını da bozmuştum.

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Vampirlerin, daha korkunç görünmek için enerjilerini boşa harcadığını gördüm ama daha sıradan görünmek için bunu yaptıklarına hiç şahit olmamıştım."

Bir kadın, "Evet," dedi. "Neden kendini bu kadar gizliyorsun, Augustine?" Sesin geldiği tarafa baktım. Beyaz aşk koltuğunda oturuyordu, odada gözlerine baktığım zaman tüylerimi ürperten tek vampirin dibindeydi. Vampirin koyu renkli saçları ve gözleri vardı, sıradışı biçimde yakışıklıydı. Augustine'in yüzüne baktıktan sonra, bir mukayese yapmak doğru olmazdı. Kim olduğunu tahmin ettim.

"Hoşgeldin, Samuel, Cape Cod şehrinin başvampiri. Jean-Claude'un insan hizmetkarı olarak seni ve yanındakileri selamlıyorum."

Ayağa kalktı, aslında bunu yapmasına gerek yoktu. Beni yanına çağırabilirdi. Saçları koyuydu, çok koyu kahverengiydi. Neredeyse siyahtı ama kendi saçlarıma bakarak çok uzun zaman geçirdiğim için bu rengi gerçek siyahla karıştırmam mümkün değildi. Serbest bırakılmış kısa bukleler bana Clay'in saçlarını hatırlattı. Kesimi ustaca yapılsa da dağınıktı. Nathaniel'dan uzundu ama fazla değil. Belki bir metre yetmiş santimetreydi. Bakımlı ve şıktı, yapılıydı, basit, siyah bir takımın içinde kaslı durmuyordu. Altında yeşil bir tişört vardı. Onu Jean-Claude giydirseydi, bedenini saran ipekleri tercih ederdi. Tişört de, takım gibi, belli ettiğinden çoğunu gizliyordu. Boynuna kalın altın bir zincir takmıştı. Zincirin ucunda altın bir madalyonun ortasında çok eski altın bir para vardı. Para batık gemilerde bulunan türden eski bir parça olmalıydı. Belki de batık geminin aklıma gelmesinin sebebi adamın çağırdığı hayvanın denizkızları olmasıydı. Evet, gerçekten, denizkızları. Samuel yaşayan vampirler içerisinde çağırdığı hayvanla tekti.

Eşi de bir denizkızıydı. Aşk koltuğunun arkasında duran kadın ve adam da deniz ırkından olmalıydı. Daha önce hiç deniz insanlarıyla tanışmamıştım.

İçimden gözlerimi önümdeki vampirden kaçırmak geldi. Demek istediğim, daha önce vampir görmüştüm ama denizkızı görmemiştim. Samuel'e elimi uzattım. Auggie'den daha sert bir biçimde elimi tuttu ve benimle tokalaştı. Sonra bileğimi ağzına götürdü. Tıpkı Auggie gibi, bunu yaparken gözlerini bana doğru kaldırdı. Samuel'in gözleri ela renkliydi, donuk kahverengiydi ama gözbebeğinin kenarları grimsi bir yeşildi. Yeşil gömleği yeşil tonları daha da öne

çıkartıyordu, bu yüzden gözleri neredeyse zeytin yeşiliydi ama kesinlikle elaydı, gerçek yeşil değildi. Zaten yeşil göz konusunda benim standartlarım çok yüksekti.

Samuel'in gözleri sadece birer gözdü, bileğime bıraktığı öpücük sadece bir öpücüktü. Kendine hakim olmasını gülümseyerek ödüllendirdim.

Auggie, "Ah, Samuel, her zaman centilmendir," dedi.

Beyazlı kadın, "Ondan öğrenmen gereken bir özellik," dedi. Kadın, Samuel'in eşi olmalıydı. Thea.

Samuel, "Thea," dedi. Sesinde hafif bir uyarı vardı ama çok hafif. Jean-Claude hepimizi Samuel'in tek zaafının eşi olduğu konusunda uyarmıştı. Genelde kafasına eseni yapardı. Bu yüzden Cape Cod'un başvampiriyle anlaşmak için, ikisini birden memnun etmek lazımdı.

Auggie, "Hayır, Thea haklı," dedi. "Sen her zaman benden daha centilmendin."

Samuel, "Belki," dedi. "Ama bu gibi şeyler yüksek sesle söylenmez." Sesindeki sıcaklık öfkenin ilk izleriydi.

Kadın öne eğilerek selam verdi. Samuel'den biraz daha uzundu, öne eğildi ve yüzünü gizledi. Bahse girerim pişman olmadığını gizlemek için bunu yapmıştı. Elbisesi beyazla krem arası bir şeydi, derisine ve saçlarına uygundu. Beyazlar, kremler ve inciler içerisindeydi. İlk bakışta bir albino olduğunu düşünmek mümkündü. Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerini bize odakladı. Gözleri siyahtı, öylesine siyahtı ki gözbebekleri irisin renginde kayboluyordu. Kirpikleri altın rengiydi, kaşları altın ve beyazdı.

Doğrulup uzun elbisesini düzeltirken ince kollarındaki kaslar dalgalandı. Rengi garipti ama insan standartlarındaydı. Sarı-beyaz saçları beline kadar iniyordu. Tek mücev-

heri üç inciyle süslenmiş gümüş taçtı. Ortadaki inci yanlardakilerden daha büyüktü ve incilerin etrafını minik ama görkemli elmaslar süslüyordu. Bu yüzden ışık vurduğu zaman kadının tacı göz kırpıyor gibiydi. Zarif boynu düzgün ve süssüzdü, bir şey takmamıştı. Jean-Claude, denizin kadınlarının -bu ifadeyi kullanmıştı- isterlerse insana çok benzeyebileceklerini söylemişti.

"Sizi eşimle tanıştırayım, Leucothea. Thea." Kadını elinden tuttu ve reverans yapmaya zorladı.

Benim de mi reverans yapmam gerekiyordu acaba? Doğrulmasını mı söylemeliydim yoksa? Ne yapmalıydım? Meng Die, Jean-Claude'u bu kadar uzun süre meşgul edecek ne yapmıştı. Meng Die intikam listeme adını yazdırmıştı.

Ne yapacağımı bilmediğim için ona elimi uzattım. Elimi tuttu, şaşkın yüzünü hafifçe kaldırdı. Tenime değen parmakları soğuktu.

"Sıradan birine acıyan bir kraliçe gibi beni ayağa mı kaldırıyorsun, yoksa benim senden daha üstün olduğumu kabul mü ediyorsun?"

Ayağa kalkmasına yardım ettim ama aslında bir dansçı gibiydi ve yardımıma ihtiyacı yoktu. Elini bıraktım ve aklımdan geçeni söyledim. Genelde şüphe içerisinde bunu yapardım. "Doğruyu söylemek gerekirse hangimizin üstün olduğunu bilmiyorum. Jean-Claude burada olsaydı bize yardım ederdi ama ben burada yalnızım. Hakaret gibi algılamanı istemiyorum ama sadece kimin kimden üstün olduğunu bilmiyorum."

Soluk yüzünde şaşkınlık vardı, fakat Samuel durumdan memnun gibiydi.

Auggie insanınkine çok benzeyen bir kahkaha attığında dönüp ona bakmak zorunda kaldım. "Jean-Claude senin taze bir nefes olduğunu söylemişti Anita ama böylesine dürüst bir esintiye eminim hiçbirimiz hazır değildik."

Samuel, "Benim hoşuma gitti," dedi.

Auggie, "Çünkü sen insanları kandırmak konusunda iyi değilsin," dedi.

Samuel adama ters bir bakış attı. "Bu konuda iyi olmasaydık hiçbirimiz bir şehrin başvampiri olamazdık, eski dostum."

Auggie'nin neşesi hafifçe azaldı, sonra yok oldu. Karşılaştığım bütün başvampirler içerisinde bu adamın yüzü en değişken, en fazla duygu ifade edendi. Şimdi bütün yaşlı vampirlerinki gibi ifadesizdi. "Doğru söyledin, eski dostum, ancak sen dürüstlüğü tercih edersin."

Samuel başıyla onayladı. "Evet, öyle."

"Dürüstlüğü mü seversiniz?" dedim. "O zaman beni seveceksiniz."

Odanın en az iki farklı köşesinde birden kahkahalar yükseldi. Köşelerden birinde Fredo duruyordu. Üzerindeki siyah tişörtün vücudundaki bıçakları gizlediği yerlerde şişkinlikler vardı. Bıçakları da açıkça ortadaydı aslında. Eski tarz bir kovboy edasıyla belinin iki yanında birer tabanca gibi iki büyük bıçak taşıyordu. Esmer yüzü gülerken gerilmişti. Koyu renkli saçlarının arasından siyah gözleri parıldıyordu.

Diğer kahkaha tam ters köşeden gelmişti. Claudia bir metre doksan yedi santimetre boyundaydı. Gördüğüm en uzun boylu kadındı ve düzenli ağırlık çalıştığı her halinden belliydi. Fredo yanında çok kırılgan duruyordu. Ka-

dının siyah saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Yüzünde makyaj olmamasına rağmen çok güzeldi. Claudia da benim gibi çekici görünmeyi umursamazdı. Çok kaslı olmasına rağmen, yine de bir kadındı. Aşırı uzun boyu ve kasları olmasaydı, her gittiği yerde erkeklerin peşinden koştuğu ya da en azından süzdüğü bir kadın olabilirdi. Gerçi onu hala süzenler vardı ama birçok erkek Claudia'dan korkuyordu ve korkmaları gerekirdi. Muhtemelen bu akşam benden başka silah taşıyan tek kadındı. Şimdi yüzü hala devam eden kahkahası ile yumuşamıştı. Derinden ve gırtlaktan gelen güzel bir kahkahaydı. Daha önce böyle güldüğünü duymamıştım.

İkisine birden döndüm. "Komik olan nedir?"

Sesi neşesini kaybetmedi. "Özür dilerim Anita."

Fredo başıyla onayladı. "Evet, özür dilerim ama sen ve *dürüstlük*. Tanrım, dürüst sıfatı yetersiz kalıyor."

Micah boğazını temizledi ve Nathaniel bile gülmemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Öfkelenmemeye çalıştım ve sonunda bunu başardım. Ne güzel. "Gerekirse yalan söylerim." Bu cümle bana bile pek inandırıcı gelmedi.

Fredo, "Ama bu senin doğanda yok," dedi. Bu, sadece kas olması gereken biri için fazla algısal bir cümleydi.

Claudia, "Fredo haklı," dedi. Sonunda kahkahasını kontrol etmeyi başardı. "Birden güldüğümüz için özür dilerim."

Thea, "Senin gibi, Samuel," dedi. "Dürüst bir kalp."

Samuel, "Bu iyi bir şey," dedi. Bunu söyleyiş şekli beni partideki diğer insanlara bakmaya sevk etti. Samuel ve Thea beni gerçekten şaşırtmıştı: Bana *pomme de sang* olarak

üç oğullarını teklif ediyorlardı. Ben bunu ürkütücü bulsam da, bütün vampirler bana güçlü aileler arasında evliliklerin eskiden beri süregelen bir gelenek olduğunu söylemişti. Bana sunulan şey bir istisna değildi.

İkizleri farketmek kolaydı, çünkü birbirlerine çok benziyorlardı. İsimlerini biliyordum: Thomas ve Cristos. Annelerinin sarı-beyaz saçını almışlardı ama babaları gibi saçları kısa ve dalgalıydı. İkisi de babalarından daha uzundu, anneleri gibi çok uzundu. Bedenleri zarifti, çok kaslı değillerdi. Meraklı gözlerine baktım ve genç olduklarını düşündüm. Çok genç. Reşit olmalıydılar aksi halde Jean-Claude teklifi kabul etmezdi ama bana öyle görünmüyorlardı. Belki de deniz insanları daha yavaş yaşlanıyordu.

Diğer oğlanın kim olduğundan emin değildim, çünkü aşk koltuğunun arkasında iki siyah saçlı delikanlı vardı. İçlerinden biri cesurca benimle göz göze geldi. Diğeri gözlerini kaçırdı ve yüzü kızardı, utanmıştı. İkincisi olmalıydı. Belki o da benim gibi bu durumu garip buluyordu.

Thea, "Oğullarım, etkileyici, değil mi?" diye sordu. Bunu duyunca dikkatimi yeniden ona odakladım.

Ne diyeceğimi bilemedim ama sonunda bir cevap verdim. "Evet, sanırım, demek istediğim, o amaçla bakmıyordum." Yüzümün kızardığını hissettim ve kendi kendime küfrettim.

Gülümsedi. "Seni resmi biçimde onlarla tanıştırabilmek için hangimizin daha üstün olduğuna karar verelim."

Biraz düşünüp Micah ve Nathaniel'a baktım. İkisi de başlarını iki yana salladı. Ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Thea, "Benim aklıma bir fikir geldi," dedi. Ses tonu bu fikrin hoşuma gitmeyeceğini belli ediyordu. Sesi melodikti, şarkı söyler gibi.

"Duymak isterim."

"Biz çağrılan hayvan ve insan hizmetkarız ama ben bir şehrin başvampiri ile evliyim, sen değilsin. Bu durumda kim kimden üstün oluyor?"

Samuel, "Thea," dedi.

"Hayır," diye araya girdim. "Buna karar vermenin uygun bir yolu. Evlilik birlikte olmaktan üstündür. Benim için sorun değil."

Samuel kaşlarını çattı. "Sizin birden parladığınız konusunda bizi uyardılar, Bayan Blake."

Omzumu silktim. "Öyleyim ama Thea kimin kime bir uzvunu uzatacağı sorununa mantıklı bir çözüm getirdi."

Samuel, "Senden daha üstün olduğunu kabul etmek seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bana baktı, organlarımı görmeye çalışıyormuş gibi bana odaklandı. Vampir güçlerini kullanmadı, sadece ne olduğuma karar vermeye çalışıyordu. Eskiden böyle bir bakışın altında kıvranırdım ama artık değil. Şimdi sadece olduğum yerde dikildim ve ona sakin bakışlarla karşılık verdim.

Thea dikkatimi çeken bir biçimde kıpırdandı. Bekliyordu, sabırsız olduğu belliydi, talepte bulunuyor gibiydi. Susmanın veya karşı koymanın zamanı gelmişti.

Bileğimi uzattım.

Elimi eline aldı, yine teni benimkinden soğuktu. Eliyle elimi kuşattı ve beni kendine çekti. Bileğimi değil boynumu hedefliyordu.

Karşı koymadım, sadece biraz irkildim.

Tereddüt etti, garip siyah gözleriyle bana baktı.

"Senden üstünsem Anita, nereye dokunacağımı ben seçerim."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Hayır, bileğim yerine boynuma yöneliyorsun ve bunun üç farklı sebebi olabilir. Ya bana güvenmiyorsun ya ne kadar büyük ve kötü olduğunu ispatlamaya çalışıyorsun, ya da seks. Hangisi, Thea?"

"İkincisi," dedi. Beni kendine çekmeye devam etti. Ben de ona izin verdim. Tek eliyle o kadar kuvvetliydi ki, karşı koymak istesem onunla boğuşmam gerekirdi. Güçlüydü, bir şekil-değiştiren gibi güçlüydü.

Bir eliyle bileğimi tutarken diğer eliyle beni kendine çekti. Sonunda bedenlerimiz birbirine değdi, birbirimize kilitlenmemiştik. Sadece bacaklarımızın üst kısmı ve göğüslerimiz birbirine değiyordu.

Omzuna bakarken konuşmak zorunda kaldım. Benim için fazla uzundu. "Neden büyük ve kötü olduğunu ispatlamak istiyorsun?"

Samuel, "Eşim söz konusu olan diğer kadınlarsa meydan okumayı sever Anita," dedi. "Eminim Jean-Claude sana bahsetmiştir, senin çabuk kızan biri olmandan bize bahsettiği gibi."

"Bu konuda bir şeyler söyledi ama..." Elini arkama koyabilmek için bileğimi bıraktı, beni kendine biraz daha çekti. Eli sırtımdan saçlarıma doğru çıkıyordu. Samuel'in meydan okuma ile ne ifade etmeye çalıştığını anlamamıştım. Bedenini bedenime sararken gerilmemek için tüm irademi kullandım, çok yakındık, aşıklar kadar, sevişir gibi.

Göğüsleri küçük ve sertti, sutyen takmamıştı. Kollarım yanımda sallanırken kendimi çok aptal hissettim. Ona ce-

saret vermek istemiyordum ama... Yüksek topukların üzerinde dengede kalmak için ona sarılmak zorunda kaldım.

Ağzını yüzüme yaklaştırdı ve fısıldadı. "Senden üstün olduğumu anlamanı istiyorum Anita ama başka bir arzum daha var."

Kalp atışlarım söylediklerini duyunca hızlandı. Yüzümü ona doğru çevirmeye çalıştım ama saçlarımdan tuttu ve yüzümü döndürmeme engel oldu. Ben mecburen yüzü kızaran delikanlıya bakmak zorunda kaldım. Delikanlı da bana bakıyordu. Birden gözüme Samuel'in daha genç hali biri göründü. Bunu daha önce nasıl farketmemiştim? Dudaklarını oynattı, özür dilerim, dedi.

Artık nabzımı kontrol etmekte zorlanıyordum çünkü içimde kötü bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Hoşuma gitmeyecek bir şeydi. "Diğer arzun nedir?" diye sordum. Endişeme bir parça da korku eklenmişti.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum Anita," diye fısıldadı. Nefesi şimdi daha sıcaktı. Elleri da daha sıcaktı, sanki ateşi çıkmıştı. Bu, bana bazı şekil-değiştirenlerin dolunaydaki halini hatırlattı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve artık başımın güçlü ellerinin arasında hareket etmesi mümkün değildi. Parmaklarının sıcaklığını başımda hissettim. Başını boynumdan uzaklaştırdı ve bana baktı. Beni öpmek ister gibi yüzünü hafifçe öne eğdi. "Gerçekten söyledikleri şey misin?"

Fısıltıyla konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "Benim ne olduğumu söylediler?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırırken, "Succubus," diye fısıldadı. O anda beni öpeceğini anladım. "Türümden birini arıyorum Anita. Sen aradığım kişi misin?" Son kelimenin ardından ağzını ağzımın üzerine kapattı.

6

Ağzı sıcaktı, benimkine göre çok sıcaktı. Sıcak çikolata gibiydi. İnsanın ağzını açıp içmek istediği türden bir şeydi. Ağzımı açmak benim fikrim değildi, onundu. Bir şekilde, başımın içindeki düşünce ona aitti. Bu hoşuma gitmemişti, hem de hiç. Bu yüzden ağzımı sıkıca kapattım. Fısıldayabilecek kadar geri çekildi. "Bana karşı koyma."

Etrafımızdan gelen sesleri duydum. Yardım geliyordu. Sadece dayanmak zorundaydım. Kalkanlarımı açık tutup her ne yapmaya çalışıyorsa buna izin vermemeliydim. Sadece dayan, hepsi bu. Yardım kilometrelerce uzaktayken bile dayanmıştım, şimdi sadece birkaç metre uzağımdaydı. Bunu başarabilirdim.

Nazikçe beni ikna etmeyi denedi, zihin oyunları işe yaramadı. Güç kullanmayı denedi. Beni sert bir biçimde öptü. Ya ağzımı açacaktım ya da dudağımı kendi dişlerim-

le yaracaktım. Bir erkek olsaydı beni öpmesine izin verirdim. Yoksa gerçekten bu kadar homofobik miydim? Zihnimin içinde ağzımı açmamı emreden sesini duymasaydım, bunu yapabilirdim ama ağzımı açmamı şiddetle arzuluyordu. Bir yandan inadıma sarılıyor, bir yandan da onun bu kadar istediği şeyden korkuyordum. Onun bir siren olduğunu, süper güçlere sahip olduğunu biliyordum. Büyü gücünün bir kısmı da baştan çıkarma ve seksle ilgiliydi. Jean-Claude bana bu konuda bir sürü şey anlatmıştı. Bilmediğim şey ağzımı açmamı neden istediğiydi.

Öpücüğü ağzımı yaraladı. Kan tadı aldım, dilimin ucunda tatlı ve metalik bir tattı. Kan tadı aldığım anda canım yandı. Dudağımın içi kendi dişimle kesilmişti.

Geri çekildi. "Neden beni öpmemek için bu kadar mücadele ediyorsun? Yoksa kadınlardan nefret mi ediyorsun?"

Başımı iki yana sallamak istedim ama kafamı hala hareket ettirmiyordum. "Ağzımı açmamı neden istiyorsun? Senin için nasıl bir fark yaratacak?"

"Güçlüsün Anita, çok güçlüsün. Surların yüksek ve geniş olabilir ama aşılmaz değiller."

Öfkelenmeye başladım. Bunun surlarım ve duvarlarıma nasıl bir etkisi olacağını bilmiyordum. İnsanlarla tanışma faslındayken yaratığımın uyanmasını istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, öfkemin arzu ettiğini dile getirdim ama ses tonum öfkeli çıkmadı. "Ya beni bırak ya da surları aş ama bu fasıl burada bitecek."

"Nasıl?"

"Vampir nezaketinin gerektirdiği her şeyi yaptım. Ya beni bırak ya da korumalarımı çağırırım. O zaman beni bırakmak zorunda kalırsın."

Thea, "Benden kurtulmak için yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu. Sesi yine melodikti.

"Seni vurmak istemiyorsam, evet."

Graham yakınımıza geldi. "Sen emret Anita, onu yanından alalım." Sesi hevesliydi ya da öfkeli. Sanırım adamı suçlayamazdım. Thea'nın yaptığı nezaket kurallarının ötesindeydi.

Samuel yanımıza geldi. "Thea, bu uygun bir yol değil."

Thea başını yana çevirdi ve kocasına baktı. "O zaman uygun yol nedir?"

"Belki de sadece sormak yeterlidir."

Yüzünde bir ifade belirdi. Sanki bu hiç aklına gelmemişti. Sonra bir kahkaha attı, tiz bir sesti. Bir an için martıların çığlıklarını duyar gibi oldum. "Çok basit bir adamsın, Samuel, çok basit." Boynumu hareket ettirebilmem için saçlarımı bıraktı. Bu bile beni rahatlattı. Bana sarılmaya devam etti ama artık güç kullanmıyordu. Hala hoşuma gitmeyecek kadar yakındık ve daha dostça bir konumdaydık. "Çok özür dilerim Anita ama arzularıma dayanabilen biriyle uzun süredir karşılaşmadığım için, güç kullanmaya devam ettim. Beni affet."

"Bırakırsan affederim."

Yine bir kahkaha attı, hayal görmüyordum. Kahkaha attığı zaman gerçekten de martıların ve dalgaların sesini duyuyordum. Beni bıraktı ve geri çekildi. Thea geri adım attığı anda odadaki gerginlik azaldı. Odadaki bütün korumalar olay çıkacağını düşünmüştü. Ben de dahil.

Başını önüne eğdi. "Çok özür dilerim. Seni küçümsedim, eylemlerimden utanç duyuyorum."

"Özrünü kabul ediyorum."

Horkeratice karşımda dikildi ve beyaz-akın yüzünü süsleyen siyah gözleriyle beni süzdü. Bir çeyrenin gözlerine sahip porselen bir bebek gibi duruyordu. "Sana *yemme de* sunu olarak oğullarımızı önerdiğimizi biliyorsun."

Başımla onayladım. "Jean-Claude söyledi, onur duydum." Aslında beni çok korkutuyordu ama bu büyük bir onurdu.

"Nedenini biliyor musun?"

Bunu duyunca duraksadım, cevabı gayet açıktı. "Jean-Claude aramızda daha güçlü bir ittifak kurulmasını istediğinizi söyledi."

"Bunun sebebi nedir?" Vampir destek güçleri gelene kadar bu soruları cevaplamak istemiyordum, fakat başka seçeneğim yoktu.

Micah birden yanımda bitti, elimi tuttu. Kendimi daha iyi hissettim. Yalnız değildim. Bunu yapabilirdik. Vampirler yoktu ama biz vardık. Nathaniel da arkamda durdu ama belki silahıma ihtiyacım olur diye elimi tutmadı, bana sırtımda sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Böylesi çok daha iyiydi.

Thea, "Ben bir sirenim," dedi.

Başımla onayladım. "Biliyorum."

"Benim türümde bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Denizkızları içerisinde siren yetenekleri gösterenler güçlerini tam kazanmadan kendi türleri tarafından öldürülür."

"Sebebini biliyor musun?"

"Çünkü güçlerini tam olarak kazanan bir siren, deniz insanlarını büyüyle kontrol edebilir."

"Tıpkı bir nekromensırın yaşayan ölüleri kontrol etmesi gibi."

Omzumu silktim. "Evet, benim ölüler üzerinde bir parça kontrolüm var ama mükemmel değil ve herkes üzerinde işe yaramıyor."

"Benimki de herkes üzerinde işe yaramıyor ama çoğunluğunu etkiliyor. Bu kontrolün temeli nedir biliyor musun?"

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Seks, belki de baştan çıkartma."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Mevcut durumda bunun anlamı nedir?"

"Benim de seninle Jean-Claude arasındaki *ardeur*'e benzer bir gücüm olduğunu gösteriyor. Hem kendi türümü hem de ölümlüleri bana çekiyor. Tıpkı *ardeur*'ün ölüleri ve görünüşe göre şekil-değiştirenlerle ölümlüleri sana çektiği gibi."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Evet, birçok erkek bizzzık tadını aldı mı *ardeur*'ü tamamen yaşamak istiyor." Bunu söylerken Graham'a bakmamak için kendimi zor tuttum. "Ama benden etkilenmelerinin sebebi bu değil."

Yine martı-deniz kahkahasını attı. "Sen ne olduğunu bilmiyorsun Anita. *Ardeur* tek başına seni bir succubus veya Jean-Claude'u bir incubus yapmaz. *Ardeur*'ü olan başkalarıyla da tanışmıştım ama bir sonraki güç seviyesine çıkanların sayısı azdı. Sende bu var. Efendinde de. İnsanlar size bunun için geliyor. Teninizin dokunuşu bile bağımlılık yaratabiliyor."

Ona baktım. "Senin teninin bağımlılık yaratması gibi mi?"

"Evet."

Gülümsememek için kendimi zor tuttuysam da bir türlü başaramadım. Dudağımdaki yarayı dikkatlice yaladım. "Üzerine alınma ama ben senin dokunuşunu arzulamıyorum."

"Hayır, sen bana karşı koydun. Kazandın."

"Benden ne istiyorsun?"

"Oğullarımın bu gücü benden aldığına inanıyorum ama bir sirenin siren olmasının tek bir yolu vardır. Bir başka siren onlara gücünü kazandırmalıdır."

Konunun nereye gittiğini anladım ve korkmaya başladım. "Dur tahmin edeyim, seks sayesinde güçlerini kazanıyorlar."

Başıyla onayladı.

"Bunun için kendine başka bir siren bulamadın mı?"

"Ben türümün sonuncusuyum Anita. Son sirenim. Eğer sen oğullarımdaki gücü açığa çıkartamazsan artık hiçbir şey..."

Micah elimi biraz daha sıktı. Nathaniel bedenlerimizin birbirine değmesi için yakınıma girdi. "Dürüst olmak gerekirse, oğullarınızın pezevenkliğini yapmanız beni rahatsız ediyor."

"Pezevenkliğini yapmak mı, bu ne anlama geliyor?"

İç geçirdim. Harika, yine argo sözcüklerin anlamını açıklamak zorundaydım. Nathaniel araya girdi. "Birini seks için satmak anlamına geliyor."

Kaşlarını çattı. "Tasviri tasvip ettiğimi söyleyemem. Oğullarımla seks yapmanı istiyorum, böylece güçlü bir ittifak kuracağız. Bu durumdan onlar da faydalanacak. Bu onları satmaksa, pezevenkliğini yapmak tanımına itirazım olmaz."

Samuel, "Ama gerçek bir succubus değil de sadece *ardeur*'ü taşıyan biriysen, Thea'nın arzu ettiği şeyi yapamazsın," dedi.

İkisine birden baktım. "Thea'nın arzu ettiğinin bende olup olmadığını nasıl öğreneceğiz?" diye sordum, sesimdeki şüpheyi silemeden.

Nathaniel huysuz bir hayvanı sakinleştirir gibi sırtımı okşadı ama ben kaçmadım. Gerindim, öfkelenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Duvarlarını indir ve gücümün gücünün tadına bakmasına izin ver." Bunu küçük, kolay bir şeymiş gibi söyledi.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Oğullarımın pezevenkliğini yapmam seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet, ediyor."

"Gücün benimkine denk değilse, parti ve bale gösterisi için kalırız ama oğullarıma *pomme de sang* olarak bakmak zorunda kalmazsın. Onları eve götürürüz ve endişelenmene gerek kalmaz."

Çok kolaymış gibi söylüyordu. "Kulağa basit geliyor ama ben evet demeden önce, duvarlarımın ardını araştırmanın muhtemel yan etkilerini öğrenebilir miyim?"

Şaşkın gibiydi. "Tam olarak ne dediğini anlayamadım."

Micah, "Anita," dedi. "Buna izin verirse başına kötü bir şey gelip gelmeyeceğini merak ediyor."

Thea bir süre düşündü. "Bu sadece güçlerin bir dokunuşu, tıpkı iki balinanın hareket etmesi, birbirine değmesi, okyanusun derinliklerinde yan yana geçmesi gibi bir şey."

Daha sakindim. Sanki bahsettiği karanlık ve huzurlu derinliği hissedebiliyordum.

Micah, "Olabilir," dedi. "Başka ne olabilir?"

"*Ardeur*'ünü yüzeye çıkartabilir ve beslenmek zorunda kalabilirsin."

Birden gerildim, huzurlu derinlikler rüzgarla dağılan duman gibi birden yok oldu. "Hayır," dedim.

Nathaniel kulağıma fısıldadı. "İlişkiye girmeden benimle beslenebilirsin Anita. Onlardan kurtulmuş oluruz."

Micah bana baktı. "Tek karar vermen gereken şey *ardeur*'ü hemen şimdi burada beslemeye değip değmeyeceği."

Oğlanlara baktım. İkizler bana bakıp gülümsedi. Eğleniyor gibiydiler ama aynı zamanda utanıyorlardı. Bu, annesinin sert bakışları altında kıvranan her gencin yaşayacağı türden bir utanmaydı. Daha büyük olan, koltuğun arkasındaki, benim gibiydi. Cehenneme adım atacakmış gibi huzursuzdu.

"Sen Sampson olmalısın," dedim.

Şaşırdı, sonra başıyla onayladı. "Evet."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Demek istediğim, sirenliğe adım atmak istiyor musun?"

Başını önüne eğdi, sonra kaldırdı. "Bu konuda kendimi nasıl hissettiğimi bana ilk soran kişisiniz, biliyor musunuz?"

Şaşkınlığım yüzüme de yansıdı.

"Ailem bu durumdan rahatsız değil. Beni seviyorlar ama babam bin yaşında, annemse daha da yaşlı. Ayarlanmış evlilikler onlara garip gelmiyor, içimizden birinin annem kadar güçlü olduğunu görmeyi çok istiyorlar. Bu gerçekleşirse ülkenin doğu sahilindeki gücümüzü garantiye almış oluruz. Bunu anlıyorum, aksi halde burada olmazdım."

"Ama," dedim.

Gülümsedi, babasının gülümsemesiydi. "Ama seni tanımıyorum. Seninle zorla ilişkiye girme fikri bana çok... yanlış geliyor."

İkizlere baktım. "Siz de Thomas ve Cristos'sunuz, değil mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"Siz bu konuda nasıl hissediyorsunuz?"

Birbirlerine baktılar, birinin yüzü kızardı diğerininki kızarmadı. Yüzü kızarmayan, "Ben Thomas," dedi. "Annem yanımda değilse, Tom." Babasının ela gözleriyle annesine baktı. "Gelmeden önce senin resimlerini gördüm. Hoş birisin ve..." Şimdi yüzü kızardı, dudağını ısırdı ve devam etti. "Seninle sevişmek için bir bahane bulduğuma seviniyorum. Gerçek bu."

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Ailesine baktı.

"Onlara bakma, soruma cevap ver."

Cevap veren Sampson oldu. "On yedi yaşındalar."

"On yedi," dedim. "Tanrım, bu yasal değil."

Thea, "Missouri'de yasal," dedi. "Buraya gelmeden önce kanunlarınızı kontrol ettik."

Ona baktım, yüzümün nasıl bir ifadeye büründüğünü bilmiyordum ama hoş olmadığı kesindi. "Çocuklarla ilişkiye girmem. Lanet olsun, sizin yaşınızdayken bile girmezdim."

Samuel, "O zaman eşimin gücünün tadına bakmasına izin ver Anita," dedi. "Muhtemelen bizim arzu ettiğimiz güce sahip değilsin. Succubus sirene yakındır ama aynı yaratık değildir. Senin gücün Thea'nınkini tanımazsa, ahlaki değerleri ağır basan Sampson'un eve geri dön-

mesine izin veririz. Thomas'ı da hayalkırıklığına uğratmış oluruz."

Üçüncü çocuk aklıma geldi. "Cristos, sen bu konuda hiçbir şey söylemedin."

Yüzü kızaran gözlerini bana odakladı. Bakışı yeterliydi. Utanç, hatta korku ama altında yatan gizli bir heves. Bakış bakireyim diye bağırıyordu. Bekaretini ben bozamazdım. Bunu yapamazdım. Ailesinin bu durumu cesaretlendirmesi daha da korkunçtu.

Sesi alçak çıkmasına rağmen yeterince güçlüydü. Bakışı bir çocuğa ait olabilirdi ama sesi değil. "Cris, adım Cris."

Yüksek sesle bağırmak istiyordum. İlk ilişkisini sevdiği biriyle yaşamalıydı. Bekareti seven birine gitmeliydi ama çocuğu daha fazla utandırmak istemiyordum. Bu yüzden, "Pekala," dedim. Thea'ya döndüm. "Thea gücümün tadına bakabilir." Gücümün tadını sevmemesini arzuladığımı söylemedim, çünkü hiçbir şey oğullarından birini seçmeme sebep olamazdı.

Oğullar. Çocuklar. Bana çantamdaki gebelik testlerini hatırlattı. Bir gün ben de kendi çocuğum için böyle pazarlık mı edecektim? Demek istediğim, babası kim olursa olsun, hiçbirimiz tam anlamıyla insan değildik ve birçoğumuz ürkütücü güçlere sahiptik. Lanet olsun. Keşke bunu hiç düşünmeseydim.

Thea önümdeydi, başını hafifçe yana yatırmış, beni inceliyordu. "Endişeli görünüyorsun Anita, çok endişeli. Sanki yakın zamanda yaşadığın bir şey seni çok endişelendirmiş."

Söyledikleri gerçeğe fazla yakındı. Bu akşam yüz ifademi gizlemek için daha fazla uğraşmak zorundaydım. Biraz

olsun gerçeği dile getirmeye karar verdim. "Samuel hayatım boyunca tanıştığım ikinci çocuklu vampir. Bu çok... garip."

Micah tuttuğu kola biraz daha dayandı. Nathaniel sırtıma yaslandı ama silahım beni arzu ettiğim kadar rahatlatmasına engeldi. Aklımdan ne geçtiğini biliyorlar veya benimle aynı şeyi düşünüyorlardı.

Thea başını yana yatırdı ama bana suyla ilgili bir şey çağrıştırmadı. Bana uzaktan avına bakan yırtıcı kuşları hatırlattı.

Ürperdim. Lütfen, Tanrım, hamile olmama izin verme.

Hala sıcak parmaklarıyla yüzüme dokundu. "Güzel gözlerini gölgeleyen kaşlarının çatılmasına sebep ben değilim."

Bana dokunmaması için başımı geriye attım. "Çok şiirsel. Şu işi bitirelim, Thea. Ayışığını boşa harcıyoruz."

Tom'un yüzü kızarıp alt dudağını ısırmadan önce, benimle ilişkiye girmek istediğini söylemeden önceki gülümseyişine benzer bir biçimde gülümsedi. İkizler gözleri dışında annelerine çok benziyordu.

"Tamam ama adamlarının geri çekilmesi lazım. Ben bunu yaparken sana dokunurlarsa etkisi ne olur bilemiyorum. *Ardeur*'ü uyandıracağı kesin ya da..."

"Ya da?" diye sordum.

"Ya da savunmanı güçlendirirler ve ben gücünü test edemem." Solgun omuzları hafifçe kıpırdadı. Sanki omzunu silkmişti ama pek de öyle sayılmazdı. "Sana Samuel'e davrandığım gibi davranacağım. Gerçeği söyleyeceğim. Açıkçası emin değilim. Bir vampir olsaydın o zaman bir şeylerden emin olabilirdim ama sen hem daha fazlası hem de daha azısın. Basitçe bir şey veya başka bir şey değilsin

ama ikisi de sensin. Bu durum büyünün ve gücün kurallarını değiştirebilir."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve başımla onayladım. Öne adım attım, Micah ve Nathaniel geri çekildi. Arzu ettiğimiz gibi bizi yalnız bıraktılar. Sanırım hiçbirimiz bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildik, fakat beni arzu ettiği gibi bulamazsa masadan üç *pomme de sang* adayı eksilecekti. Yaşasın.

Thea beni kollarına aldı, karşı koymadım. Hatta ben de ona sarıldım. Bu sefer kafamın içini kontrol etmeye çalışmadı. Beni öpmesine izin vereceğime inanıyordu.

Ben parmakuçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Demek ki boyu düşündüğümden daha uzundu. Bazen birinin yüzüne dokunmamın sebebi bunun özel bir dokunuş olmasıydı. Bazen elimi yüzlerine koyardım çünkü bir el işlerin çığırından çıkmaması için öpücüğü kontrol etmeye yardımcı olurdu. Bu seferki hiçbirine benzemiyor gibiydi.

7

Beni öptü, onunla savaşmadım. Bedenimin bedeninde erimesine izin verdim, ağzımla beslenmesine karşı çıkmadım. Öpüşmede, özellikle ağız açık olunca, dudakların ve dillerin dokunuşunda bir nokta vardı ve bu noktanın ötesinde karşılık verilirdi. Ben de onu öptüm, arzu ettiğini verdim. Kusursuz bir öpüşmeydi, tadına baktım.

Fısıldayacak kadar geri çekildim. "Tuzlu bir tadın var."

Cevabı ağzımın içine verdi, sonra beni yeniden kendine çekti. "Kan gibi bir tadın var." Nefesi ağzımın içini doldurdu, gırtlağımı okşadı. Nefesi okyanusun üzerinde esen rüzgar gibi taze ve temizdi.

Dudakları az önce okyanusun tadına bakmış gibiydi. Dudağını yaladım ve ağzının üzerinde beyaz bir tabaka olduğunu farkettim. Bu bir illüzyon değildi. Gerçekti.

Dudaklarının tuzlu tadını yuttum ve ona baktım. Yüzüme şaşkınlığım yansımış olmalıydı. "Nasıl..." Sorumu bitiremedim, çünkü sadece tuzun tadını yutmamıştım, gücünü de yutmuştum.

Sahilde fısıldayan okyanusun sesini duydum. Bir müzik gibiydi. Odaya göz gezdirdim. İnsanlara bunu duyup duymadıklarını sormak istiyordum. Micah'ya veya Nathaniel'a bakmak istedim ama benimle göz göze gelen başkası oldu. Thomas hevesli gözlerle bana bakıyordu. Kardeşi aşk koltuğuna çökmüş, elleriyle kulaklarını kapatıyor, ileri geri sallanıyordu. Bu, her ne ise, Cristos karşı koyuyor, Thomas koymuyordu. Sampson aşk koltuğunun kenarını sıkıca kavramıştı ama gözleri siyaha bulandığı için kör gibi duruyordu. Yanlarında getirdikleri erkekler ve kadınlar da siyah gözlerini bana çevirdi. Kadınlar üşümüş veya korkmuş gibi kendilerine sarılıyordu. Erkekler sıkıca bileklerini kavramıştı. Sıradan bir poz şimdi kaba ve mücadeleyi andıran bir şeye dönüşmüştü. Sanki bileklerini bırakırlarsa başlarına talihsiz bir şey gelecekti. Son olarak Samuel'in gözlerini gördüm. Gözlerinde vampir ateşi vardı. Derinliklerinde yeşil bir alev olan kahverengi gözleri parıldıyordu. Herkes bu baştan çıkarıcı fısıltıyı duyabiliyordu. Okyanus beni çağırıyor ama ben nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Ben hala Samuel'in gözlerine bakarken omzumda bir el hissettim. Yana döndüm ve Thomas'ın yanımızda dikildiğini gördüm. Thea beni serbest bıraktı ve Thomas'a uzattı. Sanki bir an bile boşta kalmadan kollar beni sarmaya devam etti ama kolların sahibi değişmişti.

Etrafımızda bir hareketlilik vardı. Micah'nın yüzünü gördüm, dudakları hareket ediyordu ama sesini duyama-

dım. Sadece denizin sesini ve yankısını duyabiliyordum. Thomas yüzüme dokunup beni kendisine bakmaya zorladı. Konuştuğunda sesi, kayaların üzerine çarpan dalgaların kükremesini içinde barındırıyordu. "Sesimi duyabiliyorsun, değil mi?"

Başımla onaylayıp yüzümü eline bastırdım. Eli yüzümün yanını tamamen içine alacak kadar büyüktü. Thomas öne eğildi. Ben öpüşmeyi tamamlamasına yardımcı olmak için parmakuçlarımda yükseldim. On yedi yaşında olduğunu düşünmüyordum. Ailesinin de bizi izleyenler arasında olduğunu düşünmüyordum. Sevdiğim erkeklerin beni izlediğini düşünmüyordum. Thomas'ın suratından başka bir şey görmüyor, yüzümü tutan elinin gücünden başka bir şey hissetmiyordum. Elini sırtıma götürdü ve daha aşağıya indi. Kafamın içinde huzurlu ve yumuşak bir su sesi vardı. Sanki huzurlu bir sahildeydim. Zihin oyunlarını bozan ben olmadım. Her şeyi berbat eden Thomas'tı. Elini aşağıya indirdi ve silahımın kabzasını hissedince biraz tereddüt etti. Büyüsünün ayağı bir taşa takılmış gibi tökezledi.

Kendimi geri çektim ve yüzündeki belirsizliği gördüm. Hala yakışıklıydı. Bir ses kafamın içinde hala yüzüne dokunmamı fısıldıyordu ama gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kararsızdı. Taze, yeni ve denenmemiş görünüyordu. Sanki birine sarılıp belinde silah taşıdığına daha önce hiç şahit olmamıştı.

Dalgaların sesi uzaklaştı ve odadaki mırıldanmalar geri döndü. İnsanlar ne yapmaları gerektiğini, araya girmenin uygun olup olmayacağını tartışıyordu.

Thomas, "Silahın var," dedi. Sesi de yüzü gibi endişeliydi.

Başımla onayladım. Artık parmakuçlarımda değil, yine yüksek topuklarımın üzerindeydim. Annesinin veya kendisinin büyüsüyle beni baştan çıkarmasına yardımcı olmuyordum.

Omurgamın hizasındaki bıçağı farketmemişti, çünkü daha aşağılara inene kadar vücudumun orta hattına dokunmamıştı. Gözden kaçırılmayacak bir silahtı. Bebek, hala bir bebekti. On yedi yerine yirmi yedi de olsa aynı şeyleri söylerdim. Yaş olarak değil, yaşadığı dünya olarak bir bebekti. Ön kolum kadar uzun bir bıçağı farketmemek mümkün değildi, böyle bir şeyi farketmeyen uzun süre yaşamazdı. En azından, benim dünyamda.

Yüzüne baktım. Gözlerindeki siyahlık geri çekiliyor, ela renkli insan gözleri açığa çıkıyordu. Bir başvampir ve sirenin oğluydu, fakat benim hayatımdan daha nazik ve tatlı bir yerde yaşıyordu. Orada kalması daha uygun olurdu.

Kollarımı tamamen çektim. "Git otur, Thomas."

Tereddüt ederek annesine baktı. Thea oğluna değil bana bakıyordu. Siyah gözleriyle beni süzüyordu. Gösterinin ne anlama geldiğine karar verememiş gibi yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Anita'nın dediğini yap, Thomas," dedi.

Thomas aşk koltuğuna, kardeşinin yanına geri döndü. Thea ve ben birbirimize bakıyorduk.

"Bir an için tereddüt etti," dedi. "Ama yeterliydi."

"Bu, onun gücü değildi," dedim. "Henüz değil. Seninkiydi. Benim zihnimi bulandırması için ona gücünü ödünç verdin."

Thea omzunu silker gibi bir hareket yapıp ellerini iki yana açtı. Sanırım bu, *belki* ya da *beni yakaladın*, anlamına

geliyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama umrumda da değildi.

"Thomas'la tanıştın ama iki oğlum daha var," dedi.

Micah yanıma geldi. Elimi tuttu. "Misafirlerimize karşı adil olmalıyız, sanırım biraz da Auggie'nin insanlarıyla ilgilenmemiz gerekiyor."

"Onlar sadece hizmetkarlarını getirdi. Biz sana kendi kanımız ve etimizi getirdik, yaşamımızın meyvelerini."

Micah başıyla onayladı. Hala gülümsüyordu. "Buna minnettarız ama..."

Araya girdim. "Bu kadar yeter Micah. Kibar ve misafirperver olmaya çalıştığın için teşekkür ederim ama bu gecelik bu kadar oyun yeter."

Micah elimi sıktı, kibar ol, der gibiydi.

Ben de onun elini sıkarak karşılık verdim. Zaten yeterince kibardım, henüz kabalaşmamıştım. "Şimdi Auggie ve onun insanlarıyla ilgileneceğim, çünkü onlar zihnimi ele geçirmeye çalışmadı. Jean-Claude bize katılana kadar, siz ve oğullarınız beklemek zorundasınız."

Thea, "Öyleyse, Augustine'in fahişesi benim oğullarımdan daha mı önemli?" diye sordu. Çok kızgın gibiydi.

Odanın diğer tarafından biri sesini yükseltti. Birisi yüksek sesle isyan ediyor, Augustine kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Kafamı çevirince mini bir elbise giymiş heykele benzer esmer bir kız gördüm. Kız çılgına dönmüştü ve onu suçlayamazdım.

Samuel'e döndüm. "Onunla konuş, Samuel. Karına bu akşam misafirperverliğimizi kötüye kullandığını anlat."

Samuel derin ama garip bir biçimde, yumuşak ses tonuyla konuştu. "Misafirperverliğinizi gerçekten kötüye

kullandıysak, Jean-Claude güvenli geçiş hakkımızı elimizden alabilir."

"Anlıyorum."

"Seni gerçekten bu kadar çok mu korkuttuk?" diye sordu.

"Thea'nın gücümü test etmesine izin verdim. Thomas'a da izin verdim. Anlaşmamızda bu yoktu. Bana onurlu bir adam olduğun söylendi ama böyle bir yer değiştirme onurlu bir eylem değil."

Micah, "Thomas sana dokunurken bizim söylediklerimizi duyuyor muydun?" diye sordu.

Micah'ya baktım ve başımı olumsuzca iki yana salladım. "Sadece onun ve denizin sesini duyuyordum."

"Ben de Samuel'e anlaşmada Thomas'ın olmadığını söyledim."

"Ne dedi?"

"Sirenin gücünün tadına tamamen bakabilmesi için içinde bir parça cinsellik olması gerektiğini söyledi. Sen kadınlardan hoşlanmadığın için de, oğlanlardan birinin işe yarayacağını dile getirdi."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi Auggie ve insanlarının yanına gidiyorum. Diğer çocuklarınızın bana dokunmasına izin verip vermeyeceğim tartışmaya açık bir konu." Thea'ya baktım. "Bir şeye zorlanmayı veya benimle oyun oynanmasını sevmem, Thea. Oğullarının yatağımda, bedenimde veya gücümde şansları olsun istiyorsan, bunu unutmaman lazım."

Thea, "Sana sarıldığım zaman zihninin içini gördüm," dedi. "Oğullarım hakkında ne düşündüğünü gördüm. Onlara karşı önyargılısın. Seni büyüyle ikna etmezsek, yata-

ğında, bedeninde veya gücünde bir şansları olacağını sanmıyorum."

Nabzım gırtlağımda atmaya başladı. Duygusuz bir yüz ifadesine bürünmeye çalıştım ama başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. Kafamın içindekilerinin ne kadarını görmüştü? Hamilelikten korktuğumu hissetmiş miydi?

Thea gözlerini kıstı ve beni süzdü. Yüzümdeki korkuyu gördü ama sebebini anlamadı. Ya sadece oğullarıyla ilgili kısma odaklanmıştı ya da hamileliğin beni neden korkuttuğunu anlamamıştı demek ki. İlkiyse sorun yoktu ama ikincisiyse konuşmak için fazla garip bir kadındı.

Auggie ve öfkeli kız arkadaşına döndüm. Odanın bu tarafındaki tek kadındı. Uzun topuklarla bir metre seksen santimin üzerindeydi. Claudia kastan ibaretken, bu kadın çok zayıftı. Kollarında veya bacaklarında hiç kas yoktu. Elleriyle öfkeli hareketler yapıyor, koyu ojeli tırnakları ve sağ elindeki elmas yüzük parıldıyordu. Kırmızı elbisesi gümüş işlemeliydi. Parıltılı bir ikinci deri gibi vücuduna yapışmıştı. Elbise koltuğa oturmak için fazla kısaydı. Uzun bir adım attığında bile her yeri göründüğü için elbisenin içine bir şey giymediğinin farkındaydım. Ah, Tanrım.

Auggie kadını bana doğru döndürdü. Yüksek elmacık kemikli yüzü fazla mükemmeldi. Yüzünde yeterince makyaj vardı. Ustaca yapıldığı için sade bir görünümü yoktu. Saçları uzundu ve tepesinde toplanmıştı. Sanki hala seksenlerde yaşıyordu; esmer bir kadındı. Elbisesinin ince askıları ve ince kumaş göğüslerini destekleyecek kadar sağlam değildi. Bu kadar büyük göğüsler böyle bir elbise ile bu kadar düzgün durmazdı. Gerçek göğüslere hiç benzemiyorlardı. Bana doğru bir adım attı, hala Auggie'nin eli-

ni tutuyordu. Yürüyüşü güzeldi. Biraz fazla hopluyordu ama göğüsleri onunla birlikte hoplamıyordu. Büyük ve şekilliydiler ve elbisenin altında olması gerekenden çok daha serttiler.

Micah kolumu çekiştirince bir şeyi kaçırdığımı anladım. Hala kadının göğüslerine bakıyordum. Başımı iki yana salladım ve Auggie'yle göz göze geldim. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Bu Bunny, benim sevgilim."

Bunny. *Bu gerçek bir isim mi*, diye düşündüm. Gerçek olmamasını ümit ettim. Kim kendine Bunny ismini uygun görürdü? Başımla onayladım.

"Merhaba, Bunny."

Auggie kadının kolunu çekiştirdi ve başını salladı.

Bunny öfkeyle bana baktı. "Ben en azından bir adamın fahişeliğini yapıyorum, bir düzine adamınkini değil."

Micah'nın beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim. Kadının beklenmedik kabalığı beni o kadar şaşırtmıştı ki ne diyeceğimi bilemedim. Henüz kızmamıştım ama hala çok şaşkındım. Bu büyük bir kabalıktı.

Auggie, Bunny'ye dizlerinin üzerine çökmesini emretti ama kadın emre itaat etmeyince ona zorla diz çöktürdü. "Hemen özür dile!" Gücü odayı soğuk su gibi doldurdu, tüylerimi ürpertti.

"Şu kadın kendi oğullarının pezevenkliğini yaparken, bu kadın da ayakta duran her erkeği becerirken, neden fahişe ben oluyorum?"

Çok sakin bir ses, "Benny," dedi. Bu ses tonunu biliyordum. Bağırmaktan korkan birinin kullandığı tedbirli ve dikkatli ses tonuydu.

Auggie'nin yanında getirdiği tek vampir koltuğun etrafından dolaşıp efendisinin yanına geldi. "Evet, patron."

"Bunu buradan götür. Bir uçağa bindirip Chicago'ya gönder. Eşyalarını toplamasına yardım et. Sadece kendisine ait olanları aldığından emin ol."

Bunny'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır, Auggie, hayır, öyle demek istemedim. Üzgünüm."

Auggie, Bunny'nin kendisine dokunmaması için geri çekildi. Kadın efendisine doğru süründü ama Benny onu kolundan yakaladı. "Haydi, Bunny, yakalaman gereken bir uçak var."

Bunny insandı ve on santimlik topuklarla bile Benny'ye karşı koydu. Benny ona zarar vermeden dışarıya çıkartmakta güçlük çekiyordu. Zaten Bunny odadaki herkese elbisesinin içinde bir şey olmadığını ispatlamıştı.

"Claudia," dedim.

Claudia yanıma geldi, yüz ifadesi çok ciddiydi ve kusursuz bir koruma gibiydi. "Yanına birini ya da iki kişiyi alıp Benny'nin kadını dışarıya çıkartmasına yardım et."

Claudia başıyla onayladı. "Fredo, Clay, misafirimize yardım edin."

Fredo duvarın dibinde durduğu yerden yanımıza geldi, iyi eğitilmiş bir kedi gibi kemiksiz bir çevikliğe sahipti. Clay, Bunny'nin diğer koluna girdi ve Benny'nin onu kapıya kadar taşımasına yardımcı oldu. Bunny sivri topuklarını iyi kullanıyordu ve muhtemelen Clay'in bacaklarını kanatmıştı. Ne Clay ne de Benny yavaşlamadı. Benny'nin yüzü de tırnak izleriyle kana bulanmıştı. Fredo kadının ayak bileklerini tuttu ve hep birlikte onu dışarıya taşıdılar.

Auggie bana saygıyla selam verdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Anita. Onu yanımda getirdiğim için özür dilerim. Kıskandığını biliyordum ama delice kıskandığını bilmiyordum."

"Kıskanmak mı?"

"Bunny, Samuel'in eşi gibi, bütün kadınları kendisine rakip olarak görür."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse bu akşam Thea ile şirretlik yarışına mı girdiler?"

Auggie bana baktı. "Odaya adım attığın andan itibaren senden neden nefret ettiğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Micah beni bedenine yasladı, bir koluyla da bana sarıldı. Bakışlarım Auggie ile Micah arasında gidip geldi. "Ne?"

Micah, "Hayır," dedi. "Bilmiyor."

"Neyi bilmiyorum?" diye sordum.

Auggie, "Sen doğal bir güzelsin," dedi. "Bunny'nin yüzü ve bedeni yapay. En güzel görünen yerleri plastik cerrahların elinden çıktı ama sen en doğal halinle içeriye girdin. Üzerinde daha fazla kıyafet olmasına rağmen, odadaki bütün erkeklerin dikkatini çekmeyi başardın. Sen Thea ve Thomas'la birlikteyken, odadaki bütün erkeklerin başı döndü. Seni istedik. Sana dokunmak istedik, bu çok nadir hissedilen bir şeydir."

Yüzümün kızardığını hissettim. Buna engel olmaya çalıştıysam da her zamanki gibi başaramadım. "Saçmalıyorsun, Auggie," dedim.

"Seni ve sireni, çocuğu da sayarsak üçünüzü izliyorduk. Siren ve sen tutkunun eseri yaratıklarsınız ama kimsenin gözü solgun güzelde değildi Anita. Diğerindeydi."

Kaşlarımı çattım. "Egomu böyle okşamana gerek yok, Auggie, ne ima ediyorsan açık açık söyle. Bir yere mi varmaya çalışıyorsun?"

Nathaniel yanıma geldi. "Ben tercüme ederim."

"Tercüme ederim de ne demek?" diye sordum.

Elimi tutup başını iki yana salladı. Seni çok seviyorum ama bazen beni güldürüyorsun bakışından attı. "Sirenler senin yanında sönük kaldı Anita."

"Nasıl?"

Auggie, "Ben buna inanıyorum," dedi. "Çünkü senin gücün ölüler ve zombiler üzerinde etkili. Ve bana çağırdığın tek hayvanın leopar olduğu söylendi."

Başımla onayladım. "Öyle ama Jean-Claude'la aramızdaki bağ sayesinde, kurtlarla da bağım var."

"Evet, ama benim adamlarım ikisi de değil. Onlar birer aslan, yine de senin çağrını hissettiler."

Auggie'nin hem koruma hem de yiyecek olarak getirdiği arkasında dikilen iki adama baktım. Bana *pomme de sang* adayları oldukları söylenmişti ama Auggie de Samuel gibi bu *pomme de sang* olayını çarpıtmıştı. Auggie Londra'dan gelen yeni dişi vampirlerimizden birini kendisiyle gelmeye ikna etmeyi arzuluyordu. Yatağında Belle'nin soyundan gelen birini daha istiyordu. Belki de bu durum Bunny'yi çileden çıkartmıştı. Sonuçta, seçilecek kişi onun yerini alacaktı.

Auggie, Belle'nin soyundan gelen birini yatağa atmak için aslanadamlardan birini teklif ediyordu. Adamların bu konuda ne hissettiğini merak ediyordum. St. Louis'de kalmak istiyorlar mıydı? Chicago'yu terketmek istiyorlar mıydı? Bunları adamlara soran olmuş muydu? Bahse girerim olmamıştı.

İkisi de uzun boylu ve kaslıydı. Tek ihtiyaçları kafaları üzerinde yanıp sönen bir 'koruma' tabelasıydı. İkisi de, üzerlerinde taşıdıklarından emin olduğum silahları ustaca gizleyecek biçimde kesilmiş kaliteli takımlar giymişti. Biri esmerdi, diğeri açık tenliydi. Aynı aşçının elinden çıkmış ama farklı unlarla yapılmış birer kurabiyeye benziyorlardı. Sadece kurabiyelerin süsleri farklıydı. Açık tenli olanın kısa ve dikene benzeyen mavi saçları vardı. Kaliteli bir boya kullanmıştı büyük ihtimalle çünkü kusursuz bir maviydi. Açık veya koyu mavi değildi ama gerçek saç gibi hepsinin bir karışımıydı. Böylesine nadiren rastlanırdı. Gerçi kimse Kurabiye Canavarı renginde saçlara veya kafasının tepesinde bahar gökyüzüne sahip olmak istemezdi. Gözleri, saçlarıyla daha da zengin ve parlak görünen açık bir maviydi. Omuzları diğerine göre biraz daha dardı ve yanındaki arkadaşından belki birkaç santimetre daha uzundu.

Esmer adamın saçları kıvırcık olmalıydı. O kadar kısa kesilmişti ki kıvrılacak şansı bulamamışlardı. Omuzlarında tanıdık bir şişkinlik vardı. Normal insanlardan daha fazla halter kaldırdığı belliydi. Profesyonel değildi ama düzenli çalışıyordu. Bu omuzları taşıyacak kadar uzundu.

Kurabiye Canavarı'nın zayıf yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Gözlerinin mavisine kadar uzanıyordu ve sanki adam bizi çok komik buluyordu. Esmer olan ben kendisine kötü bir şey yapacakmışım gibi bana bakıyordu. Kendini korumaya hazırdı. Gülümsemeler beni aldatmadı. İkisi de profesyonel kastı. İkisi de tehlikeliydi, *pomme de sang* olarak kabul edilmeleri mümkün değildi. Fazla baskın, bükülmez karakterlerdi. Evet, biraz çabuk karar vermiştim ama haklı olduğuma dair her şeyine bahse girebilirdim.

Gözlerim hala koltuğun arkasında duran adama odaklandı. İnsan olduğunu varsaymıştım, fakat derinin hemen altında gezinen güç karanlık ve zarifti. Belki de insan değildi. Adamın, Auggie'nin insan hizmetkarı Octavius olduğunu biliyordum. İki korumayı selamlayıp sahip oldukları güç yüzünden arzu ettiğimiz konum için fazla baskın olduklarını söyleyebilirdim. Ancak teknik olarak Auggie'nin çağırdığı hayvan olmadıkları için Octavius adamlardan daha üstündü.

Octavius sanki aklımdan geçenleri okumuştu. "Onlarla tanışın, Bayan Blake. Onlar hakkında ne düşündüğünüzü bize söyleyin. Şahsen ben de bu gecenin boşa harcandığını düşünüyorum." Sesi de vücudunun geri kalanı kadar zarifti.

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim," dedim. Octavius'un beni bu kadar kolay okuması hoşuma gitmemişti. Koltuğun yanından dolaştım. Micah ve Nathaniel yanımda, Graham ve Claudia da yakınımızdaydı. Korumalarımızın da benim gibi iki aslanadamdan hoşlanmadığı belliydi. "İsimleriniz var mı?" diye sordum.

Kurabiye Canavarı bana bakıp sırıttı. Gözleri parıldıyordu. Neden birinin gırtlağını parçalarken de aynı şekilde sırıtmığına inanıyordum? "Haven, adım Haven."

Başımla onaylayıp diğerine döndüm. "Seninki?"

"Pierce."

"Sadece tek isminiz mi var? Madonna gibi?"

Pierce kaşlarını çattı. Haven gülmeye başladı, içten bir kahkahaydı. Başını geriye atmıştı ve yüksek sesli bir kahkaha atıyordu. Tüylerim diken diken olmasaydı belki ben de gülümserdim.

Auggie adamların yanına süzülüp elini omuzlarına koydu. Gözlerini kıstı ama kırpmadı. Adamlara dokunduğu zaman kimseye farkettirmeden ne yapmıştı?

Auggie gülümsedi, gri gözlerini ışıkla dolduran mutlu bir gülümsemeydi yüzündeki. "Aslanlarım vampirler gibidir Anita. İsterlerse, aramızda, tek isimleri olabilir. Pierce ve Haven'ın ilk isimleri de var ama kalıp kalmayacaklarını öğrenene kadar ilk isimlerini dile getirmek istemeyeceklerdir."

"Sen bize gerçek isimlerini vermesen de bir bilgisayardan sabıkalarını kontrol edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni endişelendiren sabıkalarıysa o zaman korkularını gidereyim. İkisinin de bir sabıkası var." Bunu söylerken hala gülümsüyordu.

Her şey garipleşmeye başlamıştı. Bunlar bizim dostlarımızdı ve ben şimdiden pis bir çukurun içine gömülmüş gibi hissediyordum. *Jean-Claude neredesin*, diye düşündüm.

Zihnimde anlık bir görüntü belirdi. Jean-Claude, Asher'la birlikte, Meng Die'yi kontrol etmeye çalışıyordu. Bana Bunny'yi dışarıya taşıyan adamları hatırlattı. Karşındaki sana zarar vermek istiyorsa ve sen istemiyorsan, dezavantajlıydın. Karnavalın ucube şovuna ev sahipliği yapan evdeydiler. Ucubelerin büyük bir kısmı nadir bulunan doğaüstü yaratıklar olsa da, kenardan birilerinin olan biteni izlediğini hissettim. Yalnız değillerdi.

Yardım iste ve korumaları çağır, Meng Die'den kurtul, diye düşündüm.

Yardım isterse ve diğer vampirler bunu sezerse yaptığının zayıflık olarak görüleceğini düşündüğünü hissettim.

Kendi düşüncemle karşılık verdim. *Elindeki kaynaklardan faydalanmak zayıflık değil, iyi yöneticiliktir.*

Üst kattaki kurtlara ulaştığını hissettim. Jean-Claude'a doğru gittiklerini sezdim. Kısa süre sonra kadınla boğuşacakların sayısı artacaktı. Onu etkisiz hale getirince ne yapacakları farklı bir soruydu. Aklıma korkunç şeyler geldi. Claudia'ya döndüm. "Yukarıdaki fareadamlarla zihinsel bağlantıya geçebilir misin?"

Claudia cebinden bir telefon çıkarttı. "Cep telefonuna ne dersin?"

"Meng Die'nin hayvanı kurttur. Ucube şovuna fareadamlardan birkaçının gitmesini istiyorum."

Claudia nedenini sormadı, sadece numarayı çevirdi. Böylesi daha iyiydi.

Auggie, "Jean-Claude'un neden yardıma ihtiyacı var?" diye sordu.

"O, Belle'nin soyundan bir kadındır. Onu ister misin?"

Auggie bir kahkaha attı. "Böyle vahşiyse, hayır."

Pierce, "Auggie'nin vampirlerinden birini etkisiz hale getirmek için yardıma ihtiyacı olmazdı," dedi.

"Jean-Claude kadını etkisiz hale getirebilir, hatta öldürebilir ama olay çıkartmak için kalabalık bir yer seçmiş. Sivillerin önünde birini öldürmek uygun değildir."

Haven, "Sivillerin yanından uzaklaşınca onu öldürecek mi?" diye sordu.

İç geçirdim. "Muhtemelen hayır."

Pierce, "Zayıflık," dedi.

Auggie ikisinin de sırtına vurdu. Yine adamların gözlerinin kısıldığını farkettim. "Çocuklar, bazı efendiler de saygısızlığı yüzünden Bunny'yi öldürürdü. Herkes kendi böl-

gesini farklı bir tarzda yönetir." Hala neşeli ve etkileyiciydi ama sertleşmeye başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun, Auggie?" diye sordum. Cevap vermesini beklemiyordum ama verdi.

"Jean-Claude'un bazen fazla duygusal olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedim, gözlerimdeki bakışın soğuk olduğunun farkındaydım. "Biliyor musun, yerinde olsam duygusal kelimesini onun için kullanmazdım."

"O zaman, değişmiş."

"Hepimiz değiştik," dedim.

Auggie başıyla onayladı. Gülümsemesi kenarlarından buharlaşmaya başladı. "Tatlarına bak Anita. Yeni oyuncaklarını tat."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Ben bunu yaparken ellerini çekebilir misin? Onlarla kurduğun bağı zorla bozmak istemem."

Auggie saygıyla selam verip geri çekildi. Hatta koltuğa oturdu. Octavius da yanında yerini aldı. Ben kendi insanlarımdan uzaklaştım. Bizim korumalardan birine bakmamak için kendime hakim olmaya çalışıyordum. Bizim yerel aslanlarımıza Joseph hükmediyordu. Şimdi bir köşede koruma kıyafetiyle duruyordu. Yardıma ihtiyacım olursa yanıma gelmeye hazırdı ama ikimiz de esas görevinin yeni aslanadamları kontrol etmek olduğunu biliyorduk. Adamlardan, benden daha çok nefret ettiğini biliyordum.

Korumalara odaklandım. "Siz bu takası istiyor musunuz?"

Bu soru ikisini de şaşırttı ama Haven şaşkınlığını daha iyi gizledi. Gülümsedi. "İşe yarayacaksa bence sakıncası

yok." Bunu söylerken gözleri çok soğuktu, sanki gülümserse eriyecekmiş gibi. Doğru soruyu sorarsam gülümsemenin ardındaki gerçek Haven'ı görebilirdim. Pierce, arkasındaki Auggie'ye baktı. İkizlere söylediğim şeyi tekrarladım. "Efendine bakma, bana bak ve dürüst bir cevap ver. St. Louis'e yollanmayı istiyor musun?"

Yine efendisine doğru döndü. Koluna dokundum. Elime bir güç aktı ve kolu bırakmak zorunda kaldım. Pierce da olduğu yerde dondu kaldı, nabzı boynunda atıyordu, bana doğru döndü. "O neydi?"

Elimi eteğime sürtmemek için kendimi zor tuttum. "Emin değilim. Güç, bir tür güç."

"Emin değil misin?" Bunu söylerken şüpheciydi.

"Ben sana dokunduğumda neden bir güç atlaması oldu, gerçekten bilmiyorum. Benim de hoşuma gitmedi."

"Ben eve gitmek istiyorum," dedi. "Takasta kullanılmak istemiyorum ve bir tür fahişeye seks için sunulmak hoşuma gitmiyor." Sesine öfkesi doldu, öfkesi gücünü körükleyerek derisinin sıcaklığını arttırdı.

Octavius, "Dikkatli ol, kedi," dedi.

"Hayır," dedim. "Dürüstlük istiyorum. Birini istemediği bir gruba katılmaya zorlarsan neler olur çok iyi biliyorum. Yerel aslanlar çok uyumlu bir grup, huzursuzluk yaratmak istemem."

Auggie koltukta oturduğu yerden, "Öyleyse, Pierce'ın tadına bakmayacaksın, öyle mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Onu eve götür Auggie. Gelmek istememesine rağmen onu buraya getirmene şaşırdım."

"Bunny, Pierce'ın ilişki yaşadığı en iyi aşıklardan biri olduğunu söylerdi. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Yüz ifademi yeterince hızlı kontrol edemedim.

Auggie, "Bunun nesi yanlış?" diye sordu.

"Bunny'yi bu..." Ellerimi havada sallayarak konuyu değiştirdim. "Gözümde canlandırmak istemiyorum."

"Kaba olabilir ama işinde çok iyidir."

Auggie'ye baktım. "İşi nedir?"

"Seks."

"O senin sevgilin, fahişen değil. Sevgili seksten fazlası demektir."

"Sanki Jean-Claude'la konuşuyorum."

"Belki ama yine de doğru."

Devasa omuzlarını silkti. "Onunla tanıştın Anita. Sence onunla aynı masada oturup entelektüel sohbetler yapabilir miyim?"

Bir kahkaha attım. Kendime hakim olamamıştım. "Hayır, sanırım yapamazsın." Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Öyleyse, neden konuşamayacağın biriyle birliktesin?"

Bana baktı, yüz ifadesini okuyamadım. "Ciddisin, değil mi?" diye sordu. Gülümsedi, üzgün bir gülümsemeydi, başını iki yana salladı, gözlerini kaçırdı. "Ah, Anita, şimdi kendimi çok yaşlı ve geri kafalı hissettim."

"Bunun için özür mü dilemeliyim?"

Kafasını kaldırdığında hala gülümsüyordu. "Hayır, ama senin sorun bana *pomme de sang* seçimlerimi sorgulattı. Ben iyi seks arıyordum, baskın olanları, çünkü herkesin daha fazla kasa ihtiyacı vardır. Güzel sohbet edebileceğin ya da senin gibi ilgileri olan birini değil. Sana bir sevgili seçmedim, yiyecek ve seks seçtim."

"Organizasyonunda bir kadına ihtiyacın var Auggie. Herkesin erkek olması seni kısıtlıyor."

"Bir kadının dokunuşuna ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ama Belle'nin soyunda sadece senin fahişen olmak için sana gelecek kadın yok. Biz onlara, buraya geldikleri zaman seçim hakları olduğunu söyledik."

"Onlara kur mu yapmalıyım?"

Başımla onayladım. "Evet."

Octavius, "Jean-Claude bunu onayladı mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Kimsenin iradesi dışında sekse zorlanmayacağını söyledi."

Auggie, "Ah," dedi. Bir kahkaha attı. "Biriyle çıkmak, kur yapmak. Bunu yapmayalı yıllar oldu. Nasıl olduğunu bile unuttum belki de."

Octavius, "Şehrin başvampiri kimseye kur yapmaz," dedi. "Emreder."

"Bunun için yanlış şehirdesin," dedim.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Auggie, "Haven'ın tadına bak," dedi. "Onu da beğenmezsen, evden daha az baskın birini istemek zorundayım."

Önümde dikilen uzun boylu adama baktım. Yumuşak ve neşeli yüzüyle bana bakıyordu ama kanmadı. Gülümseme ve parıldayan gözler bu adamın polis suratıydı. Her şeyi gizlemek için kullanıyordu.

Zarif bir biçimde dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi benden çok kısa değildi. Ondan birkaç santimetre uzundum. Güldü, samimi gibi duran neşeli gülüşüydü. "Yüzünü görmen lazım, çok şüphecisin. Ben dizlerimin üzerine çökersem bilek veya boyun seçimi yapabileceğini düşündüm. Ayaktayken boynuma uzanamazdın."

Mantıklıydı, öyleyse neden hoşuma gitmemişti? Onu gördüğüm zaman aklıma gelen şey dışında bir cevabım yoktu. Ona yakın olmak, karşı çıkmadığım sürece beni hayatta tutan beynimin ilkel kısmını harekete geçirmişti. Adama dokunmak tehlikeliydi ama neden? İlkel beynin sorunu mantık veya açıklamasının olmamasıydı, sadece hissederdi. Ona dokunabilir ve onu reddedebilirdim. Böylece, kimseye zarar vermeden Chicago'ya geri dönerdi.

Eline uzandığımda o da elini bana uzattı. Pierce'taki gibi güç atlaması olup olmayacağını bilmiyordum. Eli elimde çok pasifti ama ceketinin kolunu sıyırdığım zaman, Fransız manşetini gördüm. "Lanet olsun."

"Fransız manşet sevmez misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bileklerine ulaşmak zaman alacak."

Yine aynı gülümsemeyle karşılık verdi, fakat mavi gözlerinde önceki gibi doğal neşe yoktu. Gülümsemesinin altındaki soğukluğu sezdim. Sebebini bilmiyordum ama kendimi daha iyi hissettim. Çoğunlukla, gerçeği bilmek hoşuma giderdi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu. Sesinde kararsızlık vardı. Güzel.

Başımı iki yana salladım. "Önemli değil." Elimi yüzünün yanına koydum. Boynunun gömleğinin yakasının üzerinde açığa çıkması için başını yana çevirdim. Üzerine eğildim. Bir elim dengemi sağlamak için omzunda, diğeri ise yüzünü avuçluyordu. Boyun her zaman bilekten daha özeldi.

Sadece dudaklarımı boynuna değdirecektim. Derisinin kokusunu alacak kadar yakına girince bütün iyi niyetim yok oldu. Çok sıcak, inanılmaz sıcak kokuyordu. Ağ-

zımı bu sıcaklığa geçirmek istiyordum, öpmek değil. Yüzümü sıcaklığa yaklaştırdım, boynuna çok yakındım. Dudaklarımı derisine değdirmem için kıpırdamam yeterliydi. Boynun üzerinde hareketsiz kaldım ve kokuyu içime çektim. Sıcaklık, hafif tatlı bir kolonya kokusuna karışıyordu. Biraz sabun kokusu ve hemen altında bedeninin kokusu vardı. İnsan ama daha derinde, nefesimin derisini ısıttığı yerde, bir kedinin miske benzer kokusunu alıyordum. Leoparınkinden daha temizdi. Kesinlikle bir kediydi, kurt veya köpek değildi. Derisinden yükselen aslan kokusunu içime çektim. Sanki nefesim kokuyu açığa çıkartıyordu.

Kollarımı boynunda gezdirdim, omuzlarına dokundum, bedenimi bedenine sardım. Ben bunu yapana kadar kendine çekidüzen vermişti ama şimdi o da bana uzanıyordu. Beni güçlü kollarına aldı, güçlü parmaklarını bedenimde hissettim.

Fısıldadığını duydum. "Ah, Tanrım."

Sıcak ve düzgün derinin üzerine nazik öpücükler kondurdum, tüy hafifliğinde dokunuşlardı ama yeterli değildi. Yüzeyin altındaki arzuladığım şeyin kokusunu alabiliyordum. Kanının tatlı ve metalik kokusunu duyuyordum. Boynunu yaladım, dilimi sıcaklığın üzerinde gezdirdim, nabzını hissettim. Kollarımda titredi.

Bir ses, "Anita, Anita, bunu yapma," dedi. Kim olduğunu bilmiyor, neden bahsettiklerini anlamıyordum. Nabzın tadına bakmalıydım. Sıcak kan fışkırıp ağzıma dolana kadar rahat etmeyecektim.

Yüzümün önünde bir bilek belirdi. Leopar kokuyordu. Micah beni uçurumun kenarından aldı. "Ne yapıyorsun?"

Haven'ın bedenini bırakmadım. Micah'yı görebilecek kadar kafamı kaldırdım. "Tadına bakıyorum," dedim. Sesim kabaydı ve sanki bana ait değildi.

"Adamı bırak Anita."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. Haven'ın sert ve güçlü parmaklarını hissediyordum. Sanki bedenime pençelerini geçirmişti. Zaten ben de bunu istiyordum.

Ardından Graham geldi, bileğini benimle aslanın nabzı arasına koydu. Ancak arzu ettiğim şey kurdun kokusu değildi.

Sonra Nathaniel geldi. Tatlı bileğini benimle Haven'ın boynu arasına soktu. Hala vanilya kokuyordu ama benim aradığım bu da değildi. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var Anita, durmak zorundasın."

Başımı yine iki yana salladığımda saçlarım adamın yüzüne düştü. Bunu hissedince gırtlağından boğuk bir ses çıktı. Bu sesi duyunca Nathaniel'ın elini ittim ve ağzımı Haven'ın nabzının üzerine koydum ama bu bir öpücük değildi. Ağzım bir öpücük için fazla açıktı. Adamı ısırmaya hazırlanırken çenem gerildi ve iki şey birden oldu. Birisi saçlarımı kavradı ve tanımadığım bir bilek yüzümün önünde belirdi.

Gırtlaktan gelen boğuk bir ses, "İstediğin aslansa, ben buradayım," dedi.

Kokuyu takip ettim. Saçımı çekerek başımı geriye yatırdı. Joseph tepemde dikiliyordu. Saçları altın sarısı, gözleri ise aslanınkiler gibi kehribar rengindeydi.

Ayaklarımın dibindeki adam bana daha sıkı sarıldı, beni bırakmadı, beni tutmaya devam etti. Haven, "Hayır," dedi.

"Hayır, o benim. Benim!" Joseph, "Senin değil," diye kükredi. Bileğini yukarıya çekti ve ben bedeninin kokusunu takip ettim. Arzu ettiğim şey Haven değildi, aslandı. Herhangi biri olur muydu? Muhtemelen. Ben birini değil, kokuyu takip ediyordum.

Haven takip edemediğim bir hızda yerinden kalktı. Birden eyleme geçti ve Joseph de karşılık verdi. Bir saniye sonra odanın diğer tarafında perdelerin içinden geçip arkasındaki duvara çarptılar.

Perdeler adamlarla birlikte sürüklendi. Böylece yemek odasının yarısının meşalelerle aydınlanmış çıplak taştan duvarları açığa çıktı.

Korumalar öne atılıp iki adamı ayırmaya uğraştı. Ben öylece dikilmeye devam ettim. Ne olduğundan emin değildim. Joseph beni bir şeyden kurtarmıştı ama neyden? Anlamamıştım.

Perdeler yüksek sesle yırtıldı. Haven yırtılan perdelerin arasından açığa çıktı ve odanın diğer tarafına doğru uçarak kendini sağlam perdelerin yanında buldu. Perdeler üzerine düştü ama Haven yerinden kalkmadı. Şimdi kat kat kumaşın altında sadece bir şekildi.

Joseph beyaz ve altın renkli kumaşların arasından çıktı, gömleği yırtılmıştı. Elleri yarı pençeydi ve yüzü insan formunu kaybetmeye başlamıştı. Vücudu yumuşak kilden yapılmış gibiydi. Saçları uzamış, bir aslanın yelesine benzemeye başlamıştı.

Auggie etrafındaki yırtık kumaşın kıyısına gitti ve sesi bir devin fısıltısı gibi odayı kapladı. Hem yumuşak hem de gök gürültüsünü andıran bir sesti. "Aslan, burada efendi benim, sen değilsin."

Joseph uzamış tehlikeli dişlerini gösterdi. Sesi kükremeye benzediği için ne dediğini anlamak oldukça zordu. "Ben St. Louis Sürüsü'nün Rex'iyim. Senin getirdiğin aslanlara göz kulak olmak için çağrıldım ve sorun çıkartan onlar."

Octavius, Auggie'nin yanında yerini alıp elini efendisinin sırtına koydu, güç seviyesi bilinen değerleri aştı. Metafizik bir deprem gibiydi. Odada hiçbir şey hareket etmedi, gözle görülebilen hiçbir şey ama ben yüksek topuklarım üzerinde sallandım. Joseph bir adım gerilemek zorunda kaldı. Diğerleri şaşkın yüzlerini Auggie'ye döndü ama kimse Joseph gibi etkilenmemişti.

Auggie, "Hiç senin hayvanını çağırabilen bir başvampirle karşılaştın mı?" diye sordu.

Joseph güçlükle nefes almasına rağmen kükreyerek cevap vermeyi başardı. "Hayır."

"Sana ne kaçırdığını göstereyim o zaman." Auggie işaret etmedi, konuşmadı da ama hava birden nefes alınması zor bir hal aldı. Ortam güçle öylesine ağırlaştı ki hepimiz boğulabilirdik ama neyse ki gücün hedefi bu sefer biz değildik.

Joseph dizlerinin üzerine çöktü, hırladı, savaştı ama karşı koyamadı.

"İnsan gözlerini görmek istiyorum Rex."

Uzamış yele kısalmaya başladı. Derinin üzerini kaplamaya başlayan tüyler geri çekildi. Yüz şekil değiştirdi. Hava ancak Joseph insan formuna, tamamen eski haline dönünce biraz hafifledi.

Joseph nefes nefese kalmıştı. İnsan sesiyle, "Ne istiyorsun, vampir?" dedi.

Auggie, "İtaat," dedi. Bu kelimede dostça bir şeyden eser yoktu. İyi niyetli adam kaybolmuş, başvampir açığa çıkmıştı. "Bana gel Rex, bana doğru sürün."

Joseph karşı koydu. Yüz ifadesinden bunu anlamak mümkündü ama sonra elleri ve ayakları üzerinde sürünmeye başladı.

"Bu kadar yeter Auggie," dedim. "Onu rahat bırak."

"O benim yaratığım, Jean-Claude'un değil. Ev sahibi ile aslanlar arasında bir bağ yok."

"Ama benimle aslanlar arasında bir bağ var. Joseph'i bu akşam buraya ben davet ettim."

Auggie bana bakmadı, Octavius baktı. Mükemmel çikolata rengindeki gözlerini üzerime dikti, yüzünde küstah bir ifadeden başka bir şey yoktu. Bu, beni çok sinirlendirdi. Öfke kötü bir şeydi ama bazen işe yarardı.

Yanlarına gittim. Karşılarına dikilip Joseph'i görmelerine engel oldum. Bir yumruk yemiş gibi oldum. Nathaniel beni yakalamak için yanımdaydı. Bana dokunduğu an kendimi daha iyi hissettim. Nathaniel benim çağırdığım hayvandı. Sadece çağırdığım tür değil, gerçekten benim hayvanımdı, tıpkı Jean-Claude'un Richard'ı çağırması gibi. Tüylü bir insan hizmetkara sahip olmak gibiydi ama faydaları vardı. Güç, fazladan güç.

"Joseph ve insanları bizim dostumuz. Leoparlar ve ben onlarla barış içerisinde yaşıyoruz. Birine zarar vermek iki gruba da zarar verecektir."

Auggie bana baktı. Gözleri, içinde şimşekler çakan gri bulutlar gibiydi. "Bu anlaşmayı Jean-Claude yapsaydı saygı gösterirdim ama sen sadece onun insan hizmetkarısın Anita. Beni, efendin gibi bağlamazsın. Siz Chicago'yu ziyaret

etseniz, Octavius'un yaptığı anlaşmalar da Jean-Claude'u bağlamaz."

"Öyleyse, Joseph'e zarar mı vereceksin? Aslanının bana metafizik bir kötülük yapmasına engel olduğu için mi?"

"O bir aslan, hiçbir aslan bana karşı gelemez."

"St. Louis'in Rex'i, Auggie, onun üzerinde yetkin yok."

"Octavius bana destek olurken bana meydan mı okuyorsun? Efendin başka bir yerdeyken karşıma mı dikileceksin?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Bize ve bana hakaret ettiği için onu cezalandıracağım Anita. Bunu yapacağım. Ya nazikçe buna izin verirsin, ya da Joseph'i kontrol ettiğim gibi seni de kontrol etmek zorunda kalırım."

"Beni kontrol edebileceğini düşünüyorsan Auggie, hiç durma."

Birden nefes almak yeniden güçleşti. Micah yanıma geldi. Benim Nimir-Raj'ımdı o ve düşünmeme yardımcı oldu ama savaşmama yardımcı olamadı. "Graham," dedim.

Graham elini bana uzattı ve ona dokunur dokunmaz kurtları hissettim. Richard'ın sürüsüyle ona bağımı hissettim. Tüyler ürperten kurt kokusu. Ormanın yeşil huzuru...

Sendeledim, Nathaniel ve Graham ayakta durmama yardımcı oldu. Aslanadam Pierce, Auggie'nin yanındaydı.

Jean-Claude'a seslenmek istiyor, bundan korkuyordum. Auggie dostuydu ama şu an havada hissettiğim şey, odayı dolduran güç, Jean-Claude'da hissettiğim güçten çok daha fazlaydı. Ben Auggie'yle savaşımı kaybedersem, kaybederdim. Jean-Claude kaybederse şehrin başvampiri olarak yenilgiye uğrardı. Ve şimdi, tam bu anda, bu piçleri neden

şehrimizde istemediğimi anladım. Yeterince güçlü olduğumuza inanmıyordum.

Şehrimize zarar veremezdim. Hepimizin geleceğini mahvedemezdim. Bunları yapmazdım. Ben de bir başvampirmişim gibi ona karşı koymaya çalışıyordum ama değildim. Ben bir nekromensırdım. Ölüleri kontrol etmem gerekti. Görecektik.

Beni tutan adamları bıraktım. Yaşayanların elinden bir adım uzaklaştım ve her zaman gizlemeye çalıştığım gücüme eriştim. Dev gibi sıkı bir yumruğa benzeyen kısmıma ulaştım, bilerek veya bilmeyerek birlikte neler yapabileceğimizi ancak Tanrı bilebilirdi.

Ben nekromansi gücümü mezarlıkların dışında kullanmamıştım. Gücün ulaşabileceği ölü bedenler yoktu, sadece vampirler vardı. Gücüm soğuk bir rüzgar gibi bedenimden dışarıya yayıldı ve hedefini buldu.

Auggie, "Bu nedir?" diye sordu. Octavius'un yüzünde artık eskisi kadar küstah bir ifade yoktu. Pierce benim gücüm efendisine dokunmasını güçleştirmiş gibi elini geri çekti.

"İnsan hizmetkar veya Nimir-Ra olmak bana bir şey kazandırmıyorsa, başka unvanlara da erişebilirim Auggie. Eğer istersem bana yardımcı olacak diğer güçleri kullanabilirim."

Dudaklarını yaladı, endişeli gibiydi. "Bu güç nedir?"

"Duymadın mı Auggie, ben bir nekromensırım."

Octavius, "Nekromensır diye bir şey yoktur," dedi ama kendinden çok emin değildi.

"İstediğinize inanmakta serbestsiniz ama benim şehrimdeyken Joseph ve insanlarını rahat bırakacaksınız."

Auggie, "Bırakmazsak ne olur?" diye sordu. Gözlerinde gri bir parıltı vardı.

"Vampirler arasında bir unvanım daha var. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Vampir Avcısı, sana Vampir Avcısı diyorlar."

"Evet, öyle."

"Beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun yani?" Gücüm etrafını kuşatmış olsa da, bu durumu komik bulmuş gibiydi.

"Sana kuralları söylüyorum, iyi dinle. Bizim insanlarımızla uğraşamazsın. Bütün vampirler, bütün şekildeğiştirenler ve diğer bütün doğaüstü yaratıklar, hepsi bizim insanımız."

Octavius, "Bize saldırdılar," dedi.

"Güzel noktaya parmak bastın ama siz de onu yaratığını yutmaya zorladınız. Bence bu kadarı yeterli."

"Ben bir başvampirim, bir şehri yönetiyorum, bana emir veremezsin."

"Benimle başa çıkabilecek kadar güçlü bir vampirsen, gel ve beni al Auggie. Burada yalnızım, çağıracak hayvanım yok, Nimir-Raj yok, bana destek olan vampir yok. Kendi gücümden başka dayanağım yok. Aynısını yapacak kadar cesur bir vampir misin?"

Gülümsedi. "Octavius'u ve aslanımı bırakıp odanın ortasında seninle dövüşmemi mi istiyorsun? Bana meydan mı okuyorsun? Ölürsün."

"O zaman bir irade testi," dedim.

"Kazanmayı mı ümit ediyorsun?"

"Öyle olsa kaybedecek neyin var?"

Claudia, "Anita," dedi. "Bence bu iyi bir fikir değil."

"Gel bana Augustine, gel bana." Emrimdeki bütün gücü kullandım. Şimdi, hemen bana gelmesini istiyordum. Jean-Claude içeriye girmeden.

İnsan hizmetkarını ve aslanını bir kenara itti. Arzu ettiğim gibi bana doğru yürümeye başladı. Octavius, "Augustine," dedi. "Bunu yapma."

"Gel bana Augustine, gel bana."

İki adım attıktan sonra kaşlarını çattı. "Bana yanına gelmemi emrediyorsun. Gerçekten beni çağırıyorsun."

"Sana ne olduğumu söyledim."

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Sana gelmeyeceğim."

"Korkuyor musun?"

"Tedbirliyim," diye cevap verdi.

"Tamam, o zaman odanın ortasında buluşalım."

Graham, "Anita," dedi. Adamı duymazdan geldim. Beni bekleyen vampire doğru adım attım. "Beni odanın ortasında karşıla Auggie."

Auggie öne adım attı. Havada süzülmüyor, bedeninde bir bozukluk varmış gibi gergin bir biçimde adım atıyordu. Sonunda bana ulaşmadan hemen önce durdu. Bir başvampirin yüzünde her zaman görülmeyecek bir ifadeyle bana baktı. Endişeliydi.

"Ortada buluştuğumuz zaman ne olacak Anita?"

"Yanımdan geçip gidersen, sorun yok ama geçip gidemezsen, ben kazanırım."

"Bu hiç adil değil. Sen yerinde dikileceksin, ben yanından geçip gideceğim."

Birbirimize ulaşmamıza bir metre kala durduk. Ben gücümü kullandım ve ne istediğimi fısıldadım. Bana itaat etmesini istiyordum. Daha önce bir vampire karşı gücümü

bu şekilde kullanmamıştım. Bir şehrin başvampiri muhtemelen başlangıç için iyi bir seçim değildi ama artık çok geçti.

Pahalı ayakkabıları üzerinde sallandı. "Yapmayacağım."

"Neyi yapmayacaksın?" diye sordum. Sesim etrafımızı kuşatan güçle doluydu. Bunun farkındaydım.

Bana karşı koymasını bekliyordum. Başka seçenekler olabileceğini de akıl etmem gerekirdi.

"Beni istiyorsun Anita, beni alabilirsin. Ben en başından beri arzu ettiğimi alırım ve Jean-Claude buna kızamaz."

Duraksadım, zihnimde bir sarsıntı oldu, güç bir anlığına titredi. "Ne..."

Takip edebileceğimden daha hızlı hareket edip mesafeyi kapattı ve beni kollarına aldı. Kendimi bedenine yaslanmış buldum, kollarımı hareket ettiremiyordum. Gücümle Auggie'yi ittim ama aynı şekilde karşılık verdi.

"Hissediyorum, gücünü, Tanrım, gerçekten güçlüsün. Sadece bir nekromensır olsaydın kazanabilirdin ama sadece bu değilsin, değil mi?" Beni öpmek ister gibi yüzünü bana doğru eğdi.

"Dur, sana durmanı emrediyorum."

Gerçekten duraksadı, yutkundu, gözlerini kapattı ama açtığı zaman gücünün doruklarına çıkmıştı. Bakışı bile nefesimi durdurmaya yetti. "Güçlüsün ama yeterince değil." Görünmez bir kasmış gibi gücünü esnettiğinde gücü bedenime aktı. Omurgam yay çizdi. Yere düşmemi engelleyen sadece Auggie'nin kollarıydı. Birlikte dizlerimizin üzerine çöktük. Sanki benim ayakta duramamam adamı hazırlıksız yakalamıştı. *Ardeur* üzerindeki kontrolümü parçaladı. Bunu, Thea'nın hayal edebileceğinden daha ustalıkla ve

çabuk yaptı. Bedenim bedenine yaslanırken *ardeur*'ü serbest bıraktı. *Ardeur* tamamen açığa çıkınca yiyeceğim olacağını bilmesine rağmen bunu yaptı. Tabii ki, arzu ettiği şey de buydu. En başından beri istediği şeye sahip olacak ve Jean-Claude itiraz edemeyecekti.

8

İkimizin bedeni üzerine dokunulabilir, katı bir tutku aktı. Şehvet kalın ve ağır bir boya tabakası gibi bizi kuşatıp üzerimizi kapladı ve bizi içine hapsetti.

Dondum kaldım. Nefes almaya, konuşmaya ve hareket etmeye korkuyordum. Auggie'yi yakışıklı ve küstah bulmaktan, ondan hoşlanmaya başlamaktan, yeni bir seviyeye atlamıştım, onunla sevişmek istiyordum. *Ardeur* için bile bu çok ani bir değişimdi.

Bana ne yaptığını sormak istiyordum ama hareket etmeye korkuyor, dikkatini üzerime çekmek istemiyordum. Bana yapabileceklerinden korkuyordum, hayır, bu doğru değildi. Benim ona yapabileceklerimden korkuyordum.

Kollarında hareketsiz kaldım. Hiç kıpırdamadım, sadece nabzım atıyordu. Hiç hareket etmezsem dayanabilirdim. Kazanabilirdim. Auggie kendisini yiyecek olarak su-

nuyordu. Bu da vampir kurallarına göre galip geldiğim anlamına geliyordu: Yiyecek olan kaybederdi. Tek yapmam gereken Jean-Claude gelene kadar dayanmaktı. Bunu yapabilirdim. Jean-Claude'u hissedebiliyordum. Yakındaydı. Merdivenleri iniyordu. Yardım sadece birkaç dakika uzaktaydı. Ancak *ardeur*'e karşı koymak ancak bunu kalpten isteyen için işe yarardı. İki kişinin birden savaşması gerekti. Auggie karşı koymak istemiyordu. Kaybetmek istiyordu.

Gözleri kapalıydı ve başını geriye atmıştı, seks başlamış gibi. Sesi boğuk çıktı. "Tutku tarafından kuşatılmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum," dedi ve yüzüme bakmak için başını öne eğdi. "Bu dokunuşu unutmaya çalıştım Anita. Bunun gerçek olmadığına kendimi neredeyse inandıracaktım. Hiçbir şey bu kadar mükemmel olamazdı, hissettiklerim sadece bana gönderdiği rüyalardı."

Kimden bahsettiğini biliyordum, çünkü Belle'nin soyundan gelen biri rüyalardan bahsettiği zaman, kim hakkında konuştuğu belli olurdu. Belle Morte. Her zaman Belle Morte'ydi. Karanlık efendileri, hepsini yaratan kadındı.

"Beni duyuyor musun Anita? Beni duyuyor musun?" Beni kollarımdan tutmak için kolları hareket etti. Bedenlerimiz birbirine yapışıktı. Karşı koyacak yer yoktu, silahıma uzanamazdım, artık bunun için çok geçti. Silahıma uzansam bile, bir bıçak veya tabancayı elime alabileceğimi sanmıyordum. Ellerim tenine dokunmak istiyordu. Kendime güvenemezdim. Zihnimde Jean-Claude'un ismini haykırmak istiyordum ama *ardeur* bu kadar güçlüyken, bunun işe yarayacağını sanmıyordum.

Auggie beni sarstı. "Beni duyuyor musun Anita?"

Bir hareket hissettim ve yanlarda bir siyahlık gözüme ilişti. Bize dokunan olursa *ardeur* yayılacaktı. Bu, çok kötü olurdu. "Geri çekilin," diye fısıldadım. "Söyle onlara çekilsinler."

Micah, "Kimse ikisine de dokunmasın, *ardeur* dokunuşla yayılır," dedi.

"Ona dokunursan seni vururum Graham." Bunu söyleyen Claudia'ydı.

Auggie, "Bana bak Anita," dedi. "Bana."

Yutkunup çok yavaşça hareket ettim ve adama baktım. Kömür grisi gözlerine baktım ve bende ne gördüyse hoşuna gitti. "Böyle rüyalar gönderiyor Anita. Bu rüyalar, şehvetin dokunulabilir, tutulabilir, okşanabilir olduğu rüyalar. Ve şehvet derinin üzerine akıyor, seni içine alıp boğuyor." Beni öpmek ister gibi öne eğildi.

Başımı önüme eğdim. Çok dikkatliydim ve çok yavaş hareket ettim. Çok hızlı hareket edersem savaşı kaybederdim, *ardeur* bir avcı gibiydi. Hızlı hareketlerden etkilenirdi ama başımı yavaşça çevirebilirdim.

"Benden kaçma. Seni öpmeme izin ver. Bırakalım bu sıcaklık bizi kuşatsın. Birlikte boğulalım."

Başım hala önüme eğikti ve ellerimi yumruk yapmıştım, çünkü tek düşünebildiğim şey bedenine ellerimle dokunmanın nasıl bir şey olacağıydı. Omuzlarına, göğsüne dokunmak, kaslı vücudunu çıplak görmek istiyordum. Sanki onunla aylardır, yıllardır çıkıyordum ve bütün arzularım tek bir anda biraraya toplanmıştı. Requiem, İngiltere'den gelen yeni vampirlerden biriydi ve anlık tepki gösterebiliyor, saatler sürecek ön sevişmeyi birkaç saniyede yaşayabiliyordu. Auggie de duygusal sınırları Requiem'in fiziksel sı-

nırları zorladığı gibi zorlayabiliyor muydu? Tanrım, bana yardım et.

Bu düşünce beni biraz sakinleştirdi, artık daha rahat düşünebiliyordum. Yıllardır böyle bir durumdayken dua etmemiştim. Kendimden utanıyordum, fakat sonunda inancımın gerçek olup olmadığını anlamıştım. Ahlaki sınırları zorluyorum diye inancım beni terketmemişti.

Auggie, "Hayır," dedi. "Hayır, bu kadar yaklaşıp reddedilemem." Beni bedenine çektiğinde kaskatı ve hareketsiz kalmaya özen gösterdim ama bu dünyada tek arzu ettiğim şey ona dokunmaktı. Yanağını saçlarıma yasladı. "Efendinin yakınlığını hissedebiliyorum Anita. Kurtarılmayı bekliyorsun ama unutma, benimle beslenmezsen, bu savaşı kazanamazsın." Dudaklarını şakağımda hissettim, yumuşak ve sıcaktı. "Jean-Claude'un benimle savaşabileceğine inanıyor musun? Beslen ve kazan. Jean-Claude da kazansın."

Aklımdan geçenleri dile getiriyordu. Jean-Claude ben kazanmadan içeriye girerse kaybederdik, hem de çok kötü kaybederdik. Auggie'nin gücünü hissetmiştim, Jean-Claude'un gücünü de biliyordum. Birbirleriyle savaşırlarsa biz kaybederdik. Buna izin veremezdim.

Micah'nın sesi arkamdan geldi. Bana dokunmadı. "Başka açlıklar da var Anita. Başka dürtüler." Kendisini duyup duymadığımdan emin değilmiş gibi ihtiyatlı konuştu.

Micah haklıydı. *Ardeur*'ün bütün dünyayı yutmak gibi bir alışkanlığı vardı ve mantığı da beraberinde götürüyordu. Başka açlıklar da vardı ve *ardeur* gibi onlar da içimdeydi. Diğer açlıkları uyandırmak istiyorsam Richard, Micah ya da Nathaniel'la bağlarımı açmak zorundaydım ama artık neyin ne olduğunu biliyordum. Yaratık onlardan ödünç

aldığım bir şey değildi. İçimde bir şeydi. Dışarıya çıkamayacak olması, bedenimde şekil bulamayacak olması, gerçek olmadığı anlamına gelmezdi.

Gözlerimi kapattım ve içime uzandım, metafizik bir elle bir çuvalın içini karıştırıyor gibiydim. Arzu ettiğim şeyi arıyordum. Auggie farkında olmadan bana yardım etti. Kollarımı sertçe kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Canım yandı ama acı konsantrasyonumu dağıtmadı. Hayır, yaratık öfkeyi severdi. Öfke ve acı savaşmak anlamına geliyordu ve biz savaşmak konusunda çok iyiydik.

Daha önce yaratık hep bir süreç olmuştu. Şimdi ise kafamın içinde bir anahtar gibiydi. Bir an önce yoktu, bir an sonra açığa çıkmıştı, seksi veya yiyeceği düşünmeyen bir şeydi. Tek bir düşüncesi vardı. Zincirlerini kır, kır, kır!

Auggie'nin yüzüne bir çığlık attım. Sözsüz, öfke dolu bir çığlıktı. Beni yüzüne yaklaştırdı. Saçlarımı kavradı ve beni öpmeye çalıştı ama öpüşmek için çok geçti. Birçok şey için çok geçti.

Auggie'yi ısırdım. Dişlerimi alt dudağına geçirdim. Saçlarımı çektiğinde acı hissettim. Yüzümü, başımı ve ağzımı kontrol etmeye çalışıyor, canımı acıtıyordu. Ben dudağını kopartmadan beni çekip alamazdı. Bunun farkında gibiydi, çünkü diğer elini çeneme koydu. Vahşi bir hayvanın çenesine baskı uygular gibiydi. Yeterince güçlü bir hayvanın kendisini tamamen ısırmasına engel olabilirdi. Güçlü hayvana baskın gelebilirdi.

Dudağını kopartmama engel olacak kadar güçlüydü ama hepsi buydu, tabii eğer çenemi parçalamayı göze almadıysa. Hala onu ısırmaya çalışıyordum ve Auggie bana engel oldu. İçimde insanlıktan daha fazla şey kalsaydı, si-

lahıma veya bıçağıma uzanırdım ama yaratığı kucaklarken bıçaklar ve silahlardan vazgeçmiştim. Tek düşündüğüm şey dişler ve pençelerdi. Tırnaklarımı ellerine geçirdim, kurtulmaya çalışırken kanını akıttım.

Ya beni sakat bırakacak ya da serbest kalacaktım. Başka bir seçeneği daha vardı ve onu kullandı. İçime bir güç dalgası daha gönderdi. *Ardeur*'ü yeniden uyandırıp yaratığımı arzulara boğdu, çiftleşmeyle ilgili düşüncelerle doldurdu. Belle'nin soyundan gelen bazıları gibi beni sadece fiziksel yönden etkileseydi, yaratık geri çekilmezdi ama Belle Morte'nin gücünden aldığı parça insana daha yakındı. Sadece şehvet değil, aynı zamanda aşktı. Karşısındakini kendisine aşık edebilirdi. Bana yaptığını gizleyemedi. Çünkü o anda ona aşık oldum. Onu her şeyiyle seviyordum. Hala kendimde olan kısmım dua edip bunun kalıcı olmamasını arzu etti.

İyice doğruldum, birkaç saniye önce ısırmaya çalıştığım ağza doğru yöneldim. Ona arzu ettiği öpücüğü verdim. Taze kanın tadını almak korkunç değildi. O bir vampirdi ve... Güller, havayı boğucu bir parfüm gibi güllerin kokusu doldurdu. Bu kokuda boğuluyordum, Auggie'yi öptüm ve kanlı güllerin tadına baktım.

Auggie başını geriye attı. "Güller, ah, Tanrım, tadın gül gibi." Bu sırada yüzüme baktı ve suratında korku belirdi. "Gözlerin Anita, gözlerin."

Belle Morte'nin gözlerini kendi yüzümde daha önce de görmüştüm. Kahverengi gözleri içi ateşle dolu bal gibiydi. Belle'nin gözleriyle Auggie'ye baktım ve Belle de Auggie'yi gördü. Karanlık ışığı gözlerime doldu, artık benim gördüklerimi görüyordu.

Zihnime fısıldadı. "Jean-Claude'un *sourdre de sang* olmasının gerçekten seni benden koruyacağına inanıyor muydun Anita?"

Evet, gerçekten inanıyordum. Farkettiği düşünce Belle'ye çok komik geldi. "Ne istiyorsun?" diye sordum. Korku şampanya gibi bedenimde fokurduyordu. Korkunun altında *ardeur*, yaratığım, hepsi silindi.

Belle bize doğru eğilmiş Auggie'ye baktı ve ne istediğini hemen anladım. Pişmanlık hissettim. Auggie'nin yatağını ve bedenini terketmesinin pişmanlığı. "Ama sen onu sürgüne gönderdin," dedim.

"Düşüncelerimden uzak dur Anita." Dört direkli devasa yatağının kenarındaydı. Bu yatağı daha önce Jean-Claude'un anılarında görmüştüm. Yatağa uzanmıştı. Üzerinde yüzyıllar önce modası geçmiş beyaz bir gecelik vardı. Narin görünüyordu. Dev yatakta zayıf ve asık suratlı bir çocuk gibiydi. Saçları benimkilerden daha görkemli karanlık dalgalara benziyordu. Yapay da olsa ilk kez birbirimize benzediğimizi farkettim. Buz gibi solgun derili, kahverengi gözlü, zayıf, esmer kadınlardık.

"Ben Avrupa'nın en güzeliydim. Kendini benimle mukayese etmeye nasıl cesaret edersin?" Gücünü bir kamçı gibi üzerime gönderdi.

"Özür dilerim," dedim. Çünkü saygısızlık etmek istememiştim. Onun kadar güzel olduğumu düşünmemiştim, sadece ortak niteliklerimiz olduğunu düşünmüştüm.

Bu düşüncem onu sakinleştirdi ama aynı zamanda zihni öfkeden arındı ve içime neden girdiğini hatırladı. Bu, iyi değildi. "Augustine," dedi. Sesi, benim sesimden birkaç perde daha düşüktü. Kendi sesi değildi çünkü benim gırtla-

ğımı kullanıyordu, fakat benim sesim de değildi. Belle'nin sesine daha yakındı ve bunu duyunca Auggie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı, derisi ölü bir adamınkinden daha solgun bir tona büründü. Daha önce bir vampirin böyle solduğunu görmemiştim.

Auggie, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Belle benim ağzımdan, "Beni çağırdın," dedi. "Gücün ve kanın beni çağırdı."

Auggie yutkunup dudaklarını büzdü, bunu yapınca kan yarıktan daha hızlı akmaya başladı. Biz bakarken yara kendisini iyileştiriyor ama hala kanıyordu. "Esas amacım bu..."

"Sana aşık olmasını sağladın Augustine, tıpkı ' ana yapmaya çalıştığın gibi ama kimse Belle Morte'ye karşı güçlerini kullanamaz, kimse."

"Beni affet, güçlerimin bunu yapabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı. Elleri hala ellerimdeydi ve artık çok nazikti. Parmakları gevşek olduğu için istesem ondan kurtulabilirdim ama bunun için çok geçti. *Ardeur*'den daha büyük bir sorunumuz vardı.

"Tadına yeniden bakabilirim ve şimdi, aşık olan ben değil, o olacak. Ona acı verecek, Jean-Claude'a acı verecek." Kilometrelerce uzaktaki yatağının üzerinde bir kahkaha attı. "Requiem kurbanın bedeninde şehveti uyandırdığı gibi, kendisinde de uyandırır. Bu yüzden, bir kadını seni sevmeye zorlarsan, sen de onu seversin. Güçlerimizin çift taraflı olması soyumuzun doğasında var."

Yine pişmanlığını hissettim. O anda, Auggie gücünü bir kadının üzerinde tam anlamıyla kullandığı zaman, etkinin geçici olmadığını anladım.

Kafamın içindeki ses, "Hayır, Anita," dedi. Yatağın kenarından benimle konuşmaya devam etti. "Etki kalıcıdır. Seni temin ederim."

"O zaman sen de..."

Yine keskin gücüyle saldırıya geçti. Söyleyeceğimi yarıda kesti ve yüksek sesle haykırdı. "Herkes Belle Morte'ye aşıktır. Herkes bana hayrandır. Sevilmek benim doğamda var."

Zihnine çok yakın olduğum için ne demeye çalıştığının farkındaydım. "Şehvet," dedim. "Herkes Belle Morte'ye karşı şehvet besler."

"Şehvet, aşk, ne farkı var, ikisi de aynı." Aşkın ve şehvetin çok derin bağları vardı. Bu konudaki düşüncemi biliyordu. Bana göre şehvet ve aşk aynı şey değildi ve zihnimdeki bu düşünce yüzünden bir anlığına tökezlediğini hissettim. Anlık şüphesini sezdim, bir anlığına bundan şüphe etti. Şüphe tohumlarını zihnine eken ben değildim. Zaten oradaydı, Jean-Claude ve Asher yüzyıllar önce kendi istekleriyle yatağını terkettiğinden beri.

"Bana geri döndüler Anita, bunu unutma. Belle Morte'siz yaşayamazlar!" Şimdi yatağın üzerinde dizlerinin üstündeydi, güzel yüzüne öfkesi kazınmıştı. Ben bu öfkenin ardında ne olduğunu biliyordum: Korku.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Bu haykırışı zihnime, bedenime ve Auggie'ye bir tokat gibi çarptı. Auggie sendeledi, dizlerinin üzerinde kalmaya ve beni tutmaya çalıştı. Belle'nin gücü açığa çıkmıştı, *ardeur*'ün saf ve orijinal haliydi. Kadının soyundan gelenler bu gücün sadece bir kısmına sahipti. Hepsi Belle'nin yansımalarıydı. Şimdi gerçek olan tepemde dolaşıyordu. Bir çığlık attım ve Auggie de bana eşlik etti.

Gücü bizden dışarıya taşmaya çalıştı ve odayı doldurup her şeye dokunmak istedi. Auggie etrafımıza görünmez bir duvar çekti. İradesini kullandı. Şehrin başvampiri olarak güçleri devreye girdi ama uzun sürmeyecekti. Ben nekromansiyi kullanmaya çalıştım. Daha önce bununla kadını bedenimden çıkartmış ama *ardeur*'ü durdurmayı başaramamıştım. Bu yüzden, benim güçlerim çok işe yaramazdı.

Auggie benden önce konuştu. "Herkes dışarıya, hepiniz, dışarıya. Bunu uzun süre tutamayız. Biz kontrolü kaybettiğimizde odayı dolduracak."

Micah, "Dokunuşla yayılır," dedi.

Auggie olumsuzca başını iki yana salladı. "Bu, Jean-Claude'un *ardeur*'ü değil. Belle'ninki. Yakınlık yeterlidir." Ürperdi, sırtında ağır bir yük varmış gibi kamburlaştı. "Samuel, aileni dışarıya çıkart. Bunun size ne yapabileceğini bilmiyoruz."

Arkamızdan bir ses geldi, duymaya alışkın olduğum Fransız aksanını kullanıyordu. "Augustine, *ma petite*'e ne yaptın? Güç, burada..." Ona baktım ve cümlesi yarıda kesildi. "Belle Morte." Bunu söylerken yüzü ifadesizdi. Sanki tek bir kelime bütün duygularını yutmuştu.

Üzerinde en sevdiği renkler vardı; siyah ve beyaz. Siyah kadife ceketi belinin üzerine iniyordu. Siyahlığın arasından gömleğinin beyaz dantelleri fışkırıyor, kendisine aldığım ilk hediyelerden biri olan boynundaki kabartmalı taşa kadar ulaşıyordu. Pantolonu deriydi ve bacaklarını sarıyordu. Dizlerine kadar gelen botları sahip olduğu en sade botlardı. Tabii ki, bize doğru havada süzülürken hiç sade bir hali yoktu. İkimiz de bu bedenin nelere muktedir olduğunu yakından bildiğimiz için bu basit kamuflaja inanma-

dık. Evet, ikimiz. Bizden bahsediyordum, Jean-Claude'un siyah saçlarını tepesinde neden topladığını Belle de biliyordu. Neden şık ama en ucuz giysilerini giydiğini biliyorduk. Üzerinde neden hiç mücevher olmadığını. Ziyaretine gelen başvampirlere kendisini en son gördükleri gibi görünmek istiyordu. Gerçekte ne olduğunu gizlemek istiyor, gücünün sınırlarını merak etmelerini arzuluyordu. Ben buna karşıydım. Bunun kendisini yem gibi göstereceğini söylemiştim. Bakın, ne kadar güçsüzüm, beni test edin, der gibiydi. Jean-Claude daha önce de başvampirlerin yanında güçlerinin bir kısmını gizlediğini ve bunun başına bela açmadığını söylemişti. Bu, geçmişte hayatını kurtaran bir stratejiydi.

Belle benim ağzımdan konuştu. "Seni görüyorum Jean-Claude. Bu basit oyunlar seni Belle Morte'den gizleyemez ama benim karşıma mütevazı çıkmakla iyi yaptın, ben erkeklerimi böyle severim."

Belle Morte'nin gözlerinden Jean-Claude'a baktım. Belle boş ve büyük yatağında ardı ardına kahkahalar attı. Belle ne zamandan beri yalnız uyuyordu? Bu düşüncem yine tökezlemesine sebep oldu. Anlık bir tereddüttü ama Jean-Claude bunu kaçırmadı. Bu hatayı bana destek olmak için kullandı. Kadife ve derileri bedenime sardı. Şimdi Auggie ile yüz yüze bakıyordu.

Belle içimde şaha kalktı ama bir şekilde, zamanı sona ermişti. Jean-Claude *sourdre de sang*'dı ve ben onun insan hizmetkarıydım. Birbirimize dokunurken beni Jean-Claude'a karşı kullanamazdı. Ancak gitmeden önce bize bir hediye bırakırken zihnimde şeytani bir fısıltı duydum. "Sen *sourdre de sang*'sın. Beni dışarıya atabilirsin ama Augustine'in başlattığını kontrol edemezsin. Ben zihnini terkettiğimde

ardeur hala orada olacak. Üçünüze yayılacak, birlikte yüzyıllardır yapmadığınız şeyleri yapacaksınız."

Belle kafamın içindeydi. Auggie ve Jean-Claude'un eskiden arkadaştan öte olduklarını öğrenince yaşadığım şoku gizleyemezdim. Şöminenin aydınlattığı odada bir kahkaha attı. Benim ağzımdan konuştu. Sesi kedi miyavlamasına benziyordu. "Ah, Jean-Claude, ona Augustine'le aşk yaşadığınızı söylememişsin."

Jean-Claude bedenime yaslanırken nefesini tutuyormuş gibi hareketsizdi. Sanırım Belle'nin söylediğine bir tepki vermemi bekliyordu. Öfkelenmemi ve mevcut felaketin daha da kötüye gitmesini bekliyordu. Herkesi şaşırttım.

Ama ben şaşırmamıştım. Nedenini bilmiyordum ama şaşırmamıştım. Bana bakire olarak gelmediğini biliyordum. Asher dışında başka erkek aşıkları olduğunu da bir şekilde biliyordum. Tabii ki, bir şeyi bilmekle, bildiğin şeyin sana sarılması arasında bir fark vardı. Auggie'ye baktım ve hayalkırıklığına uğrayacağımı düşündüm ama belki de Auggie'nin güçleri bana bir şey yapmıştı veya Jean-Claude'un duygularından ya da Belle'ninkinden etkileniyordum. Sebebi ne olursa olsun, önümde duran adama baktım ve şakağından çenesine kadar inen hattın güzel bir resme benzediğini düşündüm. Kömür gözleri ateşini yitirmiş, korku ve irade gücü vampir güçlerinin bir kısmını kapatmıştı. İçlerinde bir şey olmasa bile, gözleri etkileyiciydi. Bunun sebebi sadece siyah dantellere benzeyen kirpikleri veya ilk görüşte beni grinin de mavi kadar güzel olabileceğine inandıran göz rengi değil, bakışıydı. Boğulan bir adam gibi bana bakıyordu. İçlerinde öylesine saf bir acı ve kayıp vardı ki boğazım düğüm-

lendi. Ona sempati duydum, Belle için aynısını söylemek mümkün değildi. Belle bu durumdan memnundu. Bunca yüzyıl sonra bile gözlerini görmenin onu bu kadar üzmesinden korkunç bir biçimde zevk alıyordu. Augustine'in acı çekmesini istiyordu. Canının yanmasını arzuluyordu. Kendini dışlanmış hissetmesini istiyordu, çünkü intikam güden bir tanrı veya mevcut durumda bir tanrıça tarafından cennetten kovulmuştu.

Augustine'in gücü sayesinde acısının birine ilk kez aşık olmuş birininki gibi taze olduğunu gördüm. Böyle zamanlarda sevgililer birbirini mutlu etmek için ellerinden ne geliyorsa yapardı. Ben de elimden geleni yapmak, onu öpmek ve acılarını dindirmek istiyordum.

Belle, "Hayır," dedi. "Hayır, sana yalan söylediler. İhanete uğradın. Kalbin kırılmalı."

"Seni hayalkırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim. Üzgün olmadığımı biliyordu.

"Çok sakinsin Anita. Benim gözlerimden gör, o zaman sakin kalamayacaksın."

Hala Jean-Claude ve Augustine'in kollarında olduğumu biliyordum ama Belle'nin anılarında tutsaktım, şimdi meşalelerle aydınlanan bir odanın tahtında oturuyorduk. Augustine metal bir çerçeveye bağlanmıştı, çıplak bedeni gözler önündeydi. Belle'ye kendisini geri alması için yalvarmaya gelmişti. Belle teklifi reddetmişti ama *ardeur*'ü son bir kez tatmasına izin vereceğini söylemişti. Bunlar sadece birer düşünce değildi. Kafasının içinde olduğum için anılarını paylaşıyordum. Belle, Augustine'i aşağılamak istemişti. Augustine, Belle'yi kendisine aşık etmişti ve Belle bunu hiç unutmayacaktı.

Jean-Claude ve Asher tahtın önünde belirdi. Üzerlerinde yüzlerini gizleyen uzun pelerinler vardı. Asher'ın yüzü eskiden olduğu gibi kusursuz bir güzellikteydi. Demek ki bu anı, Jean-Claude'la Asher'ın aşık oldukları Julianna'yı, Belle'nin kıskançlığından korumak için Belle'yi bıraktıkları zamandan öncesine aitti. Jean-Claude ve Asher hala Belle'nin mükemmel çiftiydi. İkisi de çok güzeldi.

Pelerinlerin altında çıplak olduklarını biliyordum. Belle'nin onlara ne yaptıracağını biliyordum.

Augustine'in sesi kulağımın dibinden geldi, beni şaşırttı ama Belle'nin anılarını dağıtmadı. Yüksekten bir yerden gelen bir ses gibiydi. "Sen onun efendisisin Jean-Claude. Belle'nin Anita'ya bunu göstermesine izin verme."

Sanki sesi beni geri çağırdı, çünkü konuşan kişi anılardaki elleri kolları bağlı adam değildi. Konuşan Jean-Claude da tahtın önünde dikilen hizmetkar değildi. Tüm bunlar çok ama çok uzun zaman önce olmuştu. Artık gerçek değildi.

"Ama bunlar yaşandı Anita, sana göstereceğim."

Jean-Claude, "*Ma petite*," dedi usulca. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Tepemde dikilen yüzlerini gördüm ama Belle'nin gücü beni yakıp kavurdu. "Hayır, Anita, gerçeği sen de öğreneceksin." Yeniden meşalelerle aydınlanan odadaydım. Üzerimdeki ellerini hissedebiliyordum, ancak tek gördüğüm şey Belle'nin bana gösterdikleriydi.

Auggie, "Tenine dokun," dedi.

Asher ve Jean-Claude bağlı adamın etrafında dönmeye başladı. Bir dans gibiydi, pelerinlerini savuruyor, çok zarif hareket ediyorlardı.

Çıplak kollarıma eller dokundu. Teni tenime dokunduğu anda, Belle'nin anısı solmaya başladı. Sanki ışıklar sönüyor, karanlık yaşananları gizliyordu.

Belle, "Hayır!" diye bağırdı. Beni yeniden yüzlerce yıl önceki karanlık salona çekti.

Pelerinler gitmişti, bedenleri kusursuz ve açıktaydı. Augustine'in itiraz ettiğini duydum. "Bana *ardeur*'ü söz vermiştin."

"Ben bütün sözlerimi tutarım Augustine."

Karanlık bir yıldız gibi parıldayan Jean-Claude elini çıplak tutsağın sırtına koydu. Augustine, "Ah, şimdi anlıyorum," dedi. Kafasını yana çevirdi ve arkasında dikilen Jean-Claude'a baktı. Jean-Claude önünde değildi. Artık Augustine'in arkasına dönmesine gerek yoktu. Augustine'in çenesini ellerine aldı. Belle'nin duyamayacağı alçak bir ses tonuyla konuştu. "Sana sadece gücümü tattırdım, dokunuşumdan tiksinirsen duracağım." Yüzünü Augustine'in ağzının yanına yasladı. Boynunu öpüyor gibiydi. Augustine'e cevap vermesi için zaman tanıdı. "*Ardeur* üzerinde kusursuz bir kontrolün var."

"Öyle."

"Bu, bana tattıracağı tek şeyse, o zaman istiyorum."

Jean-Claude, Augustine'in yüzünü görebilecek kadar geri çekildi ve yüzünü ellerine aldı. Jean-Claude'u Augustine'in gözlerinden gördüğümü farkettim. Augustine'in karşısında dikilen adamın gözlerindeki kararsızlığı görmesine şahit oldum. "Beni kurtarmak için öfkesini göze alır mısın?"

"Güç kullanmayı sevmem."

Asher, Jean-Claude'un yanına doğru eğildi, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Küstahlık, vahşi-

lik, yırtıcılara ait bir şey ve başka bir şey daha. Tehlikeli ve hoş olmayan bir şey.

Asher'ın sesi anılarıma düştü. "Jean-Claude, Anita'nın bunu görmesine izin verme." Bu ana kadar Asher'ın odada olduğunun farkında değildim. Muhtemelen bu savaşı kazanmamızı veya kaybetmemizi bekliyordu. Ve Belle'nin bana gösterdiklerini görüyordu. Belle tüm bunları nasıl yapıyordu?

"Hepiniz benim soyumdansınız Anita. Bana ait olanlara birçok şey yapabilirim."

Eller üzerimde, elbisem yırtılırken bedenim kasılıyordu. Sırtımda bir serinlik hissettim. Jean-Claude karnını ve göğsünü sırtıma yasladı. Beyaz gömleğinin dantelleri tenlerimizin çerçevesiydi. Teni bana dokunduğu anda, anı karardı ve Belle yeniden mumlarla aydınlanan odada yatağın kenarında belirdi. Öfkesi koyu bal rengindeki gözlerinin içinde alevlendi. Bunca yıldır, Jean-Claude'un Auggie'ye bir seçim şansı sunduğunu bilmiyordu.

Jean-Claude'un çıplak kolları neredeyse tamamen çıplak olan bedenimin üst kısmını sardı. Beni kollarına aldı, silahımın ve sırtımdaki bıçağın izin verdiği kadar beni kendine çekti.

Augustine'in elleri hala ellerimdeydi. Sanki beni istese de bırakamazdı ama Belle'yi kovalayan Jean-Claude'un bedeniydi. Dokunuşu, anıları karartmıştı.

"Bedenin beni durdurabilir ama giderken size iki hediye sunacağım, Jean-Claude ve Augustine. İlki, üçünüzü de ele geçirecek olan *ardeur*, biraz daha zorlarsam odada kalan herkesi ele geçirecek. Asher'ı hissediyorum ve..." Gözlerini kapattı, dudakları aralandı. "Mmm, Re-

quiem de burada. Güç serbest kalınca kendilerine hakim olmaya çalışacaklar. Bunu belki başarırlar, belki de başaramazlar." Sonra hepimizi birden görebiliyormuş gibi bize baktı. Gözlerinden odaklandığı belliydi. "İkincisi ise sana bir soru ve Anita'ya bir hediye. Onun yeteneklerinden birinin de kendisine karşı kullanılan yetenekleri ödünç almak olduğunu biliyor musun Jean-Claude? Benim yeteneğim canlı anılar yaratmaktır. Şimdi bunu ona veriyorum, sadece bir defalığına. Bunu kullanmasını istiyorum ve gücü kopyalamasına karşı çıkmayacağım. Bu gücü zihnine almasına izin vereceğim ve onu şu soruyla baş başa bırakacağım. Augustine ve Jean-Claude sence sadece bir kez mi birlikte oldu, yoksa daha fazlası da var mıydı?"

Elbisem yırtıldı ve Jean-Claude bana biraz daha yaslandı. "Bu kapıyı sana kapatıyorum, Belle, çünkü o benim, senin değil."

"Gidiyorum, gidiyorum, hediyelerimin keyfini çıkartın." Zihnine hala çok yakın olduğum için başka seçeneği olmadığını biliyordum. Varmış gibi davranıyordu ama Jean-Claude kadını kovmuştu. En son hissettiği şey pişmanlıktı. Onu terkeden erkekler şimdi onunla değil benimle birlikte olduğu için.

Suyun altından yüzeye çıkmış gibi havayı ciğerlerime doldurdum. Üzerimde sutyenim ve külotum dışında bir şey yoktu, elbisem tamamen yırtılmıştı. Kılıfındaki silahım elbise ile birlikte yerdeydi. Jean-Claude'un giysilerinin de büyük bir kısmı üzerinde değildi.

"Senin soyunun güçleri arasında soyunmayı gerektirmeyen bir şey var mı?"

Bir kahkaha attı, muhteşem, dokunulabilir kahkahasıydı. Buna tepki veren sadece ben değildim. Elimi tutan Auggie de ürperdi. Üzerinde hala pahalı takımı vardı, kravatı bile yerindeydi.

Odaya göz gezdirdim, dış kapının yanında duran Asher ve yeraltına inen koridorun kenarında duran Requiem dışında neredeyse tamamen boş olduğunu farkettim. Asher, içindeki şeytanı kutsal suyla yakmaya çalışan Kilise'nin, yüzünde açtığı yaraları gizlemek için sarı saçlarını yüzüne düşürmüştü. Requiem uzun boylu ve soluk deriliydi, saçları en az benimki ve Jean-Claude'unki kadar koyu renkliydi. Yüzünü bıyığı ve kısa kesilmiş sakalı süslüyordu. Bu akşam yüzüne büyük bir şeyle vurulmuş gibi duruyordu. İkisinin de kolları öne uzanmıştı. Yaydıkları gücü hissedebiliyordum. *Ardeur*'ü ve anıları durdurmak için vampir güçleriyle bir koruma çemberi açtıklarını farkettim. Odaya yayılmasını engellemeye çalışıyorlardı.

Jean-Claude'un kollarında rahatlayıp Augustine'in ellerini sıktım. Zihnimde bir fısıltı açığa çıktı. "Başka zamanlar da oldu mu?" Bu düşünce bana mı aitti, yoksa Belle'nin miydi? Bilmiyordum, farketmezdi, soruyu sormuştum ve düşüncesi yeterliydi.

Kendimi bir anının içinde bulunca yine nefesim kesildi. Auggie üstteydi, Jean-Claude'un bedenini yatağa bastırıyordu. "*Non, ma petite, non.*" Bedenini bana yaslamıştı ve tatlı çıplaklığı bile yeterli değildi. Bu seferki Belle'nin gücü değildi. Benim yakın zamanda öğrendiğimi Belle de keşfetmişti. Vampirler bir gücü benim üzerimde kullanırsa bu gücü onlardan ödünç alabiliyordum. Bazı güçler diğerlerinden daha uzun süre kalıyor, bazıları hemen kaybo-

luyordu ama bu seferki farklıydı. Kendiliğinden açığa çıkıyor ve ben durduramıyordum.

Bir çığlık attım, ellerimin altındaki Auggie'nin kolları çıplak da olsa yardımı olmuyordu.

Auggie, "O zaman bütün hepsini al Anita," dedi. "Hepsini gör."

Bir odadaydık, küçük ama zarifti. Auggie sandalyedeydi. Jean-Claude önünde dizlerinin üzerine çökmüştü, şapkası elindeydi ve başı öne eğikti.

Bu Auggie'nin sarı saçları omuzlarına düşüyordu. Üzerinde mavi ve gümüş renkli bir giysi vardı, benim zevkime göre fazla dantelliydi. Anıdaki Auggie, "Öyleyse söylentiler doğru, sen onu kendi isteğinle terkettin," dedi.

Jean-Claude başıyla onayladı, kafamı kaldırdım. "Evet."

Auggie bir kahkaha attı. "Ben cehennemde cenneti son bir kez tatmak için ağlarken sen cenneti kendi isteğinle mi terkettin?" Başını iki yana sallayıp iç geçirdi ve yüzündeki neşe kayboldu. "Ama cenneti terkedebilecek kadar güçlüysen seni sahile götürebilirim. Güvendiğim bir gemi ve kaptan var."

"Gemi nereye gidiyor?"

"İngiliz kolonilerine. Şimdi oraya Amerika Birleşik Devletleri diyorlar Jean-Claude, ama kıtayı terkedip ondan uzakta olduğun sürece, nereye gittiğinin ne önemi var?"

Jean-Claude gözlerinde her ne varsa paylaşmak istemiyormuş gibi başını önüne eğdi. "Sana borcumu ödeyemem Auggie, elimde bir şey kalmadı."

"Cenneti sadece bir kez değil iki kez terketme cesaretine karşı benim sana hediyem. Ben geri dönmek için her şeyi yapmaya hazırken, sen iki kez orayı terkettin."

Jean-Claude kafasını kaldırdı, yüz ifadesine duygularını yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. "Belle'yi mi yoksa *ardeur*'ü mü özlüyorsun?"

"İkisini de."

"Sana Belle'yi veremem ama *ardeur*'ü paylaşabilirim."

Augustine'in hevesi hemen yüzüne yansıdı. O kadar saf bir ihtiyaçtı ki gözlerine gri bulutların arasında çakan şimşeklere benzer alevler doldu. Sonra yüz ifadesi sakinleşti, açlığını gizledi ama Jean-Claude bunu görmüştü. Bu andan sonra odayı bir hayalet gibi tepeden görmem sona erdi. Şimdi, daha önceki anılarda Belle'nin içinde olduğum gibi, Jean-Claude'un içindeydim.

Augustine'in sesi de yüzü gibi duygularından yoksundu. "Bu bir hediye Jean-Claude. Senin dostunum. Dostlar yaptıkları iyiliklere karşılık beklemez."

İkimiz de şaşkındık, çok uzun süredir Belle Morte ile uğraştığımız için buna hemen inanmak mümkün değildi. "Senin bana teklif ettiğin şey için gerekirse bedenimi sunardım Augustine."

"Ben de bu yüzden senden karşılık beklemiyorum. Evet, yeniden onunla olmak için can atıyorum. Dünyanın sonuna kadar ona aşık kalacağım ama onu ve bize yaptıklarını her zaman sevmiyorum." Yüzü anılarla kararadı, sonra elini havada sallayarak düşüncelerini dağıttı, gülümsedi. "Kötü biri olduğunu bilsem de, her isteğini yerine getirip kölesi olarak sonsuza kadar yanında kalmalıydım," dedi. "Ama ne kendimi, ne de onun için büyülediğim insanları kurtarmayı akıl edemeyecek kadar onun büyüsüne kapılmıştım. Beni yanından kovmasaydı, gidecek gücü kendimde asla bulamazdım."

"Emirlerine karşı geldin. Yanındakiler hala bundan bahsediyor."

Augustine başıyla onayladı. "Benim gibi zayıf birinin bile yapmayacağı şeyler vardır." Yüzünde hüzün, kayıp vardı.

Yanağımızı sandalyenin kolundaki eline koyduk. Gözlerimizi kaldırarak yüzüne baktık. Eli yanağımızda hareketsizdi, sanki nefes almıyordu. "Sahip olduğum tek gücü dostumla paylaşmama izin ver."

Augustine hevesli görünmemeye çalıştıysa da bunu yarım yamalak başardı. "Yapmak zorunda değilsin Jean-Claude. Çok ciddiyim. Bu, benim sana hediyem." Eli bir anlığına gerildi. Sanki bedeni hareketsizdi ancak eli kendisine ihanet etmişti.

"Kadınları tercih ettiğini biliyorum." Auggie, "Sen de öyle," dedi.

"Evet, ama Belle kendi erkeklerini başka kadınlarla paylaşmaz."

Auggie gülümsedi, dostça bir gülümsemeydi, fakat elindeki gerginlikle uyumlu değildi. Konuştuğu zaman sesi çok yumuşaktı. "Baştan çıkartmamızı istediği kişi bir kadın değilse."

Gülümsedik. "Para, toprak veya politika için, *oui*." Büyük planlarda piyon olarak yüzyıllar geçirmiş iki dost olarak karşılıklı gülümsedik. "Onun soyundan gelenler içerisinde *ardeur*'ün tam gücüne sahip olan sadece benim Augustine ve bu yeni Amerika'da onun soyundan kimse yok."

"Öyleyse, benim *ardeur*'ün tadına bakmak için, senin de Belle Morte'nin soyundan bir başvampirle birlikte olmak için son şansın."

Başımızla onayladık, yüzümüzü eline sürttük.

Augustine nazikçe elini geri çekti. "Korkuyorsun," dedi. Yüzünde merak vardı.

"Evet."

"O zaman neden onu terkediyorsun?"

"Kalamam, kalıp ikisinin birden benden nefret etmesine katlanamam."

"İkisi birden mi?" Gözyaşlarımıza hakim olamadık, sadece yüzümüzü yana çevirdik. Augustine bizimle birlikte yere çömeldi. Ağlarken bizi kollarına aldı. "Kalbini kıran Belle değil, Asher."

Aylardır ilk kez ağlıyorduk. Augustine'in kollarında ağladık, Augustine göz yaşlarımızı öptü, güvendiğimiz arkadaşımızın kollarında rahatlamaya çalıştık. Tek dostumuzun kollarında.

Yatağın üzerindeki diğer anı geri döndü. Bu sefer önceki kadar şok edici değildi. Ben buna hazırdım, ne beklediğimi biliyordum. Bu Jean-Claude'un yirmi sene boyunca Asher ve Julianna ile aynı yatağı paylaştığını biliyordum. Bu Jean-Claude, Julianna'yı kaybetmişti. Kadın bir cadı olduğu iddia edilerek yakılmış, Asher ise zamanında gelip Julianna'yı kurtarmadığı için Jean-Claude'dan nefret etmeye başlamıştı. Bu Jean-Claude hala kendini suçluyordu. Jean-Claude hayatını kurtarmak için Asher'ı Belle Morte'nin yanına götürmüş, arkadaşının yaşamına karşılık yüz yıl boyunca Belle'nin kölesi olmayı kabul etmişti. Augustine'in yatağındaki bu Jean-Claude her şeyini ve sevdiği herkesi kaybetmişti. Bu yüzden, yatakta yaptıklarından dolayı onu suçlayamazdım.

Anının kenarları solmaya başladı, çünkü benim için, Jean-Claude ve Augustine için, önemli olan seks değildi.

Yaşanan duygulardı. Nefes nefese geri döndüm. Nabzım gırtlağımda atıyordu. "Bu sadece bir anıysa, geri dönmek neden bu kadar acı veriyor?"

"Bilmiyorum, *ma petite* ama çok fazla vaktimiz yok. Anıyı durduramazdım ama gücünü başka bir kanala gönderdim. Aramızda yaşananları anlamanı istedim, çünkü birazdan yaşanacaklara engel olamayacağım. Etkiyi azaltabilmem uğruna bana vakit kazandırmak için uğraştık."

"Uğraştık mı?" Augustine'e baktım. Gözlerinde, Jean-Claude'un şehveti taşıdığı gibi hüznü taşıyordu.

Asher, "Biz elimizden geleni yaptık Jean-Claude ama acele et. Her ne yapacaksanız, acele edin," dedi. Sesinde Auggie'nin gözlerindekine benzer hüzün vardı. Asher'a baktım, yüzünde vampir gözyaşlarının kırmızı çizgilerini gördüm. Odadaki herkesin anıyı bizimle paylaştığını anladım.

Auggie, "Özür dilerim Anita," dedi. Jean-Claude'a baktı. "İkinizden de özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordum.

"Bunun için," dedi. Sanki iki vampir de çok uzun süredir nefeslerini tutuyordu ve ikisi birden kendini bıraktı. Kalkanlar indi, iradeler birlikte kırıldı, *ardeur* bizi bekliyordu, hepimizi kuşattı.

Zihnimin derinliklerinde sönük ve yankılanan bir kahkaha, Belle'nin kahkahasını duyduğumu sandım.

9

Ardeur geldi ve giysilerimiz gitti. Özel yapım bıçağımla geriye kalanları da kestim. Çıplak, halının üzerine düştük, ellerimiz ve ağızlarımız birbirine karıştı. Ağır metal kahve sehpası ağırlıksız gibi bir kenara itildi.

Auggie'nin kaslı bedenini halının üzerine bastırdım. Çıplak halimle üzerine çıktım. Hazır ve sert olduğunu farkettim ama bu kadar erken başlamak istemiyordum. Öpüştük, dudakları göründükleri kadar dolgun ve olgundu. Beni nazikçe öptü ama içinde *ardeur*'ün coştuğunu ve bana yapmak istediklerinin nazik şeyler olmadığını biliyordum. Boynunu yaladım ve öptüm, göğsüne doğru indim. Göğüs uçlarına ulaştım, kaslı göğsünde soluk ve serttiler. Daha önce hiç bu kadar ciddi biçimde ağırlık çalışan biriyle birlikte olmamıştım. Derisi sanki kaslarının üzerinde aşı-

rı gergindi. Bu yüzden dişlerimle bir yere tutunmak daha zordu ama denemeye değerdi.

Göğüs ucunu emmeye başladığımda bedeninin üst kısmı yerden kalktı ve bir çığlık attı. Gözleri iyice açılmıştı, şaşkındı, tutunacak bir yer arıyordu. Birisi uzanan ellerden birini tuttu, kim olduğunu biliyordum, Auggie elin sahibini kendine çekmeden önce bile.

Auggie, Jean-Claude'u kendine çekti, aşağıya çekti, sırtüstü yerde yatıyordu. Ben de daha aşağılara inmiştim. Karnını yaladım ve ısırdım, Augustine öpüşmek için Jean-Claude'u kendine çekti. Ağızları birbirine değerken benim yaptığım bir şey Auggie'nin doğrulmasına sebep oldu ve öpüşmelerini rahatça görebildim. Daha önce iki erkeğin böyle öpüştüğünü görmemiştim. Dudaklarını değil dillerini kullanıyorlardı. Asher'ın yatağımızda olduğu aylar boyunca, Jean-Claude ve Asher birbirine birkaç kez yakınlaşmıştı ama böyle değildi. Kimi incitmemeye çalıştıklarını sormamıştım, kendi gururlarını mı benimkini mi. Şimdi, Auggie'nin kollarındaki Jean-Claude'u böylesine şehvetle öpüşürken görünce... bedenim birden gerildi ve bir mini-orgazm yaşadım. Çok zeki bir dostum bir defasında iki erkekle birden yatağa girmekten hoşlanmadığımı iddia etmenin aptalca olduğunu söylemişti. Çok fazla itiraz etmemem gerekirdi. Bedenim benim adıma tepki verdi, öpüştüklerini görmek yetti. İki kadının öpüştüğünü görmenin de erkekler üzerinde benzer bir etki yarattığı söylenirdi. Ben niye farklı olayım?

Auggie'nin bedeninde daha aşağılara indim. Ne yaptıklarını görebilmek için gözlerimi yukarıya doğru çevirdim. Auggie'nin bedeninin uzun, sert, kavisli uzantısı-

na ulaştım. Düz değildi, gerçekten kavisliydi ve bu haliyle çok zarif görünüyordu. Başı ipeksi ön deriden sıyrılıp çıplak kalacak kadar sertti. Ağzımı penisinin baş kısmının üzerinde gezdirdim, sonra alabildiğim kadarını ağzıma aldım ve mümkün olduğunca sert ve hızlı gidip gelmeye başladım. Sonunda öğürerek doğruldum. Bu eylemim Auggie'yi Jean-Claude'un ağzından çekip aldı. Auggie vahşi gözlerle bana tepeden baktı. Yeniden aşağıya indim, yavaşça, nazikçe onu ağzımın içinde hissettim. Çok olgun, çok kalındı, gırtlağıma doğru aldığı kavis çok sertti. Ben onları izlerken onlar da beni izliyordu. Auggie'nin gözlerinde çılgınlık vardı. Jean-Claude zevk alıyordu ama evet, aynı zamanda benimle gurur duyuyordu. Vampir bağlarını açıp beni bu noktaya getirmek için uzun süredir ne kadar çok çalıştığını düşündüğünün farkındaydım. *Ardeur*'ün izin verdiğince bağları kapatmaya çalıştı ama ben yerimden doğruldum. "Hayır, kapatma. Bunu yapalım. Hepsini. Bu savaşı o başlattı, biz değil, başladığımız işi bitirelim."

"Ne istediğinin farkında mısın, *ma petite*?"

Başımla onayladım, sonra iki yana salladım. Ellerim hala Auggie'nin kasıklarındaydı. "Bilmiyorum ama sonrasında seni suçlamayacağım."

Auggie, "Lütfen," dedi. Yalvarıyordu. "Lütfen, durmayın. Tanrım, durmayın."

Jean-Claude ve ben birbirimize baktık. Bir süre beni süzdü. Sonra başıyla onayladı. "Nasıl istersen, *ma petite*. Haklısın, Auggie misafirperverliğimizi kötüye kullandı." Auggie'ye tepeden baktı. "Kötü Augustine, *ma petite*'imi *ardeur*'e zorladı."

Auggie başıyla onaylayıp Jean-Claude'un kolunu sıkıca kavradı. "Çok uzun zaman oldu Jean-Claude, çok uzun zaman ve artık ona geri dönemem."

"O zaman seninle beslenmek zorundayız Augustine. Öyle ki, bir daha bizi ziyaret eden başvampirler buna cesaret edemesin."

Augustine başıyla onayladı ama Jean-Claude'un ne demeye çalıştığının farkında olduğunu sanmıyordum. Jean-Claude, *ardeur*'ü hala dizginliyordu. Birazcık düşünebilmemiz için. Serbest bırakıldığında bizi ezip geçecekti ve bir daha durup düşünmeye fırsatımız olmayacaktı.

"Augustine bizim diğer ziyaretçilere mesajımız olmalı Jean-Claude. Yoksa bu küçük toplantıdan sağlam çıkamayız. Bunlar senin arkadaşların ve bizi kontrol etmeye çalıştılar." Jean-Claude'a baktım, bu gibi durumlarda gerekeni yapan, gerekiyorsa kurşun sıkan Anita konuşuyordu. Garip de olsa bu bir iş kararıydı. Politik bir karardı, hayatta kalma kararıydı. Auggie'nin başını döndürebileceğimizi biliyordum. Jean-Claude'dan daha güçlüydü, bunu hissedebiliyordum. Onunla ne şekilde besleneceğimiz umrunda değildi. Onu öldürmeyecektik, bizim yapacaktık ama bunun nasıl bir şey olacağını kelimelere dökemiyordum.

Jean-Claude zihnimi okumuş gibi hemen cevap verdi. "Ben de hissediyorum, *ma petite* ama..."

"Aması yok," dedim. "Onu alabiliriz, bunu içten hissediyorum."

"Belki de Belle Morte'nin bir kısmı hala zihnindedir."

Bu, Asher'ın sesiydi, kelimeler güçlükle ağzından çıkmıştı. Bakışlarımızı Asher'a çevirdik. Büyük bir ağırlığı

tutmaya çalışıyormuş gibi yüzü gergindi. "Acele et Jean-Claude, acele et. Çemberi daha fazla tutamayız."

Requiem, "Bu savaşı o başlattı," dedi. "Biz bitirelim." Elleri titremiyordu ama sesinden ne kadar gergin olduğu belliydi.

Jean-Claude, Auggie'ye tepeden baktı. "Şunu anlamanı istiyorum, Augustine. Daha önce hiç böyle hissetmedik. Tam olarak ne olacağını bilemiyorum. Böylesine bir kumarı göze alıyor musun? Çünkü sonrasında sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Ağzımı derisinin üzerinde gezdirdim. Ürperdi. Sadece, "Evet," dedi.

"*Ma petite*, bunu yapma, yoksa mantıklı düşünemez."

Ben yeniden dizlerimin üzerinde doğruldum, Auggie'ye dokunmadım. Ellerimi kucağıma koydum ve kendime hakim oldum. Sanırım hileye başvurmuştum.

"Augustine, bunu kabul ediyor musun?"

Augustine başıyla onayladı ve ellerini Jean-Claude'a uzattı. "Evet, evet, Tanrım, evet, ikinizi birden, evet, evet." Jean-Claude'un kolunu çok sıktığı için acı vermeye başlamıştı.

Jean-Claude onun saçlarını okşayıp rahatlattı. "O zaman isteğini yerine getireceğiz." Bana baktığında sanki zihnimde bir kapı açıldı. Kapıyı her daim koruyarak bağların tüm gücüyle açılmasına engel olan muhafız artık yerinde yoktu. Bir anlığına sendeledim, sonra kendime gelmek için Auggie'nin bacağına uzandım. Adama dokunduğum anda *ardeur* kükredi ama bu sefer Auggie'nin diğer tarafındaki Jean-Claude'u da hissedebiliyordum. Farklı ateşin tatlarıymış gibi iki farklı *ardeur* hissediyordum ve Auggie bi-

zim odunumuzdu. Onu kavurup yakacaktık, o da bunu istiyordu.

Jean-Claude zihnime fısıldadı. "Kontrolü bırakıyorum, *ma petite*, hazır mısın?"

Başımla onayladım. Bıraktı ve ben çığlıklar atarak cehennemin içine düştüm. Deri, eller, ağızlar ve bedenlerden oluşan bir cehennem. Bütün bedenim arzuyla yanıp tutuşuyordu. İhtiyaçlarımın nasıl karşılandığı umrumda değildi.

Kendimi yerde buldum ve Augustine üzerime çıktı. Kavisli sertliği içime girip çıkıyordu, çığlık atmaya başladım. Arzularım, isteklerim ve hevesimle çığlık attım. İçime girip çıktığını görebilmem için hafifçe sırtını dikleştirdi, sonra Jean-Claude bize katılınca açı değişmek zorunda kaldı.

Ardeur ile beslenirken daha önce kimseyi aramıza almamıştık. Aylar boyunca Asher, Micah, Nathaniel, Richard ve Jason'la birlikteyken, hep ortada olan ben olmuştum. Jean-Claude ve ben birbirimizle beslenmiştik. Ben diğer erkekle beslenirken o benimle beslenmişti ama birlikte geçirdiğimiz geceler boyunca yatakta çıplakken Jean-Claude'a benden başkası dokunmamıştı. Aramızdaki bağlar açık olduğundan bunun Jean-Claude için ne kadar zor olduğunu anladım. Bütün kontrolü kolaylıkla kaybedebilecekken hep çok dikkatli davranmak zorunda kalmıştı. Dikkatliydi, korkmamı, kendisinden tiksinmemi istemiyordu. Elini yanlış bir yere koyarsa veya okşarsa, diğer adamın ne diyeceğini bilmiyordu. Çok dikkatliydi ama şimdi birden kendisini dikkatli olmasına gerek kalmayan bir durumda bulmuştu. İçindeki korkunç gerginliğin boşaldığını hissettim, çok uzun zamandır tuttuğu bir nefesi verir gibiydi.

Auggie'yi önce parmaklarıyla keşfetti, sonra bedeninin ıslaklığını kullanarak Auggie'nin vücudunda normalde kendi kendine ıslanmayan yerlerini ıslattı. Bağlar tamamen açıktı. Bu yüzden anılardan görüntüler gözümde canlanıyordu, başka erkeklerin, başka zamanların anıları. Rasgele görüntüler zihninden geçiyordu ama şimdi bile, ne düşüneceğimi bilmediği için bu görüntüleri kovalıyordu. Ancak Auggie çoktan içimdeydi. Her dokunuşunda ne kadar hevesli olduğunun farkındaydım. Jean-Claude'un yaptığı her şey adamı daha da heveslendiriyordu. Şimdi aklımdan geçen tek düşünce, Jean-Claude Auggie'ye binerken onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olacağıydı.

Jean-Claude yavaşça Auggie'ye girdi. Adam hala tepemdeydi ve bu yeni hisse odaklandı. Auggie için bunu yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Dediği gibi, kadınları tercih ediyordu, bu da şimdi, ne kadar hevesli olursa olsun, Jean-Claude'un dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Harika seksi istenmeyen acı kadar berbat eden bir şey yoktu.

Sonunda Jean-Claude'u tamamen içine aldı ve tepemdeki bedeni rahatladı. Jean-Claude'un ritmine kendini bıraktı. Birlikte bir ritim bulduk, Auggie yavaşça benim içime girip çıkarken, ben de her defasında küçük sesler çıkartıyordum.

Sonunda öylesine kusursuz bir ritim yakaladık ki, Auggie'nin her doruğa çıkışında ben de çıkıyordum. Bu yüzden birlikte çığlık atmaya başladık, Jean-Claude ikimizi birden kontrol ediyordu. Onlarla birlikte hareket etmek istedim ama ikisinin ağırlığı altında yere yapışmıştım. En fazla Auggie içime girip çıkarken kıvranabiliyordum. Ba-

caklarımla ikisini birden sarmıştım, böylece hareket ederken Jean-Claude'un bedeni ayaklarıma değiyordu. Bacaklarıma büyük ve tatlı bir ağırlık binmeye başladı. Orgazma yakın olduğumun farkındaydım ve bu duruma şaşırmamam gerekirdi. Jean-Claude'a söylemek zorunda değildim, zaten biliyordu.

Jean-Claude, Augustine'in omzu üzerinden bana baktı, gözleri mavi ateşle boğulmuştu. Geceyarısı yanan gökyüzüne benziyordu. Saçları serbestti ve bazı teller terle ıslanmış yüzüne yapışmıştı. Gözlerimin, vampirmişim gibi, koyu kahverengi alevlere dönüştüğünü biliyordum. Augustine'in omzu üzerinden birbirimize baktık, baskı gittikçe artıyordu.

Augustine, "Nefesin değişti," dedi.

Bir çığlık attım. Sanki iki adamın da beklediği buydu. Uzun süredir kendilerini tutuyor ve bu anı bekliyor gibiydiler.

Augustine mümkün olduğunca sert ve hızlı bir biçimde iki veya üç kez daha içimde gidip geldi. Beni tekrar orgazma ulaştırdı. Çığlık atmaya ve yerde kıvranmaya başladım, ancak bundan sonra içime boşaldı. Bedeni kasılmaya başladı ve çığlık atmam için hala daha derine inmeye çalışıyordu. Jean-Claude başını geriye attı, gözlerini kapattı, bedeni gerildi, birlikte beslendik. Sadece Augustine ile değil, bizim bölgemizdeki bütün insanlarla beslendik. Aslanadam Haven'ın yerde kıvrandığını hissettim, perdelerin arasında yatıyordu. Benny, direksiyonun başında kontrolünü kaybetti ve frene basarak durmak zorunda kaldı. Pierce sırtını duvara yasladı ve yere yığıldı, bedeni spazmlarla kasılıyordu. Octavius basamaklara yığıldı, buna engel olma-

ya çalışırken taşa geçirdiği tırnaklarını kırdı. Chicago'da olsaydık, Auggie'ye bağlılık yemini etmiş bütün vampirler ve şekil-değiştirenlerle beslenebilirdik. Bu zevki atmam için, Auggie kendi ruhunu ve kendisi için çalışan herkesinkini feda ederdi.

Hepsini içtik, hepsiyle beslendik, beslendik, beslendik, beslendik. Augustine kıvranırken her kıpırdanışı bana yeni zevkler tattırdı. Bu sayede Jean-Claude da ardı ardına geldi. Augustine ortamızda hareketsiz kalana, vücudunun her uzvu üzerinde kontrolünü kaybedene kadar beslendik. Jean-Claude, Auggie'nin kan ter içerisinde kalmış bedeni üzerinden bana baktı. Yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. Bana mavi bir alevle parıldayan gözlerle baktı. Gözlerinin ışığı yüzünü de aydınlatıyordu. Ortamda çok fazla güç vardı. Uzaktan bir yankı gibi Richard'ın bir yerde yere yığıldığını, bizim aldığımız güçle sendelediğini hissettim.

Bir düşünce yeterliydi. Micah ve Nathaniel kapının dışındaydı. Biri duvara yaslanmıştı, diğeri yerdeydi. Nathaniel güç içine aktıkça kahkaha atıyordu. Gücümüzü herkesle paylaşmıştık, hepsiyle. İyi, kötü, bizimle bağlantısı olan herkes güçten içmişti ve bu akşam güçle parıldıyordu. Yukarıda bir yerlerde metafizik bir uydu olsaydı, bizim bölgemizin parıltısı yörüngeden bile görünürdü.

10

Temizlenmek için herkesi uygun yerlere göndermek bir saatimizi aldı. Claudia destek gönderdi. Böylece dağılan yemek salonunun siyah tişörtlü korumalardan bir duvarı oldu. Kurtadamlar, fareadamlar, çakaladamlar, bizi korumaya hazır insanlar, Octavius sinir krizleri geçirirken salonda dikiliyordu. Octavius'un yanında bizimkilerden daha fazla sayıda adam olsaydı ortalık karışabilirdi. Ama sayıca ve kas olarak onlardan üstündük ve efendisi de durumu kabullenmişti. Bu yüzden Octavius'un yapacak bir şeyi yoktu. Bu durumdan hoşlanmamıştı. Pierce ve Haven için de aynı şey geçerliydi, fakat Kurabiye Canavarı, Auggie'nin safındaydı. İkisi de bizden hoşlanmıştı. Jean-Claude'la birlikte dev küvetinin içine girdim. Kıyafetlerim parçalanmıştı ama silahım ve bıçağım küvetin yanındaydı. Geriye kalanlar artık işe yaramazdı. İyice temizlen-

dik ve şimdi sıcak suyun keyfini çıkartıyorduk. Auggie de muhtemelen kendi odasında duşunu almıştı ama Requiem ve Asher misafirlerimizin sorun çıkartmaması için nöbetteydi. İkisi de dört yüz yaşın üzerinde başvampirlerdi. Bir sorun çıkarsa halledebilirlerdi. Biz, arzu ettiğimiz her şeyi bir gecede elde etmiştik.

Jean-Claude sırtını küvetin kenarına yasladı, ben kendimi onun kollarına bırakıp sırtımı göğsüne yasladım. Elini kolumun üzerinde gezdirdi ve bana daha sıkı sarıldı. Bedeni sakindi, bana yaslanmıştı. Sanırım bu akşam yaşadıklarımız ikimize de uzun bir süre yeterdi.

Sesi yorgun ve uykuluydu. "Ne düşünüyorsun, *ma petite*?"

"Bağları çok sıkı kapatmasaydın, sormak zorunda kalmazdın." Başımı omzuyla göğsünün arasına aldım. "Auggie'yle işimiz biter bitmez bağlarını kapattın. Neden?"

Bedeni gerildi. Beni saran kolları bile artık az önceki kadar rahatlatıcı değildi. "Belki de düşüncelerimde bulacağın şeylerden korktum." Sesi şimdi uykulu değildi ama arkasına gizlendiği duygusuz ses tonuna bürünmüştü.

"Ne bulacaktım?" diye sordum. Şimdi rahat değildim, gergindim.

"Bu sorunun cevabını bilmeni isteseydim, bağları kapatmazdım."

İtiraz etmeye hazırlandım ama başka bir düşünce beni durdurdu. Bağlar açıkken bebeğin aklımdan geçmemesi bir mucizeydi. Hem şanslıydım, hem de *ardeur*'ün o an yaşananlarla ilgisi olmayan her şeyi zihinden silip atma gibi bir özelliği vardı. Şimdi korku geri döndü, karnım kasıldı, kaslarım gerildi. Lütfen Tanrım, hamile olmama izin verme.

"Sorun nedir, *ma petite*?" diye sordu Jean-Claude.

Derin bir nefes alıp verdim. "Biliyor musun Jean-Claude, normalde dürüst olman için ısrar ederdim ama sanırım bu gecelik bu kadar dürüstlük bana yeter. Sorun değil, aklından her ne geçtiyse, sorun değil."

"Ne olduğunu öğrenmesen de senin için sorun değil mi?"

Kollarına yaslandım. Sıcak suyun ve bedeninin dokunuşunun korkunç gerginliğimi azaltmasını arzuladım. "Evet," dedim. "Evet."

Beni yana çevirip suda tuttu, yüzümü görmek istiyordu. "Bu kadar mı?" Şüpheciydi.

Yüzüne baktım. Saçı ıslaktı ve geriye atılmıştı. Bu yüzden yüzü apaçık ortadaydı. Gözleri en mavi tonuna bürünmüştü ve içinde siyahtan eser yoktu. Kirpikleri kalın ve siyahtı. Yatağında yatarken mum ışığında kirpiklerini görmek birkaç ayımı almış, sonunda üstteki kirpiklerin iki sıra olduğunu farketmiştim. Bunu sadece ışık doğru açıdan geliyorsa ve başı belirli bir konumdaysa görebiliyordum. Farkettiğim ana dek, inanılmaz güzel olduklarını düşünüyordum. Yüzünün hatlarını ve kıvrımlarını okşayıp kusursuz dudaklarının üzerinden geçtim. Gördüğümü gözlerimde görmesine izin verdim, hissettiklerimi bilmesini istedim.

Öne eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonra beni yine göğsüne yasladı. Soruyu sormadan önceki konumumuza dönmüştük. Bu akşam daha fazla kişisel soru sorulmayacaktı ama sormak istediğim başka şeyler vardı. "Neden Requiem biri yüzünü duvara çarpmış gibi görünüyordu?"

"Çünkü biri yüzünü duvara çarptı."

Bunu duyunca kafamı yana çevirdim. "Kim?"

Jean-Claude, "Meng Die," dedi. Sesi yumuşak, yüz ifadesi ciddiydi.

"Acil durum bu muydu?"

"*Oui*. Fazladan adam gönderdiğin için teşekkür ederim, *ma petite*, çok akıllıca bir karardı."

Omzumu silkip döndüm ve bacaklarının arasında oturur konuma geçtim. Elleri göğsümde, hala beni sarıyordu ama şimdi yüzünü görebiliyordum. "Olaylar nasıl kontrolden çıktı?"

"Aslında beni geç çağırdılar, *ma petite*. Meng Die ve Requiem nasıl oldu da insanların ortasında öfkelerine yenik düştü bilemiyorum. Asher, sirkin yöneticisi olarak, onları durdurmaya gitti, en kötü ihtimalle tartışmayı sahne arkasına taşıyacaktı. Sorunun böylece çözülmesi gerekiyordu." Yüz ifadesi belirsizleşip düşünceleri gizlendi.

"Neden gitmedi?"

"Çünkü Meng Die ikisiyle birden savaşmaya karar verdi."

Biraz daha doğruldum. "Asher'la neden savaştı? Onun aşığı değil ki."

"Ama senin aşığın."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş?"

"Senin yatağına girmemiş, seninle hiç birlikte olmamış bir başvampir yanlarına gitse sorun çözülür, olay büyümez herkes sakinleşirdi."

"Ben hiçbir şey anlamadım Jean-Claude."

Bana baktı, yüzü ifadesiz olduğu için bana ipucu vermiyordu. "Henüz doğru soruyu sormadın, *ma petite*."

"Doğru soru nedir?"

"Kavga neyle ilgiliydi?"

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Tamam, pes ediyorum, kavga neyle ilgiliydi?"

"Seninle ilgiliydi."

Şimdi tamamen kaybolmuştum. "Ne?"

"Senin hakkında tartışıyorlardı."

"Ne için?"

"Meng Die, Requiem'i kendisinden bilerek çaldığını düşünüyor."

Suda biraz geri çekildim, artık kollarında değildim. Su omuzlarıma gelecek kadar derindi. "Requiem benim aşığım değil. Böyle olmaması için elimden geleni yaptım."

"Ama onunla *ardeur*'ü paylaştın."

"Acil bir durumda, evet. Beslenmek içindi, yoksa Damian'ın yaşamına son verecektim. Beslenmek zorundaydım ama ilişkiye girmedik, kıyafetlerimizi bile çıkartmadık." O kısmını biraz düşündüm. "En azından bütün kıyafetlerimizi çıkartmadık, Requiem'in bütün giysileri üzerindeydi." Yüzüm kızardı, buna engel olamadım. Her şey daha kötüye gitmeden daha fazla açıklama yapmayı bırakmam gerekti.

"Seninle tamamen beslenmeyi teklif etmemiş miydi?"

"Evet."

"Onu neden reddettin?"

Jean-Claude'a baktım, mükemmel maskesinin ardında ne olduğunu görmeye çalıştım. Sanırım benim yeterince erkekle birlikte olduğumu düşünüyordu. Dudakları titredi. Gülmemeye çalışıyordu.

"Bu hiç komik değil."

Sonunda biraz olsun gülümsedi. "*Ma petite*, yüzyıllar boyunca bir gece Requiem'in yatağına girmek için onuru-

nu, topraklarını, unvanlarını, her şeyini teklif eden kadınlar oldu. Londra'daki efendisi Requiem'i, tıpkı Belle'nin beni ve Asher'ı kullandığı gibi kullandı. Ama Requiem sadece kadınlarla birlikte olurdu, o, bizim kadar esnek değildi."

Bu kısmı gözardı ettim. Jean-Claude'un Auggie'yi becermesi hakkında ne düşündüğüme henüz karar vermemiştim. Sevişirken umrumda değildi, aslında hoşuma bile gitmişti. Aynı anda ikisiyle birlikte olmak güzeldi. Adamı her şekilde becermiştik, fiziksel ve metafiziksel olarak ve gerçekten harikaydı. Bu son kısım daha sonra muhtemelen beni çok rahatsız edecekti. Felaketleri teker teker ele almakta fayda vardı.

"Onu reddettiğime şaşırdığını mı söylemeye çalışıyorsun yani?"

"Hayır, bir erkeği ilk defasında reddetmek senin için çok normal."

"İlk defasında mı?" Öfkelenmeye başlamıştım.

Bir kahkaha attı. Dokunulabilir bir sesti. Sanki saf sesin sesiydi ve başımdan bedenime doğru yayıldı. "Bunu yapma," dedim.

Gülümsedi, yüzü neşesiyle aydınlandı, sonra duraksadı. "Bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar hayır demediğin tek erkek Nimir-Raj'ın, Micah ama o zaman *ardeur* yeni uyanmıştı. Bu yüzden sayılacağını sanmıyorum. Sadece bir istisnaydı."

"İyi ama ben hala bir şey anlamadım. Requiem'i reddettim. Graham bana Requiem'in Meng Die'nin yatağına girmeyi reddettiğini ve bunun benim hatam olduğunu söyledi."

"Görünüşe göre Requiem, Meng Die'ye artık aşığı olamayacağını, çünkü senin sevgililerini başka kadınlarla paylaşmadığını söylemiş. Sanırım *pomme de sang* olarak onu yanına almayışının sebebinin bu olduğuna inanıyor."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Varsayımla hareket etmemeliydi."

Başıyla onayladı. "Ama onu bu yüzden reddetmedin mi?"

Başımı iki yana sallayınca suyu dalgalandırdım. "Hayır. Requiem bana neden hayır dediğimi sorsaydı, ona söylerdim. Bunun Meng Die'yi becermesiyle hiç bir ilgisi yok."

"O zaman neden reddettin?"

"Ne farkeder?"

"Çünkü senin yatağına girme ümidiyle sevgilisini terketti. Vampirlerim içerisinde rütbe olarak üçüncü adamım, güç olarak da ikinci, belki de üçüncü en güçlü vampirim. Meng Die yardımcım olacak kadar güçlü ama ruh hali buna uygun değil. Bugün açıkça belli ettiği gibi. En güçlü iki vampirimi birbirine düşürdün, *ma petite*. Nedenini bilmem lazım."

"Kavgayı ben başlatmadım," dedim.

"Haklısın ama sebebi sendin, Requiem'i *pomme de sang*'ın olarak yatağına almayacaksan ve bunun sebebi Meng Die'nin aşığı olması değilse, ona da bir açıklama yapmak zorundasın. Düşüncesi mantıklıydı. Bir aşığı olan bütün *pomme de sang* adaylarını reddettin."

"Graham, Clay ve Requiem, hepsi Meng Die'nin sevgilisi."

Her şey ve hiçbir şey anlamına gelen kendine has omuz silkmesiyle karşılık verdi. "Öyle. O zaman Meng Die'nin oldukları için mi onları kabul etmedin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sebebi bu değil. Graham'ı neden seçmediğimi biliyorsun. Yiyecek olarak idare eder ama evde sürekli bizimle kalması felaket olur."

"Doğru," dedi.

"Clay, Meng Die'ye aşık. Meng Die kalbini kırdı ama Clay hala onu istiyor. Ben de buna saygı gösteriyorum."

"Ya Requiem?"

Küvetin yanına yaslandım, uzanamayacağı bir yerdeydim. Banyo artık rahatlatıcı değildi. "Bunu bu akşam yapmak zorunda mıyız?"

"Meng Die insanların önünde Requiem ve Asher'ı oyuncak bebekler gibi etrafa saçtı. Polis gelip sorular sormazsa şanslıyız. Requiem'i öldürmeye çalıştı, *ma petite*, yaralamaya değil. Etraftaki insanları umursamadı, ancak Requiem ve Asher başkalarının önünde kadını öldürmek istemedi. Ben de olay yerine gittiğimde en büyük sorunumuz buydu." Öfkeliydi, gözlerine öfkenin ilk ışığı düştü. "Şimdi üzerine haç koyulmuş tabutunda kilitli ama bu geçici bir çözüm. Yarın akşam onu dışarıya çıkartacağım ya da öldüreceğim. Bir geceyi uygun bir ceza olarak görebilir ama daha fazlası hakaret olur. Böyle bir hakareti kabullenmeyecek kadar güçlü." Parıldayan gözlerini üzerime dikti. "Bu yüzden tekrar sormak zorundayım. Meng Die ile birlikte olmadığını söyleyince Requiem'e ne diyeceksin? Bahanen ne olacak?"

"Zaten üç erkekle çıkıyorum, iki erkekle birlikte yaşıyorum ve iki erkekle daha ara sıra seks yapıyorum. Toplam

yedi adam. Bir nevi pornografik Pamuk Prenses gibiyim. Sanırım yedi yeterli."

"Ama yeterli değil, *ma petite*. Duygusal açıdan çok olabilir ama metafizik olarak, bizim güç üssümüz için, yedi yeterli değil. Sana metafizik olarak bağlanmayan bir aşık bulmalısın. Bir de Nathaniel çağırdığın hayvan olduğu için kendine yeni bir *pomme de sang* seçmelisin."

"Ben bunun zorunlu olmadığını sanıyordum, sense acil bir durummuş gibi söylüyorsun. Bir saniye, sen bir aşık bir de *pomme de sang* mı dedin? Ben sadece bir kişi ekleyeceğimi sanıyordum."

"Bu akşam gücünün tadına baktım, *ma petite*, beslenmesi, çok iyi beslenmesi lazım. Şu anda yeşil salata ve suyla diyet yapmaya çalışan kadınlar gibisin. Karnın doyuyormuş gibi hissediyorsun ama bedenin her halükarda ölüyor."

"Ben ölmüyorum," dedim.

"Doğru ama gücün yeni bir *pomme de sang* arıyor. Ne olduğunu anlamıyor musun, *ma petite*? *Ardeur* senin için aramaya başladı."

"Şimdi kafam iyice karıştı."

"Augustine'in kontrolü kaybetmesi normal bir şey değil. İki bin yaşında, *ma petite*, Belle'nin yarattığı ilk vampirlerden. Bu akşamki gibi hataları sık yaparsan bu kadar uzun süre yaşayamazsın."

"Belle onunla ve benimle uğraştı."

Jean-Claude olumsuzca başını iki yana salladı. "Belle ortaya çıkmadan *Ardeur*'ü uyandıran Augustine'di, değil mi?"

"Evet, istediğini yapabileceğini ve kimsenin kendisine kızamayacağını söyledi."

Jean-Claude bir kahkaha attı, bu sefer neşeliydi. İsterse kahkahalarını kontrol edebiliyordu. "Henüz seni iyi tanımıyor. Ben Augustine'in dostum olduğunu söylerken, ciddiydim. Bir şeyler yolunda gitseydi, misafir olarak sınırlarını zorlamazdı."

"Yolunda gitmeyen nedir?"

"*Ardeur*'ün daha fazla yiyeceğe ihtiyacı var, *ma petite.* Bütün yırtıcılar gibi de kendine av arıyor."

"*Ardeur* sadece metafizik bir yetenek Jean-Claude, gerçek bir varlık değil."

Jean-Claude bana bir bakış attı, alaycı bir bakıştı. "*Ardeur*'ün ne olduğunu sen de çok iyi biliyorsun, *ma petite.* Taşıdığın yaratıklar gibi onun da kendine has düşünceleri olduğunu biliyorsun. Sanırım *ardeur,* yaratıkların yapamadığı bir şeyi yapabiliyor. Sanırım, yere kırmızı halı seriyor."

"Kırmızı halı mı?"

İç geçirdi, çenesi suya değene kadar suya battı. "Meng Die'yi sevmeyebilirsin ama yatakta... yetenekli bir kadındır. Sadece senin sevgilin olmak için Requiem'in onun yatağını terkedeceğini sanmıyorum. Augustine'in de kasıtlı olarak *ardeur*'ü uyandırıp bana hakaret edeceğine inanmıyorum. Çünkü o sana saldırarak aslında bana saldırdı. Bunu kasten yaptı."

"Kendisiyle beslenmemi söyledi. Böylece savaşı kazanacağımı ve sen içeriye girdiğinde kendisinin kaybedeceğini dile getirdi."

Jean-Claude birden doğrulunca yüzüme sular sıçradı. Gözlerimi ovaladım. Jean-Claude, "Bunu söyledi mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Hala gözlerimdeki suyu temizlemeye çalışıyordum. "Evet."

"O zaman korktuğum gibi. *Ardeur* ihtiyacı olanı arıyor."

"*Ardeur*'ün bir tür feromon salgıladığını mı söylüyorsun?"

"Kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Feromon hayvanların salgıladığı bir tür kimyasal veya hormondur. Koku karşı cinsi etkiler. Sanırım ilk güvelerde keşfedilmişti."

"Evet, o zaman feromon gibi bir şey, evet."

"Seninle aynı fikirde değilim. Söyler misin, o zaman neden belirli insanlar üzerinde etkili oluyor? Demek istediğim, Clay üzerinde işe yaramadı ve Graham sadece seks yapmak istiyordu. Neden Auggie ve Requiem?"

"Ortak yanları nedir?" diye sordu.

"İkisi de Belle'nin soyundan geliyor ve ikisi de başvampir. Londra'dan gelenler sayesinde şehirde bu tanıma uyan birkaç vampir daha var ama onlar benim etrafımda pervane olmuyor."

"Ama onlar Augustine ve Requiem'in seviyesinde değiller."

"*Ardeur*'ün güçlü olanları seçtiğini mi söylüyorsun?"

"Bu sadece bir teori."

Biraz düşünüp Jean-Claude'a baktım. "Eğer söylediğin gibiyse ki öyle olduğunu söylemiyorum, o zaman sadece Belle'nin soyundan gelen vampirler veya başvampirler üzerinde mi işe yarıyor?"

"Bilmiyorum."

"O zaman yarın akşamki partiden önce emin olmalıyız," dedim. "*Ardeur* belirli bir güç seviyesine ulaşmış baş-

vampirleri etkiliyorsa o zaman yarın akşamki partiye gidemem. Burası şehirlerin başvampirleri ile dolacak. Hepsi birden benim sevgilim olmaya karar verirse bu çok kötü olur."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Ortak bir yönleri daha var, *ma petite*."

"Nedir?"

"İkisi de *ardeur*'ü taşıyan vampirlerle birlikte oldu."

"Vampirler dedin, çoğul kullandın. Sadece Belle'den bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Requiem'in bir aşığı vardı, Julianna, Asher ve benim için neyse, bu kadın da Requiem için oydu. Adı Ligeia'ydı."

"Requiem bana Belle'nin kıskançlık krizine girerek Ligeia'yı öldürdüğünü söylemişti."

"*Oui*. Ligeia onun soyundan gelip *ardeur*'ü miras edinen tek kadındı. Belle'nin, senin ve benim taşıdığım gibi kusursuz bir *ardeur* değildi ama daha fazlası var. Requiem, onun için Belle'nin yatağını reddetti."

"Belle de bu yüzden Ligeia'yı öldürdü, öyle mi?"

"Belle'nin zihninin içindeydin, *ma petite*, nasıl oluyor da hala bu gibi şeylere şaşırabiliyorsun?"

Doğru söylüyordu. "Bu, iki bin senelik bir vampir için bile acımasızca bir eylem," dedim.

Başıyla onayladı. "*Oui* ama eskilerin birçoğu acımasızdır." Elini bana uzattı.

Bir an için eline baktım, sonra uzanıp tuttum. Jean-Claude suda beni kendine çekti ve bedenine yasladı. Beni göğsüne yaslamasına ve kollarına almasına izin verdim. "Korkuyorsun," dedim. Yanağımda göğsünün sertliğini hissediyordum.

"*Oui*, korkuyorum."

"Neden?"

"*Ardeur*'ün tadına bakan ve başvampir olan başkaları da var. Teorimizi test etmeliyiz, *ma petite* ama bunu yaparken seni kalıcı olarak birine bağlama ihtimali var, ya da birini sana."

"Auggie bana bağlanmadı."

"Bizi terketmek istemedi, *ma petite*. Kendine gelmezse o zaman Belle'nin kurbanları gibi olacak, sonsuza kadar bizi arzulayacak ve yeniden bizimle birlikte olmak için her şeyi yapacak."

"Üzgün gibisin."

"Augustine benim dostum. Belle gibi onu kölem yapmak istemem. Belle'nin kurbanlarının her şeyi feda ettiğine, bir kez daha onunla birlikte olmak için verdikleri bütün sözleri bozduklarına ve herkese ihanet ettiklerine şahit oldum." Bana biraz daha sarıldı. "Bu, asla sahip olmayı arzulamadığım bir güç."

"Ama *ardeur*'e sahipsin."

"*Oui* ama böyle bir seviyeye ancak Belle çıkabilir. Hepimiz böyle bir şeyi sadece Belle Morte'nin yapabileceğine inanıyorduk."

"Bunu istemiyorsun."

"Kimsenin bana veya benim insanlarıma meydan okuyamaması için çok güçlü olmak istiyorum ama bir yandan da bundan korkuyorum, sonuçları çok ama çok kötü olabilir."

Kulağımdaki kalp atışları hızlandı. En başından beri atıyor muydu yoksa yeni mi atmaya başlamıştı? "Kötü mü, nasıl?"

"Avrupa'da benim artan gücümden şimdiden korkanlar var. Benim Belle'nin seviyesinde bir güce sahip olduğum açığa çıkarsa konseydeki terazinin dengesi değişir. Belle'nin bir dönem Avrupa'da sahip olduğu güce benim Amerika'da sahip olmamam için bizi öldürmeye karar verebilirler. Ya da diğer Amerikan başvampirler, Avrupa konseyinin zorba üyeleri gibi olacağımızı düşünerek bizi öldürmek isteyebilir."

"Bunun gerçekleşme ihtimali nedir?"

"Olası."

"Ne kadar olası?" diye sordum. Muhtemel hamileliğim başımızdaki en büyük felaket değildi demek.

"Bu yeni güçleri anlamalıyız, en kısa süre içerisinde, *ma petite*. Sen yarın akşamki partiye gitmeden önce bir başvampirle deneme yapmamız gerek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz."

Kapının diğer tarafından sesler geldi. Claudia, "İçeriye giremezsin!" diye bağırdı.

Richard'ın sesi geldi. "O zaman beni durdur."

Jean-Claude iç geçirdi, bense suya biraz daha gömüldüm. Bu akşam Richard'la kavga etmek istemiyordum. Ses tonundan anladığım kadarıyla başka seçeneğimiz yoktu.

Jean-Claude, "Bırak içeriye girsin, Claudia," diye seslendi.

Kapı açıldı. Richard'a güvenmiyormuş gibi içeriye önce Claudia girdi. Richard'ın gücü bir orman yangınının sıcaklığı gibi içeriye doldu. Önüne çıkan herkesi boğup öldürebilecek bir güçtü. Bizimle birlikte onun güç seviyesi de artmıştı. Bu durumun başımıza ne gibi dertler açacağını öğrenmek üzereydik.

11

Claudia, Richard'la küvetin arasında duruyor, Richard'dan on santimetre daha uzun olduğu için adamı görmemize engel oluyordu. En azından bir kısmını. Claudia ciddi ağırlık çalışan bir kadındı, fakat Richard'ın da omuzları genişti. Omuzları ve bedeninin alt kısmından anladığım kadarıyla kot pantolon ve kırmızı bir tişört giymişti. Kapıda bir siyahlık vardı, diğer korumalar ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bazıları kurtadamdı ve Richard onların Ulfric'iydi, kimse kralının karşına çıkıp bu durumdan sağ kurtulamazdı.

Gücü görünmez bir ateş gibi odayı kavurdu. Sanki küvetteki suyu da kaynatacaktı. Sonra, bunun Richard'ın gücü olmadığını farkettim. Claudia aylardır, belki de bir senedir, benim korumalığımı yapıyordu. Bu ana kadar da uzun ve kaslı bedenin içinde ne kadar güç barındırdığını

farketmemiştim. Odayı kasıp kavuran Claudia'nın gücüydü. Sadece fiziksel kastan ibaret değildi. İçeride nefes almak güçtü. Sanki hava içime çekmek için fazla sıcaktı ve üfleyerek içmek zorunda kalınan kahve gibiydi. Richard'ın dışarıda ne yaptığını bilmiyordum ama Claudia kalkanlarını indirip gücünü göstermişti. Bu bir uyarı olmalıydı.

Claudia'nın sesi içeriye doldu. "Kendini kontrol ettiğini ispatlayana kadar daha fazla ilerleyemezsin." Dizlerini kırdı, bedeni yarı çömelmiş pozisyondaydı, küvetle rakibinin arasına girmişti. Dövüş pozisyonuydu. Tanrım.

Richard, "Çekil!" diye bağırdı. Kükremesi iyiye işaret değildi.

Jean-Claude ve ben birbirimize baktık. Jean-Claude hafifçe omzunu silkti. Ben şansımı denedim. "Richard," dedim. Sesimi yükseltip ismini üç kez daha tekrarladıktan sonra bir cevap alabildim.

Richard, "Kadına önümden çekilmesini söyle Anita," diye kükredi.

"Çekilirse ne yapacaksın?"

Yanan gücün duraksadığını, biraz zayıfladığını hissettim. Sesi hala kükrer gibi çıkıyordu ama kendinden emin değildi. "Bilmiyorum." Bize ulaşmayı aklına getirmemiş gibi bir cevaptı. Bu, Richard değildi. Richard plan yapmadan eyleme geçmezdi.

"Bize zarar vermeyi deneyecek misin?" diye sordum. Claudia'nın yanından Richard'a bakmak için sudan biraz çıktım. Suratını gördüm. Dalgalı saçları dağınık, kahverengi ve altın renkli bir karışımdı. Güneş ışığı altında kahverengiden çok altın renk açığa çıkar, bir kısmı bakınmsı kırmızılığa bürünürdü. Saçları kahverengiydi, sanki san-

şın mı yoksa kumral mı olmalı, karar verememişti. Şimdi geniş omuzlarına düşecek kadar uzamıştı. Üzerindeki parlak kırmızı tişörtün kol kısımları gergindi, çünkü ellerini çok sıkı yumruk yapmıştı. Tişörtün dikişleri kasların baskısına dayanamayacak gibiydi. Teni kırmızı tişörtle daha da esmer duruyordu. Bana bakıp tüm gücünü bana odakladı. Omurgamdan aşağıya doğru soğuk terler akmaya başladı. Gözleri kurdun gözleriydi. Kehribar renginde, altın rengindeydi, insan gözleri değildi. Değişimin başlangıcındaydı. Claudia'nın tetikte olmasına şaşırmamak lazımdı.

Çenesindeki gamze genelde elmacık kemiklerinin keskin mükemmelliğini ve yüzünün kusursuz erkeksi görüntüsünü yumuşatırdı. Richard, hayatımdaki diğer bütün erkeklerin aksine, yakışıklı ama sevimli değildi. Hiçbir şekilde, arkadan bakarken bile, saçı uzun olsa bile, Richard'ı kadın zannetmek mümkün değildi. Vücudu fazla erkeksiydi. Bu akşam gamzesi hiçbir şeyi yumuşatmıyordu, çünkü yüzündeki öfke çok saftı. Öfkesi gücünü mü besliyordu yoksa tam tersi miydi? Kim bilebilirdi, kimin umrumdaydı? Her halükarda, tehlikeliydi.

Claudia, "Kendini kontrol et, Ulfric," dedi.

Richard kehribar renkli gözlerini Claudia'ya çevirdi. "Etmezsem ne olur?" Richard'ı ilk kez dövüşmeye bu kadar hevesli görüyordum. Bu, ona hiç benzemiyordu. Bana benziyordu.

Jean-Claude ve ben aynı anda küvetten çıktık. Jean-Claude büyük ve uzun tüylü havlulardan birine uzanıp sudan çıkarken havluyu beline sardı. Şekil-değiştirenler genelde çıplaklıktan rahatsız olmazdı ama bu akşam olabilirlerdi. En azından Jean-Claude'dan rahatsız olabilirlerdi.

Richard homofobik bir adamdı ve bu durum bu akşam bizim lehimize olmazdı.

Küvetin kenarındaki silahıma veya bıçağıma uzanmadım. Richard'ı öldürmezdim, bunu o da biliyordu. Öncelikle, içimizden birisi ölürse, vampir bağları sayesinde hepimiz ölebilirdik. Ayrıca, çoğu zaman onu öldüremeyecek kadar çok seviyordum. Gerçi şimdi o anlardan biri değildi. Şimdi, kontrolünü bu kadar sık kaybetmemesini ve daha fazla terapi almasını arzuladığım zamanlardandı. Terapi görüyordu ama görünüşe göre bunun bu akşam Jean-Claude ve benim hakkımda hissettiklerine bir faydası olmamıştı. Güç üçlememizin üçüncü ayağıydı. Gücümüzü paylaştığımız diğer insanlara göre Richard daha çok şey hissetmiş, yaptığımız şeyden daha fazla fiziksel geribesleme almış olmalıydı. Bu durumdan en çok nefret edecek kişiydi ve en kusursuz bağı kuran o olmuştu. Adil değildi ama gerçekti.

Jean-Claude aynalı duvarın dibinde kaldı. Burası durabileceği en geniş yerdi. Bana bir havlu uzattı ama aynadaki yansımamı gördüm. Siyah mermerlerle çevrelenmiştim, çıplaktım, üzerimden sular damlıyor, bedenim parıldıyordu. Saçlarım kafama yapıştığı için solgun yüzümde gözlerim daha büyük ve daha koyu renkli duruyordu. Ben erkeklerim duştan veya küvetten yeni çıktığı zaman buna dayanamazdım. Çıplak tenin üzerinde kayan su damlaları şehvetimi körüklerdi. Umarım Richard da benim için aynı şeyleri hissederdi.

"Bir daha söylemeyeceğim, önümden çekil!"

"O sadece işini yapıyor, *mon ami*."

Richard, "Kes sesini," diye kükredi. "Kes sesini, sesini duymak istemiyorum."

Aman Tanrım. Kapıya en yakın yerden küvetle duvarın arasından geçtim. Beyaz ve gümüş renkli damarları olan soğuk mermerle çevrelenmek için yükseltilmiş platformun üzerinde durdum. Nabzım gırtlağımda atıyordu, çünkü biraz daha yakına girince gücün sıcaklığı da artmıştı, tenim bu duruma isyan ederken alevlere doğru yürümek gibiydi.

"Richard." Fısıldadım ama beni duydu.

Öfkeli yüzünü bana döndüğünde beni gördü. Gözlerinde tarifsiz bir acı vardı. Şanki beni görmek kalbine bir bıçak saplamıştı. Sebep olduğum acı için üzgündüm ama tepkisi beni mutlu etti. Bir şekil-değiştiren için öfkeden başka her duygu daha iyiydi. Öfke yaratığı en çabuk besleyendi. İşleri biraz yavaşlatmamız gerekiyordu.

"Bunu nasıl yaparsın? Bunu onunla nasıl yaparsın?" Auggie'den bahsettiğini sanıyordum fakat parmağıyla Jean-Claude'u işaret etti.

"Tam olarak neden bahsettiğini anlayamadım, Richard."

"Benimle oyun oynama Anita." Şimdi bağırıyordu. Eliyle yüzünü kapattı ve bir adım geriledi. Çığlık attı, kelimesiz, acı dolu bir çığlıktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir kez daha çığlık attı. Gücü odayı doldurdu. Sanki hepimiz kaynar suyun içine atılmıştık. Derim kızarıyor gibiydi. Richard'ın gücünü daha önce de hissetmiştim ama böyle değil. Auggie ile beslenmemizden ne kadar güç kazanmıştı?

Claudia pozisyonunu değiştirmemişti. Bunun için onu suçlayamazdım. Graham kapının hemen içindeydi. Çıplak kollarını ovuşturuyordu ve tedirgindi. Richard'a bağlılık yemini etmişti ama bizi korumak için para alıyordu. Aynı zamanda, Richard'ın bana zarar vermesine izin ve-

rirse, Ulfric'in kendisini asla affetmeyeceğini de biliyordu. Jean-Claude için aynı şeyi söylemem mümkün değildi ama söz konusu bensem, daha sonra bundan pişman olur ve pişmanlığının cezasını herkese ödetirdi. Lisandro da içeride, lavabonun yanındaydı. Yüzünde kararsızlıktan eser yoktu. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Erkek fareadamlar içerisinde en uzun saçlı olandı. Claudia saldır derse, saldıracaktı. Clay kapının eşiğindeydi ve en az Graham kadar tedirgindi. Burada daha az kurtadama, daha fazla fareadam ve çakaladama, tereddüt etmeyecek korumalara ihtiyacımız vardı.

Richard ellerini indirdi, gözleri çikolata kahverengisiydi. Korkunç ve kavurucu öfkesinin bir kısmını yutmuştu. "Chicago'nun başvampirine tecavüz etmesine yardım ettin." Artık bağırmıyordu ama keşke bağırsaydı. Yüzünde acı çektiğini görmektense bağırdığını duymak daha iyiydi.

Söylediği şey anlamsızdı. "Bu bir tecavüz değildi, Richard. Bunu sen de biliyorsun. Auggie'nin hissettiklerinin bir kısmını sen de hissettin. Lanet olsun, Richard, her şeyi Auggie başlattı. *Ardeur*'ü kasıtlı olarak uyandırıp benim karşıma çıktı."

Richard bana baktı. Bana inanmak istiyor fakat bundan korkuyordu sanki. "Benim birine tecavüz edeceğime inanıyor musun?"

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır, ama o eder." Hala yakınımda duran Jean-Claude'u işaret etti.

Jean-Claude'un sesi duygudan yoksundu. "Yüzyıllar boyunca birçok şey yaptım, Richard ama kimseye tecavüz etmedim."

Jean-Claude'un Auggie'yle anıları aklıma geldi. Belle, Jean-Claude'dan Auggie'ye tecavüz etmesini istemiş, Jean-Claude bunu daha nazik bir şeye dönüştürmüştü. Belle izlerken elinden geldiğince nazik olmaya çalışmıştı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ancak Jean-Claude ve Auggie'nin daha önce ilişki yaşadıklarından bahsetmenin bir faydası olmayacağını biliyordum.

"Görüyor musun Anita, sen de onu savunamıyorsun."

"Onu savunuyorum. Jean-Claude'un birçok hatası olabilir ama tecavüz asla bunlardan biri değil."

"Bir saniye önce söyleyeceğin şey bu değildi." Hala yerdeydi ama sakinleşiyor, öfkesini yutuyordu. Onu Thronnes Rokke Klanı'nın Ulfric'i yapan kontrolü kullanıyordu.

Claudia bana bakarken Richard'ı da görebilmek için biraz yana çekildi. Başımla onayladım ve ekledim. "Sanırım Clay ve Graham'ın da yapacak başka işleri vardır."

Claudia başıyla onayladı ve adamları dışarıya çıkarttı. Yerlerini çelişkide kalmayan iki yeni koruma aldı. Ne demeye çalıştığımı anlamıştı. Richard ne yaptığımı anladıysa da, hiçbir tepki vermeyip gözlerini bile kırpmadı.

"Seni kızdırmayacak uygun sözcükleri bulmaya çalışıyorum, Richard. Hepsi bu."

Richard derin bir nefes alırken omuzları titredi. "Tamam." Sesi şimdi kendisine ait gibiydi ve artık kükremiyordu. "Gerçekten savaşı başlatan diğer başvampir miydi?"

Başımla onayladım. Anlaşmazlığın nereden çıktığına ilişkin teorimizi yalnız kalana kadar dile getiremezdim. "Gücünü hissettin, Richard. Dövüşmek zorunda kalsaydık, vampir vampire gerçek bir dövüşten bahsediyorum, sence kazanabilir miydik?"

Richard bacaklarının üzerinde hareketsiz duran ellerine baktı. "Sanmıyorum."

"*Ardeur*'ü uyandırdı. Onunla beslenirsem o kaybederdi."

Richard başıyla onayladı. "Yiyecek baskın olamaz, biliyorum." Benim arkamdaki Jean-Claude'a baktı. "Neden *ardeur*'ü uyandırdı? Neden kaybedeceği bir savaşı başlattı?"

Jean-Claude, "Kazanmak istediğini sanmıyorum," dedi.

Richard, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

"Zaten bir bölgenin efendisi. Seninkine değmeyen ikinci bir bölgeyi kontrol edemezsin, kurallar buna izin vermez. Onun bölgesiyle bizimki arasında başka yerler var. Bu yüzden beni yenerse hiçbir şey kazanamazdı. Ama *ardeur*'e yenilirse..."

"Anita'yı kazanırdı."

"*Ardeur*'ü taşıyan Belle Morte'nin soyundan bir kadın, evet."

Richard, "Augustine'i dostun sanıyordum," dedi.

"Öyle olduğuna inanıyorum." Jean-Claude iç geçirdi. "Bu sohbet için yalnız kalmamız lazım, Claudia, izin verir misin?"

Claudia bana baktı, Jean-Claude'a bakmadı. Bu kadını seviyordum. "Sorun değil."

Claudia iç geçirdi. "Kapının hemen önünde olacağız ama güç seviyesi yeniden artarsa, içeriye gireriz."

"Anlaştık," dedim.

Richard, "Kendimi kontrol ederim," dedi.

Claudia, "Tabii ki," dedi. Kapıya doğru adım attı. Lisandro kapıya doğru geri çekilirken bize baktı. Bakışı bir korumanın bakışı değildi. Daha önce çıplak görmediği

bir kadını çıplak gören bir erkeğin bakışıydı. Bunu görene kadar odadaki diğer erkekler hiç aklıma gelmemişti. Tek düşündüğüm Richard'dı ve diğerleri benim için sadece bir haremağası gibiydi. Ancak Lisandro bakışıyla iki kuralı ihlal etmişti. Birincisi, şekil-değiştirenler çıplaklıktan etkilenmezdi, çünkü kendileri de çoğu zaman çıplaktı. İkincisi, bir korumanın beni korunması gereken biri olarak görmesi gerekiyordu, arzuladığı biri olarak değil. Önünde çıplak dans etse bile, bir koruma müşterisine kötü gözle bakmazdı, çünkü bu kadının sorunuydu, kendi sorunu değildi. Koruduğun kimselerle ilişkiye giremezdin çünkü ilişkiye girerken onları koruyamazdın. Bu durumun istisnaları vardı belki ama Lisandro bu istisnalardan biri değildi. Bana nasıl baktığını gördüğümü belli eden bir bakış attım. Gülümsedi, pişmanlığını belli eden bir gülümsemeydi. Harika.

Korumalar kapıyı arkalarından kapattı ve içeride yalnız kaldık. Hiçbirimiz kımıldamadık. Sanki yalnız kalınca ne yapmamız gerektiğini bilemiyorduk.

Ağır sessizliği bozan Richard oldu. "Üzerine en azından bir havlu alamaz mısın Anita? Lütfen!" Kibarca sormak acı veriyormuş gibi sonuna lütfeni eklemişti. Sanırım hala bana öfkeliydi. Yaratığını bastırmayı öğrendiği gibi öfkesini de bastırmıştı. Bir gün öfkesini tamamen kontrol edemezse neler olur diye düşünmekten kendimi alamadım. Eskiden Richard'ın bana asla zarar vermeyeceğine inanırdım ama artık gerçeği biliyordum. Bana bilerek zarar vermezdi, fakat eylemlerini her zaman kontrol edemiyordu.

Jean-Claude bana bir havlu uzattı. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bana yardımcı

olmayıp bir ipucu bile vermedi ama yüzünde Richard'ı kızdıracak bir ifade de yoktu. Sanırım ikimiz de Richard'ın yanında aşırı dikkatliydik.

Büyük bir havluydu. Koltuk altlarımdan bileklerime kadar örtündüm. Havlunun ucunu da güvenceye aldıktan sonra, tamamen giyinik gibiydim.

Richard, "Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil," dedim. Mermerin kenarına oturup havlunun ucunu altıma aldım. Mermer çıplak oturmak için fazla soğuktu.

Jean-Claude bana daha küçük bir havlu daha uzattı. Havluyu aldım, benzer bir havluyu saçına sardığını gördüm. Haklıydı, saçlarımı iyice kurutmazsam, ertesi gün düzelmezdi.

Richard, "Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu.

Havlunun altından, havluyu kafama sararken Richard'a baktım. "Ne yapıyoruz?"

"Hiçbir şey olmamış gibi saçlarınızı kurutuyorsunuz."

Havluyu kafama bağladım ve Jean-Claude'la göze göze geldim. Ne demek istediğimi anladı. "Saçlarımızı kurutmasak bile, bu yaşananları değiştirmez, Richard. Hayatımızda başka şeyler yolunda gitmiyor diye her zaman yaptığımız şeyleri bırakacak değiliz."

Richard yere çömelmekten vazgeçip oturur pozisyona geçti. Dizlerini kucakladı. Bu, baskın Richard'ın değil Nathaniel'ın yapacağı bir şeydi. Bu akşam bizimle ne yaşadıysa, hala kendine gelememişti.

Jean-Claude gelip küvetin kenarında yanıma oturdu. Bana dokunmamaya özen gösterdi. Sadece havlunun üzerinden kalçalarımızın bir kısmı birbirine değiyordu. Jean-

Claude'un beni kollarına almasını istiyordum ama muhtemelen haklıydı. Richard birbirimize sarıldığımızı görmekten hoşlanmazdı.

"Yalnız kalmak istiyordunuz, kaldık, o zaman konuşun." Aramızda vampir bağları olmasının kötü yanlarından biri de kişiliklerimizi de paylaşıyor olmamızdı. Benim sabırsızlığımı ve öfkemi kontrol edemeyişimin bir kısmı Richard'a geçmiş gibiydi. Bir kurtadam için kötü bir kombinasyondu. Neyi alacağımızı biz seçemiyorduk.

"*Ma petite*, Richard'a ve bana, ben gelmeden önce olanları anlatır mısın?" Jean-Claude ortaya çıkmadan önce yaşananların mümkün olduğunca kısa bir özetini geçtim. Konuşmamın arasında bir yerde Jean-Claude'a yaslandım. Bu kadar yakın olup dokunmamak bana ters geldi. Kolunu omzuma koydu.

Richard bunu farketmedi. "Samuel ve Augustine'in dostun olduğunu sanıyordum."

"Öyleler."

Richard benim aklıma gelen dile getirdi. "Bunlar senin dostunsa Jean-Claude, diğer şehirlerin başvampirleri ne yapacak?"

"Bunu ben de düşündüm," dedim. "Demek istediğim, bunlar senin arkadaşlarınsa düşmanların bizi öldürmeye çalışır herhalde."

"Bu akşamki küçük toplantımızın sebeplerinden biri de *ma petite*'in diğer şehirlerin başvampirlerine ne tepki vereceği."

Richard, "Bu hiç iyi olmayacak," dedi.

Jean-Claude, "Bunu bilemeyiz," dedi. Öne eğildi ve beni küvetin kenarından aşağıya düşürmemek için koluna

yatırdı. Jean-Claude akşam yaşanan dramı kendi bakış açısıyla anlatmaya başladı ama Richard araya girdi.

"Sen Anita'ya dokunduktan sonra yaşananların büyük bir kısmını hissettim. Tekrar anlatmana gerek yok."

Jean-Claude, "Nasıl istersen," dedi. "Önemli olan, bizim Belle Morte gibi Augustine'in de aklını başından almamız."

Richard, "Buna itirazım olmaz," dedi. Küvetin etrafındaki mermere omzunu dayadı. İstese uzanıp bize dokunabilecek kadar yakındı ama mesafeyi kapatmaya çalışmadı. O bunu yapmadığı için, biz de yapmadık.

"Belle'nin kendisine müttefikler edindiği gibi Augustine gerçekten bizimse, diğer şehirlerin efendileri bizi test etmeye çalışmayabilir. Bizden korkacaklar, Richard. En ufak bir dokunuşumuzdan çekinecekler."

Richard kaşlarını çattı. Saçlarının kalın dalgalarına dokunmak istiyordum ama elimi Jean-Claude'un bileğinden kaldırmadım, diğer elim de kucağımdaydı. "Ama sen bu başvampirler toplantısını kabul etmeden önce bize, herkesin hal ve tavırlarına dikkat edeceğini söylemiştin. Çünkü kendilerinden birini Anita'ya *pomme de sang* olarak teklif edeceklerdi. Şimdi Anita'ya dokunan ilk iki başvampir bütün kuralları hiçe saydı."

"Bunun bir sebebi olabilir bence."

Richard benimkine benzer şüpheci bir bakış attı. "Sebep mi?"

Jean-Claude, *ardeur*'ün güçlü av peşinde olduğuna ilişkin teorisini anlattı.

"Ama bu durumda, diğer şehirlerin başvampirlerinden ona dokunan herkes, onun aklını başından almaya mı çalışacak?"

Jean-Claude, "Sadece başvampirler değil," dedi. Meng Die ve Requiem'den bahsetti. "Bu ikisi bizim soyumuzdan geldiği ve daha önce birkaç kez *ardeur*'ün tadına baktığı için Anita'dan etkilenmiş olabilir."

"Asher da öyle ama o aklını kaçırmadı."

"Asher bizim yanımıza geldiği günden beri *ma petite*'in çekimindeydi."

Richard, "Anita'yı seninle ve Julianna'la yaşadıklarını tekrar yaşamak için bir fırsat olarak görüyor," dedi. Bize dokunmadan yakınımıza girebileceği kadar girmişti. Bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

"Evet, bir de benim yatağıma ancak Anita'nın sayesinde girebilir ama ya bundan fazlası varsa, Richard?"

Araya girmek zorunda kaldım. "Requiem yeni gelen Londra vampirleri arasında *ardeur*'ün tadına bakan tek vampir değil ve hepsi Belle'nin soyundan geliyor. Hepsi benden etkilenmiş gibi durmuyor."

"Belki de tetiklenmeden önce sendeki *ardeur*'ün bir parça da olsa tadına bakmaları gerekiyordur."

Richard, "Belki de yanılıyorsun," dedi. "Belki senin hiç dostun yoktur. Bu adamları ne zamandan beri görmüyorsun?"

Jean-Claude zarif bir biçimde omzunu silkti. "Augustine'i yüz yıldır görmüyorum, Samuel'i de bu ülkeye geldiğimden beri."

Jean-Claude'a baktım. "Jean-Claude, birinin yüz sene önce dostun olması bu süre içerisinde değişmediği anlamına gelmez."

Güzel noktaya parmak basmışım gibi başıyla onayladı. "Belki ama Augustine'le beraberken bir şey hissettim. Muazzam bir güçtü. *Ardeur*'ün yeni güçlere uzandığına inanı-

yorum. Yeni bir şeye dönüşüyor ya da en azından bu bizim için yeni bir şey."

"Ya Auggie'nin aklını tamamen başından almadıysak?"

"O zaman bu akşam yaşadıklarımızın düşündüğüm gibi büyük etkisi olmaz."

"Richard'a diğer kısmı da anlat. Başka bir şehrin başvampirinin de aklını başından alırsak, Avrupa'daki konseyin bunu tehlike olarak görebileceği ve bizi yok etmek için bunu kullanabileceğini söylemiştin. Belki de Amerika'daki komşularımız biz onları kontrol etmeden, onlar bizi öldürmeye karar verebilir, demiştin."

Richard söylediklerime inanmıyormuş gibi bize baktı. "Bu durumda ya kaybedeceğiz ya kaybedeceğiz. Onları buraya neden çağırdın Jean-Claude?"

"Çünkü onların buradaki varlığı dans gecesinin önemli bir parçası. Bir sanatçı vampir oldu diye artık sahneye çıkamaması hiç de adil değil. Türümün, kanı ve gücü nasıl olursa olsun, tutkularının peşine düşebilmesini istiyorum. Kurtların için de aynı şey geçerli, birer yaratıktan fazlası olabilmeliyiz."

Ardeur'ün gücünün bale gösterisini gölgede bırakabileceğine ilişkin söylediklerini hatırladım. "Byron ile beslendiğimi biliyorum. O günden beri biraraya gelmedik."

"Ama o bir başvampir değil, *ma petite* ve asla olamayacak. Kendisi de bunun farkında."

"Anita'nın soyun üzerinde böyle bir etkisi varsa, yarın güvendeyiz demektir, çünkü senin soyundan başka başvampirler gelmeyecek."

"Ama bu ülkenin dört bir yanında Belle'nin soyundan başvampirler var. Yarın birisi bizimle olacaktır. Hatta bazıları bale grubunun üyesi."

"Öyleyse, ben evde kalıyorum," dedim.

"Sindrella baloya gelmek zorunda, *ma petite*."

"Nathaniel benim Sindrella değil Beyaz Atlı Prens olduğumu söyledi."

Jean-Claude gülümseyip bana sarıldı. "Tabii ki, *ma petite*, sen nasıl istersen." Evet, benimle dalga geçiyordu ve ben de ona izin verdim. "Ama bir şey değişmez. Yarın akşamki partiye gelmek zorundasın."

Richard'ın dizi bacağıma dokundu. Elleri hala kendi bacaklarındaydı. Çok sıkı tuttuğundan elleri gergindi. "Eğer partideki herkes üzerine atlayacaksa gidemez." Elini bacağıma doğru uzattı, sonra kendine hakim oldu ve elini geri çekti. Bana, bize dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Vampir bağları, en azından Belle'nin soyundan olanlarda, birbirine dokunma hissi uyandırıyordu. Bunun seksle bir ilgisi olmak zorunda değildi. Sadece dokununca kişi kendisini daha bir bütün hissediyordu. Richard'ın da içinden bana dokunmak geldiğini biliyordum, fakat Jean-Claude'un yanındayken de benzer şeyler hissedip hissetmediğini sormaya hiç cesaret edememiştim. Eğer öyleyse, bu durum Augustine hakkında çılgına dönmesini açıklayabilirdi.

"Kampımızda Requiem'e benzer güçleri olan başvampirler var, *ardeur*'ün tadına bakmış kişiler. Hatta içlerinden biri Belle'nin soyundan."

Başımı iki yana salladım. "London'dan bahsediyorsan unut gitsin. Beni korkutuyor."

Richard da başını iki yana salladı. "Hayır."

"Doğruyu söylemek gerekirse, onu neden yanımıza aldığını bilmiyorum Jean-Claude. Demek istediğim, kendi

sevgilisi bile ona *Karanlık Şövalye* diyor. Sanırım bunun bir anlamı var."

Jean-Claude iç geçirdi ve sırtını duvara yasladı. "Efendileri infaz edilince, Belle Morte'nin kendi soyundan gelen herkesi yanına çağırdığını biliyorsun. İnsanları ondan kurtarmayı reddetmem mümkün müydü?"

"Evet, ama Belle'nin yanında London çok rahat ederdi. Tam ona göre bir yer."

"Onun yanına geri dönmek istemiyordu. Benimle telefonda konuştu, Belle'nin yanına geri dönmesine izin vermemem için yalvardı. Biliyorsun, *ma petite*, London birkaç yıllığına Belle'ye verildi, sonra Belle onu sürgüne gönderdi. Onu yanına çağırmak istedi ama yeni efendisi buna izin vermedi."

Richard, "Neden?" diye sordu. "Auggie geri dönmek için her şeyi yapar. Belle'yi ne kadar özlediğini hissettim." Ürperdi. "Bir tür bağımlılık gibi."

"*Oui, mon ami, exactement*, London'un geri dönmek istememesinin sebebi de bu. Tedavi görmüş bir alkol bağımlısı gibiydi. Yeniden alkole başlarsa, bunu bir daha durduracak gücü olup olmayacağını bilemiyordu. Onu nasıl kendi haline bırakabilirdim?"

Richard, "Bu senin için bile aşırı duygusal bir yaklaşım," dedi.

Jean-Claude, Richard'a dostça olmayan bir bakış attı. "Mümkünse insanlara iyilik yapmayı tercih ederim, Richard."

Richard iç geçirip alnını dizlerine koydu. "Tanrım, bu işin içinden nasıl çıkacağız?"

"Kampımızda *ardeur*'ün tadına bakmış ama Belle'nin soyundan gelmeyen başvampirler olduğunu söylerken

kimden bahsediyorsun?" Belle'den gelmeyen başvampirler listemiz çok uzun değildi.

"Wicked ve Truth," dedi.

Kafasını kaldıran Richard oldu. "Hayır, kesinlikle, hayır." Sonra üzerinde düşündü. "Wicked olmaz."

Jean-Claude, "Truth olur mu?" diye sordu.

Richard'ın omuzları çöktü, kendini biraz daha sıkarsa parmaklarını kıracaktı. "Onu başka erkeklerle paylaşmamı istiyorsun. Bunun kim olacağına karar vermemi nasıl istersin?"

"Son bir ay içerisinde kaç kadınla birlikte oldun, Richard?"

Richard'ın gücü masum görünen bir duvarın içinden alev alev üzerimize doğru geldi. Birden gücünün kavurucu sıcaklığında kavrulmaya başladık.

"İçeride iyi misiniz?" Claudia kapının diğer tarafından seslendi.

Richard'a baktım. Başıyla onayladı.

"İyiyiz," dedim.

"Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet."

Kapının diğer tarafına sessizlik hakim oldu.

Richard, "Teşekkürler," dedi. Sonra tartışmaya geri döndü. Kızdığını anlamak için yüzüne bakmam gerekmiyordu. "Kadınlarla flört etmem konusunda hemfikirdik. Anita benim lupam ve Bolverk'im olacak ama evlenmek veya çocuk sahibi olmak istemiyor. Hepimiz bu konuda anlaşmıştık, şimdi bunu yüzüme vurmana gerek yok."

"Kendine zarar vereceksin, Richard," dedim. Ellerine baktı, renkleri iyice değişmeye başlamıştı.

Canının yandığını belli eden bir nefesle ellerini serbest bıraktı. Sonunda elini bacağıma koydu. Gücü binlerce minik böcek gibi derimi karıncalandırdı.

"Ay," dedim.

Yüzünü havluya sarınmış dizime dayadı. "Özür dilerim." Enerji sakinleşti ama hala sıcaktı. Sırtımdan terler akmaya başladı, artık acı vermiyordu. Yüzü hala dizimdeyken konuştu. "Auggie ile beslenmeniz güç seviyemi arttırdı. Ah Tanrım, gücün içime aktığını hissetmek güzeldi, hem de çok güzeldi, bunun için ne yaptığınızı bilmeme rağmen. Hala da kendimi harika hissediyorum." Omuzları titremeye başladı, ağladığını farkettim.

Saçlarına dokunup parmaklarımı kalın dalgaların arasında gezdirdim. "Richard, ah, Richard."

Kollarını bacaklarıma doladı, bana tutundu, yüzünü kucağıma koydu, kendisine dokunmama izin verdi. Jean-Claude dikkatlice elini Richard'ın sırtına koydu. Richard itiraz etmeyince sırtını okşadı. Arkadaşlar ve sevgililer için yapılan, hiçbir işe yaramayan türden bir okşamaydı. Ellerle çizilen sonsuz ve işe yaramaz daireler, her şeyin düzeleceğine söz verir gibiydi. Richard'ın saçlarını okşadım ve yüzündeki gözyaşlarını sildim. Arkadaşı olarak Richard'ı rahatlattık. Birbirimiz için başka ne olursak olalım, hala iyi arkadaştık.

12

Sonunda kendimizi yerde bulduk, Richard kucağıma sokulmuştu. Bense sıcak ve ipek bir sandalyeymiş gibi Jean-Claude'un çıplak göğsüne yaslanmıştım. Richard'ın tişörtü üzerinde değildi. Göğsünün ve omuzlarının sıcak kaslı pürüzsüzlüğü kucağımdaki havlunun üzerinde gözler önüne serilmişti. Bedenimin üst kısmı Richard'ınki gibi çıplaktı, birbirimize bu kadar sarılınca havlu yerinde durmamıştı. Richard sırtüstü yerde yatıyordu, gözleri huzurluydu, saçları yüzünü çevreleyen kahverengi ve altın renkli bir haleydi.

Ellerimi çıplak göğsünde gezdirdim, seks için değil, Richard'ı rahatlatmak için. Bütün şekil-değiştirenler böyleydi, dokunulmak hoşlarına giderdi, dokunmak ruh sağlıkları için gerekliydi. Sanki derileri normal bir insanınkinden daha açtı ve daha fazla dokunuşa ihtiyaç duyuyordu.

Richard kolunu havaya kaldırmış, saçlarımla oynuyordu. Saçlarım kıvır kıvır sıkı bukleler halinde kurumaya başlamıştı. Jean-Claude'un eli Richard'ın havaya kalkmış kolu üzerinde gezinerek kasların üzerinden geçti.

Kelimeler yoktu, sadece rahatlatıcı dokunuş vardı. Jean-Claude'un diğer eli omzumu ve kolumu okşuyor, Richard'a yaptığını taklit ediyordu. Sanırım Richard'ın birkaç dakika önce içeriye giriş tarzından sonra, hepimiz Jean-Claude'un kendisine dokunmasına izin vermesine çok şaşırmıştık. Birçok şekil-değiştirenin, cinsel tercihi ne olursa olsun, arkadaşlarına sarıldığına şahit olmuştum ama Richard'ın Jean-Claude'la diğer insanlarla olmayan sorunları vardı.

Richard'ın gözleri yukarıya kaydı. Arkada duran Jean-Claude'a baktığının farkındaydım. "Saçların en az Anita'nınkiler kadar dalgalı," dedi.

Bunu duyunca yüzünü daha iyi görebilmek için başımı yana yatırdım. Richard haklıydı, Jean-Claude'un saçları birbirine karışmış siyah buklelerden ibaretti. Her zamanki dalgalı gevşek bukleler değildi, benimkilere benziyordu. Saçlarının doğal kuruyan hali bile benim saç bakım ürünleriyle elde ettiğim sonuca yakındı. Benimkiler gibi siyah bir köpüğe dönüşmemişti. "Saçlarının doğal halini hiç görmedim mi?" diye sordum. Buklelerine baktım.

Gülümsedi, başka biri olsaydı utandığını söylerdim, ancak utanmak Jean-Claude'a uygun değildi. "Sanırım görmedin."

Richard'ın eli benim saçlarımı bırakıp Jean-Claude'unkilere uzandı. Parmaklarının arasına aldığı saç tellerini okşadı ve benimkine geri dönüp mukayese etti. "Saçlarının dokusu Anita'nınkinden ya da benimkinden daha yumu-

şak." Uzanıp ikimizin saçlarını birden elleri arasına aldı. Sanki aradaki farkı anlamaya çalışıyordu. "Normalde senin saçların daha ipeksi görünüyor ama şimdi Anita'nınkiyle arasındaki doku farkını anlamak için dokunmak gerekiyor."

Bedenime değen Jean-Claude donup kalmıştı. Sanırım nefes bile almıyordu. Her insanın kalbi gibi atan kalbinin atışı yavaşlamıştı. Richard kendi isteğiyle ona dokunduğu için hareketsiz kaldığını biliyordum. Richard'ı ürkütmek istemiyordu. Aynı zamanda kıpırdamayı kendisi de istemiyordu. Dört yüz senedir kusursuz bir aşık olan bir adam, şimdi Richard saçlarına dokunduğunda ne yapacağını bilemiyordu.

Çok cesur olup Richard'ı yeniden kızdırmak veya homofobik bir olasılıkla adamı ürkütmek istemiyordu. Richard bir kadın olsaydı, bunu ön sevişme gibi algılardı. Richard bir şekil-değiştiren olmasaydı, yine de bunu bir tür davet olarak algılayabilirdi ama şekil-değiştirenler dokunma bağımlısıydı. Dokunmak onlar için her zaman seks anlamına gelmezdi. Tıpkı bir insanın elini yalayan köpek için bunun özel bir anlamı olmaması gibi. Köpek terini yalar, bundan hoşlanırdı, fakat bunun seksle ilgisi yoktu. Kişiseldi. Seni sevmiyorlarsa sana dokunmazlardı.

Jean-Claude bana yaslandı ve hareketsiz kalışından Richard'ın kendisine dokunmasının onun için ne kadar çok şey ifade ettiğini anladım. Sakinliği ne yapacağını bilemediğini gösteriyordu. Yüzlerce yıldır insanları baştan çıkartan ve kusursuz bir aşık olan vampir, metafizik sevgilileri olarak kendi bölgesinden onu şaşırtabilecek iki kişiyi seçtiyse, bunu nasıl yorumlamak gerekirdi?

Kapı çalındı. Hepimizin nabzı bir anlığına durdu. Richard ellerini bizden çekti ve yüzünü kapıya döndü. Hala dizlerinin üzerindeydi.

Bir insanın nefes alışı gibi Jean-Claude'un bedeni yeniden hareketlendi. "Evet," dedi. Sesinde bir tür sabırsızlık vardı.

Claudia'nın sesi geldi. "Cape Cod'un başvampiri ve en büyük oğlu."

Jean-Claude'la göz göze geldim. Richard sadece kaşlarını çattı. "Neden geri döndüler?" diye sordu.

Jean-Claude, "Onlara sorabiliriz," dedi. Sesi birden o ipeksi duygusuzluğuna geri dönmüştü. Bir şeyleri gizlediği zaman kullandığı ses tonuydu. Samuel bu boş ses tonunun ne anlama geldiğini anlayacaktı. Sır, korku, veya zayıflık. Jean-Claude bu yüzden ses tonunu değiştirdi. Richard'dan, belki de benden gizleniyordu ama Samuel'den gizleyeceği bir şey yoktu ne de olsa. Bu haftasonunu başka bir felaket yaşamadan atlatırsak gerçekten çok şanslıydık. Metafizik ve politikanın kombinasyonuyla uğraşmak çok zordu.

"Hemen geliyoruz," diye seslendim. Hepimiz yerden kalktık. Richard tişörtüne uzandı ve kafasından geçirdi. Jean-Claude ve ben kapının arkasında asılı ropdöşambr ve sabahlığa uzandık. Jean-Claude'unki daha önce gördüğüm, hoşuma giden bir parçaydı. Siyah tüylü, ağır siyah brokarın yakası göğsünde üçgen bir kısmı cömertçe açığa çıkartıyordu. Kol kısımlarında daha fazla tüy vardı. Daha önce tüylerin bedenimde gezinişini hatırladım. Üzerine bunu giydiğini görünce bile ürperdim. Aklım güzel anılara gitmişti.

Bendeki değişimi farkettiğini belli eden bir gülümsemeyle karşılık verdi. Richard ya anlamamıştı ya da umrunda değildi.

Sabahlığım siyah ipektendi. Üzerinde işleme veya kürk yoktu, sadece sade siyah kumaştan ibaretti.

Kapıya ulaşmak için aynanın önünden geçmek zorundaydık, Richard elini omzumuza koyarak bizi durdurdu. Bizi yansımalarımıza doğru döndürüp kendisi de aramıza geçti. Hepimiz siyahlar içerisindeydik ve beyaz deriliydik, şık bir tezattı. Richard ise parlak kırmızı tişörtü ve kot pantolonuyla ortamızda duruyordu. Saçları kahverengi ve altın rengindeydi. Teni esmer olduğu için bizim beyazlığımız daha da açığa çıkıyordu. "Bu resme ait olmayan şey nedir?" diye sordu. Gözlerinde yine tanıdık gölgeler vardı.

Kolumu beline attım ve Richard'a sarıldım ama bu haliyle bile yaşama tutunmaya çalışan kemikten ve karanlıktan oyulmuş bir varlığa benziyordu.

Claudia, "Jean-Claude, Anita, geliyor musunuz?" diye sordu. Sesinde tereddüt vardı. Bu nadiren olan bir şeydi.

"Geliyoruz," dedim.

"Seni serbest bırakabilseydim, *mon ami*, bunu yapardım."

Richard bana o kadar sıkı sarıldı ki canım yandı. Sonra kolları gevşedi ve yüzünü Jean-Claude'a döndü. "Keşke kullanmana izin vereceğim sihirli bir değneğim olsaydı ama yok." Yana döndü, bir kolu benim omzumdaydı, diğeriyle Jean-Claude'a dokunmak için uzandı. Maço erkeklerin birbirlerine sarılmak yerine yaptıkları gibi Jean-Claude'un omzunu sıktı. "Bazı geceler senden nefret ediyorum Jean-Claude ama bu akşam Anita'nın yanında ben olsaydım, ona dokunsaydım, Augustine onun zihnini bulan-

duramazdı. Ben olmam gereken yerde olsaydım, bu akşam beni öfkelendiren şeyler hiç yaşanmazdı. Bunun farkındayım. Her şey olurken bunu hissettim. Kilometrelerce uzaktaydım ve savaşı hissettim ama uzanıp yardım etmedim. Yaşananlar vampir politikasıydı ve benim sorunum değildi." Kafasını sert bir biçimde iki yana sallayınca saçları sağa sola savruldu. "Artık kendime yalan söylemeyeceğim. Ben senin çağırdığın hayvanım ve bundan nefret ediyorum. Bazen senden nefret ediyorum, bazen Anita'dan, çoğunlukla da kendimden. Artık yalanlar yok, artık aramızda anlaşmazlıklar olmayacak."

Jean-Claude'un yüzünde gördüğüm en ihtiyatlı ifadelerinden biri vardı. "Bu bilgece sözlerinin anlamı nedir, *mon ami*?"

"Samuel'in karşısına çıktığın zaman yanında olacağım, olmam gereken yerde." Bir koluyla bana sarıldı, diğer eliyle yeniden Jean-Claude'un omzunu sıktı. "Anita'ya yardım etmek için enerjimi kullanmadım. Yanında Micah ve Nathaniel vardı. Başka birine ihtiyacı olmadığını düşündüm ama vardı, senin de vardı. Sen ve Anita yoktan metafizik bir mucize yaratmasaydınız, Chicago'nun başvampiri seni yenebilirdi. Belki bölgemizi alamazdı ama biri seni yendiği zaman, suya kan bulaşacak ve köpekbalıkları beslenmeye gelecekti. Zayıf olduğumuzu düşünürlerse, bu akşam olmasa bile başka bir akşam, birileri gelip bizi öldürmeye çalışacak."

"Söylediğin her şeye katılıyorum," dedim. "Sanki konuşan sen değilsin."

"Hayır, sanırım haklısın." Jean-Claude'a baktı, enerjisinin sıcak sızıntısını hissettim. "Yine beni bir kukla gibi kontrol mü ediyorsun?"

"Seni temin ederim, ben bir şey yapmıyorum ama başka şeyler var. Bunları söylediğini duymayı çok istiyordum. Sen yanımızdayken bölgemize giren kimseden korkmuyorum, Richard ama güç üçlememizin bir ayağı eksik olunca... bu akşam diğerlerini bölgemize davet etme kararımı sorguladım."

Richard elini Jean-Claude'un omzundan indirdi. "O zaman şu işi halledelim. Yeniden kendimi kaybetmeyeceğime söz veremem. Bu gibi şeyleri bir daha yaşamayacağımızı garanti edemem ama yanınızda olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Kapıya doğru yürümeye başladı, beni hala tutuyordu. Jean-Claude'a baktım. Bakışım aklımdan ne geçtiğini belli etmiş olmalıydı, çünkü omzunu silkti. O da Richard'a ne olduğunu bilmiyordu. Richard'dan böyle mantıklı cümleler duyduğumuz için mutluyduk, fakat bunun gerçek olduğuna inanmak zordu. Fırtına geçtikten sonraki sakinlik gibi bir şey değildi. Hayır, bu daha çok dünyanın sessizliğe bürünüp beklediği zamanlardaki sahte sakinliğe benziyordu. Richard'ın yeni tavrı da böyle bir şeydi, hassastı ve her an kırılabilirdi. Çabasını takdir ediyordum ama eski konularla yeniden karşılaştığında ne tepki vereceğini düşündükçe karnıma sancılar giriyordu.

13

Birisi yemek odasını temizlemişti. Yırtık perdeler gitmiş, geriye kalanlarda da taştan duvarların önüne çekilmişti. Artık içeride kumaştan duvarlar yoktu ama yine de güzel görünüyordu. Halılı alan, büyük taştan, karanlık bir mağaranın parçası gibi değil, sınırları belirli bir yer gibi duruyordu. Koridordaki meşaleler göründüğü için elektrik lambaları şimdi biraz garip görünüyordu.

El ele odanın ortasına doğru yürüdük. Ben iki erkeğin ortasındaydım. Richard'ın eli biraz nemliydi. Tedirgindi, fakat bunu belli etmiyordu. Keşke bu tedirginliğe neyin sebep olduğunu sorabilseydim ama odada başkaları olmasaydı bile bunu soramazdım. Cesur davranıyor, bizimle işbirliği yapıyordu, bir şeyleri kurcalayarak sinirini bozmak istemiyordum.

Asher misafirlerimizle ilgilendiği yerden kalktı. Odanın dört bir yanında yarım düzine siyah elbiseli koruma vardı. Claudia ve ekibi hemen arkamızdaydı. Sanırım bu akşam işleri şansa bırakmak istemiyordu. Odayı kontrol edecek kadar adamımız vardı ama yine de yanımızdaydı. Hiçbirimiz itiraz etmedik.

Asher bize doğru süzüldü. Sanki ayakları yere değmiyordu. Her zaman zarifti ama böyle değil. Havada süzülmek konusunda gördüğüm en yetenekli vampirdi. Sanki efsanelerde anlatılanları yapabiliyor, uçabiliyordu. Bu akşam kanatları varmış ve onları kullanmak için can atıyormuş gibi istemeyerek kendini yürümeye zorluyordu. Gökyüzüne yükselmeyi bekleyen yerde tutsak kalmış bir melek vardı. Kıyafetleri de bu melek illüzyonuna yardımcı oluyordu. Üzerindeki beyaz frakın altın ve bakır işlemeleri vardı. İpek pantolonu dizlerinde son buluyor, yerini beyaz çoraplar alıyor, çoraplar da yerini altın tokalı beyaz yüksek topuklu ayakkabılara bırakıyordu. Ayakkabılar bana orijinal yüksek topukların erkekler için tasarlandığını hatırlattı.

Saçları giysilerinin altın işlemelerinin rengindeydi. Sanki terzi süslemeler için Asher'ın saçını kullanmıştı. Asher saçını bir kalkan gibi kullanıyor, yüzünün sağ tarafındaki yaraları gizliyordu. Yüzü yaralanmadan önce onu tanıyan birçok başvampirin onun hakkında ne düşüneceğinden endişeliydi. Bu yüzden eski halini gösteren bütün resimlerin indirilmesini emretmişti. Altın sarısı saçların yanından görünen yüzünün yarısı bir ortaçağ meleğine ait gibiydi, tabii eğer melekleri erotik ve biraz da karanlık seviyorsanız. Öpülesi dolgun dudaklarıyla bize gülümsedi. Gözleri aynı

anda hem soluk bir maviyi hem de berrak bir ateşle yanan kış gökyüzünü andıran canlı bir rengi birarada taşıyabiliyordu. Sadece bir gözü berrak bir biçimde ortadaydı, diğeri saçlarının arasından ışığın cam bir yüzeyden yansıması gibi parıldıyordu.

Elini önce Jean-Claude'a uzattı ve Jean-Claude'un sevmediği kelimeyle cümleye başladı. "Efendim, Cape Cod'dan gelen dostumuz sizinle konuşmak istiyor." Kelimeleri çok nazikti ama yüzünde bastırılmış bir heyecan vardı. Genelde ciddi bir yüz ifadesine bürünen Asher'ı memnun eden bir şey vardı ama neydi?

Jean-Claude neler olduğunu merak edercesine bir kaşını havaya kaldırdı.

Asher'ın sesi zihnimde yankılandı. "Yeni güç seviyesi heyecan verici."

Richard'ın fiziksel bir darbe almış gibi sendelediğini hissettim.

Richard'a baktım, gözlerinin iyice açılmasından onun da Asher'ın sesini duyduğunu anladım. Sonra zihnimdeki fısıltıya bir kahkaha eklendi. "Özür dilerim. Sadece Jean-Claude'a seslenmek istemiştim, fakat yeni yeteneklerimi kontrol etmekte güçlük çektiğimi itiraf etmeliyim."

Jean-Claude elimi sıktı ve ardından onun sesi zihnime doldu. "Sakin ol, misafirlerimizin önünde hepimiz sakin olmalıyız."

Richard yavaşça nefes verdi ve başıyla onayladı. Yetenekleri ölülerle ilgili değildi. Jean-Claude dışında vampirlerin kendisiyle zihinsel iletişime geçmesine alışkın değildi. Ben bile bunun kazayla olmasına alışkın değildim. Tek bir beslenmeden Asher ne kadar güç kazanmıştı ve diğer vam-

pirler ne kadar güçlenmişti? Daha güçlü olmasını istemediğim birkaç kişi vardı. Meng Die bunlardan biriydi.

Samuel ve Sampson aşk koltuğunun önündeydi. Asher bizi yanlarına götürdü. Beyaz halı her zamankinden daha boştu. Ah, kahve sehpası yerinde değildi. *Ardeur* yükselirken sehpayı biz mi kırmıştık? Hatırlamıyordum.

Yüzüme en profesyonel gülümsememi takındım. Bir ampul kadar parlak ve neşeli, aynı zamanda sıcak gülümsememi. Zaten yapabileceğimin en iyisi de buydu. Şehrin dışından gelen bir gecelik ziyaretçi limitimi doldurmak üzereydim.

"Samuel, Sampson, Richard'la tanışmadınız."

Samuel bizi selamladı. "Ulfric, seninle tanışmak çok güzel."

Sampson babasından biraz daha fazla öne eğilip konuşmayı Samuel'e bıraktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi ikisi de çok ciddi duruyordu.

Jean-Claude, "Samuel, bu akşam seni yeniden yanımıza getiren nedir?" diye sordu. Ziyaretçilerden sıkıldıysa da bunu yüzüne yansıtmadı. Hala misafirperver, mükemmel ev sahibi rolünü oynuyordu.

"Öncelikle, eşim adına sizden özür dilemek istiyorum. Sanırım onun doğasıyla ilgili bir şey hizmetkarınızı etkiledi, belki de bu akşam yaşananlara sebep oldu."

Gözlerimi kırpıştırdım, gülümsemem biraz bozuldu. Bütün bunlar bir başkasının hatası mıydı? Benim bir başkasını suçlamam mı gerekiyordu? Tanrım.

Jean-Claude beyaz koltuğun üzerine oturdu, beni de dans eder gibi yanına çekti. Jean-Claude yerini alırken ben onu takip ettim, Richard da beni takip etti. Jean-Claude

elimi bırakmadı ama Richard bırakıp kolunu koltuğun arkasına attı. Kolu bana değiyordu, elini Jean-Claude'un sırtına doğru götürdü ve parmaklarını saçlarının dalgaları arasında gezdirdi.

Jean-Claude, "Sevgili eşin ve diğer oğulların nerede?" diye sordu.

Asher bize yakın olan dolgun minderli sandalyeye oturdu. Beyaz ve altın renklerdeki sandalye ve mindere mükemmel uyum sağladı. Hala kendinden aşırı memnun duruyordu.

Samuel aşk koltuğuna oturdu ve Sampson babasını takip etti. "İki korumamızla birlikte bir oteldeler. Bence bu akşam Thea ve Anita'yı biraraya getirmek akıllıca olmaz."

"Eşin gösterimizden hoşlandı mı?" diye sordum.

Jean-Claude doğrulup elimi hafifçe sıktı, elim hala kucağındaydı. Mesaj açıktı: Kibar ol, adam kibar olmaya çalışıyor.

Richard yanımda aşırı derecede sessizdi. Sırtıma değen kolu gergindi ama dikkatli olmamı tavsiye eden bir gerginlik değildi. Vücut sıcaklığı artmıştı, sanırım benim aklımdan geçenleri düşünüyordu: Bu akşam yaşananlardan bir başkası sorumlu olabilir miydi? Richard ve ben başkalarına kızmayı tercih eden insanlardık.

Samuel, "Thea sizden çok etkilendi," dedi. Sesi hoş ama boştu. İçinde hiçbir şey barındırmıyordu.

"Bu kadar etkilendiyse, neden şimdi yanınızda değil?" diye sordum.

Sampson gülümsedi, gülümsemesini gizlemek için yüzünü yana döndü.

"Komik olan nedir?" diye sordum.

Babası oğluna sert bir bakış attı. Sampson yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı ama sonunda dayanamayıp bir kahkaha attı. Samuel yaşlı vampirlerin kınarcasına bakışlarından bir örnek sergiledi. Sampson kahkahasının arasında, "Özür dilerim baba," dedi. "Sen de itiraf etmelisin Anita ve Jean-Claude'un bu akşam yaptığına annemin gösterdiği tepkiyi *etkilendi* olarak ifade etmek yetersiz kalıyor."

Samuel bir heykel gibi tepkisiz kalıp oğlunun kahkahası sona erene kadar bekledi. Sonra gururu zedelenmiş bir ses tonuyla cevap verdi. "Oğlum düşüncesizce konuşuyor ama doğruyu söyledi. Thea ve diğer oğullarımın neden burada olmadığını sordunuz. Çok basit, sizi yeniden biraraya getirecek kadar güvenmiyorum ona."

"Gösteriyi beğendi," dedim.

Samuel başını iki yana salladı, oğluna kınarcasına bir bakış daha attı. "Beğenmekten öte Anita. Kafasında bir sürü spekülatif plan var. Sizin yaptığınızı benimle birlikte yapıp yapamayacağını merak ediyor. Ben buna ihtimal vermiyorum. Her ne kadar Thea *ardeur*'e benzer bir gücü taşısa da, benim öyle bir gücüm yok. Sanırım sizin Augustine'e yaptığınız şey ortak güçlere sahip olmayı gerektiriyor."

Hala ne düşündüğünü belli etmeyen Jean-Claude başıyla onayladı. "Sanırım."

"Artık Anita'nın oğullarımızın siren güçlerini tamamen kazanmasına yardımcı olacak kadar güçlü olduğuna inanıyor." Yüzünde bir şey belirdi, okuması zor bir şeydi ama duygusuz bir yüz ifadesinde farketmesi kolaydı. "Ben onun kadar emin değilim. Bu akşam sende farklı bir tutku his-

settim Anita. Suyla ateşin arasındaki fark gibi. İkisi de seni yok edebilir ama farklı şekillerde."

Neşesini hala kaybetmeyen Sampson'a baktım. "Annen tam olarak ne dedi?" diye sordum.

Sampson cevap vermeden önce babasına baktı. Samuel önce iç geçirdi, sonra başıyla onayladı. Sampson bana bakıp sırıttı. "Bence tam olarak ne dediğini öğrenmek istemezsin ama şöyle özetleyebilirim; seçme şansı olsa Tom ve Cris de burada olurdu, kendisi de. Hepimizi sana sunar, tüm arzularını karşılamayı teklif ederdi." Yüz ifadesi biraz ciddileşti. "Annem bazen kendini olaylara kaptırır. Niyeti kötü değildir, ancak tam olarak bir insan gibi düşünmüyor, anlayabiliyor musun?"

"Ben de vaktimi vampirlerin yanında geçiriyorum, evet anladım."

Başını iki yana salladı, elleri dizlerindeydi. "Hayır, Anita, vampirler hayatlarına insan olarak başlar, şekildeğiştirenler ve nekromensırlar gibi," bunu söylerken gülümsedi, "ama annem hiçbir zaman insan olmadı. O bir..." Ne diyeceğini bilemedi.

Cümleyi Samuel tamamladı. "Thea başka bir tür ve bazen onun düşünce tarzı yaşamına insan olarak başlayanlara mantıklı gelmiyor." Bu durumdan hoşnut değil gibiydi ama gerçeği dile getiriyordu.

Richard, "Bu, yaşamınızı ilgi çekici kılıyordur," dedi.

Samuel soğuk gözlerle Jean-Claude'a baktı ama Sampson onu başıyla onayladı ve gülümsedi. "Hayal bile edemezsin."

Jean-Claude, "Sen gösteri hakkında ne düşünüyorsun Samuel?" diye sordu.

Diğer vampir bir süre düşündü. Yüzüne bir şey yansıtmamak için çok dikkatliydi, sesi de tedbirli çıktı. "Şimdiye kadar gördüğüm en güçlü şeylerden biriydi. Sanırım benim büyük saraylardan kaçmama ve Belle Morte'den uzak durmama sebep olan türden bir güçtü. Büyük bir vampir lorda esir düşme korkusuyla Avrupa'dan kaçmama sebep olan türden bir şeydi."

Jean-Claude, "Şimdi bizden korkuyor musun?" diye sordu.

Samuel başıyla onayladı. "Evet."

Jean-Claude, "Sana kasten zarar vermem," dedi.

"Evet ama gücün artıyor, artan güç vahşi ve güvenilmez bir şeydir. Sen gücünün sınırlarını anlamaya çalışırken insanlarımın ya da oğullarımın yanında olmasını istemiyorum. Önümüzdeki yıllarda, inanılmaz tehlikeli biri olacağını düşünüyorum."

"Yine de oğlunla buraya, yanımıza geldin. Neden peki? O kadar tehlikeliysek madem, neden topraklarımızı terketmedin?"

"Çünkü Thea bir konuda haklı. Onunla sizin bu akşam yaptığınızı yapma ihtimalimiz varsa," dedi. Dudaklarını yaladı. "Bu riske değer. Ayrıca, eğer gerçekten varsa, oğullarımın güçlerini Anita'nın doruğa çıkartabileceğini düşünüyorum."

Jean-Claude, "Sence oğulların normal insanlar mı?" diye sordu.

"Sampson insan yaşıyla yetmişine bastı. Hayır, normal bir insan sayılmaz."

Sampson'a baktım. Yirmili yaşlarda duruyordu, en fazla otuzunun başlarında. Yetmiş yaşında olduğunu tahmin et-

mek asla mümkün değildi. "Vay canına," dedi. "Daha genç görünüyorsun."

Bana bakıp sırıttı, sırıtışı hoşuma gitti. Bu güç oyunlarını biraz utanç verici, biraz komik buluyordu. "Sağlıklı yaşam," dedi. Hala sırıtıyordu.

Richard bana sokuldu, rahatsız bir hareketti. Richard'a baktım, yüzü kararmaya başlamıştı. Richard'ın yeni yaşam tarzımızla ilgili sorunlarından biri de kıskançlıktı. Hayatımdaki bütün erkekler içerisinde kıskançlık sorunu yaşayan tek kişiydi. Yüzünde bunu görene kadar Sampson ve benim sevgili olmamız ihtimali üzerinden konuşulmasını umursamamıştım. Rahatsız edici detayları gözardı etmek konusunda ben daha iyiydim. Richard hala buna alışmaya çalışıyordu.

"Thomas ve Cristos normal hızda yaşlanıyor sanırım."

Jean-Claude, "On yedi yaşındalar," dedi. "Emin olmak için çok erken."

Samuel, Jean-Claude'unki kadar zarif olmayan sıradan bir hareketle omzunu silkti.

"Ama Thea ne derse desin bu iş için, çok genç ve fazla insanlar."

Sampson, "Babam onları kırmandan korkuyor," dedi.

Gülümsememe engel olamadım. Richard'ın yüzü biraz daha kardı. "Senin için endişelenmiyor, öyle mi?"

Samuel, "Benim en büyük oğlum," dedi. Sanki kendisi için anlamı benim için olduğundan daha büyüktü.

Sampson, "Beni kırsan bile, iki oğlu daha var," dedi. Gülümsemesi kelimelerin acısını biraz azalttı.

Samuel oğlunun koluna dokundu. "Bütün çocuklarım benim için değerlidir, bunu biliyorsun."

Sampson babasına bakıp gülümseyip hafifçe babasının eline vurdu. "Bunu biliyorum baba ama böylesine bir gücü elde etmek için birimizi riske atmayı göze alırsın. Onun kölesi olmadan hayatta kalma şansına en çok sahip olan da benim."

"Kölem mi?" diye sordum. "Benim kölelerim yoktur."

Sampson incelercesine bana bakıp babasının delici bakışlarını kopyaladı. "Augustine senin kölen olmadı, çünkü kendini toparlayacak kadar güçlüydü ama ben bir şehrin başvampiri kadar güçlü değilim."

Ağzımı açtım, kapattım, ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda, "Kimsenin kölem olmasını istemiyorum," dedim.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu. Birden ciddileşen gözlerini üzerime odakladı.

Gözlerimi kırpıştırarak düşünmeye çalıştım. Ne istiyordum? Auggie'ye bunu neden yapmıştım. "Kazanmak," dedim.

Sampson, "Ne?" diye sordu.

"Kazanmak. Kazanmak istiyordum. Auggie'nin ve babanın Jean-Claude'un dostu olduğunu düşünüyorduk ama annen neredeyse zihnimi ele geçiriyordu. *Ardeur*'ü uyandırmaya çalıştı ve beni kardeşinle, küçük kardeşinle sevişmeye zorladı. Sonra Auggie *ardeur*'ü uyandırdı ve soyunun özel güçlerini benim üzerimde kullandı. Jean-Claude'un dostları bize bunu yapabiliyorsa, diğer şehirlerin başvampirlerinin neler yapacağını hayal bile edemiyorum." Olumsuzca başımı iki yana sallayıp koltukta öne eğildim. Jean-Claude'un elini hala tutuyordum ama Richard'a dokunmaya devam etmek için elimi bacağının üzerine koydum. "Bu savaşı kazanmak zorundaydık. Başka yolu yoktu."

Samuel, "Öyle bir zafer olmalıydı ki diğerleri sizi test etmeye cesaret edememeliydi," dedi.

Başımla onayladım. "Evet."

Arkamızdaki koridora doğru baktı. Öylesine odaklanmış bir bakıştı ki Richard ve ben gayri ihtiyari dönüp arkamıza baktık ama ne Jean-Claude, ne de sessiz Asher aynı tepkiyi gösterdi. Arkamızda birinin olmadığını biliyorlardı.

"Sanırım bunu başardınız Anita. Augustine, seni ve Jean-Claude'u aşk hastası bir köpek gibi takip ederse geriye kalanlar sizden korkacak. Hatta Augustine'in insanlarıyla beslendiğiniz gibi kendi insanlarıyla beslenmeyesiniz diye, bazıları *pomme de sang* tekliflerini bile geri çekebilir."

Jean-Claude, "Augustine'in insanlarıyla beslendik çünkü Augustine onların efendisiydi," dedi. "Diğerlerinin *ma petite*'i yatağa atmaya çalışacağını sanmıyorum."

Samuel, "Belki," dedi. "Ama Augustine'e ne olduğunu öğrenirlerse bu onları cezbeder. Bu kadında insanları çeken bir şey var. Belle'nin soyundan olmasam da, ben bile hissettim."

Jean-Claude, "Ne kadar güçlü bir çekimdi?" diye sordu. Meraklanmıştı.

İki vampir birbirine baktı. Birden aralarında bir şey geçtiğini anladım. Büyü değildi, sanki iradeleriyle birbirlerini sınıyorlardı.

Samuel, "Bu çok garip bir soru," dedi.

Jean-Claude, "Öyle mi?" diye sordu. Ses tonu karşısındakini azarlar gibiydi.

Samuel uzun bir süre daha koltukta oturacakmış gibi arkasına yaslandı. Bir şekilde, iki vampir müzakere halindey-

di. "Augustine'in insan hizmetkarına meydan okuması çok şaşırtıcıydı."

Jean-Claude, "Evet," dedi. "Karakterine hiç uygun değil, ne dersin?"

Samuel başıyla onayladı. "Evet."

Richard'ın boştaki eli bacağının üzerinde duran elimi buldu. Başparmağını parmaklarım üzerinde gezdirmeye başladı, sanki gerginliği o da sezmişti. Bir şeyler oluyordu ama neydi? Jean-Claude ne yapıyordu öyle? İkisinin birden aramızdaki bağları kapatması alışkın olduğum bir şey değildi. Özellikle birbirimize dokunurken. Ama bu akşam her ne oluyorsa, Jean-Claude bizi birbirimizden soyutluyordu. Bunu sadece bağlar açılırsa ne olacağından korktuğu zaman yapardı. Auggie ile sahnelediğimiz küçük gösteriden sonra böyle yaptığı için onu suçlayamazdım gerçi ama etrafımda olan bitene bir anlam veremiyordum ve bu duruma alışkın değildim. Zihinlerden ipuçlarını yakalamaya ne kadar bel bağladığımı o ana kadar farketmemiştim.

"Tavsiyene ihtiyacım var, Samuel, bir başka şehrin başvampirinin tavsiyesine."

"Sana hangi konuda tavsiye verebilirim? Sen *sourdre de sang*'sın. Ben sıradan bir başvampirim."

"Bilgeliğine ihtiyacım var, gücüne değil."

İki vampir birbirine baktı, ikisinin de yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Zihnimin bir köşesine başvampirlerle asla poker oynamamayı not ettim. "Bilgeliğimi dostlarımla paylaşmak benim için bir onurdur."

"Sana güvenmem lazım, Samuel."

"Arkadaşlar her zaman birbirine güvenmeli."

Bahsettikleri arkadaşlık kavramının Augustine ve Jean-Claude arasındakine benzer bir şey olup olmadığını merak ettim. Fakat sormak için uygun zaman değildi.

"Sana bu akşam güvendim, Samuel ama Thea insan hizmetkarımı kendisi ve Thomas'la birlikte olmaya zorladı. Güvenilir bir arkadaş bunu yapmaz."

"Sana sadece en samimi özürlerimi bildirebilirim Jean-Claude. Thea söz konusu olan oğullarımızın gücüyse bazen aşırı hevesli olabiliyor."

Sampson ve ben bunu duyunca aynı anda kahkaha attık. Vampirler bize baktı. "Özür dilerim," dedim. "Bu tanımınız çok hafif kaldı."

Sampson, "Annem söz konusu olan çocuklarının kaderiyse aşırı heveslidir," dedi. Bir kahkaha daha atıp başını iki yana salladı.

Samuel kaşlarını çattı. Sonra iç geçirdi ve Jean-Claude'a döndü. "Bir dönem sana yardım ettim. Para için değil, Augustine benim dostum olduğu içindi ve benden izin istemişti."

Jean-Claude, "Senin gemin benim yeni dünyaya kaçmamı sağladı," dedi.

Jean-Claude'un anısındaki Auggie'yi hatırladım, bir gemi ve güvenilir kaptanından bahsediyordu. Kaptan Samuel miydi?

"O zaman güven meselesini bir kenara koyalım ve açıkça konuşalım. Rakip gibi değil, gerçek dostlarmış gibi davranalım."

Jean-Claude, "Bütün başvampirler rakiptir," dedi.

Samuel gülümsedi. "Sen sana öğretileni söylüyorsun, inandığın şeyi değil," dedi ve Asher'a baktı. "Asher kendi

bölgesine sahip olacak kadar güçlü bir başvampir ama seni sevdiği için yanında kalıyor. Ve birbirinizden korkmuyorsunuz."

"Hayır ama sen ve ben hiçbir zaman Asher'la olduğum kadar yakın olmadık."

Jean-Claude sözlerinin manasını anlamamış gibi Samuel elini havada sallayarak bu yorumu geçiştirdi. "Topraklarında gözüm yok. Senin benimkinde var mı?"

Jean-Claude gülümsedi. "Hayır."

"Senin kadınında gözüm yok, senin benimkinde var mı?"

Jean-Claude olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır."

"Çağırdığımız hayvanlar farklı, bunu bile paylaşmamız mümkün değil. Biz birbirimiz için tehdit değiliz Jean-Claude, güçlerimiz çok farklı. Birbirimize yardım edelim ve oyun oynamayı bırakalım. Dürüst olalım ve arkadaşça sohbet edelim."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Anlaştık," dedi. Sonra geniş bir gülümsemeyle devam etti. "Önce sen."

Samuel güldü, geniş gülümsemesi birden yüzüne yayılınca sivri dişleri ortaya çıktı. Sampson'un gülüşünün bir yankısıydı ve sanki insanken oğluna daha çok benziyordu.

Bunu düşününce, hamileysem bebeğin neye benzeyeceğini merak ettim. Bir başkasının kopyası mı olacaktı? Etrafta küçük bir Jean-Claude mu koşturacaktı? Bebek düşüncesi korkunçtu ama küçük bir Jean-Claude'u düşünmek korkunç değildi. Başımı iki yana salladım, bu hareketim herkesin dikkatini çekti.

"Sorun nedir, *ma petite*?"

"Özür dilerim, düşüncelere dalmışım. Belki de daha önce başvampirlerin dürüstlükten ve arkadaşlıktan bahsettiğine şahit olmadığım içindir. Alışması zaman alıyor."

Samuel bana bakıp gülümsedi. "Sanırım bunlar bir vampir avcısı için yabancı sözcükler."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğum için bana garip geliyor. Vampir Avcısı olarak onları öldürürüm, konuşmam."

Samuel kahverengi-yeşil gözleriyle bana baktı, beni tartmaya çalışıyordu. Sonra yeniden Jean-Claude'a döndü. "Sanırım birbirimize yardım edebiliriz Jean-Claude. Ben başlayacağım." Uzun bir iç geçirişten sonra devam etti. "Sampson, Thea'nın insan gibi düşünmediğini söylerken haklıydı. Sirenlerin sonuncusu ve bu durum zihnini kemiriyor. Oğullarımızda gücün olduğuna inanıyor ve bunu açığa çıkartmaya kararlı." Samuel tereddüt etti. Yüzyıllar boyunca edindiği kontrole rağmen rahatsız gibiydi. "Thea yakın aile ilişkilerinin sekse engel olmadığı bir zamandan ve aileden geliyor. İnsanları tanrı ve tanrıça olarak saygı görürdü. Yunan mitolojisine aşina mısınız?"

Jean-Claude, "Klasik eğitim alan herkes aşinadır," dedi.

"Hikayeyi çok uzatıyorsun, baba."

Samuel oğluna baktı. "Şimdi dürüst olma zamanı geldi ama benim hala çekincelerim var."

Sampson babasının eline dokundu. "Bana bırak."

Samuel başını iki yana salladı. "Hayır, efendi benim, baba benim, ben yapacağım." Jean-Claude'a döndü. "Thea, Sampson'un siren güçlerini açığa çıkartmaya çalıştı."

Jean-Claude ve ben gözlerimizi kırpıştırdık. Richard kaybolmuştu, çünkü ona sirenlerin güçlerini nasıl kazandı-

ğını anlatmamıştık. Yoksa anlatmış mıydık? Hatırlayamıyordum. Soruyu soran ben oldum. "Karının, oğlunu baştan çıkartmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

Samuel başıyla onayladı. "Sampson bana geldi ve olanları anlattı, ben tepkimi açıkça beyan ettim. Bir daha böyle bir şey denerse onu öldüreceğimi söyledim. İkizler güç emareleri göstermeye başlayınca onunla bu konuyu tekrar konuştum."

Jean-Claude, "Onu gerçekten öldürür müsün?" diye sordu.

Kibar maske kayboldu. Samuel'in gözleri bir anlığına alevlendi ve sonra bakışlarını önüne indirip öfkesini gizledi. "Eşimi seviyorum ama oğullarımı da seviyorum. Onlar benim çocuklarım ve Thea'ya karşı kendilerini koruyamazlar."

Sampson, "Annemi savunmak için şunu söylemek zorundayım," dedi. "Ben hayır deyince, hayırı bir cevap olarak kabul etti. Bunu yapmak zorunda değildi. Ben onun oğluyum, henüz bir siren değilim. Güçlerini kullansaydı, seçim şansım kalmazdı. Benim korktuğumu farkedince durdu. Benim neden rahatsız olduğumu anlamadı ama istemediğimi kabullendi."

Richard ve ben göz göze geldik. Sanırım ilk kez aynı şeyi düşünüyorduk. Tanrım daha kötüsü de olabilirdi. Bu durum cinsellik açısından Jean-Claude ve Belle Morte'den bile rahatsız ediciydi. Öğk!

Samuel, "Ben Thea'nın kendini dizginleyemeyeceğinden korkuyorum," dedi. "İkizler on yedi yaşında, evlenecek yaşta, birçok şey için yeterince büyükler. Ben onlarla da şansını denemesinden korkuyorum ama onların iradesi

Sampson kadar güçlü değil. Zihinlerini bulandırıp şehveti uyandırmak çok daha kolay olacaktır."

Jean-Claude, "Ve bunu yaparsa sen tehdidini yerine getirecek misin?" diye sordu. "Seksin amacı onları gerçek birer siren yapmak olsa bile." Yüz ifadesi ve sesi yine tarafsızdı.

"Güçlerini kazanabilirler ama ruh sağlıklarının bunu kaldıracağını sanmıyorum. Thea'nın güçlerine veya ondan çok daha fazlasına sahip ama aklını kaçırmış birini hayal edebiliyor musunuz? Kendi çocuklarımı bir yere kilitlemek veya öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Jean-Claude, bir gün bunu yapmak zorunda kalabilirim." Başını iki yana salladı, yüzündeki endişe derin yaralar gibiydi ve sanki bu yükü çok uzun zamandır taşıyordu.

Jean-Claude, "Çok zor bir seçim," dedi.

Samuel kendini topladı. Yüz ifadesi yeniden eski haline döndü, yakışıklı çocuk geri döndü. "İşin içinde Thea olmadan güçlerini açığa çıkartmanın bir yolunu bulabilirsem, seçenekler o kadar da korkunç değil. Seçenekler güç vaat ediyor, sonsuza kadar sana borçlu kalırım."

"*Ma petite* ile seks yapmak güçlerini açığa çıkartmayı garantilemez."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Henüz çocuklarla bir şey yapmayı kabul etmemiştim ama bekle der gibi elimi sıktı.

"Belki öyle, ancak Anita başaramazsa kimsenin, hatta kendisinin bile başaramayacağına Thea'yı ikna edebilirim. Anita dener ve başarısız olursa, o zaman Thea oğullarımın siren olmadığını kabullenir."

Jean-Claude bana baktı. "Sorularınız varsa, *ma petite*, Richard, şimdi tam zamanı."

Richard, "On yedi mi demiştin?" diye sordu.

Samuel başıyla onayladı.

Richard bana baktı, bakışı anlamlıydı.

"Ben çok genç oldukları için onları zaten reddettim, Richard. O bakışa ihtiyacım yok, teşekkürler." Elimi elinden çektim çünkü bu bakışı hak etmemiştim.

"Ama Sampson'la yatarsın, öyle mi?"

Ayağa kalktım, Jean-Claude'u da bıraktım, Richard'a tepeden baktım. "Benden özür dile, Richard. Hemen şimdi özür dile."

Yüzünde utanç vardı ve aynı zamanda öfkeliydi. "Bunu söylememem gerekirdi aslında. Söylediğim için özür dilerim ama aşıklar listene yeni birini ekleyeceğin için mutlu olmamı bekleme. Bu beni mutlu etmeyecek Anita, etmiyor."

"Ben sana bu hafta kaç kadınla birlikte olduğunu soruyor muyum?"

"Hayır, ama onlarla tanışmak zorunda kalmıyorsun."

Buna itirazım olmazdı. "Tamam, haklısın. Onlarla tanışmak muhtemelen beni de rahatsız ederdi." Ellerimi havaya kaldırdım. "Lanet olsun, Richard, bu konuda kıskançlık üzerine kurulmamış bir düşüncen var mı?"

Bana bakıp koltuktan kalktı ve halının kenarına kadar gitti. "Sampson'a baktığım zaman çok da kötü görünmediğini düşünüyorum, benim boyumda ama yine de... onunla sevişmeni istemiyorum. Aslında, benden başka kimseyle yatağa girmeni istemiyorum..." Ellerini iki yana açtı ve omzunu silkti.

Samuel, "Kanayan bir yaraya mı parmak bastım?" diye sordu.

Jean-Claude, "Uzun süredir devam eden bir anlaşmazlık," diye cevap verdi.

Samuel, "Sorun yaratacaksa unutun gitsin," dedi. "Biz, Anita'nın kendisine yeni bir aşık edinmesine herkesin onay verdiğini düşünüyorduk."

Richard kollarını göğsünde birleştirdi. "Ben karşı çıktığım için bunu yapmazsak ve anneniz..." Gözlerini kapattı, duygularını gizlemeye çalıştı. "Tanrı bana yardım etsin ama sen ve kardeşlerin bizimkinden çok daha iğrenç bir durumdasınız. Ben hayır dersem ve en kötüsü olursa..." Duvarlar hala varmış gibi halının kıyısında gezindi. "İzlemek istemiyorum ama bu konuda kararı verecek olan Anita. Ben hayır demeyeceğim. Hiçbirimiz tek eşli değiliz, o zaman neden sorun çıkartıyorum?" Kollarını göğsünde birleştirmiş, acı çeker gibi omuzları kambur ayakta dikilmeye devam etti.

Samuel, "Anita," dedi.

Samuel'e baktım. Hala ayaktaydım. İç geçirdim. "Ben de aşıklar listeme yeni birini eklemek istemiyorum, ancak Jean-Claude'un bana söylediği kadarıyla, er ya da geç bir *pomme de sang*'ım olmak zorunda. Sana söz vermiyorum ama deneyeceğim." Bunu söylerken kimseye bakamadım, çünkü midem bulanıyordu. İlişki yaşadığım üç erkeğin önünde biriyle birlikte olmayı kabul etmek kolay değildi.

Samuel, "Güzel," dedi. Bu tek kelime içinde öylesine bir rahatlamayı barındırıyordu ki Samuel'e baktım. Gülümsüyordu, gözleri mutlulukla parıldıyordu ve yaşlıydı. Dökülmemiş gözyaşları parlıyordu. O anda, eşinin oğullarını baştan çıkartacağını ve kendisinin eşini öldürmek zorunda kalacağını kabullendiğini anladım. Aksi halde oğulları aklını yitirecek ve onları öldürmek zorunda kalacaktı. Çok zor

bir karardı. Samuel bir gün en kötüsünün olacağını düşünüyordu ve şimdi birden önünde başka bir seçenek belirmişti. Celladın geldiğini düşünürken cezasının affedildiğini öğrenen bir mahkum gibi duruyordu.

Ben listeye birini daha eklemek konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum ama yine de bir başkasının felaketi değil de kurtarıcısı olmak güzel bir değişimdi. Evet, cellat yerine kurtarıcı olmak kulağa çok güzel geliyordu.

14

Samuel, Jean-Claude'a bakıp gülümsedi. Onun için çok şey ifade eden bir gülümsemeydi bu, çok insani bir şey. Gördüğüm birçok vampirin aksine, Samuel'in de Auggie gibi normal olabildiğini farkettim. Auggie'ninki gibi bir vampir numarası mıydı? Belki. Bu işe burnumu sokup sırrını açığa çıkartmak üstüme vazife miydi? Hayır. Bu akşam başka sırların da açığa çıkmasını istemiyordum, en azından benim yüzümden olmamalıydı. Mümkünse bu akşam kimseyle ve hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordum. Amacım bu görüşmenin sorunsuzca sonlanmasıydı. Neden bu kadar endişeliydim? Ben Jean-Claude'un yanına oturmuştum ama Richard oturmamıştı. Hala ayaktaydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, acı çeker gibi bir hali vardı. Yüzündeki ifadeyi biliyordum. Kötü bir kavga edeceğimize işaretti ama bu

akşam kavga etmek istemiyordum, kimseyle, özellikle de Richard'la.

Jean-Claude elime dokununca havaya sıçradım. Tepkim Jean-Claude'u da şaşırttı. "Sorun nedir, *ma petite*?"

Jean-Claude'a baktım ve gözlerimle üçüncümüzü işaret ettim. "Ah," dedi.

Jean-Claude'un elini sıkıca kavradım ve kavgayı geçiştirmeye çalıştım. "Richard?" Bunu bir soru gibi dile getirmiştim.

Richard kavurucu kahverengi gözlerini bana odakladı. "Ne?" Bu tek kelimeye o kadar çok öfke yüklemişti ki kendisi bile irkildi. "Özür dilerim, ne oldu Anita?"

"Odayı terketmek için benimle kavga etmek zorunda değilsin." Mümkün olduğunca sakin kalmaya ve dürüst olmaya özen göstermiştim.

Kaşlarını çattı. "Bunun anlamı nedir?"

"Biz Samuel'le oğulları hakkında konuşmaya başladığımızdan beri gerginlik seviyen sadece artıyor."

"Benim üç yeni kadınla seks yapmamdan bahsetseydik ve iki tanesi on yedi yaşında olsaydı, sen kızmaz mıydın?"

Söylediklerini düşünüp başımla onayladım. "Evet."

"O zaman mutlu olmamı bekleme."

"Ne yapmam gerekiyor, Richard, özür mü dilemeliyim? Ne hakkında özür dileyeceğimi bile bilmiyorum. Her halükarda, on yedi yaşındakiler hakkındaki cevabımın hayır olduğunu söylemiştim."

Samuel, "Jean-Claude, izin verirsen Sampson ve ben gidelim," dedi. "Sanırım konuşacak çok şeyiniz var."

Sampson da babasıyla birlikte ayağa kalktı. Samuel'den birkaç santimetre daha uzundu. Sanki an-

nesinin genetik özelliklerini taşıyordu. Annesinden başka neler aldığını merak ettim. Deniz halkı veya sirenler hakkında çok şey bilmiyordum. Muhtemelen biriyle çok fazla yakınlaşmadan bu konudaki eksiğimi kapatmam gerekiyordu.

Jean-Claude, "Henüz değil, dostum, lütfen," dedi. Richard'a baktı ve Ulfric'i sakinleştirmeye çalıştı. "*Ma petite*'i yarın akşam diğerlerinin karşısına çıkarmadan önce bazı soruların cevabını öğrenmemiz gerekiyor."

Samuel başıyla onaylayıp oturdu. "Onu diğer şehirlerin başvampirlerinin karşısına çıkartırsan, yarın akşam bu akşamdan daha ilginç olur mu diye merak ediyorsun."

Jean-Claude başıyla onayladı. "*Exactement.*"

Sampson, "Sorularını sadece bir vampir mi cevaplayabilir?" diye sordu.

Jean-Claude, "Baban gibi bir şehrin başvampirliğine yükselmiş birinden tavsiye almam gerekiyor," dedi.

"O zaman ben otele geri dönüp annemin ve ikizlerin nasıl olduğuna bakabilirim."

Samuel, "Yanlarında bekçi köpekleri var, Sampson," dedi.

Sampson babasına attığı bakışla sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Samuel bakışın anlamını çözemedi.

Richard, "Sinirimi bozduğunu düşündüğün için gitmek istiyorsun," dedi.

Sampson, Richard'a baktı. Dürüst yüzünü gösterip başıyla onayladı.

"Sen..." Richard'ın yüzünde farklı duygular belirdi, çünkü dostça bir hareket veya dürüstlük Richard'ı her zaman etkilerdi. "Çok düşünceli bir çocuksun."

"Anita'yı başka biriyle paylaşmaktan hoşlanmadığın gayet açık ve ben senden onu benimle paylaşmanı istiyorum. Bize yardım etmesi için ona ihtiyacımız var. Ben annemi veya kardeşlerimden birini kaybetmek istemiyorum." Sampson olumsuzca başını iki yana salladı. Gözleri boşluğa odaklandı ama odadakileri görmüyordu. Sanki babası gibi yaşanacak trajediyi kabullenmişti. Sanki aylardır olacakları kafasında canlandırıyor ve bunu kabullenmeye çalışıyor, fakat başarısız oluyordu.

Richard'a baktı. "Ailemi kurtarma fırsatını elimin tersiyle bir kenara itemem. Bu durum seni rahatsız ettiği için özür dilerim." Odanın ortasına kadar yürüyüp Richard'ın karşısına dikildi. "Kendini daha iyi hissedeceksen gidebilirim."

Richard başını önüne eğince uzun saçları yüzünün büyük bir kısmını gizledi. Kafasını kaldırdığında derin sulardan yüzeye çıkmış gibiydi ve yüzüne düşen saçları kafasını sallayarak geriye attı. "Lanet olsun."

Sampson, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Richard, "Hayır, yanlış bir şey söylemedin," dedi. İç geçirdi ve öfkesine hakim olmaya çalışıyormuş gibi kolları hala göğsünde kaskatı duruyordu. "Hayır, sadece senden hoşlanmak istemiyorum."

Sampson şaşkın gibiydi. "Anlamadım."

"Senden nefret edersem öfkelenirim ve dışarıya çıkabilirim. Şehvet delisi bir pislik gibi davransaydın bunu yapabilirdim. Yaralı gururumu da yanıma alır, bu lanet olasıca odayı terkederdim."

Ayağa kalktım ve Richard'a doğru döndüm, Jean-Claude elimi bırakmadı. "Sana söyledim, Richard," dedim. "Gitmek için kavga çıkartmana gerek yok."

"Evet," dedi. "Öyle olmak zorunda. Çünkü ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olmayarak gücünüzü azalttığımın farkındayım. Ben burada olsaydım Auggie senin zihnini bulandıramazdı. Sen ve Jean-Claude, Auggie'yle birlikte oldunuz diye sadece kendimi suçlayabilirim." Sesinde sıcaklığın izleri vardı ve gücünün ilk parçaları odaya saçıldı.

Richard'a doğru birkaç adım atıp Jean-Claude'un elini bıraktım. "Neden her şeyden kendini sorumlu tutuyorsun?" diye sordum. "Ben ölülerle senden daha çok haşır neşir oluyorum; kendimi koruyabilmem lazım. Belki de olacakları öngörmem gerekirdi ama bu yüzden kendimi suçlamıyorum. Olan oldu, kabullenmek zorundayız."

"Senin için gerçekten bu kadar kolay mı Anita? Olan oldu, kabullenelim ve hayatımıza devam edelim."

Söylediklerini düşündüm, sonra başımla onayladım. "Evet, öyle, çünkü öyle olmak zorunda. Her felakette kendimi suçlarsam, değerlerimi sorgularsam yaşamımdan geriye bir şey kalmaz. Kendimden şüphe etme lüksüm yok."

Richard, "Lüks mü?" diye sordu. "Bu lüks değil Anita, bu ahlak, vicdan. Bu bir lüks değil, bizi hayvanlardan ayıran özelliklerden bir tanesi."

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm. Yüksek sesle, "Benim de bir vicdanım ve kendi ahlaki değerlerim var, Richard. Kötü biri olduğumu düşünüyor muyum? Evet, bazen. Hayatta kalmak için ruhumun bir kısmını sattığımı düşünüyor muyum? Evet." Omzumu silktim. "Gerçek dünyada iş yapmanın bedeli, Richard."

"Bu gerçek dünya değil Anita. Bu normal insanların dünyası değil."

"Evet ama bizim dünyamız." Şimdi tam karşısındaydım, uzanıp dokunacak kadar yakındım. Kendini kontrol ediyordu, çünkü gücü havada sıcak bir basınçtı.

Elleriyle içinde bulunduğumuz odayı işaret etti. "Burası olmak istediğim yer değil Anita. Seni başka erkeklerle paylaşmak veya insanların ölmesine göz yummak arasında bir seçim yapmak istemiyorum. Bu seçimleri istemiyorum."

İç geçirip yorgun ve üzgün olduğumu belli ettim. "Sana katıldığım zamanlar vardı ama ben hayatımın bazı yönlerini seviyorum, Richard. *Ardeur*'den nefret ediyorum ama yaşamıma getirdiği her şeyden nefret etmiyorum. Pembe panjurlu ev hayalini paylaşmayı isterdim ama *ardeur* ve vampir bağlarım olmasa bile, bunu seçmezdim."

"Bence seçerdin," dedi.

"Richard, beni anladığını sanmıyorum. Kim olduğumu görmüyorsun."

"Bunu bana nasıl söylersin? Kendi içime kapanmazsam, senin rüyalarını ve kabuslarını paylaşıyorum."

"Hala beni kendi kutunun içine sokmaya çalışıyorsun. İlk tanıştığımız zaman bile kutunun içine sığacağımı düşünmüyordum. Ayrıca, kendini de içine sığmayacağın bir kutuya sokmaya çalışıyorsun."

Richard olumsuzca başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Bu doğru değil."

"Hangi kısım?" diye sordum.

"Bence, kendimize has bir pembe panjurlu ev hayalimiz olabilirdi, o olmasaydı." Jean-Claude'u işaret etti.

Jean-Claude huzurlu ve boş bir yüz ifadesine bürünmüştü. Sanki bir şey yapmaktan veya bir şey söylemekten korkuyordu.

"Bütün sorunların için Jean-Claude'u suçlamaya kalkma."

"Neden? Öyle değil mi? Bizi yalnız bıraksaydı, kendisine bağlamasaydı..."

"Şimdi ölmüştün," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Vampir bağlarının sana kattığı fazladan güç olmasaydı Marcus'u asla öldüremez, sürüye sahip olamazdın."

"Bu doğru değil."

Richard'a baktım. "Evet, Richard, oradaydım, bu doğru. Ölecektin, ben de hala oyuncaklarım ve silahlarımla uyuyacaktım. Sen ölürdün, ben de kendi içimde ölürdüm, yalnızlıktan ölürdüm. Sadece sen gittiğin için değil, yaşamım eskisinden daha da boş olduğu için ölürdüm. Ben polislik yapan birçok insan gibiyim. İşim benim hayatım. Başka bir şeyim yok. Hayatım ölüm, korku ve bir sonraki korkunun önüne geçme çabasıyla dolu ama savaşı kaybediyordum, Richard, Jean-Claude beni işaretlemeden önce bile kendimi kaybediyordum."

"Sana polis işlerini bırakmanı söylemiştim. Seni tükettiğini söylemiştim."

Başımı iki yana salladım. "Beni dinlemiyorsun, Richard ya da beni duymuyorsun."

"Belki de seni duymak istemiyorum. Ya da ben haklıyım ve sen beni dinlemiyorsun."

Birbirimizden altmış santimetre uzaktaydık ama aramızda sanki binlerce kilometre vardı. Bazı mesafeler büyük engeller barındırır, aşılması sıradan kilometrelerden daha zor olurdu. Karşılıklı birbirimize bakarken, aramızda yanlış anlaşılma, acı ve aşktan oluşan bir uçurum vardı.

Son kez şansımı denemeye çalıştım. "Diyelim ki haklısın. Diyelim ki Jean-Claude bizi yalnız bıraksaydı mükemmel resme sahip olacaktın ama ben yine de polis işlerini bırakmazdım."

"Ama seni yok ettiğini az önce kendin söyledin."

Başımla onayladım. "Bir şeyin zor olması o şeyi bırakacağın anlamına gelmez." Galiba sadece polis işlerinden bahsetmiyordum.

"Haklı olduğumu söyledin."

"Varsayalım haklısın, dedim. Jean-Claude burada olmasaydı belki kendi hayatımıza bir yön çizebilirdik ama şimdi ona bağlıyız, Richard. Biz bir güç üçlemesiyiz. Yaşamımız farklı olsaydı nelerin değişeceğinin artık bir anlamı yok."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Önemli olan, Richard, şimdi, şu dakikada, hangi gerçeklikle karşı karşıya olduğumuz. Gerçekten geriye döndüremeyeceğimiz şeyler var. Hayatımızın gerçeklerini kabullenip birlikte çalışmak için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız."

Yüzü öfkesiyle soğudu. Bu yüz ifadesinden nefret ediyordum, çünkü hem korkutucu hem de güzeldi. Sanki öfkesi ne kadar yakışıklı olduğunu farketmeyi engelleyen önemsiz detayları silip süpürüyordu. "Hayatımızdaki gerçekler nedir?" diye sordu. Gücü odayı doldurmaya başladı. Sıcak su gibiydi, banyo yapmak istemeyeceğim kadar sıcaktı. Odadaki korumalar huzursuzca kıpırdandı.

"Ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım. Sen çağırdığı hayvansın. Biz bir güç üçlemesiyiz. Bunu değiştiremeyiz. Jean-Claude ve ben *ardeur*'ü taşıyoruz. İkimiz bu açlığı beslemeliyiz ve bunların hiçbiri değişmeyecek."

"Jean-Claude'un Nikolaos'un altında yaptığı gibi, kulüplerde uzaktan beslenmeyi ümit ettiğini sanıyordum."

"Bunu yapmak gücünü azalttı. Zaten şehrin eski başvampirinin de istediği buydu. Midem bulanıyor diye Jean-Claude'u güçsüz bırakamam. Artık gizlenmek yok, Richard. *Ardeur* burada ve burada kalacak, beslenmem gerek."

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır, ne?"

Kalkanlarını indirdi. Bunu kasıtlı yapıp yapmadığını bilmiyordum, yoksa duyguları mı araya girmişti. Sebebi ne olursa olsun düşüncelerini zihnimde çalan çanlar gibi duyabiliyordum. *Ardeur*'ü kontrol altına aldığımda Micah ve Nathaniel'ın kıçına tekmeyi basıp kendisiyle yaşayacağımı düşünüyordu. Kendisinin olacağımı düşünüyordu. Hala, ciddi ciddi, bir gün tek eşli bir çift olacağımızı ümit ediyordu.

Bunların hepsini yorumlamam birkaç saniyemi aldı, fakat kalkanlarını indirmesi benimkini de indirdi. Yaşadığım şoku hissetti. Buna hala inanmasına ne kadar şaşırdığımı farketti.

Bir sonraki düşüncenin oluştuğunu hissettim. Durdurmaya çalıştıysa da yarısı çoktan açığa çıkmıştı. Kalkanlarımı kapatmak istedim, ancak duygularım çok saftı ve yeterince hızlı değildim. Düşündüğüm şey, hamileysem bunun asla gerçekleşmeyeceğiydi.

Şimdi Richard'ın yüzünde şok vardı. Ağzı açık bana baktı ve fısıldadı. "Hamile."

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "S.ktir."

15

Bütün kalkanlarımı kapattım, sıkı sıkı, bütün hepsini kilitledim. Metal hayal ettim, kalın ve aşılmaz bir kalkan. Yere baktım, kimseyle göz göze gelemedim. Gözlerinde ne göreceğimden veya ne görmeyeceğimden korkuyordum.

Richard, "Anita," dedi. Elini bana uzattı.

Geri çekildim. Başımı olumsuzca yana salladım. Şu anda ne beklediğimi ben de bilmiyordum doğrusu. Hangi tepkinin beni tatmin edeceğinden, hangisinin beni kızdıracağından emin değildim. Emin olana kadar bunu bir sır olarak saklamak istemiştim. Her şey kesinleşene kadar bu duygusal kutuyu açmak istememiştim. Ama sonsuza kadar saklayamazdım.

Sessizliği bozan Samuel oldu. "İkinizi de tebrik ederim. Bir bebek, çok mutlu bir haber."

Yavaşça Samuel'e doğru döndüm, çünkü odada ilk tepkiyi veren ve söyleyeceklerini en az umursadığım kişiydi. Samuel'in yüzüne bakabilirdim. Samuel'e kızabilirdim.

Sampson babasının omzuna dokundu. "Baba, bence şimdi gitmeliyiz."

Samuel önce oğluna, sonra bana, sonra Jean-Claude'a baktı ve odadaki diğer insanlara göz gezdirdi. Kafası karışmış gibiydi. "Bu harika bir haber ama hepiniz biri ölmüş gibi davranıyorsunuz."

Sampson, "Baba," dedi. Samuel'i uyarmaya çalışıyordu. Yüzüme bakıyordu ve her ne görüyorsa babasının kolunu tutmuş, ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Samuel kolunu bırakana kadar oğluna baktı. Sonra bakışlarını bana odakladı. Bakışları artık dostça değildi. Gözleri daha yaşlı, derin bir bilgelikle dolu gibiydi. Köşelerinde hüzün vardı ve öfkeliydi. "Neden bu kadar kızgınsın Anita?"

Yirmiye kadar saymaya başladım. Yeterli olmadığını biliyordum. Öfkeyle kavrulan bir ses tonuyla, "Bana nasıl hissedeceğimi söyleme, Samuel, sakın şimdi bana bunu yapma," dedim.

Doğruldu ve oğlunun ellerini eliyle itti. "Jean-Claude'dan doğacak çocuğunun ne kadar güçlü olacağını düşün."

"Çocuğun Jean-Claude'dan olduğunun garantisi yok," dedim.

Richard, "Hamileysen, büyük ihtimalle vampirlerden birinden değil," dedi. Sesi alçak ve dikkatliydi ama altında duymak istemediğim başka bir şey vardı; heves.

Richard'a döndüm. Ne diyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü Jean-Claude ikimizin arasına girdi. "Yanlış bir şey yapma, *ma petite*."

"Yanlış bir şey mi?" diye haykırdım. Jean-Claude'un bana dokunmasına izin vermedim. "Bu haberi alınca o hiç üzülmedi ama sen kendini öyle bir kapattın ki ne düşündüğünü bile bilmiyorum."

"Şu anda ne düşünsem veya ne desem seni hayalkırıklığına uğratacağımı hissettim." Bu, tam bir başbelası olduğumu söylemenin şimdiye kadar duyduğum en diplomatik yoluydu.

İçimden bir çığlık atmak geldi. Boğuk ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttuğumu belli eden bir ses tonuyla, "Bir şey söyle," dedim.

"Hamile misin?" diye sordu, tarafsız ve hoş ses tonuyla.

"Bilmiyorum, ekimde adet görmedim."

Richard da yakınıma girdi, tarafsız kalmaya çalıştı ama bunu başaramadı. "Daha önce hiçbir ayın tamamında gecikmiğin oldu mu?"

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yüzünde duygular belirdi ve yüzünde ne belirecekse görmemi istemiyormuş gibi arkasına döndü.

"Sakın bunun için sevineyim deme, lanet olsun!"

Bana döndü. Yüz ifadesini kontrol ediyor, gözlerini edemiyordu. Sadece benim için kullandığı *seni seviyorum* bakışını silememişti. Son zamanlarda bunu pek görmemiştim. Şehvet görmüştüm ama bunu değil.

"Üzgün veya öfkeli mi olmamı istersin?"

"Hayır, evet, bilmiyorum." Doğrusu buydu. "Bilmiyorum."

"Özür dilerim," deyip bana baktı. "Senin adına işleri zorlaştırdıysam özür dilerim ama birlikte bir çocuk yapmışsak nasıl mutlu olmam?"

Bunu söylemek için en kötü yolu seçmişti. Beni paniğe sürükleyecek cümleleri kurmuştu. "Henüz bir çocuk değil. Biraraya gelmiş bir hücreler kümesi."

Bakışlarında tereddüt belirdi. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve kimseye bakamadım. "Ne dediğimi ben de bilmiyorum." Ronnie'nin buralardan uzaklaşıp kararı yanımda erkeklerimden biri olmadan verme önerisine sıcak bakmaya başlamıştım.

Richard, "Bebeğimizi gerçekten de öldürebilir misin?" diye sordu. Acı çektiğini anlamak için yüzüne bakmam gerekmiyordu, sesinden [illegible]liydi.

"*Mon ami*, dereyi geçmeden paçaları sıvama. Plan yapmadan önce hamile olup olmadığını öğrenelim." Jean-Claude yine aramıza girmeye çalıştı. Bana yardımcı olacakmış gibi Richard'ı görmemi engellemek istedi.

Richard beni görebilmek için yana çekildi. "Anita, gerçekten bebeğimizi öldürebilir misin?"

İçimden evet diye çığlık atmak geliyordu, ancak yüzündeki acıyı gördükten sonra, bu konuda ona yalan söyleyemezdim. Cevabın ne olduğunu biliyordum ama bu hoşuma gitmiyordu. "HAYIR!" diye bağırdım. Perdeler yerinde olmayınca sesim taştan koridorlarda yankılandı.

Richard'ın yüz ifadesi yumuşadı, Jean-Claude'un yanından dolaşıp bana ulaşmaya çalıştı. Hayalleri gerçekleşmişçesine yüzündeki ifade kusursuzdu. Bense kötü bir kabusta boğuluyordum sanki. Yüzünden bu ifadeyi silmek zorundaydım, buna mecburdum.

"Ya senden değilse?" diye sordum, çirkin bir ses tonuyla. Ona acı vermesini istiyordum.

Richard duraksadı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "İhtimaller benden yana Anita." Kendinden memnun gibiydi.

"Neden? Jean-Claude, Asher ve lanet olası Damian yüzlerce yıllık vampirler olduğu için mi? Yine de bebeğin senden olduğunu iddia edemezsin. Samuel'e bak. Üç oğlu var, iki ayrı hamilelikten."

Richard'ın kaşları çatıldı. Daha yakına girmedi. Güzel.

Jean-Claude iç geçirdi, pes etmiş gibi geri çekildi.

"Ya Micah ve Nathaniel?" diye sordum. "Onlar vampir değil ve son iki ayda onlarla seninle yaptığımdan daha çok seks yaptım." İrkildiğini görünce mutlu oldum. Çirkin bir yaklaşım olsa da doğruydu.

"Micah düğümlendi," dedi. Yüzü kardı. "O zaman geriye sadece Nathaniel kalıyor." Son cümlesine öyle güçlü bir öfke yükledi ki, bu konuya hiç girmemiş olmayı arzuladım.

Tam bu sırada, Micah ve Nathaniel uzaktaki koridorun sonunda açığa çıktı. Bize baktılar ve konuşan Micah oldu. "Tahmin ettiğim konu mu?"

Richard, "Bebeği biliyor musunuz?" diye sordu.

Nathaniel, "Emin miyiz?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Richard, "Siz ikiniz biliyor muydunuz?" diye sordu. Gücü yeniden alevlendi. Birden kendimi metaforik bir ateşin yanında dikilirken buldum.

Micah, "Evet, biz biliyorduk," dedi.

Richard, "Bize söylemeden onlara mı söyledin?" diye sordu. Jean-Claude'u işaret etti.

"Benimle birlikte yaşıyorlar, Richard. Onlardan sır saklamak daha zor. Ben test yapana kadar hiçbirinize söylemeyecektim. Mümkün olsa, bu saçma tartışmaya girmeyi hiç istemiyordum."

Jean-Claude, "Emin olana kadar sakinliğimizi koruyalım," dedi.

Richard, "Senden önce onlara söylemesi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, *mon ami*, etmiyor."

Richard, Micah ve Nathaniel'a doğru sert bir bakış attı ama sonunda bakışları Nathaniel'a odaklandı. Bu, iyi değildi. "Biliyorsun hamileyse, ya senden ya da benden," dedi. Kelimeler tarafsızdı ama ses tonu değildi. Sesindeki uyarı etrafa yaydığı sıcaklık gibi apaçık ortadaydı.

Nathaniel'ın yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en ihtiyatlı ifade belirdi. Yüzüne hiçbir şey yansımadı, üzgün değildi, teslim olmuyordu. Daha önce Richard'la karşı karşıya geldiğinde Nathaniel itaatkar olmaya özen göstermişti. Şimdi, birden, Richard'a meydan okuyordu. Bana itaat edebilirdi ama Richard'a boyun eğme günleri sona ermişti. Omuzlarının duruşundan, kendisinden yaşça büyük adama bakışından belliydi. Agresif değildi, fakat eskisi gibi teslimiyet sinyalleri de vermiyordu. Duruşu, geri çekilmediğini açıkça belli ediyordu. Bir yandan bunu gördüğüm için mutluydum ama diğer yandan korkuyordum. Richard'ı dövüşürken izlemiştim, Nathaniel'ı da izlemiştim. Kimin kazanacağını biliyordum.

Tabii ki, dövüşü Richard başlatırsa galip çıkar ama kızı kaybederdi. Bunun farkında olması için dua ettim.

16

Ne olacağını bilmiyordum. Kötü, herhalde çok kötü bir şeyler olacaktı ama yardım geldi. "Hepiniz birer piç gibi davranıyorsunuz." Konuşan Claudia'ydı. Herkes ona döndü.

"Bu maço ego saçmalığına nasıl cesaret edersiniz? Anita'nın korktuğunu görmüyor musunuz?" Beni işaret etti. "Ulfric, bir bebeği olursa Anita'nın vampir avcılığını veya polis işlerini veya zombileri mezarından kaldırmayı bırakacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Sence bir bebek Anita'nın yaşamına uyum sağlayabilir mi? İşini bırakıp evde oturup bebek bakıcılığı yapacak mısın? Çünkü Anita bunu yapmayacak."

Herkes Richard'a baktı. Richard kaşlarını çattı.

Claudia, "Evet," dedi. "Bunları yapacak mısın? Bebek seninse bütün yaşamını değiştirecek misin?"

Richard kaşlarını biraz daha çattı. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Ben yaparım." Konuşan Nathaniel'dı, hepimiz Nathaniel'a doğru döndük. "Ben zaten evin kadını rolündeyim, neden anne de olmayayım?"

Claudia, "Daha önce hiç bebek baktın mı?" diye sordu.

Nathaniel omzunu silkti. "Hayır."

"Benden küçük dört kardeşim vardı ve inan bana bu iş göründüğünden daha zordur."

Micah, "Ben de yaparım," dedi. "Anita ne istiyorsa veya neye ihtiyacı varsa."

Richard, "Mükemmel olmayı bırakın," dedi.

Nathaniel, "Senin işlerin çok yoğun, Richard," dedi. "Her gün işe gitmek zorundasın. Ben Suçlu Zevkler'de yarı-zamanlı da çalışsam herhangi bir öğretmenden daha çok para kazanırım."

Richard, "Eve bakabileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Nathaniel'ı küçümsediği her halinden belliydi.

Nathaniel gülümseyip başını iki yana salladı. "Anita zaten kendi geçimini kendisi sağlıyor. Benim parama ihtiyacı yok. Demek istediğim, çalışma saatlerimi azaltmak benim işimi çok fazla etkilemez ama seninkini mahveder."

Richard teslim olmak istemiyordu. Öfkelenmek istiyordu, bu yüzden Micah'ya döndü. "Ya sen? Sen de en az Anita kadar yoğun çalışıyorsun."

"Yardım hattı ve koalisyonu yönetmek için daha fazla yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edebilecek veya yerime geçebilecek birini yetiştirmek için en az bir seneye ihtiyacım var ama gerekirse bunu yaparım."

Richard, "Bebek senin olamaz," dedi.

"Genetik olarak, hayır."

"Genetik olarak da ne demek?"

"Benim kanımdan gelmediği, benim olmadığı anlamına gelmez demek. Bebek bizim."

Richard, "Senin ve Anita'nın," dedi. Kelimeler derimi kavurdu. İçinde öylesine çok gücü, öylesine bir öfkeyi barındırıyordu ki canımı acıttı.

Micah, "Hayır," dedi. "Anita'nın ve Nathaniel'ın, Jean-Claude'un, Asher'ın, Damian'ın, senin ve benim. Geride bir parça sperm bırakmak seni baba yapmaz ama sen bunun peşindesin, Richard."

"Bir bebeği yedi babayla büyütemezsin."

Micah, "Ne dersen de," dedi. "Ama bir bebek varsa, yaşamlarını değiştirmeden bu bebeğe bakabilecek sadece iki kişi var. Biri Nathaniel, diğeri de benim." Jean-Claude'a baktı. "Yanılıyor muyum?"

Jean-Claude gülümsedi. "Hayır, *mon chat*, yanılmıyorsun. Ben bir bebeğin bütün vaktini Lanetliler Sirki'nin altında geçirip..." duraksayıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "...normal bir çocuk olabileceğini sanmıyorum. Ziyaret eder, *oui*, arzu ettiğiniz kadar ama benim burada kurduğum dünya..." yine doğru kelimeyi aradı, "...çocuk yetiştirmeye uygun bir yer değil."

"Ben de küçük bir çocuğum." Küçük tatlı ses arkamızdan geldi. Hepimiz tartışmaya kendimizi o kadar kaptırmıştık ki küçük kızın geldiğini görmemiştik. Tabii ki, Valentina bir vampirdi ve vampirler çok sessiz piçlerdi.

Koyu renk saçları kulaklarının altına doğru kıvrılıyordu. Daha modern görünmesi için saçını yakın zamanda kesmişti. Yüzü yuvarlak ve yumuşak olmasına rağmen hala be-

beksiydi. Beş yaşındaydı ve her zaman beş yaşında kalacaktı, en azından fiziksel olarak. Üzerinde beyaz külotlu çorap ve kırmızı bir elbise vardı, küçük deri ayakkabıları da beyazdı. Bizim yanımıza geldiğinde 1800'lerden sonrası için tasarlanmış giysileri yoktu. Pantolon veya şort giymiyordu, çünkü bir bayana yakışmazdı ama şimdi yirminci yüzyıla ulaşmıştı, en azından giyim tarzı olarak. Büyük gözlerini kırpıştırdı ve bize baktı. Yüzünde kusursuz bir masumiyet vardı. Belle'nin yanında insanları konuşturup cezalandırmak için ya da sırf keyif aldığı için onlara işkence yapıyordu. Jean-Claude bana bütün çocuk vampirlerin eninde sonunda delirdiğini söylemişti. Zaten vampir kurallarında ergenliğe ulaşmayanların vampir yapılmasının yasaklanmasının da sebebi buydu.

Valentina vampir bir pedofili sapık tarafından vampir yapılmıştı. Adamın ücra bir yerde kendi bölgesi vardı ve neredeyse elli yıl boyunca kendi oyuncaklarını yaratmış, sonra ne yaptığı açığa çıkmıştı. Valentina şanslı olanlardandı. Adam onu vampir yapmış ama henüz gelini yapmamıştı. Damatların ve gelinlerin büyük bir çoğunluğu öldürülmüştü. Başka bir şey için fazla deli, fazla vahşiydiler. Vampirlerinden birinin böyle bir şey yapması Belle Morte'nin hala kendini suçlu hissettiği nadir şeylerden biriydi.

Jean-Claude, "Evet," dedi. "Tabii ki öylesin. Sen bizim *petite fleur*'umuzsun." Çocuğu yetişkinlerin yanından kaçırmak ister gibi öne adım attı. Valentina beş yaşında görünüyordu belki ama üç yüz yaşındaydı. Beden bir çocuğa aitti, fakat zihni değildi. Dikkatli olmadığımızda, hepimiz ona bir çocukmuş gibi davranıyorduk.

Valentina minik yüzünü bana çevirip ciddi bakışlarını üzerime odakladı. "Bebeğin mi olacak?"

"Belki," dedim.

Gülümsedi, birer iğne gibi zarif dişleri açığa çıktı. "Birlikte oyun oynayabileceğim biri geliyor."

Jean-Claude, Valentina'nın elini tutmak istedi ama eli havadayken tereddüt etti. Valentina'nın elinden daha önce acı çekmişti. Kızın bir yaratık olduğunu asla unutmamıştı. "Bartolome nerede?" diye sordu. "Bugün seninle ilgilenmesi gerekmiyor muydu?"

Valentina, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Jean-Claude'a baktı.

Jean-Claude hafifçe kızın omzuna dokundu. Valentina uzanan elin üzerinden bana baktı. Gözlerindeki bakışın çocuklukla bir ilgisi yoktu.

"Valentina üç yüz yaşından büyük, Jean-Claude. Beş yaşında bir çocukmuş gibi onu yanımızdan kovma."

Jean-Claude bana baktı. "Valentina kendisine çocuk gibi davranılmasından hoşlanıyor, bu onun seçimi." Ona baktı. "Öyle değil mi, *ma duke*?" Sesi yalan söylüyor gibiydi ama küçük bir çocukmuş gibi Valentina'ya dokunmaktan vazgeçti.

Valentina başıyla onaylasa da bakışları benim üzerimdeydi. Gözlerinde, aklındaki şeyleri yapmak için fazla kırılgan bir bedenin içine hapsolmuş yüzyılların gücünü taşıyordu. Bazı akşamlar onun için üzülüyordum ama şimdiki gibi zamanlarda yetişkin bile olsa normal biri olacağından şüphe ediyordum. Onda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Valentina'nın akıl sağlığı yumurta/tavuk sorusu gibiydi. Bana hiç zarar vermemişti. Kasıtlı

olarak beni korkutmamıştı. Çaresiz ve yalnızken güvenmeyeceğim insanlar listesinde onun da adı vardı. Beni korkutmasının bir sebebi çocuk bedenine hapsolmuş bir yaratık olmasıydı. Bunu kabullenmem aylarımı almıştı. Jean-Claude'a efendi diyen vampirler içerisinde beni en çok korkutanın Valentina olduğunu kendime itiraf etmem de aylar sürmüştü.

"Bence buraya bir bebek gelmesi eğlenceli olacak," dedi.

"Eğlenceli mi, nasıl?" diye sordum. Cevabı duymak istediğime emin değildim.

"Artık en küçük olmayacağım," dedi. Masum bir ifade gibi duruyordu ama içimden benim bebeğimi kendisinden daha küçük bir vampire dönüştürmeye çalışırsa onu öldüreceğim geçiyordu. Paranoya mıydı yoksa sadece tedbirli miydim? Bazen farkı anlamak çok zordu.

Richard yakınıma sokuldu, bunu yapmasına izin verdim. Valentina'da korkunç bir terslik olduğunu düşünen tek kişi ben değildim. Richard kolunu omzuma koydu, buna da izin verdim. Valentina'nın gözlerine bakarken herhangi birinin beni rahatlatmasına razıydım.

"Hayır," dedim. "Hayır, Sirk'te çok fazla vakit geçirmeyecek."

Micah yanımıza geldi ama bana dokunmadı, çünkü Richard bundan hiç hoşlanmıyordu. Jean-Claude'un bana dokunmasına tolerans gösterse de başka kimseyi kabullenmiyordu. Ancak küçük vampir kız yüzünden siniri bozulan sadece ben değildim.

Jean-Claude bize baktı. Eli şimdi kızın omzundaydı. "Bartolome'yi bulmalıyım," dedi. "Valentina'ya göz kulak olmadığı için onu azarlamam gerek."

Valentina, Jean-Claude'un elinden kurtuldu ve Jean-Claude buna izin verdi. Valentina odada yürümeye başladı. Richard beni kendine biraz daha çekti. Micah önümde duracak şekilde yer değiştirdi. Böylece kızın yanıma gelmesine engel oluyordu. Normalde buna gerek olmadığını söylerdim ama bebek fikriyle ne kadar ilgilendiğini görmeye niyetim yoktu.

Valentina yanımızdan geçip gitti. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Richard tuttuğu nefesini verdi. Micah rahatlamadı. Önümüzde gergin bir şekilde dikilmeye devam etti. Kızın geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Valentina, Samuel ve Sampson'a doğru yürüdü.

Jean-Claude, "Ne yapıyorsun, Valentina?" diye sordu.

Valentina kusursuz bir biçimde reverans yaptı, elleriyle küçük elbisesini tuttu. Bunu yaparken bilekleri de çapraz bir konum aldı. "Seni saygıyla selamlıyorum, Samuel, Cape Cod'un başvampiri."

Samuel, "Merhaba, Valentina," dedi.

Valentina elini uzattı. Samuel minik eli tuttu ve ağzıyla bileğine hafifçe dokundu. Bu protokoldü, kabul edilebilir bir şeydi ama Samuel'in de bu durumdan hoşnut olmadığı her halinden belliydi.

Valentina, Sampson'a döndü. Başını çocuksu bir biçimde yana yatırdı ve Sampson'a baktı ama karşısındakini tartmaya çalışırken bakışlarının çocuksu olmadığına dair bahse girmeye hazırdım. Daha önce de bakışlarını üzerime odakladığı olmuştu. Yüz ifadesinin gözlerine yansıyan yoğunluk ve kişilikle bir ilgisi olmadığını gayet iyi biliyordum. "Bu senin oğlun mu?"

"Evet, ismi Sampson."

Valentina minik elini Sampson'a da uzattı. Sampson eli aldı ama ne yapacağını bilmiyor gibiydi. "Ben bir vampir değilim," dedi. "Kimsenin hizmetkarı da değilim, çağrılan bir hayvan da değilim."

"Ama onun oğlusun, varisisin. Ben sadece sıradan bir vampirim. Gerçek bir başvampir bile değilim." Valentina oğlanın kendisinden daha üstün olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Sampson babasına baktı. Samuel oğluna nasıl bir bakış attıysa Sampson minik eli dudaklarına götürdü. Babası gibi mümkün olduğunca hafif bir dokunuşla yetinmeye çalıştı ve onun gibi göz temasını kaçırmadı. Bu sahne bana judoda verilen selamı hatırlattı. Selam verirken gözlerini önüne indirmez, rakibinden asla ayırmazdın ama şimdi ikili arasında büyük bir fark vardı. Birisi neredeyse gerçek bir başvampirdi, diğeri değildi. Yarı insan yarı deniz halkındandı. Belki bir gün daha fazlası olacaktı ama bu akşam değildi.

Valentina, "Beni kucağına al," dedi, cılız çocuksu sesini kullanarak.

Sampson kızı havaya kaldırdı ve kucağına oturttu. Valentina delikanlıya sarıldı. Sampson kaşlarını çatmış odadakilere bakıyordu. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Lanet olsun," dedi. Bakışlarıyla oğlanın aklını başından almıştı.

Jean-Claude, "Valentina, o bizim misafirimiz," dedi.

Samuel elini havaya kaldırdı. "Ben eski tarz bir adamım. Sampson benim oğlum, en büyük oğlum; bir başvampir bile olmayan birinin etkisinden kurtulamıyorsa..." Cümleyi bitirmedi.

Jean-Claude, "Ona her zaman yerinin ne olduğunu öğretiyorsun," dedi.

Samuel başıyla onayladı.

Samuel'in bahsettiği kuralı hiç duymamıştım. "Ben bu kuralı bilmiyordum."

"En iyi olan kazansın tarzında bir kuraldır. Sampson serbest kalıp Valentina'nın oyununu bozamazsa, o zaman efendisinin gözünde değer kaybeder. Bazı şehirlerin başvampirleri güçlüyle zayıfı bu şekilde birbirinden ayırır. Bu gibi testleri geçemeyenler aşağılanır, başka topraklara gönderilir veya öldürülür." Ses tonundan bu durumu garipsemediği belliydi ama bir parça da olsa hayalkırıklığına uğramış gibiydi. "Az sayıda Amerikan başvampiri, bölgesini bu tarzda yönetir."

Samuel, "Ben Amerikan başvampirlerinin birçoğundan daha yaşlıyım," dedi.

Jean-Claude'a baktım, o da bana baktı. "Ama Valentina bizim vampirimiz ve biz bu kuralı uygulamıyoruz."

Richard ne diyeceğini veya ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana sarıldı.

"Babası, Sampson'un Valentina'nın etkisinden kurtulması gerektiğini söyleyebilirdi ama biz vampirlerimizin hepsine bu ülkede bunun yasak olduğunu ve tehdit olarak algılandığını açıkça beyan ettik." Bunları söylerken Valentina'ya baktı.

Valentina alt dudağını büktü ve Sampson'a biraz daha sarıldı. Sampson onu kollarıyla sardı. Sanki kızın hareketine cevap vermişti. Belki de hala kızın kontrolündeydi. Valentina çocuğun aklını kelimelere bile ihtiyaç duymadan emir verecek kadar bulandırdıysa, başımız büyük beladay-

dı. Çünkü bir vampir karşısındaki üzerinde böyle bir kontrol kurdu mu, ona sahip olurdu. Arzu ettiği zaman kontrolü yeniden kurabilirdi. Pencerenin altında durup kurbanı camdan aşağıya atlamaya ikna edebilirdi. Lanet olsun, bazıları kurbanlarını uzak diyarlardan çağırır ve kurbanlar uyurgezer gibi çağrıya cevap verirdi. Valentina kontrolü tamamen eline geçirdiyse, arzu ettiği zaman Sampson'un kanını içebilecekti. Sampson'un seçim şansı yoktu.

Ne yapacağımı bilemiyordum ama sonra odaya yeni bir enerji oldu. Havanın kokusu tazelenip denizin ve tuzun kokusu ortama hakim oldu. Sampson'un gözleri berraklaştı ve şaşkın bakış silindi. Gözlerinin rengi babasının gözlerinin renginden annesinin kusursuz siyahına büründü. Kucağındaki vampire bakarken yüzünde daha önce gördüğüm bir ifade vardı. Her ne kadar ambalajı belli etmese de bu bakış, genç yüzün yılların bilgeliğini içinde barındırdığını söylüyordu. Yetmiş yıllık deneyimi belli eden bir bakışla Valentina'yı süzdü. Artık yirmi küsür yaşında değildi.

Valentina'yı kucağından kaldırmaya çalıştı ama Valentina inatçı bir çocuk gibi Sampson'a tutundu. "Beni sevmedin mi, Sampson?"

Sampson başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Senden hoşlanmadım."

Valentina suratını asıp sahte gözyaşları döker gibi yaptı. Sanki duyguları incinmişti. Belki de gerçekten incinmişti. Söz konusu olan Valentina ise bunu anlamak imkansızdı.

Sampson onu kucağından aldı ve yere koydu. "Bir daha beni aynı şekilde kandıramazsın, çünkü zihninin içindekileri gördüm. Sen bir çocuk değilsin, Valentina. Bir çocuk gibi düşünmüyorsun." Ürperdi, kızın kollarına sarıldığını

unutmak ister gibi kollarını ovaladı. "Bana ne yapmak istediğini gördüm. Beni de bunu istediğime ikna etmeye çalıştın." Yeniden ürperdi. "Zihnin bedeninin ötesinde arzular peşinde. Sen seksin yerine acıyı koydun."

Valentina ellerini kalçasına koyup ayaklarını yere vurdu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Belki de bu tarz şeyleri isteyen sensin." Sonra Jean-Claude'a döndü. "Efendim, bizi ziyaret edenler içerisinde kendisine zarar vermemi kabul edecek bir kişi bile yok mu?" Sampson'un söylediklerriyle çelişmiyormuş gibi bu isteğini dile getirip esas amacını belli etti.

Jean-Claude iç geçirdi. "Asher, Valentina'yı Bartolome'nin yanına götürür müsün?"

Asher tartışma boyunca yerinden bile kıpırdamamıştı ve ayağa kalkmaya hazırlanırken Nathaniel araya girdi. "Ben götürürüm."

Hepimiz Nathaniel'a baktık.

Nathaniel gülümsedi. "Samuel'le vampir işleri konuşacaksınız. Asher burada benden daha faydalı olacaktır." Bize iyi geceler demek için yanımıza geldiğinde Micah önümden çekildi ve Nathaniel bana doğru uzandı. Richard'ın kolları beni hala bedenine yakın tutuyordu. Richard birden gerildi ve beni Nathaniel'dan uzaklaştırmak istermiş gibi bir adım geriledi.

Nathaniel, Richard'ın koluna değdi ve Richard olduğu yerde dondu kaldı. Richard'ın gücü bir yıldırım gibi derime atladı.

"Ah, Richard, bu canımı acıttı."

Nathaniel ürperdi. "Evet, gerçekten acıttı." Şikayetçi değildi.

Richard, "Geri çekil," dedi. Sesinde kükremeye benzer bir ton vardı. Bana zarar vermemek için gücünü kontrol etmeye çalışıyordu ama ben birazdan dokunmayı imkansız kılacak kadar ısınacak bir sobanın yanında dikiliyordum sanki.

Nathaniel gülümsedi ve ikimizin arasına girip göğsünü Richard'ın koluna dayadı. Richard uzaklaştı ama bunu yaparken beni de yanına götürmek istedi. Bütün bunlar olurken arada kalmak istemiyordum. Bu yüzden yerimden kıpırdamadım ve Nathaniel çok yakınımda olduğu için öne de adım atamadım. Richard'ın ise seçenekleri çoktu. Beni kendine çekecek, hareket etmem için canımı yakacak, beni bırakacak, bensiz uzaklaşacak veya olduğu yerde kalarak Nathaniel'ın kendisine dokunmasına izin verecekti.

Richard geri çekilmek istedi ama ben hala yerimden kıpırdamıyordum. Nathaniel birkaç santimetre uzaktan bizi seyretti. Richard bensiz geri adım atmıyor, beni Nathaniel'la yalnız da bırakmıyordu. Hislerimi kelimelere dökmek mümkün değildi.

Nathaniel yumuşak bir ses tonuyla konuştu ve menekşe renkli gözlerini kendisinden daha uzun boylu olan adamın yüzüne kaldırdı. Göğsü hala Richard'ın kolu ile aramdaydı. "Bölgesini işaretleyen bir köpek gibisin. Belki de üzerine işemelisin. Böylece hepimiz onun senin olduğunu biliriz."

Aralarında dondum kaldım, çok kötü şeyler olacaktı.

Richard alçak ve derinden gelen bir sesle kükreyince sesinin titreşimi tüylerimi diken diken etti. Nathaniel'la birlikte ürperdik, sanırım ürpermemizin sebepleri farklıydı.

"Durun, bu kadar yeter," dedim.

"O bir kemik değil ki sadece birimizin olsun."

Richard yeniden kükredi, bu sefer gücü elektrik akımı gibi derimi dalgalandırdı. Nathaniel ve ben aynı anda tepki verdik. "Bu acıttı." Ardından Nathaniel ekledi. "Çok lezzetli."

Richard, "Sen tam bir ucubesin," diye haykırdı.

"Belki ama bu ucube, sevdiği kadın ve bebeği için senin yapmayacağın şeyleri yapmaya hazır."

Richard birden kolunu çekince ben dengemi kaybettim ama Nathaniel beni yakaladı ve Richard geri çekildi. Nathaniel rakibini güçle değil, gerçeklerle yenmişti.

Nathaniel beni tuttu. Ona izin verdim, çünkü şimdi kendimi çekersem bütün gösteriyi mahvedecektim. Şekil-değiştirenlerin yanında fazla zaman geçirdiğim için neler olduğunu anlamıştım. Nathaniel, benim itaatkar Nathaniel'ım, ortaya çıkıp yatağıma aldığım en baskın erkeğe kendisinin de dikkate alınması gereken bir güç olduğunu göstermişti. Neden bu akşam? Neden Nathaniel kumun üzerine çizgiyi bu akşam çekmişti? Bebek, tabii ki, bebek. Bebekle ilgili bir şeyler yüzünden daha baskın olması gerektiğini düşünüyordu. Belki de, benim gibi, Richard'ın hayatımdaki en baskın sevgili olduğunu söyleyip sadece seks arkadaşıymışım gibi davranmasından sıkılmaya başlamıştı. Seks arkadaşı olmanın kötü bir yanı yoktu ama birinin hem seks arkadaşı, hem de hayatının aşkı olmak mümkün değildi. İkisi birarada olmazdı.

Nathaniel bana sarıldı. Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne gizledim, çünkü yüzümdeki ifadenin neye benzediğini bilmiyordum. Nathaniel, Richard'ın karşısına dikilmiş, mücadeleyi kazanmıştı. Hamile olma ihtimalim başka neleri değiştirmişti?

"Ben Valentina'ya eşlik ederim. Siz burada kalın ve iş konuşun."

Micah arkamızdan, "Sen de bu işin parçasısın," dedi.

"Sen konuşulanları daha sonra bana anlatırsın. Kalıp bu vampir konuları hakkında fikir beyan edebileceğimi sanmıyorum." Sırıttı. "Ayrıca, Anita'nın birisini *pomme de sang* veya aşık olarak yanına almasına itiraz etme ihtimalim hepinizden az." Beni alnımdan öptü ve kulağıma fısıldadı. "Ayrıca, Valentina beni rahatsız etmiyor."

Nathaniel'a baktım. "Ama senin rahatsız olmaman beni rahatsız ediyor."

Gülümsemesi biraz yumuşadı. "Biliyorum." Beni nazikçe dudaklarımdan öptü. Sonra geri çekildi. Gitmesine izin verdim. Onu bu kadar değiştiren neydi, hala bilmiyordum.

Valentina, Nathaniel'ın yanına gidip elini tuttu. Nathaniel kızı uzaktaki koridora doğru götürdü. Valentina arkasına döndü ve hepimize dil çıkarttı.

Claudia, Lisandro'yu ikiliye eşlik etmesi için gönderdi. Yüksek sesle, "Bartolome'nin yapmaması gereken bir şeyi yapmadığından emin ol," dedi. Valentina'nın Sampson üzerinde sergilediği küçük gösteriden sonra, Claudia'nın da kimseyi küçük kızla yalnız bırakmak istemediğinin farkındaydım. Onunla aynı fikirdeydim.

17

Richard, "Onu nasıl seversin?" diye sordu.

Richard'a doğru döndüm. Ayakta dikiliyordu ve omuzları çökmüştü. Üşüyormuş gibi elleriyle kollarını ovalıyordu ama üşümediğini, en azından battaniyeler veya derinin sıcaklığıyla giderilemeyecek bir şey olduğunu biliyordum. Kalbin, ruhun ya da zihnin üşümesiydi. Böyle bir soğukluk varlığın ortasını kemirir, geriye karanlık ve korkunç bir şey bırakırdı.

Richard'a bakarken bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Acısını daha fazla arttırmadan ne diyebilirdim acaba. İç geçirdim, verebileceğim tek cevabın gerçeğin kendisi olduğunu farkettim. Birbirimiz için ne olursak olalım, daha sonra birbirimiz için ne olacaksak olalım, en azından birbirimize karşı dürüst olabilirdik. Bunu birbirimize borçluyduk.

Richard, "Sana bir soru sordum," dedi. Gücü ağzı açık bir fırın gibi odayı ısıttı ama ben sıcaklığı hisseder hissetmez gücü azaldı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Nathaniel'ı neden mi seviyorum?" dedim.

Öfkeli bir ses tonuyla, "Ben de bunu sordum," dedi.

"Çünkü bana kendimi asla ucube gibi hissettirmiyor."

Richard, "Çünkü kendisi bir ucube," dedi. "Yanında herkes normal kalır."

Yüz ifademi her şeyden soyutladım. Gerçekten çok kızdığım ve kendimi kontrol etmeye çalıştığım zamanlardaki duygusuz halime büründüm.

Jean-Claude dikkatlice, "Belki de şu an bu konuşma için uygun bir zaman değildir," dedi.

İkimiz de Jean-Claude'u umursamadık.

Kendimi sıkarak, "Öncelikle," dedim. "Nathaniel bir ucube değil. Ayrıca, ben hamileysem bütün yaşamını benim için değiştirmeye gönüllü ama sen değilsin. Yerinde olsam onun kişiliğine çamur atarken çok dikkatli olurdum."

"Hamileysen, seninle evleneceğim."

Odaya birden, üzerine adım atılabilecek kadar yoğun bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye Richard'a bakakaldım. "Richard, bütün sorunların çözümünün bu mu sence? Bebek piç olarak büyümesin diye mi?"

Richard, "Sana benden başka evlilik teklifi yapan yok," dedi.

"Çünkü herkes cevabımın hayır olacağını biliyor. Diğer herkes bunun evlilikle bir ilgisi olmadığının farkında. Gerçek anlamda tek önemli şey, yeni bir yaşam yaratmak üzere olmamız. Bu yeni birey için de en iyisini yapmak zorundayız. Evlenmek hayatımızı daha mı kolaylaştıracak?"

Bana baktı, yüzünden çok acı çektiği belliydi. Kendiyle mücadele halindeydi ve sanki söyleyeceklerini anlayabileceğimi düşünmüyordu.

"Bir kadını hamile bırakırsan, sonucunda onunla evlenirsin Anita. Buna, eylemlerinin sorumluluğunu kabullenmek denir."

"Ya bebek senden değilse? Bir başkasının bebeğine gerçekten babalık yapabilir misin? Büyüdükçe bir başkasına benzediğine şahit olurken, benimle evli kalıp baba rolünü oynayabilir misin?"

Elleriyle yüzünü kapattı ve çığlık attı. "Hayır!" Bana öfkeyle kavrulmuş yüzünü gösterdi. Oda yine birden ısındı. Sanki gücü odanın fiziksel sıcaklığını arttırıyordu. "Hayır, deliririm. Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır," dedim. "Ama sen bunu duymalıydın."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Teklifin için teşekkür ederim, Richard. Ama biriyle evleneceksem, evleneceğim adam bu durumdan rahatsızlık duymayan biri olmalı."

"Öyleyse, Nathaniel veya Micah ile mi evleneceksin?" Sıcaklık derimi ısırıyordu.

"Kimseyle evlenmeyeceğim, anlamıyor musun?"

"Ama az önce dedin ki..."

Araya girdim. "Hayır, öyle demedim, sen duymak istediğini duydun."

"Sen hamilesin Anita."

"Belki hamileyim," düzelttim.

"Bebeğin bir babası olsun istemiyor musun?"

Richard'a baktım, gerçekten duyabileceği veya anlayabileceği sözcüklerin ne olduğunu merak ettim.

Jean-Claude yanımıza geldi. Aramıza girmedi ama birlikte bir üçgen oluşturduk. "Sanırım *ma petite*, evliliğin gelecekle ilgili planları arasında olmadığını ve bir bebeğin bu durumu değiştirmeyeceğini söylemeye çalışıyor, Richard." Sesi makul ölçüde tarafsızdı. İnsanları sakinleştirmek veya ikna etmek için kullandığı türden bir sesti.

"Bebek bendense onu Nathaniel ve Micah'nın yetiştirmesini kabul etmem mi gerekiyor?"

Başımı önüme eğdim. Buna ne cevap verebilirdim?

Claudia, "Ulfric," dedi. Tek kelimeyi yüksek sesle dile getirdi. Emri altındaki bir ere seslenen çavuş gibiydi.

Richard kadına baktı. "Ne?" Gücü yine derimi kavurdu.

"Öncelikle, gücünü kontrol et, herkesin derisini ısırıyor. Sen kurt kralısın, herkese örnek olman lazım."

"İnsanlara örnek olup olmadığım beni ilgilendirir, fare."

Claudia, Richard hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ayrıca, konuştukça Anita'nın kendisini daha kötü hissetmesine sebep oluyorsun."

Sözsüz bir ses çıkarttı, feryat eder gibiydi. Gücü hala sıcaktı, fakat artık acı vermiyordu. Ses tonunu kontrol etti ama her kelimenin ardında bastırılmış öfke vardı. Öfkesini yutmaya çalışsa da hala oradaydı. "Anita'nın kendisini daha kötü hissetmesini istemiyorum ama hamileyse şimdiki yaşamına devam edemeyeceğini bilmesini istiyorum."

Claudia, "Onu kafese kapatmak istiyorsun," dedi. "1950'lerden kalma bir kafese."

Richard, "Evlilik bir kafes değildir," dedi. "Onu çıplak ayaklı ve hamile görmek istiyormuşum gibi konuşuyorsun."

"İstemiyor musun?" Şimdi Claudia'nın öfkesi de sönmeye başladı. Sanki Richard'ın sadece kendini düşünen bir piç olmayıp laftan anlamayan biri olduğunu anlamıştı.

Richard, "Hayır," dedi. Samimiydi. Bana doğru döndü. "Bunu sen kendin söyledin Anita, bu birey için en iyisi neyse onu yapacağız, dedin. Sence federal mareşal olmak veya vahşi suçlar ve yaratıklarla ilgili davalarla uğraşmak, bu bebek için en iyisi mi?"

"Tanrı aşkına, Richard," dedim. "Hala hayatımı benden almaya çalışıyorsun. Beni ben yapan şeyleri benden almak istiyorsun. Beni seviyorsun ama ne olduğumu kabullenmiyorsun. Hayalinde görmeyi arzu ettiğin Anita'yı seviyorsun."

"Sen de benden bunu istemiyor musun?" diye sordu. "Değişmemi istemiyor musun?"

Hayır demeye hazırlanırken vazgeçtim, durup düşündüm. Benim Richard'dan istediğim değişim onun benden istedikleri kadar radikal şeyler miydi? "Senden, sahip olduğun yaşamı kucaklamanı ve mutlu olmanı istiyorum, Richard. Sense benden hayatımı tamamen değiştirmemi istiyorsun. Benim yaşamıma uymayan pembe panjurlu ev hayallerinin içine beni sokmaya çalışıyorsun."

"Seni pembe panjurlu ev hayallerimin içine sokmaya çalıştığımı söylemenden bıktım."

"Hamile olabilirim evet, ama benimle hemen evlenmek ve federal mareşalliği bırakmamı istiyorsun. Ortada bir bebek olup olmadığını bile henüz bilmiyoruz ama sen şimdiden hayat anlayışını bana empoze etmeye çalışıyorsun."

"Bir bebeğin olduktan sonra gerçekten de seri katil davalarıyla uğraşıp yaratıkları öldürebilir misin?"

Richard'a baktım. "Bebeğimin olması ne değiştirir Richard? Sadece bebeğim oldu diye bambaşka birine mi dönüşeceğim? Böyle mi düşünüyorsun?"

Samuel, "Bu tartışmaya bir şey ekleyebilir miyim?" diye sordu.

Richard ve ben hayır dedik, Jean-Claude evet dedi. Samuel bizi umursamadı ve Jean-Claude'un cevabını yeterli buldu.

"Benim eşim sıradışı durumlarda çocuk sahibi olmaya güzel bir örnekse, o zaman bir bebeğin seni daha yumuşak biri yapmayacağını söyleyebilirim. Thea çocuklarına karşı çok naziktir. Aslında, daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklığa sahip ama başkalarına karşı..." Başını olumsuzca iki yana salladı. "Sampson doğduktan sonra onu hiç bu kadar acımasız görmemiştim. Gücümüzü arttırmak ve güvende olmamızı sağlamak için eskisinden daha kararlıydı. Bizim için tehdit oluşturan herkes hemen yok edildi. Hizmetçilerimiz olmasına rağmen, bebekle kendisi ilgilenmek istedi, bebeğin emzirilmesi..." omzunu silkip ellerini havaya kaldırdı, "...iki saatte bir uyanıp bebeği emzirmek çok az uyumak anlamına geliyor. Uykusuzluk ruh halini daha da kötüleştirdi ve önceki en kötü hali bile gözümüze iyi görünmeye başladı."

Bebeğin emzirilmesi mi? Ah, hayır, bu hiç bana göre değildi.

Richard, "Bunları ben kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeyim diye söyledin?" diye sordu.

Samuel, "Güvendiğin birine sor," dedi. "Bir kadına, yeni bir bebeğin ne kadar yorucu ve zaman alıcı olduğunu sor. Benim üç çocuğum var, ikisi ikiz. Ben de geç baba olmuş

erkeklerin birçoğu gibiydim. İkizler doğunca Sampson'la ilgilenmediğim kadar ikizlerle ilgilendim. Gücümüz güvencedeydi ve beni meşgul eden... şeyler daha azdı. Sanırım modern Amerika'ya fazla maruz kaldım. İkizlerle mümkün olduğunca çok ilgilenmem gerektiği hissine kapıldım. Bu sayede, Thea'nın Sampson'la yaşadıklarına daha fazla saygı duydum, ki o zamanlar ben işimle daha çok meşguldüm. Çocuk büyük bir hediyedir..." Bunu söylerken oğlunun omzuna hafifçe vurdu, "...ama Tanrı'nın birçok hediyesi gibi, çok fazla zaman, ilgi ve enerji ister."

Başımı olumsuzca iki yana salladım. Bütün konuşulanları silmek ister gibi elimi havaya savurdum. "Şimdi bununla uğraşamam. Konuyu değiştirelim, en azından ben bir test alıp sonucunu öğrenene kadar. Sonuç pozitif çıkarsa konuşuruz, o zamana dek konu kapanmıştır."

Richard, "Konuyu böyle kapatamazsın," dedi.

Jean-Claude, "Evet," dedi. "Kapatabilir."

"Ya ben konuyu kapatmak istemiyorsam?" Yine Richard'ın kavga çıkartmak istediğini hissettim.

Sonunda raya giren Micah oldu. "Anita sadece emin olana kadar konuyu değiştirmek istiyor, Richard. Bu çok mantıklı."

Richard, "Sen bu konuya karışma!" diye bağırdı.

"Micah'ya bağırma!" diye bağırdım.

"İstediğime bağırırım," diye bağırdı.

Claudia sesini yükselterek hepimizi susturdu. Derinden gelen boğuk sesi duyan herkes ona doğru döndü. "Burada önemli olan tek şey senin incinen duyguların mı, Ulfric?" Başını iki yana salladı. "Nathaniel haklı, onu sadece ve sadece kendinin yapmak için elinden gelse üzerine işeyeceksin."

Richard kükredi ve Claudia'ya doğru bir adım attı.

Jean-Claude, "Hayır," dedi. "Hayır, Richard."

Micah, "Onunla kavga mı başlatmak istiyorsun?" diye sordu. Şaşkın gibiydi. Haklıydı, kavgayı başlatanın Claudia olmasını beklemiyordu. O, kavgayı bitirir ama başlatmazdı.

Claudia bakışlarını yere indirdi. Sanırım ona kadar saydı. "Kimseyle kavga etmek istemiyorum ama tarzından sıkılmaya başladım."

"Hangi tarz?" diye sordum.

Richard'ı işaret etti. "Onun tarzından."

Claudia bu konuda yalnız değildi, yüksek sesle cevap verdim. "Richard'la kavga etmenin kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını sanmıyorum."

"Özür dilerim," dedi. Sonra Richard'a doğru saldırgan bir bakış attı. "Ama o diğer erkekler gibi. Seni hamile bırakır ve seninle evlenirse, onun mükemmel küçük kadını olacağını düşünüyor."

Richard, "Öyle düşünmüyorum," dedi.

Claudia, "Düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman evlilik teklifi neyin nesi?"

"Birini hamile bırakırsan evlenme teklif etmen gerekir."

Claudia başıyla onayladı. "Ya Anita'nın federal mareşalliği veya vampir avcılığını bırakması?"

"Şimdi sürdüğü yaşam, bir bebek büyütmeye uygun bir yaşam tarzı değil."

"Hayır," dedim. "Değil."

Bana dönüp baktı. "Benimle aynı fikirdesin."

"Evet, tabii ki. Hayatım bebek yetiştirmeye uygun değil, biliyorum ama benim sahip olduğum tek yaşam tarzı

bu, Richard. Ben buyum. Bir bebeğim olacak diye kendimi tamamen değiştiremem."

"Evet," dedi. "Değiştirebilirsin. İstersen, yapabilirsin."

"Sen öğretmenliği bırakacak mısın?"

Bakışlarını kaçırdı ve kafasını iki yana salladı. "Öğretmenliği seviyorum."

"Ben de federal mareşalliği seviyorum."

"Ama nefret de ediyorsun."

"Evet, bazen nefret ediyorum. Hatta bütün vahşi cinayetlerden tiksiniyorum. Belki bir gün bu işe daha fazla devam edemeyecek duruma geleceğim ama polisliği seviyorum ve işimde çok iyiyim."

"Parçalanmış cesetler görmek hoşuna mı gidiyor?"

Başımı iki yana salladım. "Çık dışarı."

"Ne?"

Jean-Claude, "*Ma petite*, lütfen," deyip yanıma geldi. Geri çekilmesem de kollarında bile gergin ve kaskatıydım. O kadar öfkeliydim ki düşünemiyordum. Tek bildiğim şey, Richard'ın gitmesini istediğimdi. Çünkü burada kalıp saçmalamaya devam ederse, ya ben ya da o, affedilmesi imkansız şeyler söyleyecektik. Onarılması mümkün olmayan bir noktaya doğru ilerliyorduk.

Samuel'in tatlı ve mantıklı sesi araya girdi. "Belki de, bu haftasonu hayatta kalmanızı ve kendi bölgenizin hükümdarlığını kaybetmemenizi sağlayacak konuları konuşmanın zamanı geldi."

Bu, herkesin dikkatini çekti, Richard'ın bile. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Anita'nın güçleri diğer şehirlerin başvampirlerini de Augustine kadar etkilerse, ne yapacaksınız? Diğer baş-

vampirler Augustine'in sadık bir köpek gibi Anita ve Jean-Claude'un peşinden gittiğini görünce ne düşünecek? Anita, Augustine'e hükmetti ve bir şehrin başvampirini bile kontrol altına alacak nekromansi güçleri sergiledi. Bu gibi şeyler bizim aramızda bir efsanedir, Ulfric, gerçek değildir. Augustine'in karşı koymaya çalıştığını farkettim. Şimdi bile emin değilim, *ardeur*'ü taşıyan bir kadınla birlikte olmak için mi, yoksa Anita'nın kendisini tamamen büyülemesine engel olmak için mi bütün gücünü kullandı? Anita'ya körü kötüne itaat etmektense aşk ve şehvetle bağlanmanın daha iyi olacağını düşündü belki de. Aslında, Augustine bile bunu neden yaptığını veya savunmaya geçseydi neler olacağını bilmiyordu bence." Samuel iç geçirdi. "Çekim etkisi evrensel olabilir ya da sadece Belle'nin soyundan gelenler üzerinde işe yarıyordur ama her halükarda Anita'yı yarın akşamki partiye götüremezsiniz."

Jean-Claude, "Sen Anita'nın çekim gücüne girdin mi?" diye sordu.

"Bir miktar çekim hissettim, evet ama Augustine kadar değil. Ona dokunmak için kendimi zor tutmuyordum ya da dediklerini yapmaya niyetli değildim. Fakat gücünü hissettim. Nekromansiyi kullandığı zaman, çok etkileyiciydi ama hayır, beni kendine çekmedi."

Jean-Claude, "O zaman sadece Belle'nin soyu üzerinde işe yarıyor," dedi.

"Veya daha önce Belle'nin *ardeur*'ünü hissedenleri daha fazla etkiliyor."

Sonunda, Jean-Claude'un kollarında rahatladım. Jean-Claude, "Bu, kulağa mantıklı geliyor," dedi. Bu kadar basit olduğuna inanmıyor gibiydi.

"Ama Jean-Claude, gücünü hissettiğimi bilmen gerek. Ben binlerce yıllık bir vampirim ve bir şehrin başvampiriyim. Benim çağırdığım hayvan bir siren. Bu, küçük bir güç değildir, yine de..." doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "...belirgin bir çekim gücü hissettim. Beni zorlamadı ama oradaydı. Bu konuda tavsiyemi almak istemiştin."

"Evet."

"Daha büyük bir partiye katılmadan önce güçlerini test etmenizi tavsiye ederim."

"Nasıl?"

"Vegas'tan Maximillian'ın Belle'nin soyundan bir *pomme de sang* adayı olduğunu biliyorum. Adaylarından birini diğerlerinden önce görmek istediğinizi söylerseniz çok mutlu olur. Bunu, kendi lehine bir gelişme olarak algılar."

"O zaman her başvampirin bir adayını özel olarak görmemiz gerekir."

"Ya işler yolunda gitmezse?" diye sordum. "Üzerinde deney yaptığımız kişinin sonsuza kadar metafizik bir bağla bana bağlanma riski yok mu?"

Samuel başıyla onayladı. "Evet." Bunun nesi kötü, der gibi bana baktı.

"Hiç adil değil. Onların üzerinde deney yapamam. Riskleri bilmiyorlarsa onları sonsuza kadar kendime bağlama riskini göze alamam."

Samuel, "Ama bu insanlar senin *pomme de sang*'ın olmak için buraya geldi," dedi. "Kendilerini sana bağlamak istiyorlar."

"Jason da yıllardır Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı ama koleje yeniden başlamak isterse, iş değiştirirse, aşık olursa ya da *pomme de sang*'lığı bırakmak isterse bunu ya-

pabilir. Biz onu özleriz, sanırım o da Jean-Claude'u özler ama seçme şansı var. Sonsuza kadar Jean-Claude'un hizmetkarı olmak zorunda değil." Jean-Claude'un yanından ayrıldım ve Samuel'in karşısına dikildim. "Senin tavsiye ettiğin şey seçme şanslarını ellerinden almak. Bunu gerçekten isteyip istemediklerini sormadan onları köle yapmak gibi bir şey."

Samuel bana bakıp gülümsedi. "Özgürlük ve adalet senin için çok önemli, değil mi?"

Başımla onaylayıp kaşlarımı çattım. "Herkes için önemlidir."

Bir kahkaha attı. "Ah, hayır Anita, her fırsatta özgürlüğünü feda etmeye hevesli insanların ne kadar çok olduğunu bilsen şaşırırsın. Kararlarını bir başkasının vermesini tercih ederler. Adalete gelince, senin de dediğin gibi, hayat adil değil."

"Hayır, hayat adil değil ama ben adil olmaya çalışıyorum."

Samuel başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. "Nadir bulunan bir tür, Jean-Claude."

Jean-Claude iltifat kendisineymiş gibi, "Teşekkür ederim," dedi.

Samuel, "Bu deneylerin deneklerin bilgisi dahilinde yapılması Anita," dedi. "Jean-Claude'un diğer başvampirlere senin güçlerinin sınırı konusunda hiçbir fikri olmadığını itiraf etmesi anlamına gelir. Zayıflığı ve kafanızın karışıklığını kabullenmiş olursunuz ama bu haftasonu güçlü ve kararlı olmanız gerek. Sarsılmaz bir güç olarak ortaya çıkmalısınız."

"Hiçbir güç sarsılmaz değildir," dedim.

Beni selamladı. "Elbette ama sözüm hala geçerli. Zayıflığınızı bu şekilde diğer şehirlerin başvampirlerine itiraf etmek intihar olabilir." Gelip önümde dikildi. "Bir düşün Anita, çocuğun olursa, artık sadece kendi hayatını riske atmayacaksın. Senin adalet anlayışın diğer şehirlerin başvampirlerinin zayıflığınızı bilmesine değer mi? Sen bu yeni gücünü itiraf edersen ne düşünürler? Sen hepimizi büyülemeden önce seni öldürmek isteyebilirler."

Jean-Claude yanıma geldi. Micah diğer yanımda yerini aldı. Ben Samuel'e bakmaya devam ettim.

"Sana zarar vermeye niyetim yok Anita, çünkü ben diğerleri kadar güvensiz bir konumda değilim. Sizin için tehlike olanlar bölgesini güvenceye almayanlar."

"Doğruyu söylemeyeceksek, ne tavsiye ediyorsun?" diye sordum.

"Yalan söylesen?" diye karşılık verdi.

"Yalan söylemek konusunda çok iyi değilim," diye cevap verdim.

Gülümsedi ve Jean-Claude'a baktı. "Sen Anita ve Ulfric ile birlikte yaşamayı nasıl başardın? İkisi de yönetilmesi zor insanlar."

Jean-Claude, "Bir de bana sor," dedi.

Samuel bir kahkaha daha attı. Kahkahası sadece bir göz yanılsamasıymış gibi yüzü birden durgunlaştı. "Başvampirlere adaylarının ne kadar güçlü olduğunu görmek istediğinizi, sizin gücünüze dayanıp dayanamayacaklarını merak ettiğinizi söyleyin. Onlara, adaylar çok zayıfsa, sıradan hizmetkarlar gibi büyülenebileceklerini, Jean-Claude çok güçlü olduğu için bunun daha önce Sonsuz Ateş Kilisesi'ndeki bazı düşük seviye vampirlerde yaşandığını söyleyin."

"Gerçekten de kilisedeki vampirlerden bazılarına oldu," dedim.

Yeniden gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Duymuştum."

Jean-Claude'a döndüm. "Ona sen mi söyledin?"

"Hayır."

"Topraklarınızda casuslar var Anita. Siz çok güçlüsünüz, bu yüzden buraya gelmeyi kabul eden bütün başvampirlerin sizin bölgenizde casusları var. Hiçbirimiz bir ön araştırma yapmadan topraklarınıza gelmezdik. Başvampirler birbirlerine fazla güvenmez."

"Harika," dedim.

"Benim tavsiyem içinde bulunduğunuz sorunu çözüyor Anita. Sen gerçeği söyleyebilir, adayların güçlerine dayanacak kadar güçlü olup olmadığını görmek istediğini dile getirirsin. Çünkü gerçek bir *pomme de sang*'ın, senin de bildiğin gibi, sana metafizik olarak çok fazla bağlanmaması gerek. Sadece sana bağlı olanlarla beslenmek kendi kolunu yemek gibidir. Karnını doyurur ama sana verdiğinden fazlasını alır."

"Bunu anlamamız çok uzun sürdü," dedim.

Yine saygıyla beni selamladı. "Yeni *pomme de sang*'ın bağımsız ve rolünü yerine getirebilecek kadar güçlü olmalı. Bu, makul bir istek."

Jean-Claude, "İyi bir plan," dedi.

"Ya benim büyüme kapılırlarsa? Ya onlar için çok güçlü bir nekromensırsam?"

Samuel, "O zaman balo iptal olur," dedi. "Bütün prensler seni istiyorsa Sindrella olamazsın."

"Ben Sindrella değilim," dedim. "Beyaz Atlı Prens'im."

Yine gülümsedi ama içten bir gülümseme değildi. "Tamam, Beyaz Atlı Prens ama dediklerim senin için de geçerli. Bütün prensesler seni istiyorsa prensi oynayamazsın, çünkü sen ne kadar iyi olursan ol, kimse o kadar iyi değildir." Jean-Claude'a baktı. "Jean-Claude bile."

Bu bakış, bu yorum, Jean-Claude'la gerçekten Augustine kadar yakın olup olmadıklarını merak etmemi sağladı. O kadar yakın olmadıklarını söylemişlerdi ama bu bakışta farklı bir anlam vardı.

"Dediğini yapacağız, Samuel. Bu konuştuklarımızı başka kimseye söylemeyeceğini biliyorum."

"Söz veriyorum," dedi. Sonra bana döndü. "Seni asla tehlikeye atmam. Senden Sampson'un gücünü açığa çıkartmanı istiyorum Anita. İlk olmak için ısrar etmeyeceğim ama sonlara düşmektense başlarda olmayı tercih ederim."

"Bu akşam olmayacak," dedim.

Gülümsedi, bu sefer gözlerinde yumuşak bir neşe vardı. "Hayır, bu akşam değil. Sanırım tabağın içinde Sampson olmadan da yeterince doldu."

Samuel, Jean-Claude'u selamladı. Sampson da aynısını yaptı. Arkalarına dönüp odayı terkettiler.

Sessizliği Claudia'nın sesi bozdu. "Gidip bir gebelik testi almamı ister misin?"

Micah, "Bizim yanımızda iki tane var," dedi.

Boğazım sıkıştı, nefes alamadım.

Nathaniel ve Lisandro koridordan bize doğru geldi. "Ne kaçırdık?"

Nathaniel'a baktım. Yüz ifadem çok kötü olmalıydı, çünkü hemen yanıma gelip bana sarıldı, buna izin verdim.

Claudia, "Bir ay gecikmiş, test yapmak için yarın sabahı beklemesine gerek yok," dedi.

Claudia'ya susmasını haykırmak istiyordum. Konuşmasın, bana yardım etmesin istiyordum ama haklıydı.

Ronnie'ye söylediğim gibi sadece iki hafta gecikmemiştim. Periyodum, sanırım hormon seviyesine göre, bir veya iki hafta erken veya geç olabiliyordu. Birçok kadın gibi günleri saysaydım, iki değil, neredeyse dört hafta gecikti-ğimi anlardım. Kasım ayında iki hafta ama olması gereke-ne göre dört hafta geç. Dört hafta, evet, testi yapmam ge-rekiyordu.

18

Gebelik testi, üzerinde küçük pencereler olan düz bir plastikti. Çok küçüktü, elime tamamen sığıyordu. Üstelik benim ellerim çok büyük değildi. Bu kadar küçük bir şeyin birçok insanı hayalkırıklığına uğratması şaşırtıcıydı. Zaten hamileysem, bebek gebelik testinden de küçüktü. Bir parça plastik, birkaç küçük hücre, hayatım bunlara bağlıydı. Tamam, sonuç pozitif çıkarsa ölmezdim ama ölecekmiş gibi hissediyordum.

Öncelikle, haysiyetsiz bir şeydi. Çubuğun üzerine işemem gerekiyordu. Ya da bir kabın içerisinde yapıp çubuğu içine sokacaktım. Sonra kapağı kapatıp çizgilerin ortaya çıkmasını bekleyecektim. Tek çizgi; hamile değil. İki çizgi; hamile. Çok basit duruyordu.

Hamile olmamak için dua ettim. Dua ettim ve pazarlık ettim. Bundan sonra daha dikkatli olacaktım. Sadece

haplara güvenmeyecek, prezervatif de kullanacaktım. Sanırım banyoda oturup Tanrı'ya dua eden, pazarlık eden, dilekler dileyen, test negatif çıkarsa bundan sonra daha iyi bir insan olacağını vaat eden tek kadın ben değildim. Lanet olsun.

Üç dakika boyunca banyoda oturmak istemiyordum, dışarıya çıkıp erkeklerle yüzleşmek de istemiyordum. Durumumu kabullendim ve banyoda volta atmaya başladım. Kapıyla küvetin yükseltilmiş tabanının arası on adımdı. On adım ileri, on adım geri. Mermer çıplak ayaklarım için çok soğuktu. Zaten genellikle üzerine bu kadar basmazdım. Ya içeriye girip çıkar ya da küvete girerdim. Lavabonun yanında duran plastik çubuk dışında herhangi bir şeye, her şeye odaklandım. Teste bakmamaya çalıştım. Testi erken alırsam sonuç kesin olmayabilirdi. Elimde bir erkeğin saati vardı. Micah'nın saati. Bileğinden çıkartıp bana uzatmıştı, çünkü benimki hala evimde, yatağımın yanındaki komodinin üzerindeydi.

Saati sabahlığın cebine koymaya çalıştım ama bu durum beni rahatsız etti. Sanki saati göremezsem zamanı ayarlayamayacaktım. Küvetin kenarına oturup yelkovana bakmaya başladım. Bunu yapmak zamanın çok yavaş geçtiğini hissetmeme sebep oldu. Artık gerçeği öğrenmeme sadece dakikalar kaldığı için, bilmek istiyordum. Bundan sonra tahminler yürütmeyecektim. Bilmem gerekiyordu, öyle veya böyle. Bilmeliydim.

Bilmediğim şey ise Micah'nın saatin alarmını kurduğuydu. Saat biplemeye başlayınca beni korkuttu. Sadece kızların ağzından çıkabilen tiz bir ciyaklamayla karşılık verdim.

Claudia kapıyı çaldı. "Anita, iyi misin?"

"Özür dilerim, alarm beni korkuttu, özür dilerim." Banyonun ortasındaydım, lavaboya sırtımı dönmüştüm. Tek yapmam gereken arkama dönmekti. Saati elimde sıkıca tutuyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki dışarıdakilerin duymasından korkuyordum. Bakmak istemiyordum. Hem bilmek istiyor hem de istemiyordum. Bir başkasının bakmasını istiyordum. Micah veya Nathaniel bunu yapabilirdi. Tanrım, çok korkaktım ve aptalca davranıyordum. Bakmazsam bir şey değişecekmiş gibi. Ancak bakmak zorundaydım.

Lavaboya kadar birkaç adım attım ve çubuğa baktım. İki çizgi, lanet olasıca iki çizgi. Dünyam döndü, yana devrilmemek için lavabonun kenarını tutmak zorunda kaldım. Tek duyduğum şey kulaklarımda kükreyen nabzımdı. Kendimden geçemezdim, lanet olsun. Bayılmayacaktım.

Dolabın kenarlarına tutunarak dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzümü kollarıma dayadım ve baş dönmesinin geçmesini bekledim. S.ktir.

Kendimi daha kötü hissetmeden yapabileceğimi düşündüğümde kafamı kaldırdım. Oda dönmüyordu. Bu, iyiydi. Gerçi kendime kapıya yürüyecek kadar güvenmiyordum. Bundan nefret ediyorum. Bedenim bir süre daha normal fonksiyonlarını geri kazanmayacak gibiydi. Kendime gelene kadar yerde oturabilir veya yardım isteyebilirdim.

Erkeklerin de benim kadar gergin olduğunu biliyordum. Bu yüzden beklemek zalimlik olurdu, belki de olmazdı. Birkaç dakika daha en kötü sonuç çıkmamış gibi rol yapabilirlerdi. Yaşam mucizesini bir felaket olarak görmekten nefret ediyordum ama benim için öyleydi.

Sonunda seslendim, sesim bana aitmiş gibi duruyordu. "Claudia."

Claudia kapıyı çaldı. "İçeriye girmemi ister misin?"

"Evet," dedim.

Claudia içeriye girdi. Beni yerde otururken görünce kapıyı arkasından kapattı. Yanıma geldi, teste şöyle bir göz gezdirdi ve içtenlikle, "Lanet olsun," dedi.

"Evet," dedim.

"Önce kime söylemek istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım ve sırtımı dolaplara yasladım. "Kimseye."

Bana anlamlı bir bakış attı.

"Hepsini teker teker içeriye alamam. Richard kızar, diğerleri de gücenebilir. Ben onların yanına gitmeliyim."

Banyoya göz gezdirdi. "Buraya da sığabilirler."

Dizlerimi sıkıca kavradım ve bırakmadım. "Tanrı aşkına, Claudia."

Yanıma çömeldi. Yüzünde öylesine duygusal bir ifade vardı ki kafamı başka tarafa çevirdim. Gözlerim yanıyor, boğazım kuruyordu. "Ağlamaya başlamadan bana yardım et."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Ayağa kalkmama yardım et."

Uzattığım elimi tuttu ve beni kolaylıkla ayağa kaldırdı. Bana destek olmak için dirseğimi sıkıca kavradı. Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. İtiraz etmedim. Kapıya kadar bu şekilde yürüdük, sonra kolumu geri aldım ve kapıyı açtım.

Yüz ifademi kontrol ettiğimi sanıyor fakat yanılıyordum, çünkü hepsi birden tepki verdi. Sadece Jean-Claude

ve Asher'ın yüzleri ifadesizdi ama onların tepkisiz kalışı bile bir tepkiydi.

Yanıma ilk ulaşan Micah ve Richard oldu, aynı anda. Birbirlerine baktılar, Micah saygıyla selam verdi ve diğer adamın bana ilk dokunan olmasına izin verdi. Bu çok nazikçe bir hareketti ama Richard'ın söyleyeceklerinin sinirimi bozacağını bildiğimden Micah'ya sarılmayı tercih ederdim.

Richard bana sarıldı ama yüzümü görebilmek için tam sarılmadı. "Evet mi?"

Başımla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum. Gırtlağım acıyordu, sanki boğuluyordum.

Bana sarıldı, ayaklarımı yerden kesti ve beni havada döndürdü. Yeniden yüzünü gördüğüm zaman yüzünün mutlulukla parıldadığını gördüm. Çok mutluydu! Hamile olduğum için çok mutluydu!

"Sakın mutluluktan havalara uçmaya cesaret edeyim deme."

Gülümsemesi solmaya başladı.

Jean-Claude, "Mutsuz olmasını mı tercih edersin?" diye sordu.

Richard beni yere bıraktığında diğer adama baktım. Richard'a geri döndüğümde, yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Hamile olduğum için öfkeli veya üzgün olsaydı ne yapardım?

Başımı öne eğdim, Richard'ın göğsüne yasladım. "Özür dilerim, Richard, özür dilerim. Birisi bunun için mutlu olduğu için sevinmeliyim."

Yüzüme dokundu. Gözlerime bakabilmek için başımı hafifçe göğsünden kaldırdı. "Bunun için mutsuz olamam

Anita. Mümkün değil. Bir bebeğimiz olacaksa..." Omzunu silkti, gözlerinde hem mutluluk hem de endişe vardı, gözleri çok sayıda duyguyu içinde barındırıyordu.

"Ne dememizi bekliyorsun, *ma petite*? Mutlu olmayacaksak, nasıl olmamızı istiyorsun?"

Richard'ı bıraktım. Mutlu olamıyordum ve Richard'ın mutluluğu beni rahatsız ediyordu. "Bilmiyorum, nasıl istiyorsanız öyle olun."

Micah koluma dokundu. "Sen mutsuz olduğun için üzgünüm."

Micah'ya bakıp gülümsedim, herhangi bir şeye gülümseyebilmem sanırım iyiye işaretti. "Sen nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedi. "Seni seviyorum. Etrafta senden küçük bir parçanın koşturacak olmasına nasıl mutlu olmam?"

Başımı iki yana salladım. "Kendini ihanete uğramış hissetmiyor musun? Demek istediğim, bebek senin olamaz."

Omzunu silkti. "Ameliyatı olduğumda çocuk sahibi olma ümitlerimden de vazgeçtim."

Richard, "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu. "Henüz otuz yaşında bile değilsin, neden böyle bir şey istedin?"

Micah beni kollarına aldı ve bedenine yasladı. "Eski alfa, Chimera, hamile şekil-değiştirenleri severdi. Kadınlardan biri bir başkasından hamile kalırsa, sevdiği birinden hamile kalırsa, Chimera bebeğini kaybedene kadar kadını yanına alırdı. Kadını sevgilisinden uzaklaştırmaktan, bir başkasının çocuğunu taşıyorken kadınla birlikte olmaktan ve kadının bebeğini düşürmekten zevk alırdı."

Micah'ya sarıldım, sıkı sıkı sarıldım ve kalp atışlarının hızlanışını dinledim. Sesi söylediklerinin korkunçluğunu belli etmiyordu ama nabzı ediyordu. Ben bu hikayeyi daha

önce duymuştum. Richard duymamıştı; şimdi yüzünde tiksinme ve başka bir şey daha, sanırım öfke vardı.

Chimera hakkında adamı öldürdüğüme pişman olacak bir hikaye duymamıştım. Hayır, bu ölüm beraberinde kesinlikle pişmanlıkları getirmemişti.

Nathaniel arkama geçti ve sırtımdan bana sarıldı. Ben iki erkeğin arasında kaldım. Kendimi çok güvende hissediyordum. Şimdi bile, Micah'nın korkunç hikayesinin anıları hala tazeyken ve bir bebeğim olacağını öğrenmeme rağmen kendimi güvende hissediyordum. Bu, iyi bir şeydi, değil mi?

Jean-Claude yanıma geldi. Hepimiz kafalarımızı kaldırdık ve ona baktık.

Jean-Claude nazikçe yüzüme dokundu ve gülümsedi. "Ne olursa olsun, *ma petite*, hep senin yanındayız."

Asher diğer tarafa geçti. Şimdi dört erkeğin oluşturduğu çemberin ortasında duruyordum.

Richard, "Beni aranıza almıyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Sesinde öfkeden çok üzüntü vardı.

Micah, "İstersen sen de yanımıza gelebilirsin, Richard. Kimse seni dışlamıyor, sen kendini dışarıda tutuyorsun," dedi. Elini Richard'a uzattı.

Richard önce kendisine uzanan ele, sonra diğer erkeklere baktı. "Bunu yapamam Anita, bunun bir parçası olamam ben."

Jean-Claude, "Neyin parçası olamazsın, *mon ami*?" diye sordu.

Richard, "Siz hepiniz biraradasınız," dedi.

Micah elini indirdi. "Senden hepimizle sevişmeni istemiyoruz, Richard. Anita'yı ve kendimizi rahatlatıyoruz.

Sen bir şekil-değiştirensin, endişeliyken veya korktuğunda dokunmanın ne kadar önemli olduğunu bilirsin."

Richard başını iki yana salladı. "Söz konusu olan oysa her zaman seksle ilgilidir." Jean-Claude'u işaret etti. "Seni kandırmasına izin verme Micah. Sana dokunmaktan zevk alıyor." Muhtemelen beni kuşatan erkekler içerisinde huzursuzluğunu en iyi anlayabilecek kişinin Micah olduğuna karar vermişti.

Micah, Jean-Claude'un beline sarıldı ve onunla birlikte beni kendisine biraz daha çekti. Jean-Claude kolunu Micah'nın omzuna koymak zorunda kaldı. Bedenleri şimdi kalçadan göğse kadar birbirine değiyordu. Micah bakışlarını Richard'ın üzerinden ayırmadı.

"O da bir şekil-değiştiren olsaydı, kendisine dokunulmasından hoşlanırdı. Hepimiz büyük bir şok yaşadık. Kendimizi güvende hissetmiyorduk, Richard. Hepimiz bebeğin gelişiyle yaşamlarımızda neyin değişeceğini düşünüyorduk. Hepimiz korktuk, sen korkmadın mı?"

"Sen Nimir-Raj'sın, birisi korktuğu zaman kokusunu alamadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. Sesinde küçümseme vardı.

"Korkunun kokusunu aldığımı söylersem kızacağını düşündüm."

Richard ellerini yumruk yaptı. Yüzü öfkeyle kararmıştı ve kendini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belliydi. Öfkesiyle savaştığını görmek acı veriyordu. Gücü odayı ısıtmadığına göre, öfkesinden çok daha fazlasını kontrol ediyordu.

Kararsız adımlarla bize doğru yürüdü. Sanki ayakları yanımıza gelmek istemiyordu. İsteksiz bir robot gibiydi, so-

nunda beni kuşatan erkeklerin kıyısına ulaşıp durdu. Yanımızdaydı ama sanki ne yapacağını bilemiyordu.

Jean-Claude hareket etti ve kendisiyle Nathaniel arasında yer açtı. Çembere dahil olmasını teklif etti. Richard yerinde dikilmeye devam etti. Bakışları yerdeydi, kolları yanında amaçsızca sallanıyordu. Yana doğru biraz daha açılan Nathaniel oldu. Beni bıraktı, sadece Asher'ın elini tutuyordu. Nathaniel hareket edince çember neredeyse bir yarım çembere dönüştü. Jean-Claude, Nathaniel'ı örnek aldı ve benden uzaklaştı. Eli hala Micah'nın elindeydi. Ben grubun ortasında yalnız dikilmeye devam ettim.

Richard ayakta dikiliyor, yerinden kıpırdamıyordu. Sanki çemberdeki değişimi farketmemişti. Öne adım attım ve parmakuçlarımla yüzünü gizleyen saç tellerine dokundum. İrkildi, kafasını kaldırıp bana baktı. Kahverengi gözlerindeki acıyı görünce boğazım düğümlendi. Belki sadece duygusal bir gece geçiriyordum. Belki de, sevdiğin birinin gözlerinde böylesi bir acıyı görünce, insanın içinden bir şeyler yapmak geliyordu.

Yüzüne dokunmak için parmakuçlarımda yükselmek zorunda kaldım ve dengemi sağlamak için bir elimi koluna koydum. Elimi yüzüne götürünce elmacık kemiğinin şişkinliğini, güçlü kemiklerini elimin altında hissettim. Yüzü her zamanki gibiydi, güçlü ve kusursuzdu. Bu neredeyse mükemmel erkek bedeninin içinde bir fırtına kopuyordu. Gözlerinden belliydi, çektiği acılar ve öfkesi. Kolu elimin altında gerildi. Kasların şişkinliği elimin kavisini doldurdu. Bunu, ne kadar güçlü olduğunu bana hatırlatmak için mi yapmıştı, yoksa sadece irkildiği için miydi, bilemiyordum. Gözlerindeki bakıştan, irkildiğine karar kıldım.

Ben onunla buluşmak için parmakuçlarımda yükselirken bana doğru eğildi. Dudaklarımız buluştu, fakat bu bir öpüşmeden çok bir dokunuştu. Dudakları benimkilerin üzerinde gezinip çok hassas öpücükler kondurdu. Ben de karşılık vererek dudaklarını okşadım. Sonra ağzı ağzımın üzerine kapandı ve öpüşmemizin hassas bir yanı kalmadı. Yarı hıçkırık, yarı iç geçirmeye benzer bir sesle kendini geri çekti. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekti. Evrendeki tek somut varlıkmışım gibi bana sarıldı.

Richard'a sarıldım, saçlarını okşadım, ismini mırıldandım. "Richard, Richard." Kalbi yerinden sökülüyormuş gibi ağlamaya başladı.

Jean-Claude yanımıza çömeldi. Elini Richard'ın başının üzerine koydu. Richard buna bir tepki vermeyince, kollarıyla ikimizi birden kuşattı. Yüzünü Richard'ın başının yanına koydu ve Fransızca, anlayamadığım bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse, kısık sesle ve rahatlatıcı bir ses tonuyla söylemişti.

Nathaniel, Jean-Claude'un karşı tarafında çömeldi. Omzuma dokundu, fakat Richard'a dokunmak konusunda kararsız kaldı.

Yanımıza gelip Richard'ın yanına çömelen Clay oldu. Endişeli gözlerle bana bakıp Richard'ın sırtına yaslandı ve ona sarıldı. "Sürünün kokusunu al ve güvende olduğunu bil," dedi. Eski bir atasözü gibiydi.

Clay'in bedeni Richard'ı koruduğu için, Nathaniel bana ve Clay'e sarıldı, sonra hepimiz Richard'a sarıldık. Clay, Richard'ın bu dokunuşa ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamıştı ve leoparların veya vampirlerin Richard'a bu kadar

yakın olmasına izin veremeyeceğinin de farkındaydı. Bu anlık tepkisi, Clay'i benim gözümde korumalıktan arkadaşlığa yükseltti.

Micah arkama çömeldi ve bana sarıldı. Sonunda Asher da yerini aldı. Nathaniel, Richard'dan çok bana sarıldı ama eliyle Richard'ın saçlarına dokundu. Hepimiz Richard için elimizden geleni yaptık.

Richard'ın ağlaması yavaş yavaş hafifleyip durdu. Kollarındaki gerginliğin biraz olsun azaldığını farkettim. Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini dışarıya verdi. Kendini sıcaklığa ve dokunuşlara bıraktı. Bedenlerin dokunuşu ve ilgisiyle, bütün endişeleri ve korkuları silindi.

Derin bir nefes alıp havayı ciğerlerine doldurdu ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Derin bir denizden çıkan bir adam gibiydi, fakat bu deniz etrafını kuşatan eller ve bedenlerdi. Dizlerinin üzerinde birkaç saniye durduktan sonra, ayağa kalkmaya çalıştı. Hepimiz yardımcı olmak için geri çekildik.

Gülümseyerek bana, bize baktı. "Teşekkür ederim, hepinize. Buna ihtiyacım vardı. Benim için ne kadar çok..." Etrafında diz çökmüş çemberden uzaklaştı. Jean-Claude ve Clay çemberden çıkabilmesi için kenara çekildi.

Çemberden çıktıktan sonra durdu. Öyle derin bir nefes aldı ki bedeni titredi.

Jean-Claude ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. Yardım teklifini reddetmedim. Hala kendime gelememiştim. Bu akşam insanların dokunuşuna ihtiyacı olan sadece Richard değildi.

Herkes teker teker veya ikişer ikişer ayağa kalktı. Richard'ın bir şey söylemesini veya içimizden birinin bir yorum yapmasını bekledik.

Bize döndü ve gülümsedi. Eski gülümsemesiydi, İzci gülümsemesiydi, gayet iyi hatırladığım bir şeydi. Uzun süredir Richard'ı bu kadar rahatlamış görmemiştim.

"Ben bu akşam Jason'ın odasında yatacağım."

"Gitmek zorunda değilsin," dedim.

Gülümsemesi biraz azaldı, içine biraz hüzün sızdı. "Burada uyuyamam Anita, hepsi buradayken."

"Herkesin burada kalacağını sanmıyorum."

Omzunu silkti. "Seni paylaşmak istemiyorum Anita. Özellikle bu akşam. Nathaniel ve Micah sana sarılırken yüz ifadeni gördüm. Artık benim yanımda, onların yanında olduğun kadar huzurlu değilsin."

Ağzımı açıp rahatlatıcı bir şeyler söylemek istediysem de elini havaya kaldırdı ve beni susturdu. "İnkar etme Anita. Öfkeli değilim, sadece..." Başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama bu akşam seni paylaşamayacağımı biliyorum. Güneş yakında doğacak ve Jean-Claude'u yanında isteyeceksin. Bu akşam seni sadece onunla paylaşabilirim." Omzunu silkti. "Daha fazla sıcaklığa ihtiyacın olacak." Yüzü neşeli gibiydi, böyle görünmeyi neredeyse başaracaktı. "Şimdi gitsem iyi olur. Yoksa seni hayalkırıklığına uğratacak bir şey söyleyebilir veya yapabilirim. Biliyorum." Çatık kaşları bir anlığına daha acı bir ifadeye dönüştü. "Beni rahatlattığınız için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı ama bir yandan da gitmenizi istiyorum." Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Clay," dedim. "Onunla git."

Clay itiraz etmeyince Richard da kendisini takip etmesine itiraz etmedi. Ben bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Öyle olmasını ümit ettim.

19

Jean-Claude beni bedenine doğru çekti. "Üzgünüm, *ma petite*."

Asher yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben gittiği için üzgün değilim."

"Kibar ol," dedim.

Bana sarıldı, kolunu da Jean-Claude'un omzuna koydu. "Hepimiz takdir edilecek bir şey yaptık ama senin Ulfric'in yine de bizi terketti."

Nathaniel önümde dikildi. Saçlarımın yüzüne düşen kısmını geriye attı. "Dürüst olmak gerekirse Anita, bu akşamı başka bir yerde geçireceği için üzgün değilim. Bu akşam sana sarılmak istiyorum ve Richard yatağına girmeme izin vermezdi."

Haklıydılar, neden kendimi Richard'ın onurunu savunmak zorunda hissediyordum?

Jean-Claude, "Bu kadar yeter," dedi. "*Ma petite* çok yorgun. Onu bu akşam Micah ve Nathaniel'la yalnız bırakacağız." Beni yanağımdan hafifçe öpüp başıyla onayladı. Bazı akşamlar benim yanımda kalmak için ısrar ederdi ama bu akşam bunu teklif bile etmemişti.

Beni bırakıp kapıya doğru yürüdü. Asher yanındaydı.

Micah, "Seni kendi yatağından atması hoş değil," dedi.

Jean-Claude arkasına döndü. "*Ma petite* gün doğarken öldüğümde rahatsız oluyor. Bu akşam duyarlılıklarına saygı göstermeliyiz. Bir akşam için yeterince şok yaşadı."

Asher, Jean-Claude'un koluna girdi. "Benim odamda olacağız." Onları yüzlerce kez kol kola görmüştüm. Birçok kez Asher'ın odasında uyumalarına izin vermiştim. İlk kez, odaya gidince ne yapacaklarını merak ettim. Sevişecekler miydi? Jean-Claude'un benimle Auggie'ye yaptığını kendi aralarında tekrarlayacaklar mıydı? Bu düşünce beni rahatsız ediyor muydu? Emin değildim.

Micah bana baktı. "Damian seninle birlikteyse gün doğarken ölmüyor. Aynı şeyin Jean-Claude'a da olup olmadığını neden öğrenmiyoruz?"

"Beni zorlama Micah," dedim. Bu akşam olağan şeylere ihtiyacım vardı. Sesimde panik değil, öfke vardı.

"Benim diğer tarafımda yatar, böylece gün doğarken ölse bile ona dokunmazsın."

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Bu senin için neden önemli? Neden bu akşam?"

"Jean-Claude'un Damian gibi yeni güçler edinip edinmediğini öğrenmeliyiz bence. Bunun yanı sıra, Jean-Claude sana dokunurken Belle Morte seni kontrol etmekte zorluk

çekiyor. Her ihtimale karşı, bu akşam yanımızda olmanı tercih ederim."

Gözlerimi kırpıştırıp iç geçirdim. "Her zamanki gibi tedbirlisin."

Asher, "Gereğinden fazla tedbirli," dedi ve Jean-Claude'u bıraktı. "Ben yalnız yatarım."

"Asher," dedim. "Lütfen, bu akşam daha fazla incinmek istemiyorum."

Gülümseyip yanıma geldi. Bana sarıldı, nazikçe, alnıma kardeşimmiş gibi bir öpücük kondurdu. "Bu akşam ikinize de rahatsızlık vermek istemesem de bu vampir teorisini test etmek isterim. Jean-Claude'da işe yararsa, belki bende de işe yarar."

"Nathaniel odadaysa Damian için işe yarıyor, bence Richard olmadan Jean-Claude için işe yaramaz."

Asher geri adım atıp omzunu silkti ve kapıya yöneldi. Bize el salladı. Vücut dilini nasıl kullandığı hakkında yüzlerce yıllık deneyimim vardı, Jean-Claude'un anıları sayesinde. Asher'ı rahatsız eden bir şey vardı. Sanırım onu suçlayamazdım. Odadan atılan tek kişiydi. Arkasından seslenmedim. Yatağımda iki değil, tek ceset bile istemiyordum.

Söz konusu cesede döndüm. Üzerinde zarif ropdöşambrıyla dikiliyordu. Göğsünün üçgen bir parçası ortadaydı. Çok soluk renkliydi ve etrafını siyaha boyanmış kürk kuşatıyordu. Saçları buklelerden bir köpüktü. Benimkinden daha yumuşaktı.

Yorgunluk dalga dalga üzerime çöktü. Hayır, sadece hamilelik değil, her şey. Bir gecede ancak bu kadarıyla başa çıkabilirdim.

Micah arkamdan bana sarıldı. Nathaniel bana tepeden baktı. Çenemi kaldırdı ve gözlerime baktı. En zarif gülümsemelerinden birini gösterdi. "Bitkinsin."

Başımla onayladığımda parmaklarıyla çenemi okşadı.

Beni dudaklarımdan öptü. Yine çok nazikti ama talepkar değildi. Elimi aldı ve bizi yatağa doğru götürdü. Micah kolunu indirip diğer elimi tuttu. Böylece Nathaniel ikimizi birden yatağa sürükledi.

Yatağın örtüleri bu akşam kırmızıydı. Koyu kırmızı, dört direğin perdelerinden yastıklara kadar, hepsi koyu kırmızıydı. Örtünün altındaki çarşaflar ya bu kusursuz mükemmelliği tamamlayacak ya da yüksek kontrastlı bir renk olacaktı. Bir zamanlar Jean-Claude'un dekorasyonu tamamen siyah ve beyazdı. Ben bu durumdan şikayetçiydim. Yatağın kırmızılara büründüğü ilk geceyi hala hatırlıyordum. O geceden sonra, bir daha monokrom renk temasından şikayetçi olmamıştım, çünkü bir şey söylersem olacaklardan korkuyordum.

Nathaniel örtüyü yastıkların altından çekmek için elimi bırakmak zorunda kaldı. Çarşaflar siyahtı, kırmızının arasına serpiştirilmiş karanlık gibiydi. Küçük yastıklardan bazılarını sahte şöminenin önündeki iki sandalyenin üzerine koymak gerekecekti. Modern teknoloji sayesinde şömine gerçekten yanabiliyordu ama Jean-Claude'la birlikte olduğum akşamlar boyunca şöminenin camının ardında antika bir yelpazeden başka bir şey görmemiştim.

Nathaniel ve Micah çalışkan arılar gibi yatakla sandalyeler arasında gidip geldi. Sonunda sandalyelerin üzerinde yastıklar birikti ve yatakta hepimize yer açıldı.

Jean-Claude yatağın diğer tarafında duruyordu. Kırmızı ve siyah ipekler bizi birbirimizden ayırıyordu ve biz birbirimize bakıyorduk. Ayırıyor derken abartmıyordum. Yatak normal iki kişilik yataklardan daha büyüktü. Ben buna seks partisi boyutu diyordum ama fikrimi Jean-Claude'la paylaşmamıştım. Ben yokken burada başka şeyler yaptığını ima etmek istemiyordum. Sadece, yatak şimdiye kadar gördüğüm en büyük yataklardandı. Sonra bunun doğru olmadığını farkettim. Belle'nin yatağı da en az bunun kadar büyüktü. Keşke bunu düşünmeseydim. Birden ürperdim.

"Sorun nedir, *ma petite*?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Gözlemimi paylaşmak istemiyordum. Sanki paylaşırsam kendimi daha kötü hissedecektim.

Micah ve Nathaniel yatağın yanına geri döndü. Micah durdu ve sırayla odadakilere göz gezdirdi. Nathaniel gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Micah, "Bunun için bekleyebilirdin," dedi. Hala bir bana, bir Jean-Claude'a bakıyordu.

Nathaniel düğmelerini açmaya devam etti. "Eninde sonunda çıkartmayacak mıyım?" Gömleği çıkarttı ve büyük dolabın yanına gitti. Koyu renkli ahşap yüzey yatakla uyumluydu. Nathaniel kapağı açtı ve gömleğini astı. Dolabın içi yedek kıyafetler dışında boştu. Nathaniel'ınkiler, Micah'nınkiler ve benimkiler. Jean-Claude'un giysilerini koyduğu küçük bir depo büyüklüğünde ayrı bir odası vardı. Ara sıra dolabın içine de kendi kıyafetlerini astığı oluyor, genelde odasını mümkün olduğunca temiz ve boş tutuyordu. Bu alışkanlığı yatağında yabancıları sıklıkla misafir ettiği dönemde kazanmıştı. Kimse değerli eşyalarını ya-

bancılarla bir gecelik ilişki yaşayacağı bir odada tutmak istemezdi. Jean-Claude artık bir gecelik ilişkiler veya beslenmeler yaşamasa da eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmazdı. Vampirlerse, bir alışkanlık edindiler mi, bu alışkanlıktan hiçbir zaman vazgeçmezlerdi. Eski köpekler, yeni numaralar, onun gibi bir şeydi.

Nathaniel yatağa geri döndüğünde üzerinde hiçbir şey yoktu. Kendimi rahatsız hissettiğim anlardan birini yaşıyordum. Nathaniel'ı defalarca çıplak görmüştüm. Micah ve Jean-Claude'un önünde Nathaniel'ı kaç kez çıplak gördüğümü saymam mümkün değildi. O zaman neden yüzüm kızarıyordu?

Nathaniel yatağın üzerine çıkıp isyan etmemem için örtüyü üzerine çekti. Sanırım kendi haline bırakılsa Nathaniel hep çıplak gezerdi. Kırmızı ve siyah yastıkların üzerine uzattı. Saçları hala örgülüydü ve bu yüzden yüzünü siyah-kırmızı ipekler çevreliyordu. Yüzü daha da açığa çıktı. Altı ay öncesine kadar gelecek vaat eden kemik yapısı şimdi daha gerçekçi, daha erkeksi bir hal almıştı. Bazı gençlerin sahip olduğu tatlı yakışıklılıktan, biraz daha büyüyünce sahip oldukları daha daha yakışıklı statüsüne adım atmak üzereydi. Ayrıca, birlikte olduğumuz son altı ay içerisinde neredeyse iki santimetre uzamıştı. Yirmi yaşında birçok insanın on yedisinde veya daha erken yaşadığı değişimleri yaşıyordu. Genetik, harika ve kafa karıştırıcı bir şeydi.

Bana bakıp gülümsedi, gülümsemesi çok erkeksiydi. Kendisine baktığımı farkettiğini belli eden bir gülümsemeydi. Üzerimde bıraktığı etkiden ne kadar hoşlandığını gösteren bir şeydi. Neredeyse altı aydır yatağımdaydı ve

ben hala Nathaniel'ı ilk kez görmüş gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kaçırdım.

"Yatağa gel Anita," dedi. "İstediğini biliyorsun."

Anlık bir öfkeye kapıldım. Nathaniel'a döndüğümde yüzüm artık kızarmıyordu. "Benim adıma karar vermenden hoşlanmıyorum, Nathaniel."

İç geçirip doğruldu ve kaslı kollarıyla dizlerini kavradı. "Bu bebek olayının seni etkilemesine izin verme. Rahatlık konusunda oldukça çok yol katettin. Kazandıklarını bu kadar kolay kaybetmek istemezsin."

"Söylediklerin tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum. Ellerim kalçamdaydı ve öfkelendiğim için mutluydum. Öfkeli olmak, üzgün olmaktan, korkmaktan veya utanmaktan daha iyiydi.

Menekşe renkli gözleri ciddileşti. Korku veya endişe barındırmıyordu ama bakışları çok ciddiydi. "Gerçekten bunu bize yapacak mısın?"

"Neyi yapacak mıyım?" diye sordum.

İç geçirdi. "Çıplaklığım seni neden rahatsız ediyor?"

Ağzımı açtım, kapattım, sonunda sessizce cevap verdim. "Bilmiyorum." Gerçek buydu, aptalcaydı ama gerçekten bilmiyordum.

Micah yanıma geldi ve çekinerek bana dokundu. Kendimi bıraktım, kollarımı bedenine doladım. Hemen bana sarıldı. Ben de yüzümü boynuna dayadım. Böylece sıcaklığının kokusunu duyabilecektim. Teninin kokusu bile içimdeki sert ve soğuk bir şeyleri gevşetmeye yetiyordu. Kokusunu içime çektim, temiz derisinin ve tıraş losyonunun kokusunun altında, keskin leopar kokusu vardı. Evimin kokusu.

Tenime kon ştu. "Yatağa girelim Anita."

Başımla onayladım, başım hala boynundaydı.

Ağzının kıpırdamasından gülümsediğini anladım. Dudakları tenime dayalıyken sık sık gülümsediği için bunu anlayabiliyordum. Sanırım öyleydi.

Geri çekildi ve yakasını çözmeye başladı. Çıkarması gereken bir kravat iğnesi vardı. Ayakta dikildim, esmer teninin açığa çıkışını seyrederken gösteriden keyif almak yerine içime garip bir endişe dolmaya başladı.

Micah'nın koluna dokundum ve kol düğmelerini açması yarıda kaldı. "Bir dakika dur," dedim. Şaşkın gözlerle bana baktı.

Nathaniel, "Yine endişelisin," dedi. "Neden?"

Başımı olumsuzca iki yana sallayıp yatağın diğer tarafına baktım. Jean-Claude hala bıraktığım yerde, yatağın direklerinden birine yaslanıyordu. Bizi izlerken kolunu direğe dolamıştı. Yüzünde tarafsız bir ifade vardı ama bu akşam daha öncekilere göre zihninin daha derinlerine inmiştim.

"Lanet olsun," dedim.

Micah ve Nathaniel birlikte, "Ne?" diye sordu.

"Sorunun ne olduğunu biliyorum."

İkisi de bana baktı. Bakışlarım Jean-Claude'un üzerindeydi. "Sensin," dedim.

Zarif ama duygusuz bir ses tonuyla, "Senin erkeklerini daha önce de çıplak gördüm," dedi.

Nathaniel, "Hep birlikte çıplak ve kan ter içerisinde yatağa girdiğimiz oldu Anita," dedi.

"Evet, ama siz onunla hiç seks yapmadınız. Ben yaptım."

Micah, "Jean-Claude benimle beslendi Anita," dedi. "Senin kanından çok benimkini içmiştir."

Micah'ya döndüm. "Kanını içmesi seks yapmakla aynı şeydir, demeye mi getiriyorsun?"

Micah omzunu silkti. Yüzünde nasıl bir ifade görmemi bilmediği zamanlar takındığı dışarıya kapalı yüz ifadesini takındı. "Jean-Claude'un beslenmesinden daha az zevk veren seks deneyimlerim oldu."

"O zaman bir şeyleri yanlış yapmışsındır," dedim.

Gülümsedi. "Gençtim, artık daha iyiyim."

"Evet, öyle," dedim. Gülümsedim.

Beni öptü, sonra beni geriye itti ve yüzümü inceledi. Yanımdan geçip ilk kol düğmesini komodinin üzerine koydu. Diğer kol düğmesine geçti, sırtı bana dönüktü. Arkama baktığımda Micah'yı izleyenin bir tek ben olmadığımı farkettim.

Jean-Claude'un nötr ve güzel yüzü hepimizi izliyordu. Birlikte çıplak ve kan ter içerisinde yatağa girdiğimiz olmuştu. Lanet olsun, bazı akşamlar bize Asher ve Jason bile katılmıştı. Hepsi, kimin kiminle beslendiğine bağlıydı. Öyleyse, neden şimdi Jean-Claude'un Micah'yı seyretmesi beni rahatsız ediyordu?

Aklıma o an zekice bir fikir geldi. Bu sıklıkla yaşanan bir şey değildi, en azından duygusal hayatım söz konusuysa. "Ben sorunun ne olduğunu biliyorum galiba," dedim ortaya.

Hepsi bana baktı. Micah'nın çıplak sırtına dokundum ve Jean-Claude'a baktım. "Bu akşam Augustine'e yaptıkların yüzünden."

Jean-Claude yatağın köşesine oturdu, bir kolu hala direğin üzerindeydi. "Tam olarak neden bahsediyorsun, *ma petite*? Bu akşam Augustine'e bir sürü şey yaptık."

"Herkesin ne düşündüğünü biliyorum. Birbirimizin aklını başından aldığımıza inanıyorlar ama bu akşam ilk kez iki erkeği öpüşürken gördüm. Daha önce hiç..." Duraksadım. Tanrım, hala bir bebek miydim? Hayır, lanet olsun, yetişkin bir kadındım. "Daha önce hiç anal seks yapıldığını görmemiştim, hele iki erkek arasında. Ve bu akşam biri benim sevgilim diğeri ise bir yabancıydı." Derin bir nefes alıp verdim ve yatağın kenarına gidip Jean-Claude'un yakınına girdim.

"Gördüklerin seni rahatsız mı etti?" diye sordu.

Nathaniel, "Bir saniye," dedi. Bunu duyunca ona döndüm. Yastıklara yaslanmış, örtüyü kucağında unutmuştu. Şimdi örtü belinden aşağısını zar zor kapatıyordu ama bunun farkında değildi sanki. "Jean-Claude, Auggie'yi öptüğünde ne hissettin?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne hissetmiştim? "Umursamadım. Sadece... ilgi çekiciydi." Bu doğru değildi. Bakışlarım çarşaflara düştü. "Hayır, ben... ilgi çekiciydi."

Nathaniel, "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" diye sordu.

Kafamı kaldırmadan cevap verdim. "İyi."

Birisi iç geçirdi, bunun kim olduğundan emin değildim. Yavaşça kafamı kaldırdım. Kimse bana korkunç bir şey söylemişim gibi bakmıyordu. Neden bu odadaki erkeklerden birinin, Jean-Claude'un başka bir erkeği öptüğünden hoşlanmamı korkunç bir şey olarak nitelendireceğini düşündüğümü bilmiyordum ama öyleydi. Birisinin, kendinden utanmalısın, demesini bekledim. Sevdiğim birini bir başka erkekle öpüşürken görmüştüm ve bu beni korkutmamış, aksine hoşuma gitmişti. Yanlış değil miydi? Ne

kadar kötü bir şey olduğunu hissetmeyi bekledim ama hissetmedim. Hayatım boyunca bunu görmeyi bekliyormuşum gibi, hislerim yanlış bir durum olmadığını söylüyordu. Gerçekten de içimden bunlar geçmişti. İki erkek birbirini öperken kendimi kötü hissetmemiştim ama şimdi kötü hissediyordum. Neden? Suçluluk muydu? Hayır, bu durumdan rahatsızdım ve biraz da tiksiniyordum ama kendimi suçlu hissetmiyordum.

Micah koluma dokundu. "Aklından bir sürü şey geçiyor. Ne düşünüyorsun?"

"Neden kendimi kötü hissetmediğimi. Kötü hissetmem gerekmez miydi?"

Şaşkın gibiydi, kaşlarını çattı. "Hangi konuda?"

"Jean-Claude'un başka bir erkeği, bir yabancıyı öptüğünü görmek, beni rahatsız etmeliydi."

"Etti mi?"

Başımı olumsuzca salladım. "Öpüşürlerken, hayır."

Gülümsedi, gözlerinde bir belirsizlik vardı. "Ama şimdi rahatsız ediyor. Neden?"

"Bizi seyretmek sizi rahatsız etmedi mi?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Seni daha önce de başka erkeklerle sevişirken seyrettim Anita."

Kendimi yeniden on üç yaşında gibi hissettim. Yaşadıklarım yüzünden hem utanıyordum hem de kafam karışıktı.

"Galiba, *ma petite*, Augustine'le beni seyrederken kendini nasıl hissettiğini soruyor."

Jean-Claude'a baktım, bana yardım ettiği için minnettar olsam da bu beni rahatsız etti.

Micah, "Rahatsız oldun mu?" diye sordu.

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Hayır, harikaydı. Bunu yaptık. Ona sahip olduk. Çok ama..." Titreyerek nefes verdim. "Güç ve seksin çok harika bir karışımıydı."

Micah, "O zaman sorun yok," dedi. "Kendini kötü hissetmediğin için şimdi kendini kötü hissetme."

Tabii ki, yaptığım şey tam olarak buydu. "Sen yüksek sesle söyleyince çok aptalca bir şeymiş gibi geldi."

Bana sarıldı ve ben kendimi derisinin sıcaklığına bıraktım. "Aptalca değil Anita. Böyle hissediyorsun. Hisler hiçbir zaman aptalca değildir. Sadece bazen kendimizi aptal gibi hissetmemize sebep olurlar."

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim.

"Bu akşam yaptıklarımızda bir sorunun yok, öyle mi? Bizim kötü veya başka bir şey olduğumuzu düşünmüyorsun."

Çenemin altını okşadı. "Kafanın içindeki Richard'ın sesi, benimki değil."

Başımla onayladım. Haklıydı.

Gömleğini dolaba asmaya gitti. Nathaniel elini bana uzattı. "Üzerindekini çıkart, çıplak ve sıcak tenine sarılmama izin ver."

İstiyordum. Aslında aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu, yine de tereddüt ettim. Elini tuttum ama sabahlığıma dokunmadım gibi, yatağın üzerine de çıkmadım.

Micah arkamda belirip bedenini bedenime sardı. Vücudu sabahlığıma yaslandı. İpek çok inceydi ve Micah'nın bazı yerleri çok sertti.

Nefesimi tutarak arkama döndüm. "Çıplaksın."

Kaşlarını çattı. "Evet, biz her zaman çıplak uyuyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Ama..." dedim. Yanıldığımı anladım. Bugünden önce de Jean-Claude'un erkek sevgilileri vardı. Demek istediğim, Asher ve Julianna ile gerçek bir *menage a trois* olduklarının farkındaydım. Anılarını paylaşsam da paylaştıklarım sadece birer anıydı, teoriydi. Bu akşama kadar, hiçbiri gerçek değildi.

Kafamdakileri kelimelere dökmeye çalıştım. "Teorik olarak senin kadınlar kadar erkekleri de sevdiğini biliyordum," dedi. Jean-Claude'a baktım, yüzü hiç görmediğim kadar ifadesizdi, sanki gözlerimi kırparsam yok olacaktı.

"Artık gerçekle yüzleştin ve senin gözündeki değerim azaldı," dedi. Ses tonu da yüz ifadesi gibi duygusuzdu.

"Hayır, azalmadı, sadece..." Yeniden denedim. "Kolejde bir arkadaşım vardı, kız arkadaşım, arkadaşım olan bir kız. Birlikte alışverişe gider, birbirimizin odasında uyurduk. Kız olduğu için önünde rahatlıkla giyinip soyunurdum. Kolejin sonlarına doğru bana kızlardan hoşlandığını söyledi. Arkadaşlığımızı sürdürsek de benim gözümde artık farklı bir kategorideydi. Seni seks objesi olarak gören insanların önünde soyunmazsın. Onlarla birlikte uyumazsın ya da... ah, lanet olsun." Micah'ya baktım. "Şimdi onun yanında çıplak yatmak seni korkutmuyor mu?"

Micah bir kahkaha attı. "Artık namusum seni eskisinden daha mı çok endişelendiriyor?" diye sordu. Kaşlarımı çattım. "Hayır..." Sert bir biçimde Micah'yı ittim, sendeledi. "Lanet olsun," dedim. Gülümsemeye başlamıştım. Bu da tartışmanın sona erdiğinin habercisiydi. Zaten buna tartışma denir miydi, o da ayrı.

"Senin Nimir-Raj'ının çekiciliğinden bir şey götürmez, *ma petite* ama ben kendime hakim olmaya çalışacağım." Şimdi neşeli bir hali vardı.

Nathaniel'a baktım, kendini zorlayıp sırıtmamaya çalışıyordu. Herkes bana gülmek üzereydi ve bu cidden hiç hoş bir şey değildi. "Bu kadar yeter, hepinize söylüyorum."

Nathaniel boğuk bir ses tonuyla, "Neye yeter?" diye sordu. Gözlerinde bastırılmış bir kahkaha vardı.

"Sakın bana gülmeye kalkmayın."

"Yıllar sonra ilk kez bir erkeğin tadına baktım diye erkeklerin peşinde koşan azgın bir boğaya dönüşeceğimi mi sandın?" Jean-Claude'un ifadesiz yüzü köşelerden bozulmaya başlamıştı, gözlerinde alaycı bir ifade vardı ve dudaklarının kenarı büküldü.

"Hayır," dedim. Buna kendim bile inanmadım.

Micah, "Jean-Claude'un Augustine'e yaptıklarını gördükten sonra Nathaniel ve benim onun yanında olmaktan utanacağımızı mı sandın?" diye sordu. Micah'nın da dudaklarının kenarı bükülüyordu.

Öfkeyle odadaki erkekleri süzdüm. "Belki."

Micah, "Anita," dedi. Cümlesini yarıda kesmek ve gülmemek için kendisine hakim olmak zorunda kaldı. Sonra yeniden başladı. "Anita, sana katılırken Jean-Claude'la karşılaşacağımı biliyordum. Bütün herkes senin, Richard ve Jean-Claude'la gerçek bir *menage a trois* olduğunuzu düşünüyordu. Her şeyi bilmeme rağmen Nimir-Raj'ın olmayı teklif ettim."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse, seni hiç rahatsız etmedi mi?"

"Hayır, ben erkeklere ilgi duymam ama sen ve Richard gibi önyargılara da sahip değilim."

"Beni onunla mukayese etme," dedim. Yeniden öfkelenmeye hazırdım.

Micah, "Seninle uyuyan bir kadın olsaydı, onun sorunlarının aynısını sen de yaşardın," dedi.

"Daha önceleri birkaç kadın leoparla birlikte uyudum," dedim.

Micah, "Ama çıplak değildiniz, ne sen ne de diğer kadın," dedi.

İtiraz etmeye hazırlandım, sonra vazgeçtim. Haklı olabilir miydi? "Bilmiyorum, ben... sadece uyuyacaksak, başka bir kadının yanında çıplak uyuyabilirim. Sanırım bu hiç hoşuma gitmez. Bunun yerine, iki erkekle yatağa girmeyi tercih ederim."

"Bu gayet normal," dedi. "Ama bir kadının seni potansiyel bir seks partneri olarak gördüğünü bilseydin, ona farklı davranırdın."

"Evet, ona haddini bildirirdim."

"Senin düşünce tarzına göre, Nathaniel ve benim, Jean-Claude'u farklı görmemiz gerekiyor, değil mi?"

Söylediklerini düşünüp başımla onayladım.

Gülümsedi. "Anita, Auggie'ye yaptıkları erkeklerden hoşlandığına dair ilk işaret değildi."

Gözlerim odadaki erkekler üzerinde gezindi. "Bir şey mi kaçırdım?"

Jean-Claude, "Düşündüğün gibi değil, *ma petite*," dedi. Şimdi yatağın köşesinde oturuyordu. Sırtını direğe yaslamış, dizlerini karnına çekip sarılmıştı. "Kedilerinden birini baştan çıkartmadım."

Böyle bir şey aklımdan geçmemişti ama... "O zaman Micah neden bahsediyor?"

Nathaniel, "Anita," dedi. "Bir dahaki sefere Jean-Claude veya Asher bizden biriyle beslendiğinde neler olduğuna daha çok dikkat et, soru sormak zorunda kalmazsın."

"Beslenirken ben de sizinle birlikte yataktaydım. Gözden kaçırdığım nokta ne?"

Üç erkek birbirine baktı. "Birbirinize bakmayın, sadece söyleyin."

Micah, "Yorgun olduğunu söylemiştin," dedi. "Sanırım bunu bilmek istemezsin, yoksa sormazdın."

"Neyi bilmek istemem?"

Yine birbirlerine baktılar.

"Buna bir son verin," dedim. Ayaklarımı yere vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Birbirimize sarılalım, *ma petite*. Sana sarılmamıza izin ver, bu akşam hepimizin rahatlamaya ihtiyacı var. Uzun bir geceydi, birçok yönden güzel bir geceydi ama yorgunsun."

Yorgundum fakat öfke ve kafamın karışıklığı yorgunluğumu kovalıyordu. "Yorgunum, tek yapmak istediğim şey yatağa girip size sarılmak. Lanet olsun, odada bir fil varmış gibi birbirinize bakarken bunu yapamam."

Claudia odanın bir köşesinden konuştu, diğer korumalarla birlikte sessizce dikiliyordu. Korumaları odadan kovmamıza az kalmıştı. Tamam, benim korumaları odadan kovmama az kalmıştı. Claudia, "Sanırım ben neden bahsettiklerini biliyorum," dedi.

Claudia'ya baktım. "Söyle o zaman."

"Jean-Claude bir erkekten tıpkı bir kadından beslendiği gibi besleniyor. Birçok vampir beslenirken aradaki farkı gözetir. Heteroseksüel vampirler karşı cinsten kurbanlar üzerinde daha çok vakit harcar. Homoseksüel vampirler kendi cinsleriyle daha çok ilgilenir. Jean-Claude arada bir fark gözetmiyor, anlamıyor musun?"

"Jean-Claude'u kadınlarla beslenirken ne zaman gördün ki?"

Claudia, "Aha," dedi. "Zaten bu yüzden kulüpler hariç hiçbir yerde kadınlarla beslenmiyor. Kadınları özel olarak odasına alırsa sen kıskanırsın ama erkeklerle beslendiği zaman bu durumdan rahatsız olmuyorsun. Çünkü erkekleri kendine cinsel rakip olarak görmüyorsun."

Başım ağrımaya başladı. "Başımı ağrıtmaya başladın, Claudia."

"Çünkü söylediklerime kafa yormak istemiyorsun."

"Jean-Claude'un hem erkekleri hem kadınları sevdiğini ve ben kadınları kıskanırım diye genelde erkeklerle beslendiğini söylüyorsun. Anladım, anladım."

Jean-Claude, "Teşekkürler, Claudia," dedi.

"Bir şey değil."

"Herhangi birinizden veya herkesten özür dilemem gerekiyor mu?" diye sordum.

Nathaniel, "Sadece üzerindekini çıkart ve yatağa gel," dedi. "İpek, dokunacak başka bir beden bulamazsa hemen soğur."

Nathaniel'a bakıp gülümsedim ve başımı iki yana sallayıp sabahlığımı çıkartmaya başladım. "Yatağa girmeyecekler dışarıya çıksın."

Graham, "Bu bir davetse..." diye cümleye başladı.

Claudia, "Kes sesini, Graham," diye araya girdi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Graham duraksadı fakat Claudia'yı takip etti. Lisandro zaten kapıya ulaşmıştı. Claudia ortalık yatıştığında diğerlerini zaten dışarıya çıkartmıştı. Muhtemelen misafirlerimize göz kulak olmaya göndermişti. Kapı kapandı ve yalnız kaldık.

Micah yatağın üzerine çıkıp Nathaniel'ın diğer tarafına geçerek bana yer bıraktı. "Biraz fazla giyinik değil misin?"

Bağları çözdüm ve sabahlığın yere düşmesine izin verdim. Ellerinin yardımıyla ipek çarşafın üzerine çıktım. Beni ortalarına çektiler ve çıplak bedenleri bana yaslandı. Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Sıcak ve çıplak derilerinin tenime değdiğini hissetmek aklımı başımdan aldı. En sevdiği battaniyenin altına girip en sevdiği oyuncağına sarılan bir çocuk gibiydim. Micah ve Nathaniel'ın ortasında sandviç olmak, benim için en güvenli ve en iyi yerdi.

Nathaniel beni öptü. Kollarımı otomatik olarak boynuna doladım. Bunu bir davet olarak kabul edip bedeninin üst kısmını bana yasladı. Micah'nın eli kalçamın üzerinde gezinerek kasıklarıma doğru kaydı. Ne yaptığını düşünmeden, bacağımı okşamaya başladı. İsterse daha fazlasını yapabilmesi için bacaklarımı biraz araladım.

Ellerim Nathaniel'ın sırtına kaydı, bel kıvrımının üzerinden geçtim, sırtının alt kısmındaki iki gamzeyi okşadım. Öpüşmek daha fazlasını da beraberinde getirmişti. Bedeni bu vaade tepki veriyordu, kalçamda bir sertlik hissettim. Ne kadar sert olduğunu hissedince titredim.

Gözlerime bakabilmek için geri çekildi. "Sen benim en sevdiğim oyuncağımsın."

Yüzüne odaklanmak itiraf etmek istemeyeceğim kadar zor oldu. Micah'nın eli bacağımı okşamaya devam ediyor, sanki kendisi için bacaklarımı açmamı istiyordu ama bunu zaten yapmıştım. Parmaklarının hassas yerlerime dokunmasına birkaç santimetre kalmıştı. Bana dokunmasını istiyordum. Parmaklarının başlattığı şeyi bitirmesini arzuluyordum.

Micah, "Yorgun olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı. Ağzı boynumun hemen üzerindeydi, çok sıcak, çok yakındı.

"Öyleyim." Sesim kalın çıktı, sebebi uykulu olmam değildi.

Boynuma nefesini verdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Bu bile ürpermeme yetti.

"Bana dokun."

"Zaten dokunuyorum." Parmakları dokunmasını istediğim yerin hemen altında gezinip yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket etti ama benim istediğim hareket yukarı aşağı değildi.

"Lütfen Micah. Beni daha fazla delirtme."

Parmakları hedefi buldu, ilk dokunuşuyla benden küçük sesler çıktı.

"Çok heveslisin," dedi. Yüzümü görebilmek için doğruldu. Micah da hevesliydi, yüzünde yumuşak bir merak da vardı. Elini bacaklarımın arasından nazikçe aldı ve yüzüme dokundu. "Yüzündeki bu ifadeyi çok seviyorum," dedi.

"Hangi ifade?" diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Bu ifade." Beni öpmek için öne eğildi. Nathaniel'ın eli göğsümü kavradı ve Micah'nın ağzı ağzımla buluştu. Nathaniel'ın dokunuşu Micah'yı daha heves-

li öpmeme sebep oldu, artık olması gerekenden çok daha şehvetliydi. Micah'nın ağzıyla beslendim ve ellerimi bedeninde gezdirdim. İki elimi birden kullanmak istedim, fakat Nathaniel göğsüme dudaklarını değdirebilmek için bir elimi yakalayıp yatağa bastırdı. Elini göğsümle doldurdu ve hafif bir acı hissedene kadar bastırdı. Dilini göğüs ucumun üzerinde gezdirdi. Micah'nın dili ağzımın içine girdi, tadıma baktı. Nathaniel'ın ağzı daha fazlasını arzuladı, emmeye başladı, sert ve hızlıydı. Yatakta çığlık atmaya başladım. Micah'nın ağzının içine zevk çığlıklarım doldu. Diğer elimi yataktan kaldırmak istesem de Nathaniel elimi tutsak etmişti. Göğsümü ısırdı, ben tırnaklarımı Micah'nın sırtına geçirdim. Nathaniel diğer elimi bıraktı ve daha sert ısırdı. Kan çıkartacak kadar sert değildi ama acıyla zevk arasında dans etmeme sebep olacak kadar sertti. Nathaniel'ın sırtına da tırnaklarımı geçirdim. İkisi birden beni bıraktı.

Ortalarında nefes almaya çalışırken, bakışlarımı dünyanın beyaz ve pamuksu kenarlarına odaklamak için uğraştım. Micah, "Bu, çok güzeldi," dedi.

Nathaniel, "Mmm," dedi. Dilini göğüs ucumun üzerinde gezdirdi, sonra hemen geri çekildi.

Yatakta kıvrandım, ellerimle ipek çarşafları kavradım. "Ah, Tanrım!"

Bir el, bileğimi okşadı. Bu sessiz dokunuş gözlerimi açtı ve aşağıya bakınca Jean-Claude'u gördüm. Üzerinde hala ropdöşambırı vardı, kemeri sıkıydı. Yüzüne hoş bir ifade yerleşmişti. "Micah beni sana dokunmaya davet etti ama ben senin davetini bekledim." Bazen birden fazla erkekle aynı yataktayken, birisi benim iznim olmadan bana dokunursa öfkeleniyordum. Erkeklerden birinin bana dokun-

ması diğerlerinin de dokunabileceği anlamına gelmezdi. Kızların bir yerde çizgiyi çekmesi gerekirdi.

"Yeniden beslenene kadar ilişkiye giremezsin," dedim.

Gülümsedi. "Ne kadar Amerikan tarzı bir yaklaşım. Bir kadını tatmin etmenin başka yolları da vardır."

"Ama sen..."

Elini bacağımın üzerinde gezdirdi, en nazik dokunuşlardan örnekler sergiledi. "Benim için sorun değil, *ma petite*."

Micah, "İstersen," dedi. "Şimdi durabiliriz. Bu çok eğlenceliydi."

Bedeninin aşağı kısmına baktım ve bunu ne kadar eğlenceli bulduğunu gördüm. Penisi uzun ve kalındı, Micah için uzun ve kalın, çok uzun ve çok kalın anlamına geliyordu. Nathaniel'a baktığımda onun da hazır olduğunu anladım. Hayır, Micah kadar büyük değildi, Micah'yla boy ölçüşebilecek tek bir kişi vardı ve o da Richard'dı. Gerçi Richard bunun ne anlama geldiğinin Micah gibi farkında değildi.

Nathaniel'da fazlası vardı, sadece Micah kadar değildi. En azından uzunluğu değildi ama kalınlığı, ah evet. Erkekler sadece uzunluğa kafayı taksa da inanın, kızlar için kalınlık da önemlidir. Aslında birkaç santimetre uzun veya kısa her zaman kötü bir şey değildir. Tabii onunla ne yapmak istediğinize göre değişir.

Parmaklarımla ikisininkine de dokundum. Bu hafif dokunuşlar bile ürpermeme sebep oldu ve yine kıvranmaya başladım. "Çok tatlılar," dedim. "Şimdi bırakırsak çok yazık olur."

Micah, "Öyleyse zamanımızı boşa harcamayalım," dedi.

Nathaniel sırıtarak, "Anita'yla aynı fikirdeyim," dedi.

Micah gülümseyince esmer yüzünü parlak dişleri aydınlattı.

"Ben Asher'ın yanına gidiyorum." Jean-Claude yataktan aşağıya indi.

"Gitme," dedim.

Bana baktı, meraklı bakışlarla beni süzdü. "Bende senin iki kedinin sabrı yok, *ma petite*. Birkaç kez Asher'a ve bana kan verdiler, sonra bizim seninle sevişmemizi izlediler."

"*Ardeur* için onları ertesi güne veya ertesi geceye saklamamız lazım," dedim.

"Evet ama ben Asher gibi izlemeyi seven biri değilim. Hemen olaya dahil olmayacaksam gitmeyi tercih ederim. Bu bir şikayet değil, sadece gerçek."

Micah, "Yine de fazla uzağa gitmemelisin," dedi. "Belle'ye güvenmiyorum."

Jean-Claude gülümsedi. "Bilgece ve doğru." Ellerini iki yana açtı. "Üçünüz arasındaki sadece seks olsaydı sizi izleyebilir ve sonrasında yanınıza kıvrılabilirdim. Dayanılması güç olan şey duygusal içeriği."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

"Beni sevdiğini biliyorum, *ma petite* ama benim kollarım kalbini son damlasına kadar doldurmuyor. Seni Micah ve Nathaniel'la görüyorum, son duygu damlası da orada." Birisi konuşmaya başlayacakmış gibi elini havaya kaldırdı. "Bu, gerçek. Sizi kıskanmıyorum, özellikle de bu akşam aldığımız haberden sonra. Bu bağa ihtiyacın var ama..." olumsuzca başını iki yana salladı, "... izlemesi rahatsız edici ve bunun bir parçası olmadığımı biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Demek istediğim, sevdiğim adam iki erkeği kendisinden daha fazla sevdiğimi farkettiyse, ona ne diyebilirdim?

"Ayrıca, *ma petite*, benim hakkımdaki şüphelerini dile getirdin. Augustine'le geçirdiğimiz zamandan keyif almışsın ama şimdiki eylemlerin aksini söylüyor. Bence bu akşam sadece kedilerine ihtiyacın var, Augustine'le yaşadıklarımızın..." Omzunu silkti ve yataktan indi. Endişeli hareketlerle üstünü başını düzeltti. Sinirli olduğunda, hareket halinde değilse, üstünü başını düzeltirdi. Yüzlerce yıldır ölü olmasına rağmen hayatta kalmayı başaran birkaç insani el kol hareketinden biriydi. Bunu yapması hoşuma gitti, tabii o farkında değildi. Farkedince kolları da yüzü gibi durulacaktı.

Micah ve Nathaniel'la yaşadıklarım düşüncelerimi dağıtmama yardımcı olmuştu. "Başka bir erkekle birlikte olduğun için seni daha az sevdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Duygudan arınmış bir sesle, "Öyle ima ettin," dedi.

Dirseklerim üzerinde doğruldum. "Sanırım öyle oldu, fakat öyle demek istemedim. Bence beni rahatsız etmeliydi ama etmiyordu işte. Kendimi rahatsız edici bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştım, ancak gerçek şu ki..." Sırtımı dikleştirip bacak bacak üzerine attım. "Gerçek şu ki, Jean-Claude, Auggie'le öpüşmen oldukça hoşuma gitti. Geri kalanı hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilemiyorum. O anda beni rahatsız etmediyse şimdi neden etsin?" Başımı kararsızca iki yana salladım. "Gerçek olup olmadığını bilmediğim şüpheler üzerinde vakit kaybetmeyelim."

Kararsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kararsız olmasının sebebi benim tepkim miydi? Yoksa büyük metafizik olaylardan sonra veya cinsel sınırları zorladığımızda, geri çekilip kaçtığımı ona öğreten ben miydim? Her halükarda, bu kararsız halinin sorumlusu bendim. Şüphelerinin olmasını istemiyordum. Jean-Claude'u seviyordum ve kendisini rahatsız hissetmesine ben sebep olmamalıydım. Hayatımda bu kadar çok erkek olmasının en zor yanı seks değildi, seksi hallediyorduk ama duygusal sorunlar... Duygusal sorunları çözmek çok daha zordu. Bu akşam Richard'a yardım edememiştim, çünkü kafasındaki sorunları çözebilecek kişi ben değildim. Fakat bunu halledebilir, en azından şansımı deneyebilirdim.

Gülümsedim, bir erkeğin sevdiği kadında görmek isteyeceği her şeyi bu gülümsemenin içine yerleştirdim. Vampirlerle bir ilgisi olmayan ve sadece erkeklerle ilgili karanlık bir ışığın gözlerine doluşunu seyrettim. Şimdi kendinden emin bir biçimde, beklentiyle gülümsüyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun, *ma petite*?" Sesi vücudumda gezinen tırnaklar gibi tüylerimi diken diken etti. Ürperdim.

"Fazla giyiniksin," dedim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, *ma petite*? Daha önce hiç üçümüzle birlikte olmadın ve bu akşam *ardeur* yeniden uyanmayacak, yeterince beslendi."

Bana bir çıkış yolu sunuyordu ama hayır dersem odayı terkedecekti. Asher ve Richard'ın odayı terkedişine şahit olmuştum. Bu akşam bir başka erkeği daha kaybetmek istemiyordum. Bu akşam mümkünse hepsini yanımda istiyordum. Bunları düşününce içimden Asher'ı çağırmak

geldi ama... daha önce üç erkeği birden idare etmemiştim. Dört erkek için bekleyebilirdim.

"Fazla giyiniksin," diye tekrarladım. Kararlıydım.

Jean-Claude'un gülümsemesi genişledi. "Kolaylıkla çözülecek bir sorun." Ropdöşambırın ipini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Kusursuz ve solgun bedeniyle karşımda dikiliyordu. Jean-Claude'u daha önce belki de bin kez çıplak görsem de her defasında aynı şoku yaşıyordum. Sanki paha biçilmez bir sanat eseriydi ve ben ellerimi kusursuz ve düzgün yüzeyin üzerinde gezdirebilmek için onu bir müzeden çalmıştım.

"Çok uzaktasın," diye fısıldadım.

Gülümsemesi biraz daha genişleyince dişlerinin ucu göründü. "Bunu da kolaylıkla çözebiliriz." Yatağın üzerine çıktı, bedenine, gevşek ve sarkan kısmına, yüzünden daha çok bakıyordum. Beslenene kadar böyle kalacaktı. Bu da işime çok fazla yaramayacak bir şeyle yetinmek zorunda olduğumu gösteriyordu. Birçok erkeğin penisi, üzerindeki kıyafetlerin hepsini çıkarttığı zaman en küçük halinde olmaz, normalden daha büyük olurdu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum, *ma petite*." Sesi davetkardı.

"Zihnimi mi okuyorsun?"

"*Non, ton visage.*"

Yüzümü okuduğunu söylemişti. Bazen Fransızca sözcüklerden bazılarını anlayıp cümlelerin ne anlama geldiğini yorumlayabiliyordum.

Ayaklarımın dibinde tereddüt etti, Micah'ya baktığını farkettim. "Ya sen, Nimir-Raj, sen bunun için ne düşünüyorsun?"

Micah bana gülümseyerek karşılık verdi. "Ben işlerin kötüye gitmesi için, her şeyin güzel olması için buradayım."

"Ben işleri kötüleştirmeye çalışmıyorum," dedim.

Micah, "Şşşt," dedi. "Üzerine alınma."

Ağzımı açtım, bir kavga çıkartmasam bile ağız dalaşına başlayacaktım. Bu akşam daha fazla tartışma istemiyordum. "Tamam, üzerime alınmam."

Nathaniel, "İtiraz etmeyecek misin?" diye sordu.

Olumsuzca başımı iki yana salladım, kafamı yastıklara yasladım. "Hayır."

Micah ve Nathaniel bakıştı.

"Ne?" diye sordum.

İkisi birden kafasını sağa sola salladı. Micah, "Hiç," dedi.

Nathaniel, "Hiç," dedi. Gülümsüyordu.

"Ben her şeye itiraz etmem."

Micah, "Tabii ki," dedi.

"Etmem," diye tekrarladım.

Nathaniel, "Artık değil," dedi.

Omzuna bir tokat attım.

Sırıttı. "Canımı acıtmak istiyorsan çok daha sert vurman lazım."

Bir kez daha vurmadım. "Çok hoşuna gider, değil mi?"

Sırıtışı genişledi.

Jean-Claude, "Artık hazır olmayan tek erkek ben değilim," dedi.

Diğer iki erkeğe baktım. Jean-Claude haklıydı. İkisi de artık hazır değildi.

Nathaniel, "Fazla konuştuk," dedi.

Üç erkekle birden aynı yatakta olup kendimden başka seksi dizginleyecek bir şeye sahip olmadığım için rahatsız olmayı bekledim. Bekledim ama rahatsız olmadım. Yatağa uzandım ve huzursuz olmayı bekledim, beklediğim gibi olmadı.

"Sanırım bu sorunu çözebilirim," dedi. Yatağın aşağı kısmına doğru kaydım ve bunu yaparken Nathaniel'a doğru döndüm. Bedeninin alt kısmını öpmeye başladım, sonra aklıma bir şey geldi. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde duran Jean-Claude'a döndüm. "Nathaniel'ın fikrini sormadım."

"Micah senin Nimir-Raj'ın, Nathaniel değil."

"Ama o benim tatlım."

Nathaniel, "Sorun değil Anita," dedi. Hafifçe omzuma vurdu. "Beni düşündüğün için teşekkürler ama bana sormaması sorun değil."

Yüzüm kasıklarına yakınken yüzüne baktım. Böylesi duygusal bir sohbet için garip zamandı. "Neden sorun değil?"

"Jean-Claude haklı, ben kimsenin lideri değilim ve sorun etmiyorum. Hepimiz tamamen baskın karakterler olsaydık hayatımız içinden çıkılmaz bir hal alırdı."

"Baskın olmaman fikrinin değersizliğini göstermez."

"Öyle," dedi. Bir kahkaha attı. "Öyle ama fazla fikrim olmadığını gösterir."

"Ama..."

"Daha baskın olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyorum."

"Sus ve yalamaya devam et." Bunu söylerken gülümsüyordu.

Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırdım, sonra omzumu silktim. "Pekala."

20

İstediğini ve daha da fazlasını yaptım. Duygusal dünyalarına ışık tutmadan önceki gibi pürüzsüz sertliğe ulaşmaları için ellerimi ve ağzımı kullandım. Bu akşam derin konulara daha fazla girmek istemiyordum. Dokunmak ve dokunulmak istiyordum. Seks kendimi bıraktığım tek zaman dilimiydi. Bütün endişelerimden, düşüncelerimden arınmak istiyordum. Seks yaparken sadece sekse odaklanıyordum. Hiç tereddüt duymadan kendimi yaptığım işe verdiğim tek zaman buydu.

İkisini de elimde tutuyordum. İlk kez iki erkeğin penisiyle birden oynamaya çalıştığımda bunun ne kadar zor olduğunu farketmiştim. İki elime de aynı derecede konsantre olamıyordum ve ellerinizde erkeklerin en hassas parçaları varsa, konsantre olmak istiyorsunuz. Fakat pratik yapmak en iyisidir ve artık bunu yapabiliyordum.

İkisini birden tutup okşayabiliyor, onlarla oynayabiliyordum. Sonunda iki elimi de aynı ustalıkla kullanabileceğim bir şey bulmuştum.

Jean-Claude yatağın ayakucundaydı. Bize katılmaya çalışmıyordu. Ona baktım, bizi izleyen yüzüne baktım. Konumunu açıkça belli etmişti. Sadece izlemek istemiyordu. Daha önce hiç üç erkeği birden idare etmemiştim. Sarılmak, okşamak için, evet ama seks için, hayır.

Hiç kıpırdaman durduğu yere gittim, sırtı yatağın ayakucuna değiyordu. Yatağı terketmeden gidebileceği en uzak yere gitmişti. Sadece izlemesini isteyeceğimi, dokunmasına izin vermeyeceğimi mi düşünmüştü? Yüzündeki boş ifade, sorunun cevabının evet olduğunu belli ediyordu. Zihnimde bir anı, görüntü değil, sadece bir anı vardı. Bu anı bana ait değildi. Belle bizimkine çok benzeyen büyük yatağındaydı. Yanında iki vampir vardı. Ben yatağın ayakucundan, direklere bağlandığım yerden onları izliyordum. Omuzlarımdaki gerginliği hissedebiliyordum. İpler rahatsızlık verecek kadar yukarıdan bağlanmıştı. Çünkü Belle rahat etmemi istemiyordu. Cezalandırılmamı istiyordu. Bana gerçek tutkunun ne olduğunu öğrettiği yatağa bağlıydım. Bağlı, çaresizdim, ona dokunamayacağımı ve kimsenin bana dokunmayacağını biliyordum. Uzaktayken Belle'yi arzulamamak mümkündü ama bu kadar yakınken, derisinin ve terinin kokusunu alırken, arzulara gem vurmak mümkün değildi. Belle bir bağımlılıktı ve bundan kurtulmanın tek yolu, bir kez daha tadına bakmak, bir doz daha kullanmaktı. Anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım, yatağa bağlı olan ben değildim, Jean-Claude'du. Benim bedenim olamayacak kadar uzundu. Anı bana ait de-

gildi ama hala canlıydı, hala Jean-Claude'un yüz ifadesini dış dünyaya kapatmasına sebep olabiliyordu.

Yüzüne dokundum, yaşadığı korkunç şeyler için ne kadar üzgün olduğumu görmesini istedim. Yanında olup onu kurtaramadığım için çok üzgündüm. Zihnimi okuyamayacağı kadar kalkanlarımızın ardına gizlenmiştik. Yine de görmesini arzu ettiğim şeyi gördü. Hıçkırığa benzeyen bir iç geçirmeyle yanıma geldi. Beni içine çekecekmiş gibi öptü, ben de susuzluktan ölmek üzereymişim ve Jean-Claude yeryüzündeki son bir damla suymuş gibi karşılık verdim.

Ağzımda kanın tatlı metalik tadını hissettim. Bunu hissettiğim an geri çekildi. "Özür dilerim, *ma petite*..."

Özrünü öpücükle yarıda kestim, ağzıyla beslendim, elleri bedenimde gezinmeye başladı ve kendini bana bıraktı. Çıplak vücudunu sıkıca bedenime bastırdı. Bedeninin tepki vermemesinin sebebi beslenene kadar bunu yapamamasıydı.

Kendimi geri çektim. Güçlükle nefes alıyordum ve ağzımda kendi kanımın tadı vardı. Bir damla kan giderek çoğaldı ve alt dudağımda titremeye başladı.

Dudağımdaki kanı öptü ve şaşkınlıkla bana baktı. Yüzünde vahşi ve korkunç bir merak vardı, sanki çok şaşırtıcı bir şey yapmıştım. Sadece kendi yolumu çizmeye karar vermiştim.

Eli elimde, yatağın baş kısmına doğru geriledim. Jean-Claude'la birlikte dizlerimiz üzerinde Micah ve Nathaniel'ın yanına ulaştık. Yatakta birden fazla erkekle baş ederken öğrendiğim şeylerden biri de bunu iki şekilde yapabileceğinizdi. İlk seçenek: Erkekler sırayla eyleme geçer, ayrı ayrı

sevişir ve sıraları gelene kadar benim diğer erkekle sevişmemi izlerdi. İkinci seçenek: Bana aynı anda dokunurlar, ön sevişmeyi veya daha fazlasını aynı anda yaparlardı. İkinci seçenek daha zor bir koreografiydi. Egolar üzerinde etkisi daha sertti. Benim payıma düşense daha fazla odaklanmaktı. Her yerde daha yetenekli olmam gerekiyordu ve hissedilen erkeklik dozu daha fazlaydı. Auggie'den sonra üç erkekle aynı yatağa gireceğim aklıma gelmezdi. Sanırım bunu hiçbirimiz beklemiyorduk. En azından ben beklemiyordum. Micah ve Nathaniel'a bunu en uygun şekilde nasıl sorabileceğimi düşündüm. Bir başka erkeği öperler miydi? Demek istediğim, böyle bir şeyi sormanın uygun zamanı var mıydı? Hayır, sanırım yoktu.

Jean-Claude'un elini bıraktım. Dizlerinin üzerinde yalnız kaldı ve ben diğer iki erkeğin arasına uzandım. Ellerimi bedenlerinde gezdirdikten sonra pürüzsüz başlarına dokundum. Derileri çok yumuşaktı ama altındaki doku çok sıkı, çok sertti.

Elim üzerinde gezinirken Micah yumuşak bir ses çıkarttı. Nathaniel'a baktım ve onun da hevesle bana baktığını gördüm. Gözleri parlak ve iştahlıydı, beklentiyle aydınlanmıştı. Nazik bir dokunuş yeterli değildi. Micah'yı tutan elimi durdurdum, Nathaniel'ınkini sert bir biçimde sıktım. Gözlerini kapattı ve küçük sesler çıkarttı. İkisine de uyguladığım basınç aynıysa bunu ikisine birden yapabildiğimi farkettim, fakat her bir erkeğin farklı bir şeye ihtiyacı varsa, ayrı ayrı odaklanmam gerekiyordu. Micah, Nathaniel'ın tercihlerine ayak uydurabilen bir erkek olsa da, tarzları çok farklıydı. Nathaniel birçok erkeğin arzu edeceğinden daha sert dokunuşlardan hoşlanırdı.

İkisiyle birden aynı anda oynamaya geri döndüm. Ellerimi yukarı aşağı hareket ettirdim, başlarının üzerinde nazikçe gezindim. Çok sert olunca birçok erkek için basınç rahatsızlık vericiydi; çok nazik olunca ise yeterince uyarılmayabilirlerdi. Ortak bir noktada buluşmamız biraz zaman aldı.

Ellerimin kadife kasların üzerinde yukarı aşağı hareket etmesi çok hoşuma gitti. Gözlerimi kapattım ve beklentiyle sırtım gerildi. Gözlerimi yeniden açınca Jean-Claude'a baktım. Bıraktığım yerde duruyordu. Bize dokunacak kadar yakındı ama hiçbirimize dokunmuyordu.

"Ben onlarla oynarken seni ağzımda istiyorum."

Micah ve Nathaniel'a baktı. "Bu herkese uyar mı, çünkü arzu ettiği pozisyonda ikinize de çok yakın olacağım."

İki erkeği de daha sıkı kavradım, gözleri bir anlığına kapandı, sonra açıldı.

"*Non*, *ma petite*, hileye başvuruyorsun. İkna edici dokunuşun olmadan soruya cevap vermelerine izin ver."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Ellerimi karnıma koydum ve iyi bir kız oldum.

Micah duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu. "Benim için sorun değil."

Nathaniel bazen sevişirken gösterdiği tembel bir kedi gülümsemesinden bir örnek verdi. Benim asla yapmayacağım veya bizim asla yapamayacağımız bir şeyi teklif edeceği zaman bunu yüzünde görmek mümkündü. "Ben sadece hepimize birden odaklanabileceğini sanmıyorum. Buna zorluk derecesi olarak sekiz veriyorum."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce sekiz zorluk derecesinde bir şey yapmadığımı mı ima ediyorsun?"

Omzunu silkti. "Bir süre profesyonel anlamda bunu yaptığımı unutma. Benim on zorluk derecem muhtemelen senin fiziksel yönden mümkün bile olmadığını düşündüğün şeylerdir."

Ağzımı açtım, ne gibi, diye sormak istedim ama haklı olduğuna karar verdim. Muhtemelen ne olduğunu bilmek istemezdim.

"Deneyelim," dedim.

Jean-Claude bir kez daha sormadı. Bedenimin üzerine çıktı. Bacakları omuzlarımın üzerindeyken durdu. Şimdi yüzümün önünde oturuyordu, tam istediğim yerdeydi. Ellerimi diğer iki bedenin üzerinde gezdirdim. İlk yana devrilen Nathaniel oldu, ardından Micah da aynısını yaptı. Şimdi görüş açım daha iyiydi, çünkü hareket imkanım sınırlıydı.

Ellerimle onları sardım ve ağzımı biraz yukarıya kaldırdım. Geldiği gibi küçüktü, gevşek ve zarifti. O kadar küçük bir şeyin bu kadar büyüyebilmesi beni hep şaşırtıyordu. Benim bedenimde böyle değişebilen bir yer yoktu; belki de bu yüzdendi. Bir erkeğin tamamen yumuşakkenki dokusunu seviyordum. Yumuşak deriyi ağzıma alıp emebiliyordum. Normalde testislerini de ağzıma almaya çalışırdım, fakat iki elim meşgulken buna cesaret edemedim. Tamamına odaklanacağımdan emin olmadığım için, göze alınması hassas bir riskti. Bir yandan da Micah ve Nathaniel'ı idare ederken, diğer taraftan Jean-Claude'u emmeye başladım. Gittikçe hızlandım ve sertleştim. Hiç uğraş vermeden tamamını ağzıma alabildiğim için mutluydum. Böyle olduğunda her şeyi hissedebiliyordum. Ağzımla ve dilimle üzerinde gezinebiliyor, yuvarlayabili-

yor ve emebiliyordum. Ereksiyon halinde asla yapamayacağım şeyleri yapabiliyordum.

Jean-Claude bir çığlık attı, elleriyle yatağın baş kısmını sıkıca kavradı. Tepeden bana baktı ve bakışını görmek için gözlerimi yukarıya devirmek zorunda kaldım. Bakışı, bu kadarına dayanamayacağını belli ediyordu.

Hepsiyle birden bir ritim yakaladım ama esas olan emme ritmiydi: Hızlı, yapabildiğim kadar hızlı, ardı ardına, hiç durmaksızın. Aynı ritimle Nathaniel ve Micah'yı da idare ediyor, ellerimi yukarı aşağı hareket ettiriyordum.

Micah elimi sıkıca kavradı. "Dur, yoksa boşalacağım." Devam edeceğimi belli etmişim gibi elimi sıktı. "Lütfen Anita, lütfen."

Jean-Claude'a baktım. Gözleri kapalıydı, omuzları öne çökmüştü, bedeni tepemde titriyordu. Çok zevk aldığı her halinden belliydi, *her şeyden daha güzel* ile *artık dayanamıyorum*, arasında bir yerdeydi. Muhtemelen bir şey söylemeyecek, ben nasıl istiyorsam öyle olmasına izin verecekti. Sonuçta benden çok daha zalim bir kadın tarafından eğitilmişti.

Ağzımı geri çektim. Bedeni kasılmaya başladı, üzerime çöktü. Yana devrildi, Micah ona yer açtı. Jean-Claude sırtüstü uzandı. Sırtı hala gergindi ve elleriyle siyah çarşafları tutuyordu.

Elimde sadece Nathaniel kalmıştı. Yüzüne baktım. Heveslı ve mutluydu. Bana doğru eğildi. "Kazandın," dedi. Beni öpmek istedi ama ben onu sert bir biçimde sıktım. Başını geriye attı, gözleri kapandı, bedeni kasıldı. Yatakta başka kimse bu kadar sert olmamdan hoşlanmazdı ama Nathaniel'ın çok hoşuna gidiyordu.

"Ne kazandım?" diye sordum. Nathaniel'ı bıraktım.

Tam olarak odaklanamayan gözlerle bana baktı. "Her şeyi," dedi. Beni öptü. Önce yumuşak bir öpücük olarak başladı, sonra yerini mümkün olduğunca sert ve ateşli bir şeye bıraktı. Jean-Claude'un kanımı akıttığını unutmuştum. Ağzıma bu kadar hevesli olmasının sebebinin kanımın tadı olduğunu biliyordum. Beni ağzımın içine girecekmiş gibi öpüp diliyle değerli sıvıdan son arda kalanları yaladı.

Bedeni üzerimdeydi. Çok sertti, iki bedenin arasına sıkıştığını hissedince, beni öperken ağzının içinde küçük sesler çıkarttım.

Geri çekildi. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni içimde hissetmek," diye cevap verdim.

Bana vahşi bir gülümsemeyle karşılık verip hafifçe bedenini havaya kaldırdı.

Bileğini ve omuzlarını kavradım. "Ne yapıyorsun?"

"İçimde dedin, neresi olduğunu söylemedin." Üzerime tırmandı, bedeni bana dokunmadı, nereye gittiğini biliyordum.

"Bu hala ön sevişme mi yoksa burada bitirmek mi istiyorsun?"

"Bitir," dedi.

"*Ardeur* olmayınca yutmayı sevmiyorum."

"Biliyorum," dedi. Göğsüme yerleşti, Jean-Claude gibi yatağın baş kısmını kullanarak öne eğildi.

Bedeninin düzgün hattına baktım, yüzünden ne kadar hevesli ve kararlı olduğu belliydi. Seks esnasında böyle görünmesi için üzerinde uzun süre çalışmıştım. Arzu ettiğini isteyebileceğini, benim için aldığım zevk kadar karşımdaki-

ne verdiğim zevkin de önemli olduğunu biliyordu. Testislerini avuçladım. Sıkı ve bedenine yapışıktılar. Dokunuşuma derin bir iç geçirişle karşılık verdi.

Bir elim testislerindeyken diğerini bedeninde gezdirdim. Bana bakıp gülümsedi. "Ben burada meşgulken Micah'nın ne yapmasını istiyorsun?"

Aynı anda seks yapmaya yakın zamanda başlamıştık, Nathaniel, Micah ve ben. Sanırım bu ilk olarak benim fikrimdi. Şimdi ise bunu başlatanın Nathaniel olduğunu düşünüyordum.

Ne dememi istediğini biliyordum. Açıkçası, gün doğmak üzereydi ve yatakta bir erkek daha vardı. Her ne yapacaksak, bunu hemen yapmalıydık.

Nathaniel'ı okşamaya devam ederken Micah'ya seslendim. "Micah."

Görebileceğim bir yere doğru süründü. Büyüleyici gözleriyle bana baktı. Yüzünde talepkar bir ifade olmasa da bedeni onun adına konuşuyordu, çok sert, çok hevesliydi. "Sen, içime gir."

"*Ardeur* olmadan bunu daha önce yapmadık," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Bana bakıp gülümsedi ve yatağın ayakucuna doğru geçti.

"O seni becerirken sen de beni em." Bir istekten çok bir emirdi, gerçi Nathaniel'ı bu hale getirmek için uğraşan bendim. Şimdi bunun için şikayet edemezdim. Ayrıca, baştan çıkarıcı bir biçimde bana çok yakındı, sertti ve hazırdı. Yastıkları üst üste koydum ve uygun açıyı bulmak için biraz yükseltttim.

Micah'nın elleri kalçamda gezindi.

Nathaniel'ın penisini yalayıp ağzımı üzerine geçirdim. Milim milim içime aldım, yavaşça, çok yavaşça, böylece ikimiz de her anın keyfini çıkartabilecektik.

Yarıya kadar gittikten sonra tekrar yukarıya çıktım. Daha iyi kayması için daha ıslak olması gerekiyordu. Bir erkeği ağzımın içine bu kadar almak beni de ıslatıyordu, hem yukarıdan hem de aşağıdan.

Micah'nın elleri bacaklarımı araladı, parmağı içime girdi. Bir çığlık attım ve Nathaniel'ın tamamını içime aldım.

Elini başımın arkasına koydu ve hareket etmemi engelledi. Kapana kısılmıştım, Nathaniel'la boğuluyordum. Bu bir öğürme refleksi değildi, boğulma refleksiydi.

Beni bıraktı ve nefes nefese başımı geriye attım. Konuşabildiğim zaman, "Bunu bir daha yapma," dedim.

Micah, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım ama görüp göremediğini bilmiyordum. "Evet."

Nathaniel, "*Ardeur* ile yapıyorsun," dedi.

"Bu akşam *ardeur* olmadan sevişiyoruz." Sanırım bakışım pek dostça değildi.

"Özür dilerim ama öyle yapmaya alışmışım."

"İki kez, iki kez öyle yaptık. İki kez yapmak alışkanlık değildir."

"Özür dilerim," dedi. Yüzünde o bakış belirdi, kararsız ve kaybolmuş bakış. Hareket etti, ben kalçasını yakalayarak ona engel oldum. Tepeden bana baktı. Yüz ifadesi çok kırılgandı. Sanki kalbi kırılmıştı, sanki bütün cesareti derisinin hemen altındaydı ve deriyi kazıyınca cesaretini de yitiriyordu. Yüzünden bu ifadeyi silmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu yeniden ağzıma alıp hızlı ve sert bir tem-

po tutturdum. Sonunda başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Bana yeniden baktığında gülümsüyordu, fakat gözlerinin kenarında hala bir endişe vardı; bir gölgeye benziyordu. Bunu yüzünden tamamen silmenin tek bir yolu vardı. Ona güvendiğimi ispatlamak zorundaydım. Yeniden ağzımı üzerine geçirdim, kendimi ağzımı doldurmasının zevkine bıraktım. Ağzımın içindeki kadifelikten ne kadar keyif aldığımı yüz ifademe de yansıttım. Kendi tükürüğümle ıslak ve kaygandı ama son noktada durmadım. Bu nokta her şeyin güzel ve dolu olduğu yerdi. Bedenim buna itiraz etse de devam ettim. Ağzım bedeniyle buluşana kadar içime aldım. Artık geriye bir santimetre bile boşluk kalmamıştı. Gırtlağımın içinde sertliğini hissederken emmeye devam ettim. Bedenim öğürme ihtiyacı yerine artık nefes alma ihtiyacıyla isyan edene kadar devam ettim. Bu savaşın ötesine geçmeyi öğrenmiştim. Orada kalıp bedenine iyice yaslandım. Yukarıdan bana baktı ve gırtlağım kasılana kadar bekledim. Vahşi ve hevesli gözlerle bana baktı, daha fazlası da vardı. Kendine çok güvenmiyormuş gibi yatağın başını sıkıca kavramıştı. Geri çekildim, ciğerlerimi havayla doldurmadan önce öksürdüm. Sonunda fazladan tükürüğün tamamını yuttum ve geriye yaslandım, kendime gelmeye çalıştım.

Bedeni tepemde titredi, her yerine yayılan bir zevk titremesiydi, başını geriye attı, gözlerini kapattı, sırtı yay çizdi. Sanki yaşadığının anısı bile yeterliydi. Sonunda odaklanmakta güçlük çeken gözlerle bana baktı. Gülümsedi, "Teşekkürler," dedi. Yüzünde benim için tutkudan daha değerli bir şey vardı; yumuşak minnettarlık, hayret, aşk, belki de kelimelerle ifade edilemeyen bir şeyler daha. Beni seven

ama bana asla böyle bakmayan sevgililerim olmuştu. Belki genç olduğu içindi, belki uzun süredir terapi gördüğü için. Nathaniel ne hissederse parmakuçlarına kadar hissediyor, gizlemiyor, kendini dizginlemiyordu. Zaten bu yüzden kendisini yanlış insana adaması büyük bir tehlikeydi. Doğru insanla her şeye rağmen harikaydı. Geriye kalanlarımız bazen tedirgin olduğumuz, rahatsızlık duyduğumuz ve kendimizi tuttuğumuz için kendimizden utanırdık. Aramızda koşulsuz veren sadece Nathaniel vardı.

Yüzüne baktım ve hayatımda olduğu için ne kadar mutlu olduğunu gördüm.

Yatağın hafifçe oynadığını hissettim, sonra parmaklar içime girdi. İki tanesi, zarif parmaklardı. Parmaklar belirgin bir noktayı buldu ve ileri geri, gittikçe daha hızlanan tempoda o noktayı okşamaya başladı. Sonunda başımı geriye attım ve bir çığlık attım. Bunu bana yapabilen başka erkekler de vardı ama kimse bu kadar çabuk değildi. Nathaniel'ın bedeninin üzerinden bakıp bacaklarım arasına çömelmiş Jean-Claude'u görmeden de kimin yaptığını biliyordum. Gözleri masmavi bir ışığa bulanmıştı.

Nathaniel üzerimden kalktı ve bir an için odaklanmakta güçlük çektim, sonra Micah'yı gördüm. Tam bu sırada Jean-Claude parmaklarını yeniden içime soktu ve beni tekrar getirdi. Çığlık attım, çarşafları tırmaladım, yatağın başına, tutabileceğim her yere tutundum.

Bir el buldum ve eli sıktım, tırnaklarımı bileğine geçirdim. Gözlerimi açtığımda elin Micah'ya ait olduğunu farkettim. Yüzünde çok güzel bir ifade vardı, bana bakıyordu. Konuşurken bana bakmaya devam etti. "Bekle Jean-Claude, ben yerimi alana kadar bekle."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yerin mi?" Sesim hissettiğim gibi boğuk ve odaksızdı.

Elimi iyice sıktı. "Ben ağzındayken orgazm çığlığı atmanı istiyorum."

"Tamam," dedim. Sonra ekledim. "Bu açıdan tamamını alamam."

Diğer elini yanağıma koydu ve başımı hafifçe yana yatırdı. "Şimdi nasıl?"

Soruş şeklini duyunca gülümsedim. Önümde hazır beklediğini ve çok kalın olduğunu görünce gülümsemem yavaşça yüzümden silindi, fısıldayarak cevap verdim. "Deneyelim."

"İşte benim kızım," dedi. Elimi yatak başına dayayıp parmaklarını elimin üzerine koydu. Bunu, bana en yakın yeri tırmalanmasını istemediği bir yerse yapardı.

Nathaniel diğer taraftan gelip boştaki elimi aldı ve kalçasına koydu. Bana açıkça, beni burada unutma, diyordu. Lütfen, diye yalvarıyordu.

Micah yüzümü kendisine döndürdü. Nathaniel elimi göğsüne doğru çıkarıp derisini emrime sundu. Haftasonu Suçlu Zevkler'de çalışacaktı. Bu yüzden onu tırmalamam sorun olmazdı.

Micah ağzımın içine girdi, yavaşça itti, ağır ağır ilerledi, tuzlu, acı ve tatlı bir tadı vardı. Gösteriden zevk alıyordu. Bu tat arzu ettiği kadar uzun süre dayanmayacağını gösteriyordu. Böylesine büyük bir şeye oral seks yaparken bu kötü bir şey değildi. İlişkinin mümkün olduğunca uzun sürmesini isterdim ama söz konusu olan oral seksse süre her zaman en önemli şey değildi. İkisi farklı yeteneklerdi.

Ona izin vermişim gibi dikkatlice başımı öne attım. Ağzımın içine iyice doldu. Her defasında gırtlağımın arkasına değiyor, geri çekiliyor, ben nefes almaya çalışırken tekrar içeriye giriyordu. Yatağın başını sert bir biçimde kavramıştım, Nathaniel'ın vücudundaki elimi derisini tırmalamaktan çok dengemi sağlamak için kullanıyordum. Micah'ya öylesine odaklanmıştım ki kendimi unutmuştum.

Micah, "Şimdi," dedi. Kimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. Jean-Claude'un parmakları içime girdi ve tatlı noktayı buldu. Sanki yerini ezbere biliyordu. Parmaklarını hızla, kendinden emin bir biçimde açıp kapatmaya başladı, gittikçe hızlanıyordu. Micah'nın bedenine çığlık attım, çığlığı atınca onu daha da içime aldım. Ben orgazm olurken bedeniyle bütünleştim. Artık çok büyük, çok geniş veya başka bir şey değildi, tam istediğim gibiydi. Çığlık attım ve tırmaladım, tırnaklarımı Nathaniel'ın kalçasına geçirdim. Sanki derisini sıyırıp içine girecektim.

Sesler duydum, hayal meyal bizden birine ait olmadığını düşündüm. Jean-Claude, "Dışarıya çıkın," dedi. Kim oldukları umrumda değildi.

Elini çevik bir hareketle içime biraz daha soktu ve bu beni tekrar getirdi. Ardı ardına ıslak, heyecanlı, yoğun ve zevkle kabarmış orgazmlar yaşayabilmem için gereken her şeyi yapıyordu.

Micah'nın ritmi bozulmaya başladı. Tadından bitmeye yakın olduğunu anladım. Gırtlağımın arka duvarına kadar ulaştı, sonra geri çekildi, kendi tükürüğüm ağzımdan dışarıya sızdı, çünkü yutacak zaman yoktu.

Jean-Claude üzerime eğildi, parmakları hala içimdeyken bacaklarımın arasını yalamaya başladı ve parmakları

ritmini kaybetmedi. Diğerleri gibi derinlere inemiyor, dişleri buna engel oluyordu. Zaten derinlere inmesine ihtiyacım yoktu. İleri geri, ileri, geri seri dil vuruşlarıyla beni doruğa çıkartmaya devam etti. İçimde bir sıcaklık açığa çıktı. Sanki bedenimin ortası bir bardaktı ve dilinin her bir hareketinde damla damla zevkle doluyordu. Son bir dokunuşuyla bardak taştı ve Micah'nın bedenine bir çığlık daha attım. Son bir kez içime girdi, o kadar derine gitti ki öğürdüm. Şimdiye kadar dikkatli olduğunu ama artık kontrolünü kaybettiğini anladım. Sonunda geriye kalan birkaç santimetreyi de içime sokmuştu. Ağzım bedenine dokundu. Geri çekilmek istedim. Beni orada tutmak istiyormuş gibi eli başıma doğru gitti, sonra kıpırdadı ve geri çekilmeme izin verdi.

Micah kendini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Jean-Claude içime biraz daha girdi. Şimdi ağzı kasıklarımın üst kısmının hemen içindeydi. Jean-Claude dişlerini etime geçirdi, artık acının zevke dönüştüğü noktadaydım. Derimi dişlemesi ve kanımı emmesiyle bedenimin üst kısmı yataktan kalktı ve çığlık atmaya başladım. Bedenim Micah'nın bedenine dokundu ve sanırım son dokunuşu tamamladı. Sırtım yeniden yatağa yaslandığında Micah göğüslerimin üzerine geldi, sıcak, çok sıcaktı, çok yoğun ve çok sıcaktı. Göğüslerimin arasından akan sıvı bedenimin alt kısmına doğru inip karnımda birikti. Bunu hissedince bir çığlık daha attım.

Jean-Claude ağzını geri çekti. Dudakları kanıma bulanmıştı. Sert ve hazırdı, kanımla beslenmişti ve artık hem bana zevk verip hem de kendisi zevk alabilirdi. Genelde ilişkiye yavaş başlasa da bu akşam Micah gibi kendisini

gösteriye kaptırmıştı. Birden tepeme çıkıp şınav çeker gibi bir pozisyon aldı ama bedeninin alt kısmı üzerimden kalkmadı. Hiç bu kadar sert ve hızlı içime girdiğini hatırlamıyor, her giriş çıkışını seyredebiliyordum. Üç kez gidip geldi, beş kez ve beni getirdi. Kalçalarımı kalçalarıyla birleştirmek için yataktan hafifçe kaldırıp altında kıvranmaya başladım. Beni iki kez daha getirdi, sonra ritmini kaybetmeye başladı ve son bir kez girip içime boşaldı. Tepemde kaldı, kolları titriyordu, dudakları açık, nefes almaya çalışıyor ve bana bakıyordu. Genelde bittikten sonra üzerime çökerdi ama şimdi göğsümde Micah'nın sıvısı vardı. Zaten incelmeye başlamıştı, sıcakta eriyen buz gibi yanlarımdan yatağa akıyordu.

Tepemde kaldı, nefes nefeseydi, gülümsedi, ağzının kenarında hala benim kanım vardı. Dikkatlice eğildi, bedeninin üst kısmını ve saçlarını bir yere değdirmeden beni öptü. Ağzında hala benim kanımın tadı varken beni öptü.

Geri çekildiğinde gözlerimi kırpıştırdım çünkü hala şaşkındım. Jean-Claude üzerimden çekilir çekilmez yerini Nathaniel aldı. Yatağın başından ne zaman çekildiğini bilmiyordum.

Tepemde dikilen bedenine bakarken, *Prezervatif kullanmaya başlamayacak mıydım*, diye düşündüm. Zaten en kötüsü olmuştu, hamileydim, artık farketmezdi. Jean-Claude beni hazırlıksız yakalamıştı ama Nathaniel'ın içime girmesine izin verdim, bedenlerimiz bütünleşti.

Bazen yakaladığı bir ritmi yakaladı, titreyen bir dalga gibiydi. Sanki tepemde dans ediyordu. Ve dalganın her titreyişinde içime giriyor, doğru noktanın üzerinden geçiyordu. Jean-Claude kendisini sekse bırakmıştı. Nathaniel, her ne

kadar önsevişme boyunca paranın satın alabileceği her şeyi yapsa da, işini dikkatlice yapıyordu. Duyguları saftı ama ilişkiye girişi kontrollüydü. Beni ardı ardına getirdi, sonunda ona bitirmesi için yalvarmaya başladım. Zaten bu akşam daha fazla dayanamazdım.

Dayanamadım. Bacaklarım arasında ağırlığın arttığını hissettim, ağır ve düzgün bir değişimdi ama öncesinde olanlar yüzünden çok daha hızlıydı. "Az kaldı," diye fısıldadım. "Az kaldı," diye fısıldadım. "Az kaldı." Kalçalarım onunla birlikte inip kalkmaya başladı, artık birlikte dans ediyorduk. O aşağıya inerken ben yukarıya çıkıyordum, böylece ardı ardına orta noktada buluştuk. Orgazm beni yakaladı ve dans sona erdi. Sadece çığlık ve yanlarına geçirdiğim tırnaklarım vardı, ben kıvranırken ne ritmim ne kontrolüm kaldı.

Ben nefes nefese, her şeyi çift görürken, bedeninin aynı ritimde devam ettiğini farkettim. İçime girip çıkmaya devam etti. Sanki bunu gece boyunca yapabilirdi. Gerçekten de yapabilirdi. Beni yeniden getirdi. Bu sefer bedenimin üst kısmını ona yasladım, göğüslerimiz birbirine değdi, tırnaklarım sırtına geçti. Bedenini bana yaslayıp göğsünü ağzıma dayadı ve bu sırada gidip gelmeye devam etti. Ne istediğini biliyordum. Onu ısırdım, kanının tadını alana kadar ısırdım. Geri çekilmemesi için bedenine iyice sarıldım, sanırım ona arzu ettiğimden daha fazla acı verdim. Ağzıma kanı doldu ve ritmi şaştı. Zevke bütün gece boyunca karşı koyabilirdi, fakat acı, acı daha çabuk gelmesini sağlıyordu.

Önce beni getirdi, derisini daha fazla ısırmamak için ağzımı geri çektim. Başımı yana çevirdim ve çığlık attım.

Bacaklarımı bedenine dolayıp topuklarımı kalçasına dayadım. Artık bana çivilenmişti ve arzu ettiği ritmi yakalayamazdı.

Elleri ve dizlerinin üzerinde doğruldu, ben hala ona sarılıyordum. Birlikte yatağın başına kadar süründük. Bir elini kalçama koydu, diğeriyle yatak başını tutup beni kaldırdı ve sırtımı yatağın başına yasladı. Boğuk bir fısıltıyla, "Biraz daha," dedi. Ve içime girip çıkmaya devam etti. Defalarca gidip gelirken ben de kollarım ve bacaklarımla ona tutunmaya devam ettim. Beni tekrar tekrar doruğa çıkarttı. Son seferin ardından, "Lütfen, lütfen," dedi.

Bazı akşamlar ben evet demeden önce yalvarmayı severdi ama bu akşam sanırım ikimiz de daha fazla dayanamazdık. Tatlı kokulu boynuna fısıldadım. "Evet, evet, gir, içime gir, Tanrım, gir, evet!"

Ritim tutturmaya çalışmayı bıraktı. Mümkün olduğunca sert ve hızlı içime girdi. Beni tekrar getirdi. Tırnaklarımı omzuna ve sırtına geçirdim. Bir kez daha, girebildiği kadar derine girdi. Bir an için orada dondu kaldı, sonra ben hala ona tutunurken dizlerinin bağı çözüldü.

Bedenlerimiz terle, kanla ve başka şeylerle sırılsıklamdı. Elleriyle yatak başına tutunmaya devam etti. Kalbinin çok hızlı attığını görebiliyordum.

"Tanrım, bu harikaydı," dedi. Hala nefessizdi, sesi her zamanki gibi değildi.

Evet, demeye çalıştım, başaramadım. Sanki kelimelerin ağzımdan nasıl çıkacağını unutmuştum ve gözlerim hala normale dönmemişti. Dünyayı bulanık görüyor, sanki bir pamuk bulutunun arkasından bakıyordum.

Micah, "Anita," dedi. "Sen iyi misin?"

Elimle iyi olduğumu işaret ettim, çünkü tek yapabildiğim şey buydu. Micah ve Nathaniel tarafından ilk kez kelimelerden yoksun bırakılmamıştım.

Micah, "Lanet olsun," dedi. "Üçümüz birden seni bayıltırız sanıyordum." Sesinden benimle dalga geçtiği belliydi.

Üç kez denedikten sonra boğuk bir ses tonuyla cevap verdim. "Daha fazla erkeğe ihtiyacınız var."

Micah öne eğildi, yanağımı öptü. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz."

Fısıltıyla cevap verdim. "Bu akşam değil."

Yine yanağımı öptü. "Bu akşam değil." Nathaniel'a döndü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nathaniel başıyla onayladı.

Micah ve Jean-Claude bizi ayırdı. Sonra ikisi de temizlenmek için banyoya gitti. Nathaniel ve ben yataktan kalkacak durumda değildik. Yan yana, birbirimize değerek yatıyorduk ama birbirimizin kollarında değildik. Bedenlerimiz henüz normale dönmemişti.

Nathaniel, "Tanrım, Anita, seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum Nathaniel," dedim.

21

Jean-Claude da herkes gibi yatağa çıplak girince Micah'nın itiraz edeceğini sandım ama etmedi. Çıplak bedenime arkadan sarılan bir kız olsaydı ben itiraz ederdim, fakat Micah'nın böyle bir sorunu yoktu. Sanırım birinin uyumlu olması gerekiyordu.

Karnımı Nathaniel'ın çıplak bedenine yaslayıp birçok akşam uyuduğum gibi uykuya dalmaya çalıştım. Kalçasının sıcak kavisi benim karnıma yaslanıyordu. Saçlarına dokunabilmem için bir kolu yukarıda, diğeri belinde, belki biraz daha aşağıdaydı. Micah bana arkadan sarılmıştı. Benim pozisyonumu taklit ediyordu ama koluyla beni sarmak yerine öne uzatmıştı. Bu sayede Nathaniel'a da dokunabiliyordu. Jean-Claude, daha önce de yapmış gibi Micah'ya arkadan sarılmış, bana dokunabilmek için kolunu Micah'nın üzerine atmıştı. Eliyle bana dokunduğunda, karşılık vere-

bilmek için ben de Nathaniel'ın belindeki elimi kaldırdım. Gün doğmak üzereydi, bu sıcak ve canlı kol birazdan soğuyacaktı. Vampirler ölü insanlardan daha hızlı vücut sıcaklığını kaybediyordu. Nedenini bilmiyordum ama öyleydi.

Hala mümkünken sıcaklığının keyfini çıkarttım ve Nathaniel'a biraz daha sarıldım. Sanki kalçasını benim içimden geçirip Micah'ya yaslayacaktı ama umrumda değildi. Ayrıca, ona sıkı sıkı sarılmamı sevdiğini biliyordum. Parmaklarımı Jean-Claude'un kolundaki tüylerin üzerinde gezdirip tenini okşadım. Onu hissedince, sarıldığı kişi ben değilim diye bir an için pişmanlık duydum.

Sıcak bedenlerin arasında ve ipek çarşafların üzerinde uykuya daldım. Daha kötü gecelerim de olmuştu.

Zifiri karanlıkta birden uyandım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum, fakat kötü bir şeydi. Micah'yla Nathaniel'ın ortasında yatıyor, yarı açık banyo kapısından gelen loş ışıkla aydınlanan odaya bakıyordum. Uyuduğumuz zaman Jean-Claude'un bizim için açık bıraktığı ışıktı. Oda boş gibiydi, öyleyse neden nabzım bu kadar hızlıydı? Belki de kabus görmüştüm.

İki erkeğin ortasında yatarken bir şeyler duymaya çalıştım ama nefes sesleri dışında bir şey duymadım. Jean-Claude'un kolu Micah'nın üzerindeydi ama artık sıcak değildi. Gün doğmuş ve onu yeniden benden almıştı.

Sonra bir gölge gördüm. Yatağın ayakucunda oturan bir gölge. Doğrudan bakınca orada olmadığını farkettim ama gözucuyla görebiliyordum. Şekil almaya çalışan bir karanlıktı. Yatağın ayakucunda bir kadının karanlık silueti vardı. Lanet olsun, bu da neyin nesiydi?

Micah'nın kolunu sarsıp onu uyandırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Nathaniel'ı denedim, yine bir şey olmadı. Nefes alıp verişleri bile değişmemişti. Neler oluyordu?

Onları uyandıramadım. Rüya görüyordum da farkında mı değildim? Rüyaysa, farketmezdi. Rüya değilse, Claudia ve korumalar yardımıma gelirdi. İçime havayı çektiğim anda zihnimde bir ses duydum. "Sakın çığlık atma, nekromensır."

Nefesimi verdim. Sanki birisi karnıma bir yumruk atmıştı. Sonunda fısıldayarak karşılık verdim. "Sen kimsin?"

"Güzel, bu kılık seni korkutmadı. Ben de böyle olmasını ümit ediyordum."

"Kim..." Sonra kokladım: Gece. Gece kokusunu, yasemin kokulu sıcak bir yerin kokusunu aldım. Kim olduğunu biliyordum. *Marmee Noir*, vampirlerin ona taktığı isimler arasında en kibarıydı. Karanlık Anne, ilk vampirdi ve her ne kadar binlerce senedir uykuda veya komada da olsa konseyin yöneticisiydi. Onu en son gördüğümde okyanus kadar büyük, yıldızların arasındaki boşluk kadar siyahtı. Beni çok korkutmuştu.

Gölge gülümsedi, en azından ben gülümsediğini düşündüm. "Güzel."

Yerimden doğrulmaya çalıştım. Erkekler hala uyuyor, yerlerinden bile kıpırdamıyorlardı. Rüya mı görüyordum, yoksa gerçek miydi? Gerçekse başım büyük beladaydı. Rüyaysa, rüyalarıma daha önce de çok güçlü vampirler girmişti.

Sırtımı yatağın başına yasladım. Gerçek ve sertti. Önünde çıplak durmak hoşuma gitmiyordu. Keşke üzerimde bir şey olsaydı ama düşüncesi bile yeterli oldu. Şimdi üzerim-

de beyaz, ipek bir sabahlık vardı. Rüyaydı, çünkü bir şeyleri kendi irademle değiştirmiştim. Rüyaydı, her şey yolundaydı. Sadece bir rüyaydı. Midemdeki düğüm bana inanmadı ama geri kalanım inanmaya çalıştı.

Aklıma bir sürü soru geldi ama sonunda bir tanesinde karar kıldım. "Neden buradasın?"

"İlgimi çekiyorsun."

Şeytanın birden biriyle ilgilenmeye başlaması gibi bir şeydi ve iyiye işaret değildi. "İlgi çekmemeye çalışıyorum."

"Uyanmak üzereyim."

Parmakuçlarıma kadar soğudum.

"Korkunu hissedebiliyorum, nekromensır."

Yutkundum, sesimin titremesine engel olamadım. "Neden buradasın, Marmee Noir?"

"Bu kadar uzun süre uyuduktan sonra beni uyandıracak bir şeye ihtiyacım var."

"Ne?"

"Sen, belki."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

Gölge biraz daha somut bir form aldı. Şimdi siyah pelerinli küçük bir kadın figürüydü. Yüzünü neredeyse görebiliyordum, neredeyse, ama görmek istemiyordum. Karanlığın yüzünü görmek, ölmek demekti.

"Jean-Claude hala seni kendisinin yapmadı, hala son çizgiyi geçmedi. O bunu yapana kadar, başka bir güçlü varlık onun olanı alıp işi bitirebilir."

"Ben bir vampire bağlıyım," dedim.

"Evet, sen bir vampir hizmetkarısın ama bu diğer kapıyı kapatmaz." Birden ayakucumda belirdi. Bacaklarımı karnıma çektim ve yatağın başına iyice dayandım. Sadece bir

rüyaydı, rüya bana zarar veremez diye düşünsem de buna inanmıyordum.

Elini öne uzattı, eli karanlığın bir parçasıydı. "Bu kılığın seni fazla korkutmayacağını düşündüm, yine de benden kaçıyorsun. Seninle rüyanda konuşmak için muazzam enerji harcıyorum. Zihnini ele geçirmiyorum, yine de benden korkuyorsun." İç geçirdi, bu ses odanın içinde kanatlandı. "Belki de insan gibi davranmayı unuttum. Bunu unuttuysam, denemekten vazgeçmem lazım. Sen ne dersin, nekromensır? Sana gerçek formumu göstereyim mi?"

"Bu hileli bir soru mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattığını hissettim ama görmedim, çünkü yüzü hala açıkta değildi.

"Demek istediğim, bunun bana bir faydası olacak mı? Bence gerçek formunu görmem iyi olmaz ama benim yanımda insan gibi davranmanı da istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

Jean-Claude'un uyanıp bu soruya cevap vermeme yardım etmesini arzuladım. Yüksek sesle, "Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," dedim.

"Tabii ki, biliyorsun. İnsanlar her zaman bir şey ister."

"Senin gitmeni istiyorum."

Gülümsediğini hissettim. "Ama işe yaramıyor, değil mi?"

"Neyin işe yaramadığını bilmiyorum," dedim. Hala dizlerime sarılıyordum, çünkü rüyada bile olsa bana dokunmasını istemiyordum.

Yatağın ortasında ayağa kalktı. Sonra bunun doğru bir tanım olmadığını farkettim.

Ayağa kalktı ama büyümeye devam ederek kara bir alev gibi yukarıya yükseldi. Her neye dönüşüyorsa parıltılı bir kaya veya su gibi ışığı yansıtıyordu. Bir şey hem parıldayıp hem de nasıl ışık saçmazdı? Bir şey ışığı hem emip hem nasıl yansıtırdı?

"Her halükarda benden korkacaksan, neden rol yapıyorum?" Sesi rüzgarın uğultusu gibi odada yankılandı. Bu rüzgarda yağmurun kokusunu alabiliyordum. "Aramızda gizli saklı kalmasın, nekromensır."

Ortadan kayboldu, hayır, karanlığa dönüştü. Odadaki karanlık oldu. Bir dakika önce odak noktasıydı, neredeyse bir bedendi ama bir an sonra karanlığın kendisiydi. Odanın karanlık köşelerini doldurdu. Bu karanlığın bir ağırlığı ve bilgeliği vardı. Ben, karanlığın üzerine çöktüğünü hissedip ateşin dibine sokulmuş insanlar gibiydim. Artık benimle konuşmaya çalışmıyordu. Sadece varlığı vardı, kelimeler yoktu, görüntüsü yoktu, tanımlayabileceğim bir şey vardı. Sadece vardı. Yaz gecesi sizinle konuşmasa da varlığı inkar edilmezdi. Aysız bir gecenin karanlığı düşünmezdi ama binlerce gözü, binlerce sesiyle canlıydı. Böyle bir geceydi, ancak bir fazlası vardı: Düşünebiliyordu. Karanlığın düşünmesini istemezdiniz, çünkü bilmek isteyeceğiniz şeyler düşünmezdi.

Çığlık atınca karanlık boğazıma dolup havayı kesti. Gecenin kokusunda boğuluyor, yasemin ve yağmur kokusu alıyordum. Nekromansi gücüme ulaşmaya çalıştım, başaramadım. Gırtlağımdaki karanlık parıldayan, ölümcül ve güzel yıldızlar gibi bana gülmeye başladı. Jean-Claude'a olan bağıma sarılmak istedim ama bağlantımı kesmişti. Nathaniel ve Micah'ya ulaşmaya çalıştım ama karanlığın çağırdığı hayvan da kedilerdi, hem büyük hem küçük. Leoparları-

mın şimdi bana bir yardımı olmazdı. Karanlık onlara uyumalarını fısıldıyordu.

En son bana metafizik olarak bu kadar yakınken tek bir şeyi kontrol edemediğini hatırladım. Kurdu düşündüm. Richard'la bağımı, Jason'ın yakınlığını düşündüm. İçimdeki kurdu uyandırıp karanlığı kovalamak istedim, fakat şimdi birbirimize fazla yakındık, kurdum ve ben. Çağrıma kulak verdi. Karanlığın içinden dev bir kurt fırladı. Gözlerinde kahverengi alevler vardı. Benimle karanlığın arasına geçti. Parmaklarımla tüylerini okşamama izin verdi ve kurda dokunduğum anda nefes alabildim. Gecenin kokusu hala varolsa da artık içimde değildi.

Karanlık dev bir okyanus gibi kabarmaya başladı, büyüdü, büyüdü, tepemize inmeye hazırlanıyordu. Kurdum gergindi, bedenime değen kurt çok gerçekçiydi. Kemiklerini, kaslarını, tüylerini hissedebiliyordum. Korkusunun kokusunu alabiliyor ama beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Yanımda kalacak ve beni koruyacaktı. Ben ölürsem o da ölecekti. Richard'ın kurdu değildi, benimdi. Onun yaratığı değildi, benimdi.

Karanlık okyanus tepemizde yükseldi, yatak şimdi küçük bir kayık gibiydi. Sonra binlerce çığlığı andıran bir sesle üzerimize çullandı. Çığlıkların kime ait olduğunu biliyordum; kurbanlar, binlerce yıllık kurbanlar.

Kurt karanlığı karşılamak için havaya sıçradı ve dişlerini karanlığa geçirdi. Onu ısırdığımızı hissettim. Bir an için gerçek bedeninin durduğu odayı, binlerce kilometre uzaktaki yeri gördüm. Bedeni seğirdi, derin bir nefes alınca göğsü havaya kalktı. İç geçirdi. "Nekromensır."

Rüya dağıldı ve ben çığlık atarak uyandım.

22

Jean-Claude'un odası ışıklarla aydınlanmıştı. Micah dizlerinin üzerindeydi ve bana bakıyordu, eli omzumdaydı. "Anita, Tanrı'ya şükür! Seni bir türlü uyandıramadık."

Kafamı yana çevirince yatağın diğer tarafındaki Nathaniel'ı ve arkasında dikilen Jean-Claude'u gördüm. Jean-Claude uyandıysa ve yaşıyorsa çok uzun zaman geçmiş olmalıydı. Karanlığın içinde saatlerce kaybolmuştum muhtemelen. Claudia, Graham ve diğerleri de odadaydı. Saatler geçmişti çünkü korumalar da değişmişti. Ben tüm bunları görüp düşünürken rüyamdaki kurt bedenimden çıkmaya çalıştı.

Derim sanki bir eldivendi ve kurt da bir eldi. Beni doldurdu, çok büyüktü. Bacaklarını gerdiğini, kollarımın ve bacaklarımın içine uzandığını hissettim ama ikimizin

uzuvları farklıydı. Onunkiler benim vücuduma uymuyordu. Kurt uydurmaya çalıştı.

Parmaklarım bükülüp pençelere dönüşmeye çalıştı ama işe yaramayınca pençeleri parmaklarımdan çıkartmak için uğraştı. Çığlık atıp ellerimi havaya kaldırdım. Ne olduğunu anlatmak için nefes almaya çalıştım. Bir şey söylememe gerek yoktu, çünkü bedenim kendini yırtmaya başlamıştı. Sanki bütün kemiklerim ve kaslarım bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Hayal bile edemeyeceğim bir acıydı. Asla hareket etmemesi gereken beden parçalarım şimdi hareket ediyordu. Sanki etler ve kemikler yer değiştirerek başka bir şekle bürünmeye çalışıyordu.

Micah kolumu ve omzumu tuttu. Nathaniel diğer kolumu kavradı. Jean-Claude bir bacağımı, Claudia diğerini aldı. "Değişiyor!" ve "Bebeği kaybedecek!" diye bağırdılar. Claudia, "Onu tutmama yardım edin, lanet olasıcalar," diye haykırdı.

Graham ağırlığını üzerime bindirdi. "Ona zarar vermek istemiyorum."

Omzumdan bir çatırtı geldi. İnsanın kendi bedeninden gelmesini istemeyeceği ıslak bir sesti. Çığlık attım ama bedenimin umrunda değildi. Kendini yırtmak istiyordu. Kendini yeniden yaratmak istiyordu. Kurt oradaydı, derimin hemen altında. Hissediyordum, itiyordu, dışarıya çıkmak için uğraşıyordu. Başkaları da ağırlıklarını üzerime bindirdi. Toplam ağırlıkları beni yerimde tutmayı başardı, fakat kaslar ve tendonlar kıvranmaya devam ediyordu.

Bedenim yeniden baştan aşağıya kasıldı ve bazıları tuttukları yerleri değiştirmek zorunda kaldı. Bir kol yüzüme yaklaştı ve kurdun kokusunu aldım. Bu tatlı misk kokusu

bedenimi sakinleştirdi. Kurdum kolu kokladı, kelimelerle ve görüntülerle olmasa da, kendi kendine düşündü: Sürü, ev, güvendeyim.

Kol uzaklaştı ve kokusunu da beraberinde götürdü. Kurt kokunun arkasından gitmek istedi ama beni başka kokular tutuyordu. Leopar, fare ve tüylü olmayan bir şey. Bana yardımı olacak şeyler değildi.

Kurt genişletebileceği bir delikmiş gibi gırtlağımı pençeledi. Ağzımdan dışarıya çıkmak istiyor gibiydi. Kurt dışarıya çıkamadı, kapana kısılmıştı! Tutsaktı! Çığlık atmak istedim ama gırtlağımdan çıkan ses çığlık olmadı; hüzünlü bir ulumaydı. Bu ses etrafımdaki paniğe kapılmış insanları susturdu ve bana değen eller dondu kaldı. Sesim odada yankılanıp ani sessizliğin içine öldü. Benim sesimin yankısı tamamen yok olmak üzereyken başka bir ses duydum, tatlı bir sesti. Sonra buna üçüncü bir ses katıldı. Daha boğuk bir sesti ve bir an için ikisi görkemli bir uyum yakaladı. Sonra biri birkaç oktav düştü, uyumu bozdu. Bu uyumsuzluğun bile kendine has bir uyumu vardı.

Onlara cevap verdim, seslerimiz titreyen bir müzik gibi odayı doldurdu. Üzerime binen ağırlıklar kenara çekildi. Kurdun kokusu yaklaştı. Yüzüme bir el dokundu ve ben yüzüme değen ele doğru dönünce kurdun kokusunu aldım. Elin üzerinde başka kokular da vardı. Gün içerisinde dokunduğu her şeyin bir kokulu haritası gibiydi ama altında kurt vardı. Derisini derime bastırmak için ellerimi havaya kaldırmak istedim fakat sadece bir tanesini kaldırabildim. Sol omzumda bir şey kırılmıştı ve elimi kullanmama izin vermiyordu. İçimi garip bir korku kapladı, hafifçe inledim. İnsanın gerçek bir kolmuş gibi bir kokuya sarılabi-

leceğini daha önce farketmemiştim ama ben etrafımı kuşatan kokuya sarıldım. Kokuyu içime öylesine çektim ki beni kollarına alan biriymiş gibi etrafımı sardı.

Elini ağzıma ve burnuma bastırdım, gözlerimi devirerek siyah tişörte ve daha yukarıdaki yüze baktım. Clay'in gözleri kurt gözleriydi, bunu benim kurdumun yaptığını biliyordum. Ben onu çağırmıştım, o da çağrıma cevap vermişti.

Altımızdaki yatak hareket etti. Yüzümü Clay'in derisinden uzaklaştırırken havayı kokladı. Graham'ı gördüm ama kokusu gözlerimle gördüklerimden daha önemliydi. Çok sıcak, çok güzel kokuyordu. Sağlam elimle ona uzandım, çünkü ona dokunabilirsem, sıcak ve tatlı kokusunun bir kısmına sahip olabilirdim.

Elimle göğsüne dokundum ve tenine değdiğim anda çıplak olduğunu farkettim. Sanki duyularımın öncelik sırası tamamen değişmişti. Koku, dokunma, görme. İnsanlar böyle değildi, fakat köpek ailesinden olanlar için böyleydi. Hayal meyal Graham'ın düzgün kaslı vücudunu gördüğümü hatırladım. Bedeni olması gerektiği gibi kokuyor ve bana güven veriyordu. Giysilerin bir önemi yoktu fakat elim sıcak ve çıplak göğsüne değince çok şaşırmıştım çünkü bunu beklemiyordum. Kafamı toplayamıyordum.

Kolum gerildi ve göğsünü ittiğimde yakınıma girmek istedi. Şimdi onu bakmadan da gördüğüm için, yanımda çıplak olmaktan mutluluk duyduğunu farketmiştim. Bu beni öfkelendirdi. Canım yandı, kaslarım da. Hissedemeyeceğim yerler acıyordu. Graham ise çıplak ve birbirimize bu kadar yakın olduğumuz için heyecanlıydı. Lanet olsun.

İnsan sesimi buldum. "Hayır." Sesim kaba ve boğuktu, yine de ne dediğim anlaşıldı. "Hayır."

Claudia yatağın başında belirdi. "Ona soyunmasını ben söyledim Anita. Mümkün olduğunca fazla ten temasına ihtiyacın var."

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama canım çok yandı. "Hayır."

Yatağın yanına çömelip gözleriyle bana yalvardı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Anita, elimizdeki tek kurtlar bunlar, lütfen, işimizi daha fazla zorlaştırma."

Yutkundum, canım yandı. Sanki gırtlağımda açılan yaralar uzun süre iyileşmeyecekti. "Hayır."

Jean-Claude yere çömelen Claudia'nın yanında belirdi. "Lütfen, *ma petite*, inatçılık etme, şimdi olmaz."

Kaşlarımı çattım. Gözden kaçırdığım şey neydi? Neyi anlamıyordum? Bir şey. Yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla bir şey vardı, fakat ben Graham'ın çıplak bedenini benim çıplak bedenime yaslamasını istemiyordum. Onunla sevişmek istemiyordum ama aynı yatakta ikimiz de çıplaksak sevişmemiz yüksek ihtimaldi. Canım yanıyordu, yaralıydım, *ardeur*'ü iyi beslemiştim. Belki benimki sadece paranoyaydı, fakat bu riski almak istemiyordum. Ahlaki değerlerimden arda kalanlara sarıldım. Graham'ın da bebeğimin babaları arasına katılmasını istemiyordum. Her şeyden çok bu son düşünce kolumu hareket ettirmeme engel oldu ve hayır deyip durdum.

Claudia, "Anlamıyorsun," dedi. "Henüz gitmedi."

"Ne gitmedi?" diye sordum. Bana ait olmayan, derinden gelen bir ses tonuyla konuştuğum anda neden bahsettiğini anladım. Kurt dışarıya çıkmaya çalışmış, sürünün

kaçmasına yardım edeceğini, tutsaklığına son vereceğini düşünerek sakinleşmişti ama ben şimdi kurtları kendimden uzak tutmaya çalışıyordum. Kurt kokularını ve derilerini bedenime değdirmelerine izin vermemiştim. Bu yüzden kurt şimdi yeniden zincirlerini kırmayı arzuluyordu.

Kolum sabit kalmadı, hiçbir yerim kalmadı. Bir yılan gibi yatağın üzerinde kıvrandım, kaslarım ve tendonlarım beni parçalayacak şekilde hareket ediyordu. Derimin yırtılması gerekiyordu ve neredeyse benim de istediğim buydu. Kurdun içimden çıkmasını arzuluyordum. Bana daha fazla acı çektirmesini istemiyordum. Kurdun ben olduğumu düşünmüştüm, fakat şimdi beni öldürmeye çalışıyordu.

Her yere kurtların kokusu doldu, yoğun ve burnumu titreten tatlı misk kokusu. Gözlerimden yaşlar akarken bedenim sakinleşti, inledim. Kurt sesi değil, küçük ve zayıf insan sesleri çıkarttım. Daha önce canımın yandığını düşündüysem şimdi yanılıyordum. Birine sonsuza kadar bu acıları çektirirseniz, bitmesi için size her şeyi söyler, her şeyi yapardı.

Graham ve Clay'in ortasında yatıyordum. Çıplak bedenleri bana mümkün olduğunca yakındı. Ağırlıklarını üzerine vermemeye çalışıyorlardı çünkü bunun bana acı vereceğini biliyorlardı. Beni nazikçe ortalarına almışlardı. Elleri başımın ve sağlam omzumun üzerindeydi. Kırılacakmışım gibi tedirgindiler, galiba haklıydılar.

Graham'ın gözleri yine kahverengiydi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Benim görmediğim neyi görüyorlardı? Bana ne oluyordu? Clay üzerime eğilip dudaklarını yanağıma koydu ve beni nazikçe öptü. "Değiş Anita, olması-

na izin ver," diye fısıldadı. "Sen izin verirsen bu kadar acı vermez."

Yüzüne baktım, ağladığını gördüm.

Kapının açılma sesini duydum. Kafamı çevirip bakmak istedim ama bunu en son denediğimde çok acı vermişti. Buna değmezdi. Ayrıca, Graham'ın göğsü o tarafı görmeme engel oluyordu.

Richard'ın sesini duydum, öfkeliydi. "Beni yanına çağırmaya nasıl cesaret edersin?"

Jean-Claude, "Senden kibarca gelmeni istedim ama sen cevap vermedin," dedi.

"Sen de emrettin, ben senin köpeğinmişim gibi, öyle mi?"

Jean-Claude, "*Ma petite*'in sana ihtiyacı var," dedi. Richard'ın değişken ruh halinden en az benim kadar bıkmış gibi sesinde öfkenin ilk izleri vardı.

Richard, "Gördüğüm kadarıyla," dedi. "Anita'ya yeterince yardım eden var."

Clay yaşlı gözlerle Richard'a baktı. "Ona yardım et, Ulfric. Biz yeterince güçlü değiliz."

"Onu yatakta tatmin etmek istiyorsanız, Micah'dan tavsiye alın. Ben bu konuya karışmak istemiyorum."

Micah, "Sen onun Ulfric'i misin, değil misin?" diye sordu. Yatağın ayakucunda, yeni uyanmışız gibi hala çıplaktı.

"Bu, kurtları ilgilendirir, kedicik, seni ilgilendirmez."

Clay, "Yeter," diye bağırdı. "Saçmalamayı bırak, Richard, liderimiz ol. Anita yaralı."

Richard sonunda yatağın kenarına geldi ve Graham'ın bedeni üzerinden bana baktı. Saçları dağınıktı, yakışıklı küstah yüzünü çevreleyen kahverengi-altın renkli bir kit-

leydi. Küstahlığı yüzünden silindi, yerini hemen pişmanlık aldı.

"Anita..." İsmimi dile getirirken acı çekiyor gibiydi. Tek bir kelime içerisinde ancak bu kadar acı barındırabilirdi. Yatağın üzerine çıktı, üzerinde hala şortu vardı. Ya giyinecek vakti olmuştu ya da giyinik uyuyordu, ki ikincisi şekil-değiştirenlere çok uygun bir şey değildi. Diğer adamlar Richard'a yer açtı ama yatağı terketmedi. Richard üzerime tırmandı, ilk dokunuşunda acıyla inlediğimi duyunca dikkatli bir biçimde elleri ve dizlerinin üzerine kalktı. Ağırlığını bana vermedi ama benim kurdum yüzeye çok yakındı. Richard'ın bu şekilde üstüme çıkması bizden üstün olduğu anlamına geliyor fakat benim kurdum Richard'ın böyle bir hakkı olduğunu düşünmüyordu. Ben de düşünmüyordum.

Kurdun Richard'ın üzerine atlamaya hazırlandığını hissettim. Benim bedenimin içinden çıkıp Richard'ınkine girecek gibiydi. Bunu gerçekten yapabileceğini bile düşündüm. Bir defasında, benim yaratığımla Richard'ınki dövüşmüştü. Çok acı verici bir deneyimdi. Canım çok yanmıştı. Bunu yeniden yaşamak istemiyordum."

"Çekil, Richard." Sesim kısık bir fısıltıdan ibaretti.

"Yanındayım Anita, buradayım."

Elimi göğsüne koydum ve ittim. "Çekil, şimdi."

Graham, "Baskın bir pozisyondasın," dedi. "Sanırım bundan hoşlanmadı."

Richard üzerimden çekilmeyip Graham'a döndü. "O bir kurt değil, Graham, böyle düşünemez."

Gırtlağımdan boğuk bir hırıltı çıktı. Bunu bilerek yapmamıştım.

Richard, korku filmlerinde insanların arkalarına bakması gibi bir hareketle yavaşça başını döndürdü. Tepeden bana baktı. Saçları şaşkın gözlerinin etrafını kalın bir çerçeve gibi kuşatıyordu. "Anita..." dedi. İsmim bu sefer bir soru gibiydi, sanki kendinden emin değildi.

Dudaklarımdan yine yumuşak ve hırıltılı bir ses çıktı. Hiçbir zaman sahip olmadığım kadar boğuk bir ses tonuyla fısıldadım. "Çekil."

Clay, "Lütfen, Ulfric," dedi. "Lütfen, üzerinden çekil."

Richard dizlerinin üzerinde geri çekildi. Hala bacaklarının arasındaydım ama Richard'ın bu pozisyonu herhangi bir kurdun kopyalayabileceği bir şey değildi. Yeterli olmalıydı, fakat kurdum dışarıya çıkmak için yeni bir yol, içinden çıkabileceği yeni bir delik bulmuştu. Yaratığımı diğer şekil-değiştirenlerle paylaştığım zaman sadece tüy ve kemik hissetmiştim. Sanki içimde büyük bir yaratık vardı ve bu sefer onu gördüm. Gerçekten beyaz değildi, krem rengiydi, sırtında ve kafasında bir eyer gibi duran koyu izler vardı. Koyu renkli bir pelerine benzeyen kısımda grinin ve siyahın her tür tonu iç içe geçmişti, beyaz ve krem renkleri bile gerçek beyaz veya krem rengi değildi ama süt ve kaymak gibiydi. Ellerimi tüylerin üzerinde gezdirdim, çok... gerçekti.

Birden irkilince canım yandı ve bir çığlık attım. Somut bir şeye dokunmuşum gibi elimde hala kurdun tüylerini hissedebiliyordum.

Graham, "Gerçek gibi kokuyor," dedi.

Richard yerinden kıpırdamıyordu. Dalgın bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Öyle kokuyor."

Clay, "Kurdunu açığa çıkart," dedi. "Değişmesini sağla, böylece kendisine daha fazla zarar veremez."

Richard, "Bebeği kaybeder," dedi. Yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı ve tepemden bana bakıyordu. Belki de ben bu ifadenin ne olduğunu anlamak istemiyordum.

Claudia, "Bebeği her halükarda kaybedecek," dedi.

Richard bana baktı, gözleri bulanıktı. "İçindeki kurdu görebiliyorum Anita, gözlerimin hemen arkasında, görebiliyorum. Kokusunu alabiliyoruz. Benden ne yapmamı istiyorsun? Yaratığını açığa çıkartmamı ister misin?" Şimdiden yas tutmaya başlamış gibi sesi duygudan yoksundu. Bunu yapmak istemediği çok açıktı. İlk kez aynı fikirdeydik.

"Hayır," dedim. "Yapma."

Omuzları çökmedi ve gerginliği biraz azaldı. "Onu duydunuz. Ona istemediği bir şeyi yapamam."

Claudia, "Bedeninin nasıl kasıldığını gördükten sonra fikrini söyle. Daha önce hiç bu kadar uzun süre mücadele edenini görmemiştim," dedi. "Biri değişime bu kadar yaklaştığı zaman, uzun süre karşı koyamaz. Gözleri bile hala insan gözleri."

Richard tepeden bana baktı. Yüzünde vakur bir ifade vardı. "İşte bizim kızımız," dedi. Bunu söylerken mutlu değildi. Kalkanlarını indirdi ama tamamen değil. Sanki metafizik olarak göz kırptı. Duygularını ve düşüncelerini bir anlığına da olsa gördüm. Gerçekten değişirsem beni istemeyecekti. Benim insanlığımı seviyor, çünkü kendisini insan olarak görmüyordu. Değişirsem onun için Anita olmayacaktım. Kurda dönüşmenin insanın varlığına son vermediğini hala anlayamıyordu.

Bu düşüncelerin altında başkaları da vardı, gerçi bunlara düşünce demek uygun değildi ya. Yaratığı içeride bir

yerdeydi ve benim değişmemi istiyordu. Beni bir kurt olarak görmek istiyordu çünkü değişirsem onun olabilecektim. Gerçek bir kurtsan lupa veya Nimir-Ra olamazdın.

Düşünürken odaya göz gezdirdim. Micah'yı aradım. Gözlerinde kaybı gördüm ve sanki bundan emindi. Buna izin veremezdim. Onu kaybedemezdim, şimdi değil. Diğer leoparımı görmek için başımı diğer tarafa çevirdim. Kafamı fazla hızlı hareket ettirince sol omzumda parçaladığım kaslarım acıdı.

Nathaniel kendisini aradığımı hissetmiş gibi yatağın yanına geldi.

Yüzünde kuruyan gözyaşları vardı ama silmeye gerek görmemişti. Türler arası ilişki kurmak mümkündü, biliyordum ama Richard bir defasında baskın olanların bunu yapmadığını söylemişti. Güç hiyerarşisinde yukardakiler, kendi sürülerinin dışından kimseyle birlikte olmazdı. Ben lupa'ydım, benden daha yetkili bir dişi yoktu. Aynı zamanda Bolverk'tim, bu da beni bir emir eri yapardı. Her halükarda, kurdumun dışarıya çıkmasına izin verirsem, sürpriz bir hamilelikten fazlasını kaybedecektim.

İçimde bir yaratık daha olduğunu biliyordum. Leoparım vardı, kurdum gibi. Sonunda tüylü bir yaratığa dönüşeceksem, hangisine dönüşeceğimi seçebilir miydim? Nathaniel'ın yüzüne baktım, Micah yüz ifadesini görmemem için başını diğer tarafa çevirdi. Denemek zorundaydım.

Richard'a baktım. Yüksek sesle, "Değişmemi istemediğin için yardım etmiyorsun," dedim.

"Bizden biri olmak istemezsin, gerçekten dönüşmeyi istemezsin." Yüzüne yine öfkeli ve küstah maskesini takındı.

"Haklısın."

Öfkesi memnuniyetle karıştı. Sanki ondan daha iyi olmadığımı, tüylü derinin içine girersem rahat etmeyeceğimi dile getirmiştim.

Micah ve Nathaniel'a baktım. Micah, Nathaniel'a sarılabileceği bir yere geçmişti. "Micah, Nathaniel, leoparımı çağırmama yardım edin."

Micah şaşkındı. "Bu bir seçim değil Anita. Ne olduğunu kokundan anlayabiliyorum."

Başımı iki yana salladım ama omzuma her ne yaptıysam canım çok yandı. "Benim dört bağım var. Neden hangisi olacağımı seçemiyorum?"

Graham ve Clay, Richard'a baktı, sanki ne diyeceğini merak ediyorlardı. "Sanırım seçeneğin kalmadı," dedi. "Denemek istersen, seni durdurmam." İncinmişti, bunu gizlemeye çalıştığını görmek daha da kötüydü. Değişirsem, kendine başka birini bulacaktı. Tüylü olsun olmasın kendi sevgilisini, Jean-Claude gibi paylaşacak birini bulabileceğini sanmıyordum ama bu benim hayatım değil, onunkiydi tabii.

Kurdu kafamın içinde görebiliyordum. Uyanan bir rüya gibiydi, krem, beyaz, siyah ve grinin bir karışımıydı. Kehribar renkli, çok koyu oldukları için neredeyse kahverengi gibi duran gözlerle bana baktı. Ruhunun bir parçasına bakmak ve onun da sana baktığını hissetmek gibiydi.

Richard yataktan aşağıya inmeye hazırlandı. Kurt paniğe kapılmadan içimde bekliyordu, sabırlıydı. Graham da Richard'ı takip etmeye hazırlandı. Kurt bu durumdan rahatsız oldu ve yeniden yüzeye çıktı. Kolunu yakaladım. "Kal." Dokunuşumla olduğu yerde dondu kaldı. Yataktan aşağıya inmek üzereydi.

Clay önce bana sonra Richard'a baktı. Richard, "Anita gitmeni söyleyene kadar kal," dedi. Sesi aynı zamanda hem içine kapanık, hem boş, hem de öfkeli olmayı başarmıştı.

"Micah, Nathaniel, yaratığımı uyandırmama yardımcı olun." İtiraz veya tereddüt etmeden yatağa tırmandılar. Sadece şekil-değiştirenlerin yapabileceği gibi zarif bir biçimde bana yaklaştılar, sanki biz ölümlülerin sahip olmadığı kaslara sahiplerdi ve bu halde bile sırtlarına üst üste koyulmuş kitapları dengeleyebilirlerdi.

Ne kadar canım yansa da, çıplak bedenlerinin bana doğru süründüğünü görünce, nefes alıp verişim ve nabzım hızlandı. Kurt huzursuz bir biçimde daireler çizmeye başladı. Clay'e dokunacak bir elim yoktu. "Clay, sen bana dokun." Richard için açtığı yeri şimdi kendisi doldurdu. Bedenini bedenime yaslayıp sol omzuma dokunmamaya özen gösterdi. Emirlere çabuk itaat eder, nadiren itiraz ederdi. Bu, rahatlatıcı bir şeydi.

Micah bacaklarıma dokundu, Nathaniel sürünerek Clay'in etrafından dolaşıp başıma doğru yöneldi. Micah, "Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

Daha önce hiç, bir hayvanın yerine diğerini çağırmamıştım. Üç farklı çeşit yaratığı içimde barındırdığımı bir ay önce öğrenmiştik. Kurt ve leopar beklenmedik şeyler değildi, fakat beni hazırlıksız yakalayan aslandı. Çok küçük bir yaraydı. Az kanım akmıştı ama kanla bulaşan hastalıklar için bazen bir çizik bile yeterliydi.

"Henüz bilmiyorum," dedim. Benimkiyle uyumluysa bir başkasının yaratığını nasıl çağıracağımı biliyordum. Richard bana bunun teorisini öğretmişti. Düşünürken içimde kıpırdandığını hissettim. Benim içim her zaman

garip bir histi. Sanki içimde derin bir mağara vardı ve ben çağırana kadar mağarada bir yaratık beni bekliyordu. Yerinden kalktığını, gerindiğini ve doğrulduğunu hissettim. Bedenim yaratığın içine dolduğu karanlık bir sıvı gibiydi. Böylesi şekil-değiştirenler için sıradan bir şeydi. Sorun benim bedenimde değişimi başlatacak anahtarın olmamasıydı. Yaratık yüzeye çıkmaya başlayınca gidecek yeri yoktu. Ya da en azından, şimdiye kadar yoktu.

Karanlık sıvının yükselişi esnasında tüylerin hiçbir şeyin dokunmaması gereken yerlere dokunduğunu hissettim. İki şekil birden yüzeye çıkıyordu. Ben leoparımı çağırmıştım ama bir taşla iki kuş vurmak üzereydim.

Kurdun tüyleri diken diken oldu. Ensesindeki tüyler kabarıp bedeni gerildi. Korkusunu hissettim. Sayıca kendisine üstün olacaklarını biliyordu ve bedenimin içinde yardıma çağırabileceği bir sürü yoktu. Kurt yerini terketmeyip mümkün olduğunca büyük ve korkunç görünmeye çalıştı. Sonra kediler bedenimin yüzeyine indi ve kurt kaçtı. Koştuğunu hissettim, geldiği yere kaçıyordu. Evine gidiyordu. İlk kez bedenimin sadece bir hapishane değil, aynı zamanda bir yuva, güvenli bir yer olduğunu hissettim.

İki kedi birden yüzeye inince sırtım gerildi. Bedenimin üst kısmı yukarıya çıktı. Sanki muazzam bir güç arkamdan bana çarpmıştı. Yatağa düştüm, yaralı bedenim bir darbe daha alınca çığlık attım. Bunun durmasını istiyordum. Bitmesi gerekti.

Kedileri gördüm. Leopar, aslanın yanında küçük duruyordu. Küçük, zarif ve parlak siyahtı. Kendisinden daha büyük olan kediden uzakta duruyordu. Onu suçlayamaz-

dım. Aslan devasaydı, görkemli bir yaratıktı. Belki de ben daha önce kurda veya leopara bakmasaydım gözüme bu kadar büyük gözükmezdi. Aslan sabırlı bir biçimde leopara bakıyor, sanki leoparın bir karar vermesini bekliyordu. Bedenindeki fazladan kaslara güveniyor gibiydi.

Graham'ı bıraktım ve sağlam elimle Nathaniel'a uzandım. Kendisine dokunduğum zaman yüzünün bana çok yakın olması için öne eğildi. Yüzümü boynunun sıcaklığına gömdüm. Bana hep vanilya gibi kokuyordu ve bunun altında leopar vardı. Kokusu kurdunkinden daha keskindi, daha az tatlıydı, çok daha egzotikti. Leopar savunmayı elden bıraktı. İçinde bir parça yeşil olan yumuşak ve gri gözleriyle etrafına bakındı. Pisi pisi demedim, çünkü benim için hepsi pisi pisiydi.

Leopar içimde yükseldi ve bedenimin yüzeyine çarptı. Bir eldivenin içine giren el gibi beni doldurdu. Gerindiğini ve uzadığını hissettim.

Bu dolgunluğun sonunda derimi yırtmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Derimin iç yüzeyine tüylerin değdiğini hissediyordum, oradaydı. Bedenime baktım, içimde canlı bir şey varmış gibi karnımın dalgalandığını gördüm. Bu his midemi bulandırdı. Kurt kadar vahşi olmasa da değişemiyordum.

Graham ve Clay, Micah'nın yanıma gelmesi için yataktan indi. "Orada ama dışarıya çıkamıyor, neden?"

Nathaniel iki leoparın ortasında kalmam için yanıma süzüldü. Micah, "Bilmiyorum," dedi.

Nathaniel, "Yaratığını bana ver," dedi.

Nathaniel'a baktım ve içimdeki tüylü şeyi düşündüm. Sabırlıydı çünkü ondan korkmuyordum. Onu kucaklıyor,

hoş karşılıyordum. Şimdi içimde serbest bırakılmayı bekliyor fakat ben bunu yapamıyordum.

"Yaratığını daha önce bana vermiştin," dedi.

"Hatırlıyorum," dedim. Başımı yana çevirdim, Micah'nın yüzünü gördüm.

"Leoparını ona ver Anita."

Nathaniel bana biraz daha sokulduğunda kalçama dayandığını hissedebiliyordum. Üzerime eğilip üzerime ağırlık vermeden bir koluyla hafifçe doğruldu. Beni öpmek için eğildi. Leoparın yarı sıvı yarı tüylü bir şey gibi ona doğru aktığını hissettim. Ona yaratığımı en son verişim bu akşam yaşadıklarım kadar vahşiydi ama o zaman mücadele ediyordum. Şimdi kendimi bıraktım ve Nathaniel karşı koymadı. Tüylü şeklin tadına bakmak ister gibi beni sert bir biçimde öptü. Bir saniye sonra yaratık ağzıma doldu. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki gerçekten ağzımdan dışarıya akıyordu. Bir an için boğulur gibi oldum, sonra onun içine girdi. Leoparım bedenine doldu ve yaratığına çarptı. Çarpmanın etkisiyle bedeni sert bir darbe almış gibi sarsıldı, fakat beni öpmeye devam etti. Yoğun ve ağır sıvı benden ona akarken beni öpmek için büyük çaba sarf etti. Çok sıcaktı, sanki kanını akıtarak ölüyordu. Gözlerimi açınca berrak sıvıyı gördüm ve akmaya devam etmesi için gözlerimi kapattım. Elleri yüzümdeydi, beni kendisine tutsak etmişti. Ben de onu öpmek istiyordum, bunu istiyordum. Boşalmaya ihtiyacım vardı ama bedenim buna izin vermiyordu.

Derisinin yırtıldığını hissedebilmek için sağlam kolumu sırtına attım. Tüyler sert bir su gibi vücuduna aktı. Elimin altında sıcak kadife bir yüzey gibiydi. Ağzı ağzıma değer-

ken şekil değiştirdi. Öpüşmemiz de değişmek zorunda kaldı, çünkü şimdi sahip olduğu ağızla bir insan gibi öpüşemiyordu. Yeterince dudağı yoktu. Beni yiyebilecek kadar keskin dişlerini dilimle yaladım. Geri çekildi, ben onu görebilmek için yüzümdeki yoğun sıvıyı silmek zorunda kaldım. Yüzü leopardı ve insandı, garip bir birleşimdi. Leoparadam olmak kurtadam olmaktan daha kolaydı, çünkü kedinin ağız kısmı daha kısaydı.

Kollarımı ona doğru kaldırdım ve şimdi iki kolumun da çalıştığını farkettim. Değişmemiştim ama yaratığımı ona vermek normalde değişimin sebep olduğu hızlı iyileşme yeteneğinden faydalanmamı sağlamıştı. İlgi çekiciydi.

Ona sarıldığımda tüylerinin kuru olduğunu farkettim ama benim üzerim değişenlerin bedenleri gibi yapış yapış bir sıvıyla kaplıydı. Tüylerin dışarıya nasıl kuru çıktığını anlamıyordum.

Ellerimi tüylerinin inanılmaz yumuşaklığı üzerinde gezdirdim. Kaslı gücünü hissettim ve bedenimin leoparın bedenine değdiği için isyan etmediğini farkettim. Nathaniel bu formdayken daha önce bir kez sevişmiştik. O zaman kötü bir fikir gibi durmuyordu ama şimdi içimde bekleyen bir şey daha vardı.

Aslan durduğu yerde kükredi, sabırla bekliyordu. Hala orada olduğunu bana belli etti.

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

Nathaniel yüzümü kokladı. "Aslan."

Micah yataktan aşağıya indi. "Hemen bir aslanadama ihtiyacımız var, derisini parçalayıp dışarıya çıkmaya karar vermeden."

Jean-Claude, "Bizim aslanımız yok," dedi.

Üzerinde düşündüm. Bir aslana ihtiyacım vardı. Altın renkli tüyleri, koyu turuncu renkli gözleri düşündüm. Çağrıyı gönderdim. Kendi aslanıma değil, herhangi bir aslana. Uzaktan birinin cevap verdiğini hissettim. İki çekim gücü hissettim, sanki bana tasmayla bağlıydılar. Biri isteksizdi, diğeri hevesliydi.

"Geliyorlar veya en azından geliyor," diye fısıldadım.

Nathaniel kükreyen ses tonuyla, "Kim geliyor?" diye sordu.

"Kurabiye," dedim. Çünkü gerçek ismi aklıma gelmiyordu. Kurabiye Canavarı gibi mavi saçları olduğu için ona bu ismi taktığımı hatırlıyordum.

Kapı çalınmadan dışarıdan gelen sesleri duyduk. Erkek sesleri, tartışıyorlardı. Claudia başıyla onayladıktan sonra Lisandro kapıya gitti. Kapıyı açınca mavi diken diken saçlı Kurabiye Canavarı ve esmer bir aslanadam açığa çıktı. Diğerinin adı Pierce olmalıydı. Kurabiye Canavarı içeriye girerken sırıtıyordu. Üzerinde kot pantolonu dışında bir şey yoktu, belinde bir silah vardı. Sanki pantolon giymesinin sebebi edepli olması değil, silahını koyacak bir yere ihtiyaç duymasıydı. Pierce içeriye girerken kaşlarını çattı. Tamamen giyinikti ama gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti. Ceketi de bir omzuna doğru kaydığı için omzundaki silah askısı görünüyordu. Silah Baretta gibi duruyordu. Gizlemek için benim seçimim Baretta olmazdı, gerçi benim ellerim daha küçüktü.

Onları görünce şaşırmadım, çünkü ben çağırmıştım. Octavius'u görünce şaşırdım. Augustine'in insan hizmetkarı arkalarından içeriye girdi. Daha önce olduğu gibi ku-

yafeti kusursuzdu ama kravatı yoktu, zarif ceketinin içindeki kol düğmeleri ilikli değildi. Bu birkaç kusur da olmasaydı aceleyle giyindiği anlaşılmayacaktı.

Octavius, "Bu rezillik nedir?" diye sordu. "Önce efendime hakaret edip onu aşağıladınız, şimdi de aslanlarını çalmaya çalışıyorsunuz. Augustine günlük uykusuna yattı diye onları alabileceğinizi mi düşündünüz?" Yatağın üzerinde yatan beni gördü. Durdu, çünkü odadakilerden bazıları insanların beni görebilmesi için kenara çekilmişti. Beni ve Nathaniel'ı. Ne yaptığımızı düşündüğünü bilmiyordum ama bir yabancının gözünden kendime bakmaya çalıştım. Ben, yatakta çıplaktım ve üzerim yapış yapış bir sıvıyla kaplıydı. Nathaniel da çıplaktı ve leopar formunda kollarımdaydı. Odada başka çıplak erkekler de vardı. Ben böyle bir odaya girsem ne düşünürdüm? Muhtemelen Octavius'un düşündüğü şeyi.

Kurabiye Canavarı'nın yüz ifadesi aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu, geldiği için mutluydu. Yatağa doğru adım atarken Pierce uzanıp onu kolundan tuttu. Kurabiye Canavarı kükredi, bu ses benim içimdeki aslanı da gerdi.

Pierce, "Zihnini ele geçirmesine izin verme," dedi.

Kurabiye Canavarı, "Çağrıyı sen de duydun," dedi. "Ama hayır demedin."

"Ama ben ona gitmek istemiyorum. Beni kullanmasını istemiyorum." Diğer adamı yüzünün yatağa dönük olmaması için kendine doğru çevirdi. Kurabiye Canavarı'nın omzunda gerçekten de Susam Sokağı'ndaki Kurabiye Canavarı'nın dövmesi vardı. Kurabiye yiyen küçük mutlu bir canavar. Demek ki saç rengi bir kaza değildi.

"Beni kullanmasını istiyorum."

Pierce, "Ona karşı koy," dedi.

Kurabiye Canavarı, "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Octavius, "Efendimiz uyanık olsaydı buna cesaret edemezdin," dedi. İkisinin de etrafından dolaşıp yatağa yaklaştı. Claudia ve Lisandro adamla yatağın arasına girdi. Octavius'un yüzü duvarın dibindeki gölgelerin içinden çıkan Jean-Claude'u görünce düştü. Korku, korku ve şaşkınlık, yüzünde birbirini kovaladı. Jean-Claude'u gördüğü için çok şaşkındı. Mücadele etti ve sonunda yüz ifadesini kontrol etmeyi başarsa da ilk bakışı yeterliydi, ilk bakışı ve Augustine'in hala uyuduğunu söylemesi. Neler olduğunu anladım. Gün boyunca uyumamıştım. Claudia ve diğerleri gece vardiyasını almamıştı. Çok fazla zaman geçmemiş, Jean-Claude gün doğarken ölmemişti. Damian gibi, bana dokunarak uyursa ölmüyordu.

Octavius kendini beğenmiş yüz ifadesinden ödün vermedi ama kavgayı başlatan olmak istemiyormuş gibi öfkesini gizledi. Saygıyla selam verdi. "Jean-Claude, uyanık olacağını düşünmemiştim. Orada dikildiğini görmedim. Normalde saygılı biriyimdir ama öfkem bu akşam bana her şeyi unutturdu. Lütfen, beni affet." Sözleri gayet açıktı ama belki biraz hızlı konuşmuştu. Sanırım adamın endişeyle saçmalaması böyle bir şeydi.

"Affedilecek bir şey yok, Octavius, tabii eğer bize engel olmazsan."

Octavius, Jean-Claude'a döndü. Omuzlarına çöken rahatsız edici ağırlığı gizleyemedi. "Size ne konuda engel olabilirim?"

Jean-Claude onun önünde dikildi. Çıplaktı ama diğer şekil-değiştirenler gibi gayet rahattı. Bedenini dünyanın en görkemli kıyafetiymiş ya da çıplak olduğunun farkında de-

gilmiş gibi taşıyordu. "Augustine bu iki aslanadamın *ma petite* için *pomme de sang* adayı olduğunu söyledi."

Octavius başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Sanırım onları hemen reddederek hata ettik ama zaten iki tarafta nezaket sınırlarını zorlamadı mı, sen ne dersin?"

Octavius, "Belki, belki hepimiz biraz fazla aceleciydik," diye itiraf etti. Konunun nereye gittiğinin farkında değildi ve hakaret etmeden konuşmaya çalışıyordu. Jean-Claude karşısında dikilmeseydi ve efendisi gün doğunca ölmeseydi, bence daha cesur ve öfkeli olurdu. Lanet olsun, odada sadece ben ve şekil-değiştirenler olsaydı, sanırım bize ne haliniz varsa görün derdi.

"*Ma petite* aslanlarından birinin tadına bakmak istiyor. Bu akşam yaşananlardan sonra bence efendinle aramızdaki bağı güçlendirmemiz gerek. Sonuçta, biz, ülkenin en güçlü iki başvampiriyiz ve ülkenin orta kısmında en güçlü iki bölgeye sahibiz." Ne demeye çalıştığının farkındaydım. Ülkenin orta kısmını birlikte yönetebileceklerini söylüyor, düşman olmak yerine dost olmanın her iki tarafın çıkarlarına daha fazla uyacağını ima ediyordu. Belki de ben Jean-Claude'un aklından geçenleri yanlış yorumluyordum. Bir tür güç savaşı başlatmak istemiyordu, fakat ima etmesi bile korku ve açgözlülük kozunu oynamamıza imkan sağlıyordu. Düşmanımız olma korkusu ve komşu bölgeleri fethetmeye karar verirsek ganimetleri paylaşacak olmanın açgözlülüğü. Jean-Claude rolünü iyi oynuyordu.

Octavius dudaklarını yaladı, sonra omuzlarının çöktüğünü hissetmiş olmalı ki sırtını dikleştirdi. "Belki. Augustine'in niyeti aslanları *pomme de sang* olarak teklif et-

mek ya da sizin kadınlarınızdan biriyle değiş tokuş etmek. Bunu biliyorum."

"Ben insanlarımı değiş tokuş etmem. Sanırım *ma petite* bunu efendine açıkça ifade etti."

Octavius başıyla onayladı. "Evet." Sesinde öfke vardı ama öfkesini dizginledi. Ağzından çıkan kelimeler boştu ve tehdit barındırmıyordu. "*Pomme de sang* adayları ilginizi çektiyse bu durum efendimin hoşuna gidecektir."

Jean-Claude dönüp bana baktı. Yüz ifadesi duygusuzdu ama zihnimin içinde sesini duydum. Benimle iletişim kurdu ve ne istediğini söyledi. "Onları çağır."

Elimi aslanlara uzattım. "Bana gelin."

Kurabiye Canavarı bana dönerken Pierce'ın eli adamı durdurdu. "Beni seninle dövüşmek zorunda bırakma, Pierce."

Octavius, "Karşı koyacak kadar güçlü değilse," dedi. "Onu kendi kaderine bırak."

Kurabiye Canavarı, Octavius'a baktı. "Anlamıyorsun, ben karşı koymak istemiyorum, beni almasını istiyorum."

Pierce, Kurabiye Canavarı'nı kendine döndürmeye çalıştı. "Anlamıyor musun? Yanlış olan da bu. Zihnini ele geçirdi. Seninle işi bitti ve sen bunun farkında bile değilsin."

"Belki ama dediğin gibi olsa da, umrumda değil." Yüzündeki gülümseme silindi, sesi kısık ve ciddiydi. "Ellerini üzerimden çek, Pierce. Bir daha söylemeyeceğim."

Octavius, "Bırak gitsin," dedi. "Bu bir emirdir, Pierce."

Pierce adama öfkeli bir bakış attı ama sonra ellerini geri çekti. Kendi hatası değilmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. Pierce'ı da bana gelmeye zorlayıp zorlayamayacağımı merak ediyordum ama Kurabiye Canavarı geliyordu. Bir aslan, şimdilik yeterliydi.

23

Claudia adamı durdurup önüne geçti ve ona tepeden baktı. Adam ilk kez kendisinden daha uzun ve daha kaslı bir kadın tarafından bu şekilde durduruluyordu muhtemelen. Tepki olarak hakkında bir sürü şey söyleyecekti.

Kurabiye Canavarı, "Farene söyle önümden çekilsin, Blake," dedi.

Claudia, "Silahını ver, çekileyim," dedi.

"Bana daha önce dokunduğunda üzerimde fazlası vardı."

"O zaman efendinin korumalığını yapıyordun, şimdi ise benim efendilerimden birinin yakınına gireceksin." Sesinden işini ne kadar ciddiye aldığı belliydi. Beni efendilerinden biri olarak görmesi ilginçti. Benim için yeni bir haberdi.

Adamın bir omzunu gördüğüm için omuzlarını silktiğini anladım. Silahını vermiş olmalıydı çünkü Claudia kenara çekildi.

Adam çıplak ayakla yatağa doğru yürüdü. Pantolonunun ilk düğmesini çoktan çözmüştü. Bunu ne zaman yapmıştı? Yoksa silahı çıkartırken düğmeye mi takılmıştı? Eğer öyleyse dikkatsizdi. Bu kadar dikkatsiz miydi?

Ben çok sakindim. Kendimi bile şaşırtan bir umursamazlıkla yatağa yaklaşmasını seyrettim. Bir tür şok olmalıydı ya da... aslanım bize doğru yürüyen adamdan etkilenmemişti. Bazı konularda hayvanlar bizden daha tepkiseldi. İnsanlar bunu duyguyla karıştırırdı ama değildi. Kafamın içinde kediye ait bir duygu yoktu. Bekliyordu. Soğuk ve ihtiyatlı bir sabırla bekliyordu. Sanki önümde duran adama sonsuza kadar bakabilir ve bir şey hissetmeyebilirdi. Birbirimizle anlaşıp anlaşamayacağımız onun kararıydı. Aptalca bir şey yaparsa veya zayıflık belirtisi gösterirse, aslanım onu kabul etmezdi. Onu kabul etmeden önce öldürürdü ve bu kararda tutku yoktu. Böylesi soğuk bir düşünce, öldürmeye karar verdiğim zamanlar hariç, zihnimden geçmezdi. Öldürmeye karar verdiğimde üzerime soğuk bir berraklık çöker, neredeyse huzurlu olurdum. Benim huzurlu sosyopatım büyük aslanın kafasının içinde sonsuzluğa ulaşmıştı.

Nathaniel'ın kıpırdandığını hissedince ona döndüm ama kafamın içindeki aslan kükreyip bedenimin içine bir pençe attı. Gözlerime ihtiyacı olduğunu ve leoparla ilgilenmediğini belli etti. Nathaniel'la yaşadıklarımdan sonra kısmen iyileşmiştim ama aslanın savurduğu pençe bana hala yaralı olduğumu hatırlattı. Sarılması mümkün olmayan yerlerde yaralarım vardı. Bir yandan aslanla savaşmak ve

Nathaniel'a dönmek istiyordum ama bunu yaparsam daha da kızacaktı. Bir an için kendi inatçılığımla savaşıp gözlerimi kapattım ve odaklandım. Her zaman her savaşı kazanmalı mıydım, yoksa bu seferlik kaybetmeyi kabullenecek miydim? Aslanın şimdi bana hükmetmesine izin verirsem, sonrasında her şey daha mı kötüye gidecekti? Sonra aklıma bir şey geldi, aslan bendim. Kendimle savaşıyordum. Freud'a uygun bir yaklaşımdı, yoksa Jung muydu? Her hâlükarda, benim için garip bir deneyimdi.

Bunları düşündükten sonra gözlerimi açtım. Kurabiye Canavarı önümde dikiliyordu. Elleri yanlarındaydı. Yüzündeki ifade hevesli olduğunu gösteriyordu ama tedbirliydi. Sanırım bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti. Mavi saçlarının tepesi, ben çağırdığım zaman üzerine yatıyormuş gibi düzdü. Bana bakan gözleri masmaviydi. Şimdi sol omzundaki dövmeyi de görebiliyordum, Bert ve Ernie.

"Başka dövmen var mı?"

Sırıttı. "Evet, görmek ister misin?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Beni sen çağırdın," dedi. Sesi yumuşamıştı. Sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyor, geldiği için mutlu olmalı mıydı bilemiyordu. Sonunda, ihtiyatlıydı. Bu, kafamın içindeki kediyi memnun etti. Sanırım beni de mutlu etti.

Micah, "Sana yaratığını vermeye ihtiyacı var," dedi.

Kurabiye Canavarı kaşlarını çattı, Micah'ya döndü. "Anlamıyorum." Burnundan nefes verip havayı kokladı. "Aslan gibi kokuyor ama leopar kokusu da alıyorum. Bir de kurt kokusu var." Kokulardan kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Kaşlarını çatarak tepeden bana baktı. "Sen nesin?"

Gerçek, ne olduğumu benim de bilmediğimdi ama odadaki insanlardan bazıları dostumuz değildi. Octavius isterse düşmanımız olabilirdi. Yarı-gerçekle idare etmeye karar verdiğim an Jean-Claude yanıma geldi ve benim adıma konuştu. "*Ma petite*, yakın temasa geçtiği vampirlerin hayvanlarını alma yeteneğine sahiptir. Bazı hizmetkarlarım gibi kurdu benden aldığını biliyorum. Leoparı bir başkasından aldı. Sanırım ona aslanı veren de sizin efendinizdi." Yalan değildi, gerçeğin kendisi de değildi. Ama benim daha iyi bir fikrim yoktu.

Octavius, "Bu, onu çok tehlikeli yapar," dedi. Octavius ve Pierce gerekirse çabucak dışarıya çıkabilmek için kapının yakınında duruyordu.

Jean-Claude, "Bu, onu güçlü yapar," dedi.

Octavius, "Tehlikeli," dedi. "Diğer başvampirler baştan çıkarılma ve hayvanlarını kaybetme riskiyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar mı, Jean-Claude, yoksa ilk kurbanlarınız biz miyiz?"

Jean-Claude iç geçirdi. Sesi odada yankılandı ve derimin üzerine aktı. Aslan gezinmeye başlayıp derinden bir kükremeyle karşılık verdi. Kükremesinin bir kısmı benim ağzımdan da dışarıya çıktı. "Yapma," dedim.

"Özür dilerim, *ma petite*," dedi. Octavius'a döndü. "O zaman sen bizim hakkımızda daha kötü şeyler düşünmeden birbirimize karşı dürüst olalım, Octavius. Seni çok eskiden beri tanırım, bu söylentileri yayacaksın. Bu yüzden sana gerçekleri söyleyeceğim ve birine söylersen bunu senden bileceğim, çünkü bu odadaki kimse sırlarımızı bir başkasıyla paylaşmaz."

"Ben dedikodu yapmam."

"Her zaman yaptın," dedi. Beni işaret etti. "Anita'nın içinde farklı şekil-değiştiren türleri var."

"Bu mümkün değil."

"Kendisine ait bir vampir hizmetkarı olması veya benim olmayan bir hayvanı çağırması da mümkün değil ama bunlar gerçek."

"Duymuştuk ama hizmetkarın söylenti olduğunu düşünmüştük."

Jean-Claude başını iki yana salladı. "Augustine gerçeği görebilecek kadar güçlü. Onu Damian'la görünce gerçeği zaten öğrenecek. Ben sana bir gece önceden, ah, bir gün önceden söylüyorum." Gün doğarken ölmediğini yeni farketmiş gibi görünse de aslında unutmamıştı. "Seni temin ederim insan doktorlar kanından örnekler aldı ve testler yaptı. Birden fazla türle bağı var ama henüz hiçbirine dönüşmedi. Hayvanı içinde barındırıyor fakat dönüşemiyor. Bu akşam dışarıya çıkmaya çalıştılar ama dönüşemedi."

Micah, "Yaratığın dışarıya çıkmaya çalıştığı ama onu dışarıya nasıl çıkartacağını bilmediği noktada sıkıştı kaldı," dedi.

Kurabiye Canavarı, "Öyle mi?" dedi. Gülümseyerek bana baktı. "Zor bir sabah geçiriyor olmalısın."

"Tahmin bile edemezsin," dedim.

Yanımdaki Nathaniel kükredi. "Hayır, edebilirim."

İki şekil-değiştiren birbirine baktı. Uzun süren bir bakıştı. "Evet, ilk seferini hatırlıyorum, hepimiz hatırlıyoruz."

"Karşı koydu, karşı koydu ve değişimi durdurdu."

Kurabiye Canavarı gözlerini kısıp bana baktı. "Bunu yapamazsın, kimse yapamaz."

Richard odanın diğer tarafından, "Anita'nın inatçılığını sakın küçümseme," dedi. "Yoksa pişman olursun."

Richard'a baktım. Odayı terketmeden gidebileceği en uzak yerdeki şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturmuştu. Gölgelerin arasındaydı, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Belki de, zaten yüzünü görmek istemiyordum.

Micah, "İradenin gücünü inatçılıkla karıştırma," dedi. "İkisi farklı şeyler."

Richard, "Bana aynı görünüyorlar," dedi.

Micah, "Eminim öyledir," dedi.

Richard'ın gırtlağından hırıltılı bir ses çıktı ve odada yankılandı, tıpkı Jean-Claude'un iç geçirmesi gibi. Bu ses beni ürpertti ve sebebi seks vaadi değildi. Sıcaklığı derimin üzerine aktı ve aslan buna hemen tepki verdi. Leopar daha önce yaptığı gibi derimin içine aktı, kurdun yaptığı gibi. Yatakta birden kıvranmaya, çığlık atmaya başladım. Yeniden acı çekmek istemiyordum. Kurt olmak istemediğim gibi aslan olmak da istemiyordum. Yerel aslan topluluğunu bile iyi tanımıyordum. Lanet olsun. Beni kendi derimde tutan şey irademin gücüyse, iradem zayıflamaya başlamıştı. Sonunda, bu savaşı kaybedecektim ama şimdi olmasını istemiyordum.

Kurabiye Canavarı'na uzandım. İçgüdüsel olarak elimi tuttu. Adamı kendime çektim ve bana karşı koymadı. Koyabilirdi ama bunu yapmadı. Aslan dışarıya çıkmaya çalışırken bedeni üzerimde yerini aldı. Aslan gerindi, gerindi, çok büyüktü, parmaklarımın ucundan pençelerini çıkartmaya çalıştı. Bunu yapamayınca, metafizik pençeleri derimi parçaladı. Bir çığlık daha attım. Onu kendime çekmek için ellerimi uzattım, parmakuçlarımda kan vardı. Yüce İsa, bana yardım et.

Adamın sesi uzaktan geliyordu sanki. "Ne yapmam gerekiyor?"

Birisi, "Onu öp," dedi.

Beni öptü, ağzı ağzıma dokunduğu anda aslanı serbest bıraktım. İçine akmasına izin verdim. Nathaniel'da kontrollü olmaya çalışmıştım ama artık kontrolüm kalmamıştı.

Aslanın beni terketmesi çok acı vericiydi. Sanki birisi gırtlağımdan aşağıya bir kürek sokmuş, iç organlarımı dışarıya çıkartmaya çalışıyordu. Ağzının içine çığlık attım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Bedeni acıyla kıvranırken ağzını ağzımdan çekmedi. Elleri iki yanımda çarşafları tırmalayıp sıkıca tutundu, tutundu. O bunları yaparken yıkıcı, kavurucu ve yakıcı güç içine aktı. Kemiklerin yer değiştirdiğini veya tüylerin çıktığını görmedim. Bir saniye önce insandı, bir saniye sonra derisi dışarıya doğru yırtılıp kalın ıslak parçalar halinde odaya saçıldı. Ellerimin altındaki beden kuru ve tüylüydü. Dokunduğum yanağın kalın altın renkli bir yelesi vardı. Görebilmek için yüzümdeki yoğun sıvıyı silmek zorunda kaldım. Üzerime düşen deri parçalarını elimle çekip aldım. İçine akan güç adamı resmen parçalamıştı. Bir an için dövmelerine bir şey olup olmadığını merak ettim, sonra yüzünü gördüm.

Gözleri altın rengindeydi. Soluk altın sarısı bir yüzü süslüyordu ve yelesi kafasının etrafında tüylü bir hale gibiydi. Bu yüz, insan ve kedinin karışımı garip bir zarafete sahipti. Omuzları leopardan daha genişti ve her yeri daha kaslıydı. Birden çıplak kalan bedeni şimdi bacaklarımın arasındaydı, fakat orada olduğu için mutlu değildi. Bir an için arkasında sallanan kuyruğunu gördüm. Sonra üzerime çöktü, yarısı benim üstüme yarısı yatağın üzerine düştü.

Ağırlığı üzerime binince canım acıdı. Küçük bir ses çıkarttım, üzerimden yana devrildi ve ıslak çarşafların üzerinde sırtüstü hareketsiz kaldı. İlkel bir tanrının ölmüş haline benziyordu. Ben de yerimden kalkmadım. Üzerimde çok fazla sıvı ve parçacık vardı. Kendimi çok kötü hissediyordum, çok... sadece çok. Bakmamaya veya düşünmemeye çalıştım. Bedeninin parçalarının ortasında yatmaya devam ettim. Canını çok yaktığımı biliyordum.

"Özür dilerim," dedim. Sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Altın renkli gözlerini devirip bana baktı. "Lanet olsun, bu çok acıttı."

Micah yatağın kenarına geldi. Ellerimden birini tuttu ve parmaklarıma baktı. "Tırnaklarının altı kanıyordu. Yaratığını almasaydı, çok geç olabilirdi."

Söyledikleri beni çok korkuttu. Midem kasıldı ve bu bile canımı acıttı, sanki bilmediğim kasları incitmiştim.

"Teşekkürler, Kurabiye, sana minnettarım."

Aslanadam, "Bana Kurabiye mi dedin?" diye sordu.

"Özür dilerim, saçın yüzünden, Kurabiye Canavarı mavisi."

"Haven. Adım Haven." Sanırım gülümsedi, benim bakış açımdan bunu anlamak zordu. "Ama Kurabiye Canavarı da olur."

"Sana Kurabiye dedim, Canavar demedim."

"Beni henüz en iyi halimle görmedin," dedi. Kendinden emin bir biçimde gülümsedi.

Ne demeye çalıştığını anlayamadım. Micah anladı. "Büyük olduğunu ima ediyor."

"Öyle mi?" dedim. Sonra Micah'ya bakıp gülümsedim. "Rakiplerini görmeden övünmemesi gerek."

Asharadan yüzünü Micah'ya çevirdi fakat yüzüne bakmıyordu. Micah, "Sen de benim en iyi halimi görmedin," dedi.

Aslan yüzüne sahip olmasına rağmen, bakışlarını bana çevirirken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "İnan bana, gerekirse ölçeriz. Auggie alışverişe çıktığında sadece yemeğe değil, boya da bakar."

"Ah, öyle mi," "Ah, gerçekten mi," veya "Aman Tanrım!" mı demeliydim, bilemiyordum. Normal şartlar altında beni becermeyi kafasına koyduğu için kızardım ama öncelikle kızacak enerjim kalmamıştı. Ayrıca beni kurtarmıştı. Bizi kurtarmıştı. Micah'yı, Nathaniel'ı ve beni. Yerel sürüden yanıma birkaç aslan vermelerini isteyebilirdim ama bu sabah, ihtiyacım olduğu anda, yardımıma koşan Haven'dı. Ayrıca adamı parçalamış ve hayal bile edilemez acılar çekmesine sebep olmuştum. Kuru bir özür bunları telafi etmezdi.

Nathaniel, "Yürüyebildiğin zaman seni beslenme yerine götüreyim," dedi. Nathaniel'ın tüyleri ışıkların altında parıldıyordu ve Haven'ın vahşi değişimine çok yakın olduğu için tüyleri şimdi ıslaktı. Yatağın kenarından aşağıya inip Micah'ya katıldı. Micah hala elimi tutuyordu.

Elimi yanağına bastırdığında yanağında parıltılı bir leke kaldı. Banyo yapmaya çok ihtiyacım vardı.

"Yürüyebilirim." Haven yataktan indi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lanet olsun."

Nathaniel uzanıp adamın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Haven, "Sen de onun yaratığını aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Seni de bu kadar çok etkiledi mi?"

"Hayır." Nathaniel kendi değişiminin Haven'ınki kadar vahşi olmadığını açıklamaya gerek görmedi. Kimse de araya girmedi. Haven'ın bizimle kalacağından emin değildim ama kalacaksa diğer adamın üzerinde baskın bir karakter olmalıydı. Nathaniel'ın da aynı acıları çekip hiçbir şey olmamış gibi davranması iyi bir şeydi.

Haven yatağa yaslandığında Nathaniel hala kolunu tutuyordu. Altın renkli gözleriyle bana baktı. "Üzerine alınma ama umarım sunduğun şeyler buna değiyordur."

Nathaniel, "Değer," dedi.

"Ne umduğuna bağlı," dedim.

"Seks," dedi. Yavaşça doğruldu, hala acı çekiyor gibiydi. "Sen Belle Morte'nin soyundansın. Sizin seks dışında sunduğunuz bir şey var mı?"

Son kısma itirazım olamazdı, ilk kısma olabilirdi. "Benimle seks yapacağın hayaline kapılma, Haven."

Bana baktı. "Bunca şeyden sonra kendimi hala seks için kanıtlayamadım mı? Lanet olsun. Bir erkeğin senin standartlarına ulaşması için ne yapması gerekiyor?"

"Bir gün bu sorunun cevabını öğrenirsen bana da söyle." Bunu söyleyen Richard'dı. Yatağın yakınında durdu ve bana baktı. "Gerçekten benim lupam olabilirdin ama olmak istemedin. Onu, bunları, bana tercih ettin."

"Gerçekten lupan olsaydım, beni istemezdin. Kafanın içinde bu vardı."

Başını olumsuzca iki yana salladı. "Benim lupam olabilirdin, sürüyle birlikte yaşardın."

"Ama bebeği kaybederdim."

Gözlerime bakmadı.

"Senin bebeğin olmayabileceği düşüncesine katlanamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, katlanamıyorum."

"Ben zaten senin lupanım," dedim. "Zaten Bolverk'inim. Gerçekten bir kurt olsam da senin veya benim için bir şey değişmezdi. Ben kurt olsaydım, sen saf insan Bayan Doğru'yu aramaya başlardın."

Tepeden bana baktı. "Bana hayalini bile çok görüyorsun, değil mi?"

Doğrulmaya çalıştım, Micah bana yardım etti. Bedenim kaskatıydı. "Ne hayali, Richard?"

"Çift olabileceğimiz hayali, en azından kurtların arasında."

"Dolunay çıkınca yaşamlarımıza ne olacak?"

"Gerçek bir şekil-değiştiren olarak benim yanımda olmak diğerlerinin yanında olmaktan daha mı kötü?"

Yüzüne baktım, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak yorgundum. Akşam ve sabah yaşadığım onca şeyden sonra hala sadece kendisini, kendi sorunlarını ve kendi acılarını düşünüyordu. "Her şey senin çektiğin acılarla mı ilgili, Richard? Tek düşündüğün şey bu mu?"

"Cevap ver Anita, bana cevap ver. Gerçekten benimle olmak çok mu kötü? Sadece ikimizin olması çok mu kötü?"

Yine cevap vermemeye çalıştım. "Bu sorunun cevabını duymak istemezsin, Richard." Micah'ya yaslandım, beni tutmasına izin verdim.

Jean-Claude, "*Mon ami*," dedi. "Yeniden başlamayın."

Richard olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır, bu sefer olmaz. Eğer o..." Jean-Claude'u işaret etti, "...aramıza girmeseydi, seninle bir çift olacaktık, mutlu olacaktık. Ama

seni onunla görüyorum..." Micah'yı işaret etti, "...ve onunla..." Nathaniel'ı işaret etti, "bu yüzden bilmek zorundayım. Bana doğruyu söyle Anita. Doğruyu söyle. Güç birliğimizi bozmayacağım. Kaçmayacağım. Bana doğruyu söyle ki nerede durduğumu bileyim. Bayan Doğru için ne kadar mücadele edeceğimi bilmeliyim. Bana doğruyu söyle, belki kendi yoluma giderim. Senin kendine bir aşık daha edinmene kayıtsız kalamayacağımı biliyorum. Buna dayanamam." Yatağın kirlenmiş kenarına oturdu. Ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Gerçekten bir kurt olsaydın, Micah ve Nathaniel'ı bırakmak zorunda kalsaydın, bu çok mu kötü olurdu?"

Boğazım acıdı, yaratıkların yaptığı şeyler yüzünden değildi. Boğazım kuru ve sıkıydı, gözlerim yanıyordu. Neden Richard beni hep ağlatmak zorundaydı? "Beni bunu yapmaya zorlama," diye fısıldadım.

"Sadece söyle Anita, sadece söyle."

İki kere yutkunmak zorunda kaldım, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Evet, çok kötü olurdu."

"Neden, neden birlikte yaşayıp çocuğumuzu büyütmek senin için bu kadar kötü? Benim çocuğumsa hayatının bir parçası olmak istiyorum."

İşte, yine bebek konusunu açmıştı. Birden gözyaşlarıma öfke doldu ve beni yine sinirlendirmeyi başardı. "Beni görmüyorsun, Richard. Sen kafandaki ideali görüyorsun ama o ben değilim. Sanırım asla da değildim."

"Bu da ne demek, seni görmüyor muyum? Seni görüyorum, tam karşımdasın."

"Ne görüyorsun Richard, söyle bana?"

"Seni görüyorum."

"Çıplak bir adamdan destek alan çıplak bir kadın görüyorsun. Odadaki iki çıplak erkek de benim sevgilim. Az önce kendime yeni bir aşık edinmeme dayanamayacağını sen söyledin ama *ardeur*'ü beslemek için kendime bir *pomme de sang* bulmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Ben gerçekten birini arayacağını sanmıyordum, sadece arıyormuş gibi yapacağına inanıyordum."

Bunun yabancıların önünde söylenmemesi gerekirdi. "Artık bu konuda seçme şansım yok sanırım, Richard."

"Kurt bir daha açığa çıkmaya çalışırsa onunla savaşma, gel ve benim lupam ol. Birlikte oluruz, çünkü kurt olduktan sonra başkasıyla birlikte olamazsın."

İşte buydu, gerçeği söylemeye karar verdim. "Ben sadece seninle birlikte olmak istemiyorum, Richard. Micah'yı, Nathaniel'ı ya da Jean-Claude'u kaybetmek istemiyorum."

"O halde, seçim yap dersem, kaybederim, öyle mi?"

Beni zaten kaybettin, diye düşündüm. "Sadece bir kişiyle birlikte olamam, Richard. Bunu sen de biliyorsun."

"*Ardeur* soğusa bile, asla içimizden birini seçmeyeceksin, değil mi?"

Birbirimize baktık, bakışlarının ağırlığı altında ezilmeye başladım. Kendince, en az benim kadar inatçıydı ama şimdi yaşadığımız an inatçılığının bizi yok edebileceği anlardan biriydi. "Haklısın, Richard, seçeceğimi hiç sanmıyorum."

Ciğerlerini havayla doldurup yavaşça nefes verdi. Başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve bana bakmadan konuştu. "Duymak istediğim şey buydu. Bu haftasonu olmaz, işlerimiz var ama bir sonraki haftasonu seninle kiliseye gitmek istiyorum, sen de istiyorsan."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Tamam."

"Sonrasında her zamanki gibi aile yemeği yeriz," dedi. Kapıya doğru yürüdü. Eşikte durup kapı kolunu çevirdi. "Benim istediğim yaşamı isteyen birini bulacağım," dedi.

"Umarım bulursun," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Gerçekten böyle hissediyordum.

"Senden nefret ediyorum Anita," dedi. Ses tonu hiç değişmemişti.

"Ben de senden nefret ediyorum, Richard," dedim. Gerçekten böyle hissediyordum.

24

Bir kargaşa daha, bir banyo daha. Haven'ın vahşi değişimi sayesinde, saçları ve başka yerleri kanlı parçalara bulanan sadece ben değildim. Odaya bir forensik ekibi gelseydi, ne yorum yapacaklarını ancak Tanrı bilebilirdi. Jean-Claude ve Micah benimle küvete girdi. Nathaniel, Haven'ı beslenme yerine götürdü. Orada canlı hayvanlar vardı ya da ben canlı tutulduklarına inanıyordum. Aslında, nasıl beslendiklerini hiç görmemiştim ama Nathaniel ve Jason bana bunun yasal yiyecek olduğunu söylemişti ki bu hayvan anlamına geliyordu. Birçok şekil-değiştireni sevsem de, beslendiklerini görmek istemiyordum. Zihnimde bazı görüntülere yer yoktu.

Octavius ve Pierce odalarına geri dönmeyi denedi ama Claudia onları durdurdu. Kapıdaki korumalarının nerede

olduğunu söyledi. Pierce, "Haven ve benim odayı terketmemize engel olmak istediler," dedi.

Claudia, "Onların işi bu," dedi.

"O zaman işlerinde çok iyi değiller."

"Onları öldürdünüz mü?"

Pierce bakışlarını yere indirdi, sonra kaldırdı. "Bıraktığımızda hala nefes alıyorlardı."

Claudia bunu duyunca Lisandro ve Clay'i kontrol etmeye gönderdi, Graham'ı yanında tuttu, Octavius ve Pierce'ı da yanında bekletti. İki fareadam yaşıyordu ama yaralıydılar. Durumları iyi değildi.

Neyse ki, Cape Cod ve Chicago'nun başvampirleriyle yaşadığımız sorunlardan sonra, yedek korumalarımız vardı. Tabut odalarına bile koruma koymuştuk ki bu iyi bir şeydi. Çünkü Jean-Claude'un Augustine'le beslenmesiyle içine akan fazladan güçle Meng Die tabutunu çatlatmıştı. Meng Die'nin güç kazanması hiç iyi bir düşünce değildi.

Yedek korumalar şimdi çok işe yarayacaktı. Claudia, Octavius ve Pierce'ın yanına dört kişi verip adamların başına koyduğu Lisandro'ya, Fredo'yu da kontrol etmesini söyledi. Fredo tabut odalarının güvenliğinden sorumluydu. Claudia bizimle kaldı ve Clay'i yanından ayırmadı. İkisi şimdi biz yıkanırken banyo kapısının önündeydi. Claudia ve Clay de pisliğe bulanmıştı, fakat onların temizlenmesi bekleyebilirdi.

Jean-Claude beni sıcak suyun içine çekti, bedenimi bedenine yasladı. Başımı omzuna koydum. "Bunu zaten yapmamış mıydık?"

Islak saçlarıma, "Pek sayılmaz, *ma petite*," diye fısıldadı.

Micah suda ilerleyip önümüze çömeldi. Saçları başına yapışmıştı. Şimdi düz ve siyah görünüyorlardı. Saçlar karşısındakinin dikkatini dağıtmayınca esmer yüzünde gözleri çok daha güzel duruyordu. Saç tellerinden birinin yüzüme değeceği kadar yakınımıza girdi. Bunu yapınca siyahlık illüzyonu bozuldu, çünkü ıslak bile olsalar saçları benimki veya Jean-Claude'unki kadar koyu renkli değildi. Benzersiz koyu kahverengi bir tonu vardı ama siyah değildi.

Micah'nın yanağına fısıldadım. "Hayır, pek sayılmaz."

Micah beni öptü, sonra bizi görebileceği kadar geri çekildi. "Şimdi temizlendiğimize göre, neden seni ve Jean-Claude'u uyandıramadığımızı konuşabilir miyiz?"

"Ben Jean-Claude'un gece boyunca uyanık olduğunu sanıyordum," dedim.

"Hayır, ilk başlarda senin gibi kendinden geçmişti."

"Her zamanki gibi ölmediğini nereden biliyorsun?"

"Nefes alıyordu."

Jean-Claude kıpırdandı. Sanki kendisi de buna şaşırmıştı. "Nefes almak. Ne kadar... ilginç."

"Nefes alman gerekmez mi?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi.

Yüzünü inceleyebilmek için kafamı yana çevirdim. Yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Bir tablo gibi güzeldi ama okunması mümkün değildi. Sanki hareket eden ve nefes alan bir yüz değil, tatlı bir ifadeyle zamanda donup kalmış bir suratti. Bir şeyleri gizlemeye çalıştığı zamanlardaki gibi çok dikkatli ve tedbirliydi.

"Neden nefes alman ölmemenden daha ilgi çekici?" diye sordum.

"Rüya da gördüm," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Uyuyordun. Uyuyorsan rüya görürsün tabii."

"Altı yüz yıldır rüya görmedim."

Micah, "Rüyanda ne gördün?" diye sordu.

"Çok güzel bir noktaya parmak bastın, *mon chat*."

Önce birine sonra diğerine baktım. "Bir şey mi kaçırdım?"

Jean-Claude bana baktı. "Sen rüyanda ne gördün, *ma petite*? Kimi gördün?" Sesi sıradan bir konudan bahseder gibiydi.

"Cevabını zaten biliyorsun sanırım."

"Sen yine de söyle, *ma petite*."

"Karanlık Anne," dedim. İsmini söyleyince oda bana yeterince aydınlık değilmiş gibi göründü.

"Marmee Noir," dedi. Başıyla onayladı.

"Evet," dedim. Hoş maskenin ardındakini okumaya çalıştım, başaramadım. "Sen de onu mu gördün?"

"*Oui*."

"İkiniz de vampir konseyinin liderini mi gördünüz?"

Jean-Claude, "Sadece konseyin lideri değildir," dedi. "Bizim medeniyetimizin kurucusudur. Kanunlarımız onun kanunları. Bazılarına göre o ilk vampir ve hepimizin annesi olduğu kesin."

Jean-Claude'a biraz daha sarıldım. Kollarımı beline dolamam için beni kolunun altına aldı. Karanlık Anne'den bahsederken hala bana yeterince yakın değil gibiydi.

Micah, "Tam olarak ne gördün?" diye sordu.

"Bana insan gibi görünmeye çalıştı. Tanrım, çok kötüydü."

"Senin üzerine eğildiğini gördüm, *ma petite*. Seni benden almaya çalıştığını gördüm. Sana uzanamıyordum, fi-

gürü üzerine eğilirken karanlık beni tutsak etti." Ürperdi, bana daha sıkı sarıldı. "Sana ulaşamıyordum ve dikkatsizliğim yüzünden benimle dalga geçiyordu." Beni başımın tepesinden öptü. "Sana dördüncü işareti verseydim, seni öldüreceğini, çünkü seni kontrol edemezse yok edeceğini söyledi."

Micah yanımıza gelip bana biraz daha yanaştı ve Jean-Claude'un kolunu aramıza alıp kendi kolunu Jean-Claude'un omzuna attı. Micah yanımda dizlerinin üzerindeydi. Kafaları benimkinin üzerinde yan yana duruyordu ama Micah destek almadan bunu yapabilecek kadar uzun değildi. "Sen Anita'dan önce uyandın," dedi. "Neden?"

"Rüyayı kırabilirsem *ma petite*'i kurtaracağımı düşündüm ama öyle olmadı. Yine de Marmee'nin zihnim üzerindeki kontrolünden kurtuldum. Açıkçası, bu beni bile şaşırttı."

"Şaşırmak hafif kalır," dedim. "Nasıl kurtuldun?"

"Sen nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Kedi ailesinden olmayan tek hayvanımı çağırdım. Sadece kedilerle bağı var. Onu odada gördüm, bedeninin gerçek olduğu yerde. Vücudu seğirdi. Sanırım benim kurdum onu gerçekten ısırdı."

İki adam bana daha sıkı sarılıp beni aralarına aldılar. Sanki söylediğim bir şey onları daha da korkutmuştu. Sanırım korkunçtu ama... "Gözden kaçırdığım bir şey mi var? Siz benden daha çok korkuyorsunuz sanki."

"Rüyada ruhani bir hayvanı birinin üzerine gönderip bir başkasına zarar vermek nadir görülen bir şeydir."

"Vampirler arasında, demek istedin," dedim.

"*Oui.*"

Micah, "Bizim için de nadir bir şeydir," dedi. "Ama..." Sonra birden durdu.

"Ama ne?" diye sordum. Cevap vermeyince ikisinden de uzaklaştım. Yüzlerini görmek istiyordum. Jean-Claude isterse yüzüne hiçbir şey yansıtmayabilirdi, fakat Micah bu konuda onun kadar iyi değildi. Dikkatli bakarsam, bir ipucu yakalayabilirdim.

Micah ne yaptığımı farketmiş gibi bakışlarını önüne indirdi.

Yüzüne dokundum, bana bakmasını sağladım. "Ne oldu Micah, ne var?"

"Chimera rüyaları kontrol edebilirdi."

"Bir başkasına zarar verebilir miydi?"

"Hayır..." bir süre düşündü, "...bildiğim kadarıyla, hayır. Ben onunlayken geçen yıllar boyunca gücü her geçen gün arttı, belki. Onun zarar verdiği kişilere, hala hayatta olanlara sor. Rüyalarında onlara zarar verip vermediklerini öğrenebilirsin."

Jean-Claude, "Şekil-değiştirenlerin vampirler gibi rüyaları ele geçirmesi çok nadir görülen bir şeydir," dedi.

"Chimera da nadir bulunan türdendi," dedim. Düşüncesi bile beni korkuttu. Ölmüştü, onu ben öldürmüştüm ama dövüştüğüm en korkunç şeylerden biriydi.

Micah bana baktı. Ne kadar acı çektiği yüzünden belliydi. Sanki aklından geçenler çok korkunç şeylerdi.

"Ne?" diye sordum.

"Geçen ay kanında aslanı da taşıdığını öğrendik. Bunu Chimera'yla dövüşün sırasında kazanmış olmalısın."

Başımla onayladım. "Evet, bana zarar verdiğinde aslanadam formundaydı."

Micah dudaklarını yaladı, bu sıcak ve buharlı küvette dudaklarının kuruması mümkünmüş gibi. "Ya ondan aslandan daha fazlasını aldıysan?"

Kaşlarımı çattım. "Anlayamıyorum."

"Demek istediği, *ma petite*, ya ondan sadece bir türü değil, sahip olduğu gücü aldıysan? O bir aslanadam değildi, çok sayıda türü birarada taşırdı. Yarım düzine kadardı, değil mi?"

Micah başıyla onayladı. "Leopar, aslan, kurt, çakal, anakonda, ayı ve daha sonra kobrayı aldı. Bir sonraki dolunaya kadar yaşasaydı, kobraya da dönüşebilecekti."

"Chimera ilk dolunayını yaşadığında, bütün hayvanlara sahip olduğuna inanıyordu."

Micah, "Bence bu doğru değil," dedi.

"Doğru olmadığına emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama sana olanları açıklayabilir."

"Bana olanlar da ne demek?"

"Anita, bu akşam neredeyse değişiyordun. Tırnaklarının altından kan geldi. Çok yaklaşmıştın."

"Benim de Chimera gibi olduğumu bilemeyiz."

"Doğru, ama öyleysen, değiştiğin zaman leoparları kaybetmeyeceksin."

Başımı iki yana salladım. "Seçmem gerekirse, leoparı seçeceğim, teşekkür ederim."

"Katılıyorum," dedi. "Chimera'nın gücüne sahipsen ve değişmeye yaklaşmışsan..." Durdu, sonra yine bakışlarını önüne indirdi.

"Benim düşündüğümü düşünüyorsun, *mon chat*, bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorsun."

"Ne?" diye sordum.

Jean-Claude cevap verdi. "Chimera'nın güçlerine sahipsen, bir ihtimal, ilk değişimine kadar yeni hayvanlar edinmeye devam edeceksin. Bu da bizim için çok güçlenmek demek."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Micah, "Değişeceksen, kanındaki türlere yenilerini eklemek daha mantıklı olmaz mı?" diye sordu.

"Mantıklı mı?" diye sordum. "Hiç mantıklı değil."

"Neden olmasın, *ma petite*? Aslanları çağırdın, sana geldiler. Leoparları çağırdın, sana geldiler. Kurtları çağırabiliyorsun. Ben artık onları sana bağlayan şeyin benim gücüm olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Kendime kasıtlı olarak farklı türlerin hastalığını bulaştırmamı mı tavsiye ediyorsun?"

Birbirlerine baktılar. Micah, "Böyle söyleyince, hayır," dedi.

"Sadece bir düşünceydi, *ma petite*, sadece bir düşünce."

"Sürekli daha güçlü olmamızı nasıl sağlayacağımı mı düşünüyorsun?"

İç geçirdi. "Güçlü ve durağan olmalıyız. Diğer başvampirlere Avrupa'daki konsey veya başkaları için bir tehdit olmadığımızı göstermeliyiz."

"Güçlü olabiliriz ama durağan," omzumu silktim. "Onu nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

Micah, "Biz konsey için bir tehdit değiliz," dedi. "Buna inanmayabilirler."

Jean-Claude, "İnanmayabilirler," dedi.

Kapı çalındı. Jean-Claude, "Kim o?" diye sordu.

"Remus."

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Remus?"

"Claudia sizi kontrol etmemi istedi, fiziksel olarak, vardiya değişirken."

Jean-Claude bize baktı. Elini havaya kaldırdı. "Bana gel, *ma petite*, ortalıkta görünmediğinden emin olalım, sonra girmesine izin veririz."

"Ona soralım." Jean-Claude beni omzunun oyuğuna aldı. Micah önüme geçti. Ben kollarımı Micah'nın kaslarına atıp onu göğüslerime doğru çektim. Evet, su beni gizliyordu ama Remus yenilerden biriydi. İçeriye girdiğinde küvette çıplak olduğum için kendimi rahat hissedebilirdim.

Jean-Claude, "Girebilirsin," dedi.

Kapı açıldı, Remus içeriye girdi ama elini kapı kolundan almadı. Sanki Remus da huzurumuzu bozduğu için mutlu değildi. Gözleri gri-yeşildi, güzel gözlerdi, tabii doğrudan gözlerinize baksaydı ama bunu yapmazdı. En azından bana veya Jean-Claude'a veya Micah'ya veya Nathaniel'a yapmamıştı. Neden? Remus'un yüzü geçmişte parçalanmış ve sonra yeniden biraraya getirilmişti. Baktığınız zaman ilk aklınıza gelen şey, "Bunda bir gariplik var," olabilirdi. Bıraktığı genel etki rahatsızlık vericiydi. Sanki seramik bir maskenin parçaları gelişigüzel birbirine yapıştırılmıştı.

Remus'un suratından bir anlam çıkartamadım çünkü bana bakmıyordu. İçimden bana bakmasını söylemek geldi ama benim işim olmayan ve karşımdakine acı verecek bir konuya girmeden bunu yapmam mümkün değildi. Bu yüzden vazgeçtim.

Üzerinde bütün korumaların giydiği siyah giysilerden vardı. Kıyafetlerin altında yaraları varsa da hareket eder-

ken bunları belli etmiyordu. Bedeninin bazı kaslarında çelik yaylar var gibi hareket ediyordu.

"Claudia nöbeti devralan herkesin içeriyi kontrol etmesini istedi, görerek. Onun emirleri."

"Bunun nedenini söyledi mi?" diye sordum. Çünkü bu garip bir durumdu.

Remus bunu duyunca kafasını kaldırdı ve yarım yamalak gülümsemesini gösterdi. Bir an için yüzünde bir kuşku belirdi, sonra bakışlarını kaçırdı. "Beni daha önce neler olduğu konusunda bilgilendirdi. Odada, her daim, sizinle birlikte iki koruma olmasını istiyor."

"Bence buna gerek yok," dedim.

"Ben de aynı şeyi söyledim." Yine bana doğru kaçamak bir bakış attı, yine gri-yeşil gözlerini gördüm. Öfkeli gibiydi, sonra bakışlarını yine önüne indirdi. "Micah yanındayken sorun değil ama sadece Jean-Claude olsaydı..." Omzunu silkti. "İlk kez değişirsen ve kurda dönüştüysen, o zaman seni kontrol edebilir, fakat kontrol edemediği bir hayvana dönüşürsen ve onu yersen ne yapacağız?"

"O, şehrin başvampiri. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyorum."

Remus, "Anlamıyorsun," dedi. Kapı kolunu bırakıp içeriye bir adım attı. Sonunda bana baktı ve gözlerini kaçırmadı. Ben de gözlerinin içine baktığım için, bir süre birbirimize kilitlendik. Bir an için irkildi, yine de bakışlarını kaçırmadı. Yüzünü açıkça görebilmek rahatlatıcıydı.

"Jean-Claude güçlü ama silahsız yakın dövüşte şekildeğiştirenler vampirleri yener. Zihnimizi ele geçiremezlerse dövüşü biz kazanırız."

Bu konuda ne hissettiğini anlamak için Jean-Claude'a baktım. Yüzünde yine aynı tatlı, duygusuz ifade vardı. Remus'a döndü. "Böylece bizi yakından izlemeye mi karar verdiniz?"

"Sizce bu durum beni mutlu ediyor mu?" diye sordu. Gücü sıcak bir rüzgar gibi odaya doldu. Gözlerini kapatıp ona kadar saydı veya onun gibi bir şey yaptı, çünkü sıcaklık azaldı. Daha sakin gözlerle bize baktı. Esas beni ikna etmesi gerektiğini bildiği için bakışlarını bana odakladı. Öfkeli meydan okuma gözlerinin hemen arkasındaydı. "İlk kez değiştiğinde ne kadar tehlikeli olabileceğin hakkında bir fikrin yok. Sıradan bir şekil-değiştiren olmayabilirsin. Bu zaten yeterince kötü, süper über doğaüstü güçleri olan bir şekil-değiştiren olabilirsin. Ölüler üzerinde gücü olan bir şekil-değiştirene dönüşeceksin. Güçlerinden birinin kontrolünü kaybedersen, diğerlerini de kaybedebilirsin. Böyle bir şey gerçekleşirse neler olacağını biliyor musun?"

Adama baktım, korkmuştum ve bu hoşuma gitmemişti. Korkmaya devam edebilir veya sinirlenebilirdim. Bilin bakalım hangisini seçtim? "Yaratık, nekromansiyi engelliyor. Kendimi açlığa tamamen bırakınca diğerleri gidiyor."

"Bundan yüzde yüz emin misin?" diye sordu.

Ağzımı açtım, evet diyecektim, vazgeçtim.

Micah benim yerime cevap verdi, hafifçe koluma vurdu. "Hayır."

Bu doğru değildi ama... "Öyleyse, ne yapacağız?"

"Bu yüzden her daim yanında bir tane şekil-değiştiren olması lazım, acil bir durumda seninle başa çıkabilecek birine."

"Benimle nasıl başa çıkacak?" diye sordum.

"Birine çok kötü zarar vermene engel olacak?"

"Bu güçlüler listesinde kimler var?" diye sordum.

"Ben, Claudia, Fredo, Lisandro, Socrates, Brontes, Bobby Lee, Mickey, Ixion. Farelerin büyük bir kısmı eski asker ve deneyimli. Bazıları öldürmek konusunda birini kontrol altına almaktan daha iyi." Omzunu silkti. "Listenin kontrolü Claudia ve Bobby Lee'de ama yanında sadece Graham ve Clay'in olacağını sanmıyorum. Yanında gerçek dünya deneyimi olan birinin de bulunması lazım."

"Gerçek dünya deneyimi mi?"

"Eski asker, eski polis, profesyonel koruma. Raphael en yeteneklileri yanına alır."

"Narcissus öyle değil mi?" diye sordu.

Remus omzunu silkti. "Şimdi öyle. Chimera kontrolü ele geçirdiğinde neredeyse üç yüz adamını kaybetti. Onları katlettiler. Narcissus'un yanında kaslılar ve atletler olsa da gerçek savaşçılar yoktu. Çakaladamların küçük bir kuvvet tarafından bu kadar kolay bozguna uğratılmasının sebebi gerçek dünya deneyimi olan adamların azlığıydı. Narcissus uzakdoğu sporlarının gerçek savaşçılara karşı işe yaramadığını keşfetti. Savaş olimpik bir yarışma değildir, savaşta amatörlere yer yoktur."

Jean-Claude aynı hoş ve boş ses tonuyla, "Ve sen amatör değilsin," dedi.

Remus, "Hayır, efendim," dedi. "Değilim."

25

Birkaç dakikalığına banyoya gittim ve geri döndüğümde odadaki tek vampir Jean-Claude değildi. Elinore yatağın kenarındaydı. Dantelli yüksek yakalı beyaz bir sabahlığıyla zarif görünmeyi başarmıştı. Üzerindeki pijamadan da daha iyiydi. Bir pelerin gibi uzun, sarı saçları soluk bir dalga gibi omuzlarına düşüyordu. Solgun narin renklerdeki görüntüsüyle bana baktı. Gözleri buz mavisiydi, böylesi bir yüz için mavinin yanlış tonuydu. Yüzü neredeyse kusursuz bir ovaldi, narindi ve gerçek gibi durmuyordu. Sanki biri onu saf beyaz taşlardan oymuş ve içine yaşam üflemişti. Üzerinde çalışmazsa hep böyle soğuk bir güzelliğe sahip olacaktı. Gözleri biraz daha parlak mavi olsa sanırım daha sıcak bir görüntüsü olurdu. Ciddi, dikkatli ve tedbirli gözleri, vücudunun geri kalanını yalanlıyordu. Giysilerinin altında yuvar-

lak, yumuşak, kıvrımlı bir beden vardı. Ağırlık çalışmaya inanmıyordu, bayanlara göre değildi. Her ne kadar benim zevkime göre biraz fazla yumuşak da olsa, bedeni yüzü kadar güzel ve arzu edilirdi. Çocukken hayranı olduğum İskandinav güzelliğine sahipti. Sarışın ve mavi gözlü babamın ailesine uyum sağlayabilmek için hayranlık duyduğum güzelliğe.

Başlangıçta ondan nefret etmeye çalışsam da başarısız olmuştum, neden? Kadınsı görüntüsünün altında zorlu, adil ve çivilerden daha sert bir kadındı. Sadece bunu benden daha iyi gizliyordu. İyi geçiniyorduk. Ayrıca, bütün erkek vampirler benden daha güzel görünürken, neden kadın vampirler de benden daha güzel olmasın, diye düşünüyordum.

"Elinore," dedim. "Ne..." Saatime baktım. "Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?"

Üzerindeki satenlere ve dantellere yakışan ipeksi ses tonuyla, "Ben de Jean-Claude'a bunu soruyordum," dedi.

Jean-Claude yatağın kenarına oturduğu yerden bana baktı. Üzerinde kürklü siyah sabahlığı vardı. İki vampir yan yana bir rüyanın zıt uçları gibi duruyordu. Biri çok soluk, diğeri çok koyuydu.

"Dün akşam yaptıklarımızdan bütün vampirlerimiz bir şeyler kazandı, *ma petite*." Elinore'i işaret etti. "Bu, ne kadar şey kazandıklarının kanıtı."

Yatağın etrafından dolaşıp yanlarına giderken vampirlere baktım. "Vampir olarak ilk kez mi bu kadar erken uyanıyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu soruyu çok ciddiye aldı. Düşüncelere dalınca küçük güzel yüzünü ekşitti. Elinore'nin zarif olmak ve zarafetini bir kamuflaj olarak kullanmak için yüzlerce yılını harcadığını, bu yüzden artık değişemeyeceğini düşünüyordum ama bundan emin değildim. Her halükarda, her zaman beni düşündüren şeyler yapıyordu küçük kız, oyuncak bebek gibi, sevimli. Sevimli olmamaya karar verirse çok ürkütücü olabiliyordu. Kaç tane düşmanın bu yumuşaklığa aldanıp ipeğin altından çıkan hançere kurban gittiğini merak ediyordum. Ben kendi dış görüntümü değiştirmek istesaydim, böyle bir şey işime yarayabilirdi ama ben halimden memnundum.

Sonunda, "İyi hissediyorum," dedi.

"Beslendin mi?" diye sordum.

"Anlayamıyor musun?" diye sordu. Buz mavisi gözlerini üzerime odakladı.

"Bence her zaman biraz ruhani bir görüntün var. Sen olunca kararsız kalıyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Vampir Avcısı'nın beslenip beslenmediğimi anlayamaması benim için bir iltifat," dedi.

Jean-Claude, "Açlık hissediyor musun?" diye sordu.

Bir süre düşünüp yine sevimli yüzünü gösterdi. "Hayır, beslenebilirim ama buna gerek yok."

Jean-Claude'un zafer kazanmış gibi heyecanlandığını hissettim. Zafer ve hemen ardından gelen korku. Sonra kalkanlarını sıkı sıkı kapattı.

"Neden korktun? Neden sevindin? Neden ikisi birden?" diye sordum.

Elinore, "Jean-Claude dün akşam *ardeur*'ü çok iyi besledi, bu bana yetiyor. Etkileyici olan bu," diye açıkladı.

"Evet, bu kısmını anladım ama..." Uygun soruyu bulmaya çalıştım. "Neden ikinizi birden sevindiriyor?"

"Yasadışı görüldüğümüz ülkelerde grup olarak seyahat etmek zorunda kalırsak, sadece birimizin beslenmesi yeterli. Bu, Jean-Claude'un çok sayıda vampiri geride hiçbir iz bırakmadan bir başka bölgeye geçirebileceği anlamına geliyor. İnsan yetkililerden gizlenebileceğimiz kesin."

"Biz bir başkasının bölgesine girmeyeceğiz."

Jean-Claude, "Evet," dedi. "Ama seçeneklerimizin artması iyi bir şey, *ma petite*."

"Sevgilin nerede? Şövalyen?"

"Benimle birlikte uyanmadı," dedi. Sesinde bir parça üzüntü vardı.

"Öyleyse bu gücü kazanan sadece..." Kapı çalındı.

Jean-Claude, "Evet, Remus," dedi.

Remus kapıyı açtı ve içeriye girip arkasından kapattı. "Requiem dışarıda."

Elinore, "Requiem," dedi. "Enteresan."

Jean-Claude, "İçeriye al," dedi.

Remus bir süre bakışlarını Jean-Claude'dan ayırmadı. Sonra önüne bakıp yüzünün yanını göstererek konuştu. "Tamam, ama biri daha bu kadar erken uyanırsa, odaya iki koruma almanız konusunda ısrar edeceğim. Bu yüzden, her ne tartışıyorsanız bir an önce sonuca bağlasanız iyi edersiniz."

"Sence diğer vampirlerimiz de vaktinden önce mi uyanacak?"

"Evet, sanırım öyle."

Jean-Claude, "Kapıya birisi daha gelirse korumalar içeriye girmeyecek ve biz konuşmamıza devam edeceğiz," dedi. "Requiem'i içeriye al, Remus."

Remus kararsız kaldı çünkü bu durumdan hoşlanmamıştı. "Burada efendilerin arasında kaldım. Claudia sizi yalnız bırakmamamı söyledi. Sen burada kalmamamı söylüyorsun. Bir emir komuta zincirine ihtiyacımız var."

"Çok fazla generalin var," dedim.

Doğrudan bana baktı. "Evet."

Jean-Claude, "Özür dilerim, Remus," dedi. "Elinore'nin gelişi bazı şeyleri değiştirdi."

"Tamam, ama Requiem sonuncusu değilse Claudia'yı çağırıp sizi korumamın mümkün olmadığını söyleyeceğim, çünkü buna izin vermiyorsunuz."

"Nasıl istersen, Remus."

Requiem ellerini kullanmadan saçlarını geriye atar gibi başlığını geriye attı. Başlık düşünce yüzünün sağ tarafının koyu mor bir kitleden ibaret olduğunu gördüm. Gözlerinden birisi neredeyse kapanmıştı. Belle Morte'nin Requiem'i orijinal efendisinden satın almasına sebep olan gözlerinin parlak mavisi görünmüyordu. Belle mavi gözlü erkeklerden mükemmel bir koleksiyon yapmak istiyordu. Asher'ınkiler soluk maviydi, Jean-Claude'unkiler koyu mavi, Requiem'inkiler ise mavinin en parlak tonuydu. Requiem'in efendisi teklifi reddetmiş ve Fransa'dan kaçmışlardı.

Uzun ve düz saçları o kadar koyuydu ki siyah pelerininden ayırt edilemiyor, solgun derisini daha da soluk gösteriyor, yüzündeki yaraların mor mürekkep gibi açığa çıkmasına sebep oluyordu.

"Vay canına," dedim. "Onu iyileştirmek için ne kadar kan kullandın?"

Bana baktı, bakışlarından zekice bir yorum yaptığımı anladım. "Çok fazla."

Jean-Claude, "Geri kalanı nasıl?" diye sordu.

Requiem kollarını yana açarak pelerinini iki yana açtı. Pelerin bir perde gibi dramatik bir biçimde iki yana savruldu. Bedeninin üst kısmı karanlıkta beyaz bir alev gibi parıldıyordu. Gözlerim kontrasta alışınca beyazlığın bir kısım sargılardan kaynaklandığını farkettim. Sağ kolu, göğsü ve karnında sargılar vardı.

"Tanrım, bunları gerçekten Meng Die mi yaptı?"

"Evet." Sadece bunu söyledi, daha fazlasını değil. Requiem nadiren tek kelimelik cevaplar verirdi. Bize doğru gelirken pelerini arkasında uçuştu. Demek ki havada süzülüşü göründüğünden daha hızlıydı.

"*Ma petite*, banyo çekmecesinden makası getirebilirsen, yaralarına bakabiliriz."

Ben hemen banyoya gittim. Dün akşam yaralarını farketmiş, sargılarını görmemiştim. Ne kadar yaralandığını bilmiyordum. Banyoda elimde makasla dikilirken tereddüt ettim. Şaşkındım. Meng Die'yi gerçekten benim için mi terketmişti? Benim *pomme de sang*'ım olabilmek için sevgilisinden ayrılmış mıydı? Aynaya baktım ve seks vaadiyle bir erkeği başka bir kadından ayıracak birini görmedim. Elinore belki ama ben... hiç sanmıyordum.

Odaya geri döndüm ve Requiem'i yatağın üzerinde Jean-Claude'un yanında otururken buldum. Jean-Claude, ışığın altında Requiem'in yaralarına bakıyordu.

Requiem ben içeriye girdiğimde bir şey anlatıyordu. "... ve tatlı yüzüme kendisi sahip olamayacaksa, kimsenin sahip olamayacağını söyledi."

Birisi Elinore'nin ayakta daha fazla dikilmemesi, oturması için şöminenin önündeki sandalyelerden birini çekmişti. Elinore, "Bu yüzden yüzünü parçalamak istedi," dedi.

Requiem, "Evet," dedi. Duymaya alışkın olmadığımız tek kelimelik cevaplarından birini daha verdi.

Makası Jean-Claude'a uzattığımda Jean-Claude onu yatağın yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Belki de bantları açabiliriz diye düşündüm, tabii eğer bana yardım edebilirsen, *ma petite*."

Requiem'in yatağın üzerine koyduğu pelerini bir kenara ittim. Yatak çok yüksekti ve kayıp kenarından aşağıya düşmemek için hemen kenarına oturmamaya özen gösterdim. İpek örtüler, ipek sabahlık, kayganlığı arttırıyordu. Requiem'in elini tuttum. Kolunda dirseğine kadar sargılar vardı. "Bu yaraları sana vurarak açmadı," dedim.

"Bir bıçağı vardı," dedi. Yine kısa ve öz konuşmuştu.

Yüzüne baktım ama suratının sağlam kısmı bile bir ipucu vermedi. Jean-Claude gibi tatlı ve ifadesiz bir yüz takınmayı becermişti. Savaştan geri dönmüş bir prensin resmine bakar gibiydim. Ben kolunu tutarken bile, bir müze duvarındaki resim gibi soğuk ve ağırbaşlıydı.

Jean-Claude göğsündeki sargıları açmaya başlamıştı. Ben kolunun üzerine eğildim ve bandı çıkartmaya çalıştım. Bunu yaparken elini tutuyordum. Elinde çapraz kesikler vardı. Elini sargıları kolayca çözebilmek için nazikçe havaya kaldırdım. Sargılar düştü ve ben kendime hakim olamayıp gayriihtiyari bir ses çıkarttım. Elimi eline ve dirseğine koyup nazikçe kaldırdım. Kolunda çok

sayıda derin yara vardı. İki tanesine dikiş atılması gerekiyordu.

Yüzüne baktığımda benimle göz göze geldi. Bir an için gözlerinde öfke gördüm, sonra yine bütün duygular gözlerinden silindi.

"Bu yaraları kendini korumaya çalışırken almışsın. Yüzüne saldırdığı için, kolunla yüzünü korumaya çalışmışsın."

"Pek sayılmaz, *ma petite*." Jean-Claude'un sesi dikkatimi Requiem'in göğsüne odaklamama sebep oldu. Tıslayarak nefes verdim, haklıydı. Soluk ve kaslı göğsünde kolundaki kadar yara yoktu ama açılan yaralar kolundakilerden daha derindi.

Göğsündeki bir yaranın üzerinden geçtim. Derindi, bıçağın bıraktığı izi görebiliyordum. Yüzüne baktım, hissettiklerim yüzüme yansımış olmalıydı.

"Neden bu kadar şaşırdın Anita?"

"Kalbine saplamaya çalışmış. Seni gerçekten öldürmek istiyormuş."

"Dün akşam sana söylemiştim, *ma petite*. Neden bu kadar şaşırıyorsun?"

"Bana Requiem'i öldürmeye çalıştığını söylediğini biliyorum ama..." Kaburgalarının arasındaki diğer yaranın üzerinden geçtim. Bıçağın saplandığı yerler dikkatlice seçilmişti. Yüzünü parçalamaya çalışmıştı ve kollarındaki yaralar sadece zarar vermek istediğini gösteriyordu. Karnındaki ve göğsündekilerin tek bir amacı vardı, öldürmek. "Bıçağı nereye saplayacağını biliyormuş." Meng Die'ye karşı saygım ve korkum arttı. "Bunu insanların gözü önünde mi yaptı?"

Requiem, "Hepsinin önünde değil," dedi. "Ama çoğu oradaydı, evet."

Jean-Claude'a baktım. "Kimse polis çağırmadı mı?"

Bakışlarını kaçırdı, utanmamıştı. "Ne yaptın?" diye sordum.

"Kitleleri hipnotize etmek yasadışı değil, *ma petite*, sadece bireysel olanı yasak."

"İnsanları büyüledin, öyle mi?" diye sordum.

"Evet, ben ve Asher."

Kalbine en yakın duran yaranın üzerinden geçtim. Aklıma kötü bir şey geldi. "Asher'a da saldırdığını söyledin. Onun yaraları da bu kadar derin mi?"

"Hayır."

"Sanırım Asher'ı öldürürse senin ve Jean-Claude'un onun yaşamasına izin vermeyeceğinizi biliyordu. Sizin için benim değerimin daha az olduğunu düşünmüş olmalı." Yine sesi boştu. Sözlerini duyunca yeniden yüzüne baktım.

"Bu seni üzmüş."

Bakışlarını kaçırdı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ben bunu söylerken kelimelere hiçbir anlam yüklemedim."

"Şimdiye kadar birçok vampirin duygusuz ses tonunu duydum. Boşluğun bile farklı tatları olduğunu biliyorum."

"Halka açık bir yerde ona söyleyerek hata yaptım. Üzerime geldi, doğruyu söylememi istedi." Sonra bana baktı, gözlerine bakmakta zorlandım, fakat sebebi vampir güçleri değildi. Yaralarının çok acı verdiğini düşünüyor, hepsine ben sebep oldum sanıyordum."

"Onunla ilişkin var diye seni reddettiğimi düşünerek ondan ayrılmak istediğini mi söyledin?"

"Farklı kelimeler kullandım ama evet."

İç geçirip başımı iki yana salladım. "Ah, Requiem. Bu kadar öfkeleneceği aklıma gelmezdi." Yaralarından bazılarını işaret ettim. "Gururu sakin kalmasına engel olmuş."

"Gurur," diyerek başıyla onayladı ve o anda canı yanmış gibi birden durdu. "O çok gururluydu ve sanırım bende hiç gurur yoktu." Bana baktı, gözlerine duygular doldu. çok yoğun duygular biraraya toplanınca yüzüne bakamadım.

"Yapma," diye fısıldadım.

Yere indi, dizlerinin üzerindeydi. İstemdışı küçük bir ses çıkarttı. Canı yanmıştı muhtemelen. Elimi tuttu, buna izin verdim, çünkü elimi çekmek zalimce olurdu. "Yatağında olmak için ne yapmam lazım Anita? Söyle bana, yaparım."

Yüzüne baktım, ne kadar acı çektiğini farkettim ama bu acının sebebi yaraları değildi. Jean-Claude'a döndüm. "*Ardeur*, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi.

Önümde diz çöken vampire döndüm. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Beni çirkin mi buluyorsun?"

"Hayır," dedim. Yarasız yanağını okşadım. "Çok yakışıklısın ve sen de farkındasın."

Başını iki yana sallamaya başladı ve yine canı yanmış gibi sallamaktan vazgeçti. "Yeterince yakışıklı olsaydım, beni yatağına alır, bu yabancılardan medet ummazdın." Başını önüne eğip iki eliyle elimi kavradı. Sonunda yüzünü kaldırdı, ağlıyordu. "Lütfen Anita, lütfen, beni bu kadar kolay bir kenara atma. Sana dokunmamdan benim

kadar zevk almadığını biliyorum ama daha iyi olacağım, söz veriyorum. Yeter ki seni tatmin etmem için bana bir şans daha ver. Seninle birlikteyken dikkatli olmaya çalışıyordum, anlayamadım, daha iyisini yapabilirim, emin ol." Yüzümü bacaklarımın arasına gömdü ve ağlamaya başladı.

"Sanırım aradığımız cevabı aldık, *ma petite*."

Requiem'in saçlarını okşarken Jean-Claude'un neden bahsettiğini anlayamadım. Düşünemeyecek durumdaydım. "Neyin cevabı?" diye sordum.

"Daha önce *ardeur*'ün tadına bakmış vampirler üzerinde nasıl bir etkiye sahip olduğunu merak ediyordum. Sanırım, Belle'nin alışkanlık yaptığı gibi, sen de bağımlılık yapıyorsun." Hala bana sarılıp ağlayan Requiem'i işaret etti. "Bir şehrin başvampiri olacak kadar güçlü, *ma petite*, Augustine veya benim kadar değil ama güçlü. Eksiği güç değil, hırs. Yönetmek istemiyor."

Elinore, "Bunun utanılacak bir yanı yok," dedi.

Jean-Claude, "*Non*," dedi. "*Ma petite*'in Requiem üzerindeki etkisinin küçük bir şey olmadığını anlamasını istiyorum."

Elinore arkasına yaslanıp bacaklarını altına aldı çünkü ayakları yere ulaşmıyordu. "Onu böyle büyülediğinin farkında değildim."

"Onu büyülemedim," dedim.

Bana manalı bir bakış attı ve ayaklarımın dibindeki vampiri işaret etti. "İstersen farklı bir kelime seç Anita ama etkisi aynı. İstersen semantik anlamları tartışabiliriz, ancak Requiem sana normal olmayan bir şekilde bağlanmış."

Requiem'in saçlarını okşadım. Çok düz ve kalın telliydi ama sıcak değildi. Dokunduğum yerler soğuktu. "Beslenmesi gerek," dedim. "İyileşmek çok fazla kana ve enerjiye mal olacak."

Elinore, "Bunu kanın iyileştireceğini sanmıyorum," dedi. Beni suçlar gibiydi.

"Benden ne istiyorsun, Elinore? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu aşığın yap," dedi.

"Hayatımdaki dört erkek sadece benimle seks yapıyor, iki tanesi daha yatağıma girip çıkıyor. Lanet olsun, Jason da ayda bir benimle birlikte oluyor."

Elinore, "Evet," dedi. "Bir kişi çok büyük bir fark yaratmaz."

"Sadece seks olsaydı, belki ama sadece seks değil ki. Duygusal yönü de var işin. Beş erkek artı ekstralara yetebileceğimi sanmıyorum ben. İstersen bana deli de ama Requiem'in azla yetinecek biri olduğunu hiç sanmıyorum." Saçlarını okşarken titrediğini hissettim. "Hayır, yoğun ilgiye ihtiyacı olanlar kategorisinde. Yoğun ilgiye muhtaç bir başka erkeğe yetecek kadar duygum kaldığını sanmıyorum, anladın mı? Muhteşem bir aşık olacağına şüphem yok ama onun diğer ihtiyaçlarını karşılayamam."

"Hangi diğer ihtiyaçlar?" diye sordu.

"Sohbet etmek, duygular, paylaşım, aşk."

Elinore sandalyesinde kıpırdanıp başını hafifçe yana çevirdi. Uzun saçları mısır püskülünden bir rüya gibi omuzlarına döküldü. "Ona aşık olamayacağını düşünerek onu reddettin, öyle mi?"

Bir süre düşündüm, sonra omzumu silkip başımla onayladım. "Evet, onun gibi bir şey."

Elinore, Jean-Claude'a baktı. "Aşık olamayacağını düşündüğü için onu reddetmiş."

Jean-Claude omzunu silkti. "Anita daha çok genç."

"Hey, benim hakkımda ben burada değilmişim gibi konuşmayın," dedim.

Requiem'in ağlaması azaldı. Şimdi sadece başı kucağımda, dizlerimin üzerimdeydi. Saçlarını okşamaya devam ettim. Bir köpeği veya hasta bir çocuğu sakinleştirir gibi adamı sakinleştirmeye çalıştım.

"Hepimiz, senin Jean-Claude'un sevgilisi olduğunu biliyoruz Anita. Asher'la birlikte bir üçlü olduğunuzu da biliyoruz. Gücümüz ve güvenliğimiz için Jean-Claude ve Richard'la güç üçlemenizin devam etmesi gerektiğinin de farkındayız. Bunun devam etmesi seksi de içeriyor, çünkü o Belle Morte'nin soyundan geliyor. Açıkçası, ben senin leoparlarla yakınlaşmana izin verdiği için aptal ve zayıf olduğunu düşünüyordum, fakat yanılmışım. Bu yakınlıktan kendi güç üçlemeni kurdun. Bu da Jean-Claude'un gücüne güç kattı. Damian ve Nathaniel'la bağın muhteşem bir şey. Micah'yla bağın bizi hala şaşırtıyor ama artık güçlerinin Belle'ninkiler gibi olduğunu biliyorum. Belle de erkek koleksiyonu yapardı."

"Ben Belle Morte gibi değilim," dedim.

"Gücün onunki gibi," dedi. Requiem'i işaret etti. "Kanını kucağında."

"Ben koleksiyon yapmak istemiyorum," dedim. Kucağımdaki adama baktım. "Böyle... büyülenmelerini istemiyorum. Bağlanmanın bu seviyesi bana doğru bir şey gibi gelmiyor."

Elinore, "Neden yanlış bir şey olsun?" diye sordu.

"Çünkü bu konuda seçme şansı olduğunu sanmıyorum. Ben Requiem'i koleksiyonuma katmak istemedim."

İsmini dile getirerek ona seslenmişim gibi Requiem kafasını kaldırdı. Yüzündeki kırmızı çizgilerde gözyaşları kurumuştu. Kırmızılık yaraların daha iyi görünmesini sağlamıyordu.

Yüzünün yaralanmamış kısmına dokundum ve yanağını elimin üzerine koydum. Sanki bu dokunuş harika bir şeydi. "Bunu nasıl düzeltebilirim?" diye sordum.

Elinore, "Onu nasıl serbest bırakacağını mı soruyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Bunu yapamazsın."

Elinore'ye baktım. "Yapamazsın da ne demek?"

"Bunun ilacı yok Anita. Sadece senden uzaklara gidebilir. Hala seni arzular ama bu arzusunun peşine düşemez."

"Alkolik gibi," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet."

Jean-Claude, "Bir ilacı var," dedi.

Jean-Claude'a baktım. "Nedir?"

"Aşk," dedi. "Gerçek aşk."

İki kadın birden Jean-Claude'a baktık. Elinore, "Gerçek aşk," dedi.

Jean-Claude başıyla onayladı. "Julianna'ya aşkımız bizi Belle Morte'ye bağımlı kalmaktan kurtardı. Ligeia ona dokunmadan önce Belle Morte, Requiem'i yatağına almıştı ama onu uzaklarda bir göreve gönderdi. Asil çiftin ikisinin de baştan çıkarılması gerektiği için Ligeia'yı yanına verdi."

"Requiem'in efendisinin Belle'den kurtulmak için Fransa'dan kaçtığını sanıyordum."

"Efendisi bir kazaya kurban gitti ve Belle kendi soyundan gelen bütün vampirleri geri aldı."

"Söyleyiş tarzından kaza olmadığı anlaşılıyor," dedim.

Requiem, "Bir kazaydı," dedi. Kucağımdan kafasını kaldırdı. "İçinde olduğumuz araba bir fırtınada devrildi. Bir uçurumun kenarındaydık ve düşerken bir tahta parçası kalbine saplanmış. Çok sıradan bir ölümdü." Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. "Tahtayı çıkarttık ama hayata geri dönmedi. Sonra arabayı yapanın Wellsley olduğunu öğrendik," dedi.

"Wellsley kim?" diye sordu.

Elinore cevap verdi. "Londra'da uzun yıllar boyunca at arabaları yaptı. Dindar bir adamdı ve yaptığı araçların şeytani amaçlar için kullanılması fikrinden nefret ettiği için arabalarını kutsatırdı. Yerel rahiplerden yeni yaptığı arabaları kutsamalarını isterdi. Yakın zamanda kutsanmışsa arabalar biz yakınına girince parıldardı."

"Kutsanma zamanla yok olur mu?" diye sordum.

"Arabanın içinde yeterince şeytanlık..." parmağıyla havaya bir soru işareti çizdi, "...yapılırsa."

"Uzun zamandır kullanılmayan veya üzerine kara büyü yapılmış bir mezarlık gibi," dedim. "Toprağın yeniden kutsanması gerekir."

"Bu analoji uygun," dedi.

Requiem'e baktım. "Efendin ölünce, Belle seni yanına mı çağırdı?"

"Evet," dedi. "Jean-Claude beni buraya almasaydı, yeniden bana sahip olabilirdi."

"Ondan ikinci sefer nasıl kurtuldun?"

"Jean-Claude haklı. Ligeia ve ben, Belle'nin kontrol etmek istediği bir çiftin yanına gönderildik. Onun istediklerini yaptık ama Ligeia ve ben birbirimize aşık olduk. Belle'nin yanına döndüğümüzde artık ondan eskisi kadar etkilenmiyorduk."

Jean-Claude, "Aşk," dedi. "Tek ilacı."

"Sen ve Asher bana böyle bağlanmadınız."

Elinore, "Jean-Claude senin efendin ve onda da *ardeur* var," dedi. "Asher'a gelince," Jean-Claude'a baktı, "sanırım onu aşk koruyor."

Ben de Jean-Claude'a baktım ama benimle göz göze gelmedi. Şimdiye kadar, ben ortalıkta yokken Asher'la tavşanlar gibi sevişmediklerini düşünüyordum, fakat hiç sormamıştım. Sorma, söyleme, benim için uygun bir çözümdü. Önceki akşam Auggie'yle nasıl birlikte olduğunu görünce içimden sormak gelmiş ya da şüphelerim körüklenmişti. Benim için her şey fazla karmaşıktı.

Bu düşünceleri elimi havada sallayarak zihnimden uzaklaştırdım. "Requiem'in yakın zamanda birine aşık olacağı varsayımıyla hareket edemem."

"*Non, ma petite.*"

"Öyleyse ne yapacağım?"

Elinore, "Onu aşığın olarak yanına alacaksın," dedi.

"Senin için söylemesi kolay. Kimse seni şövalyen dışında birlikte olmaya zorlamıyor."

"Jean-Claude'un yanına gelmeyi kabul etme sebeplerimden biri de arzuladığım erkekle birlikte olmama izin vermesiydi. Beni başkalarıyla birlikte olmaya zorlamadı. Bunun için ona minnettarım." Soğuk bakışlarını üzerime

odakladı. "Ben *ardeur*'ü taşımıyorum. Ben bağımlılık yaratmam."

"*Ma petite*, bu sorumluluğu kabullenmen lazım."

Jean-Claude'a baktım. "Sorumluluk mu?"

"Onu da kendine bağlamışsın. Belle Morte gibi acımasız olup onu reddedecek, arzularının esiri olmasına izin mi vereceksin?" Ürperdi. "Ben de ona bağımlıydım ve ufak tefek şeyler yüzünden yanından uzaklaştırıldım. Bedenim onu arzuladığı için ağrırdı ve kaç kişiyle birlikte olursam olayım tatmin olmazdım." Yanıma gelip elini elimin üzerine koydu. "O benim emir komuta zincirindeki üçüncü adamım. İyi ve onurlu bir adam. Senin daha güçlü yiyeceğe ihtiyacın var, *ma petite*. *Ardeur*'ü yeterince iyi beslersen sakinleşeceğini düşünüyorum ama seveceği bir yiyecek bulamazsan, o senin yerine aramaya devam edecek."

"Requiem'le yatmamı mı istiyorsun?"

"Onunla *ardeur*'ü beslemeni istiyorum, *oui*."

"Beni çok sayıda erkekle paylaşmak konusunda mutlu olmadığını düşünüyordum. Hatta bir keresinde Richard'ı öldüreceğini söylemiştin."

"O zaman gücünün doğasını bilmiyordum. Belki de Belle'nin sevgili koleksiyonu yapmasının da birden fazla sebebi vardır. Belki sadece arzularını tatmin etmek için değildir, daha pratik bir şeydir."

Jean-Claude'a bakarken elinin ağırlığını elimin üzerinde hissettim. Requiem kıpırdaman yerinde duruyordu. "Onun ihtiyaçlarının hepsini karşılayamam Jean-Claude. Haneme bir flört daha ekleyemem. Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Onun ihtiyacı flört değil, *ma petite*. Senin yiyeceğin olmak istiyor. Yiyecek yemek içindir, flört etmek için değildir."

"Evet, Nathaniel için de aynı şeyleri söylemiştin ama öyle çalışmıyor, en azından benim için."

"Ne teklif ediyorsun, *ma petite*? Güçlerinin diğer vampirler üzerindeki etkisini öğrenene kadar ziyaretçiler konusunda çok dikkatli olmalıyız. *Ardeur*'ün başkalarını senin yanına çekmemesi için etrafını güçlü yiyeceklerle donatmalıyız."

"Senin *ardeur*'ün neden insanları kendine çekmiyor?"

Elinore, "Sen onun insan hizmetkarısın," dedi. "Onun işini kolaylaştırıyorsun."

"Bu ne demek?" diye sordum.

"Sen olmasaydın, bu işi Jean-Claude'un *ardeur*'ü yapacaktı ve öyle bir durumda bölgemizi yönetmemiz çok zor olurdu. İnsanları senin kendine çekmen onun dikkatini daha az dağıtıyor."

Jean-Claude'a baktım. "Bunu kasıtlı olarak mı yapıyorsun?"

"Yemin ederim, hayır."

Elinore, "Gücün doğasında var Anita," dedi. "İnsan hizmetkarlar, çağıracak hayvanlar, *pomme de sang*'lar, hepsi efendinin gücünü ve kontrolünü arttırması için araçlar. Güç gidecek ve beslenecek bir yer bulur, başvampir de bu sayede bölgesini daha iyi yönetir."

"Güçten canlı bir varlıkmış gibi bahsediyorsun, kendi kendine düşünebiliyormuş gibi."

Omzunu silkti. "Belki de öyledir. Gücün başka başvampirlerde de buna benzer bir biçimde çalıştığına şahit ol-

dum. *Ardeur*'den bahsetmiyorum, başka güçlerden bahsediyorum."

İç geçirdim. "Harika, öyleyse Jean-Claude'un dikkati dağılmasın diye, bütün ilgiyi üzerine çeken kapak kızı benim, öyle mi?"

"Evet," dedi.

"Bir saniye, Belle'nin *ardeur*'ü çok güçlü, bizimkinden de güçlü."

Elinore, "Ama onun insan hizmetkarı veya çağıracak hayvanı yok," dedi.

Jean-Claude'a baktım. "Bütün başvampirlerin yardıma ihtiyacı olduğunu sanıyordum."

Jean-Claude, "Belle gücünü paylaşmaz," dedi. "Kimseyle."

"Siz insan hizmetkarlar ve çağırdığınız hayvanlardan çok fazla güç kazanıyorsunuz."

"Çağırabileceği hayvanlarla yakın ilişkileri var ama aralarında bir seçim yapmadı. Hiçbiri onun için özel değil."

"Benim çağıracağım hayvan konusunda seçim şansım olmadı. Senin Richard'ı seçtiğini biliyorum ama Nathaniel'ı ben seçmedim."

Jean-Claude, "Veya Haven'ı," dedi.

"Haven benim çağırdığım hayvan değil," dedim.

Jean-Claude, "Korkarım çok yakında bir aslanın olacak," dedi. "Joseph aslanlarından bazılarını getirecek. Böylece sadece misafirlerimiz arasından seçim yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Ne seçimi?" diye sordum. Sesim de hissettiğim kadar şüpheciydi.

"Gerektiğinde yaratıklarını çağırıp değişimi durdurabilirsin."

Kulağa mantıklı geliyordu. O kadar çok metafizik sorunum vardı ki bazılarını unutuyordum. Sorunları teker teker ele almak gerekti. Kucağımda zaten bir adam vardı.

"Her neyse. Seninle ne yapacağım, Requiem?"

Jean-Claude ve ben ellerimizi çektiğimizde Requiem kafasını kaldırıp bana baktı. "Beni bir numaralı *pomme de sang*'ın yap."

"*Pomme de sang*'ın beni gece ve gündüz besleyecek biri olması gerekmez mi?"

Sesinde panik vardı. "Lütfen Anita, beni bir kenara atma."

Jean-Claude'a baktım. "Biraz yardım eder misin?"

"Onunla *ardeur*'ü beslemeyeceksen onu başka bir bölgeye göndermemiz gerekecek. Başka birinin üçüncü adamı, hatta belki de ikinci adamı olacak kadar güçlü."

"Bu da gücümüzü azaltacak çünkü Elinore sadece kendi bölgesini bulana kadar bizimle kalacak," dedim.

Her şey ve hiçbir şey anlamına gelen bir omuz silkmeyle karşılık verdi.

"Sevdiğim adamın," erkek arkadaş diyecektim ama bu daha çok liselilere uygun bir tavırdı, "beni başka bir erkekle birlikte olmam için cesaretlendirdiğine inanamıyorum."

Bana bakıp gülümsedi. "Artık Belle'nin *ardeur*'ünün tadına bakmış herkesin senin güçlerine maruz kalabileceğini biliyoruz. Onun soyundan gelen herhangi birini *pomme de sang* olarak almak çok riskli olur. Ben sadece *ardeur*'ü Requiem'le beslemeni kabul ettim, *ma petite*, hepsi bu. Ka-

bul ettim, çünkü partiye kadar cevabını öğrenmemiz gereken iki soru daha var."

"Hangi iki soru?"

"Bütün leoparlar, kurtlar ve aslanları kendine çekip, çekimlerine girecek misin? *Ardeur*'ün etkileri Belle'nin soyundan olmayanlar üzerinde de görülüyor mu?"

Jean-Claude'a bakıp yüzünden bir anlam çıkartmaya çalıştım. "Kendini çok sıkı kapattın. Bu konuda ne hissettiğini anlayamıyorum. Kalkanlarının ardını görmem lazım."

Başını olumsuzca iki yana salladı. "Bunun sana yardımı olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bedeli ne olursa olsun, bir yandan, gücümüz arttığı için mutluyum. Diğer yandan ise, konseyin yapabilecekleri beni oldukça korkutuyor. Kendine yeni bir sevgili edinmeni istiyor muyum? Hayır, benim *ardeur*'üm yerine senin *ardeur*'ünün avlanmasını tercih eder miyim, evet. Özür dilerim, *ma petite* ama bunlar gerçekler."

Üzerinde bir süre düşünüp başımla onayladım. "Güçlerini kontrol edemeyen bir insan hizmetkarın olursa diğerleri seni affedebilir. Kötü bir evlilik gibi, senin hatan olmaz ama sen güçlerini kontrol edemiyorsan bunu görmezden gelemezler."

Requiem, "Lütfen Anita," dedi. "Lütfen, *ardeur*'ü benimle besle, lütfen."

"Besleyeceğim."

Yüzündeki ifade inanılmazdı ve tüm yaralarına rağmen çok mutlu görünmeyi başardı. Bakışı beni korkuttu. En

sevdiğim ve en yakınım dışında kimse bana böyle bakmamalıydı.

"Ama hemen şimdi değil," dedim.

Neşesi kısmen silindi. "Neden şimdi değil? Sabah. Uyudun."

Başımla onayladım. "Evet, bu genelde *ardeur*'ü uyandırır." Jean-Claude'a baktım. "Bu iyi bir soru, neden *ardeur* havasında değilim?"

"Ben de iyi beslenmiş durumdayım."

Requiem, "Dün akşam," dedi. "Augustine ve insanlarıyla ziyafet çektin."

Jean-Claude'a döndüm. "Haklı mı? Çok güçlü bir yiyeceğimiz varken daha uzun süre mi güvende kalıyoruz?"

"Belki."

"İnanmamış gibisin."

"*Ardeur* ne olacağı önceden tahmin edilebilen bir güç değildir. Sebebinin bu olup olmadığını anlamak için bu boyutlarda birkaç kez daha beslenmem lazım."

Elinore, "Ya da," dedi. "*Ardeur*'ü doyurmak için ne kadar güçlü bir yiyeceğe ihtiyacın olduğunu anlamaya çalışabilirsin. Her akşam bir başvampir ve insanlarıyla beslenemezsin." Öne doğru eğildi, danteller ve satenler içerisinde sevimli durmuyordu. Bu duruşu sevimlilikten öte bir şeydi. "Belki de kalıcı güçlü bir yiyeceğe daha ihtiyacın var."

"Az sayıda başvampir Anita'nın veya benim kalıcı *pomme de sang*'ım olmayı kabul eder. En azından, kendi bölgelerine hükmedecek kadar güçlülerse."

"Ya bu konuda seçim şansları yoksa?" diye sordu ve Requiem'i işaret etti.

"Requiem'i yanlışlıkla kendime bağladığım gibi başka başvampirleri de kendime bağlamamı mı teklif ediyorsunuz?"

"Bu, birçok sorunumuzu çözer," dedi.

"Bu çok," uygun kelimeyi aradım, "...şeytanca olur."

"Senin daha pragmatik biri olduğunu düşünüyordum Anita."

"Bunu yapmak, her hafta diğer başvampirlerin seninle birlikte olma tekliflerini değerlendirmekten farklı olmaz. Sana seçim şansı verdik, Elinore. Aynı şeyi başkalarının elinden almamızı bizden nasıl istersin?"

"Beni büyüleyemezler Anita. Bana dokunduğu, üzerime çıktığı her akşam, ondan nefret ederim. Requiem sana tapıyor ve aşık olana, gerçekten aşık olana kadar da tapmaya devam edecek. O zamana kadar hayran olduğu birinin yatağına girip harika vakit geçirecek ve seksin her dakikasından keyif alacak. İkisi aynı şey değil Anita. Güven bana."

"Bir tür metafizik tecavüz gibi, en azından öyle çalışıyor. Tacizden zevk alman bunun taciz olmadığı anlamına gelmez."

"Gelmez mi, *ma petite*?"

Başımı iki yana salladım. "Requiem için çok geç, bunu kabul ettim. Onunla *ardeur*'ü beslemeye çalışacağım."

Elimi öptü. "Teşekkürler, sahibem."

"Sahibem değil," dedim. "Anita, sadece Anita."

"Teşekkürler Anita," dedi. Elimi yeniden öptü.

"Kalk yerden, Requiem, lütfen."

Ayağa kalktı. "Yanında oturmak çok hoşuma gider."

İç geçirip başımla onayladım.

Jean-Claude bir yanımdan diğer yanıma geçti ve bacaklarının bana dokunabileceği kadar yakınıma girmişti. Harika, tüyler ürpertici bir deneyimdi.

Bıçakların canını almaya çok yaklaştığı yerlere baktım. "Meng Die konusunda ne yapacağız? Tehlikeli olduğunu ve takım oyununu sevmediğini ispatladı."

Elinore, "Öldürün," dedi.

Jean-Claude'a baktım.

"Ben başka bir çözümü tercih ederim ama evet, öldürmek zorunda kalabiliriz."

"Sen aşırı duygusalsın Jean-Claude, çünkü ondan ölümlü yaşamını çaldığın için kendini suçlu hissediyorsun. Bu, bir lütuf, bir lanet değil."

"Ne hissediyorsam onu hissediyorum, Elinore."

"Dikkat et de duyguların ölümümüze sebep olmasın," dedi. Bana baktı. "Ayrıca Anita'nın Chimera gibi çok sayıda türle bağı olduğunu düşünüyorum."

Jean-Claude, "Haberler çabuk yayılmış," dedi.

"Bu konuda gerçekten bir fikri olabilecek kadar güçlü birine ihtiyacımız vardı."

İtiraz etmek istiyordum ama etmedim. Şimdi grubumuzdaki en güçlü vampirdi. İlk uyanan olması da bunu gösteriyordu.

"Dediğim gibi, Anita gerçekten çok sayıda hayvanı birden kontrol ediyorsa, bu sadece aslanlar, kurtlar ve leoparlarla sınırlı olmayabilir. Bütün şekil-değiştirenler veya büyük bir çoğunluğu olabilir. Bizi ziyarete gelen başvampirlerin büyük bir kısmı yanlarında çağırdıkları hayvanları da getirdi. Bu yüzden Anita onların yakınına girmeden bu teoriyi de test etmemiz lazım. Augustine bu hakareti görmez-

den gelecektir, çünkü ikinizden de çok etkilendi, ayrıca ilk saldırıya geçen oydu. Protokolleri ihlal eden oydu, biz değildik ama Anita başka hayvanları efendilerinin yanından alırsa, diğerleri Augustine kadar merhametli olmayabilir."

Jean-Claude, "Katılıyorum," dedi. "Belle'nin soyundan olmayan başvampirlerin de Anita'nın *ardeur*'üne ne tepki vereceğini öğrenmemiz lazım."

"Bu teorilerini test etmek için başvampirleri ve şekildeğiştirenleri nereden bulacağız?" diye sordum.

Kapı çaldı. "Ben Remus, Jean-Claude."

"İçeriye gir."

Remus içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Doğrudan bize bakıyordu. Kızgın gibiydi ve sanırım bu yüzden dik dik bakıyordu. "Başkaları gelirse ben veya diğer korumalar olmadan içeriye girmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim."

Jean-Claude, "Hatırlıyorum," dedi.

"Herhangi bir vampir daha gelirse demiştim ama bu ikisi yanlarında koruma olmadan kesinlikle içeriye giremez."

"Hangi ikisi?" diye sordum.

Remus, "Wicked ve Truth dışarıda," dedi.

Elinore, "Wicked ve Truth," dedi. "Ne kadar ilgi çekici. Çok güçlüler ve Belle'nin soyundan değiller."

Başımı iki yana salladım. "Truth, ben onu Jean-Claude'a bağlarken *ardeur*'ün tadına baktı ama beni böyle takip etmiyor." Parmağımla Requiem'i işaret ettim.

"Truth'la gerçekten beslendin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"O zaman denemen gerek."

"Hayır," dedim.

"En azından bunu onlara öner," dedi.

"Hayır," dedim. Tek kelimenin içine öfkemi sığdırdım.

"Jean-Claude'a bağlılık yemini ettiler. Bizi terketmeyecekler."

"Hayır," dedim. "Kesinlikle hayır."

Jean-Claude, "Tamam, belki de beslenmek yerine, beslenmeni seyredebilirler," dedi.

"Bu ne demek?"

"Samuel seni beslenirken izledi ama senin çekim gücüne girmedi. En azından çok güçlü bir çekim hissetmedi. Haven o kadar etkilendi ki arkadaşları onu zapt etmek zorunda kaldı, tıpkı Augustine gibi. Belki de, sen beslenirken Wicked ve Truth odada kalırsa, çekim gücünün Belle'nin soyundan olmayanlar üzerindeki etkisini bize söyleyebilir."

Elinore, "Odada Belle'nin soyundan da birisinin olması lazım, güçlü birinin," dedim. Elinore'ye baktım.

Gülümsedi. "Ben aşığım Anita. Benim üzerimde işe yaramaz."

"Başka tür *ardeur*'ler işe yarar," dedim.

"Kısa süreliğine, evet ama aşık olduğum için bu testte işe yaramam."

Kapı yine çalındı. Remus kapıyı açıp birine bir şeyler fısıldadı, sonra yeniden içeriye girdi. Doğrudan bize bakmadı. "London da dışarıda. Belle Morte'nin soyundan değil miydi?"

Elinore, "Evet," dedi. "Öyle."

"Öyleyse, ne yapacağız, ben *ardeur*'ü besleyeceğim ve onlara ne kadar etkilendiklerini mi soracağız?"

Elinore, "Ahlaki değerlerine karşı gelmeden güçlerini test etmenin en uygun yolu," dedi.

"Odada bir grup erkek varken seks yapacağım ve onlar beni izleyecek, öyle mi?"

Jean-Claude olumsuzca başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Sadece *ardeur*'ü besle, *ma petite*. Sen istemediğin sürece seks olmak zorunda değil."

"Aç değilken kasıtlı olarak *ardeur*'ü uyandırmak utanç verici olacak," dedim.

İç geçirdi. "Evet, öyle ama şimdi kontrol etmesi daha kolay, şimdi kontrol bizde. Daha sonra, ziyaretçiler geldiğinde, bizde olmayacak."

Bu şekilde dile getirince mantıklıydı. "Kiminle besleneceğim?" diye sordum.

Requiem'i işaret etti. "Zaten yeterince zarar gördü."

"Harika, şimdi de zararım, öyle mi?" diye sordum.

"Ayrıca seninki gibi güçlü bir kanla beslenirse daha çabuk iyileşir."

Bu da doğruydu. "Tamam ama bizi izleyenlere deneyin amacını açıklayacaksın. Tehlikeyi bilecekler, yoksa yapmam."

"Tabii ki, *ma petite*. Başka türlüsü düşünülemez."

Güzel ve okunması imkansız yüzüne baktım. Yalan söylediğinden yüzde yüz emindim.

26

Herkes testi kabul etti. Kimsenin bir sorunu yoktu. Tamam, belki sadece Remus ve korumalardan bazıları tedirgindi. Sanırım bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini ve odadan insanların parçalarını toplamak zorunda kalacaklarını düşündükleri içindi. Remus ile aynı fikirdeydim.

Bir yandan, bir gün bunun gibi grup organizasyonlarının beni rahatsız etmeyeceğini ümit ediyordum. Bir yandan da böyle bir şeyin olmamasını istiyordum. Karşı görüşteki yanım, hiç tereddüt etmeden birini öldürdüğüm zaman da çoğunlukla yas tutan tarafımdı. Evet, bu tarafım bir grup erkeğin önünde metafizik seks yapmanın, sebebi ne olursa olsun, lanetlenmeye bir adım daha yaklaşmak anlamına geldiğini düşünüyordu. Bunun alternatifi *ardeur*'ün metafizik bir bomba gibi partide patlama-

sıysa, kötünün iyisiyle idare edebilirdik. Yine de, bir kez olsun kötüler arasında seçim yapmak zorunda kalmamak çok iyi olurdu. Sadece bir kez, iyilerin arasından bir şey seçemez miydim?

Requiem temiz çarşafların üzerine uzandı. Saçları karanlık bir hale gibi vücudunun üst kısmını çevreliyordu. Günlük işi, daha doğrusu gece işi, Suçlu Zevkler'de striptiz yapmaktı. Bedeni bunu gösteriyordu ama ben sadece yaralarını görüyordum. Meng Die adamı öldürmeye çok ama çok yaklaşmıştı. Parmaklarımı yaralarının üzerinde gezdirdim. Titreyerek nefes verdi. Canı mı yandı yoksa kendini iyi mi hissediyordu, bilemedim.

Normalde, Requiem'i okuyabilirdim fakat bugün yüzünde bana yardımcı olacak bir şey yoktu. Hayatı boyunca gördüğü en muhteşem şeymişim gibi bana baktı. Bu, aşkın bir adım altı ya da bir adım üstüydü. Tapmak buna en uygun kelimeydi. Yüzündeki ifadeyi görmek bana acı verdi. Bu bakışta Requiem'den geriye bir şey kalmamıştı.

Requiem kasvetli sohbetleriyle bilinirdi. İsmini kazanmasının sebebi şairane konuşması değil ağzından çıkan kelimelerin her zaman bunaltıcı olmasıydı. Şimdi ise kişiliğinden geriye bir şey kalmamıştı, sadece ihtiyacı vardı.

"Tamam, bana yardım et," dedim.

Jean-Claude gelip yatağın yanında dikildi. "Sorun nedir, *ma petite*?"

"Lütfen bana normale döneceğini söyle," dedim.

"Normal mi?"

"Onu bulsana," dedim.

Jean-Claude sabahlığının kolu koluma değecek kadar yakınıma girdi. Benimle birlikte Requiem'e baktı.

Requiem bakışlarını Jean-Claude'a çevirdi ama sonra onun bir anlamı yokmuş gibi yeniden bana odaklandı. Kim olduğunu anlamıştı, çünkü konuşmaya başladı. "Beni *ardeur*'ü başkalarıyla paylaşmaya zorlayacak mısın Anita? Güneşin sıcağı ile ayın soğuk öpücüğü arasına gerilen cennet gibi mi olacağım? Augustine'e yaptığınızı bana da mı yapacaksınız?"

"En azından uzun cümleler kurmaya ve şiirsel konuşmaya başladı," dedim. "Bu da bir başlangıçtır."

Elinore, "Az önce kendini sana ve Anita'ya mı teklif etti?" diye sordu. Hala sandalyesindeydi.

Jean-Claude, "Sanırım," dedi.

London odanın köşesinden, "Requiem erkekleri sevmez," dedi. Bulduğu en karanlık en gölgeli yere geçmişti, her zamanki gibi. 'Kara Şövalye' unvanını siyah kısa saçları veya her zaman siyah giydiği için almamıştı.

"En çok karşı çıktığı şeylerden biridir," dedi.

Elinore, "Evet," dedi. "Bu konuda çok kararlıdır, erkeklerle birlikte olmaz."

Jean-Claude, "Belle kendisini reddettiği için onu erkeklerle birlikte olmaya zorladı," dedi. Yüzünde ciddi ve kayıp bir bakışla Requiem'e baktı.

"O zaman bu şekilde kendisini bize teklif etmemesi gerekir," dedim.

Jean-Claude, "Evet," dedi. "Etmemesi gerekir." Bana baktı, bir an için hisleri yüzüne de yansıdı. Sanki kalbime bir bıçak saplandı.

Pişmanlık, Requiem'i güvende olması için yanına almanın pişmanlığıydı, çünkü Requiem'i Belle'den daha da kötü büyülemiştik.

Bir el sabahlığımın arkasına dokunmadan hemen önce yatağın kıpırdadığını hissettim. Arkama döndüm ama kim olduğunu biliyordum. Requiem doğrulmuştu, karnındaki ve göğsündeki bütün yaralara rağmen, bana dokunmak için doğrulmuştu. Yüzünde tanıdık bir şeyler aradım. "Requiem, orada mısın?" diye sordum.

Yüzüme dokundu. "Buradayım," dedi. Kelimeler ağzından öyle duygu yüklü çıkmıştı ki kelimelere yüklenen anlam olması gerekenden çok daha fazlaydı.

Elini yüzümden çekip elimde tuttum. Belki bu şekilde bana dokunmaktan vazgeçerdi. Jean-Claude'a baktım. "Korkunç bir şey. Bunu nasıl düzeltiriz? Gerçek aşkı bulmasından daha hızlı bir yol yok mu?"

Requiem, elini tutmam yeterli değilmiş gibi başparmağıyla elimin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Elinore, "Sanki Requiem'i büyülemiş," dedi. "Sanki Anita vampir, Requiem de onun kölesi olmuş bir insan gibi."

"Tamam, bir vampir hilesi olduğunu düşünürsek bunu nasıl tersine çeviririz?"

Elinore, "Bir vampirin efendisi bazen bu tarz şeyleri bozabilir," dedi.

Jean-Claude'a baktım. "Ona yardım et."

London ışığın kenarına adım attı. "Bu, Anita'nın *ardeur*'ü değil, Jean-Claude'unki Anita'yla vücut buluyor. Kendi *ardeur*'ünü onaramaz, değil mi?"

Elinore, "Bilmiyorum," dedi. Odadakilere göz gezdirdi ve en uzaktaki duvarın dibinde duranlara döndü. "Wicked, Truth, tartışma boyunca çok sessiz kaldınız. Herhangi bir tavsiyeniz var mı?"

İki kardeş yatağa doğru birkaç adım attı. İlk bakışta birbirlerine benzemiyorlardı. İkisi de uzun boylu ve geniş omuzluydu ama bunların dışında birbirlerine zıttılar. Wicked'ın saçları ipeksi ve çok sarıydı. Yüzünü çevrelemesi için uzundu ve bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran kalkık elmacık kemiklerini çenesindeki gamze tamamlıyordu. Arzu edilir bir görüntüsü var mıydı yok muydu, şimdiye kadar karar verememiştim. Gözleri berrak kararlı bir maviydi, Jean-Claude'un ve Requiem'in gözlerini görmesem etkileyici olduklarını söyleyebilirdim. Üzerinde taba ve krem karışımı modern kesim bir takım vardı. Bu haliyle hayallerinizin üniversite profesörüyle profesyonel jigolo arası bir görünüme sahipti.

Truth'un giysileriyle uyuduğu belliydi. Kıyafeti deri parçalarından oluşuyordu ama kulüpte giyebileceği türden görkemli bir şey değildi. Hayır, kullanıldığı için aşınmış, yumuşamış derilerdi. Bodarının içine soktuğu pantolonu o kadar kötü duruyordu ki Jean-Claude yenisini vermeyi teklif etmiş ama Truth eskisinden vazgeçmemişti. On üçüncü ve on beşinci yüzyıllar arasında herhangi bir zaman diliminden çıkmış olabilirdi. Düz kahverengi saçları omuzlarına kadar düşüyordu fakat taranmaya ihtiyacı varmış gibi karışmıştı. Sakalı yoktu, sadece kılları hafif uzamıştı ve sanki birkaç gündür tıraş olmamıştı. Bu pejmürde görünüşün ardında aynı kemik yapısı, aynı çukur çene, aynı mavi gözlere sahipti. Wicked'ın gözlerinde her zaman alaycı bir neşe vardı ama Truth'un gözleri, kendisini hayalkırıklığına uğratmamızı bekliyormuş gibi yorgun ve temkinliydi.

Truth, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu. Tartışmaya hazırmış gibi savunmaya geçmişti.

Elinore sandalyesinden kalktı ve Jean-Claude'un diğer tarafına geçti. London'ın yakınında değil, kardeşleri daha rahat görebileceği bir yerdeydi. "Siz diğer başvampirlerden çok daha uzun süre efendisiz kaldınız. Mutlaka, bu süre içerisinde sizin gibi büyük savaşçıları kendisine çekmeye çalışan güçlü başvampirler olmuştur. Hiç Requiem gibi büyülendiğiniz oldu mu?"

Wicked bir kahkaha attı. "İltifat etmeyi bırak, Elinore. Ona yardım edebilsek ederiz. Tabii Anita bizden ne istediğini açıkça söylerse." Gülen gözlerini bana çevirdi. Truth'un ciddi bakışları da ağabeyininkileri takip etti.

İkiliye baktım. Wicked'ın tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi bir hali vardı ama aslında hiçbir şey belli etmeyen haliydi. Truth daha sakin, daha ifadesizdi. Kendisini hayalkırıklığına uğratacağımı düşünüyordu muhtemelen. Beklentilerini yerine getiremeyeceğim yüz ifadesinden belliydi.

Elinore, "İhtiyacınız olan şey Jean-Claude'un emri değil mi?" diye sordu.

Truth başını iki yana salladı. Wicked, "Hayır," dedi.

Jean-Claude, "Hayır," dedi.

Wicked, "Hayır," diye tekrarladı. Yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı.

Elinore, "Sizin efendiniz kim?" diye sordu.

"Onlar." Truth, beni ve Jean-Claude'u işaret etti.

Elinore, "O zaman neden Jean-Claude'un emri yeterli değil?" diye sordu.

Truth, "Requiem'i büyüleyen Jean-Claude değil Anita," diye cevap verdi.

"London'un dediği gibi, bunun Anita'nın içine akan Jean-Claude'un *ardeur*'ü olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

İkisi birden olumsuzca başlarını iki yana salladı. Zamanlamaları öyle kusursuzdu ki birden birbirlerine ne kadar çok benzediklerini düşündüm.

Konuşan Wicked oldu. "Anita'nın iradesine, niyetine ihtiyaç duyuyoruz." Bana baktı. "Sen ne istiyorsun Anita?"

"Bu durumdan kurtulmasını istiyorum."

Wicked, "Kan bağını bozup onu Belle Morte'ye mi göndereceksiniz?" diye sordu.

Requiem elimi sıktı. "Lütfen, sahibe, bunu yapma."

Omzuna hafifçe vurdum. "Hayır, Requiem, Belle'ye geri dönmeyeceksin. Buna asla izin vermeyiz." Hemen sakinleşti, sakinleşmemesi gerekirdi. Böylesi bir paniğin birden yok olması normal değildi. Bu da, durumun vehametinin bir başka işaretiydi.

Truth, "Sözlerine dikkat et," dedi. "Çünkü tehlikeli sularda yüzüyorsun."

Konuşmadan önce bir süre düşündüm. "Ben seçim şansı olmasını istiyorum. Özgür iradesinin tamamının alındığını görmek istemiyorum."

Wicked, "Neden?" diye sordu. "Onu böyle büyülemek senin için neden bu kadar kötü?"

Yanımda oturan Requiem'e baktım. Kusursuz bir hayranlıkla beni izliyordu. Midem kasıldı. Birinin bir başkasına böyle bağlanması iyi bir şey değildi. Kazayla böyle bir şey yaptığım için midem bulanmaya başladı.

"Requiem'i seviyorum. İyi biridir, özellikle de bir vampir için. Böyle, bir köle gibi olması hoşuma gitmiyor, böylesi çok ürkütücü."

Wicked, "Ölmesi daha mı iyi olur?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Çabucak tekrarladım. "Hayır."

Truth, "O zaman bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

Requiem, "Seni memnun etmiyor muyum gerçekten?" diye sordu.

Sağlam omzunu tuttum. "Orada bir yerde olduğunu biliyorum, Requiem. Bize geri dön. Sesimi duy, Requiem, sesimi duy ve bundan kurtul."

"Kurtulmak istemiyorum," dedi.

Geri çekildim ama bana tutunmaya çalıştı. Ellerini zorla da olsa bedenimden çekip aldım. Acı çekiyor gibiydi.

"Lütfen Anita, hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım? Senin için her şeyi yaparım. Ne istiyorsan söyle ama yeter ki *ardeur*'ü benimle besle."

"Ne istersem," dedim.

"Ne istersen, söylemen yeterli, yaparım."

"Bu durumdan kurtulmanı istiyorum," dedim.

"Anlamıyorum," dedi. Sözleri kadar şaşkındı.

"İstediğim bu, Requiem. Bana sana her ne yaptıysam etkisinden kurtulmanı istiyorum." O anda söylediğimin doğru olduğunu ve bunu istediğimi biliyordum. "Sen bir başvampirsin, biraz daha hırslı olsan herhangi bir şehri yönetebilirsin. Bununla savaşabilirsin." Söylediklerimi anlayıp anlamadığını görmek için yüzüne baktım. "Kendine gel, yoksa *ardeur*'ü seninle beslenem."

"Anita, ben... ben..."

"Ne istersem yapacağını söylemiyorum. Benim istediğim bu ve yerine getirmek zorundasın."

Wicked, "Belki de yapamayacağı bir şey istiyorsundur," dedi.

"Onun *ardeur*'ünü hissetmiştim. Ya da siz Belle'nin soyundan gelen ama gerçekten *ardeur* olmayan güçlere ne isim veriyorsanız, onu hissetmiştim. Requiem çok güçlü." Yüzüne baktım ve bunu yapabileceğine inandığımı bilmesini istedim. "Requiem'i şimdiki gözleriyle bana bakarken görmek istemiyorum, böyle büyülenmiş bir aptal gibi değil. Benim tanıdığım güçlü erkek ol. Savaş ve bundan kurtul, oturup konuşalım. Sonra sen izin vermediğin sürece sana bir daha asla dokunmam." Çok üzgün, çok yaralı bir hali vardı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bir defasında bana gücünün güç tecavüzü olduğunu söylemiştin, çünkü sadece bedeni değil zihni de etkiliyordu. Bunu söylediğini hatırlıyor musun, Requiem?"

Kaşlarını çattı ama sonunda fısıldadı. "Evet."

"Seni böyle alırsam, bu tecavüz olur, bunu yapamam."

Yüzünde duyguların mücadelesini seyrettim. "Anita... bu yumuşak zincirleri nasıl kıracağımı bilmiyorum. Onları kıracak kadar güçlü bir sevgi olana kadar, aşık olana kadar, bırak ipek zincirlere bağlı kalayım. Beni bağla ve tatlı teninde boğulmama izin ver." Son sözcüklerden sonra beni öpmek için hamle yaptı, bense geri çekildim. Yatağın tepesinden inip uzaklaştım. Hayallerindeki gibi çağıltılar atmak ve koparak kaçmak istiyordum. Böyle bir şey yapmak istememiştim. Lanet olsun.

Jean-Claude, "Requiem'i başka biri büyülese ne yapardın, *ma petite*?" diye sordu.

Bir süre düşünüp kaşlarımı çattım. "Büyüyü bozmaya çalışırdım. Nekromansimi kullanır büyüyü kırardım."

"*Exactement*."

"Bunu ben yaptım. Kendi büyümü kıramam, değil mi?"

"Neden olmasın?"

Düşündüm. "Çünkü... tamam."

"Onu büyüleyen senin nekromansin değil, *ma petite*, vampir bağlarıyla benim sayemde edindiğin güç. Onu serbest bırakmak için nekromansini kullan, tıpkı Marmee Noir'dan kurtulmak için kurtla olan bağlarını kullandığın gibi."

Mantıklıydı. "Bilmiyorum."

Kafamın içinde yumuşak sesini duydum. "Willie McCoy'u, Willie'nin bedenini ele geçiren Seyahat Eden'den kurtardın. Onu dışarıya çıkartmak için nekromansini kullanmıştın."

Willie en zayıf vampirlerimizden biriydi. Komedi kulübümüz Gülen Ceset'in yöneticisiydi. Seyahat Eden vampir konseyindendi. Kasabaya kendisi gelmiş ama bir bedenden diğerine atlayarak seyahat etmişti. Kendisini dışarıya atamayacak kadar zayıf herhangi bir vampirin bedenini kullanabiliyordu. Willie'yi ele geçirmiş, bana zarar vermeye zorlamıştı. Ben kendi kanımı ve Willie'yle bağımı kullanarak, Seyahat Eden'in onu gizlediği yeri bulmuştum. Onu bulup kendine getirmiştim.

Bir süre düşündüm, çünkü bu zihinden-zihine işlerde hala çok iyi değildim. "Bir defasında Willie'yi yanlışlıkla gündüz tabutundan kaldırmıştım. Onunla aramda, Requiem'le aramda olmayan bir bağ vardı."

Zihnime fısıldadı. "*Ardeur* sayesinde Requiem'le aranda, Willie'yle olmayan bir bağ var."

"*Ardeur*'le olan bağına bel bağlarsam, onu *ardeur*'den kurtarmak için nekromansimi nasıl kullanacağım? Bu hiç mantıklı değil."

"Belki mantığa biraz aykırı olabilir ama kaybedecek neyin var, *ma petite*?" Yüksek sesle konuşmuştu. "Ona bir bak."

Jean-Claude'a elimden geldiğince yaklaşıp arkama döndüm ve Requiem'e baktım. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi bize bakıyordu. Sanki birkaç santimetre ötesinde soğuk ve serin bir havuz vardı ama camdan bir duvar suya ulaşmasına engel oluyordu. Sonunda bir şeyi farkettim. "Sadece *ardeur*'ü arzulamıyor, kan da istiyor. Yaralandı ve kana ihtiyacı var."

Jean-Claude ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirip beni rahatlatmaya çalıştı. "*Oui* ama *ardeur* diğer açlıkları bastırır."

"Bunun mümkün olmadığını sanıyordum," dedim.

"Belle'de de gördüm. *Ardeur*'le beslediği vampirlerden bazıları kana ihtiyaçları olduğunu unutur, sonra bir gece, tabutlarından bir daha kalkmazlardı."

"Bunu kasıtlı yapıyordur," dedim.

"*Ardeur*'ün tek başına vampirleri ayakta tutmaya yetip yetmeyeceğini merak ediyordu. Bizimle birlikte Avrupa'da seyahat etmek istiyor ama kanla olan bağımız bizi ele veriyordu. *Ardeur* ise geride hiç iz bırakmaz."

Requiem'e baktım. "Fiziksel iz bırakmaz," dedim.

"*Oui*, iz bırakır ama bunlar yetkililerin farkedeceği şeyler değildir. Belle'nin planlarını ele verecek izler değildir."

"Ama işe yaramadı," dedim.

"*Ardeur*'ü başkalarıyla paylaşabiliyordu, böylece onunla beslenebiliyorlardı. Kendisini, tıpkı benim gibi, *ardeur*'le uzun süre tok tutabiliyordu ama *ardeur* kendi güçleri değilse diğerlerinde böyle çalışmıyor."

"Seyahat Eden..." Elini ağzıma koyarak beni susturdu.

Zihnimin içinde sesini duydum. "Sessiz ol, *ma petite.*"

Düşündüm. "Dedin ki, hayır zihnime ilettiğin mesajda, diğer başvampirlerin bizi duyabileceğini ifade ettin yanılmıyorsam."

"Dünyada hala ölü olabilirler ama bu odada bizi duyabilecek olanlar var."

"Onlara güvenmiyor musun?"

"Bir konsey üyesini istediklerini yapmaya zorlayabildiğini herkesin bilmesini istemiyorum."

Güzel noktaya parmak basmıştı. Düşündüm, yavaşça, dikkatlice. "Ben Willie'yle beslendiğimde Seyahat Eden benim kanımı emiyordu."

"O zaman Requiem'i besle."

Bana göre bu iyi bir fikir değildi. "Benimle bir kez beslendi. Ya kan emmek de sorunun bir parçasıysa? Asher benimle beslenen bütün vampirlerin çekim alanıma girdiğine inanıyor."

"Çünkü sen çok tatlısın, *ma petite.*"

"Sadece o değil. Daha fazlası da var."

"Vampirlerimizin bize bağlanmasını istiyoruz, *ma petite.* Bu yüzden kan üzerine yemin ediyorlar ama böyle köle gibi bize bağlanmalarını istemiyoruz."

Kafasının içinde olduğum için bunu içtenlikle söylediğini anladım. Requiem'in bu hali hoşuna gitmiyordu. "Bu, seni de en az beni korkuttuğu kadar korkutuyor, değil mi? Neden? Bu bizim gücümüzü sağlamlaştırmıyor mu?"

"Belki ama ben Requiem'i veya başkalarını topraklarıma esir etmek için çağırmadım. Ben onlara sığınacak bir yer vermek istedim, zincirler değil."

"Auggie benen kendi iyiliğini hiçe sayacak kadar duygusal olduğunu söylemalıydı."

Yüksek sesle, "Belki," dedi. "Duygusallığın her zaman kötü bir şey olmadığını bana sen öğrettin."

İnanılmaz güzellikteki yüzüne baktım ve içimde fiziksel bir güç gibi sevgim kabardı. Bedenimi doldurdu, sonunda başım ağrımaya başladı, boğazım sıkıştı ve gözlerim yandı. Bu çok aptalcaydı. Ona aşıktım. Her şeyine aşıktım ama her şeyden öte beni sevmek onu daha iyi biri yaptığı için ona aşıktım. Duygusallığın her zaman kötü bir şey olmadığını kendisine öğrettiğimi söylediğinde içimden ağlamak gelmişti. Richard bana her fırsatta kana susamış ve soğuk biri olduğumu hatırlatıyordu. Bu doğru olsaydı, Jean-Claude'a duygusallığın anlamını öğretemezdim. Bunu bir başkasına öğretebilmek için önce kendim sahip olmalıydım.

Beni öptü. Nazikçe öptü, bir eli yüzümün yanına düşmüş saçlarımın içindeydi. Geri çekildi ve fısıldadı. "Bu bakışı yüzünde göreceğimi düşünmüyordum, en azından benim için."

"Seni seviyorum," dedim. Yüzüme dokunan eline dokundum.

"Bunu biliyorum ama sevginin de farklı formları vardır, *ma petite*, hepsi birbirine denk değildir ama..." Gülümsedi. "Böylesi yumuşak bir sevgiyi başkalarına sakladığına inanmaya başlamışım."

"Hangi başkaları?" diye sordum. Bu imayı cevapsız bırakmamalıydım.

Sorumun cevabını biliyormuşum gibi bana baktı, galiba biliyordum. Richard'ın Micah ve Nathaniel'i aşırı ko-

kandığını biliyordum ama ilk kez Jean-Claude'un da onları kıskandığını anladım. Ve kıskançlık her zaman acı verirdi. Ona duyduğum sevgiden şüphe ettiği için kendimi suçladım. Doğumhanede elimi tutmaz veya yerleri süpürmezdi fakat kendi yaşam sınırları içerisinde, benim için her şeyi yapardı.

London, "Bu küçük aşk festivalini yarıda kesmek istemem," dedi. Ses tonu gerçekten de araya girmeyi hiç istemediğini belli ediyor, belki içerisinde bir parça da olsa zalimlik barındırıyordu. "Requiem'i serbest bırakmayı deneyecek misin? Bunu gerçekten istiyor muydun, yoksa sadece laf olsun diye mi söyledin?"

Elinore, "London," dedi. Tek kelimenin içinde uyarı vardı.

"Şüpheci olmaya hakkım var, Elinore. Birçok kez birçok farklı efendi beni hayalkırıklığına uğrattı."

Wicked, "Hangimiz hayalkırıklığına uğramadık ki?" diye sordu.

Truth sadece başıyla onayladı.

Hepsine kaşlarımı çattım, artık nedense Jean-Claude'un yakınında olmak rahatlatıcı değildi. "Teşekkürler çocuklar, performansımız yarıda kesildi."

Truth, "Senin için her şeyi daha da güçleştirmek istemiyoruz," dedi. "Hayatını sadece bir vampire adayarak geçirenlerden olmadığımız için, zor zamanlardan geçtik biz. Bizimle ilgilenmesi gerekenler bize zalimce davrandı bir zamanlar."

Wicked, "Feodal sistemde tepedekilerin aşağıdakilerin ihtiyaçlarını karşılaması gerekir ama sistemin bu şekilde işlediğine nadiren şahit oldum," dedi.

"Evet," dedim. "Tıpkı politika gibi. Sistem ancak tepedekiler gerçekten iyi ve saygın insanlarsa düzgün çalışır. Sistem ancak gücü eline alan insanlar kadar iyidir."

Bilgece bir şey söylemişim gibi kardeşler başlarıyla onayladı. Belki de söylemiştim.

Jean-Claude'un çıplak göğsüne bir öpücük kondurup haç şeklindeki yanığın izinin üzerinden geçtim. Jean-Claude'dan uzaklaştım ve yatağa doğru gittim. Requiem'e doğru yürürken dua ediyordum. "Serbest kalmasını sağla, ona zarar vermeme izin verme."

27

Requiem'e yatağa uzanmasını söyledim, emrime hiç tereddüt etmeden itaat etti. Elinore haklıydı. Vampir bakışıyla büyülenmiş bir insan gibiydi. Yanına çömelip sabahlığımı dizlerimin altına aldım ve belimdeki bağı iyice sıktım. Requiem'e bakıp ondan isteyebileceğim ama onun reddedeceği bir şey var mı diye düşündüm. Bunun herhangi bir sınırı var mıydı? Vampirlerin kontrolüne girdikten sonra en yakın arkadaşlarına hemen sırtını çeviren, sevdiklerini öldürmeye çalışan insanlar görmüştüm. Requiem benim için öldürür müydü? Sadece ben istediğim için. Hem bilmek istiyor, hem de istemiyordum.

Jean-Claude'a baktım. "Bu sadece seksle mi ilgili, yoksa vampirlerden etkilenen insanlar gibi her şeyi yapar mı?"

"Bilmiyorum, *ma petite*."

London, "Bunu kasten yapmadıysan ne farkeder?" diye sordu. Ses tonundaki güvensizliği duymamı istedi. Onu suçlayamazdım.

"Bunu kendi insanlarımıza bilerek yapmam ama bazen etrafım öldürmem gereken vampirlerle çevrili oluyor. Bunun gibi şeyler işe yarayabilir. *Ardeur*'ü bir silah olarak kullanıp kullanamayacağımı merak ediyorum? Bu sadece bir felaket mi, yoksa aynı zamanda işe yarayacak bir güç mü?"

London kaşlarını çattı. "Sana inanmıyorum Anita."

Elinore, "London," dedi. "Anita'yla konuşurken o ses tonunu asla kullanma."

"*Ardeur*'ün neler yapabileceğini gördüm, Elinore. Sen görmedin, gerçekten görmedin." Yüzü öylesine saf bir öfkeyle kasıldı ki bakmak bile insana acı veriyordu. "Kendi yüzümü Requiem'inki gibi gördüm. Nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum." Derisinin rengi hafifçe değişene kadar yatağın direklerinden birini sıktı. Direk isyan edercesine çatırdayınca elini çekti. "Bir yanım hala öyle hissetmek istiyor. Bir uyuşturucu gibi. Kafanın hoş bir biçimde bulanması, hoş bir mutluluk gibidir. Gerçek mutluluk olmayabilir ama bunu o anı yaşarken ayırt etmek imkansızdır." Kendisine sarıldı. "Dünya o olmadan soğuk, karanlık bir yerdir. Bir kölesindir. Bir başkasının emirlerine sorgusuz sualsiz itaat eden..." Başını çok sert bir biçimde iki yana salladı.

"London belki de ben başlamadan gitse daha iyi olur," dedim.

"Hayır," dedi. "Hayır, senin *ardeur*'ü bir başkasıyla beslemeni izleyemiyorsam kendime yeni bir efendi, yeni bir şehir bulmam gerekir. Buna dayanamıyorsam kimsenin *ardeur*'ü taşımadığı bir yer bulmalıyım."

Elinore, "Jean-Claude senin efendin, London ve gitmeden önce ondan izin alman lazım," dedi.

Jean-Claude, "Bunu konuştuk," dedi.

"Ne zaman?" diye sordum.

"O bir bağımlı, *ma petite*, *ardeur* bağımlısı. Ben onu yeniden kendisine bağımlı yapmaya çalışan Belle Morte'den kurtardım ama London'la, benim ya da senin *ardeur*'ünün ona çok gelebileceğini konuştuk. Eğer buna katlanamıyorsa," zarif bir biçimde omzunu silkti, "ona böylesi zevklerden uzak bir yer bulacağıma söz verdim fakat London gibi güçlü biri için yeni bir ev bulmak zaman alacaktır. Özellikle de onun soyundan bir erkek için. Kadın olsaydı, başvampirler sıraya girerdi."

"Erkekler için talep çok fazla değil," dedim.

"Hayır, *ma petite*, kadın başvampirler bizim soyumuzdan gelen erkekler tarafından büyüleneceklerine inanıyor. Erkek başvampirlerse bizim soyumuzdan gelen kadınları kontrol edebileceklerine inanıyor."

"Bu çok mantıklı değil mi?" diye sordum ve London'a baktım. "Sana fazla geliyorsa, gideceğine dair bana söz ver."

"Neden umursuyorsun?"

Elinore adamı azarlamadan elimi havaya kaldırdım. "Çünkü Requiem'in zihnini kurcalamak için başımı yeterince derde sokacağım. Bunu bugün bir kez daha yapmak istemem."

Başıyla onayladı. "Sana söz veriyorum, dayanamazsam gideceğim." Yüzünde çok ciddi bir bakış vardı. Karanlık meydan okuma veya öfke yoktu.

Derin bir nefes aldım ve yataktaki adama döndüm. Huzurlu, hevesli gözlerle bana bakıyordu.

Yüzünün yaralı olmayan kısmına dokunacak kadar yakınına girdim. Yüzünü ellerimin arasına alınca başını hemen bana doğru eğdi. Bu masum dokunuş bile onun için çok fazlaymış gibi gözlerini kapattı.

Ona seslendim. "Requiem, Requiem, bana geri dön."

Elini elimin üzerine koyup yüzüne biraz daha bastırdı. "Ben buradayım Anita, yanındayım."

Başımı iki yana salladım, çünkü bu Requiem değildi. Onun bedeniydi ama Requiem'i Requiem yapan şey her neyse gözlerine yansımıyordu. Bir yabancının yüzü gibiydi. İnsanları insan yapan kemik yapıları veya gözlerinin rengi değil, kişilikleriydi. Yüzlerine kazınan yılların deneyimiydi. Bütün bunlardı, bir bütündü.

"Ah, Requiem, bize geri dön."

Bana baktı, şaşkındı. Kaybolduğunun farkında değildi.

Odaklanıp gözlerini görmemek için gözlerimi kapattım. Böylesi boş ve güven dolu gözlere bakmak istemiyordum. Nekromansim diğer güçlerim gibi değildi. Belki de benim olduğu içindi. Sebebi ne olursa olsun, nekromansimi kullanmaya karar vermek diye bir şey söz konusu değildi, sadece onunla savaşmayı bırakmam yeterliydi. Gücün önündeki engelleri kaldırmam gerekiyordu. Nekromansimi kontrol altında tutmak elimi yumruk yapıp sıkmak, sıkmak ve gücün kaçmasına engel olmak gibiydi. Metaforik yumruğumu açıp kendimi serbest bıraktım ve güç kendiliğinden açığa çıktı. Auggie'yle dövüşürken çok şey yaşanmış, çok sayıda güç açığa çıkmıştı. Bu yüzden dikkatim dağılmıştı ama şimdi sadece nekromansim vardı. Onu serbest bırakınca kendimi çok iyi hissettim. İnanılmaz rahatladım.

Gözlerimi açtım ve Requiem'e baktım. "Bana gel," dedim. "Bana gel." Yerinden kalkıp kollarını bana doğru uzattı. Göğsüne parmağımı koydum. "Requiem, dur." Hemen durdu. Oyuncak gibi, bir düğmeye basınca hareket ediyor, bir diğerine basınca duruyordu. Kutsal Meryem, Yüce İsa, bu çok yanlış bir şeydi.

"*Ma petite, ma petite*, dikkatli ol."

Jean-Claude'a doğru döndüm. "Burada biraz meşgulüm," dedim. Sesimdeki sabırsızlığı gizleyemedim.

"Yerinde olsam çağrılarımı daha belirgin yapardım. Requiem'e durmasını söyledin. Diğerleri hala etkinde." Diğer vampirleri işaret etti. London yatak direğini çok sıkı kavramıştı. Paniğe kapılmış gibiydi. Wicked ve Truth yatağın kenarında kendilerine hakim olmaya çalışıyordu. Truth devam etmek istiyor, Wicked ağabeyine engel oluyordu. Truth korkuyor gibiydi, Wicked öfkeliydi.

Elinore, bana gelmesine engel olan şey sadece sandalyenin ağırlığıymış gibi sandalyesine sıkı sıkı yapışmıştı.

Yüzüm birden soldu. "Özür dilerim..."

"Yaratıkların gibi nekromansin de güçlendi, *ma petite*. Emir verirken belirsiz cümleler kurma, ismini kullan."

Elinore'ye baktım. "Sana seslensem, bana gelir misin?" diye sordum.

Duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu. "Karşı koymaya çalışırım ama çekim gücü çok fazla. Ben henüz bir şehrin başvampiri değilim. Sen bir şehri yönetecek kadar güçlü olmalısın. Edilen yeminler ve büyülü bağlar bir vampirin gücünü arttırır. Benim henüz bu bağlarım yok, yine de, ben... Augustine veya Samuel değilim. Sanırım, zorlarsan sana karşı gelmem çok zor olur."

Yutkunma sırası bendeydi.

London dişlerini sıkarak, "Hepimiz Jean-Claude'a bağlılık yemini ettik," dedi. "Sanırım Jean-Claude'la bağları sayesinde daha güçlü."

Truth kardeşinin elinden kurtuldu ve şöminenin önündeki sandalyeye gitti. Yüzünü ellerinin arasına gizledi. Wicked bize doğru döndü. "Sana gitmek istiyordu. İkimiz de Jean-Claude'a kanla bağlılık yemini ettik. Neden kardeşim senin çağrından daha fazla etkilendi?"

Jean-Claude, "O, *ma petite*'le beslendi, yemin ederken," dedi. "Sen benim kanımı aldın."

"Sana geldiğimizde her şeyin ikimiz için aynı olması gerektiğini söyledim ama sen bana farketmeyeceğini söyledin." Öfkeyle kardeşini işaret etti. "Bu, fark değil mi?"

Requiem kollarını boynuma doladı ve boynuma bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken kanı iki büklüm olmuştu. Canı yanmıyor muydu?

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bilmiyorum."

Wicked, "İkimizin de aynı şekilde bağlanması gerekirdi," dedi. "Biz her zaman aynı olmak zorundayız. Gücümüz buradan geliyor çünkü. Ona her ne yaptıysanız ya bana da yapmalısınız ya da onu bir an önce normale döndürmelisiniz."

Başımla onayladım. "Denerim."

London, "Nekromensırları gördüğümüz yerde öldürmemizin sebebini şimdi daha iyi anladım," dedi.

Jean-Claude yumuşak bir ses tonuyla, "Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, Jean-Claude."

Ben London'un ne demek istediğini anladım. Requiem boynumu yaladı ve bu dokunuşuyla ürperdim. "Requiem, bana dokunmayı bırak."

Requiem olduğu yerde dondu kaldı ama hala bana dokunuyordu. Sadece beni öpmeyi ve yalamayı bırakmıştı. Sanırım cümleleri kurarken her kelimeye dikkat etmem gerekiyordu. Requiem'i bulmak zorundaydım. Sadece bir vampir veya ölü biri değildi. Ona, benliğine ihtiyacım vardı. Sonsuz Ateş Kilisesi'nde polis cinayet şüphelisi bir vampiri ararken buna benzer bir şey yapmıştım. Birinin tadını aramıştım ve şahsen tanımadığım bir vampirdi. Requiem'i tanıyordum. Şimdi hemen yanımdaydı.

Kollarımı bedenine dolayıp kalın telli saçlarını bir kenara attım ve yüzümü boynuna gömdüm. Teninin kokusunu içime çektim. Sıcak kokmuyordu. Kolonyasının, kullandığı sabunun ve şampuanının kokusunu aldım ama hemen altında ölü kokusu vardı. Ceset kokusu gibi değildi, çünkü vampirler cesetlere benzemezdi. Uzun süre kapalı kalan odaların kokusuna, biraz da yılanların kokusuna benzer bir şeydi. Küflüydü, sıcak değildi, sarılabileceğiniz bir şey değildi ama kolları güçlüydü. Bir kolumdaki yaranın sivri kenarı üzerimdeki ipeğe sürtündü. Gerçekti ama gerçekten yaşamıyordu.

Ona sıkıca sarıldım ve rekorumsimi bedeninin içine gönderdim. Gücü dökülünce itip hepsini vücuduma akıttım, başka bir yere değil. Bu şaşkın yabancıyı değil, gerçek Requiem'e ait olan kıvılcımı aradım. Onu buldum, karanlıktaydı, kendi içindeydi. Korkmuyordu fakat biraz şaşkındı, kayıptı. Ona sarıldım. Kafasını kaldırdığını ve bana baktığını hissettim ama bana gelmedi. Hareketsizliğini gö-

rebiliyordum, kapısına dokunup parmaklıkların arasından yüzüne baktım fakat hücresinin anahtarı bende değildi. Sonra neye ihtiyacım olduğunu farkettim. Kan. Ne tür ölüyle uğraşırsanız uğraşın, kan genelde anahtardı.

Boynuna doğru yükseldim ve saçlarımı kenara attım. "Beslen, Requiem, benimle beslen."

Requiem faltaşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. Sanki ona izin verdiğime inanamıyordu. Yine de emrimi tekrarlatmadı. Eliyle saçlarımı kavradı, diğer eli sırtımdaydı. Beni kendisine bastırıp boynumu hafifçe yana yatırdı ve beni kendine çekti, çünkü Requiem oturuyordu ben çömeliyordum. Dudakların öpüşmek için birleşmesi gibi boynumu ağzına götürdü. Gözleriyle aklımı başımdan alamazdı, bunu denemedi. Acıyı zevke dönüştürecek bir şey yoktu. Gerildiğini hissettim ve onu rahatlatmaya çalıştım ama tamamen rahatlatmak mümkün değildi. Ne kadar gerginseniz canınız o kadar çok yanardı.

Beni ısırıp dişlerini etime geçirdi. Keskin acıyla omuzlarını ittim ve ondan kurtulmaya çalıştım. Onu itmeden bu kadar acıyla baş etmem mümkün değildi. Beni içtiğini hissettim, gırtlağı kasıldı, yutkunuyordu. Aslında çok erotik bir sahne olabilirdi ama canım çok yanıyordu.

Bir zombiyi mezarından kaldırmak için bir tavuğun başını kesmek veya bir vampiri iyileştirmek için dudaklarının üzerine kanını yaymak gibi bir şeydi. Bu kanın bir amacı vardı ve kanla birlikte gücümü de gönderdim. Kanı kullanarak Requiem'e seslendim. Onu karanlığın içinde bulmak ve serbest bırakmak için.

Ağzını boynumdan çekti, nefes nefeseydi, sanki koşuyordu. Bana bakarken alt dudağında kan vardı. Bir an için

hala şaşkındı, sonra gözleri normale döndü. Mavi bir ateşle yanan gözlerinin ortasında turkuvaz bir dokunuş vardı. Gücü tenimin üzerinde soğuk ve tüyler ürperten bir esinti gibi gezindi.

"Ben buradayım Anita. Zihnimi temizledin. Benden ne yapmamı istersin?"

Kollarından uzaklaşıp boynuma dokundum ve kanın sıcaklığını hissettim. Remus genç koruma Cisco'yu sargı bezi ve bant için banyoya gönderdi.

"Özgür kalmanı istedim. Bunu başardık."

Başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. Sanki yaraları yeniden canını acıtmaya başlamıştı. Üst üste yığılmış yastıkların üzerine uzandı. Karnına ve göğsüne çok dikkat edip yaralı kolunu yatağın üzerine uzattı. "Uyuşturucu kullanmak gibiydi. Sen bana dokununca hiçbir şey canımı acıtmıyordu. Şimdi özgürüm ve her yerim acıyor."

"Her zaman öyle değil midir?" diye sordum. Gülümsedim. Yeniden kendindeydi.

Odadaki diğer vampirlere baktım. Elinore hala sandalyeyi tutuyordu. Onu hissettim. Bir külaha koyup yalayabileceğim bir dondurmaymış gibi tadını aldım. Çoğunluğu vanilya gibiydi ama içinde çikolata parçaları da vardı. London'a baktım. Vanilya değildi, kesinlikle daha koyu renkli, daha büyük parçalı bir şeydi, çıtır çıtır yenecek türdendi. Wicked şekerli krema gibiydi, derinin üzerine sürülecek ve yalanacak çikolatalı krema gibi. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana sallayıp hala şöminenin önünde duran Truth'a baktım. Daha taze ve temiz bir şeydi, çilek, belki, derinin üzerinde eriyen çilek-

li dondurma, yalanacak, göğüs uçlarının etrafından yenecek bir şey.

"Anita," Jean-Claude'un sesini duydum. "Anita, buna bir son ver."

Bana asla Anita demezdi. Jean-Claude'a döndüm. "Senin tadını neden alamıyorum?" diye sordum.

"Çünkü ben senin efendinim, gücünün herhangi bir oyuncağı değil."

Yüzündeki ifadè beni de korkuttu, çünkü korkuyordu. Kuru dudaklarımı yaladım. "Sanırım bu soruma cevap veriyor. Bir başkasının vampirine dokunmam."

"Hayır," dedi. "Hayır." Yatağın kenarındaydı. "Kapat şunu."

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Nekromansim, onu hemen kapatmam gerekiyordu. Gözlerimi kapattım ve gücümü içime geri soktum. Avcumun içine sıkıştırıp parmaklarımı kapattım ve metafizik yumruğumu tüm gücümle sıktım. Sanki şimdi elim yeterince büyük değildi. Onu sıkıştırabiliyordum ama kum taneleri gibi parmaklarımın arasından taşıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Durmak istemiyordum. Vampirleri kontrol etmek, zombilerle oynamaktan çok daha güzeldi. Yumruğun arasından gücü benim sızdırdığımı farkedince, onu daha sıkı sıkı kapatmayı başardım. Bunu yapmak bana acı verdi. Bir gün kontrol edemeyeceğim kadar çok güçlenirsem neler olabileceğini merak ettim. Büyü hocam Marianne'le bunu er ya da geç konuşmam gerekiyordu.

Gözlerimi açtım. "Şimdi nasıl?"

"İyi," dedi. Sesi mutlu değildi.

Elinore, "Bu çok korkutucuydu," dedi. "Gücünü hissettim, sanki derimi yalıyordu, ben..." Ürperdi, Elinore de mutlu görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedim.

London, "Aklımı başımdan alabilirdin," dedi. "Benim bir insana yapabileceğim gibi. Bunu başarabilirdin, hissettim."

Wicked, "Kardeşime ne yaptıysan onu eski haline getirmelisin," dedi. "Ya da beni de onun gibi kendine bağla."

Başımla onayladım. "Bunu daha sonra konuşalım, olur mu? Bugün tabağım dolu."

Wicked, "Bana söz verdin," dedi.

İç geçirdim. "Bak, Jean-Claude yerine benim kanımı içmesinin böyle büyük bir fark yaratacağını bilmiyordum, tamam mı? Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, Wicked. Ben ona kanımı sunduğumda Wicked ölmek üzereydi. Yanlış hatırlamıyorsam onun hayatını kurtardım, bu yüzden bana bağırıp durma." Ben de öfkelenmeye başlamıştım, çünkü kendimi suçlu hissediyordum ve bu genelde öfkemi körüklerdi.

Requiem, "Anita seninle başka bir gün ilgilenir," dedi. "Bugün benim."

Bunu söyleyiş şekli ona bakmama sebep oldu. Canı yanıyor gibiydi ama yüzündeki bakışta acıdan eser yoktu. Beklenti vardı.

"Aklından ne geçiyor, Requiem?"

"Bu insanların önünde beni beslemek zorundasın."

Başımı iki yana salladım. "Bence bu iyi bir fikir değil."

"Testin amacı *ardeur*'ü ziyaretçilerin önünde beslersen ne olacağını görmekti. Artık nekromansini onların yanında

kullanmaman gerektiğini biliyorsun ama bu sorunun cevabını hala bilmiyoruz."

Başımla onayladım. "Sanırım biliyoruz."

London, "Bu konuda Anita'yla aynı fikirdeyim," dedi. "Ziyaretçilerin önünde *ardeur* yok. Diğer başvampirlerin önünde hiçbir gücünü kullanmamalı."

Elinore, "Bu kararı sen veremezsin," dedi.

"Sen benimle aynı fikirde değil misin?" diye sordu.

Cevap veren olmadı. Bu yüzden ben verdim. "Hayır, seninle aynı fikirdeyiz. Güçlerim artık başkalarının önünde kullanılacak kadar güvenilir değil. Tüm gücümle kalkanlarıma sarınmalıyım."

Requiem, "Nekromansin üzerinde kontrol sahibi olabilirsin ama *ardeur* o kadar kırılgan bir şey değildir," dedi.

Wicked, "Seni az önce serbest bıraktı," dedi. "Nasıl olur da seni yeniden büyülemesini istersin?"

"Ben büyülenmek istemiyorum, sadece beslenmesini istiyorum. Çok uzun süredir hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Jean-Claude'a baktım. "Özgür mü, değil mi?"

"Beni seçim yapabilmem için geri çağırdın Anita."

Requiem'e baktım. "Anlamıyorum."

"Ben zincirlerimi kırıp kendi seçimimi yapmadıkça, *ardeur*'ü benimle beslemeyeceğini söyledin. Seçim şansım yoksa bunun tecavüz olacağını dile getirdin."

"Söylediğim her şeyi hatırlayacağını sanmıyordum."

"Ama hatırlıyorum," dedi.

"Bence *ardeur*'ü seninle beslemek çok tehlikeli."

"Özgür kalırsam benimle besleneceğine söz verdin. Ve şimdi özgürüm."

"Seni ben serbest bıraktım."

"Bundan emin misin? İradem sana bir parça da olsa yardımcı olmadı mı sence?"

Hayır demeye hazırlanırken tereddüt ettim. "Ben... bilmiyorum."

"O zaman ben beslenmeni seçiyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Beslen Anita, derimle beslen. İradem bedeninin üzerine kan gibi saçılana kadar kana kana iç onu."

"Senin aklın başında değil." Uzaklaşmaya çalıştım.

Kolumu yakaladı. Görülmesi imkansız çeviklikte bir hareketti. Yüzünü buruşturdu, bunu yaparken canının yandığı belliydi. "Yerinde olsaydım, senin verdiğin kararı vermezdim. Arzu ettiğin şeyi söylemedim ama ben seçimimi yaptım."

"Bırak beni, Requiem."

Bana bakıp gülümsedi. "Bırakmak istemiyorum, artık emirlerine itaat etmeyebilirim çünkü özgürüm. Geri döndüm çünkü ancak geri dönersem *ardeur*'ü benimle besleyeceğini söyledin. Şimdi mücadele edip savaşı kazandıktan sonra beni ret mi edeceksin?"

"Ya beslenmek seni eskisi gibi yaparsa? Ya *ardeur* seni ele geçirirse?"

"Aşk beni bir daha ele geçirmeyecekse, *ardeur*'ün ele geçirmesinden daha iyi ne olabilir?"

"Uzun süre uyuşturucudan uzak kaldıktan sonra dayanamayıp yeniden tadına bakan bir bağımlı gibi konuşuyorsun."

"Kalbim iki kez öldü. İlki, ölümlü yaşamın sona erdiğindeydi, ikincisi ise, Ligeia benden alındığında. Çok uzun

zamandır hiçbir şey hissetmedim Anita. Sen yeniden bir şeyler hissetmemi sağladın." Doğruldu, beni kendine çekti.

Elimi göğsüne koydum, az kalsın bıçak yaralarına bastırıyordum. "*Ardeur* yeniden bir şeyler hissetmeni sağladı."

Yaralı eliyle bana dokundu. "Hayır, kalbimi sendeki bir şey yeniden uyandırdı."

Aşkını itiraf etmek üzereymiş gibi paniğe kapıldım. Belki Jean-Claude da paniğe kapıldı, çünkü yanıma geldi ve elini kolumun üzerine koydu.

Requiem yaralı elini yanağımın üzerinden çekmedi ama kolumu bıraktı. Jean-Claude'a uzandı ve elini diğer adamın bileği üzerine koydu. Kalın rop yüzünden çok fazla şey hissetmeyeceğini biliyordum. Daha önce hiç Jean-Claude'la bu kadar yakınlaştığına şahit olmamıştım.

"Daha önce senin *ardeur*'ünde onunkinin tadı vardı, Jean-Claude."

Benden bahsetmiyordu. Belle Morte'den bahsediyordu çünkü isim kullanmamıştı. "Dün gece sende onun tadı yoktu, Jean-Claude. Kimsenin gücünün tadı yoktu, senin kendi gücün vardı. Senin bir *sanguine de sang* olduğunu biliyordum ama dün akşama kadar Belle Morte'nin güneşi etrafında dönen bir gezegendin. Dün akşam sen güneş oldun ve o da ay oldu."

"Belle ay mıydı?" diye sordum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Hayır, Anita, ay sendin. *Ay ödünç çıkmış bir hırsızdır, soluk ateşini güneşten alır.*"

"Bir şeyden alıntı yaptın," dedim.

"Shakespeare, *ma petite*. Atinalı Timon."

"Onu okumadım," dedim. Nabzım boğazımda atıyor ve boynumdaki yaradan hala kan damlıyordu. "*Ardeur*'ü şim-

di beslemeye ihtiyacım yok, Requiem. Bunca garip şeyden sonra, sanırım beslenmem gerekene kadar bekleyeceğim."

London, "Bu çok mantıklı," dedi.

Requiem diğer vampire baktı. "Bekleyecek misin?"

London, "İzninizle," dedi. "Ben odayı terketmek istiyorum."

Jean-Claude, "Git," dedi.

London kapıya doğru koşmadı ama adımları yavaş da değildi. Lanet olsun, ben koşabilecek durumda olsaydım, koşardım. Kendimden kaçmam mümkün değildi.

Jean-Claude, "Gitmek isteyen gidebilir," dedi.

Elinore, "Biz odada değilsek test işe yaramaz," dedi.

"Test sona erdi. Çok tehlikeliyiz, bunu biliyoruz."

Elinore itiraz etmedi, sadece dışarıya çıktı. Wicked kardeşinin koluna girdi ve onu dışarıya çıkarttı. Truth ağlıyor gibiydi.

Remus, "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Yapabilirsen, bizi koru."

"Sizi koruyabiliriz," dedi. Jean-Claude'un inançsızlığını bir hakaret olarak görüyor gibiydi.

Jean-Claude, "Peki bizi bizden koruyabilir misin?" diye sordu.

Remus, "Anlamadım," dedi.

Cisco sargı bezi ve bandla yanımıza geldi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi yatağın yanında bir süre dikildi. Boynuma dokundum ve elime biraz kan bulaştı ama temiz bir sarıktı. Çok fazla kan akmayacaktı, tabii eğer doğru şekilde yapıldıysa, ki Requiem'den hiç şüphem yoktu.

Cisco, "Antiseptik lazım mı?" diye sordu.

Remus sabırsızca yatağın kenarına geldi. "Anita'yı bir şekil-değiştiren gibi kabul et."

Cisco, "Ah," dedi. Yatağın üzerine ilk yardım malzemelerini koymaya başladı. Sonra Requiem'le benim arama bir şey koymaya çekiniyormuş gibi tereddüt etti. Hala bir silahı vardı fakat kendine güvenen koruma yok olmuş, yerini on sekiz yaşında beceriksiz bir delikanlı almıştı.

Remus, "Yaranın üzerine bastırması için ona biraz sargı bezi ver," dedi. "Sargı ölümcül bir yaranın üzerine koyulmayacak, kanın daha fazla damlamasına engel olacak."

Cisco anlamış gibi başıyla onayladı ama sargıyı bana uzatırken gözleri gözlerime bakmıyordu. Aslında, bana bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Sonunda sorunun ne olduğunu farkettim. Şimdi göğüslerimin bir kısmı ortadaydı. Requiem'in beslenmesi sabahlığımın önünün açılmasına sebep olmuştu, bu yüzden göğüslerim açığa çıkmıştı. Hepsi açıkta değildi, aslında dekolte bir elbisenin göstereceği kadardı ama Cisco'nun dikkatini dağıtmıştı. Bana bakmamak için büyük çaba sarf ediyor, bir yandan da göğüslerime bakıyordu.

Sargıyı yaranın üzerine bastırıp diğer elimle sabahlığımın önünü kapattım. Kuşağı yeniden bağlamak için iki elime birden ihtiyacım vardı. Bu yüzden tek yapabileceğim şey önümü kapatmaktı. Sonra Cisco'ya ne yaptığını farkettiğimi belli ettim. Birden gözlerime baktı, utanmış gibiydi. Gözlerinde panik vardı ve yüzü kızarmaya başladı. Panik öfkeye dönüştü ve ruhunun derinliklerini görmüşüm gibi başını diğer tarafa çevirdi.

Remus ilk yardım malzemelerini Cisco'nun elinden aldı. "Tabut odasına git ve Nazaredi'ye söyle senin yerine birini göndersin."

Cisco itiraz etti. "Neden?"

"Göğüslerine bakıyordun. O sıradan biri değil, evlat. Ciddi bir iş yapıyorsan, ciddi bir iş yapıyorsundur. Güzel olduğunu farkedebilirsin ama bakmazsın, dikkatini dağıtmazsın."

"Özür dilerim, Remus, bir daha olmaz."

Remus, "Hayır, bir daha olmayacak," dedi. "Tabut odasına git."

"Lütfen, Remus..."

"Sana bir emir verdim, Cisco. Bana itaat et."

Cisco başını önüne eğdi, bu bir selam değildi. Bu hareketi, teslimiyeti, ne kadar genç olduğunu belli etti. Tartışmaya devam etmedi. Kapıya yöneldi.

Cisco kapıyı arkasından kapattıktan sonra Remus bana döndü. "Hala kanıyor mu?"

Sargıyı bıraktım ama yerinde kaldı, kurumuş kanla yapışmıştı. "Söylemesi zor," dedim.

Sargıya doğru uzandı, sonra durup elini yanında serbest bıraktı. Göğsümün açıkta olup olmadığını anlamak için bakmak zorunda kaldım. Açıkta bir şey yoktu. Öyleyse Remus neden Cisco gibi isteksizdi?

"Sargıyı çıkartabilir misin?" diye sordu.

İtiraz etmedim, sadece çekip aldım. Çok acı vermedi, çünkü çok kanamam yoktu. Bu iyiydi. Fena bir yara değildi.

"Bakabilmem için başını yana çevir," dedi. Sonra ekledi. "Lütfen."

Dediğini yaptığımda Jean-Claude'u gördüm. Beni rahatsız edecek kadar ciddiydi. "Şimdi sorun nedir?" diye sordum.

"Bizden, ısırığımızı sargıların ve bantların arkasına gizleyecek kadar çok mu utanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Remus boynuma yeni sargı bezi bastırdı. "Ben bandı çıkartırken üzerine bastırabilir misin?"

Elimi otomatik olarak sargının üzerine koydum.

Jean-Claude elimi, neredeyse sırtı kendisine dönük duran Remus'u işaret etti.

Remus sargıyı bantlamak için öne çıktı. Elimi koluna koyarak adamı durdurdum. Hemen geri çekilip dokunamayacağım bir yere geçti. Bant hala elindeydi. Yüzüne baktım ama o doğrudan bana bakmadığı için gözlerinde ne olduğunu göremedim. Canını acıtmışım gibi geri çekilmişti. Oysa böyle bir şey yapmamıştım.

Bakışlarımı Jean-Claude'a çevirdim. Remus'un sorunları Remus'un sorunlarıydı, benim değil. Benim zaten yeterince derdim vardı. "Isırığı neden sargı beziyle kapattığımı mı soruyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Ben ısırıkları her zaman kapatırım."

"*Pourquoi?*" diye sordu. Neden?

Ağzımı açıp kapattım ve bir süre düşündüm. "Bu bir yara. Genelde bir damarı deler. Enfeksiyon kapmaması için üzerine antiseptik sürer ve sargı beziyle sararsın."

"Sen hiç bir vampirin hastalandığını gördün mü?"

Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm. Cevap vermem neredeyse bir dakikamı aldı. "Hayır."

"Neden peki, *ma petite*?"

"Çünkü vampirlerin tükürüğünde doğal bir antiseptik vardır. Vampirlerin tükürüğünde normal insanlarındakinden çok daha az bakteri vardır."

"Alıntı yapıyorsun," dedi.

Başımla onayladım ama ısırığın olduğu yer gerildi. Canım yanmadı sadece bana nerede olduğunu belli etti. "Evet, Animatör'den bir makale. Bazı doktorlar vampir ısırıklarının neden sıradan insanların veya hayvanların ısırıkları gibi enfeksiyon kapmadığını merak etmiş. Bir süredir, sizin tükürüğünüzde doğal bir antiseptik olduğunu biliyorlar ama bu vampir tükürüğü üzerinde yapılmış ilk ciddi çalışma."

"O zaman tekrar soruyorum, ısırığı neden gizliyorsun?"

Söylediğini düşündüm, sonra omzumu silktim. "Alışkanlık." Sargı bezini ısırığın üzerinden aldım. Üzerinde iki küçük kırmızı halka vardı ve kanama neredeyse durmuştu. Genelde kendi kendine durur du. Vahşi bir vampir ısırığı ise bir köpeğinki gibiydi; çok kanardı. İki küçük delik çok daha kısa sürede kapanır ve yara yeniden açılmadıkça kendiliğinden açılmazdı. Bazı vampir bağımlıların alışkanlıklarını gizlemek için aynı yarayı birden fazla kez ısırttığını biliyordum. Bir vampir ısırığının neye benzediğini biliyorsanız işe yaramazdı ama turistleri veya patronunuzu kandırmaya yeterdi. Aynı bölge üzerinde yenilenen travma, vahşi saldırılar hariç, bir vampir ısırığının morarmasına ve deriyi yırtmasına sebep olan birkaç şeyden biriydi.

Kanlı sargı bezini Remus'a uzattığımda, parmaklarıma dokunmak istemiyormuş gibi isteksizce bezi benden aldı. "Sargıya ihtiyacım yok. Teşekkürler, Remus."

Jean-Claude gülümseyerek yanıma geldi. Nazikçe ısırığın üzerine dokundu. Elini çektiğinde parmakuçlarında kan vardı. Parmaklarını ağzına götürdüğünde ne yapacağını anladım. Kanımı parmağından yalayışını seyrederken kendimi nasıl hissettiğimden emin değildim. Hoşuma gitmemişti. Gitmemişti. Yaptığı şey beni etkilememişti ama bunu neden yapmıştı? Genelde beni korkutmamaya veya aşırı vampirik görünmemeye çalışırdı.

Bana doğru eğilip elini nazikçe yüzüme değdirdi ve beni öpmeye çalıştı. Normalde, hemen karşılık verirdim ama bu sefer istemiyordum. Yerimden kıpırdamayınca bana doğru eğilmek zorunda kaldı. Elim sabahlığımdaydı, açılmasına engel oluyordu, eğilmesini seyrettim. Beni öpmeden hemen önce durdu ve yüzünü görmem için geri çekildi. "Birçok kez dudaklarımda kanının tadı varken beni öptün ama şimdi, yüzünde isteksizlik var, hissedebiliyorum. Neden?" Yüzümü inceledi. İstese kalkanlarımı aşıp ne düşündüğümü anlayabilirdi. Belki de bulacağı şeyden korkuyordu.

Neden, bunu neden soruyordu? Parmaklarından kanımın tadına baktığı için mi? Damarımdan ağzını kaldırdığı anda onu öpmüştüm. Birinin ağzı sivri dişlerle kanadıktan sonra onu öpmüştüm. Bu tatlı bakırımsı tadın bir afrodizyak olduğunu düşünmeye başlamıştım, çünkü kanı Jean-Claude ve diğerleriyle ilişkilendiriyordum. Richard bile kanın tadını seviyordu, her ne kadar bundan nefret etse de.

Jean-Claude geri çekilip yüzümün elleri arasından kaymasına izin verdi. Yüzünde çok mutsuz bir ifade vardı. Kolunu yakaladım. "Yapma."

"Neyi yapmayayım, *ma petite*? Ne olduğumu gizlemeyi mi bırakayım? Ben insan olamam, *ma petite*, senin için

bile. Birbirimize insanmışız gibi davranmamızın en kötü yanının gücümüzü azaltması olduğunu düşünüyordum ama şimdi kalbimi acıtan şey bu değil."

Kolunu bıraktım. Bir sonraki soruyu sormak istemiyordum ama bunu yapmak zorundaydım yoksa korkak damgası yiyecektim. Öyle bir yutkundum ki canım acıdı. "Kalbini acıtan nedir?" diye sordum. Bir fısıltıydı ama sormuştum. Artı puan benim haneme.

"Böyle küçük bir şey yüzünden bana yüz çevirdiğin için. Parmakuçlarımdaki kanı yaladım ve şimdi sen beni öpmüyorsun."

"Seni öpebilirdim."

Başını iki yana salladı. "Ama öpmek istemiyordun."

Buna itiraz edemezdim. Keşke edebilseydim. "Ne dememi istiyorsun?"

"Senin ve Richard'ın kendinizi olduğunuz gibi kabullenmenizi istiyorum. Bu mucizeyi beklemekten sıkıldım."

"Bu ne demek?" diye sordum.

"Senin etkinden kurtulursa Requiem'e kendisiyle besleneceği sözünü verdin. Şimdi sözünden geri mi döneceksin?"

Yastıkların üzerinde yatan vampire baktım, sonra yeniden Jean-Claude'a döndüm. "*Ardeur* henüz ikimiz için de uyanmadı. Bence uyanana kadarki vakti stratejimizi belirlemek için kullanmalıyız."

"Ne stratejisi, *ma petite*? Bu, bıçak ve tüfeklerle yapılan bir savaş değil. Daha yumuşak bir savaş ama tehlikesi daha az değil."

Başımı iki yana salladım ve kanın boynumdan aşağıya aktığını hissettim. Yaranın kanamasına sebep olan şey

başımı sallamam değil, nabzımın hızlanmasıydı. "Beslenmemiz gerekene kadar *ardeur*'ü beslemeyeceğim. Bunu yapamam."

Requiem, "Gücün artıyor, artık Belle Morte'ye daha çok benziyorsun," dedi. Üzgün gibiydi.

Requiem'e baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Requiem cevap verdi. "Belle *ardeur*'ü bizimle besleyeceğine söz verir, hemen arkasından şimdi olamayacağını, beklememiz gerektiğini söylerdi. Her zaman beklemek zorunda kalırdık. Bizimle zalim oyunlar oynamak istiyorsa çok uzun süre beklerdik."

"Ben seninle oyun oynamıyorum," dedim. "Korkuyorum sadece."

"Onunla beslenirsen ve yeniden büyülenirse, o zaman diğer *pomme de sang* adaylarıyla da beslenemezsin. Onlara Requiem'i gösterir ve bu gibi oyunlar için fazla güçlendiğini söyleriz."

"Ya yeniden çekim alanıma girmezse?"

"O zaman seks olmadan adayların tadına bakabilirsin."

Başımı iki yana salladım.

"*Ardeur* güçleniyor, *ma petite*, bunu kabullenmek zorundasın. Bugün ve bu akşam gördüklerimizden sonra hiçbir şey yokmuş gibi rol yapamayız."

"Ben rol yapmıyorum," dedim.

"Yapıyorsun."

"Hangi konuda?"

"Çok üzgünüm, *ma petite*, gerçekten çok üzgünüm ama gerçeği kabullenmek zorundayız."

Yatağın ayakucuna kadar usulca süründüm. Boynumdan akan kan beni gıdıklayan parmaklar gibiydi. Dilimde

metal tadı almaya çok korkuyordum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ben incubus'sam, sen succubus'sun, *ma petite*. Bir vampir gibi besleniyorsun ama kan yerine sekse ihtiyaç duyuyorsun."

"Bunu biliyorum," dedim. Öfkeli bir ses tonuna büründüm çünkü korktuğumu belli etmek istemiyordum.

"Bildiğini söylüyorsun ama burada biliyorsun," alnına dokundu, sonra da kalbine dokunup "burada değil," diye bitirdi cümlesini. "Gerçekten bir vampir olduğuna inanmıyorsun," dedi.

"Ben bir vampir değilim."

"Geleneksel anlamda değil, *non*, sadece Damian'ın ve Nathaniel'ın olduğu için. Enerji almak için onlar yanında olmadan *ardeur*'ü düzenli olarak beslemezsen bedeninde zayıflığı hissedeceksin."

"Yıllar boyunca *ardeur*'ü beslemeden idare ettin. St. Louis'in eski başvampiri senin tam anlamıyla *ardeur*'ü beslemene izin vermiyordu."

"*Oui*, Nikolaos güçlerimi kullanırsam neye dönüşebileceğimden korkuyordu. Beni ona satan başvampir benden korkuyordu. Beni Nikolaos'a gönderdi çünkü kızını baştan çıkartmayacağımı biliyordu."

"On iki veya on üç yaşında görünüyordu ve bu bazı yerlerde yasadışı."

Başını iki yana salladı. "Benim için değil," dedi. Ürperdi. "Onunla tanıştın, *ma petite*. Kasıtlı olarak ilgisini o şekilde üzerime çekecek bir şey yaptığıma şahit oldun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, çok ürkütücü bir kızdı, eğlenceli bir yanı yoktu."

Başıyla onayladı. "*Oui*, ürkütücü kelimesi uygun ama daha uygun başka kelimeler de var." Zihninden bu düşünceleri uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. "Sen farklı bir kadın olsaydın, gecelik ilişkiler yaşasaydın, benim incubus'umun succubus'u olmak sana zor gelmezdi. Arzu ettiğin kişiyle beslenirdin. Sen bir insansın. Bu yüzden vampir güçleri kullanman yasadışı değil."

"Pek sayılmaz," dedi. "Birini cinsel ilişkiye girmek için büyülemek veya psişik güçlerle etki altına almak yasaktır. Bunu tecavüz hapı gibi görüyorlar."

Başıyla onayladı. "Kanunların bunu da içine alacak şekilde yenilendiğini bilmiyordum."

Omzumu silktim. "Kanunları takip ederim, işimin bir parçası da bu."

Yeniden başıyla onayladı. "Yine de, *ma petite*, seninle kendi isteğiyle birlikte olmak isteyecek çok sayıda erkek vardır. Yabancılarla beslensen de yemek ihtiyacı çekmezdin hiç."

Kaşlarımı çattım.

Hafifçe gülümsedi. "Bana kaşlarını çatma, *ma petite*. Gecelik ilişkileri sevmediğini biliyorum. Aslında, benim bildiğim kadınlar içerisinde bunu en az yapansın. Çok ciddisin, her şeyi fazla ciddiye alıyorsun."

"Bu bir şikayet mi?"

"Hayır, ama gerçeğin ta kendisi."

Başımla onayladım, kanın ipek sabahlığın üzerine akmaması için elimi yaranın üzerine koydum. Remus'a baktım. "Bez lütfen, yoksa bunun kuru temizlemeye gitmesi gerekecek."

Remus hiçbir şey söylemeden sargı bezini bana uzattı. Kanamayı durdurmaya çalıştım ama nabzım buna izin vermiyordu. Kendimi nabzımı yavaşlatacak kadar sakinleştiremiyordum. Meditasyon dersleri bile işe yaramıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Tanıdığın ve yanında kendini rahat hissettiğin yiyeceğe ihtiyacın var. *Pomme de sang* bir vampirin tek yiyeceği değildir. Sürekli el altında olan yiyecek gibidir ama vampirlerin bir sürü insanla beslendikleri varsayılır."

"Her akşam başka biriyle, öyle mi?"

"*Oui.*"

"Ben bunu yapmam, özür dilerim."

"Doğru, zaten bu yüzden *pomme de sang* adayları senin için sıradan bir vampirden daha önemli."

"Anlayamıyorum," dedim.

"*Pomme de sang*'ın ve başka yiyeceklerin olmalı. Başkaları için tehlike yaratmamak için yeterli miktarda yiyeceğin olmalı."

"Ağzında ne geveliyorsun?"

Bana dokunmak için yatağın yanına geldi ama ben geri çekildim. "Requiem'i bir daha büyülersen, o zaman ziyaretçilerimizin getirdiklerinden *pomme de sang* seçemezsin. Yiyeceğini daha dikkatli ve sessizce, kapalı kapılar ardında seçmemiz gerekir ve sadece benim güvendiğim başvampirleri kullanmak zorunda kalırız. Bu seçimi şimdi yaparsan çok daha iyi olur. Prens'imiz için çok sayıda prenses sırada bekliyor. Bir seçim yapmak zorundasın, *ma petite*, bunu yapmalısın."

"Ben bütün bu *pomme de sang* seçiminin ziyaretçilere çekidüzen vermek için planlandığını sanıyordum. Kimse damadın ailesini kızdırmak istemez, onun gibi bir şeydi."

"Anita," ismimi kullanması iyiye işaret değildi, "Augustine uyanmadan ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmek zorundayız. Requiem'le beslenip onu büyülemezsen, Augustine'i de kurtarabilirsin. Requiem yine büyülenirse, Augustine gibi, gitmesine izin verdiğimiz ama istediğimiz zaman yanımıza çağırabileceğimiz insanlar gibi olur. İnsan polisleri memnun etmek için zihin büyüsünü kaldırırız fakat kimlerin bize derinden bağlı olduğunu ve kimlere rüyalarında fısıldayabileceğimizi biliriz. Onları hala çağırabiliriz." Yatağın ayakucuna bakıp ne kadar korktuğunu görmemi istedi ama korkunun altında heyecan vardı. "Bunu kontrol edebilirsen hayal bile edemeyeceğimiz kadar güçlü oluruz. Kontrol edemezsen, en büyük korkularım gerçek olur ve çok tehlikeli oluruz. Requiem yeniden büyülenirse her şeyi iptal etmek zorundayız. Ortalıkta çok sayıda vampir varken seni partiye götürmeye bile cesaret edemem."

"Ya Requiem'e bir şey olmazsa?"

"O zaman gücün kontrol edilebilir olduğu anlamına gelir, inanılmaz güçlüsündür ama kontrol edilebilirsin. Düşmanlarımızın ve dostlarımızın hem korkacağı hem de arzulayacağı bir güç bu ama bizden ne çok fazla korkarlar, ne de bizi çok fazla arzularlar. Birinin kullanabileceği bir silaha sahip olmakla, asla kullanmaya cesaret edemeyeceğin bir silah arasındaki fark gibi."

"Nükleer bombalar gibi," dedim.

Başıyla onayladı. "*Oui.*"

"*Ardeur*'ü beslemeyi tanımla."

Yarı gırtlağından yarı ağzından gelen bir sesle cevap verdi. "Beslen, beslen, *ma petite*. Requiem çirkin değil. Onunla beslen, tamamen, sadece tadına bakma, kendini tutma. Beslen, o buna dayanabilirse, o zaman partiyi iptal etmeyiz."

Arkamdaki Requiem'e baktım. Tarafsız görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Bir bakalım doğru anlamış mıyım? Başka bir adamla sevişmemi ve *ardeur*'ü onunla beslememi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi.

Ronnie yanımızda olsaydı kendini vururdu ya da beni öldürürdü. Requiem'i kendime saklamak gibi bir niyetim yoktu. Bunun tek gecelik bir ilişki olması gerekti. Buna inanamıyordum. Daha önce hiçbir erkekle sadece bir kez birlikte olmamıştım. "Hayatımda kalıcı bir erkeğe daha katlanamam Jean-Claude. Yapamam."

"Onu Jason gibi düşün. Onun için ne diyordun, yatakta oyuncağım."

Kaşlarımı kaldırdım, sonra döndüm ve Requiem'e baktım. "Bunu duydun mu?"

"Duydum."

"Ne anlama geldiğini anladın mı?"

"Arkadaşın olan biri, bazen birlikte oluyorsunuz ama kalıcı bir ilişkiniz yok. Yine de, ben yd'yi tercih ederim."

"Yd?"

"Yataktaki dostum."

"Çok tatlısın," dedim. "Tamam, sadece yatakta dostum olmaya razı mısın?"

"Kalbin başkaları için atıyor Anita, bunu biliyorum. Benimki ise başkası için atmıyor. Bu bir kalp meselesi değil,

ten ve kanla ilgili." Elini bana uzattı. "Bana gel Anita, lütfen. Senin ipekten kelepçelerini bu şansa sahip olabilmek için kırdım, beni reddetme."

Konuşan belki de gerçekten Requiem'di, şairane ve duygusaldı. Bense modern bir kızdım ve bu gibi şeylere alışkın değildim. Jean-Claude da isterse süslü cümleler kurabilirdi ama o benim sevgilimdi ve gecelik ilişkiler yaşayacağım birinden bu tarz şeyler duymak bana uygun değildi. Sanki sözcükler duruma uymuyordu. Sadece birbirlerini becerenler böyle şeyler söylemezdi, değil mi? Gerçi bu konudaki deneyimim çok azdı, belki de yanılıyordum. Bir sürü şey hakkında yanılıyor olabilirdim.

Requiem'e baktım ve bir şey hissetmedim. Yakışıklıydı ama bu özellik benim için tek başına yeterli değildi. Uzun zamandır ilk kez, özel hayatımda kusursuz bir düzen kurmuştum. Her şeyi berbat etmek istemiyordum ve her yeni eklenenin patlamaya hazır bir bomba olabileceğini biliyordum.

Elini çekti. "Beni istemiyorsun, değil mi?" Üzgün gibiydi, aklını başından aldığım zamankinden daha üzgündü.

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama kapının açılması beni kurtardı. Asher içeriye süzüldü. Sanki altın sarısı sabahlığının altındaki ayakları yere hiç değmiyordu. Saçları giysisini kuşatıyor, parlak kumaş saçlarının yanında sönük kalıyordu. Yatağa baktı ve yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Güzel, bir şey kaçırmamışım, izleyebilirim."

Asher'a doğru düşmanca bir bakış attım.

Omzunu silkti ve gülümsedi, halinden çok memnundu. "Elinore bana burada neler olup bittiğini anlattı. Er-

ken uyanınca, Meng Die'nin de uyanmış olabileceğini farkettim."

Bu hepimizi durdurdu, Asher'a doğru döndük. Remus koşmaya başlayacakmış gibi öne adım attı.

Asher elini havada salladı. "Hala tabutunda ama dışarıya çıkmak istiyor. Kendine hakim olacağını söylüyor."

"Beni öldüreceğine veya Anita'nın beni istemeyeceği kadar yaralayacağına yemin etti."

Asher yatağın yanında dikilen Jean-Claude'un yanına gitti. Ona arkadan sarılıp başını omzuna koydu. Böylece yüzünün yaralı kısmı ışıkta kaldı. "Evet, bu tehdidi savurduğunda ben de oradaydım ama sonra bana baktı ve Anita'nın yaraları sevdiğini unuttuğunu söyledi." Yüzüne bunu söylerken duygusuz bir ifade takınmaya çalışsa da başaramadı. Soluk yüzü bir anlığına öfkeyle aydınlandı ve ışığın altında gözleri buzdan safirler gibi parıldadı.

Jean-Claude kollarını göğsünde birleştirdi. Yüzünü Asher'ın saçları üzerine koydu. "Meng Die'yi uslu durmaya nasıl ikna ettin?"

"Augustine'e yaptıklarından sonra gerekirse bakireyi oynayabileceğini söyledi. Başka bir aşığı her zaman olur ama böylesi bir güç nadiren bulunurmuş."

Ayakta dikilen ikiliye baktım. Karanlık ve ışık birbirine sarılmıştı. O anda daha önce Asher'ın içeriye girip Jean-Claude'un yanına gittiğine ve ona böyle dokunduğuna şahit olmadığımı farkettim. Birbirlerine sarıldıklarını bile görmemiştim. Birbirlerine dokunmaları bile genelde istem dışıydı.

Ben yokken birbirlerine böyle dokunuyorlar mıydı? Daha fazlasını yapıyorlar mıydı? Umrumda mıydı? Belki.

Birbirlerine aşık olmaları ve arkamdan oyunlar çevirmeleri beni rahatsız etmeliydi. Bensiz mi yapıyorlardı?

Jean-Claude, Asher'ı bıraktı. Asher bir süre kararsız kaldı. Sonra yüzünde öfkelendiğini belli eden bir ifadeyle Jean-Claude'un gitmesine izin verdi ama yakınında kalmaya çalışmadı. Sadece, Jean-Claude'un bana ve yatağa doğru bir adım atmasına izin verdi.

Gizlemek zorunda değilsiniz, demek istiyordum ama emin değildim. Biraraya geldikleri zaman birbirlerine çok yakın olurlarsa kendimi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Benim önümde birbirlerine dokunamayacakları düşüncesi beni rahatsız etti. İç geçirdim ve başımı önüme eğdim. Tanrım, kimsenin yardımı olmayınca kafamın içi çok karışıyordu.

Yatağın kıpırdadığını hissettim ve kafamı kaldırınca Requiem'in yataktan indiğini gördüm. Dikkatlice ayağa kalkıp ne kadar yaralı olduğunu belli etti ama sırtını dikleştirdi. Sırtı birçok vampirinki gibi, askerler gibi dimdikti. Güzel duruşun çok önemli olduğu bir zamandan geliyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sadece kafası yerine bütün bedenini çevirdi. Sanki aksini yaparsa canının çok yanacağını biliyordu. "Asher ve Jean-Claude'a nasıl baktığını gördüm. Beni istemediğini söyledim, gerçekten de istemiyorsun. Yüzünden belli oluyor, tepkisiz kalmandan. Bu ironi beni çok yaraladı Anita. Yüzyıllar boyunca beni birçok kadın istedi ama ben onları istemedim. Şimdi yanma ve kavrulma sırası bende."

Jean-Claude, "*Non*," dedi. "Gitmiyorsun."

Requiem iyi eliyle işaret etti. "Yüzüne bak, nabzı bile hızlanmıyor, vücudu bana tepki vermiyor. Beni o şekilde görmüyor."

Asher, "Anita seni görüyor, yoksa asla *ardeur*'üyle iki kez beslenemezdin," dedi. Yatağın üzerine çıkmak için Jean-Claude'un etrafından dolaştı. Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. İşmahlıydı, neredeyse kızgındı ama mutsuz değildi.

Yüzüme dokundu, dokunuşu soğuktu. Beslenmemişti. "Öldüğümden beri ilk kez bu kadar erken uyandım." Öne eğildi, beni öpmeye çalışır gibiydi. "Beslenmeden bile damarlarımda inanılmaz bir güç dolaşıyor. Kendimi harika hissediyorum." Ağzı ağzıma değmeden durdu. Aradaki mesafeyi kapatıp beni öpmemesi normal bir şey gibi durmuyordu. Bu yüzden, bunu ben yaptım.

Bunun bir günaydın öpücüğü olmasını istemiştim, tatlı ama çok seksi olmayacaktı. Böyle bir öpücüğü sade tutmak için iki kişi gerekti ve Asher'ın böyle bir niyeti yoktu.

Dudakları ve diliyle ağzımın içini araştırdı. Ben öpüşmesiyle eridim. Dilimi sivri dişlerinin üzerinde gezdirip arasından geçirdim ve kendimi ağzına bıraktım. Beni kendine çekti, ellerinin acelesi vardı. Bir elini sabahlığımın içine soktu. Birden çıplak bedenlerimiz birbirine değdi. Sabahlığımın bağını ne zaman çözdüğünü bilmiyordum ama çıplak vücutlarımız birbirine değince ben de ellerimi onun sabahlığının içine sokup sırtında ve kalçalarında gezdirdim. Sıkı kalçasını avuçladığımda yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. Sesi boğuk ve nefessizdi. "Beslenmeme izin ver."

Ben sadece, "Evet," dedim.

Ellerini saçlarıma doladı. Canım acıyacak kadar sert bir hareketti, biraz canım yandı. Nefesimi tutmama sebep oldu ama sebebi sadece acı değildi. Tek bir hareketle boynumu açığa çıkarttığı ve beslenirken beni çaresiz bırakacağı içindi. Bunu yüksek sesle itiraf etmesem de biraz güç kullanması aslında tam bana göreydi. Asher saçlarımı daha da sıkı kavrayıp çekti, bir çığlık attı.

Boştaki eli bileklerimi bulup ellerimi arkamda birbirine bağladı ve sabahlığım omuzlarımdan düştü. Başımı, yüzünü göremeyeceğim bir biçimde yana yatırdı. Odanın diğer tarafındaki aynada görüntümüzü gördüm. Sabahlık ellerimizi gizliyordu, daha fazlasını değil. Aynada ellerim bağlıymış gibi duruyordu. Bunu görünce kurtulmaya çalıştım ama Asher bileklerimi daha da sıktı. Bunu yaparken canımı biraz daha yaktı ve kurtulamayacağımı belli etti. Ona güvendim. Beni tutsak etmesine izin verecek kadar güvendim.

Aynada bir hareketlilik oldu ve Jean-Claude'un yansımasını gördüm. Sabahlığı üzerindeydi ama gözleri geceyarısı mavisi bir alevle yanıyordu.

"İzleyicilerin sayısı *ma petite* için biraz fazla."

Asher, "İtiraz etmiyor," dedi.

Jean-Claude, "Sence bu garip değil mi?" diye sordu.

Asher bunun üzerinde bir süre düşündü, sonra cevap verdi. "Bilmiyorum. Kollarımdayken başka bir şey düşünemiyorum." Odaya göz gezdirdi. "Odada başkalarının olması da düşünmeyi zorlaştırıyor."

Jean-Claude, "Korumalar mı yoksa bazı korumalar mı?" diye sordu.

"Remus..." odanın uzak köşesine baktı, "ve yeni olan."

"Ya Pepito? Onu güçlü hissediyor musun?"

Asher'ın bedeni rahatlamaya başladı. Bunun olmasını istemiyordum. Beslenmesini istiyordum. Beslenmesine ihtiyacım vardı. "Durma," dedim. "Lütfen, durma."

Asher parıldayan gözleriyle bana baktı. Yüzümde bir işaret arıyor gibiydi. "Korumalar bizi izlerken sana sahip olmamı mı istiyorsun?"

Tabii ki istiyordum. "Evet," dedim. "Evet, Tanrım, evet."

Asher, Jean-Claude'a baktı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Jean-Claude, "Hem doğru, hem yanlış," dedi. Yatağın kenarına geldi. "Onu tamamen ele geçirdin. Onunla istediğini yapabilirsin ama kendine gelince bunu yaptığın için seni asla affetmez."

Asher bana döndü. Gördüğü şey onu rahatlattı, gözlerindeki ışığı silip attı. "Anita, orada mısın?"

Bu soru önce bana mantıklı gelmedi. "Buradayım, Asher, buradayım." Ağzımdan çıkanı duydum. Sanki buna benzer bir cümleyi daha önce de duymuştum. Gözlerimi kapattım, Asher'ın yüzünü görmemeye çalıştım. Bakmamak işimi kolaylaştırdı. Bu sözcükleri kimin ağzından duyduğumu biliyordum: Requiem. Requiem'in büyülendiği zaman kullandığı sözcüklerin aynısını kullanmıştım. Asher daha önce de aklımı başımdan almıştı ama böyle değil, asla böyle değil.

Requiem'i hatırlamak düşünmeme yardımcı oldu ama gözlerimin kapalı olması daha çok işe yaradı. Asher'ın bakışının büyüsüne kapılmayacak kadar büyük bir balıktım ama gözlerine bakarken kendimi kaybetmiştim. Augustine'in

gözlerine bakınca akıntıya kapılmamıştım. Öyleyse nasıl oluyor da Asher'ın bakışı binlerce yıllık bir vampirinkinden daha etkiliydi? Vampirlerin bu gücünden etkilenmemem gerekiyordu. Nekromansim ve Jean-Claude'la bağlarım beni koruyordu.

Asher bileklerimi bıraktı. Geri çekildiğini hissettim. Gözlerimi açtım ve sabahlığıma uzanıp üzerimi yeniden örttüm. "Neler oluyor?" diye sordum.

Jean-Claude yatağın yanından konuştu. "Kendinde misin, *ma petite*?"

"Sanırım." Asher'ın yüzüne baktım ama kafasını yana çevirdi, altın sarısı saçları yüzünü gizledi. "Bana bak, Asher, lütfen."

"Seni bakışımla büyülemek istememiştim. Sana böyle bir şey yapabileceğimin farkında bile değildim."

"Bu daha önce hiç olmamıştı," dedim. Jean-Claude'a baktım. "Neler oluyor? Ben serbest kalmadan önceki Requiem gibiydim."

"*Non*, neler olduğunu farkettiğin anda karşı koyabilecek durumdaydın."

"Evet, ama bu neden oldu? Az önce ne oldu ve neden? Ve bu sorumu geçiştirme Jean-Claude, çok ciddiyim."

Yarı selam verir yarı omuz silker bir hareketle cevap verdi. Hem özür diler hem de bir şey bilmiyorum der gibiydi.

"Bu yeterli değil. Sen neler olduğunu biliyorsun."

"Neler olduğunu bildiğime inanıyorum."

"O zaman bize de söyle." Sabahlığımı bağlayabilmek için yataktan aşağıya indim.

"Dün akşam Augustine'e yaptıklarımızdan sonra bütün vampirlerimiz güçlendi. Asher çok uzun zamandır bir baş-

vampir ama daha önce birçoğumuzun sahip olduğu başvampir güçlerinin büyük bir kısmına sahip değildi."

"Bakışı birkaç seviye güçlenmiş, onu anladım," dedim.

Jean-Claude başını iki yana salladı. "*Ma petite*, daha fazlası da var. Asher'ın en büyük vampir gücü nedir?"

Üzerinde birkaç saniye düşündüm. "Isırığı orgazma sebep olur."

Jean-Claude hafifçe gülümsedi. "Bu senin için en etkileyici gücü olabilir, *ma petite* ama en büyük gücü değildir."

Biraz daha düşündüm. "Etkileme. Tüm gücünü kullanarak biriyle beslenirse onu aşırı etkiler. Seninle birlikte olursa bu bir aşk büyüsü gibi çalışır ama aşk büyüleri bile yanında sönük kalır."

"Sanırım insanları etkileme yeteneği güçlendi."

Asher'a baktım, hala yatağın kenarındaydı ama bana bakmıyordu. Başımı iki yana salladım ve yakınına gittim. "Bana bak, Asher, lütfen."

Çok sakin bir ses tonuyla, "Neden?" diye sordu. Hala bana bakmıyordu.

"Bakışının aklımı başımdan alıp alamayacağını bilmeliyim. Bunun kendimi senden korumadığım için olup olmadığını anlamalıyım."

Asher söylediklerimi duyunca yan gözle bana baktı fakat sadece kusursuz profilini ve parıldayan saçlarını gösterdi. "Kendimi senden korumadığım için ne demek?"

"Sana güvendim, sana karşı koruma kalkanlarımı kullanmadım. Gücünün beni almasını istiyordum. Karşı koymak istemiyordum. Öncesinde bu benim için bir seçimdi. Bu, benim için hala bir seçim mi, yoksa gücün beni aştı mı, bilmeliyim."

"Ona gerçek bakışını göster, *mon ami*, görelim."

Asher başını yana çevirdi, duruşundan isteksiz olduğu belliydi. Daha önce hiç görmediğim kadar ifadesiz ve okunmaz bir yüzle bana baktı. Vampirlerin yüzüne gözlerine odaklanmadan bakabilme yeteneğini çok uzun zaman önce kazanmıştım. Son zamanlarda çok fazla pratik yapmıyordum. Güçlerime fazla güveniyordum ama eski yetenekler asla tam anlamıyla unutulmazdı.

Dudaklarının kavisini inceledim, sonra gözlerimi gözlerine odakladım. Her zamanki gibi çok güzeldiler, soluk, çok soluk bir maviydiler. Saf, berrak ama kış gündoğumu kadar soluktu. Gözlerine baktım ve bir şey hissetmedim.

"Zihnimi ele geçirmeyi denemezsen işe yaramayacak."

"Ben zihnini ele geçirmek istemiyorum," dedi.

"Yalancı," dedim.

Gücenmiş gibi bana baktı.

"Ben çocuk değilim, Asher. Sen güç oyunlarını çok fazla seviyorsun. Üzerimde bıraktığın etki çok hoşuna gidiyor. Jean-Claude'un yapamadığını bana yapabilmeyi seviyorsun. Beni vampirleyebilen tek vampir olmak en büyük zevkin."

Yüzünde soğuk bir duygusuzluk vardı. "Ben asla öyle bir şey demedim."

"Vücudun senin adına dedi."

Bunu duyunca, hala tedirgin olduğunu belli eden bir hareketle dudaklarını yaladı. "Benden ne istiyorsun Anita söylesene?"

"Gerçeği."

Başını iki yana salladı, çok ciddiydi. "Her zaman gerçeği istediğini söylersin ama aslında istediğin gerçek değildir."

İtiraz etmeyi çok istedim ama etmedim ve dürüst olmayı seçtim. "Haklısın, belki de bilmek istemeyeceğim kadar haklısın ama şimdi, beni bakışınla büyülemeye çalış. Gerçekten dene ki senin yanındayken ne kadar dikkatli olmam gerektiğin bileyim."

"Benim yanımda dikkatli olmanı istemiyorum."

Başımı hemen iki yana salladım. "Lütfen, Asher, bilmemiz gerek."

"Neden, benden korunabilmen için mi? Gözlerime bir daha bakmayasın diye mi?"

"Lütfen, Asher, sadece yap, dene."

Jean-Claude, "Arkadaş olarak rica edeceğim," dedi. "Sonrasında efendin olarak emredeceğim. Dediğini yap." Sesi üzgündü. İçinde o kadar çok hüzün barındırıyordu ki ona baktım. Bir şeyi gözden kaçırıyordum sanırım.

Eskiden olsa kafamın içindeki uyarıyı görmezden gelirdim ama artık soru sormayı öğrenmiştim. "Ben kötü bir şey mi istiyorum? Demek istediğim, ikiniz de bu durumdan rahatsız oldunuz. Sonrasında gelip kıçımızı ısıracaj bir şeyi gözden mi kaçırıyorum?"

Jean-Claude gülümsedi, neredeyse kahkaha atacaktı. "Ah, *ma petite*, ne kadar güzel ifade ettin."

"Evet, evet, sen sadece soruya cevap ver."

"Asher gerçekten seni etkisine alabiliyorsa vereceğin tepkiden korkuyoruz."

Birinden diğerine baktım. Jean-Claude'un hoş ama boş yüzüne ve Asher'ın küstah ifadesizliğine. Arkalarındaki duvarın dibindeki Requiem'i gördüm. Onun da yüzü diğerlerininki gibi ifadesizdi ama ne Jean-Claude'unki gibi hoş, ne de Asher'ınki gibi küstahtı. Sadece bir şey belli etmeme-

ye çalışıyordu. Bedeninin üst kısmını hala Meng Die'nin açtığı yaralar süslüyordu. İlk kez merak ettim, *ardeur*'le beslenirse yaraları iyileşir miydi? Daha önce de metafizik seksle başkasını iyileştirmiştim. Kaşlarımı çattım ve Jean-Claude'a döndüm. "*Ardeur*'ü Requiem'le beslememi istemenin birden fazla sebebi var, değil mi?"

"Bunu zaten yapmayacaksın. Ne farkeder ki?" Kelimelerinde bir parça da olsa öfke vardı.

Jean-Claude'a baktım. Yüzündeki hoş maske gitmiş, yerini Asher'ın küstah görüntüsüne benzer bir şey almıştı. "Zor olduğumu biliyorum ama değilmişim gibi yapalım. Tam bir başbelası değilmişim gibi yapalım. Sadece benimle konuş. Mantığını söyle."

"Neyle ilgili mantık istiyorsun, *ma petite*?"

Yanına gittim, hareket ederken konuştum. "Requiem'le şimdi beslenmemi istemenin bütün sebepleri ve Asher'ın beni bakışıyla büyüleyebilecek olmasından neden bu kadar çok tedirgin olduğun." Şimdi önündeydim, bir ara yataktan uzaklaşmış olduğunu farkettim ama hareket ettiğini hatırlamıyordum. Kendimi Asher'ın gözlerine fazla kaptırmıştım. "Sadece söyle. Paniğe kapılmayacağına söz ver. Kaçmayacağına söz ver. Mantıklı bir insanmış gibi benimle konuş."

Bana bir bakış attı, kaçamak bir bakıştı. Yüzünde dans eden duyguları izlememe izin verdi, sonra konuştu. "Asher haklı, *ma petite*. Gerçeği istiyorsun ama çoğu zaman gerçeği söylediğimiz için bizi cezalandırıyorsun."

Başımla onayladım. "Biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm. Tek bildiğim şey sürekli sorun çıkaran biri olmak istemiyorum. Dinlemeye, aşırı tepki vermemeye çalışacağım."

"İyi niyetler, *ma petite*, ne dediklerini bilirsin."

Yine başımla onayladım. "Evet, cehenneme giden yol onlarla döşenmiştir." Göğsünde birleştirdiği kollarına dokundum. Vücut dilini de kapatmıştı. "Lütfen Jean-Claude, böyle içimize kapanmaya zamanımız yok. Bütün başvampirler buradayken bunun olmasını istemiyorum, özellikle de bana karşı dürüst olmaktan korktuğun için olmamalı. Felaketin benim hatam olmasını istemiyorum, tamam mı?"

Kollarını açtı ve yüzüme dokundu. "Çok samimisin, *ma petite*. Sana ne oldu?"

Üzerinde düşüp yüksek sesle cevap verdim. "Korkuyorum ben."

"Neden?"

Elimi elinin üzerine koydum ve elini yanağıma bastırdım. "Hepimizi hayalkırıklığına uğratmaktan, bazı şeylerin doğru olmasını istemediğim için."

"*Ma petite*, konu bu değil, hiç değil."

Ne olduğunu bilen bakışlarından bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Sanırım bebek olayı yüzünden." Gözlerine baktım. Gözlerindeki hassaslıkla buluşmak hem kolay hem de çok zordu. "Bunu yapacaksak, bebeği doğuracaksak, o zaman her şey yolunda gitmeli. Bütün sorunlar çözülmeli. Benim her konuda sorun çıkartma lüksüm yok; eğer bize zarar verecekse."

"Öğreneli sadece saatler olmasına rağmen, birden işbirliği yapmaya heveslendin." Bana baktı, beni tartıyordu, ciddiydi, nazikti, hepsi biraradaydı. "Hamileliğin kadınları değiştirdiği söylenir ama bu kadar çabuk mu?"

"Belki de uyanmaya ihtiyacım vardı."

"Neye uyanmaya, *ma petite*?"

"Richard'a yaşamımı kabul ettiğimi söyleyip duruyorum ama haklı, hala bazı kısımların-dan saklanıyorum." Asher'a baktım. "Sen de hala ben ne derim diye tedirgin olup her hareketine dikkat ediyorsun." Jean-Claude'a döndüm. "Öyle değil mi?"

"Bize tedbirli olmayı öğrettin, *ma petite*." Bana sarılmak istedi ama geri çekildim.

"Rahatlat beni Jean-Claude, konuş benimle."

İç geçirdi. "Farkında mısın, *ma petite*, zaman zaman ortaya çıkan bu kusursuz doğruluk isteklerin de başımızı ağrıtan şeylerden bir tanesi."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Hayır, farketmemiştim. Ben bunun kabul edilebilir olduğunu düşünüyordum doğrusu."

"*Non*, *ma petite*, bu kabul edilebilir bir şey değil. Bu, aşırı talepkar olmanın bir başka şekli."

"Tamam, lanet olsun, o zaman bana ne yapacağımı söyle, çünkü başka nasıl olabilirim bilmiyorum."

"Dedikleri gibi, sen bakımı çok zor bir eşyasın, *ma petite*, ama biz bir çift olmadan önce bunu biliyordum."

"Neye bulaşacağını biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Başıyla onayladı. "Bir kadını sevmeye karar veren her erkek kadar. İlişkilerde her zaman gizemler ve sürprizler vardır, ama evet, neye bulaşacağımı biliyordum. Bunu bilerek ve isteyerek yaptım."

"Zorlukları kabullenmenin sebebi neydi, kazanacağın güç mü?"

Jean-Claude kaşlarını çattı. "Gördün mü, şimdiden kızmaya başladın. Sen gerçeği istemiyorsun, *ma petite*. Yalan-

ları da istemiyorsun. Sığ sulardan güvenle nasıl geçeceğimize dair bize en ufak bir ipucu vermiyorsun."

"Daha önce denizi metafor olarak kullandığına şahit olmamıştım."

"Belki de Samuel'i görmek bu topraklara yaptığım seyahati hatırlattı."

"Belki," dedim. Hala şüphelerim vardı.

Asher küçük bir ses çıkarttı. "Kızmak için bir sebep arıyorsun, bizi suçlayıp kaçabilmek için."

"Richard'ın kavga çıkartmak istemesi gibi," dedim.

Asher başıyla onayladı.

Birkaç saniye düşündüm. "Ben ve Richard, birbirimizden çok farklı değiliz, birbirimize çok benziyoruz."

Jean-Claude, onun çok uzun süredir bildiği bir şeyi ben yeni anlamışım gibi bana anlamlı bir bakış attı. "Birçok konuda birbirinize çok benziyorsunuz ama sen daha uyumlusun. Karakterinizdeki bu farklılık yüzünden seni de kendi verdiği kararları vermeye zorlamaya çalışıyor. Sende kendisinden bir yankı görüyor ama her konuda neden kendisi gibi düşünmediğini anlamakta güçlük çekiyor."

"Belki de beni hayalkırıklığına uğratan da budur. Bana çok benziyor, öyleyse neden benim verdiğim kararları veremiyor?"

"*Oui, ma petite*, sanırım birbirinize karşı duyduğunuz muazzam öfkenin bir sebebi de bu."

"Haklı, ben onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum ve o da aynısını bana yapmaya çalışıyor. Lanet olsun."

"Ne oldu, *ma petite*?"

"Apaçık ortada olanı bu kadar yavaş anlamaktan nefret ediyorum."

"Ancak üzerinde düşündüğün zaman apaçık ortada olduğunu farkedebilirsin," dedi.

"Bu teorin mantıklı mı bilemiyorum. Söylediklerin hoşuma gidecek demiyorum ama Asher'ın benim üzerimde bakışını kullanması seni neden bu kadar rahatsız etti, söyler misin?"

Asher, "Buna ben cevap vereceğim," dedi. Yanımıza geldi, sabahlığının önü hala açıktı. Ona bakışlarını yerden kaldırmasını, bana bakmasını haykırmamak için kendime zor hakim oldu. "Bakışımla seni ele geçirebiliyorsam, beni yatağından atarsın diye korkuyoruz. Kendi yatağından ve Jean-Claude'unkinden."

"Jean-Claude'un yatağından ben sorumlu değilim. Ben gündüz ne zaman onun yatağında uyusam siz birlikte uyuyorsunuz."

İki adam anlayamadığım bir biçimde birbirine baktı. Asher'ın koluna dokundum ve dikkatini üzerime çektim. "Ne?"

Yüzünün yaralı kısmını gizlemek için saçlarını kullanarak bana tepeden baktı. Genelde yüzünü artık benden bu şekilde gizlemezdi. "Sen bu yatakta uyurken Jean-Claude ve benim ne yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım ama apaçık ortada olan gözlerine bakamadım. Bakışlarımı kaçırmamın sebebi vampir güçleri değildi, utançtı. "Haklısın, dürüstlük istemiyorum ama istediğimi sanıyordum."

Asher, "Yüzün kızarıyor," diyerek neşeli bir kahkaha attı. "Sevgili olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi?"

Yüzüm o kadar kızardı ki başım döndü. Benimle dalga geçtiğini hissettim. Kızdım. Kollarımı karnımın üzerinde birleştirdim. "Evet."

Asher, Jean-Claude'a baktı. "Birçok kişinin bizim hakkımızda düşündüğünü düşünüyor."

Sonunda Jean-Claude'a baktım. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Birden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ben ortalıkta yokken birbirinize dokunmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

Asher, "Ancak sen yanımızdaysan Jean-Claude kendisine dokunduruyor," dedi. Şimdi öfkelenme sırası Asher'daydı. Öfkesinin bir sıcaklığı vardı ve sesine doldu.

Jean-Claude'a bakmaya devam ettim.

Jean-Claude, "Bize inanmıyor musun?" diye sordu.

"Sorun inanıp inanmamak değil, sorun şu ki..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Sonunda, "Birbirinize bu kadar yakın olup da onu nasıl böyle reddedersin?" diye sordum.

Asher, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Bizi birbirimize sarılmış bulsan ne yaparsın, *ma petite*?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım birbirine sarılmakla ne kast ettiğine bağlı."

"Seks, *ma petite*, seks."

Ağzımı açtım ve kapattım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Öfkeyle odayı terkedersin. Yatağımı terkeder, güç üçlememize zarar verirsin. Muhafazakar Richard'ımızın yanına gidersin ya da bizi yine yalnız bırakırsın. Çok büyük bir şok yaşarsın çünkü bu gibi şeylere hazır değilsin."

"Belki ama Augustine'le yaşadıklarımız beni korkutup kaçırmadı."

"Çünkü sen de bizimleydin. Onu paylaştık. Yatakta sadece ikimizi yakalasaydın, yorumun çok daha farklı olurdu bence."

"Evet, kesinlikle, çünkü o bir yabancı."

Asher, "Bir saniye," dedi. "Jean-Claude'u benimle paylaşacağını mı söylüyorsun?"

"Biz birbirimizi zaten paylaşıyoruz."

Olumsuzca başını iki yana salladı. "Biz seni paylaşıyoruz Anita, birbirimize neredeyse hiç dokunmuyoruz."

"Bunu bu akşam yapma, Asher. Senden arkadaşın ve efendin olarak rica ediyorum. Misafirlerimiz gidince bu tartışmaya kaldığı yerden devam ederiz."

Asher, "Söz ver," dedi.

"Söz."

Başımla onayladım. "Gırtlağımıza kadar timsahların arasına gömülmediğimizde bu yeni haberi sindirmem için bana birkaç gün ver."

Asher, "Bu senin için yeni bir haber mi, benim Jean-Claude'un sevgilisi olmak istemem?" diye sordu.

Olumsuzca başımı iki yana salladım. "Aslında, ben sizin benim arkamdan çılgınlar gibi sevişiğinizi düşünüyordum. Bilirsin, bir şey sorma ve bir şey söyleme politikası. Birbirinize sadece benim yanımda dokunduğunuz hiç aklıma gelmedi."

Jean-Claude, "Sen yokken birbirimize dokunsaydık bunu aldatma olarak göreceğini düşündüm," dedi.

"Başka kadınlarla, evet ama aynı ekipmana sahip değilim. Demek istediğim, erkeklerle bir şeyler paylaşıyorsan,

bende onların parçaları yok ama seni herhangi biriyle değil, Asher'la paylaştığımı düşünüyordum. Bizim için sıradan bir erkek değil."

"Asher'ın senin için bu konuda bir istisna olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu konuda herhangi bir kuralım var mı bilmiyorum. Seni düzenli olarak kimseyle paylaşmam, nasıl sen beni başkalarıyla paylaşmak istemiyorsan. Ben Asher'la senin, bensiz sevgili olduğunuzu düşündüm." İşte, gerçek buydu.

"Neden böyle düşündün?"

Asher'ı işaret etti. "Ona bak. Sana nasıl baktığını görmüyor musun?"

Asher bir kahkaha attı. "Sen öylesine arzu edilen bir erkeksin ki kimse seni reddedemez, bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Başımla onayladım. "Evet, öyle."

Yüzü yumuşadı ve gelip yanımda dikildi. "Ah Anita, sayende kendimi yeniden genç hissettim."

Elini elime aldım. "Sen de bazen bana kendimi bir bebek gibi hissettiriyorsun."

"*Pourquoi?*"

"İkinizle birden yatağa giriyordum ama kendimi kurtarmak için, benim arkamdan birbirinizi becerdiğinizi düşündüm. Temiz, kesin bir çözümdü. Çift olmanız hakkında kendimi nasıl hissettiğimi düşünmek zorunda değildim ama sonuçta hepimiz istediğimizi elde ediyorduk. Ama Jean-Claude kendini çok ama çok uslu bir çocuk gibi, sense kendini ihmal edilmiş hissetmişsiniz."

"Reddedilmiş," dedi. Jean-Claude'a karanlık bir bakış attı.

Yüzüne dokundum, bana bakmasını sağladım. "Bu, benim hatamdı, onun değil. Jean-Claude haklı, Asher. Beni biliyorsun. Burnuma kadar bokun içine batana kadar odadaki fili görmezden gelebilirim ama fili o kadar büyümeden bana gösterirseniz, bazen her şeyi tersimden algılıyorum. Odaya girip ikinizi yatakta bulsaydım, bunu tepelere kaçmak için bir bahane olarak kullanırdım. Jean-Claude bu konuda haklı."

"Ya şimdi?" diye sordu.

"Emin değilim. Gerçek bu. Jean-Claude'u dün akşam Auggie'yle öpüşürken görene kadar, kesinlikle hayır derdim. Sadece hayır değil, mümkün değil derdim." Başımı önüme eğdim, utanıyor muydum yoksa mutsuz muydum, emin değildim. "Sevdiğim herkesin mutlu olmasını istiyorum. Bunu biliyorum. Hepimizin mutlu olmasını ve kimsenin kaçmamasını istiyorum." Karnıma dokundum, uzun süredir egzersiz yaptığım için düzgün ve sertti. "Olmadığımız bir şeymiş gibi davranmaya son vermemizi istiyorum." Asher'a baktım. "Kimse sana bebek konusunda ne hissettiğini sormadı. Demek istediğim, senin de en az Jean-Claude kadar şansın var. Babalık için."

Bana bakıp gülümsedi. "Ben bencil bir piçim." Dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı. "Güç sarhoşu uyandım ve senin son birkaç saatte ne kadar çok şey yaşadığını unuttum. Beni affet."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben senin sorununu çok daha uzun süredir görmezden geliyorum."

"Ben sevdiğim iki kişinin yatağındayım, sorunum yok. Hayal ettiğimden daha şanslı, daha mutluyum."

"Ama..."

Parmakuçlarıyla dudaklarıma dokundu. "Şşşt. Hamileliğin hakkında ne düşündüğümü sordun. Senden veya Jean-Claude'dan küçük bir parçanın yaşam bulma ihtimalinin beni mutlu etmemesi mümkün mü? Julianna bana bir çocuk vermediğine pişmandı." İlk kez bu ismi içine hüzün yüklemeden söyledi.

Parmaklarını öptüm ve konuşabilmek için dudaklarımdan uzaklaştırdım. "Hamileliğim seni mutlu etti, öyle mi?"

"Sadece mutlu veya mutsuz değil, senin için çok sevindim. Sana aşığım diyebildiğim için çok gururluyum. Sen gerçekten hepimizin mutlu olmasını istiyorsun Anita. Bir ilişkide iki tarafın da birbirinin mutluluğunu istemesinin ne kadar nadir bulunan bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ama sen birçok erkekle birliktesin ve hepsinin mutluluğunu istiyorsun. Bu arzun, nadir bulunan bir şey."

"Birini sevip nasıl olur da mutluluğunu istemezsin?"

Bana bakıp gülümsedi ve saçlarını geriye attı. Geniş gülümsemesiyle dişleri göründü, bunu nadiren yapardı. Böylesi geniş bir gülümseme yara izlerini gerer, derisinin ne kadar sert olduğunu hissetmesine sebep olurdu. Bunu yapmamasının esas sebebi ise başkaları üzerinde bıraktığı etkiydi. Gülümsemesini ben doğmadan yüzyıllar öncesine ait anılardan hatırlıyordum. Julianna ölmeden önce sahip olduğu bir gülümsemeydi. İçindeki şeytanı çıkartmak için üzerine kutsal su dökülmeden önceydi. Gülümseyerek karşılık verdim ama yeniden gülümsediğini görmek kalbimde bir şeyleri rahatlattı. Bu rahatlamanın bana değil Jean-Claude'a ait olduğuna emindim, yine de gerçekmiş gibi hissediyordum.

Asher bana sarıldı ve yüzünü karnıma yasladı. Hareketsiz kaldı, sanki karnımı dinliyordu. Saçlarını okşadım, bu beni hep şaşırtırdı, çünkü saçları yumuşak ve köpüksüydü. Jean-Claude'unkiler kadar yumuşak değildi, benimkiler gibiydi. Altından dokunmuş gibi duran saçların bu kadar yumuşak olmaması gerekirdi.

Yumuşak bir ses tonuyla Fransızca bir şeyler mırıldandı. Bebek kelimesini yakaladım. Bebek. Sinirlenmeyi bekledim ama karnıma bu kelimeyi fısıldayışını görünce ne kadar tatlı olduğunu düşündüm. Bunu düşünen ben olamazdım. Odaya göz gezdirdim ve Jean-Claude'un yüzünün farklı duygularla yumuşadığını gördüm. Bunun ne kadar tatlı olduğunu düşünenin kim olduğunu anladım, ben değildim. İçime Jean-Claude'un duyguları alsa bile, onunla aynı fikirdeydim. Bir elimle Asher'ın saçlarını okşarken diğer elimi Jean-Claude'a uzattım. Jean-Claude elimi tuttu ve bana arkadan sarıldı. Bedenini Asher'ın beni saran kollarına yasladı. Çok mutlu, Jean-Claude çok mutluydu. İkimizin de içine sıcak ve güzel bir şey doldu. En sevdiğin battaniyenin altında sevdiğin birinin yanında yatmak gibiydi. Jean-Claude'un koluna yaslandığımda boynuma bir öpücük kondurdu. Asher yüzünü kaldırdı ve ikimize gülümsedi. Yüzü sanki daha genç görünüyordu, yüzyıllar önce hala hayattayken göründüğü gibi.

Mutluluk gerçekti, dokunulabilir bir şeydi. Sonra Jean-Claude'un zihnine bir parça pişmanlık düştü. Gizleyemesine fırsat vermeden düşüncenin farkına vardım. Böyle mutluluklar çok uzun sürmezdi. En son bu kadar mutlu olduğunda çok kötü şeyler yaşamıştı. Yüz ifadesini Asher'dan gizlemek için yüzünü boynuma gömdü. Yüzüne dokun-

dum, ona gözlerimi verdim. Aklından geçeni duyduğunu ama her şeyin yolunda olduğunu görmesini istedim. Çok büyük bir felaketin hayatımızı berbat edeceğine inanması normaldi, çünkü böyle şeylere ben de inanırdım.

Gençken, birisinin bana her şeyin yolunda gideceği ve başıma hiçbir zaman kötü bir şeyler gelmeyeceği konusunda söz vermesini isterdim. Şimdi bunun sadece bir çocukluk arzusu olduğunun farkındaydım. Kimse böyle bir söz veremezdi. Kimse. Yetişkinler bunu deneyebilir ama söz veremezdi. Söz verseler bile böyle bir şeyin doğru olduğuna inanmazlardı. Uzun zamandır sevdiğim insanlar için öldürmeyi göze alan bir kadındım. Artık onlar için yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti.

28

Erkek arkadaşım veya aşığım olarak gördüğüm herkesi odadan çıkarttım. Biraz yalnız kalmak istiyordum ama bu çok tehlikeliydi. Requiem ve bazı korumalar benimle kaldı. Banyoda giyindim, herkes beni çıplak gördüğü için bu çok aptalcaydı ama biraz mahremiyete ihtiyacım vardı.

Jean-Claude ve Asher yanımdayken bebek konusunda çok sakindim, hatta mutlu bile sayılırdım. Onlar gittikten sonra ise panik geri dönmeye başlamıştı. İkisinden biri benim üzerimde vampir güçlerini kullanmıştı ya da ben bir başkasının duygularını hissetmiştim. Lanet olsun, metafizik olarak o kadar çok erkeğe bağlıydım ki, algıladığım duyguların Jean-Claude'a ait olması gerekmezdi bile. Tek bildiğim şey, duyguların bana ait olmadıklarıydı.

Jean-Claude'un odasında tuttuğum acil durum kıyafetlerimi giydim. Kot pantolon, siyah tişört, spor ayakkabı, kaliteli deri kemer ve altına giymeye yetecek kadar iç çamaşırı. Kemer, omuz askımı tutmaya yardımcı oluyordu. Tanıdık gerginlik kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Daha güvende. Güvenliğin insanları vurma ihtimalimle bir ilgisi yoktu. Hayatımı zorlaştıran birçok erkeği seviyordum ve onları vuramazdım. Hayır, silahım sadece psikolojik olarak daha iyi anlamına geliyordu. Silahlar sadece öldüreceğiniz şeylere karşı işe yarardı. Öldürmeye niyetli değilseniz bir silah, bazı açılardan sahte bir güvenlik hissi verirdi. Bilek kılıfları ve gümüş bıçaklar, fazladan güvenlik içindi. Çok yazık, hayatımdaki insanların büyük bir çoğunluğu bu bıçakların bir darbesiyle ölmezdi. Bunu oturup kimseyle tartışmak istemiyordum ama bıçaklar kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Banyoyu giyinmiş ve silahlı olarak terkettim. Böylesi daha iyiydi.

Jean-Claude'un odasında tuttuğum bir şeyi daha ekledim, yedek haç. Yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden çıkarttım. Tişörtümün altına gizlenmiş, derime değen metal yüzey soğuktu.

Requiem, "Odada bir haçın durduracağı tek yaratık benim," dedi. "Bana hiç mi güvenmiyorsun?"

Yorumunu duyunca Remus'a ve şöminenin önünde oturan çakaladama baktım. "Üzerine alınma, Requiem ama Belle ve Marmee Noir beni ziyaret edebilir. Haç onları uzak tutmama yardımcı oluyor."

"İkisi de korkunç güçler."

"Evet." Cep telefonumu bulana kadar çantamın içini karıştırdım, sonra banyoya yöneldim.

"Benim yanımda konuşabilirsin Anita. Sır saklamasını bilirim."

"Jean-Claude'a bağlılık yemini ettin. O isterse konuşursun ama doğruyu söylemek gerekirse biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve yine, üzerine alınma, Requiem." İç geçirdim, bu gibi saçmalıklar Requiem'i *pomme de sang* olarak reddetmemin sebeplerinden biriydi. Karışıktı, en azından tutarlı değildi ve hayatımda kafası karışık bir adam daha istemiyordum. "Bak, en ufak bir şeyi bile kişisel algılayacaksan bu iş yürümez. Yatak arkadaşları bu kadar alıngan olmaz."

Yüzü yine yakışıklı ifadesizliğine büründü. "Tamam," dedi. Bu tek kelime, duygularının incindiğini belli etti. Lanet olsun, buna ihtiyacım yoktu.

Banyo kapısını kapattım ve cep telefonumdan jinekologumu aradım. Sonunda, bir plastik parçasının yeterince iyi olmadığını anlamıştım. Yüzde doksan dokuz koruma sağlıyordu ama ben yüzde yüz istiyordum. Telefonu açan görevliyi bir hemşire veya doktorla görüşmem gerektiğini ikna etmem neredeyse beş dakikamı aldı. Doktor, tabii ki muayenedeydi. Beş dakika bekledikten sonra telefona bir hemşire cevap verdi.

Hem neşeli hem de sabırsız bir ses tonuyla, "Sorununuz nedir?" diye sordu.

"Evde yapılan gebelik testleri ne kadar kesin sonuç verir? Kutunun üzerinde ne yazdığını biliyorum ama ne kadar iyiler?"

"Çok iyiler, kesin sonuç verirler." Sesi biraz yumuşadı.

Öyle bir yutkundum ki muhtemelen sesi duymuştu. "Eğer test sonucu pozitif çıkmışsa..."

"Tebrikler," dedi.

"Yüzde yüz emin miyiz?" diye sordum.

"Hayır, ama yanlış pozitif çok nadir rastlanan bir şeydir, Bayan Blake, çok nadir."

"Yüzde yüz emin olmamı sağlayacak kan testi gibi bir şey yok mu?"

"Bir kan testi var, evet ama doktorlar genelde evde yapılan testlere güvenir."

"Emin olmak için kan testi yaptırmak istersem, bunu ayarlayabiliriz, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Bugün."

"Bayan Blake, çok endişeliyseniz, ikinci bir test daha yapın ama sonucun ilkinden farklı olacağını sanmıyorum. Yanlış negatifler, evet karşılaştığımız bir şey ama yanlış pozitiflere nadiren rastlarız."

"Ne kadar nadiren?"

Kağıtların hışırtısını duydum. "En son ne zaman adet gördünüz?"

"Eylül'ün ilk haftası."

"Kesin bir tarih verebilir misiniz?"

"Hayır, veremem." Öfkelenmemeye çalıştım. Hangi lanet olasıca kadın adetlerinin gününü ezberinde tutardı?

"Bayan Blake, Anita, bence bir doğum öncesi kontrol randevusu almanız uygun olur."

"Doğum öncesi, hayır, demek istediğim, evet, ah, lanet olsun."

"Anita, birçok kadınla konuşurum. Genelde kadınlar bu haberi alınca çok mutlu olur ama hepsi değil. Sen buna pek sevinmemiş gibisin."

"Evet."

"Dr. North geliyor, onunla konuşabilirsin." Sessizlik, ayak sesleri, önlüğün hışırtısı ve bir erkek sesi. "Hey, Anita, en sevdiğim vampir avcım bugün nasıl?"

"Bugün pek iyi değil," diye cevap verdim. Sesim zayıf ve incinmiş çıktı.

"Üzgünüm. Randevu alman lazım."

"Ben hamile olmak istemiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Çok fazla zaman geçmemiş Anita. Hala seçeneklerin var."

"Kürtaj gibi mi?"

"Evet."

"Bebekte büyük bir sorun olmadığı sürece bunu yapamam. Demek istediğim, Vlad sendromu ve Mowgli sendromu için test yapmanız gerek."

"Vlad sendromunu anladım ama Mowgli testine sadece hayvan formundayken bir şekil-değiştirenle birlikte olduysan ihtiyacın var."

Alnımı soğuk mermer taşlara dayadım. "Biliyorum."

Neşeli bir biçimde, "Oh," dedi. İnsanlar bu tepkiyi, aslında AMAN TANRIM demek istediklerinde verirdi. Çabucak kendine geldi, sonuçta adam bir doktordu. "Peggy, telefonu ofisime bağla, lütfen. Biraz bekle Anita, odamdan daha rahat konuşuruz." Neyse ki korkunç melodiyi çok uzun süre dinlemek zorunda kalmadım. Doktor kısa süre sonra ahizeyi eline aldı. "Evet Anita, en kısa süre içerisinde buraya gelmen gerek." Kağıtların hışırtısını duydum. "Bugün saat ikide bir randevu iptal edilmiş."

"Gelebilir miyim bilmiyorum."

"Bu sıradan bir doğum öncesi kontrol olsaydı, Anita, sorun değil bir sonraki hafta yaparız, derdim. İki sendrom için test yapacağımız için ve sen bana özellikle Mowgli sendromunu test etmemiz gerektiğini söylediğin için, kan testlerini hemen yapmamız lazım."

Hayvan formunda bir şekil-değiştirenle sadece bir kez birlikte olduğumu söylemek istiyordum ama dedikleri gibi, bir sefer yeterlidir. "Doktor, Vlad sendromunu okumuştum fakat diğeri hakkında çok şey bilmiyorum. Demek istediğim, gerçekten hamileysem, şimdi sadece birkaç yüz bin hücreden ibaret, değil mi? Demek istediğim, sadece iki aylık, değil mi? Bebeğin daha fazla büyümeden karnımı kemirerek dışarıya çıkma ihtimali yok, değil mi?" Bunu dile getirmek bile midemin kasılmasına sebep oldu. Bazı durumlarda bebeği taşımak mümkün olmayabilirdi.

"İnsanların gebelik süresi memeliler için oldukça uzundur. Memeli bir şekil-değiştiren olduğunu varsayıyorum."

"Evet, farkeder mi?"

"Eder. Mowgli sendromunun sorunlarından bir tanesi de fetüsün bazen insan hızında değil hayvan hızında büyümesidir."

Aldığım bütün biyoloji derslerimi yeniden gözden geçirdim ama hiçbir yerde leoparın gebelik süresini öğrenmemiştim. Kitaplarda yazmıyordu.

"Anita, konuş benimle Anita."

"Buradayım, doktor, sadece... Vlad sendromunda bebeğin alınması gerektiğini biliyorum. Bebek ölecek ve beni de yanında götürmeye çalışacak. Dediğim gibi, diğer sendroma aşina değilim, çok nadir görülen bir şey."

"Çok çok nadir görülür. Aslına bakarsan bu ülkede sadece on tane vaka görüldü. En kötüsüyse ve Vlad sendromu varsa, sorunu çözmek için vaktimiz var. Mowgli sendromu ise, hayvana göre değişir." Klavyenin sesini duydum. "Hangi tür şekil-değiştiren olduğunu biliyor musun?"

"Sadece bir kez oldu, evet..." Kendimi savunmayı bıraktım, sadece soruya cevap verdim, "...leopar, tamam mı, leopar." Yüce İsa adına, bu konuşmayı yaptığıma inanamıyordum.

Yine klavyenin sesini duydum. "Leopar doksan günle yüz altı gün arası, ortalaması doksan altı gün."

"Yani?"

"İnsanın gebelik süresi iki yüz seksen gündür."

"Yani?"

"Bence, ciddi bir Mowgli sendromun yok, öyle olsaydı farkederdin. Doğum yapmak üzere olurdun."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Hayır," dedi. "Görünüşe göre bu durumda değilsin. Yine de, daha hafif bir Mowgli sendromu olabilir. Eğer öyleyse, hamileliğin bir anda vites değişirip birkaç gün içerisinde doğum yapma statüsüne atlayabilirsin."

"Şaka yapıyorsun."

"Konuşurken tıp literatürüne bakıyorum. İnternet bazen çok işe yarıyor. Bu ülkede hafif Mowgli sendromu görülen iki kadın varmış. Testi yaptırsan bile, Anita, sana sadece evet veya hayır diyebiliriz. Bunu Down sendromu gibi düşün. Test edebilir ve varolup olmadığını söyleyebiliriz ama bir amino sentez bile sana ne kadar hafif olduğunu söyleyemez."

"Vlad sendromu otomatik düşük anlamına gelir, ya Mowgli sendromu?" diye sordum.

Duraksadı, sonra dikkatlice cevap verdi. "Otomatik değildir, hayır ama doğum hasarı çok fazla olabilir."

"Doktorumun endişeli olması iyi bir şey değil, Dr. North. Sesinizdeki endişenin nedeni nedir?"

"Hafif bir Mowgli sendromun varsa, o zaman Pazartesi günü fetüs ultrasonda kürtaj sınırlarını aşmış bir boyuta çıkabilir. Böyle bir sendrom söz konusu ise seçeneklerinin azalmasını istemezsin Anita."

Tamam, dedim kendi kendime. "Saat iki, değil mi?"

"Benimle St. John's hastanesinde buluş, doğrudan doğum servisine gel."

Nabzım gırtlağımda atmaya başladı. "Doğum servisi mi? Biraz aceleci davranmıyor musun, doktor?"

"Ofisime gelirsen kan testini dışarıya göndermemiz gerekir. Hastanede sonuçları çok daha hızlı alırız. Test sonuçlarına göre, daha yakından bakmak istersek bize gerekebilecek ultrason cihazları da hastanede var."

"Ultrason cihazı ofisinde de var," dedim.

"Var ama hastanedekiler çok daha hassas cihazlar. Sonuçları daha hızlı alırız ve burada hız bizim için çok önemli Anita."

"Tamam, saat ikide orada olacağım."

"Harika."

"Bugün beni hiç rahatlatmadın, doktor."

Bir kahkaha attı. "Seni tanıyorum Anita. Seni korkutmazsam gelmemek için bahaneler uydurursun. İyi biliyorum."

"Beni korkutmak için bazı şeyleri abarttın mı?"

"Hayır, üzgünüm ama hayır ama genelde bu konuyu hastalarla konuşurken daha hassas olurum. Zaten birçoğunun hastaneye gelmek için gerçeklerin yüzüne vurulmasına ihtiyacı yoktur."

"Beni ofisine çağırmıyorsun, doktor, beni hastaneye çağırıyorsun. Ben hastaneye sadece ateş hattında yaralanırsam giderim."

"Beni ekiyor musun?" diye sordu.

İç geçirdim. "Hayır, hayır, geliyorum." Aklıma bir şey geldi. "Doğum servisine yanımda birini getirebilirim, değil mi? Sadece hasta içeriye girebilir gibi katı bir kural yok, değil mi?"

"İstiyorsan elini tutacak birini yanında getirebilirsin ama pelvik muayene olacağı için, yakın bir arkadaşın olsa iyi olur."

Pelvik muayene, lanet olsun. "En az bir tanesi elimi tutacak kadar yakın olacaktır. Geri kalanlar dışarıda bekleyebilir."

"Geri kalanlar?"

"En az bir erkek arkadaş, belki daha fazlası ve bir de korumalar."

"Korumalar mı? Tehlikede misin?"

"Neredeyse her zaman ama bu... kötü adamların bana zarar vermek gibi bir niyeti yok. Şöyle diyelim, bu benim için çok stresli bir ziyaret olacak ve geleceğin bize neler getireceğini bilemeyeceğimiz için, stresliyken yanımda kas gücü olmadan hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Bu bir bilmece mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Genelde bu gibi konularda çok açık konuşursun."

"Özür dilerim ama bu telefonda açıklayabileceğim bir şey değil."

"Bu durum sağlığını etkileyen bir şey mi?"

Üzerinde düşündüm. "Belki, evet, sanırım öyle." Gerçekten şekil değiştirirsem bebeği kaybedeceğimi ve ne yapacağımıza karar bile veremeden bu hastane ziyaretine gerek kalmayacağını düşündüm. Bana olanları kısaca özetleyecek cümleleri bulamadım. "Yanımda fazladan adam getirebilir miyim?"

"Hayır dersem?"

"O zaman sorunumuz var demektir."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Umarım dörtten fazla olmaz." Çabucak hesapladım. İki koruma, içimdeki her bir yaratıktan bir kişi. "Beş."

"Beş," dedi.

"En az iki tanesi erkek arkadaşım olacak."

"Potansiyel baba adayları mı?"

"Evet."

"Dikkatimizi dağıtmayacaklarsa, tamam."

"Dikkatinizi dağıtacak biri varsa o da benim," dedim. Telefonu kapattım. Yaptığım şey çok kaba bir hareketti ama daha fazla konuşacak halim kalmamıştı. Çok korkuyordum, o kadar korkuyordum ki derim soğumaya başlamıştı. Soğuk? Alnıma dokundum ve soğuk olup olmadığını anlamaya çalıştım. Eğer öyleyse, o zaman zavallı vampir hizmetkarım Damian'ı riske atıyordum, çünkü beslenmelerin arası çok uzarsa enerjisini emmeye başladığım ilk metafizik erkek Damian'dı. Enerjisini tüketirsem tabutunda ölebilir miydi? *Ardeur*'ü terbiye etmiştim, artık eskisi kadar talepkar değildi. Beslenmeyi birkaç saat erteleyebiliyordum

ama bedeli ağırdı. Ve bazen neredeyse Damian'ın yaşamına mal oluyordu. Teorik olarak, Damian ölürse sırada Nathaniel vardı. Teorinin doğru olup olmadığını test etmek istemiyordum.

Saatime baktım; ondu. Tanrım, çok ama çok uzun bir gündüzdü. Jean-Claude'un vampirlerinin uyanması için çok erkendi. Şimdiye kadar sadece başvampirler uyanmıştı ve Damian bu sınıfa dahil değildi, yine de... *Ardeur*'ü beslemediğim veya kahvaltı etmediğim için onu tüketiyor olabilir miydim? Gerçek yiyecek başka açlıkları bastırmaya yardımcı oluyordu, *ardeur*'ü ve diğer yaratıkları. Henüz bir bardak kahve bile içmemiştim. Kahve zamanı değildi ama çok uzun süredir ayaktaydım. Önceki akşam Auggie'yle iyi beslenmiş olabilirdik fakat buna güvenemezdim. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Esas soru, önce hangi açlığı doyuracağımdı? Seks mi yoksa kahve mi? Hmmm, bir düşünelim.

29

Önceliği kahveye vermeye karar verdim. Requiem odada değildi ve Micah elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeriye girdi. Kahvaltı için çok uzun süre beklediğimi veya Damian'ı riske attığımı, veya yaratıkların yeniden uyanma riskini artırarak kendimi tehlikeye attığımı, veya bebeği kaybedebileceğimi, ya da kendimi ihmal ederek *ardeur*'ün kontrolünü yitirebileceğimi söylemedi. Sadece yiyecekleri getirdi ve sehpanın üzerine koydu. İki kupa kahve, kruvasan, peynir ve meyve. Sirk'teki bütün yiyecekler dışarıdan geliyordu çünkü mutfak yoktu. Şehrin eski başvampiri yanında çok fazla insan tutmaz ve kendisinden başka kimsenin rahatını düşünmezdi. Jean-Claude önce banyoları elden geçirmişti. Öncelikler. Açıkçası, lezzetli yiyeceği dışarıdan söylemek mümkündü ama temiz bir banyoyu dışarıdan sipariş etmek mümkün değildi. Yine

de, yemek tepsisine bakarken bir mutfağa ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Önce çedar peynirinden yedim, proteinin enerjimi korumama yardımcı olduğunu biliyorduk. Bazılarımızın vejetaryen olmaması gerekiyordu.

"İyi misin Anita? Çok..." Micah son kelimeden vazgeçti.

Gülümsedim. "Yiyecek için teşekkürler, saat ikide jinekologumla randevum var."

"Bugün mü?" diye sordu. "Bu, akıllıca mı?"

Başımla onayladım, kahve kupalarından birini elime aldım. İlk önce peynirden biraz almıştım ama esas istediğim bu değildi. Sıcak ve sert kahveden bir yudum aldım. Günün sonraki saatlerinde içinde belki biraz şeker ve krema iyi gidebilirdi ama şimdi, siyah ve sade olmasını istiyordum, bütün kahvelerimde olduğu gibi. Kahveyi yudumlarken gözlerimi kapatım ve sıcaklığın içime dolmasına izin verdim. Kahve bağımlısı mıydım? Muhtemelen, ama daha kötü bağımlılıklarım da olabilirdi.

Gözlerimi açım ve Micah'ya baktım. "Güzel kahve."

Gülümsedi. "Beğenmene sevindim ancak saat ikide bütün vampirler uyanmış ve ortalıkta geziniyor olacak. Ziyaretçilerimiz ayakta olacak."

Başımla onayladım, kahvemden bir yudum daha aldım. "Biliyorum." Micah'ya doktorun bana söylediklerini aynen anlatım.

Gözlerini kırpıştırdı, ben bunu sadece çok fazla bilgiyi çok kısa süre içerisinde özümsemek zorunda olduğumda yapıyordum. "Gitmek zorundasın," dedi.

"Biliyorum," dedim. Yatağın kenarına oturdum ve kruvasandan kocaman bir ısırık aldım. Güzeldi, yumuşak ve tereyağlıydı ama aç değildim. Canım kahve istemişti ama

geri kalanı yemek zorunda olduğum için yiyordum. Herkesin hayatta ve iyi olması için. Zaten kahvaltıyı çok seven biri değildim ama bugün galiba biraz fazla tedirgindim. Pekala, korkuyordum.

"Ben erkek arkadaşın ve leoparın olarak oraya seninle geleceğim."

Başımla onayladım. "Nathaniel o saate kadar insan formuna dönmemiş olabilir, biliyorum."

"Richard'ın bugün işten izin aldığını biliyorsun."

Başıma onayladım. "Yerine başkası bakacak."

"Seninle gitmek isteyecek, bunu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Muhtemelen."

Micah, "Kurdun olabilir," dedi.

Birisi boğazını temizledi. Remus yatağa hatırladığımdan daha yakındı. "Özür dilerim, istesem de duymamam mümkün değil."

"Yanıma en az iki koruma alacağım, bu yüzden eninde sonunda öğrenecektin."

Başımla onayladım. "Pekala, Anita ama Claudia'nın bana söylediğine göre, Richard yaratığını uyandırmana izin vermiyormuş. Bunu yapmayacaksa, kurt olarak neye yarar?"

Başımla onayladım. "Güzel noktaya parmak bastın ama yine de gitmek isteyecek."

Remus, "Korumalardan biri kurt olsa," dedi.

"Sessizce halledin."

Remus, "Richard'ın öğrenmemesi için elimden geleni yaparım," dedi. "Umarım hastanede sorun çıkartmaz."

Başımı iki yana salladım. "Burada, yeraltında değişmiyorsa, St. John's hastanesinin doğum servisinin ortasında değişmek istemez."

"Bunu yapmayı hiçbirimiz istemeyiz çünkü bu polisleri başımıza toplamanın en iyi yolu olur," dedi.

Başımla onayladım. "Biliyorum, ben kendimle hakim olmak için elimden geleni yapacağım ama korkuyorum ve çok stresli olacağım."

Remus, "Bir aslana ihtiyacın var, yeni oğlan randevuna kadar insan formuna geri dönmeyebilir," dedi.

"Birisi, Joseph'in içlerinden birini seçmem için bugün aslanlar getireceğini söylememiş miydi?"

Micah başıyla onayladı.

"Onu arayalım, buraya mümkün olduğunca erken gelsin," dedim. Kruvasanı bitirdim ve kupamda da kahve kalmamıştı. İkinci kupayı elime aldım ve yatak başına yaslandım. Karnıma biraz yiyecek girmişti, bu yüzden ikinci kupayı yiyecekle berbat etmeden içebilirdim.

"Ben hallederim." Üzerinden bir yerden küçük bir cep telefonu çıkarttı ve bizi yalnız bırakmak için yataktan uzaklaştı. Aslında Micah ile baş başa kaldığımız söylenemezdi çünkü konuştuklarımızı odanın neresinde olursa olsun duyacaktı ama yine de çabasını takdir ettim.

Micah'nın üzerinde uzun beyaz bir gömlek vardı ve üstteki düğmeler ilikli değildi. Kollar sıkıca iliklenmişti ve üzerinde gömlekten çok ceket varmış gibiydi. Kot pantolon yaşamına siyah başlasa da şimdi bir tür griydi. Benim yanıma uzandığında ayaklarının çıplak olduğunu farkettim. "İçinde şekil-değiştirmenin sorun olmayacağı kıyafetler seçmişsin," dedim.

Başıyla onayladı. Saçlarını atkuyruğu yapmış ama bazı telleri toplamamıştı, bu yüzden yüzü sağda solda saç telle-

riyle çevreleniyordu. Çok çekici görünüyordu, gözleri hariç, gözlerindeki bakış fazla ciddiydi.

"Sence bir başka," elimi ileri geri salladım, "saldırı daha mı olacak?"

Gülümsedi ama gözlerine kadar ulaşmadı. "Hazırlıklıyım diyelim."

Kahvemi biraz daha hızlı içtim çünkü soğumaya başlamıştı. "Yeterince yedim mi?"

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Karnımda sıkı bir düğüm var gibi."

"Ya bir tane daha kruvasan, veya biraz meyve, ya da peynirin geri kalanı."

Kahvemi bitirdim ve ekmeğe uzandım. Canınız bir şey yemek istemediğinde ekmek az çok kabul edilebilir bir yiyecekti. Kemirmeye başladım.

"Jean-Claude'a hastaneye gideceğini haber vermemiz gerek."

"Biliyorum."

"Ona söyleyebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Bunun için bana güvenmiyor musun sen?"

Doğruldu, ellerini iki yana açtı. "Bunu senin için kolaylaştıracak her şeyi yaparım Anita ama senin bu öğleden sonra yanına insan hizmetkarını, çağırdığı hayvanı ve en az iki veya üç kan donörünü alacağını en kısa süre içerisinde öğrenmesi lazım."

Yarısı yenmiş kruvasanı tepsiye geri fırlattım. "Bunu yapmanın başka bir yolu varsa, söyle, öyle yapalım."

"Ben öyle bir şey demedim. Tek söylediğim şey, Jean-Claude'un haberi olmalı."

"Git ona söyle," dedim. Öfkemin ilk dalgası odaya yayıldı.

Bana canı yanmış gibi bakmadı, tedbirli bir bakış attı. Elimi tutmaya çalıştı ama elimi geri çektim. "Elimi tutarsan kendimi bırakırım."

Geri çekildi. "Kendini bırakırsan kimse seni suçlamaz."

"Ben suçlarım."

İç geçirdi. "Her zaman güçlü olmak zorundasın."

Başımla onayladım. "Evet, öyle."

Yataktan aşağıya inip yanımda dikildi, bana baktı. Yanımda dikilip bana bakmasını istemiyordum. Kızmak istiyordum ve Micah bu kadar tatlıyken kızmak benim için hep çok zor oluyordu. Lanet olsun, hayatımdaki hiçbir erkeğe karşı savaş kazanamıyordum. Tek yapmaları gereken şey soyunmaktı ve genelde kazanan taraf oluyorlardı. Bu doğruydu ve beni deli ediyordu.

"Öfke bir lükstür Anita."

Çığlık attım, tüm gücümle, yüksek sesle. Sesim duvarlardan yankılanana kadar devam ettim. Kapı açılıp içeriye korumalar girene kadar çığlık attım. Korumalara bağırdım. "Dışarı çıkın, hepiniz!"

Siyah tişörtlü topluluk Remus'a döndü. Remus dışarıya çıkmalarını işaret etti ama ikisini içeride tuttu, şimdi odadaki koruma sayısı dörttü. Onu suçlayamazdım.

"Jean-Claude'a söyle ve Requiem'i bana gönder." Sesim çok derinden geliyordu, çok kalındı.

"Anita..."

"Beni rahatlatırsan mücadeleyi kaybedeceğim." Yüzüne baktım. "Lütfen Micah, lütfen, sadece dediğimi yap."

"Jean-Claude'a söylerim ama Requiem konusunda emin misin?"

"*Ardeur*'ü onunla beslemek konusunda emin olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Hayır, onunla beslenmek istemediğime eminim ama Jean-Claude ve ben konuştuk. Requiem ile beslenirsem ve zihnini yeniden ele geçirirsem, o zaman diğer *pomme de sang* adayları için çok tehlikeli olduğumu öğreneceğiz. Auggie uyanmadan Requiem ile beslenmem gerek. Çünkü, Requiem'in zihnini gerçekten *ardeur*'den arındırdıysam, belki aynı tekniği Auggie'yi özgür bırakmak için de kullanabiliriz."

"İçinde bir sürü belki var," dedi.

"Ve belki de Requiem'i beslenirken iyileştirebilirim. Metafizik seks sırasında başkalarını iyileştirdiğimi hatırlıyorum, ilişkiye girmeden ya da girerek. Meng Die'nin sinir krizi bizi ziyaret eden başvampirlerin hoşuna gitmeyecek ve yüzü bu haldeyken olanları gizleyemeyiz."

"Başkasıyla beslenebilirsin, sevgililerinden biriyle."

"Bu günlük bu kadar şok yeter diyorsun," dedim. Gülmeye başladım ama ardından hıçkırıklar gelince paniğe kapılarak dudağımı ısırdım. Panik beni yiyordu, bütün kemiklerimi ve organlarımı kemiriyordu, her geçen dakika kırılganlığım artıyordu. En güçlü olmam gereken zamanda geriye bir şey kalmayacaktı, hiçbir şey, sadece korku.

Fısıldadım, çünkü daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordum. Ya yeniden çığlık atmaya başlayacak ya da ağlayacaktım. "Jean-Claude, Requiem'in gücünün benim isteksizliğimi yeneceğini düşünüyor. *Ardeur*'ü beslemem gerek ama bunu yapmak istemiyorum. Requiem'in gücü onu istememi sağlayacaksa, onu buraya gönder, çün-

kü şimdi, kimseyi görmek istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Başka biri olsa söylediklerime alınırdı fakat Micah bunu yapmazdı. Sakin bir yüz ifadesiyle söylediklerimi dinledi. Sonra hemen ekledi, "Hepimizin bir kırılma noktası vardır Anita," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bugün kırılmayı göze alamam Micah."

İç geçirdi. "Bir gün, yeniden kırılma noktasına gelirsen, hiçbir şeyi düşünmeden her şeyi akışına bırakabileceğin zamanının olmasını o kadar çok istiyorum ki," dedi. Gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parıldadığını farkettim.

"Ağlama," dedim.

"Neden, birimizin ağlaması lazım." Arkasına döndü, yanağında ilk göz yaşı vardı.

Kolunu tuttum, yatağın üzerinde süründüm ve Micah'yı kendime çektim. Ve farkında olmadan, kendimi kaybettim. Ağlamaya ve çığlık atmaya başladım, Micah'ya sarıldım, bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Lanet olsun, çok zayıftım.

30

Bardak taştıktan sonra, bir ara beni tutan ellere Micah'nınkinden başka ellerin de eklendiğini farkettim. Elleri itip yarı savaştım, yarı tutundum. Sanki bana dokunsunlar mı yoksa beni bıraksınlar mı, karar veremiyordum. Bir ses duydum, isterik bir sesti. "Yapmak istemiyorum... Yapamam. Yapamam." Konuşanın ben olduğumu farkettim ama yine de kendimi susturamadım. "Bebek yapamam, test yaptıramam, *ardeur*'ü uyandırmak istemiyorum, artık daha fazla erkek istemiyorum, hayatıma yeni birilerinin girmesini istemiyorum." Konuşmam yerini hıçkırıklara bıraktı ve bir süre sonra hıçkırıklar da sona erdi. Sonunda, kendimi kollara bıraktım ve sakinleştim. Hareket edemeyecek, itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Çünkü bu kargaşanın ortasında bir yerde, Richard bana sarılmayı başarmıştı. Bedenini bedenime yaslamıştı

fakat ben onun hiçbir şeyini hissetmiyordum. Hiçbir şey. Bu durumdan memnundum. Son zamanlarda çok fazla şey hissetmiştim.

Richard, "Enerjisi farklı," dedi. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Boyu uzundu, ben kucağındaydım ama o kadar uzak değildi.

Diğer eller yüzüme dokundu, eller, kollar. Gözlerimi kapattım ve hiçbir şeye itiraz etmedim. Hiçbirini görmek istemiyorum. "Çok soğuk." Jean-Claude'un sesiydi, elini yanağıma koymuştu.

Soğuk, evet, soğuktum, çok soğuktum. Varlığımın özüne kadar soğumuştum ve sanki bir daha asla ısınamayacaktım. Koluma tüyler dokundu ve bunu hissedince gözlerimi açtım. Yatağın yanına çömelmiş Nathaniel'ı gördüm. Yüzü hala insanla hayvan arası garip bir yabancının yüzüydü. Bir kez, sadece bir kez, bu yüz birlikte olurken tepemdeydi. Sadece bir kez.

Yüzüme eller dokundu, Jean-Claude ve Richard'a baktım. İkisinin de birer eli yüzümün iki yanındaydı. Derime değen elleri çok sıcaktı. İkisinin de ellerinin sıcak olduğunu farketmem birkaç saniyemi aldı. Jean-Claude, Augustine'den dokunuşunu da sıcak yapacak kadar güç almış mıydı?

Yüzlerine odaklanmakta güçlük çektim. Fısıldadım. "Sıcak, ikiniz de sıcaksınız."

Richard yavaşça, dikkatlice konuştu. Sanki kendisini anlamakta güçlük çekeceğimi düşünüyordu. "Anita, tenin şimdi Jean-Claude'unkinden bile soğuk."

Kaşlarımı çattım, yüzüne odaklanmaya çalıştım. Neredeyse başarıyordum ama dikkatim sürekli dağılıyordu çün-

kü gözlerim emirlerime cevap vermiyordu. "Yanlış, yanlış olan bir şey var." Hala bir fısıltıydı ama yüksek sesle söyledim.

"Evet," dedi. "Bir sorun var." Jean-Claude'a baktı. "Onu hissedemiyorum. Kollarımda ama enerjisini hissedemiyorum."

Jean-Claude, "Kendisini bizden uzaklaştırıyor," dedi.

Richard, "Uzaklaştırmak mı, o ne demek?" diye sordu.

"Sanırım *ma petite* bizimle olan bağlarından kurtulmaya çalışıyor."

"Üçlemeyi bozmaktan mı bahsediyorsun?"

"*Oui.*"

Biri, "Bunu yapabilir mi?" diye sordu.

Nathaniel kükreyerek, "Anita aklına koyduğu her şeyi yapabilir," dedi.

Jean-Claude, "Mümkün mü, bilmiyorum ama deniyor," dedi.

"Gücümüzü yok edecek." Asher'ın sesiydi ama nerede olduğunu görmek için odaya göz gezdiremedim.

Jean-Claude, "Olabilir," dedi. Yüzüne dikkatlice bakmak isteyince Richard'a baktığını gördüm. "Neden yüzünde bu kadar trajik bir ifade var, Richard? Üçlemeden sen de kurtulacaksın, Richard, benden kurtulacaksın."

"Bunu benim de istediğimi biliyorsun ama bize neye mal olacak? Teni çok soğuk."

Jean-Claude'un yüzü tepemde belirdi. "*Ma petite*, kalkanlarını indir, sadece seni hissetmeme izin verecek kadar. Enerjimi seninle paylaşmama izin ver. İyi değilsin."

Başımı iki yana salladım ve bütün dünya farklı renklere bulandı. Bir an için midem bulandı ve o anda hasta ol-

duğumu anladım. Kalbim hastaydı, ruhum hastaydı, her yerim hastaydı. Derinlerde bir yerde, şimdiye kadar verdiğim bütün kararları bozmaya çalışıyordum. Artık geriye dönülmeyecek bir oyunda, geçmişe dönmeye çalışıyordum. Beynimin ön kısmı çok geç olduğunu biliyordu ama şimdi kontrol beynimin bu kısmında değildi. Bilinçaltımla nasıl tartışırdım? Beynimin çoğu zaman varlığını bile bilmediğim bir kısmına nasıl söz geçirirdim? Esas sorun, söz geçirmek istememdi.

Leopar kokusu aldım ve kükreyen sesi duymadan Nathaniel'ın yanıma çömeldiğini anladım. "Damian."

Gözlerimi açtığımda kendimi kara ve bulanık bir yüze bakarken buldum. Nathaniel yüzüne odaklanabileceğim kadar geri çekildi. Yeniden aynı kelimeyi tekrarladım. "Damian."

Nathaniel, "Damian ölecek," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne dediğini duymuştum ama bana mantıklı gelmiyordu. Bu durum yüzüme de yansımış olmalıydı çünkü Jean-Claude konuşmaya başladı. "Bu çaresiz çabalarının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum Anita ama başarırsan Damian ölecek. Kanı sadece senin gücünle akıyor Anita. Senin gücün olmadan vampir hizmetkarın tabutundan bir daha kalkamaz. Ölür ve ölü kalır."

Yüzüne bakakaldım, sanki sözleri bana ulaşmıyordu.

Kolumu tuttu. Canım yanana kadar sıkı sıkı kavradı ama acı bile uzaklarda bir yerde kaldı. "Anita, sonrasında bunun için kimse beni suçlayamaz. Bu mucizeyi başarırsan ve hepimizle olan bağlarından kurtulursan Damian'ı öldüreceksin. Sonrasında beni anlamadığını söyleme. Suçu üze-

rime almam, bu sefer olmaz." Öfkeliydi ama öfkesi bana dokunmadı, bense bu durumdan memnundum. Öfkesi artık bana ait değildi. Onu hayatımdan kesip atabilirdim, diğerleri gibi.

Micah'nın sesi diğer yanımdan geldi. "Üçlemeyi bozmak hamile olduğun gerçeğini değiştirmeyecek Anita. Hala saat ikide hastaneye gitmek zorundasın. Bu, değişmeyecek."

Kafamı çevirdim ve Micah'ya baktım ama bunu yapmam çok uzun sürdü. "*Ardeur* gidecek."

Sakin bir ses tonuyla, "Bundan emin misin peki?" diye sordu.

Jean-Claude cevap verdi. "Aslında, kurduğun bağlarla edindiğin yeteneklerin ve lanetlerin bağlar kırıldığı zaman gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Seni bulduğum zamanki haline geri dönebilirsin. Yalnız ve sadece kendi derinde olursun, tabii eğer istediğin gerçekten buysa. Ya da yeteneklerini kaybetmezsin." Duraksayıp cümleyi bitirdi. "Hepimizi kaybedersin, *ardeur*'le savaşında yalnız kalırsın."

Yüzünü görene kadar kafamı çevirdim. Gözlerimde bir sorun varmış gibi suratı hala bulanıktı. "*Ardeur* gidecek," diye fısıldadım.

"Ben ne olacağını bilmiyorum, çünkü senin yapmaya çalıştığın şeyin imkansız olduğuna inanıyorum. Sadece ölüm seni bağlarından kurtarabilir. Senin denediğin şey daha önce yapılmadığı için, sonuçların ne olacağını tahmin edemiyorum." Sesi tamamen boştu, duygusuzdu ve sanki hiçbir şey hissetmiyordu.

Dediklerini düşünmeye çalıştım. Düşüncelerim karmakarışık olsa bile. Benim neyim vardı? Neden kontrolümü

kaybetmiştim, sorun neydi? Bunu düşündüğüm anda sakinleştim. Kendimi daha iyi hissetmedim ama düşünebildim. Bu da bir gelişmeydi. *Andrew*'den kurtulmayı düşündüm, bu iyi bir düşünceydi. Jean-Claude'un bağlarından ve bütün metafizik kargaşadan kurtulmayı düşündüm.

Hayatımın yeniden bana ait olması, bu da kulağa güzel geliyordu. Jean-Claude'un dediği gibi, yalnız olmayı, sadece kendi derimde olmayı hayal ettim. Sadece ben, yalnız, yeniden. Hayatıma bunca insan girmeden önceki yaşamıma özlem duydum. Akşam, içinde kimsenin olmadığı bir eve geri dönmek çok da korkunç gelmiyordu, aksine rahatlatıcı olacağını düşündüm.

Micah yüzüme dokununca kafamı ona çevirdim. Sonunda yüzünü berrak bir biçimde görebiliyordum. Pisi pisimin yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Yaşadıklarının hiçbiri için ölmeye değmez Anita."

Damian'dan bahsettiğini düşündüm fakat sonra gerçeğin farkına vardım. Sadece üçlemeyi kırmaya çalıştığım için soğuk değildim. Serbest kalmanın tek bir yolu vardı. İçimizden biri ölecekti. Zincirlerimi kırabilir miydim? Belki. Denemek için ölmeye değer miydi? Belki. Bu düşüncenin beni korkutması gerekirdi ama korkutmadı. Beni korkutan da bu oldu. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama öleceğimi düşünmek beni korkutmamış, bunun için korkmamak beni korkutmuştu. Aptalca ama gerçekti.

Daha iyisini yapabilirdim, Yüce İsa, Kutsal Meryem, daha iyisini yapabilirdim.

Richard arkamdan bana sarıldı. İki metreye yakın sıcaklık ve kasla beni kuşattı. "Lütfen Anita, bunu yapma." Nefesi çok sıcaktı, saçlarıma değen nefesi çok sıcaktı.

Aramızda birkaç santimetre olmasına rağmen Richard'a baktım. Gözleri kusursuz bir kahverengiydi, sıcaktı, içinde farklı duyguları barındırıyordu. "Özgür kalacaksın."

Başını iki yana salladı, gözleri parıldadı. "Ben bunu o kadar çok istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayır, bedeli çok ağır. Beni bırakma, bu şekilde olmamalı." Bana sıkı sıkı sarıldı, saçları yüzüme aktı. Yüzümü sıcaklığına gömüp boynunun tatlı kokusunu içime çektim ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Elimden geldiğince Richard'a sokuldum. Kendimi sıcaklığına ve gücüne bıraktım, harika hissediyordum. Doğru bir şey olmadığını bilsem de doğru gibiydi. İkimiz de bunun işe yaraması için fazla inatçıydık.

Yeniden ağlamaya başladım, nedenini bilmiyordum. Richard'ın boynunun sıcaklığına bütün pişmanlıklarımı kustum. Olabilirdi, yapabilirdik, başarabilirdikleri döktüm. Ona, kollarına, bacaklarına, bedenine sarıldım. Ona tutundum, tutundum ve ağladım.

Birisi saçlarımı okşadı. "*Ma petite*, *ma petite*, kalkanlarını indir, bizi yeniden içeriye al."

Hala Richard'a tutunuyordum ama kafamı çevirip Jean-Claude'a baktım. Yüzüne baktım, geceyarısı mavisi gözlerine baktım. Eli yüzümü okşadı fakat bu yeterli değildi. Kendime her ne yaptıysam duvarlarım çok sağlamdı. Kendimi bilerek bağlarımdan koparmaya çalışmadığım için, bu süreci nasıl tersine çevireceğimi bilmiyordum. Bir kazayı nasıl tersine çevirebilirdim?

Açıklamaya çalıştım. "Zihnimin içinde körüm. Metafizik bir şey hissetmiyorum. Bağlarımı kesmek istememiş-

tim." Artık bunu yapmayı denediğim için hayatta kalacağımı biliyordum ama ya diğerleri? Damian'a uzandım. Uzun süredir tabutunda olmasına rağmen onu hissedebilmem gerekirdi. Hiçbir şey. Korku beni ele geçirdi ve kazandığım bütün sıcaklığı silip süpürdü.

Jean-Claude'un sabahlığına tutundum. "Damian'ı hissedemiyorum! Onunla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum!"

"Kalkanlarını aşmamız lazım, *ma petite*. Güçlerini yeniden uyandırmalıyız."

Başımla onayladım. "Evet."

"Ben senin efendinim Anita, benimle olan bağların beni kalkanlarının dışında tutabilir. Damian için vaktimiz azalıyor. Asher ve Requiem'in kalkanlarını aşmada bana yardım etmesini istemek zorundayım."

"Anlamıyorum."

"Açıklayacak vaktim yok ama bu çok güçlü duvarları hangimizin aştığı önemli değil, aşılsınlar yeter. Bir kez aşılınca, güçlerin serbest kalacak ve Damian'ı bulacaksın."

İtiraz etmek istiyordum ama Damian'ın olması gereken yerdeki boşluk beni korkutuyordu. Başımla onayladım. "Yapın."

"Önce haçını çıkarmak zorundasın."

Haç taktığımı nereden bildiğini sormadım. Richard beni zinciri çözebilmeme izin verecek kadar serbest bıraktı. Jean-Claude geriledi. Çok uzağa gitmedi ama yanlışlıkla haça dokunmak istemiyordu. Zinciri Richard'ın bekleyen eline verdim.

Gözlerine baktım, haçım elindeydi. "Komodinin çekmecesine koy," dedim.

Başıyla onayladı. "Parlamasın diye."

Başımla onayladım. O anda neden uzun süredir haç takmadığımı hatırladım. Ah, vampir avcısı çantamda bir tane vardı fakat sürekli üzerimde taşımıyordum. Belki yatağa girerken ama ah, lanet olsun. Bir şey yaptığım zaman parlamasını bekliyordum. Jean-Claude'dan edindiğim vampirik güçler yüzünden parlamasını bekleyip duruyordum. Bana tepki göstermesini bekliyordum. Sinirlerim o kadar zayıftı ki bugün buna dayanamazdım.

Richard yatağın üzerinden eğilip çekmeceyi açacak kadar yerinden kıpırdadı. Haçı dikkatlice içine koydu ve çekmeceyi kapattı. Yeniden sürünerek yanıma geldi. Şimdi önümde çömelir pozisyondaydı. "Seni zihnimden uzaklaştırıp kalbimden atmak için çok fazla çaba sarf ettim, ama şimdi içimde kocaman bir boşluk var. Senden ayrılmaya çalıştım durdum, ne kadar aptalım. İnsanın kendi elinden kurtulmaya çalışması gibi bir şey. Onsuz yaşayabilirsin ama bir bütün olamazsın."

Jean-Claude, "Damian'ı hissedebiliyor musun?" diye sordu.

"Üzerimde haç varken de vampirleri hissedebilirim, Jean-Claude. Haç, nekromansimi hiçbir zaman etkilemedi biliyorsun."

"Beni eğlendir," dedi.

Dediğini yaptım. Başımı iki yana salladım. "Boşluk, orada değilmiş gibi." Korkuyu başımdan savuşturmayı başardım ama midemde kanat çırpmaya devam etti ve parmakuçlarımı karıncalandırdı. "Çok mu geç, lütfen Tanrım, çok geç olmasın." Kafamın içinde, *Onu öldürmeme izin verme*, diye ekledim.

Jean-Claude'un gözlerinin maviye bulanışını seyrettim. Göz bebekleri ve gözünün akı da parıldayan koyu

maviliğin içinde kayboldu. Yatakta ondan sadece birkaç metre uzaktaydım. Gücü gözlerini alev alev yakıyor ama ben bir şey hissetmiyordum. Vampir bağlarım olmasa bile, nekromansimin bunu hissetmesi gerekirdi. Daha önce fiziksel körlüğü tatmış, beynimin durduğu olmuştu fakat bu seviyede bir şey hiç yaşamamıştım. Beni hem korkutuyor hem de bana ümit veriyordu. Belki de Damian'ı hissedememin sebebi kimseyi hissedemeyecek durumda olmamdı.

Richard yanımda ürperdi, sonra yere ayak bastı. "Bunu hissetmiyorsun, değil mi?" Gözleri biraz daha genişledi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Hayır," dedim.

Micah ve Nathaniel'a baktım, ikisi de yataktaydı ama bize yer açmak için geri çekilmişlerdi. "İşe yaraması için hepimiz onlara yer açmalıyız."

Micah yanağıma bir öpücük kondurdu. Nathaniel yanağıyla yanağıma dokundu, beni kokusuyla işaretledi. Yatağın diğer tarafından aşağıya indiler, Jean-Claude yatağın yanına kadar geldi. Yüzümün üzerinde elini havaya kaldırdı. Bunu hissettim, aurasını hissettim ama belirli belirsiz bir şeydi. Sanki tenim pamuklara sarınmıştı ve bana dokunamıyordu.

Elini yüzümün üzerine koydu ve bu tek dokunuşla tenimin üzerine karıncalanan bir hat yayıldı. "*Ma petite.*" Sırtımdan aşağıya su dökülmüş gibi kelimeler omurgamın üzerinden geçti. Yeniden ürperdim, bunu hissetmek harikaydı ama... gözlerimi açtım ve Jean-Claude'a baktım. "Yıllar öncesi gibi. Her zaman dokunuşunu ve sesini hissederdim ama..."

"Kendini kilitlemişsin, *ma petite*, kısmen benim vampir bağlarımdan inşa edilmiş bir kuleye. Benim gücümü bana karşı kullanıyorsun."

"Kasıtlı olarak değil," dedim.

Asher süzülerek yanımıza geldi. Gözleri soluk mavi bir ışığa bulanmıştı. Gücünü çağırmıştı ama ben bir şey hissetmiyordum. Gelip Jean-Claude'un yanında dikildi. "Sanırım daha etkili olmak zorundayız."

Yüzüne baktım, saten sabahlığı üzerindeydi, altın rengi saçlarının parıltısı yanında sönük kalıyordu. "Aklında ne var?" dedim.

Jean-Claude geri çekilip diğer vampire yer açtı. Asher elini havaya kaldırdı ve Jean-Claude'un az önce yaptığını kopyalar gibi elini yüzümün üzerine koydu. *Hep böyle birbirlerinin hareketlerini kopyalayabiliyorlar,* diye düşündüm ve bu düşüncenin kuyruğuna bir anı takıldı. Daha önce de Jean-Claude'un anılarını paylaşmıştım ama böyle değil. Sadece bir veya iki anı değildi, yüzlercesiydi. Zihnime yüzlerce görüntü doldu. Beni Asher'ın teninin kokusunda ve bedenlerimizi ikinci bir beden gibi kuşatan Belle'nin saçlarının dokunuşunda boğmaya başladı. Bakır renkli saçları olan bir kadın yastıklarımızın üzerindeydi. Ağızlarımız boynuna kilitlenmişti ve elleri onu yatağa bağlayan bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. Göğüslerini birlikte işaretlediğimiz bir sarışın, göğüslerinin üzerinde birbirinin eşi ısırık izleri taşıyordu. Kafasında uzun bir peruk olan bir adamın pantolonu dizlerine inmişti. Biz önünde diz çökmüştük ama seks için değil, kan için, çünkü istediği buydu. Üstü başı perişan durumda kadınlar, sarı ile koyu kahverengi arasında geniş bir yelpazede

kızılın farklı tonları; beyazdan altın sarısına kadar sarışınlar; koyu kahverengiden gerçek siyaha kadar esmerler; un veya koyu kahve gibi, ahşap bir yüzey gibi deriler. Uzun, kısa, zayıf, şişman, sıska; ellerimizin altında akan bedenler, vücutlarımıza değen vücutlar. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar binlerce kişiyle birlikte olmuştum. Her anıda birer gölge gibi hareket ediyorlardı. Jean-Claude kadını, adamı, seksi veya kanı seçiyor, altın gölgesinin orada olacağını biliyordu. Asher'ın kendisine eşlik edeceğini, yardım etmek için hazır beklediğini, zevki yakalayabileceğini ve arttırabileceğini biliyordu. Bu ana kadar sadece birer aşık değil, çok daha fazlası olduklarını farketmemiştim. Gerçekten birbirlerinin hayatında vazgeçilmez birer parçaydılar.

Anılarında, binlerce aşığın, binlerce kurbanın, binlerce kazanılan ve kaybedilen zevkin kokusunda boğuldum. Boğuldum ve boğulan her insan gibi kendimi kurtarmak için elimi uzattım.

Metafizik olarak birine uzandım, herhangi birine. Anılar Richard'ın üzerine çöktü. Bir sel gibi ona çarptıklarını, onu alıp götürdüklerini hissettim. Çığlık attığını duydum ve beni itmesini veya benden uzaklaşmasını bekledim ama bunu yapmadı. Kendisine sarılmama izin verdi. Duyuların ve anıların selinde bir kaya gibi ayakta durarak kendisine sarılmama izin verdi. Kafasının karışıklığını, korkularını, tiksintisini, hepsinden kurtulma arzusunu, bu anılara hiç sahip olmamayı isteyişini hissettim. Ardından bir düşünce geldi: Daha kötüleri de var.

Jean-Claude'un sesi geldi. "*Non, ma petite, mon ami*, yeter, bu kadar yeter." Sesi yumuşaktı, tatlıydı. Ben yatağa

uzanmış elini tutuyordum. İnsanların birbirini ısıtmak için yaptığı gibi elimi ovalıyordu.

"Buradayım," dedim. Sesim zayıf çıktı.

Yatak vahşice hareket etti. Richard yatağın üzerine kendini bıraktı. Güçlükle nefes alıp veriyordu ve gözlerinde fazla beyaz vardı. Diğer elimi tuttu. Korkmuştu, şoktaydı ve tepkimin bir kısmını benden aldığını hissettim. Metafizik bir zehir gibi duygularımı emmişti.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Özür dilerim."

"Yardım istedin," dedi. Gergindi. "Ettim."

Genelde kendisini Jean-Claude'dan aldığım anılardan soyutlardı ve onca anı içerisinde utanç duymamak için bunları seçmişti.

"Seninle başka anıları paylaşmak isterdim, *ma petite* ama sen doğal olmayan kalkanlarını indirdiğinde bana olan erişimini kısmak istemedim. Yeniden bağları kapatmaya cesaret edemedim." Hala hastaymışım gibi saçlarımı okşayıp Richard'a doğru endişeli bir bakış attı.

Richard, "Kaçmayacağım," dedi. "Senin ne olduğunu, sizin ne olduğunuzu biliyorum," dedi. Hala yatağın yakınında dikilen Asher'ı işaret etti.

Asher elini Jean-Claude'un omzuna koydu. Anıları yaşadıktan sonra birbirlerine dokunduklarını görmek için çok erkendi. Bu sefer anılar Jean-Claude'un anıları değildi ve ben anıların bir kısmının bende kaldığı gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım.

Richard yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi ve anıların bir kısmını taşıyan tek kişi olmadığımı anladım.

Micah haykırdı. "Nathaniel!"

Odaya göz gezdirdim ama Nathaniel'ı göremedim. Micah yerdeydi. Doğrulmaya çalıştım ve Richard bana yardım etti. Jean-Claude yatağın etrafından dolaşmış, Micah'nın yanına, Nathaniel'ın başına çömelmişti. Nathaniel yine insandı ve güzel saçları bedeninin etrafına saçılmıştı. Hareket etmiyordu.

İsmini haykırdım ve ellerimle değil gücümle ona uzandım. Nefes aldığını hissettim ama kalbi tekledi, sanki nasıl atacağını unutmuştu.

"Nathaniel!" diye haykırdım.

Jean-Claude birden yatağın yanında bitti. "Nathaniel, Damian'ı hayatta tutmaya çalışıyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyor. Onlara enerjini vermelisin, şimdi, *ma petite*, hemen şimdi."

"Yoksa?" diye sordum. Richard'ın koluna daha da sıkı sarıldım.

Jean-Claude, "Yoksa ölürler," dedi.

31

Jean-Claude'a baktım. Ona inanıyordum ama *ardeur*'ü beslemek sihir anlamına geliyordu ve hayatımda kendimi asla bu kadar uzak hissetmemiştim.

Richard, "Bu gece Anita, beslenmek zorundasın," dedi.

Ona döndüm. "Yardım edecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Bunu ben yapamam, konsantrasyonum çok iyi değil."

Jean-Claude'un sesinde panik vardı. "Requiem, senin sıran geldi." Bana baktı. "Ona karşı koyamazsan, öldürür. Kalbinden bir öpücük ve gücünün seni ele geçirmesine izin ver. *Ardeur*'ü uyandırmasına izin ver ve beslen."

Kendimi başak yaprakları ile süslenmiş bir göğse bakarken buldum. Requiem'in boynuna mavi gölgelere bakıyordum, neredeyse gözlerimi açacak kadar yakındı. Gücümü uyandırmıştı ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Yorgun üzeri-

ne çıkmıştı ve farketmemiştim. Yine şoka girdim ama sebebi farklıydı. Dakikalar önce yalnız kalmak, yeniden kendim olmak istiyordum ve bu konuda çok ciddiydim. Sanki bu yeni felaketin sorumlusu benim bu düşüncelerimdi.

Richard'ın bedeni beni sardı. Requiem ellerini kollarıma dolayıp beni Richard'ın kollarından almak zorunda kaldı. Richard'ın parmakları tenimin üzerinde gezindi ve dokunuşunu kaybedince tokat yemiş gibi oldum. Sanki küçük bir hayvan yuvasından alınmış ve fırtınanın ortasına atılmıştı. Bu fırtına etten, kemiktendi ve okyanusu ateşe verecek kadar parlak gözleri vardı.

Jean-Claude'un sesini zihnimde duydum. "Kendini bırak, *ma petite*, bırak, yoksa her şeyi kaybedeceğiz."

Dediğini yapıp kendimi bıraktım. Bıraktım, denizin derin, berrak ve soğuk noktalarındaki rengine bürünmüş gözlerin içine düştüm. Mavi gözleri asla güneş ışığı görmemiş yaratıkların sırtlarına benziyor, fosforluymuş gibi soğuk bir ışıkla parıldıyordu.

Bu soğuk boşlukta yüzdüm. Loş ışıkta zihnime bir fısıltı doldu ama bu ses Jean-Claude'a ait değildi. Kafamın içindeki Nathaniel'ın sesiydi. Yardım istemiyor ya da bana kızmıyordu. Fısıldadı. "Seni seviyorum." Sözcükler boşlukta yankılandı ve ben onları takip ederek soğuk karanlığın yüzeyine çıktım. İhtiyacımız olan soğuk değildi, bizi hayatta tutacak olan soğuk değildi. Sıcaklığa ihtiyacımız vardı.

Requiem'in bakışlarının yüzeyine ulaşıp kullanmasına izin verdiğim gücün dışına çıktım. Gözlerinden düşünce nefes nefese kaldım. Nathaniel'ın gitmesine izin veremezdim, bu onunla birlikte gitmek anlamına gelse bile. Ona

uzandım, kalp atışlarının yavaşladığını hissettim. Göğsüm havasız kaldığım için acımaya başladı.

Requiem'in parıldayan gözlerine bakıp fısıldadım. "Bize yardım et."

Jean-Claude'a döndüm. "Onu kıramıyorum. Aşamıyorum bir türlü!"

Benim üzerimde güçlerini en son kullandığında işe yaramaması uzun sürmüştü. Oysa bizim çok vaktimiz yoktu. Aklımı başımdan alamazdı ama bunu ona ben yapmıştım. Güçlerini açığa çıkartabilir miydim? Dua ettim, bize yardım etmesi için Tanrı'ya dua ettim. Fısıldadım. "Requiem." İsmi odada yankılandı ve bakışlarını bana çevirdi.

Ciğerlerimde isteklerimi yüksek sesle dile getirecek kadar çok hava yoktu. Yatağa düştüğümde beni yakalayan kolları oldu. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bunu istedim, bunun olmasını emrettim, Requiem'e hükmettim. Kelimelerden yoksundum, içine kelimesiz bir arzu aşıladım. Bu arzu derimin üzerini alev gibi yakarak aklımı başımdan aldı, nefessiz bıraktı. Bedenim birden ihtiyacımla doldu. Bacaklarımın arası ıslaktı. Göğüslerim dokunulmayı istedikleri için acıyordu. *Ardeur* acı verici bir düzeye çıktı ve ben onu kucakladım. Kapılarımı sonuna kadar açtım ve sonunun ne olacağını düşünmedim.

Ağzımı ilk bulan Jean-Claude'un ağzıydı. Gözlerim sıkı sıkı kapalı olsa da tadını aldım. Kendini *ardeur*'e bıraktı. Onu öpücüğümle besledim. Heyecanı içime aktı ve enerjinin coşkusuyla her yerim karıncalandı. *Ardeur*'ü daha önce yüzlerce kez beslemiştim ama hiç böyle olmamıştı.

Başını geriye çekti ve geceyarısı ateşiyle yanan gözlerini bana odakladı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bedenim nabız gibi atarken düşünmek zordu. *Ardeur*'ü hissetmiştim, bedenimdeki kabarmış arzu gitmişti. Nathaniel'ın enerjisini hissediyordum. Hala odadaydı, hala hayattaydı. Damian'ın kıvılcımı rüzgarla dalgalanan bir kibrit alevi gibiydi.

"Daha fazla," diye fısıldadım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Başıyla onayladı. "Sana, seni bize geri getirecek kadar verdim." Geri çekildi ve onu tutmaya çalıştım. "*Non, ma petite*, yiyeceğe ihtiyacın var." Kollarım hala boynuna dolanmışken uzandı ve Requiem'i önüme çekti. "Kendi ihtiyacını uyandırırken ondakini de uyandırdın. Onu reddedecek misin?"

Kaşlarımı çattım. Düşünemedim. "Hayır," diye fısıldadım. Neye hayır dediğimin farkında değildim. Onu reddetmeyecektim, yoksa başka bir şeye mi hayır diyordum.

Requiem'in eli çıplak kolumun üzerinde gezindi. Bu tek dokunuşla başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım. İhtiyacımın nereden geldiğini biliyor, dilimin ucunda tadını alabiliyordum.

Jean-Claude geri çekildi ve Requiem tepemde yerini aldı. Çok yalnızdı, insanın kalbini burkan bir yalnızlık içindeydi. Çok uzun süredir. *Ardeur* seksle beslenirdi ama hediyeleri çok daha fazlasıydı. Bazen insanları görebilir, en çok neyi arzuladıklarını, en çok neye ihtiyaçları olduğunu ve bu sayede onlara istediklerini verebilirdiniz. Onlara kalplerinin en büyük arzusunu verebilir, bazen söz verdiğinizi eksiksiz yerine getirebilirdiniz.

Bir an Requiem'in içini görünce ağlamaya başladım. Kendi gözyaşlarımı değil onunkileri döküyordum. *Ardeur*'ü

yeniden istiyordu, evet ama daha fazlası vardı; sığınacak bir yer arıyordu. Korkmayacağı bir yer bulmak istiyordu çünkü çok uzun süredir korkuyla yaşıyordu. Belle'nin onu geri almasından ve bir başkasına aşık olarak ona sonsuza kadar acı çektirmesinden korkuyordu. Korkusunu, yalnızlığını, kaybını hissettim ama sonunda onu güvende tutacak tek şeyi yaptım. Onu, benim yaptım.

32

Kıyafetlerimizin büyük bir kısmı hızla hareket eden eller ve bedenlerin arasında gözden kayboldu ama elini kemerime atıp ikiye ayırdığı zaman bedenim yataktan kalktı ve hazırladım. Omuz askımı mahvetmemesini düşünecek kadar aklım yerindeydi ama o da kot pantolon ve tişörtün yanında yerini aldı. *Ardeur*'ün baskısı ve kendi büyüsünün gücü altında, şairane Requiem, centilmen Requiem yok oldu.

Ellerinin dokunuşu, dudaklarının sürtünmesi, çıplak teninin tenime değişi ve tepemdeki ağırlığıyla beslendim. Requiem ve ben hiç yan yana çıplak kalmamıştık ve bu ilk seferde Nathaniel ve Damian da yanımızdaydı. Ne yaptığımı biliyorlar, hissediyorlardı, çünkü onlarla aramdaki bağları açmıştım. Böylece her dokunuş, her öpücük ve her hareket onları besliyordu. Nathaniel'ın kalbi kendinden emin

ve güçlü atmaya başladı ama Damian'ın kıvılcımı tereddüt ederek yaşamla ölüm arasında gidip geldi. Damian'ın *ardeur*'ün bu küçük dokunuşlarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Artık *ardeur*'ü küçük dokunuşlarla besleyebiliyordum ama kusursuz bir beslenme için orgazma ihtiyacım vardı. Evet, gerçek ve tam bir beslenme için yataktaki herkesin orgazmı gerekse de hayatta kalmaları için bir tanesi bile yeterdi. Sınırı aşmalıydık.

Requiem tepemdeydi, vücudunun her santimetresini vücuduma bastırdı ama bedeni üzerimdeydi, içimde değil. Beni yatağa bastırdı ve ağzımdan başlayıp tüm vücudumu yiyecekmiş gibi öpmeye başladı. Dişleriyle dudaklarımızın kesilmemesi büyük şanstı. Şişkin ve sertti, bunu hissedince bacaklarımı araladım ve beline dolamaya çalıştım, ama geri çekildi. Hafifçe üzerimden kalkıp bana daha fazla dokunmaya korkuyormuş gibi ağırlığının büyük bir kısmını kollarına ve bacaklarına verdi. Her şey çok güzel giderken kendine gelerek bir şekilde kontrolünü kazandı. Kontrollü Requiem centilmen Requiem demekti. Bulunduğu konumun avantajından faydalansa onu suçlayamazdım ama benim ilk seçimim ve hatta yedinci seçimim bile olmadığının farkındaydı. Son sınırı geçmeden *ardeur*'ü beslemeye çalıştı, çünkü onu istemediğimi biliyordu ya da bildiğini sanıyordu.

"Requiem, lütfen, lütfen, bitir."

"Bitir," dedi. Sesinden kendine zor hakim olduğu belliydi. "Sözlerin seni ele veriyor Anita. Beni kullandın çünkü bunu yapmaya mecbursun. Benimle istediğin için birlikte değilsin."

Öfkelendim. "Bedenim seni istiyor, Requiem."

"Ama kalbin istemiyor."

Çığlık attım, yarı öfke, yarı bedenimin ihtiyaçlarıyla dolu bir çığlıktı. Arzularımı uyandırmıştı ama beni tatmin etmiyordu. Aklıma *ardeur*'ü güçlendirebileceğim ve onu kontrolüm altına alabileceğim geldi. Sanırım, Belle'nin anılarından biriydi. Requiem az önce benim yiyeceğim ya da yatak arkadaşım olmak istemediğini açıkça belli etmişti. Başladığı işi bitirmek üzereyken, daha fazlasını istediğine karar vermişti. Onu anlıyordum ama istediğini veremezdim. Bunu yapamazdım. Onu sevemezdim.

"Benim yiyeceğe ihtiyacım var, Requiem. Yiyecek değilsen, in tepemden."

Yüzünde farklı duygular dans etti. Sanırım kendi bedeninin arzularıyla savaşıyordu. Sonunda kendisiyle olan savaşını kazandı ve yana devrilip yüzünü elleri arasına gömdü. Yataktan inmedi ama bana dokunmuyordu.

Ardeur hala bizimleydi ama Requiem bilmecesinin yarattığı öfke ve hayalkırıklığı ile soluyordu. Damian'a uzandım, hala çok zayıftı. Şimdi sahip olduğu enerji onu uyandırmaya ve yeniden hayata döndürmeye yeterli değildi. Şimdi uyanmayı dener ve başarısız olursa, ölür müydü? Bu kırılgan kıvılcım parıldar ve sönerse, bir daha yaşam bulmaz mıydı?

"Jean-Claude," diye haykırdım.

Yanımıza gelip hıçkırarak ağlayan Requiem'in yanında dikildi. Ona uzandım ama Requiem geri çekilip kendisine uzanan elden kaçtı. "Şehirdeki bütün vampirler gün batmadan uyandı. İçimizden birini kaybetme riskini göze alamayız."

Çığlık attım, kelimesiz bir çığlıktı, elimi yukarıya uzattım, herhangi birine uzandım. *Ardeur*'ü kullanarak farkın-

da olmadan kendime bir kurban çağırdım, çünkü daha önce kasıtlı olarak kendime bir kurban bulmaya çalışmamıştım. Jean-Claude *ardeur'ü*n kendi arzu ettiği niteliklerde yiyeceğin peşinde olduğunu söylemişti. Şimdi haklı olduğunu biliyordum çünkü hissedebiliyordum. *Ardeur*'ün şarapnel parçaları gibi gelişigüzel dağıldığını hissetmedim, daha çok yüksek teknoloji bir güdümlü füze gibiydi. *Ardeur*, Asher'ın yanından geçti. Onu tadından tanıdım fakat enerji imzası zayıftı. Hala beslenmemişti. *Ardeur* bir düzine kadar sönük ateşin yanından geçtikten sonra sonunda aradığını buldu.

Çağırdığı enerji hakkında sadece tek bir şey biliyordum; bir vampirdi, daha önce dokunduğum biri değildi ve güçlüydü.

Bir el beni kavradı. Bu tek dokunuş bir bıçak gibi bedenime saplandı, içime akan enerjiyle bedenim gerildi ve gırtlağımı yırtarak bir çığlık attım. Buna çok ihtiyacım vardı. Tanrım!

Yatağın ayakucuna çıkan London'du. Elime değerek bana aktardığı enerji Requiem'in bütün dokunuşlarıyla aktardığından daha fazlaydı. Nedenini bilmiyordum ama umrumda değildi. Artık bir şeyleri merak etmek için çok geçti. Tamamen giyinik halde tepeme çöküp bacaklarımın arasında yerini aldı. Böylece kumaşın üzerinden bile sert ve sıkı olduğunu hissederek hemen gözlerimi kapattım. Yüzünü tepemde hissettim, gözlerimi açtım ve yüzüne baktım, bana çok yakındı.

Yüzümden birkaç santimetre uzaktaki gözlerine baktığımda renginin kahverengi olmadığını, siyah olduğunu farkettim. Öyle kusursuz bir siyahtı ki gözbebekleri siyahlı-

ğın içinde kaybolmuştu, gözlerinin beyazının ortasında karanlık bir ada vardı.

Yüzünü bana doğru indirip ağzını ağzıma dokundurmadan önce hıçkırır gibi nefes verdi. Bu sesi duyunca London ve *ardeur*'le ilgili önemli bir şey olduğunu hatırladım. Hatırlamam gereken bir şeydi ama beni öpmeye başlayınca ağzından başka bir şey düşünemez oldum.

Beni etkileyen sadece öpüşmenin gücü değil, aynı zamanda beni beslemesiydi. Enerjisi sanki tatlı bir likördü ve ağzıma, gırtlağımdan aşağıya akıyordu. *Ardeur*'le beslenirken London hiç tereddüt etmedi. Tam ihtiyaç duyduğum boşvermişlikle kendini *ardeur*'e bıraktı. Bu enerjiyi Damian'a aktardım ve kıvılcımın küçük bir ateşe dönüştüğünü hissettim.

Kollarımı ve bacaklarımı bedenine doladım, en hassas yerlerimi giysilerinin ardına gizlenmiş sertliğine dayadım. Sıcak nefesini ağzımın içine vererek yine hıçkırığa benzer sesler çıkarttı. Kendini geri çekeceğini düşündüm ama beni daha da sert öptü, bastırdı, araştırdı. Ben de karşılık verdim, dilimi keskin dişlerinin arasında gezdirdim. Sanki araştırılacak daha çok yer vardı. Sanki ağzı Jean-Claude'unkinden daha büyüktü. Zihnimde bir düşünce oluşmaya başlarken neyi unuttuğumu hatırlayacaktım ama tam o anda London dudaklarımla beslenip beni vahşice öptü. Dilini, dudaklarını, dişlerini birarada kullandı ve öpüşmenin yoğunluğuyla *ardeur* daha da beslendi. Ağzıma kanın tuzlu tatlılığı doldu ve birimizin dişlerden yaralandığını anladım. Bir eliyle göğsümü avuçladı, ağzını ağzımdan aldı ve göğsümün üzerine koydu. Emdi, sert ve seri hareketlerle dilini göğüs ucumun üzerinde gezdirdi. Onun için çığlık attım, beni daha

sert ve daha hızlı emebilmesi için ellerimi ve kollarımı yana açarak onu serbest bıraktım. Dişlerinin dokunuşu tenim için hem bir tehdit hem de bir vaatti.

Bir ses çıkarttı, hevesli bir sesti, inleme gibiydi, sonra beni ısırıp dişlerini göğsüme geçirdi. Çığlık atmaya başladım ve bedenimin üst kısmının yataktan kalkmamasının sebebi tepemdeki ağırlığıydı.

Kafasını kaldırdığında dudaklarında kanım vardı. Gözleri siyah bir ateşle yanıyor, kendi gücüyle doluyordu. Ağzını yeniden ağzıma dayadı ama bedenini hafifçe havaya kaldırdı. Ağzımda kendi kanımın tadı tatlı metale benziyordu. Bedenini yeniden eski konumuna almaya çalıştığımda bana sadece ağzı dokundu. Yeniden üzerime çıktığında pantolonu yoktu ve sertliği çıplak bedenime değiyordu. Bunu hissedince bir çığlık atabilmek için öpüşmeyi yarıda kestim.

Bedeninin üst kısmı hafifçe havaya kalktı ve içime girmek için açıyı ayarladı. Yüzünü sadece bir anlığına gördüm. İçime girmeden önce bakışlarımı bedeninden aldım ve tepemdeki yüzüne baktım. Gözleri faltaşı gibi açıktı, vampir parıltısında yok olmuştu ama paniğe kapılmaya hazır bir hali vardı. İçime girebildiği kadar girdi, hiç yer kalmayana kadar içimi doldurdu, sonra dondu kaldı. Yüzünde arzusu ve ihtiyacı vardı, altında gizlenen şeyse korkuydu. Bu tek bakışla neyi unuttuğumu hatırladım. *Ardeur*'e bağımlıydı. Lanet olsun.

"London, London, özür dilerim, özür dilerim..."

İçimden çıkmaya başladı. Ben bitireceğini sandım. Birazcık geri çekildikten sonra yeniden içime girdi, beni becermeye başladı. Elinden geldiğince sert ve hızlı olmaya ça-

lışıyordu. Kendi bedenime baktım ve içime girip çıkışını seyrettim, ortasında bir yerde, geldim. Çığlık attım, ellerimle ceketini tırmaladım, dokunacak deri aradım ama üstünde çok fazla kıyafet vardı. Beni getirdi ve *ardeur* zevk dalgalarıyla beslendi, içime girip çıkışıyla, nefes nefese kalışıyla beslendi. Son anda beni kaldırdı, kaldırdı ve kucağına oturttu, hala içimdeydi. Kalçasını yatağa koydu ve içime girip çıkmaya devam etti ama bu açıdan çok derine inemiyordu. Yüzümden birkaç santimetre uzaktaki yüzüne baktım, ellerim ensesindeki kıvırcık saç tellerinin arasındaydı. Yüzünde panik iyice belirginleşti, ritmi değişti. Elini saçlarımın arasına gömüp beni olduğum yerde tuttu. Böylece birbirimizin gözlerinin içine bakmak zorunda kaldık. Son bir hareketle içime girdi ve geldi, onunla birlikte ben de geldim. Çığlık attım, boynumu geriye atacaktım ama başımı sabit tutuyor, bizi birbirimize bakmaya zorluyordu. Bedeni ardı ardına kasılırken bakışlarımı kaçıramadım. Zevk alışını ve acı çekişini seyrettim.

Saçlarımı bıraktı ve bana sarıldı, kolları artık gevşekti. Kalbi bedenimde atıyordu ve nefes alıp verişi çok hızlıydı, korkunç derecede hızlıydı. Şimdi bana tutunuyordu, yumuşak bir biçimde, ben de ona sarıldım. Bana her şeyini vermişti. Beslemişti. Damian uyanıkın, bunu hissedebiliyordum. London onu kurtarmama yardımcı olmuştu ama ona sarılırken, nabzı yanağımda atarken, bedelini merak ettim. Kollarımdaki adama bu, neye mal olmuştu?

33

London, kalp atışları yavaşlayınca beni nazikçe yatağın üzerine bıraktı ve banyoyu kullanmak için Jean-Claude'dan izin istedi. London bir ara pantolonunu çıkartmıştı ve belden aşağısı tamamen çıplaktı. Gömleği ve ceketi uzun olduğu için arkadan bakıldığında kalçasını gizliyordu. Gömleğini kirletmemek için eliyle önünde tuttu. Diğer elinde pantolonu vardı. İçeriye girerken kimseye bakmadı ve kapıyı arkasından kapattı.

Geride o kadar kusursuz bir sessizlik bıraktı ki kendi kalbimin atışını duyabiliyordum.

Vampirlerin, odada değillermiş gibi hareketsiz kalabildiğini biliyordum ama ilk kez şekil-değiştirenlerin de aynı durgunluğa büründüğünü gördüm. Tabii ki, odada ilk başladığımız zamana göre daha az insan vardı. İnsanlar san-

ki her şey kötüye gitmeden odadan kaçmıştı. Korumalardan bazıları.

Açıkçası, odada kimlerin kaldığını görmek için köşelere göz gezdirmedim. Belki de hepsi içeride, birbirlerine sarılmış, büyük kötü succubus'un kendilerini almasına engel olmaya çalışıyorlardı.

İlk hareket eden Jean-Claude oldu ve sanki durdurulan bir televizyon programı yeniden başlatılmıştı. Jean-Claude hareket etti ve herkes nefes alıp kıpırdandı. Mırıldanmalar duyuldu. Jean-Claude, Requiem'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Görünüşe göre Requiem yere düşmüştü. Ben London'la beslenirken bir ara yatağı terketmişti büyük ihtimalle. Kafamın içinde bir ses duydum, artık buna beslenme diyorlar, diye fısıldadı.

Requiem, Jean-Claude'un kolunu sıkıca kavradı. Acelesi var gibi, önemli bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

"Damian geliyor." Nathaniel'ın sesini duyunca leoparıma baktım. Micah yatağın üzerine çıkmasına yardım ediyordu. Nathaniel yanıma uzandı ve gözlerini odaklamakta hala güçlük çekiyormuş gibi bakışlarını tavana odakladı. Damian konusunda haklıydı. Tabut odasından çıkıp bulunduğumuz yere geldiğini hissettim. Bunu yapması birkaç dakika sürecekti, Nathaniel'a döndüm. "Sakın bunu bir daha yapma."

"Damian'ı kurtarmayı mı?" diye sordu. Şakasını yapmak istedi ama buna izin vermedim.

Yüzüne dokundum. "Bu konuda şaka yapma lütfen Nathaniel."

Yanağını elime sürttü. "Bizi kurtardın."

Gırtlağım acıyordu ve *yeniden ağlamaya başlarsam Tanrı beni lanetlesin*, diye düşündüm. "Ölüme çok yaklaştın ve bunu sen de biliyorsun."

Micah ellerini omuzlarımıza koydu. Bizi sıkıca kavradı ve sanki bizi sarsmamak için kendini zor tutuyordu. Yüzünden ne kadar korktuğu belliydi, kelimelere ihtiyacı yoktu.

Requiem pelerinini yerden aldı, etrafına sardı ve kapıya doğru yürüdü. Arkasına bakmadı. Belki de, artık yiyecek olamayacağını anlamıştı. Anlamasını arzuladım çünkü hayatımda yeni bir karışıklığa ihtiyacım yoktu.

Remus, Jean-Claude'un yanına gitti. Sırtını iyice dikleştirdi ve selam vermeye başladı. Sonra eski bir alışkanlığı tekrarlarken bir anda vazgeçmiş gibi selamı yarıda bıraktı. Kullandığı ses sert askerlerin kullandığı türdendi. "Adamlarımla birlikte dışarıya çıkmak için izin istiyorum."

Jean-Claude ona bakıp başını yana çevirdi. Sanki Remus bizim şahit olduğumuzdan daha ilginç bir şey yapmıştı. "Ya korunmaya ihtiyacımız olursa, Remus?"

Remus başını iki yana salladı. "Sizi bundan koruyamayız, efendim."

Jean-Claude arkasına baktı ve bakışları şöminenin bulunduğu tarafa kaydı. Ben hala yataktaydım. Bu yüzden kime baktığını göremedim. "Adamlarından bazıları seninle aynı fikirde değil, Remus. Bence birkaç tanesi *ma petite*'i korumamıza yardımcı olduklarına için mutlu." Sesi bunu söylerken tereyağı gibi yumuşaktı.

Remus çenesini öyle bir sıktı ki acı çekiyor gibi göründü. Dişlerini sıkıyormuş gibi sesi güçlükle çıktı. "Bence

bizi kiralamanıza izin verirken efendimin aklından geçen şey bu değildi."

Jean-Claude, "Belki de Narcissus'a anlaşmanın şartlarını sorman lazım, Remus," dedi.

Remus sertçe başını salladı. "Bunu yaparım, efendim ama şimdi adamlarımı bu lanet olasıca yerden çıkartabilir miyim?"

Jean-Claude'un yüzünde düşüncelerin dans ettiğini gördüm ve hayır diyeceğini düşündüm. Yüz ifadesinin okunur olmasının sebebi Remus'un aklından geçenleri anlayabilmesiydi. "Git ve seninle birlikte gelmek isteyenleri de yanına al."

Remus başını iki yana sallayıp ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Hayır, efendim, burada komuta bende ve ben herkes dışarıya çıkacak diyorum."

Jean-Claude yüzleri ezberler gibi odaya göz gezdirdi. Sonunda başıyla onayladı. "Git ve adamlarını da yanına al, Remus. Ben Narcissus'la konuşurum."

Remus bir an tereddüt etti ama sonra başını iki yana salladı. "Ben Narcissus'un gösteriden hoşlanmayacağını söylemiyorum, efendim ama bu gibi şeylere maruz kalacaksak bence sizin yanınıza eski askerleri ve eski polisleri göndermesine gerek yok." Jean-Claude'un omzuna doğru en sert bakışını attı. Remus'un karşısında duran vampirle göz göze gelmemeye çalıştığını farkettim. "Narcissus hizmetlerimize başka şeyler de eklemek istiyorsa," durup uygun kelimeleri aradıktan sonra, "gönderebileceği başka adamlar da var," diye devam etti.

Jean-Claude, "Odadaki herkes çakaladam değil, Remus," dedi. "Sen Raphael'in fareleri adına da mı konuşuyorsun?"

"Görevi devredene kadar herkesten ben sorumluyum, evet, evet herkes adına konuşuyorum."

Karşı duvarın dibinden başka bir ses geldi. Boğuk bir erkek sesiydi ve önce kim olduğunu anlayamadım. Sonra Pepito gölgelerin arasından öne çıktı. "Ben Raphael'in adamıyım ve Remus'la aynı fikirdeyim." Pepito iri yarı sarsılmaz bir adamdı ama şimdi sarsılmış duruyordu. Yüzü çok solgundu. *Ardeur* odada gezinip kimin daha lezzetli olduğuna karar vermeye çalışırken ne hissetmişlerdi? Ne hissettiyseler, Remus ve Pepito çok korkmuştu. Belki de hakarete uğradıklarını düşünmüşlerdi. Belki.

Jean-Claude, "O zaman gidin," dedi. Koluyla odayı süpürerek kapıyı gösterdi.

Remus kapıya doğru yürüdü ama içinden geçmedi. Kapıyı açtı ve açık tuttu. Pepito odanın köşelerindeki adamlara işaret etti. Neler olduğunu görmek için doğrulmaya çalışsam da, bunu yapmak istediğimden emin değildim. Çarşafları çekiştirdim. Nedenini bilmesem de korumalar dışarıya çıkarken üzerimi örtmek istedim.

Micah örtüyü çekerek benimle birlikte Nathaniel'ın üzerini de örttü. Micah yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş durumda korumaların dışarıya çıkmasını bekledim. İçimde birbiriyle çelişen iki his vardı. Örtünün altında kalmak istiyordum, kimsenin beni görmemesi için, kimseyle göz göze gelmemek için. Bunu yaparsam bir daha hiçbirinin yüzüne bakamayacağımı biliyordum. Bu yüzden geriye tek seçenek kaldı ve hepsine öfkeli bakışlar attım. Üzerlerindeki kontrolümü ve bana olan saygılarını yitirmemek için meydan okur bir görünüm yapabileceğimin en iyisiydi. Evet, acil bir durumdu ve *ardeur*'ü beslemem ge-

rekmişti. Teknik olarak korumalar bunun farkındaydı. Aslında, Remus herkesin eski asker veya eski polis olduğunu söylemişti. Bu da kendilerini kadınlardan daha üstün gördükleri anlamına geliyordu. Beni bir erkekle seks yaparken görmüşlerdi ve hikayeyi anlattıklarında bu sayı artacaktı. Söylentilerin en garip tarafı, yaşananlara bizzat şahitlik edenlerden bazılarının benim birden fazla erkekle seks yaptığımı iddia edecek olmasıydı. İçlerinden benimle yattığını iddia eden olmazsa şanslıydım. Cinsellikle ilgili hiçbir şey yapmadığım suç mahallerinde bile hakkımda söylentiler çıkmıştı. Bu, onların yanında hiçbir şeydi.

Korumaların birçoğu benimle göz göze gelmeye hevesli değildi, ama hepsi değil. Birçoğunu öfkemle sindirdim ama birkaçı meydan okurcasına karşılık verdi. Bu, striptiz kulübünün dışında görmek isteyeceğim türden bir bakış değildi. Bu bakış, göğüsleri ve kalçaları olan bir insandan daha fazlasına dönüştüğümü belli ediyordu. Daha sonra kendimden uzak tutmak için bana kimlerin böyle baktığını zihnimin bir köşesine not etmeye çalıştım.

Micah, Nathaniel'ın ve benim üzerimden öne eğildi. "Onları görüyorum," dedi. Yüzleri ezberliyordu. Güzel, çünkü ben hala kendimde değildim ve gözlerime yüzleri isimlerle eşleştirip aklımda tutacak kadar güvenmiyordum.

Odanın geri kalanından daha çıplaksam öfkeli bakışımı çok uzun süre koruyamıyordum. Nathaniel örtünün altından bana sarıldı. Bir kolunu dışarıya çıkarıp çıplak kolunu örtülü karnımın üzerine koydu. Yanağını göğsümün yanına sürterken örtüyü aşağıya çekti ama ben örtüyü bırakmadım. Nathaniel'a baktım, durmasını söylemeye ha-

zırdım fakat yüzündeki ifade kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermedi.

Nathaniel da erkeklere bakıyordu ama öfkeli değildi. Yüzünde bir sıcaklık ve seks vaadi olsa da altında sahiplenme yatıyordu. Başka bir erkek, yanındaki kadına baktığında, bir erkeğin atacağı bakışa benziyordu. Benimle hayatı diğer sevgililerimden daha iyi paylaşan Nathaniel, bölgesini işaretliyordu. Önünden erkekler geçerken bakışı hiç titremedi. Yanağını göğsümün yanına yaslamaya devam ederken yatakta olmaya, benim yanımda olmayı hak ettiğini açıkça belirtti. Nathaniel'ın sorunu kavramasını sanmıyordum ama kavramıştı.

Kapının eşiğinde bir duraksama oldu ve yaya trafiği karışmış gibi hareketler kararlılığını yitirdi. Damian'ın kendi gücüyle ayakta duracağını sanıyordum ama öyle olmadı. Richard içeriye girdi. Kolunu Damian'ın beline atmıştı ve vampirin kolu omzundaydı. Damian yanındaki adama bütün ağırlığını vermişti. Richard onu yarı sürükleyerek yatağın yanına getirdi.

Doğruldum. Örtü belime düştüğünde üstsüz olmayı umursamadım. Nathaniel da doğruldu, ikimiz birden öne atıldık. "Damian!" dedim. Fiziksel olmayan uzuvlarımla ona uzandım. Enerjisi zayıftı ve sanki gündüz uykusundan tamamen uyanamamıştı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve Richard vampiri bir çocuk gibi kollarına aldı. Damian'ı yanıma yatırdı. Uzun kızıl saçlar vampirin yüzünü gizliyordu. Yüzünü görebilmek için saçları bir kenara ittim. Kusursuz parlak yeşil gözleriyle bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. Gözleri yaz çimenlerinin rengiydi. Yeşil gözlerden beklentimi artıran Da-

mlan olmuştu. Kimsenin gözleri Damian'ınkilerle mukayese edilemezdi. Bana odaklanmak istedi ama bunu yapamadı.

Yüzüne dokundum, teni buz gibiydi. "*Ardeur*'ü besledim, neden hala çok soğuk?"

Jean-Claude yanımıza gelip elini usulca Damian'ın alnına koydu.

Richard, "Onu tabut odasında bir duvarın dibine yığılmış durumda buldum," dedi. "Remus destek istediği zaman bütün korumalar buraya geldi. Damian sana sürünmeye çalışıyordu."

Micah hala dizlerinin üzerindeydi. "Onu kontrol etmene sebep olan neydi?"

"Anita'yla arasındaki bağ en son koptuğunda ne kadar kötü durumda olduğunu hatırladım. Birinin onu kontrol etmesi gerektiğini düşündüm."

"Çok güzel düşünmüşsün, *mon ami*." Jean-Claude önce benim yanağıma sonra Nathaniel'ınkine dokunurken diğer eli Damian'ın yüzündeydi. Sonunda geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Sanırım sorunun bir kısmı Damian'ın erken uyanmasından kaynaklanıyor. Sadece çok güçlü vampirler bu kadar erken uyanabilir, yerin altında olsalar bile. Damian bir başvampir değil. Sana inanıyorum, *ma petite*, onu tabutundan çağıran sendin ama fazladan enerjiye rağmen çok erkendi."

Buz gibi elini ellerim arasına aldım. "Durumu iyi mi? Ona zarar verdim mi?"

"İyileşeceğim." Damian'ın sesi uyuşturucu almış gibi yavaş ve ağırdı.

Ona bakıp gülümsedim. "Damian, çok özür dilerim."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Başka erkekleri becermek istemediğin için," dedi. Durup bir nefes aldı. "Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmen lazım."

Gülümsemeli miyim ağlamalı mıyım bilemedim.

Jean-Claude, "Nathaniel da ona dokunursa kendini daha iyi hisseder," dedi.

Nathaniel, Damian'ın diğer elini tuttu ve güç aramızda gezindi. Nefesimi tuttum. Sanki bir devre tamamlanmıştı. Enerji elimden Damian'ın bedenine, ondan Nathaniel'a, ondan da bana geri aktı.

Damian ciğerlerini havayla doldurdu, canı yanmış gibiydi. Sessizce küfretti.

Nathaniel, "Acıttı mı?" diye sordu. Endişeliydi.

Damian, "Harika," dedi. "Kendimi harika hissettim. Çok sıcaksın."

İşin garip tarafı, Nathaniel'la konuştuğundan emin olmamdı.

"Efendim, özür dilerim." Konuşan Remus'tu. Sinirleri bozulunca hemen asker cümleleriyle konuşmaya başlıyordu. Tabii ki, işe yaradı. Jean-Claude ve Richard adama doğru döndü. Gözlerini kapatan Damian dışında herkes Remus'a döndü.

Jean-Claude, "Evet, Remus," dedi.

Sonunda bana baktı. Benimle göz göze gelmedi ama her zamanki gibi omzuma da bakamadı çünkü göğüslerim ortadaydı. "Sana bir özür borçluyum, Blake," dedi. Bunu söyleyiş şekli, özür dilemeyi hiç istemediğini belli etti.

İzin verdiği kadar göz göze gelmeye çalışım. "Bana neden özür borçlusun, Remus?"

Yüzü kızardı ve yüzünün bazı kısımları parlak renklerle doldu ama aradaki çizgiler soldu. Şimdi yüzünün parçalarının birbirine uymadığı apaçık ortadaydı. "Ben sizin bir..." durup düşündü ve ekledi, "aklımdan geçeni biliyorsunuz."

Adilik yapabilir, bilmediğimi söyleyebilir, yüksek sesle itiraf etmeye zorlayabilirdim. Aslında bana fahişe dediğini duymak istemiyordum. Sadece düşünmesi bile yeterliydi.

Hafifçe gülümsedi. "Senin ve insanların için bu bir ölüm kalım meselesiyse, Narcissus'la korumalar ve yiyecekler hakkında konuşmanız lazım." Bir kahkaha attı. "Belki yiyeceklerin gömlek rengi farklı olur." Başını iki yana salladı ve sustu. Topukları üzerinde geriye dönüp odayı terketti. Her ne diyecekse söylemeden odayı terketmek Remus için en uygun çözüm gibiydi. Kapıyı arkasından kapattı ve içeride koruma kalmadı. Micah hepimiz adına konuştu. "Çok garip bir adam."

Başımla onayladım. Garip sıfatı Remus'a uyuyordu. Onu çok iyi tanımadığım için onu anlamadığımı düşünüyordum. Ama şimdi, bugün verdiği tepkilere aylar sonra bile bir anlam veremeyeceğimi biliyordum. Bazı insanlar gizemliydi, onları tanıdıkça bu gizemleri azalmıyordu. Belki karşılarındakilerin kafası daha az karışırdı ama yarattıkları gizemin azalması mümkün değildi.

Asher yakınımızdaki yatak direğine yaslandı. Yüzünde alaycı bulduğum bir bakış vardı ama şimdi bunun çok daha kötü ve karanlık anlamları olduğunu biliyordum. "Richard," dedi. "Bizi gerçekten Damian'ın güvenliğini kontrol etmek için mi terkettin?"

Richard gözlerini kısarak Asher'a baktı. "Evet."

"Gerçekten mi?" Asher şüphesini bu tek sözcükle belirtmeye çalıştı.

Richard elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi huzursuzca kıpırdandı. "Anita'nın Requiem'le beslenmesini izlemek istemiyordum. Bunu bilmek seni memnun etti mi?"

Asher başını oymalı ahşap yüzeye yaslayıp onayladı. "Aslında, evet, etti."

"Neden? Neden benim rahatsızlığım seni memnun ediyor, anlamıyorum."

Asher elleriyle direğe sarıldı. Yatak direğini sahnedeymiş gibi dekor gibi kullandı. Vampirlerin birçoğu bu gibi dramatik pozlar vermekte çok yetenekliydi.

Belle'nin vampirleri ise bu konuda bazen fazla yetenekliydi. Richard'ın sorusuna cevap vermedi ama yaşananları özetledi. "Kalman gerekirdi, Richard, çünkü Requiem'le beslenmedi."

"Yeter bu kadar, Asher."

Asher, "Yeter mi?" diye sordu. Gözlerindeki parıltı bir şeye çok kızdığını anlamamı sağladı. Ya Richard'a kızmıştı ya da yaşananların hepsi yüzünden öfkeliydi. Gizemli ve kafa karıştırıcı sıfatları sadece Remus'a uygun değildi.

"Bir şeye kızdıysan, söyle. Kızmadıysan, öfkeliymiş gibi benimle dalga geçmeyi bırak."

Damian elimi hafifçe sıktı. Belki biraz olsun güçlenmişti, belki de kızmamam gerektiğini bana hatırlatıyordu. Vampir hizmetkarım olarak vazifelerinden biri de bu gibi öfke nöbetlerini geçiştirmekti. Çelik gibi iradesi kendisini vampir yapanın eseriydi. Efendisi herhangi bir güçlü duyguyu anında, korkunç bir biçimde cezalandırırdı.

Damian'ın anılarını paylaştığım için efendisinin yanında Belle'nin şefkatli bir kadın gibi kalacağını biliyordum. Damian bütün duygularını, arzularını dizginlemeyi öğrenmişti, çünkü aksi felaket demekti.

Elimi sıktı ama her zamanki gibi sıkı değildi. İyi değildi, içime sakinliğinin aktığını hissettim. Bu sakinlik, nazik meditasyon ve modern huzur idealininki değil, eski tarz bir şeydi. Kontrolün acı çekerek ve zorluklarla öğrenildiği, teninizdeki yaralarla perçinlendiği bir döneme aitti.

Asher, "Damian zihnine huzurlu sözcükler mi fısıldıyor Anita?" diye sordu. Ses tonu hala alaycı ve yumuşaktı ama altında bıçak gibi keskin bir öfkeyi barındırıyordu.

"Kusursuz bir dürüstlük istediğim için tam bir başbelası olduğumu biliyorsun," dedim.

Asher bana baktı, gözleri kış gökyüzü gibiydi. "Evet."

"Senin şimdi yaptığın şey de öfkelenmeden öfkelenmek. Dalga geçerken bile insanların canını yakıyorsun."

Kollarını yatağın direğine dolayıp saçlarının yüzünün yaralı tarafını kapatmak için öne düşmesine izin verdi. Eski bir numaraydı, Jean-Claude ve benim yanımda sıklıkla yaptığı bir şey değildi. Parıldayan saçlarıyla çevrelenmiş kusursuz profiliyle odaya göz gezdirdi.

"Öfkeli miyim?" Soruyu sorarken tartışmayı kazanacağından emindi.

"Evet," dedim. "Önemli olan, neden öfkelendiğin."

"Ben öfkeli olduğumu kabul etmedim." Asher kusursuz profilini koruyup parıltılı saçlarının ardına gizlenerek görüntüsünü kendi lehine kullandı. Nefes kesici bir güzelliğe sahipti ama ben yüzünün tamamının görüntüsüne değer veriyordum, bütün kusurlarıyla. Bu şov rahatsız olduğu

anlamına geliyordu ya da bizi bir şeye inandırmaya çalışıyordu. Asher bir şeyi nadiren amaçsızca yapardı. Bazen sadece ön sevişme için, bazen sadece bizi güldürmek için bir şeyler yaptığı olurdu fakat diğer zamanlarda... ona güvenmiyordum.

Richard, "Asher kiminle beslendiğini bilmemi istiyor, sen bilmemi istemiyorsun," diye özetledi.

Başımı önüme eğdim. Damian dudaklarını parmaklarına dayamıştı ama amacı parmaklarımı öpmek değildi. Yüzüne bakmak için tek yapmam gereken şey bakışlarımı aşağı indirmekti. Bana baktığında gözlerinde sempati değil, güç ve kontrol vardı. Gözleri, bunu yapabilirsin, diyordu. Bunu yapabilirsin, çünkü yapmak zorundasın. Haklıydı.

Richard'a baktım. Örtüyü kaldırıp göğüslerimi gizlemeyi düşündüm ama odadaki herkes zaten göreceğini görmüştü. Edeplilik beni Richard'ın yeni fethime vereceği tepkiden korumazdı.

"Kimdi?" diye sordu.

Asher'a döndüm. "Bugün bana üzgün olduğunu, kendi incinen duygularını benim felaketimden önemli gördüğün için üzgün olduğunu söylemiştin. Özür diledin ve kendini affettirmeye çalıştın. Özrünün değeri bu muydu, Asher? Bir saatlik pişmanlığın ardından yeniden bir piç gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

Gözleri öfkeyle parıldadı ve gücü tenimin üzerinde soğuk bir rüzgar gibi gezindi. Sonra yutkundu, gücünü ve öfkesini yuttu. Zarif ama boş yüzünü bana döndü. "Sadece bir kez daha özür dileyebilirim, *ma cherie*, kesinlikle haklısın. Öfke krizine girdim." Yataktan uzaklaştı ve saçlarının

ucunu yere değdiren zarif bir selam verdi. Bir elinde şapkasını tutuyormuş gibi yerden doğruldu.

"Neden öfke krizine girdin?" diye sordum.

"Gerçek?" Bu bir soruydu.

Başımla onayladım, gerçeği duymak isteyip istemediğime emin değildim.

"Çünkü asla benim sevgilim olamayacak. Senin aşığın olacak ama asla birlikte bizim olamayacak."

Bir an için kimden bahsettiğini anlayamadım. Yüzümden kafamın ne kadar karıştığı anlaşılıyordu muhtemelen. Hemen arkasından ekledi. "Görüyor musun, *ma cherie*, işte bu, *exactement*. Bu cümlem erkeklerinden herhangi birine atfen söylenmiş olabileceği için kimden bahsettiğimi bilmiyorsun."

Damian elimi sıktı. Beni mi rahatlatmak içindi, yoksa Asher'ı mı, bilemedim. Damian homofobik bir adamdı. Böyle bir fobiniz varsa, yanında rahat etmeyeceğiniz kişilerden biri de Asher'dı.

"Biseksüel olmayan erkekler seçtiğim için öfkelendiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Asher sanki bunun üzerinde bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Sanırım öyle. Sen soruyu böyle sorana kadar bildiğimi düşünmüyordum ama evet, sanırım öfkelenmemin sebebi bu." Jean-Claude'a baktı. "O, seni kaybetme korkusuyla benimle birlikte olmadığı gibi, ben de onun benden uzaklaşmasından korkarak başkalarıyla birlikte olmuyorum."

Jean-Claude, "Bu tartışmayı başka bir zaman yapacağımız konusunda anlaşmıştık," dedi. Hiç bu kadar duygusuz bir ses tonuna büründüğünü duymamıştım.

Asher başıyla onayladı. "Bekleyebileceğimi düşündüm ama söylenmemiş sözlerde boğuluyorum, Jean-Claude." Richard'ı işaret etti. "Onun önünde de dikkatli olmak zorundayız. Onu korkutup kaçırmak istemeyiz. Onu yakışıklı bulduğumuzu bilmesini istemeyiz, değil mi?"

Ben, "Asher," diye cümleye başladım, Micah araya girdi. "Ziyaretçilerimiz gittikten sonra, bebek konusunda ne yapacağımızı biliyoruz, oturur... üzüntülerinizi konuşuruz."

Asher, "Hayır, konuşmayacağız," dedi. "Çünkü başka bir kriz olacak, ertelemek için başka bir sebep çıkacak."

"Sana söz veriyorum, ben Anita ve Nathaniel'la birlikte oturup seninle bu konuyu konuşacağım. Daha fazlası için söz veremem."

Asher kış-mavisi bakışlarını üzerime dikti. "Senin adına mı konuşuyor?"

Başımla onayladım. "Evet."

Asher, Jean-Claude'a döndü. "Ya sen, efendim?" Efendi kelimesine alaycı bir anlam kazandırdı.

"Micah'nın sözü hiçbir konuda beni bağlamaz ama bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Bir süre daha sabredersen, oturup bu konuyu konuşacağız."

Asher, "Söz veriyor musun?" diye sordu.

Jean-Claude başıyla onayladı. "Evet."

Enerjisinin bir kısmını serbest bırakmış gibi Asher'ın gerginliği biraz azaldı. Odanın havası biraz yumuşadı, şimdi nefes almak daha kolaydı. "Kendime hakim olacağım." Micah'ya döndü. "Teşekkürler Micah."

"Bana teşekkür etme, Asher, sen Anita'nın hayatının bir parçasısın. Hep birlikte yaşamayı öğreneceksek, biraraya gelip konuşmamız gerek."

Richard, "Sen hep mükemmelsin, değil mi?" diye sordu. Öfkesi odayı ısıttı.

"Hayır," dedim. "Bu akşam daha fazla kavga olmayacak. Ben öğleden sonra doktora gidene kadar herkesin lanet bir yetişkin gibi kendine çekidüzen vermesini istiyorum, tamam mı?"

Richard en azından utanacak kadar görgülüydü. Başıyla onayladı. "Denerim. Öfkeni paylaştığım için her şeye öfkelenmemek zor oluyor." Bir kahkaha attı. "Bu bana ne kadar kızdığının sadece bir gölgesiyse, insanları öldürmeye başlaman gerekirdi. Tanrım, böylesi bir öfke." Bana baktı, kahverengi gözlerinde farklı duygular vardı. "Bir defasında öfkenin benim yaratığıma benzediğini söylemiştin ve ben de seninle dalga geçmiştim. Öfkenin benim yaratığımla karşılaştırılamayacağını, neden bahsettiğini bilmediğini söylemiştim. Yanılmışım. Tanrım, Anita, içinde ne kadar çok öfke barındırıyorsun?"

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı var," dedim.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen lazım Anita. Gerçekten değişeceksen, önce öfkeni nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerek." Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve yüzüme dokunacak kadar yakınıma girdi. Bunu yaptığı anda bizim enerjimiz ona atladı. Hem enerji verdi, hem de enerji istedi. Richard ve ben aynı anda irkildik, çünkü canımız yanmıştı, çarpılmış gibiydik.

Elini ovaladı. "Yüce İsa adına, Anita."

Boştaki elimle yüzüme dokundum. Nereye dokunsam karıncalanıyordu. "Üçümüz arasında kalkanların tamamen açıktı."

Micah, "Anita'nın iki üçlemesinin gücünü ikiye katlayabilir misin?" diye sordu.

Jean-Claude, "İkiye katlamak mı?" diye sordu.

"Enerjiyi iki misline çıkartmak."

"Daha önce kimsenin aynı anda iki üçlemesi olmadığı için, buna verecek cevabım yok. Enerji, Richard'ın dokunuşuna cevap verdi."

Yanağımı ovaladım. "Ne demezsin?"

Richard, "Canın yandı mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece karıncalandı."

Başıyla onayladı. "Evet." Teninde kalan enerjiden arınmaya çalışıyormuş gibi ellerini pantolonunun yanına sürttü.

Banyonun kapısı açıldı. London tamamen giyinik halde dışarıya çıktı. Siyah gömleğinin üzerindeki siyah kravatını düzeltti. Gözleri hala güçle dolu olduğu için simsiyahtı, bunun dışında her zamanki gibi görünüyordu. Yüzünde küstah bir ifade vardı ve bu London'un tarafsız yüz ifadesiydi. Ona baktım, seviştiğimize kimse inanmazdı. Hiçbir zaman benim erkek radarıma girmemişti ama şimdi yiyecek olmuştu. Dünya bazen çok komikti.

"Herkes nerede?" Sesinde soğuk bir küstahlık vardı, kelimelerine uymuyordu.

"Korumalar odayı terketmek istedi," dedim. "Geriye kalanların ne zaman gittiğini ben de bilmiyorum."

London bana bakmadan yatağın kenarına geldi. Hiçbir şey yaşanmamış gibi soğuk ve izole haline geri dönmüştü. Yatağın etrafından dolaşacaktı ama ayağı yerdeki örtülere takılıp yere düştü. Koluyla yatağı yakalayıp dizlerinin üzerine kalktı. Yüksek bir yerden yere düşmüş bir kedi gibi bize baktı. Hiç yere düşmemiş gibi bir hali vardı.

Ayağa kalktı ve yatağa yaslandı. Yerdeki örtüyü kenara itti ve ardı ardına tekmeledi. Dengesini kaybetmemek için yatağa tutunuyordu. Örtüyü yok olması gereken bir düşmanmış gibi tekmeliyordu. Örtüden hıncını aldıktan sonra üstünü başını düzeltti, sonra dikkatlice yatağın etrafından dolaşmaya devam etti. Omzu yatağın direklerinden birine çarptı ve yatağın üzerine düştü. Bu sefer doğrularak oturdu, en azından kendini bir kez daha yerde bulmamıştı ve oturduğu yerden kalkmaya çalışmadı. Şık siyah takımıyla yatağın üzerinde oturmaya devam etti. Uzaktaki bir duvara bakıyordu.

"Sen sarhoşsun," dedim.

Bana bakmadan başıyla onayladı. "Tam olarak değil ama tasvir için uygun bir kelime."

Jean-Claude diğer adamın önüne ulaşana kadar yatağın etrafından dolaştı. London'a baktı, London karşısında dikilen adamın gözlerine bakıyor muydu, göremedim. Jean-Claude, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Birisi kıkırdadı, yüksek sesli ve isterik bir sesti. Bir saniye sonra bu sesin London'dan geldiğini farkettim. Kollarını iki yana açarak kendini yatağın üzerine bıraktı. Ayakları yataktan aşağıya sallanıyordu. Soluk çarşafların üzerinde simsiyah yatıp kıkırdadı. Kıkırdama yerini kahkahaya bıraktı. *Ardeur*'e teslim olduğu gibi kahkahaya da teslim oldu. Temiz ve güzel bir kahkahaydı ama hiçbirimiz ona eşlik etmedik, çünkü London gülmezdi. Bu, gölgeleri seven ve her şeyden nefret eden Karanlık Şövalye değildi. Yatakta yatıp kahkahalar atan bu adam daha önce hiç görmediğimiz biriydi.

Gözlerinden yaşlar aktı. Gözyaşları bütün vampirlerinki gibi rengi kanla karışık soluk bir pembeydi. Beni görebilmek için başını geriye attı. "Bunu senden gizlemek istiyordum ama gizlemem mümkün değil."

"Neyi?" diye sordum. Sesime korkum yansıdı.

"*Ardeur*'ün ne kadar harika olduğunu. Belle bir defasında *ardeur*'ü benim kadar iyi besleyen ya da benim kadar çabuk *ardeur*'ün bağımlısı olan birini tanımadığını söylemişti." Gözlerindeki neşe yok oldu ve geriye bir boşluk kaldı. Bir anda tarifsiz bir neşeden tarifsiz bir kayba adım atmıştı.

Jean-Claude, "Bir kez daha bağımlısı mı oldun, *mon ami*?" diye sordu.

London başını Jean-Claude'a doğru çevirdi. "Emin değilim ama büyük ihtimalle, *oui*. Öyle." Ne mutlu ne de üzgündü. Sadece gerçeği dile getiriyor gibiydi.

"Tanrım, London, çok üzgünüm," dedim.

Damian doğrulmaya çalışsa da ancak Nathaniel ve ben yardım ettikten sonra aramızda doğrulmayı başardı. "Ben de çok üzgünüm."

London bizi görebilmek için yatakta yan yattı. "Üzülme, yüzyıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim." Gözlerini kapattı ve titreyerek nefes aldı. "Çok sıcak, çok... canlı hissediyorum."

Ardeur yiyecek ararken radara London'un nasıl takıldığını hatırladım. Çok güçlüydü ama daha fazlası da vardı. "*Ardeur* odadakilere bakarken seni en lezzetli güç olarak seçti. Bunun sebebi eskiden ona bağımlı olman mıydı?"

London, "Requiem de bir ara bağımlıydı," dedi. "O da lezzetli miydi?"

"Hayır, senin kadar lezzetli değildi."

"Belle benim gücümün *ardeur*'ü beslemek olduğunu söylerdi. Modern deyimle, onun baterisiyim."

Nathaniel, "O kadar iyi bir yiyeceksen, neden Damian kendisini daha iyi hissetmiyor?" diye sordu.

"Bilerek yapmadım ama sanırım enerjinin büyük bir kısmını ben içtim. Yıllardır bir çölde kaybolmak gibiydi. Bir anda nehri gördüm, derin ve soğuktu. İçine girince, kendime hakim olamadım. Enerjinin büyük bir kısmını kendimde tuttum, üzgünüm."

Nathaniel yumuşak ama kendinden emin bir ses tonuyla, "Hayır, değilsin," dedi.

London bir kahkaha attı, ani ve mutlu bir sesti.

"Haklısın, değilim. Geriye kalanın Damian'ı hayatta tutmaya yeteceğini biliyordum ve daha fazlasını düşünmedim."

Bacaklarını karnına çekerek cenin pozisyonu alıp bana hiç görmediğim kadar belirsiz bir bakış attı.

"Şimdi senin merhametine kaldım. Benim için ne kadar büyük anlamı olduğunu gizlemeye çalıştıysam da başaramadım. Belle'den de gizleyemezdim. Bu yüzden bana işkence ederdi."

Kaybolmuş gözlerle bana baktı.

"Bana işkence edecek misin Anita? Bir kez daha tadına bakmak için beni yalvartacak mısın?"

Nabzım gırtlağımda atmaya başladı ama sebebi tutku değil, korkuydu. London'un gururlu ve korku dolu bakışını daha önce sadece Nathaniel'da görmüştüm. Bu bakışı biliyordum. *Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, sadece beni yanından uzaklaştırma*, anlamına geliyordu. *Senin için her şeyi yaparım, yeter ki beni bırakma.*

Ronnie her zaman karmaşık olmayan erkeklerle yatmayı başarıyordu. Bense inanılmaz derecede karmaşık erkekleri kendime çekiyordum. Karmaşık olmayan biriyle seks yapsam, kıçımı ısırsa bile gerçekte ne olduğunu anlayamazdım.

34

Üçe çeyrek kala St. John's hastanesinin doğum servisindeydik. Biraz daha gecikseydim belki birileri doğumhanenin hazırlanmasını emrederdi ama kimse bunu önümde yapmazdı, tabii eğer yaşamak istiyorsa. Hastaneye geldiğim için mutlu olmadığımı söylemek, içinde bulunduğum durumu inanılmaz bir boyutta hafif gösterirdi.

Dr. North yanımdaki kalabalığa şöyle bir göz gezdirdikten sonra muayene için özel bir oda ayarladı. Belki de beni iyi tanıdığı için odayı önceden ayarlamıştı. Odanın pembe çiçekli duvar kağıtları vardı. Bütün mobilyalar da hastaların kendilerini evde ya da en azından güzel bir otelde hissetmesini sağlayacak şekilde seçilmişti. En güzeli yatakta ama kenarlarında demirleri vardı ve ayakucunda tekerlekli bir tepsi duruyordu. Etraf ne kadar süslenmiş olsa da bir hastane yatağıydı.

Yatakta yatmıyordum. Odada volta atıyordum çünkü kan testi sonuçlarını bekliyorduk. Kötü haberleri birkaç dakika içerisinde öğrenecektik.

Micah köşede bir sandalyedeydi ve benden uzaktaydı. Zeki adam. Bizimle birlikte iki aslanadam vardı. Biri sessizce karşı duvarın dibinde dikiliyor, diğeri ise odanın diğer sandalyesinde bir şeyler okuyordu. Joseph seçmem için bana altı aslanadam göstermişti. Auggie'nin aslanı Haven'dan hiç hoşlanmamıştı oynamak için Haven kadar baskın olmayan birini seçmemi ümit ediyordu. Benim için sorun değildi. Yabancılar arasından nasıl seçim yapacaktım? Kendilerini vahşice hayvana dönüştürmeme kimin izin vereceğini nereden bilecektim? Bana karşı koymayacaklarından nasıl emin olacaktım?

Joseph bana garanti verdi. "Jean-Claude'la konuştuğum gibi en uyumlularını seçtim. Sanırım *ardeur* için Nathaniel gibi olacaklardır."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bence onlarla tam bir ilişkiye girmeden dokunarak *ardeur*'ü besleyebilirsin. *Ardeur*'den anladığım kadarıyla, bir öpücükle beslenmeni sadece baskın olmak ve güç engeller."

"Teori böyle," dedim.

Hepsi benim hayatım için fazla yumuşak ve fazla kırılgan duruyordu ama yine de iki tanesini seçtim. Travis ve Noel; sarışın ve esmer. Travis işletme, Noel ise İngilizce eğitimi alıyordu. Noel'in gözlükleri vardı ve pazartesi günü sınava girecekti. Çalışmak için kitaplarını yanında getirmişti. Travis ise sadece kendini getirmişti.

Noel, sınavına çalışıyor ve odadakileri umursamıyordu. Travis soluk kahverengi gözleriyle odadaki her şeyi ince-

liyordu. Her şeyi ezberlemek ister gibi, polismiş gibi bizi gözlemliyordu. Richard'a özel bir ilgisi vardı.

Koruma vardiyası değiştiği için Claudia ve Lisandro şimdi kapının yakınındaki köşedeydi. Sıradan bir koruma rolüne bürünmüşlerdi ama pek inandırıcı değillerdi. İçlerinden biri eski asker veya eski polis olsa bile, bunu belli etmiyorlardı. Ürkütücü göründükleri kesindi ve bu da yeterliydi. Odanın diğer tarafında, kapının önünde, iki koruma daha vardı. Dr. North önce buna itiraz etmiş, Claudia'nın sert bakışlarına maruz kalınca, teklifi kabul etmek zorunda kalmıştı. Dışarıdaki iki kişiden biri Graham, diğeri ise tanımadığım bir çakaladamdı. Adı Ixion'du, ismini yakın zamanda almış ve hiç sevmiyormuş gibi söylemişti. Narcissus yeni adamlarla eğlenir, bazılarına yeni isimler takardı. Ixion eski bir asker ismi gibiydi, gerçekten de adamın saçları çok kısa kesilmişti ve sivil kıyafetler içerisinde rahatsız gibiydi.

Aslında dört korumaya ihtiyacımız yoktu ama Claudia, gerekirse benim için değişebilecek bir kurtadamı ancak bu sayede hastanede aramıza katmıştı. Richard'ın acil bir durumda yaratığımı alacak kurt olmasına güvenmediğimizi bilmesini istemiyorduk. Graham gizli kurdumdu ve Ixion sadece Claudia korumaları çiftler halinde görevlendirdiği için yanımızdaydı. Rol yapıyorsak, bunu iyi yapmamız gerekiyordu.

Richard, "Çok yorulacaksın Anita," dedi.

"O zaman bırak da yorulayım," dedim. Ters bir cevap verdiğimin farkındaydım ama umrumda değildi.

Richard duvarın dibinden yanıma geldi. Bana uzandı, rahatlatmak veya sarılmak içindi.

"Yapma," dedim. Pencere önüme çıkana kadar yürümeye devam ettim, sonra arkama döndüm.

"Ben sadece yardım etmek istiyorum Anita," dedi.

"Volta atmak yardımcı oluyor," dedim. Yüzüne bakmadım. Neden yalnız kalmak istediğimi anlamamakta direniyordu? Micah bunu anlamıştı. Nathaniel gelmek istese de yakın zamanda şekil değiştirdiği için çok yorgundu. Genelde şekil değiştiren hayvan formunda altı veya sekiz saat geçirirdi ve daha erken insan formuna geri dönerse bunun bir bedeli olurdu. Bu akşam işimize yarayacaksa dinlenmesi gerekiyordu. Onu Damian'ın yanında bırakmıştım. İkisinin de akşama hazır olmasını istiyordum.

Richard ben yanından geçerken omzuma dokundu. İrkildim ama yürümeye devam ettim. Damian'ı yanımda getirmenin bir yolunu bulsaydık, onu da getirecektik. Damian sakinleşmeme yardımcı oluyordu ve şimdi ona çok ihtiyacım vardı ama vampirler gün ışığında seyahat etmezdi.

Richard, "Sakinleşmezsen," dedi, "yaratığını çağırabilirsin. Bunu, burada yapmak istemezsin."

Durdum ve öfkeli bir bakış attım. "Böylece sorunumuz çözülmüş olur, değil mi?"

"Öyle demek istemedin," dedi.

"Evet, istedim."

"Ulfric." Konuşan köşedeki Travis'ti.

Richard ona döndü.

"Ulfric, öfkenin enerjisini volta atarak atıyor."

Richard dostça sayılmayacak bir ses tonuyla, "Bunu biliyorum," dedi.

"Onun volta atmasına engel olursan, enerji nereye gider peki?"

Richard ağzını açtı ama sonra kapattı, başıyla onayladı. "Güzel noktaya parmak bastın. Sanırım onu volta atarken izlemek benim sinirimi bozuyor."

Travis, "O zaman izleme," dedi. Sanki bu dünyanın en kolay işiydi.

Richard derin bir nefes aldı. "Ben biraz temiz hava alacağım. Dışarıda olacağım. Söz veriyorum."

Durdum ve cevap verdim. "Olacağını biliyorum."

Başıyla onayladı ve dışarıya çıktı. Kapıyı arkasından sertçe kapattı. Travis, "Tanrıya şükür," dedi içini çekip. "Bu kadar küçük bir odaya siniri bozuk bir kişi yetiyor da artıyor."

Ona baktım. "Richard o kadar tedirgin mi?"

Micah bir kahkaha attı. "Evet."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "O kadar endişeliyim ki farketmedim sanırım."

Claudia kapının kenarından, "Buna hakkın var," dedi.

Başımla onayladım ama buna pek inanmadım. Kapı çalındı. Ben havaya sıçradım ve yüzümü kapıya doğru dönüp parmaklarımı kendi kollarıma geçirdim. Artık kollarımı göğsümde birleştirmiyor, kendime tutunuyordum. Sanki kollarım uçurumdan aşağıya düşmeme engel olacak son kaya parçasıydı.

Graham kapıyı açıp kafasını içeriye soktu. "Doktor geldi," dedi.

Claudia, "İçeriye girsin," dedi. Sesinde gerginlik vardı. Ben herkesin sinirini mi bozuyordum?

Dr. North içeriye girdi, kapının yanında dikilen Ixion'a bir bakış attı. "Adamların hemşireleri ve hastaları tedirgin ediyor. İçeriye girseler olmaz mı?"

Claudia'ya baktım. Korumalardan o sorumluydu. Başıyla onayladı ve kapıyı açması için Lisandro'yu gönderince Graham ve Ixion içeriye girdi. Graham dibinde duracak bir duvar parçası buldu. Beni rahatlatmak istercesine gülümsedi ama gülümsemesi tedirgindi. Ixion odadakilere göz gezdirdi ve nerede duracağını bilemedi. İçerisi fazla kalabalık olmuştu.

Claudia, "Pencere, Ixion," dedi. "Peşimizdekilerin hepsi kapıdan gelmez." Açık bir saldırı tehdidiyle karşı karşıya değildik. Bunu yatağın başındaki koruma sayısını azaltmak için söylemişti ama pelvik muayene başlıyorsa, baba adayları dışındaki herkes dışarıya çıkacaktı.

Ixion pencerenin önünde yerini alınca Dr. North odadakilere göz gezdirdi. "Bunu herkesin önünde mi konuşmak istiyorsun?"

"Az önce iki adamı daha içeriye alan sendin, doktor."

Gülümsedi. "Demek istediğim, belki bir kısmı kafeteryada beklese daha iyi olur."

İç geçirip başımı iki yana salladım. Haberler kötüyse odadakilerin bir kısmına, belki de hepsine ihtiyacım olacağını nasıl söyleyebilirdim? Söylemedim. "Sen sadece ağzındaki baklayı çıkart, doktor. Bu bekleyiş beni öldürecek."

Başıyla onayladı, gözlüklerini düzeltti. Arkasından kapı açıldı ve içeriye Richard girdi. "Bir şey kaçırdım mı?"

Olumsuzca başımı iki yana salladım.

Dr. North, "Anita," dedi. "Tırnaklarını koluna geçirmeye devam edersen kanını akıtacaksın."

Kollarımın ucunda yeni çıkmışlar gibi ellerime baktım. Parmaklarım kollarımdan ayrılırken bile gergindi. Tırnak-

larımın bıraktığı yarım ay izler kolumu süslüyordu. Kanımı neredeyse akıtmıştım.

Richard bana elini uzattı. Önce tereddüt ettim, sonra elini tuttum. Enerji aramızda akmaya başladı ama ikimiz de birbirimize yardım edemeyecek kadar gergindik. Kalkanlarını kaldırıp enerjiyi kesti. Eli şimdi sadece sıcak ve gerçekti. Kollarıma yaptığımı gördükten sonra bu çabasını takdir ettim ama sonunda arkamdaki Micah'ya bakmamaya çalışsam da savaşı kaybettim. İnsanların egolarını okşayamayacak kadar korkuyordum. Mümkün olduğunca rahatlamak istiyordum.

Micah diğer elimi tutunca Richard gerildi, bunu istemiyordu. İstemediğini belli etmemeyi başaramadı ama itiraz da etmedi. Elini sıktım ve başımı omzuna koyarak çabalarının benim için ne kadar önemli olduğunu belli ettim, çünkü gerçekten önemliydi. Fazladan ilgime bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. Bir zamanlar görmek için kalbimi vereceğim gülümsemesiydi.

Doktora döndüm, iki kişinin elini tutarken kendimi daha iyi hissediyordum. Sakin görünmeye çalıştım ama hala okyanusta boğulmamak için tahta parçalarına sıkı sıkı tutunur gibiydim.

"Kan testlerini ikinci kez yaptırdım Anita."

"İyi değil sanırım," dedim.

Claudia, "Oturması daha uygun olmaz mı?" diye sordu.

Dr. North kadına baktı. "İstiyorsa oturabilir." Gülümseyerek bana döndü. "Oturmak istiyor musun?"

"Oturmaya ihtiyacım var mı?"

Gülümsemesi genişledi ve iki yanımdaki erkeklere baktı. "Sanmıyorum ama ihtiyacın olursa, sanırım sana yete-

rince destek verirler." Micah ve Richard'a bakıp başımla onayladım.

"Söylesene doktor, testlerin sonucu nasıl çıktı?" diye sordum. Sesim gergindi ama normal gibiydi. Kendime artı puan yazdım.

"Bu kadar insanın içinde açıksözlü olabilir miyim?" diye sordu.

İçimden çığlık atmak geldi ama güçlükle de olsa cevap verdim. "Evet, evet, sen sadece söyle. Tanrım, lütfen, söyle."

Yine başıyla onayladı. "Şekil-değiştiren virüsü taşıdığımı biliyor musun?"

Başımla onayladım, sonra kaşlarımı çattım. "Farkındayım," dedim.

"Bu şekilde söylemen çok garip," dedi. "Kanın benzersiz özelliklere sahip Anita."

"Birkaç hafta önce leopar, kurt ve aslanla birlikte doktorların tanımlayamadığı bir şeyi daha kanımda taşıdığımı öğrendim."

Bana doğru anlamlı bir bakış attı. "Birden fazla türü kanda taşımanın imkansız olduğunu biliyorsun. Birbirlerini yok ederler. Bir defadan fazla kapamazsın."

Yine başımla onaylayıp beni tutan elleri sıktım. "Hepsini biliyorum. Tıbbi bir mucize, evet, evet, evet, sen hamilelik kısmına gel. Mowgli veya Vlad sendromu taşıyor muyum?"

Benimle göz teması kurdu, çok ciddiydi. "Evet, testlerden anladığımız kadarıyla."

Dizlerimin bağı çözüldü, yere düşebilirdim ama Micah ve Richard beni tuttu. Biri sandalye getirdi ve erkekler beni

sandalyeye oturttu. Beni ellerinden mahrum bırakmadılar. İkisi de birer elini omzuma koydu, sanki öne devrilmemden korkuyorlardı. Henüz o kadar kötü değildim. Henüz.

Micah, "Testlerden anladığımız kadarıyla sözüyle ne kastediyorsunuz?" diye sordu.

"İki sendrom şekil-değiştiren virüsü taşımak gibidir; ikisine birden sahip olamazsın. Fetüs aynı anda hem Vlad hem de Mowgli sendromlarını taşıyamaz. Anita kanında dört farklı tür virüs taşımasaydı, ki bu tıbben imkansızdır, ikizleri olduğunu söylerdim ama diğer kan testi yüzünden testlerin bazıları..."

Ağzı hareket etmeye devam etti ama ben sadece kanın kulaklarımdaki kükremesini duyuyordum. Richard ve Micah başımı dizlerimin arasına koymama yardım edip sandalyeden düşmeme engel oldu. Başımın dizlerimin arasında durması bana yardımcı oldu ama elleri beni sıkı sıkı tuttuğu için onlara minnettardım. Genelde bayılmazdım fakat daha önce iki kez başıma gelmişti ve şimdiki öncekilere yakındı. Yüce İsa adına, ikizler. Karmanın şakası olmalıydı. Modern tıbbın en kötü iki hastalığını taşıyan ikiz bebekler. Kutsal Meryem, Yüce İsa, bana yardım edin.

Dr. North'un sesi hemen önümden geldi. Önüme çömelmişti. "Anita, Anita, beni duyabiliyor musun? Anita!"

Başımla onayladım.

"Sana yok yere ümit vermek istemem, çünkü bildiğim kadarıyla bu testlerin sonucunun pozitif çıkmasının tek yolu gebelik testinin pozitif olması ama senin gebelik testin negatif çıktı. İki kez."

Kafamı yavaşça kaldırdım. Öncelikle, güvenli bir biçimde ancak bu kadar hızlı kafamı kaldırabilirdim, ayrıca, duy-

duğuma inanmamıştım. "Ne?" diye sordum. Sesim bana ait değil gibiydi.

Doktor önüme çömelmişti. O göz göze gelebileceğimiz kadar uzun, ben de bir o kadar kısaydım. Yüzünde samimi bir ifade vardı ama kenarlarına endişe sızıyordu. Yavaşça konuştu. "Gebelik testin negatif çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Ama dediniz ki..."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Ben de test sonuçlarına bir anlam veremedim. Aslında, hemşireler ve stajyerler ultrasona girebilmek için birbirleriyle bilek güreşi yapıyor."

"Bilek güreşi mi?"

"Gerçeği duymak ister misin?"

"Evet."

"Ultrasonda ne olursa olsun, bildiğimiz kadarıyla, bu tıpta bir ilk olacak. Ya hamile değilsin ve bizim ancak hamile kadınlarda pozitif çıkacağını düşündüğümüz iki testte birden pozitif çıktın ya da farklı babalardan ikiz bebekler taşıyorsun ve bir şekilde testlerimiz hamileliğini inkar ediyor. Telefonda konuştuğumuz gibi, Mowgli bebeği kısa süre içerisinde doğabilir ama diğeri için aynı şey söz konusu değil."

Ben sadece doktora baktım.

Richard, "Ne demek istiyorsun, doktor?" diye sordu.

Doktor, Mowgli sendromu ve olası bir hızlandırılmış hamilelikle ilgili uzun bir vaaz verdi. "Ya da Anita'nın kanındaki bir şey testlerin hepsinin pozitif çıkmasına sebep oluyor." Bana baktı, hala dizlerinin üzerindeydi. "Sen bir şekil-değiştiren misin? Demek istediğim, şekil değiştirdin mi?"

Başımı iki yana salladım, sonra ekledim. "Henüz değil."

"Ne demek *henüz değil*?" diye sordu.

"Çok yaklaştım diyebilirim."

Micah, "Bugün erken saatlerde değişeceğini düşündük," dedi.

"Ne kadar zamandır birden fazla türü içinde barındırıyor peki?"

Micah bana baktı. Omzunu silkti. "Sanırım altı aydır. Sen şekil değiştirmeyince, hastalığa yakalanmadığını düşündük."

Dr. North bu mantıklıymış gibi başıyla onayladı. "Mantıklı, bir yere kadar. Literatür ilk dolunayda değişeceğini söyler ama sen altı aydır bir şey olmadığını söylüyorsun."

"Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşmayın," dedim.

"Özür dilerim Anita. Sana kendine gelmen için birkaç dakika verdim."

"Kendime geleceğim kadar geldim," dedim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Beni tutan elleri ittim. "Oturabilirim, iyiyim."

"Anita," bu kez konuşan Micah'ydı, "yardım etmemize izin ver, lütfen."

Aksilik yapacak enerji bulmaya çalıştım ama boşa harcayacak enerjim yoktu. "Tamam, beni tutun ama sıkı sıkı sandalyeye oturtmayın. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum." Kapana kısılmış, evet gerçekten de böyleydi.

Micah elini uzattı ve bir saniye sonra elini tuttum. Richard da diğer taraftan aynısını yaptı ve onun da elini tuttum. Cesaretimi toplamaya çalışıyordum ama haberler böyle ilgi çekici olmaya devam ederse tutunacak bir ele ihtiyaç duyabilirdim.

"Kan testlerinin sonuçları iki kez aynı çıktı. Tüm bilgilerimize dayanarak bunun imkansız olduğunu düşündüğümüz için, ultrasona girmeni istiyorum. Ultrason hamile olup olmadığını söyler. Onu görebiliriz. Görmezsek hamile değilsin. Belki de evdeki test yanlış pozitiftir ve kan testleri doğrudur."

"Ya hamileysem?"

Doktor yüz ifadesini kontrol etmeye çalışıp duruma uygun bir şey bulmaya uğraştı. "O zaman şöyle yapacağız."

"İki bebek var ve birisi öyle hızlı büyüyor ki birkaç hafta içerisinde doğabilir. Diğeri ise beni veya ikiz kardeşini yiyerek dışarıya çıkmaya çalışabilir." Sesim yine kendime ait gibiydi. Bunları söyleyiş şeklim akşam yemeğinden bahseder gibiydi.

Birisi, "Yüce İsa," dedi. Richard elimi acıtana kadar sıktı ama ona bırakmasını söylemedim. Yanımda olduğunu hissetmek istiyordum. Micah ikinci elini de ekleyip kolumu tuttu. En azından hiçbiri büyük yalanı dile getirmiyor, her şeyin yoluna gireceğini söylemiyordu. Çünkü girmeyecekti.

Dr. North gözlerini kırpıştırdı. Bir doktorun bu şekilde 'Aman Tanrım' dercesine göz kırptığını görmek iyi bir şey değildi. "Sanırım bu en kötü senaryo olur Anita. Ultrasonu yapalım, bakalım neyle karşı karşıyayız." Doğrulup pantolonunu düzeltti ve kimseyle göz göze gelmedi. Sanırım Dr. North hakkında fazla karamsardım. Ben ve karamsarlık, lanet olsun, evet.

35

Yatağın üzerine uzanmak zorunda kaldım. Doktor North ultrason cihazını yaklaştırabilmek için yatağın kenarındaki demirleri indirdi. Bu, aynı zamanda insanların başıma toplanmasına da imkan sağladı. Hemşireler ve stajyerlerin bilek güreşi yaptığı konusunda yalan söylememişti. Tamam, belki sadece kendi aralarında seçimi nasıl yaptıklarını söylememişti ama yine de bir sürü insan başımdaydı. Tıpta tarih yazmasak bile, çok garip bir durumla karşı karşıyaydık. Kendimi hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi hissettim.

Dr. North bana yardımcı oldu. "Bu kadar insana ihtiyacımız yok."

Stajyerlerden biri, "Hasta yakınlarının bir kısmını dışarıya çıkartalım," dedi.

Stajyere baktım. "Çık dışarı!"

İtiraz etmeye hazırlandı.

Dr. North, "Çık dışarı!" dedi.

Stajyer dışarıya çıktı. Geriye kalan stajyerler çok kibar olmaya özen gösterdi.

Hemşireler tamamen dışarıya çıkartıldı ama doktorlardan biri kadındı.

Günü kurtaran Claudia oldu. "Anita, stajyer tam bir piçti ama bir kısmımız dışarıya dışarı çıkabilir." Beyaz önlüklülere baktı. "Bence bu insanların bazıları sana yardım etmek için burada. Ultrason ne gösterirse göstersin, bizim sana önereceğimiz bir şey yok." Korumaları işaret etti. "Bize ihtiyacın olursa kapının önündeyiz."

Travis ve Noel'i de yanına çağırdı. "Siz ikiniz, benimle gelin."

Travis, "Biz koruma değiliz," dedi. "Joseph bizi Anita'ya verdi, sana değil."

"Çıkıntılık yapmanın vakti değil, Travis," dedim. Sesim artık daha fazla sakin kalamayacağımı belli edip ufalanmaya başladı.

Travis bana itiraz etmedi. Sessizce dışarıya çıktı. Arkasından kitaplarını ve çantasını da yanına alan Noel çıktı. Claudia çıkmadan önce son bir kez bana baktı. İçimden onu yanıma çağırmak geldi fakat bunu yapmadım. Yakın arkadaş değildik ama ona güveniyordum. Micah'ya da güveniyordum, Richard'a da bir yere kadar. Yine de Micah ve Richard tarafsız değildi. Kişisel anlamda benimle bağı olmayıp sakin kalabilen birine ihtiyaç duyabilirdik ama ben fikrimi değiştiremeden kapı kapandı. Karar verilmişti.

Dr. North stajyerleri teker teker dışarıya çıkartmaya başladı. Sonunda geriye sadece üç tanesi kaldı. Artık Mi-

cah ve Richard'ın da yatağın başında ultrason cihazının iki yanında dikilecek kadar yeri vardı. Tek elimi uzatabilirdim ve onu da Micah tuttu. Richard neyse ki itiraz etmeyip omzumu tuttu. Belki de durumun vehametini herkes anlamış, kişisel anlaşmazlıkları bir kenara bırakmıştık. Hepimiz sadece ümit ediyorduk.

Ceketimi çıkartmak zorunda kalınca silahım ve kılıfı açığa çıktı. Jean-Claude'un yanında tuttuğum yedek kılıfı kullanıyordum ama elimde sadece iki tane kalmıştı. Bu yüzden yakında Nathaniel'ı alışverişe göndermem gerekecekti. Odadaki tek kadın stajyer merakla silaha baktı, sanki daha önce hiç silah görmemişti.

Doktorun pantolonumu aşağıya indirebilmesi için kemeri çıkartmak ve omuz askısıyla bağını açmak zorunda kaldım. Yatağa uzandığımda silahım yerinde düzgün durmuyordu ve bunu yapabilmek için iki elimi de kullanmak zorunda kalmıştım. Sanırım silahımı çıkartıp tutması için Micah'ya uzatabilirdim ama silahımın bana dokunmasını istiyordum. Richard ve Micah dışında, sahip olduğum tek güvenlik battaniyesiydi. Ayrıca, bu duruma düşmemde ikisinin de payı olabileceği için, beni hamile bırakma ihtimali olan birilerine dokunmak konusunda karmaşık hislere sahiptim. İlk kez, bir şekil-değiştirene yapılan vasektominin yüzde yüz işe yarayıp yaramadığını merak ettim.

Dr. North elindeki jeli karnımın üzerine püskürtmeden önce, "Bu biraz soğuktur," dedi. Gerçekten soğuktu ama zihnimi meşgul edecek bir şeydi ve bu durumu hoş karşıladım.

"Micah üç sene önce vasektomi ameliyatı oldu. Onu olası babalar listesinden çıkartmak ama o bir şekil-değiştiren, demek istediğim..."

Dr. North, Micah'ya döndü. "Sadece uçları mı yaktılar yoksa gümüş klips mi taktılar?"

"İkisi de, altı ay önce test oldum ve temiz çıktı."

"Gümüş klipsler hakkında bir şey söylemeliyim. Senin gibi iki hastada gümüş zehirlenmesi görüldüğünü biliyor muydun?"

Micah başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyordum."

"Doktoruna söyle, her ihtimale karşı, gümüş seviyesini ölçmek için bir kan testi yapsın." Dr. North bana baktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Böylesi daha iyiydi. Elindeki plastik parçayı gösterdi. "Bunu teninin üzerinde gezdireceğim. Acıtmayacak."

Başımla onayladım. "Ne işe yarayacağını söyleme, doktor, sadece yap."

Plastik parçayı tenimin üzerinde gezdirmeye başladı ve aynı anda şeffaf jeli de yaydı. Arkasındaki küçük TV ekranına baktım. Doktor da ekrana bakıyordu. Gri, siyah-beyaz ve bulanıktı. Evdeki televizyonum böyle olsaydı kablolu TV firmasını çağırır kıyameti koparırdım. Görüntüler doktor için daha anlamlı olmalıydı çünkü çubuğu hareket ettirirken ara sıra karnıma bakıyordu. Sonra hiç bakmadan hareket ettirmeye başladı ve sadece ekrana odaklandı.

En uzun boylu stajyer, "Lanet olsun," dedi. Korkunç bir hayalkırıklığına uğramış gibiydi.

North adama dönüp bakmadı. "Çık dışarı."

"Ama."

"Şimdi." Sevecen doktorum çok acımasız ve çok ciddi bir ses tonuna bürünmeyi başarmıştı. Hastalara karşı tavırları çok iyiydi belki ama diğerlerine çok farklı davrandığını düşünmeye başladım. Benim için sorun değildi.

Richard, "Sorun nedir?" diye sordu. Görüntülere bakmak için üzerime eğilmişti.

"Benim görmediğim neyi görüyorsunuz?" diye sordum.

Dr. North, Richard'a bakmadan, "Sorun yok. Bay Zeeman," dedi. "Ne mi görüyorum? Hiçbir şey."

Micah, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu. İlk kez sesi gergin çıkmıştı. Sarsılmaz kontrolü çatırdamaya başlamıştı.

North gülümseyerek bana döndü. "Hamile değilsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama test..."

Omzunu silkti. "Çok, çok, çok nadir görülen sahte pozitif, Anita. Sen her konuda normal parametrelerin dışında bir kadınsın. Evde yapılan bir gebelik testinin senin iç kimyanı çözememesine neden şaşıralım?"

Doktora baktım, henüz inanamamıştım. "Eminsiniz, değil mi? Hamile değilim."

Başını iki yana salladı. Çubuğu yeniden karnımın üzerine koydu. Küçük bir bölgede daireler çizdi. "Burada görmemiz gerekirdi. Çok küçük olurdu ama orada olsa görünürdü, şimdi görünmüyor."

"O zaman Mowgli ve Vlad sendromları nasıl pozitif çıktı peki?"

"Tam olarak emin değilim ama bence testlerin aradığı enzimler sen bir şekil-değiştiren olsaydın pozitif çıkardı. Testler insan anneler için tasarlanmış, şekil-değiştiren anneler için değil."

Diğer stajyer, "Ya Vlad sendromu?" diye sordu.

North kaşlarını çattı. "Hastanın soruları bittikten sonra sizin sorularınızı cevaplayacağım, Dr. Nichols."

Kadın çok üzülmüştü sanki. "Özür dilerim, Dr. North."

"Hayır, güzel bir noktaya değindi," dedim. "Ya Vlad sendromu?"

Çeneme dokundu, başımı yana yatırıp Requiem'in diş izlerini gösterdi. "Düzenli olarak kan veriyor musun?"

"Evet," dedim.

"Bu aşamada kandaki enzimleri test ediyoruz Anita. Düzenli olarak kan vermenin test sonuçlarını etkilediğine dair bir şey okumadım. Kansızlığa yol açtığını biliyoruz ama sanırım daha fazlası üzerinde kimse çalışmadı."

"Bir şey sorabilir miyim, lütfen?" Yine Nichols'tü.

North kadına doğru soğuk bir bakış attı. "Sorunuza bağlı, doktor." Doktor kısmını bir hakaret gibi söyledi. Dr. North'un bilmediğim yönlerini öğrenmeye başlamıştım.

"Hamilelik hakkında değil, ısırık hakkında."

"Sorabilirsin." Bunu, sormamasının daha uygun olacağını ima edercesine söylemişti ama Nichols düşündüğümden daha dirençliydi. Geri adım atmayışı hoşuma gitse de yüzünde korkuya çok yakın bir ifade vardı.

"Isırığın etrafında bir miktar yara izi var. Ben sadece düzgün iki diş izi olacağını sanıyordum."

Kadına baktım. "Diş izlerini sadece morgda gördün, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Doğaüstü forensik dersi aldım."

"Obstetrikste ne işin var?" diye sordum.

"Nichols uzmanlığını doğaüstü obstetriks dalında yapan ilk mezunlarımızdan olacak."

İkisine birden bakıp kaşlarımı çattım. "Bu çok sınırlı bir uzmanlık değil mi?"

North, "Her sene vakaların sayısı artıyor," dedi.

Sorusuna cevap verdim. "Vampir ısırığı da diğer yaralar gibidir. Ölüm ısırıktan kaynaklanıyorsa etrafındaki morlukları görmezsin. Geride sadece iki diş izi bırakır, çünkü dişler içeriye girdikten sonra tükürüklerindeki özel bir madde sayesinde kan kolaylıkla akar. İçmek gibidir, yemek gibi değil. Bazı yaşlı vampirler geride iki diş izinden başka bir şey bırakmadıkları için kendileriyle övünür. Genç vampirler geride daha fazla diş izi bırakır ama nadiren deriyi parçalarlar. Birkaç kez vampirler beni ısırırken dişlerinden fazlasını kullandı çünkü amaçları beslenmek değil, acıydı. Acımasını istiyorlardı."

"Bir vampirin ve bir şekil-değiştirenin saldırdığı düşünülen bir cesedi incelemiştik. Diş izlerine benzer yaralar vardı ama köprücük kemiği ve boyun kısmı çok kötüydü."

Başımı iki yana salladım. North yaramdan bahsedince canım acımaya başlamıştı. Requiem ısırırken bir centilmen değildi. Arzularının ateşiyle yanarken sadece dişlerini batırmaktan fazlasını yapmıştı.

"Hangi vakadan bahsettiğini bilmiyorum ama sadece bir vampir de olabilir."

Başını iki yana salladı. "Hasar çok fazlaydı."

Sağ kolumu öne uzattım ve büküldüğü yerdeki ısırık izlerini gösterdim. "Vampir," dedim. Tişörtümün yakasına uzanıp birazcık çekiştirdim ve köprücük kemiğimin üzerindeki yara izini gösterdim. "Farklı bir vampir. Kemiğimi kırıp fare yakalamış bir teriyer gibi yarayı parçalamıştı."

Yüzü biraz soldu. "Forensik programıyla bağlantı kurup orada ders vermenizi çok isterim. Sadece yaralarınızı görmek ve sizinle etraflıca konuşmak bile ülkenin dört bir ya-

nındaki adli tabiplerin kurbanlar üzerindeki hasarı yorumlamasına yardımcı olur." Uzandı, sonra tereddüt etti.

"İstiyorsan yaralara dokunabilirsin," dedim.

North'a baktı, North başıyla onayladı. Köprücük kemiği üzerindeki yaraya dokundu. Yara izi göründüğünden daha hassas bir şeymiş gibi çok nazikti. Sonra kolumdakine geçti, dokusunu ezberler gibi parmağını üzerinde gezdirdi. Kolumun aşağı kısmındaki pençe izine ulaştı. "Şekil-değiştiren mi?"

"Aslında, şekil-değiştirmiş cadı."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Normal bir şekil-değiştiren değil, hayvan derisinden bir nesne taşıyan gerçek bir şekil-değiştiren cadı, öyle mi?" Heyecanlanmış gibiydi, aradaki farkı bilmesi beni çok şaşırttı, birçoğu bilmezdi.

"Evet."

Sonunda haç şeklindeki yanık izine geldi. Pençe izleri yüzünden biraz şekilsizdi. "Bu vampir olduğun anlamına gelmeli ama değilsin."

Birinin bundan emin olması güzeldi. "Biz efendilerinin uyanmasını beklerken bazı vampir hizmetkarlar beni damgalayarak eğlenmek istedi."

Gözlerini iyice açarak bana baktı. "Sizinle daha sonra uzun uzun konuşmak isterim. Böyle bir zamanda sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ders verme moduna kolay geçerim," dedim. "Doğaüstü olaylarda uzman olmaya alışkınım."

"Teşekkürler," dedi. Çok samimiydi.

Sonunda North'a döndüm. Yüzünü araştırdım. "Hamile değilim, öyle mi? Lanet olası onurun üzerine hamile olmadığıma dair yemin edebilir misin?"

Bana bakıp gülümsedi. "Yemin ediyorum, senin içinde senden başka bir şey yok. Hamile değilsin."

Nichols'ün dikkatimi dağıtması, zihnimin duyduklarımı algılayabilmesi açısından iyi gelmişti. Bir şeyleri kabullenmek için konuşmaya ihtiyacım vardı. Micah ve Richard'a döndüm. Önce birine sonra diğerine baktım.

Diğer stajyer elindeki havluyla karnımı siliyordu. Bunu yapmasına izin verdim. Hayranmdaki iki erkeğe bakıp onlar duymamış gibi, "Hamile değilim," dedim.

Micah gülümseyerek "Duyduk," dedi.

"Hadi, bir şey söyleyin," dedim.

Richard, "Ne demenizi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayalkırıklığına mı uğradınız? Mutlu musunuz? Rahatladınız mı?"

Micah, "Hangi tepkinin seni kızdırmayacağını bize söylemen gerek," dedi.

Nedenini bilmiyordum ama gülmeye başladım. Gülmem ağlamaya dönüştü ama sebebini bilmiyordum. Yana yattım ve ağlamaya başladım. İnsanlar beni tutmaya çalışıyordu. Dr. North ve stajyerler bunu yapmama izin verdi. Stres ve korkuyu atabilmem için beni kendi halime bıraktılar. O stresle korkunun hemen altında bir parça da olsa üzüntü vardı.

36

Mikroskobik üzüntü parçası yerini gezegen büyüklüğünde bir rahatlamaya bıraktı. Hastaneyi terkettiğimiz anda, gördüğüm herkese hamile olmadığımı bağırmak istiyordum. Bunu yapmadım, çünkü zaten yeterince sersemlemiştim, rahatlayarak sersemlemiştim. Mutlu bir sarhoşluk gibiydi. Durumum dışarıdan çok kötü görünüyordu muhtemelen, çünkü Micah sirke gitmeyi teklif etti. İki mucize gerçekleşti. Bunu yapmasına izin verdim ve Richard arabayı kimin kullanacağı konusunda itiraz etmedi. Aslında, Richard aşırı sessizdi. Hiçbir şey söylemeden arka koltuğa çöktü. Yüzündeki ifadeden çok ciddi şeyler düşündüğü belliydi. Onu kendi haline bıraktım, çünkü benim aklımda üzüntülü şeyler yoktu.

Claudia ve Lisandro yanındaki koltukta yerlerini aldı. Üçünün omuzları o kadar genişti ki yan yana araca sığıp sı-

ğamayacaklarını merak ettim ama başardılar. Noel en arkaya geçti. Travis, Graham ve Ixion'la birlikte ikinci araçtaydı.

Jean-Claude'a haber vermek için cep telefonumu kullanmak istedim fakat sonra telefona ihtiyacım olmadığını farkettim. Bağlarımı biraz açınca soğuk güç hattının diğer ucunda onu hissettim.

Richard, "Ne yapıyorsun Anita?" diye sordu.

"Jean-Claude'a iyi haberi veriyorum."

"Ben bu kadar yakınındayken lütfen telefonu kullan."

Richard'a baktım. Az önce yaptığım şeyden dolayı tüyleri diken diken olmuştu. Onu umursamamayı düşündüm ama bu zalimce olurdu ve ben zalimlik yapmak istemiyordum. Seçme şansım yoktu. Jean-Claude kafamın içine fısıldadı, "*Ma petite...*"

Richard canı yanmış gibi gözlerini kapattı ama bu bakışı biliyordum. Canı yanmamıştı. Tam tersine, kendini iyi hissediyordu. Kendini iyi hissetmesi de hoşuna gitmiyordu.

Yüksek sesle, "Buradayım," dedim.

Kafamın içine fısıldadı. "Söylemene gerek yok. Zihninden okuyabiliyorum, çok yüksek sesle düşünüyorsun. Hamile değilsin."

Koltuğumda zıplamamak için kendimi zor tuttum. "Evet, evet."

Gülümsediğini hissettim. "Senin mutlu olman beni de mutlu etti. Tüy gibi hafiflemişsin."

Gerçekten öyle hissediyordum, aynı fikirdeydim.

Richard'ın sıcak dokunuşu zihnime doldu ama yüksek sesle, hem benimle hem de Jean-Claude'la konuştu. "Ben bu arabanın içinde kapana kısılmışken buna bir son verseniz olmaz mı?"

Jean-Claude'un sesi kuvvetlendi ve ikimizin birden zihnine doldu. "Bu mutlu haberi daha sonra konuşuruz." Ve gitti.

Richard'ın yüzünü görebilmek için arkama döndüm. "Neden rahatsız oldun?"

"Şimdi kafamın içinde gezinmesini istemiyorum."

Arkadan Noel'in sesi geldi. "Güç tenimin üzerinde gezinirken ders çalışamıyorum, özür dilerim."

Claudia'ya baktım. "Sen de hissettin mi?"

Mücadele etti ama sonunda ürperdi. "Genelde üçlemeyi kullandığınızda bunu farkederim ama bugün çok daha güçlüydü." Elleriyle kollarını ovalamak istese de arka koltuğa üç kişi sıkıştıkları için bunu yapacak yeri yoktu ama ne demek istediğini anladım.

"Tamam," dedim. Yüzümü öne döndüm.

Micah'nın koltukların arasından uzattığı elini tuttum. Eli sıcaktı ama benimkinin yanında çok sıcak değildi. Arabadaki güç seviyesini arttırmamaya çalışıyordu. Bir arabanın içindeyken birkaç kez *ardeur* krizine girmiştim. Bu iyi bir şey değildi, hem de hiç.

Elini tuttum, inanılmaz rahatlamamanın gücümü arttırmasına engel olmaya çalıştım, çünkü yaratığını uyandırmak istemiyordum. Yaratıklarımız birbirimizin içine akabiliyordu ve bunu şimdi yapmak uygun olmadığından kalkanlarıma tutundum. Mutluluğumun koruma çemberini kırmasına izin vermedim. Mutluluğun bunu yapabileceğini daha önce bilmiyordum.

Sirke gidene kadar mutluluğumu dizginledim. Uzun taştan basamaklar ayaklarımın altında uçup gitti. Jean-Claude yemek odasında beni karşıladı. Kollarına atlayıp

boynuna dolandım. Jean-Claude'u uzun uzun öptüm ve ancak nefes almak için ara verince yalnız olmadığımızı farkettim.

Augustine üzerinde omuzlarını soluk adalar gibi açığa çıkartan siyah ipekten bir şalla aşk koltuğunun üzerinde oturuyordu. Sarı saçları, sadece parmaklarıyla düzeltilmiş gibi darmadağınıktı. Kendisi için çok uzun siyah ipek pijamanın altını giyiyordu. Bu kadar kaslı bir adamı çekici bulmak doğru değildi ama aklıma gelen tek şey buydu. Augustine'e baktım ve Jean-Claude'a baktığımda hissettiklerime benzer bir şeyler hissettim. Jean-Claude, Micah veya Richard için hissettiklerimin derinliğine ve zenginliğine sahip değildi ama şehvet solmaya başlayınca açığa çıkan aşkın ilk esintileriydi. Sadece şehvet değildi, daha derin bir şeydi. Ayakta dikildim ve Auggie'ye baktım. Böyle uykulu ve çekici görünürken sabah yanında uyanmanın çok da kötü bir şey olmayacağını düşündüm. Ona aşıktım. Korkmam veya öfkelenmem gerekirdi ama değildim. Sakin kalmamı sağlayan vampir güçleri değildi. Belki de bunu düzeltebilirdik, tıpkı Requiem'in bana olan ilgisini düzelttiğimiz gibi. Seçeneklerimiz vardı. Bir çıkış yolu bulabilirdik. Hamile değildim, artık her şeye bir çare bulabilirdik.

"*Ma petite.*"

Jean-Claude'a döndüm. Ellerimin altındaki siyah saten gömleği bile hissetmemiştim. Gömlek siyah kot pantolonun içine sokulmuştu. Jean-Claude'un çok fazla kot pantolonu yoktu. Ancak giysilerini mahvedeceğini düşünürse veya insanların arasında modern görünmek isterse kot pantolon giyerdi. Ayakları çıplaktı, derisi yerdeki halıdan biraz daha beyazdı.

Tekrar, "*Ma petite*," dedi. Bu sefer yüzüne baktım. Saçlarını düzgün bukleler halinde serbest bırakmıştı ve bu günlük haliydi. "Augustine'e baktığında ne hissediyorsun?"

Diğer vampire bakmak istedim ama Jean-Claude kolumu yakaladı ve beni kendine çevirdi. "Ona bakmadan cevap ver, *ma petite*."

"Böyle yarı çıplak ve çekiciyken yanında uyanmanın çok da kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum."

"Sadece şehvet mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, gerçek olanın başlangıcı. Aşk, sadece şehvet değil."

"Hayalkırıklığına uğramamış gibisin."

Gülümsedim. "Hamile değilim, artık her şeye bir çözüm bulabiliriz. Demek istediğim, bu da Requiem'e *ardeur*'le yaptığım şeye benzer değil mi? Onu serbest bırakırsam bir şehrin başvampiri beni serbest bırakamaz mı?"

"Jean-Claude, sen Augustine hakkında ne hissediyorsun?" Konuşan, yanımıza gelen Richard'dı.

"Onu sevimli buluyorum ama gariptir ki ona aşık değilim. O da bana aşık değil. Ben en kötünün veya en iyinin, henüz yaşanmadığını düşünüyordum ama..." Bizim arkamızdaki Augustine'e baktı.

Ben de Augustine'e baktım. Uzaktan bile kömür grisi gözlerinin neredeyse simsiyah olduğunu görebiliyordum.

"İnsan hizmetkarın hakkında ne hissettiğimi sormak zorunda mısın?"

Jean-Claude başıyla onayladı.

"Tek yapabildiğim şey bu koltukta oturmak. Ona dokunmak, ona sarılmak istiyorum. Kalbim atsaydı, kesin kırılırdı."

"Kalbin neden kırılsın?" diye sordum. Bunu ne kadar duygusuz bir ses tonuyla söylediğimi farkedince kendim de şaşırdım.

"Çünkü sen başkasına aitsin ve ben seni seviyorum."

Öne doğru bir adım attım, Jean-Claude beni serbest bıraktı. Richard kolumu tuttu. "Hayır, Anita, ona gitme."

"Neden?" diye sordum. Kahverengi gözlerine baktım.

Birçok şey söyleyebilirdi ama sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Çünkü ben gitmeni istemiyorum."

Bu cümle beni öfkeden daha kolay durdurdu. Yüzüne baktığımda ne kadar acı çektiğini farkettim ve bu konuda ne yapacağımı bilemedim. "Neden beni Auggie'yle paylaşmak diğerlerinden farklı olsun?"

"Diğerlerini sevmiyorsun."

Gülümsemeye başladım, sonra durdum. "Kimi sevmiyorum?"

Bunu duyunca beni bıraktı. Sanki derim elini yakmıştı. "Ben gösteri için üzerimi değiştireceğim."

"Üstünü değiştirmek için çok erken, *mon ami*."

Richard başını iki yana salladı. "Bunu seyredemem, yapamam."

"Sence ne olacak Richard?" diye sordum.

Arkasına dönmeden cevap verdi. "Yeniden onunla sevişeceksin. Belki de Jean-Claude'la birlikte." Başını iki yana salladı. "Bir kısmını hissetmek bile yeterince kötüydü, bunu izleyemem."

"Ona aşığım Richard, bu birbirimizi bedereceğimiz anlamına gelmez. Sen, bunu herkesten iyi bilirsin, birinin kalbime sahip olması bedenime de sahip olduğu anlamına gelmez."

Bunu duyunca kapının eşiğinde durdu. Arkasına dönüp bana baktı. "Onunla sevişmek istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Auggie, "Kalbim kırılıyor," dedi.

Arkama döndüm ve gülümsedim. Gülümsediğimi görünce gülümsedi. Gerçekten birinden çok etkilendiğiniz zaman sergilediğiniz türden bir gülümsemeydi bu. "Hiçbir yerin kırılmadı, biliyorsun."

Yarı selam verir yarı omuz silker gibi bir hareket yaptı. Mütevazı görünmeyi başardı ama amacı bu değildi. "Hiçbir yerim kırılmadıysa ve sen birbirimiz için ne hissettiğimizden korkmuyorsan, o zaman bana gel Anita."

"Sen bana gel," dedim.

Bana bakıp sırıttı, dişlerini gösterecek kadar geniş bir sırıtıştı. Onun yaşında bir vampir için böylesi nadir görülen bir şeydi. Ayağa kalktı, şal hala vücudunun büyük bir kısmını kapatıyordu.

İnsan hizmetkarı Octavius, "Ona gitmeyin, efendim," dedi. Aşk koltuğunun yanından dolaştı. Aslanadam Pierce da yanındaydı. Sanırım iki yanından Auggie'yi kuşatıp bana dokunmasına engel olacaklardı. Octavius, Auggie'nin önünde durdu, birbirimizi görmemize engel oldu. "Siz Chicago'nun başvampirisiniz, hiçbir kadının ayağına gitmezsiniz. Onlar size gelirler."

Augustine nazikçe ama kararlı bir biçimde Octavius'u bir kenara itti. "Sanırım bu gelmeyecek." Bana bakıp sırıttı. "Bana gelecek misin?"

"Neden geleyim?"

Yine sırıttı. "Kendi gücüm mü geri tepiyor bilemiyorum ama onda senin gördüğünü görüyorum, Jean-Claude.

Aşk için hırslı bir hedef ve ego için zararlı olduğunu düşünüyorum. Yine de denemeye değer, ah, evet, kesinlikle değer." Adamlarının yanından geçti, şalı havaya fırlattı, birden belinden yukarısı çıplak kaldı. Onu bu şekilde görmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Bu bedenin beni kuşatmasının ve kaslı gücü kollarıma almanın ne kadar güzel olduğunu anımsadım. Öne doğru bir adım attım. Sanırım odanın ortasında birleşecektik ama birden güneşle ısınmış çimenlerin, sıcaklığın ve aslanın kokusunu aldım. Aslan.

Arkama dönüp Noel ve Travis'e baktım. Ne yapacakları konusunda kararsızlarmış gibi uzaktaki kapının yanında dikiliyorlardı. Bunun için onları suçlayamazdım ama hissettiğim aslan onlar değildi.

Diğer tarafa döndüm, karşı koridora, Richard'ın durduğu yere doğru baktım fakat gücüyle tüylerimi diken diken eden Richard değildi. Koridordan Haven geliyordu. Yine insan formundaydı, çıplak ve güzeldi. Aslında, benim için biraz fazla zayıftı ama beni kendine çeken kaslı pazıları, zayıf kalçası, uzun bacakları veya bacaklarının arasındaki şişkinlik değil, bir bütün olarak güzelliğiydi. Çirkin olsaydı, bana doğru yürüdüğünü görünce bunları hisseder miydim? Çok tatlı görünmeseydi, ona doğru yürümeden durabilir miydim?

Önümde birden iki adam belirdi. Araya girebilecek erkekler listesinde, Travis ve Noel yoktu. Travis'in yumuşak yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Rex'imiz bizimle beslenmeden bir daha ona dokunmaman gerektiğini söyledi."

Haven'ın yaklaştığını hissettim. "Kenara çekil, Travis."

Başını iki yana salladı. Noel'in gözlükleri ardındaki gözleri faltaşı gibi açıldı. "Joseph *ardeur*'ü beslemeni veya aslanını bize vermeni istiyor, ona bir daha dokunmadan önce."

Haven kendisinden kısa boylu iki adama tepeden bakmadan onun yakınıma girdiğini hissettim. Sanırım bana da tepeden bakıyordu ama beni yolundan çekecek değildi.

Mavi gözlerinde delice bir bakış vardı. Ben de aynı şeyi hissettim, ona dokunmayı çok istiyordum. Benim neyim vardı? Elimi kaldırdım, Noel ile Travis'in arasından geçmek, Haven'ın çıplak göğsüne dokunmak istedim. Tenine dokunmaya çok ihtiyacım vardı. Yüzündeki ifade aynı şeyi onun da hissettiğini gösteriyordu. Bize neler oluyordu?

Noel ve Travis birbirlerine yaklaşıp birlikte öne adım attılar ve bana çarpıp birkaç santimetre gerilememe neden oldular. Beni arkalarındaki adamdan uzaklaştırdılar.

Ben bunu yapmak istemiyordum ve görünüşe göre Haven da istemiyordu. Noel ve Travis'i yakalarından tutmak istedi ama bunun geldiğini hissettiler, çünkü öne atılıp tepeme çıktılar ve hep birlikte yere yığıldık.

"Üzerimden kalkın," dedim.

Endişelenmeme gerek yoktu. Haven uzandı ve Travis'i yakaladı. Birden Travis artık tepemde değildi. Havadaydı, keskin ve kırılgan bir sesle duvara çarptı. Vücudunda bir kemiğin kırıldığını biliyordum. Bu sesi duymak beni kendime getirdi. Sorun her neyse, şimdi yeniden düşünebiliyordum.

Haven, Noel'e doğru uzandı. Ben kollarımı ve bacaklarımı Noel'e doladım, böylece büyük aslan onu fırlatmak isterse beni de fırlatmak zorunda kalacaktı. Bir saniye içerisinde aklıma çözüm olarak ancak bu gelmişti.

Haven, Noel'i saçlarından tuttu ve boynunu korkunç bir açıyla geriye yatırdı.

"Onu bırak!" diye bağırdım.

Haven bana bakıp sertçe hırladı. Yanımızda bir dizinin üzerine çöktü. "Senin aslanın benim, bunu hissetmiyor musun?"

Hissediyordum ama bu ona Noel'in boynunu kırma hakkını vermiyordu ve Noel'in başını geriye doğru çekmeye devam ederse eninde sonunda bunu yapacaktı. Silahımı çekemedim, Noel'in bedeninin altındaydı. Noel'i bırakamadım, Haven'ın ona yapacağı şeylerden korktum.

Noel'in saçlarının arasına bir elimi soktum ve Haven'ın eline dokundum. Tenlerimiz değdiği anda, açıkta bir kabloya dokunmuşum gibi vücuduma enerji aktı. O kadar yoğun bir enerjiydi ki acıyla çığlık attım. Noel de bana eşlik etti, benimle birlikte çarpıldı. Haven başını geriye attı ve kükredi, insan gırtlağından çıkınca öksürmeye benzer kaba bir sesti.

Aslan sarısına bürünmüş gözlerle tepemden bana baktı. "Ah, Tanrım, evet, evet!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır," diye fısıldadım.

Auggie, Haven'a bizi bırakmasını emretti ama bu bir işe yaramadı. Octavius tam bir başbelası olsa da bir konuda haklıydı; Haven artık Auggie'ye ait değildi. Tamamen benim de değildi ama Auggie'nin hiç değildi.

Richard yanıma geldi. "Onu almamı ister misin?" Kısık ve tedbirli bir ses tonuyla konuşmuştu ama yüzünde hevesli bir ifade vardı. Bu bakışı biliyordum. Kavga çıkartmadan önce benim gözlerimi ele geçiren bakıştı. Birine zarar vermek çok açıktı ve üzerinde çok fazla düşünmek zorunda değildi.

"Evet," dedim. Haven'ın enerjisi hala sıcak ama acı veren bir battaniye gibi beni kuşatıyordu.

Richard, "Teşekkür ederim," dedi. Bana ne için teşekkür ettiğini bilmiyordum ama yanımıza eğildi. Bir dizinin üzerinde Haven'a bakıyordu. Elini diğer adamın bileğine dolayıp Noel'in başını daha fazla geriye yatırmasına engel oldu. Noel'in saçlarındaki baskı azaldı ve başı öne düştü. Haven'ın eli Noel'in başını geriye yatırmak için harcadığı kuvvetle titredi ama Richard buna izin vermedi. Bir mücadeleydi, ağırdı, rakibinden güçlü birinin bilek güreşi yapması gibiydi. Maç sona ermemişti fakat Richard'ın Haven'dan daha güçlü olduğuna şüphe yoktu. Öyleydi.

Ancak Haven, Richard'ın olmadığı bir şeydi, profesyonel dövüşçüydü. İki şeyi aynı anda yaptı. Noel'in saçını bıraktı ve diğer eliyle Richard'a vurmaya çalıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar havada bir yumruk gördüm. O kadar hızlıydı ki aslında sadece hareket ettiğini hissettim demem daha uygun olurdu. Richard bunu farketti, çünkü yumruğun hedefine ulaşacağı anda, yüzü olması gereken yerde değildi. Geriye yuvarlandı ve Haven'ı da yanında götürürken adamın bir bileğini hala tutuyordu. Haven kendi ivmesiyle öne düştü ve Richard ona uzun yıllar önce gösterdiğim bir şeyi yaptı. Onun sporu karate, benimki judoydu. Haven'ı fırlatmayı deneyen ben olsaydım bunu başaramazdım. Çünkü Haven, rakibinin bacaklarının üzerine yarı çökmüş durumda, yerden yeterince yüksekte değildi.

Tabii eğer ayaklarını rakibin karnına koyup bacaklarıyla onu havaya kaldıracak gücü bulsanız farklı bir sonuç çıkabilirdi. Ben olsam Haven tepeme çıkardı ve bir avantaj elde edemezdim. Ama Richard adamı havaya

doğru itti ve ivmesini koruyacak kadar güçlü olduğunu gösterdi.

Haven odanın diğer köşesine uçtu ve şömineye çarptı. Richard diğer adam dizlerinin üzerine doğrulmadan ayağa kalktı, sonra hücum etti. Dövüş başlamıştı.

37

Dövüş koltuğun üzerinde devam etti ve bir an için ikisi birden gözden kayboldu.

Noel tepemde titredi ama zevkten değil. "Yaralı mısın?" diye sordum.

Sesinde hem acı hem de korku vardı. Hangisinin daha yoğun olduğunu tahmin edemedim. "Anita, kendine çağıracak bir hayvan seçmek üzeresin."

Kıvırcık saçlarının tepesine hafifçe vurdum. "Sen mantıklı düşünecek durumda değilsin, Noel." Doğrulmak istedim ama bana sıkıca sarıldı. Beni yere çivilemedi fakat oturmak için bile çok fazla çaba sarf etmek zorundaydım.

Sendeleyerek ayağa kalkan Richard oldu, yüzünde kan vardı. Haven topuklarında yay varmış gibi ayağa kalktı ve rakibiyle yüzleşti. İkisinin de dövüş pozisyonu aldığını gö-

rünce Haven'ın da uzakdoğu dövüş sporlarından biriyle meşgul olduğunu anladım. Bu, iyi değildi.

"Kalkmama izin ver, Noel."

Yüzünü hafifçe kaldırıp gözlüklerinin ardındaki korku dolu gözleri görmeme izin verdi. "Kendine çağıracak bir hayvan seçmek üzeresin."

"Benim çağırdığım hayvan Nathaniel."

"O, senin ve Damian'ın hayvanı, Richard da Jean-Claude'la senin hayvanın."

Richard ve Haven odanın boş kısmında birbirlerinin etrafında daireler çiziyordu. Elleri ve bacaklarıyla sahte saldırılar yapıyor ama dövüşmüyorlardı. Birbirlerini tartıyorlardı. Bu fasıl sona erdikten sonra dövüş ciddileşecekti. Bunun olmasını istemiyordum.

Noel kollarımı sıkıca kavradı ve dikkatimi yeniden kendisine odakladı. "Joseph vampir bağların sayesinde iki yaratığına denk bir hayvan çağıracağına inanıyor."

"Bu mümkün değil."

"Senin için her şey mümkün Anita. Rex'im buna inanıyor. Birden fazla aslanla beslenirsen gücünün tek bir kişiye bağlanmayacağını düşünüyor."

Travis yanımıza çöktü ve dövüşü görmeme engel oldu. Kolunu göğsüne bastırıyordu. Başının yanı kanıyordu. "Kendine bir aslanı bağlamak istiyorsan, Joseph bölgenin en kuvvetli doğaüstü gücünün sürünün başına geçmeye çalışmayacak birini seçmesini istiyor."

Tepemde hiç tanımadığım bir erkek varken bu sohbeti yapmak çok saçmaydı ama Noel'i üzerimden atmadan yerimden kalkmanın bir yolu yoktu ve Haven adamı zaten yeterince hırpalamıştı. "Joseph sizi neden gönderdi?"

Travis omzunu silkip yüzünü buruşturdu ve omuzlarını öne çöktü. "İlk görevimiz seni şuradaki mavi çocuktan uzak tutmak. Ne olursa olsun, buna izin veremeyiz."

İkisine birden baktım. "Siz çocuksunuz. Bana, sonsuza kadar bağlanmak istemezsiniz. Bunu istemezsiniz, isteyemezsiniz."

Travis, "Ben senden sadece beş yaş gencim," dedi. "Lanet olsun, Nathaniel'dan iki yaş büyüğüm."

"Nathaniel'ın bana ihtiyacı vardı, siz kendinizi benim yanımda buldunuz."

Noel kollarının üzerinde yükseldi. Böylece silahıma uzanabilecektim. Aslında bir yardımı olmazdı ama sadece bir düşünceydi. Bedeninin alt kısmı bana fazla yakın olsa da ilk kez bunu hissetmek erotik değildi. Hiçbir şey değildi. "Aslan grubumuz, sürümüz, Anita, evimiz. Mavi çocuğun gücünü koridorda yürürken hissettim. Sen de dalga dalga hissetmişsindir." Noel dudaklarını yaladı. "Joseph güçlü ama arkamızdaki adamdan daha güçlü olduğuna yüzde yüz emin değilim."

"Kalkmama izin ver, Noel."

Noel, Travis'e bakınca Travis başıyla onayladı, sonra yine omuzları çöktü. Noel oturabilmem için geri çekildi. Dizlerimin arasında dizlerinin üzerindeydi. Sanırım yeniden Haven'a gitmek istersem beni tutabilecek kadar yakında olmak istiyordu.

Richard ve Haven gözleri dönmüşçesine kavga ediyordu. Birbirini öldürmeye niyetli iki kişi gibiydiler. Benim asla başaramayacağım bir kavgaydı. Birbirlerinin canına okuyor, aldıkları darbelerden etkilenmiyorlardı. Tam bir erkek dövüşüydü, evet. Belki de araya girip bir şeyler yap-

malıydım. Haven'ın yumruğu Richard'ın kollarının arasından geçti ve Richard iki adım geriledi ama kambura yattı. Bu sayede üzerine gelen vuruşlar sadece omuzlarına ve kollarına isabet etti. Diğer taraftan, Richard'ın iki sert vuruşuyla Haven iki büklüm oldu. Richard çeneye bir yumrukla devam etti ve Haven kendini geriye atmasaydı bir sonraki darbeyi de yiyecekti. Richard rakibinin kendine gelmesine izin vermedi. Ardı ardına savurduğu tekmeler sonucunda, Haven karşı duvarın dibinde savunmaya geçerek yere çömeldi. Richard kazanıyordu. O anda, bunu başaracağını düşünmediğimi anladım.

Noel yüzüme dokundu ve bakışlarımı korkmuş yüzüne çevirdi. "Anita, bizden birini denemeden, lütfen ona bir daha dokunma."

Richard'ın durumunu bir kez daha kontrol ettim. Haven sırtını duvara vermiş, karşı koymuyor, sadece tekmelerden en az hasarı almaya çalışıyordu.

Travis'e ve yaralarına baktım. Noel'in gözlerinde korku vardı. Aslanların grubu gerçekten de iyi çalışıyordu. Şehirde insanlarının sıradan yaşamlar sürmesine izin veren şekildeğiştiren grupları da vardı. Güç mücadelesi olmayan, korumalara gerek duyulmayan türden. Joseph'inkiler ise önce insan, sonra hayvandı. Haven bizimle kalırsa, Jean-Claude'la bağlarım sayesinde biraz daha güçlenirse aslanların dünyası karışır mıydı?

"Sence Joseph dövüşü kazanamayacak mı?" diye sordum merakla.

Travis, "Senin Ulfric'in gibi bir dövüşçü değil," dedi. Travis bunu gerçeğin ta kendisiymiş ve büyük bir şey değilmiş gibi söyledi. Kurt ve aslan kültürleri arasındaki te-

mel fark buydu. Bütün büyük kediler dövüşle çok fazla ilgilenmez, grupları için neyin en iyi olduğuyla ilgilenirdi. Kurt kültüründe ise güçlü haklıydı, zayıf ise ölüydü. Bazılarına göre kurtadamların böyle olmasının sebebi, diğer şekil-değiştirenlere göre onların kültürünün Viking kültürüne daha yakın olmasıydı. Belki. Gerçek kurtlar ise kesinlikle aslanlar veya leoparlardan daha vahşi değildi.

"Bir dakika," dedim. "Joseph, Haven'ı yendi."

Travis, "Joseph şanslıydı," dedi. Dövüşü işaret etti. "Gerçekten şanslıydı."

Richard rakibini köşeye kıstırmıştı. Haven karşı koymayı bırakmış, hasarı minimuma indirmeye çalışıyordu. Richard, çok Richard'ça bir şey yapıp geri adım attı. Onun için dövüş sona ermişti. Haven'ı öldürmeyeceği için dövüşün sona ermesi gerekirdi. Ancak Haven sokak dövüşlerinden gelme biriydi ve düşünce şekli farklıydı.

Richard'ın sesi yorgundu ama gergin değildi. "Yerde kal."

Haven başını iki yana sallayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. "Yapamam."

Richard, "Kazanamazsın," dedi.

Haven, "Farketmez," dedi. "Kalkmak zorundayım."

Richard, "Yerde kal," dedi.

Haven, "Hayır," dedi. Duvarı kullanarak ayağa kalktı ama yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Bir eliyle de duvara tutunuyordu.

"Yerde kal, Haven," dedim.

"Yapamam," dedi. Bir anda gücünü topladı. Çevik bir hareketle yerden kalktı. Aldığı tüm darbelere rağmen hala tehlikeliydi. Richard kenara çekildi ve adamın kendi ivmesiyle yere düşmesine izin verdi.

Richard, "Dövüş sona erdi," dedi. Hata yaptı. Haven'a elini uzattı.

Benim çığlık atacak vaktim vardı. "Hayır!" Kime seslendiğimi bilmiyordum.

Haven var gücüyle bir tekme attı ve Richard'ın dizini parçalamak istedi. Richard'ın geri çekilecek kadar zamanı vardı ama vuruşun bir kısmını yedi. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü.

Silahımı çekip nişan aldım. Ayağa kalktım. Haven saldırıya devam etseydi ateş edecektim ama bunu yapmadı. Son tekme bütün gücünü tüketmiş gibi yerde kaldı. "Dövüş sona erdi," dedim.

Haven, "Evet," dedi. Sesinde acı vardı. "Şimdi, sona erdi."

Silahımı üzerine doğrultmaya devam ettim ama farkında değilmiş gibi bir tepki vermedi. Birçok insan üzerine silah doğrultulmasından hoşlanmazdı. Öyle olsa bile Haven bunu belli etmiyordu. "Bence Chicago'ya geri dönmen gerek."

"Neden? Erkek arkadaşının canını yaktığım için mi?"

"Hayır, sana karşı koyamayacak iki kişinin canını yaktığın için. Ve dövüş sona erdi, son tekmeyle hiçbir şey kazanmadın."

"Canı yandı, bunu kazandım."

Başımı iki yana salladım. "Burada oyunu böyle oynamayız."

Sırtüstü yatmaya devam etti. Kana bulanmıştı, doğrulamayacak kadar yaralı veya yorgundu. Hala nefes nefeseydi. "Bana buranın kurallarını söyle, ben de uyayım. Augustine'e sor. Açıkça beyan edilirse, kurallara uyarım."

Bakışlarımı Haven'dan kaçırmadan Auggie'ye seslendim. "Bu doğru mu, Auggie? Kuralları biliyorsa onlara uyar mı?"

"Doğru ama kuralları bildiğinden yüzde yüz emin olmalısın ve kuralları çiğnerse başına ne geleceğini kesinlikle bilmeli."

Bu cümle bile adamı Chicago'ya geri göndermem için yeterliydi ama bunu yapmak istemiyordum. Yaralı yerde yatarken, Richard'a ve iki genç aslana yaptığı onca şeye rağmen, ne olduğunu bilsem de, üzerine atlamak ve bedenimi ona teslim etmek istiyordum. S.ktir.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ve yüzünün ortasına nişan aldım. Gözleri yine maviydi ve etraflarındaki kanla çok yapay duruyorlardı. Sert bir biçimde yutkundum ve bedenim hareketsizleşti. Sesim yumuşaktı ama bir şekilde odayı doldurdu ve sanki herkes susmuştu. "Kurallara göre zayıflara zarar vermezsin. Benim burada kabadayılara ihtiyacım yok. Bu akşamki gibi bir dövüşe daha karıştığında, kaybettiğin zaman kaybetmişsindir. Son bir hamleyle karşındakine zarar vermeye çalışmazsın. Seninki sokak dövüşü, biz burada öyle dövüşmeyiz."

"Beni vurmayacaksın," dedi. Kendinden emindi.

Gülümsediğimi hissettim, aynaya baktığımda beni bile korkutan gülümsememdi. Zalim bir gülümsemeydi, *seni öldürmekle kalmam aynı zamanda bundan çok zevk alırım*, gülümsemesiydi.

Bunu görünce gözlerine şüphe düştü. Güzel.

"Seni vururum. Gerekirse, öldürürüm."

"Bana dokunmak istiyor musun?" diye sordu. Nefesi biraz yerine gelmişti.

"Evet," dedim. "Soyunup üzerinde yuvarlanmak istiyorum." Hafifçe başımla onayladım. "Gücünün çağrısını hissediyorum, Haven."

"Beni öldürürsen hepsi yok olacak."

"O zaman yok olur. Ben burada kuralları çiğnemem, Haven, ne şehvet, ne güç, ne de aşk için." Onu ya vuracak ya da silahımı indirecektim. Önemli bir ipucu: Tehditkar bir konuşma yapacaksanız, bunu yaparken ateş etmenize imkan sağlayacak rahat bir konumda olmanız gerekti. Benim duruşum bozulmamıştı ama yakında bozulacaktı. "Hayatımdaki erkeklere sor, ben kuralları çiğnemem."

Üzerinde düşündüğünü gördüm. Yerden kalkıp beni denemek istiyordu. "Yapma, Haven."

"Ne yapmayayım?" diye sordu. Masumdu ama masumluk işe yaramazdı.

"Sakın beni deneme. Bunu yaparsan tetiği çekerim."

"Neden? Sana zarar vermem. Sen sadece silahını kaldır."

"Seni vuracağım çünkü bu an birbirimizi anladığımız an olmalı. Ya benim kurallarımla yaşamayı kabul edeceksin ya da benim kurallarımla öleceksin."

"Sana inanmıyorum," dedi.

Bedenimdeki bütün havayı dışarı verdim. İki elle silahı tutunca duruşu korumak çok zor değildi. Birden odaklandım, hazırdım. Öldürdüğüm zaman içine girdiğim beyaz, statikli yere girdim. Bunu yaptığım zaman yüzümün neye benzediğini bilmiyordum ama neye benziyorsa Haven bunu gördü. Yüz ifadesi değişti ve kendine güvenini kaybetti. Bedenindeki gerginlik azaldı ve hareketsiz yerde kaldı. Çok sakindi. Sanki yerinden kıpırdamaya korkuyordu. Güzel.

"Ya benim yolum ya da ölüm," dedim. Kelimeler ağzımdan güçlükle çıktı çünkü ateş edebilmek için ciğerlerimdeki havayı boşaltmıştım.

Dudaklarını yalayıp dikkatlice konuştu. Ağzından başka bir yerinin hareket etmemesine özellikle dikkat etti. "Senin yolun."

"Silahımı kaldırırsam bana zarar vermeye çalışacak mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Neden?" diye sordum. Hala namlunun ucundaydı.

"Beni öldürürsün."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Gözlerinden bir bakış geçti. Acı, korku, karışık bir şeydi. "Yüzündeki bakışı biliyorum. Çünkü bir benzeri bende de var. Beni öldüreceksin ama ben seni öldürmek istemiyorum. Kazanamam, o yüzden bu oyunu daha fazla oynamayacağım."

Ona bir süre daha baktım. Aklımdan tetiği çekmek geçti. Öncelikle, buna hazırdım. Ayrıca, başımıza bela olacağından emindim. Sonunda silahımı indirdim ve geri adım attım. Gerilerken sırtımı ona dönmemeye özen gösterdim. Ona elimi uzatmadım, kimse böyle bir aptallık yapmadı.

38

Richard'ın yanında bir dizimin üzerine çökrüm. Silahımı artık Haven'a doğrultmamıştım ama hala dışarıdaydı. Yere düşen aslanadamdan çok uzak değildik. Ona güvenmediğimi söylemek durumu hafife almak sayılırdı. Asıl korkuncu, ne kadar kötü biri olduğunu ve sadece zarar vermek istediği için Richard'ı sakat bırakmaya çalıştığını bilmeme rağmen, bir yanımın hala ona dokunmak istemesiydi. Ona dokunmak ve yaralarındaki kanı yalamak istiyordum. Kafamın içindeki bu görüntü bana, insan tarafıma ait değildi. Kafamın içindeki görüntüde yaraları yalatan dev altın sansı bir dişi aslandı. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana salladım.

Richard'a baktım. Bacağını tutuyordu, elleri dizinin üzerindeydi ama canını yakacakmış gibi dizine dokunmuyordu. İyi değildi. Haven'a bir bakış attım. Ben farkında

olmadan yerinden kalkmasını istemiyordum. Onu vurursam, beni şaşırttığı için vurmamalıydım. Hayır, onu vurursam, bunu bilerek yapmalıydım.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

Dişlerini sıkarak cevap verdi. "Yerinden çıkmadı ama acıyor."

"Claudia," diye seslendim.

Yanımıza geldi. "Bir doktora ihtiyacımız var." Aklıma Travis'in kolu geldi. "Belki de birden fazla doktora."

"Doktor Lillian yolda." Doktor Lillian farekadındı. Başka kimsenin bilmesini istemeyeceğimiz acil durumlarda yerel şekil-değiştirenlerin popüler doktoruydu.

"Güzel." Claudia'ya bakmamak için kendimi zor tuttum ama bakışlarımı Haven'dan ayırmadım. Yerde yatıp kanamaktan başka bir şey istemiyor gibiydi ancak bundan emin olmak istiyordum. Emin olmak gözümü üzerinden ayırmamak anlamına geliyordu. "Aldığınız parayı hak edip onu gözetim altında tutsanız olmaz mı?" diye sordum. Sesimden kızgınlığım okunuyordu.

"Evet, madam," dedi. Emir verdi, Lisandro, Ixion ve Graham yerde yatan aslanadamın yanına gitti. Haven bunun farkında değil gibiydi. Bayılmış mıydı? Benim sorunum değildi. Silahımı ateşlemeden kılıfa geri koymak zorundaydım ve bu nadiren yaptığım bir şeydi. Richard'ın yüzüne dokundum. "Doktor yolda."

Sadece başıyla onayladı, yüzü büyük bir acıyla gerilmiş ve solmuştu.

Claudia'ya baktım. "Haven, Travis ve Noel'i hırpalarken siz neredeydiniz?"

"Buradaydık dersem bana kızar mısın?"

Doğruldum. "Evet."

Bana ifadesiz polis suratından bir örnek verdi ama eski polis olmadığını biliyordum. "Bu bir baskın karakter mücadelesiydi. Biz diğer hayvan gruplarının mücadelelerine karışmayız."

"Bu liderlik veya onun gibi bir şey için meydan okuma değildi," dedim.

Bir şeyi gözden kaçırıyormuşum gibi Claudia bana anlamlı bir bakış attı. Yüzümde nasıl bir ifade varsa, sonunda neden bahsettiğini bilmediğime karar verdi.

İç geçirdi. "Bazen apaçık ortada olanı gözden kaçırıyorsun."

"Neyi gözden kaçırdın."

"Ulfric'in bu adamdan üstün olduğunu, baskın olduğunu ispatladı." Richard'a bakıp gülümsedi. "Aslında, Ulfric'in bunu yapabileceğini sanmıyordum." Sesinde isteksiz bir övgü vardı. "Haven'a baskın çıkacak bir karaktere ihtiyacın vardı, eğer onu yanında tutmayı düşünüyorsan." Parmağıyla Haven'ı işaret etti. "Onun gibilerin hiyerarşide yerini bilmesi için bunu zorla kabullenmesi gerekir."

"Aslanların hiyerarşisinden mi bahsediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Anita, bu adamı erkeklerin arasına ekleseydin, onun canına okuyacak birine ihtiyaç duyardın. En azından bir kez, kimin patron olduğunu anlaması için."

"Patron benim," dedim.

Bana bakıp gülümsedi. "Seni severim Anita. Sana saygı duyuyorum. Senden emir alıyorum. Haven seni sadece bir kadın ve bir parça kalça olarak görecekti. Bizzat onun canına okumazsan, kimseye iyi davranmayacaktı. Neyi duymak

istiyorsan sana onu söyleyecekti ama senin yanında Nathaniel, Micah ve Damian da var. Demek istediğim, yanında bir sürü baskın olmayan karakter var. Dengeyi kuracak büyük bir köpeğin yoksa kedilerinle oynaması için eve bir aslan getirmezsin."

Kaşlarımı çattım. "Sana göre Richard benim büyük köpeğim mi?"

"Belki kötü bir örnek ama elimdeki en iyi örnek bu."

"Bana saygı duymayacağını mı düşünüyorsun? Haven'ı kastediyorum."

Başını iki yana salladı. "Adam baştan aşağıya bela kokuyor Anita."

"Sence onu geri mi göndermeliyim?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Benim fikrimin bir değeri var mı?"

"Adil olduğuna inanıyorum ve buradaki tek kadınsın."

"Neden bir kadının fikrine ihtiyacın var?" diye sordu.

"Çünkü lanet olasıca testosterondan sıkıldım."

Bana bakıp sırıttı. "Bu konuda erkeklerden farklı bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum Anita. Östrojen beni daha aptal yapmıyor. Sen de şuradaki Kurabiye Canavarı'nı yanında tutacak kadar aptal olamazsın. Demek istediğim, sıkı disiplin altında koruma olabilir ama onu aşığın olarak yatağına alman, mümkün değil."

Başımla onayladım. "Katılıyorum."

"O zaman neden sordun?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çünkü her şeyi bilmememe rağmen hala ona dokunmak istiyorum."

Bedeninin kaslı üst kısmıyla birlikte omzunu silkti. "O zaman sıçtın demektir."

Richard'ın sesi boğuk çıktı. "Bundan sonra, yaptıklarından sonra, onu yanında tutmayı istemiyorsun, herhalde."

Yanına çömeldim. Elini tuttu, o kadar sert ve ani bir hareketti ki ben de şaşırdım. "Onu yanımda tutmak istemiyorum," dedim.

Acısını yutup düşünmesine izin verdim. "Ama," dedi.

"Ama her zaman ne istediğim baskın değildir."

Eli titremeye başladı ve elimi sıktı, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Lanet olsun, Richard, değişirsen iyileşebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Değişirsen en az dört saat kurt formunda kalmam gerekir. Bale gösterisini kurt olarak izleyemem."

"Ama böyle de senin için çok hoş geçmeyecek."

Eli biraz gevşedi ve başıyla onayladı. Yüzümü ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Gelmemi istemiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden sordun? Tabii ki, istiyorum."

Neredeyse gülümseyecekken yüzünü buruşturdu. "Yanında bir sürü erkek olacak. Belki bir kişi eksik olması işini kolaylaştırır."

Elini göğüslerimin üzerine koydum ve yüzüne dokundum. "Sen sadece Haven konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmedin. Önce bana sordun, sonra cevabımı bekledin. Ona haddini bildirmeyi çok istediğini biliyordum. Beklediğin için teşekkürler."

Yüzünü buruşturdu ve bundan bir gülümseme çıkartmaya çalıştı. "Mutlu olmana sevindim ama benim bekleyişim Travis'e kırık bir kola mal oldu. Aslanlarını hırpala-

maya devam edersek, Joseph bize kimseyi ödünç vermek istemez."

Bunu duyunca gülümsedim. "Güzel noktaya parmak bastın ama içimdeki aslan güçlü birini arıyor." Duvara baktım, çünkü içimde hareket eden yaratığı hissedebiliyordum ve sanki bedenimin oluşturduğu kafesin içinde volta atıyordu. Richard'ın elini yüzüme götürdüm. Kokladım ama yardımı olmadı. Evet, dokunduğum Richard'dı ama Haven'a da dokunmuştum. Bu yüzden kurdun kokusunun yanında aslanın da kokusu vardı. İçimdeki sıcaklık kabarmaya başladı.

Elini bırakıp doğruldum.

Claudia, "Sorun nedir?" diye sordu.

Richard yerden, "Yaratığı yine uyanmaya çalışıyor," dedi.

Başımla onayladım ve Richard'dan biraz daha uzaklaşıp hareket etmeye devam ettim. Haven'la aramdaki mesafeyi açmak istiyordum. Bu, Nathaniel'a bağlanışım gibi değildi. Haven'ın çekim gücü... arkama döndüm ve Micah'yı karşımda buldum. Farkettiğimden daha yakındı. Richard'la arama girmemişti. Gözlerim iyice açıldı. Ona uzandım, kurt ve aslan sakinleşti. Leopar titredi, bu hareketle iki büklüm oldum. Micah beni yakaladı ve ayakta durmama yardımcı oldu ama leoparım onu çok seviyordu, bu yüzden onu iterek uzaklaşırdım. Tökezledim ve Jean-Claude beni yakaladı. Ona sarıldım, yüzümü göğsüne gömüp temiz ipeğin ve teninin kokusunu içime çektim. Aslında gömleğini yırttım, böylece yüzümü tenine yaslayabildim. Tatlı, temiz kokusunu havaymış gibi içime çektim, boğuluyordum. Kolonyası tatlıydı ve her zamanki gibi pahalı koku-

yordu ama bunun altındaki derisinin kokusuna ihtiyacım vardı. Zihnimi boşaltmama yardımcı olup yaratıkları uyutmamı sağladı.

Haç şeklindeki yarasının üzerine yüzümü sürdüm. Jean-Claude yarayı bir kusur olarak görmüyordu. Benim için de aynı şey geçerliydi. Göğsünü öptüğümde oynayacak fazladan bir şeydi.

Beni sıkı sıkı kollarına aldı ve fısıldadı. "Korkunun alevlendiğini hissettim, *ma petite*. Ne oldu?"

Yüzüm hala göğsüne gömülüyken konuştum. "Haven'ı çağırdığım hayvan yapmamaya çalışıyorum."

Jean-Claude saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmek istedi. Sanki ben kötü bir rüyadan uyanmış bir çocuktum ve bu kabus uyandığım zaman da geçmeyecekti. Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

"Sen Haven'ın, Haven da senin çekim alanına girdi, *ma petite*. Augustine'le bağını da kırdın."

Başımı göğsünden ayırmadan onayladım. "Evet, artık Auggie'nin çağırdığı hayvan değil, sadece aslanlarından biri."

Jean-Claude'un arkasına baktığını hissettim.

Auggie, "Bu doğru," dedi. Gelip yanımızda dikildi. "Bana bağlı ama benim çağırdığım hayvan değil."

Yine göğsüne gömülü başımla onayladım. Auggie'nin çıplak göğsünü görmek istemiyordum. Başka bir metafizik sorunla dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Aynı anda iki tanesiyle baş edemezdim. "Çağıracak hayvanım olmadan önce leoparlarla ne yapıyordum, Jean-Claude?"

"Anlamıyorum, *ma petite*, ne..." Sonra birden hareketsiz kaldı. Beni sıkı sıkı tutuyordu. Ben de ona sarılmaya de-

vam ettim ama kalbi artık atmıyordu, nefes alıp verişi yavaşladı. Eski vampirler gibi çok sakindi ama bu sefer bana sanlırken yapmıştı. Daha önce yaptığında hiç bu kadar yakınında olmamıştım. Durana kadar kalbinin attığının da farkında değildim kalp atışlarını hissedince yüzüne baktım. Güzel ve kusursuz yüzüyle buluştum. Gerçek değilmiş gibi, maske gibi duruyordu. Bana bakıyor ama beni değil, arkamdakileri görüyordu.

Arkama döndüm ve nereye baktığını gördüm. Micah ayakta dikilmiş bize bakıyordu. Yüzündeki ifadeden belliydi, aklımdan geçeni düşünüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve fısıldadım. "Aslanların kraliçelerinin bir ismi var mı?"

Yüksek sesle cevap verdi. "Koridordan gelirken onu gördüğünde bunu ben de hissettim. Senin çağırdığın hayvan olmayacak. Regina'nın Rex'i olacak."

39

Richard, Jason'ın odasına geri döndü. Dr. Lillian uyuması ve dinlenmesi için ona bir sürü ağrı kesici verdi. Baygın ve çaresizken misafirlerimizden birinin odaya girmesini önlemek için kapısının önüne en güvendiğim korumaları koyacağıma söz verdim. Aslında, bu çok mantıklı bir istekti ve hayatın düşündüğü kadar basit olmadığını anlamaya başlaması bana ümit verdi.

Lillian, Richard insan olsaydı acil servise gitmek zorunda kalacağını, birkaç hafta koltuk değnekleriyle gezeceğini söyledi ama Richard insan değildi ve iki saatlik uyku hasarın büyük bir kısmını onarabilirdi. Neden metafizik olarak ona yardım etmiyordum? Çünkü Richard kendisini büyüyle iyileştirmeme asla izin vermezdi. Onun seçimiydi ve seçimiyle bir sorunum yoktu. Son bir saatte o kadar çok şey yapmıştı ki onu biraz rahat bırakmaya karar verdim.

Haven güne başladığı odada baygındı ve yanında fazladan korumalar vardı. Doktorun dediğine göre kırk sekiz saat boyunca bir yere gidemezdi. Gözden uzak olması ikimiz için de daha iyiydi.

Odada volta atmaya başlayacak kadar sinirlenmeye başlamıştım yine, ama Jean-Claude bana dokundu ve Auggie de ona katıldı. Sonunda kendimi koltukta yanlarında otururken buldum ve üzerime garip bir sakinlik çöktü. "Zihnimi ele geçirdin, değil mi?"

"Beni dışarıda tutma yeteneğin var, *ma petite*. Beni dışarı çıkartmaya odaklanırsan çıkmak zorunda kalırım. Bence sakinleşmelisin."

Buna itirazım yoktu. Başım Jean-Claude'un kucağında Auggie'ye baktım, bacaklarım kucağındaydı. "Ama o sana yardım ediyor."

Auggie, "Bir parça," dedi. Mütevazı görünmeye çalıştı, başaramadı.

"Mütevazı görünmeye çalışmayı bıraksan iyi edersin. Sende işe yaramıyor."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve bana masum bir bakış attı. Bunu da başaramadı. "Mütevazı olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu. Sırıttı, masumiyet maskesi de bozuldu. Gülümsemesi içinde fena şeyler barındırıyordu; eğlenceli olabilecek şeyler ama yine de fena.

"Kıçını ısırsam bile mütevazı nedir bilmezsin."

Kahkaha atınca ağzı iyice açıldı ve dişleri göründü. Dişleri görmeseydiniz bunun çok insancıl bir kahkaha olduğunu söyleyebilirdiniz. Jean-Claude vampirlerin efendilerinden gizlenmek için yüz ifadelerini, seslerini, her tür tepkilerini kontrol etmeyi öğrendiğini söylemişti. Çünkü her-

hangi bir güçlü duygu aleyhinize kullanılabilirdi. Birkaç yüz yıl sonra gerçek bir kahkahanın nasıl bir şey olduğunu veya mutluyken nasıl gülümseneceğini unutmak mümkündü. Çok yaşlı vampirler için yüz ifadeleri flört etmek gibi bir şeydi. Kasıtlı, belirli bir amaç için yapılırdı. Auggie ise gerçekten kahkaha atıyor gibiydi.

Jean-Claude'un yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. "Bu kahkaha gerçek miydi yoksa Auggie'nin planının bir parçası mı?"

"Ona sor, *ma petite*."

Diğer vampire baktım. "Evet?" dedim.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Kahkahan gerçek miydi, oyun mu?"

Geniş omuzlarını silkince siyah şal biraz aşağıya kaydı. Kayış hızına bakılırsa yine belden yukarısı çıplak kalacaktı. Şalın daha hızlı düşmesini isteyip istemediğimden veya üzerini örtmesini tercih edip etmediğimden emin değildim. Auggie'yi çıplak görme düşüncesi kulağa güzel gelse de bunu istemek, isteğimi tümüyle köreltiyordu. Belki deliceydi ama doğruydu. Çok istediğim şeylere nadiren güvenirdim.

Vanilya, sıcak vanilya kokusu aldım. Nathaniel geliyordu. Çıplak ayakların sesini duydum ve sonra tam tepemde belirdi. Elleriyle ayaklarının üzerinde koltuktaydı ve sanki üzerime atlayacaktı. Bunu daha önce de yaparak beni şaşırtmış, genç bir kız gibi ciyaklamama sebep olmuştu. İçimde bir yerde böyle bir ciyaklamanın olmasından nefret ediyordum. Nathaniel bir kahkaha attı ve yüzü aydınlandı. Beni şaşırttığı için aksileşmeye karar verdim ama başaramadım. Bu kadar yakınında olmanın ne-

şesi ve vampirlerin rahatlatıcı dokunuşları karşısında somurtamıyordum.

"Hamile değil," dedi.

Başımı iki yana salladım ve ben de bir kahkaha attım. Birden, ne kadar rahatladığımı farkettim. Haven ortalığı karıştırmadan önceki neşem geri dönmüştü.

Nathaniel bedeninin birkaç santimetre aşağıya inmesine izin verip ağırlığını üzerime verdi. Beni öptü, ben de karşılık verdim. Elimi derisinin kaslı sıcaklığı ve saçlarının ipeksi dokusu üzerinde gezdirdim. Saçları şimdi serbestti ve üzerimize akıyordu. Bedeni yakınlığımıza tepki verdi ve öpüşmesi hararetlendi.

Auggie, "Gerçekten kucağımızda sevişmeye başlarlarsa, katılabilir miyiz?" diye sordu.

Ben ağzımı geri çektim, Nathaniel durdu ama yerinden kıpırdamadı. Ben Auggie'yi görebilmek için önümdeki saç tellerini kenara çekmek zorunda kaldım. "Hayır," dedim.

"O zaman ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum."

Nathaniel'ın omzunun üzerinden bakınca Auggie'nin elini koyabileceği en doğal yerin Nathaniel'ın saçları arasından açığa çıkan kalçası olduğunu farkettim.

Auggie saçların bir kısmını eline aldı. "Yüzlerce yıldır böyle bir saç görmedim," dedi. Saçları yanağına sürttü. "Bana eski anıları hatırlattı ama beden bir kadına aitti." Nathaniel'a baktı. "Bir erkekte gördüğüm en uzun saç."

Nathaniel'a bakış şekli hoşuma gitmedi ama onu çok fazla suçlayamazdım. Çıplak kucağımıza atlayan Auggie değildi. Nathaniel'ın göğsünü ittim. "Kalk üzerimden."

Hem masum görünen hem de görünmeyen bir bakışla karşılık verip yere yuvarlandı. Evet, beni şaşırtmak istemişti

ama aynı zamanda bir teşhirciydi, flört etmeyi severdi. Bu, seks istediği anlamına gelmezdi, sadece insanların bedenine verdiği tepkiyi görmek isterdi. Ya da en azından Micah ve ben böyle düşünüyorduk. Nathaniel'ın bunu neden yaptığını bilmememiz de mümkündü.

Micah koltuğun arkasına geldi. "Nathaniel sana dokununca leoparın uyanmaya çalışmadı," dedi.

"Hayır, çalışmadı." Micah'ya baktım ve Jean-Claude'un saçlarının görüşümü engellediğini farkettim. Micah açıkça kendisini görebilmem için iki vampirin ortasına geçti.

"Bana çok daha az dokunmuştun ama uyandı."

"Bir daha dene," dedim. Elimi uzattım.

Tereddüt etti. Sanki olacaklardan korkuyordu ama elimi tuttu. Yaratığımın uyanmasını bekledim, uyanmadı. Elimde tuttuğum sadece Micah'nın eliydi. Elini sıktım ve gülümsedim. Uzun süredir nefesini tutuyormuş gibi gerginliği biraz azaldı. Hala çok ciddi, neredeyse üzgündü. Kıskanıyor muydu? Beni en iyi paylaşan adam birden kıskançlık krizlerine mi girmişti? Bu düşüncemde endişe yoktu, sadece bir düşünceydi. Jean-Claude'un gücü bunun sadece bir düşünce olmasını sağlamış, duygusal saçmalıkların eklenmesine izin vermemişti. Eğer öyleyse, böylesi çok huzurluydu. Onu rahatlatmak ve gözlerindeki endişeyi silmek istiyordum. Bunun bir mantığı veya sebebi yoktu. Sadece Micah'yı rahatlatmak istiyordum. Doğruldum ve ellerimi kullanarak onu kendime çektim. Öpüştük ama kendini geri çekti. Gözlerinde hala endişenin gölgesi vardı. Benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordum.

İki elimi kullanarak onu koltuktan aşağıya doğru çektim ve ona hak ettiği öpücüğü verdim. Tadı tatlı bir uyuş-

turucuymuş gibi ağzını yaladım, öptüm, yedim. Kendini dudaklarıma bıraktı ve koltuğun üzerine dökülüp üzerime, herkesin kucağına düştü. Bir kahkaha atarak başını kaldırdığında gözlerindeki endişe silinmişti. Hep birlikte kahkaha atmaya başladık ama Micah ve ben yalnız değildik. Nathaniel, dişlerini açığa çıkartarak gülen Auggie de yanımızdaydı. Jean-Claude'un kahkahası, kendi derininizi yalayacak kadar tatlı ve yoğun bir sıvıymış gibi üzerimize aktı. Bütün bunları birarada hissedince nefesim kesildi. Micah tepemde ürperdi. Nathaniel kolumu kavradığında Micah'nın parmakları seğiriyordu. Auggie canımı yakacak kadar sert biçimde bacağımı kavradı. Micah'nın bedeninin ardındakileri göremiyordum ama Jean-Claude'un kahkahasına Auggie'nin de tepki verdiğini hissettim.

Tepki veren sadece Auggie'nin bedeni olmadı. Gücü elinde alevlenip kucağında ısındı ve ipek pijamalarından kot pantolonuma aktı. Kumaşın üzerinden vücut sıcaklığını hissettim. Bu sıcaklık içimdeki *ardeur*'ü buldu. *Ardeur*'ü çağıran Auggie'ydi, *ardeur* de iyi eğitimli bir köpek gibi emre itaat etti.

Micah, "Ah, Tanrım," dedi. Sanırım üzerimden yere devrilip güvenli bir mesafede olmayı tercih ederdi ama Nathaniel'ın eli hareket yeteneğimizi kısıtlıyordu ve Auggie'nin diğer eli şimdi Micah'nın kalçasındaydı. Kapana kısılmamıştı ama *ardeur* uyanıkken, irade çok zayıfladığı için en ufak bir eylem dengeyi değiştirebilirdi.

Jean-Claude'un gücü birden alevlendi, uyandırdığı şey *ardeur* değildi. Mezarın soğuk gücü serin ve rahatlatıcı su gibi Auggie'nin uyandırdığı sıcaklığı bastırdı. Jean-Claude'un gücü içime ve üzerime aktı, yayıldı. Micah'yı

da ele geçirdi ve gözlerindeki panik kayboldu. Nathaniel'ın bizi sıkı sıkı kavrayan eli gevşedi. Auggie titreyerek nefes verdi.

Jean-Claude her zamankinden daha kalın bir Fransız aksanıyla, "Çok kötü bir çocuksun, Augustine," dedi. Demek ki, *ardeur*'ü durdurması düşündüğümüzden daha zor olmuştu.

Micah üzerime çöktü ve başını omzuma gömdü. Bunu yapınca Auggie'nin sırıtan suratını gördüm. Pişman değildi. "Jean-Claude, kucağımda bunca güzellik varken beni suçlayabilir misin?" diye sordu. Micah'nın kalçasına bir tokat attı.

Micah aşağıya yuvarlandı ve beni de beraberinde götürdü, çünkü bunu yapmasına izin verdim. Kendimizi Nathaniel'ın yanında yerde bulduk. Micah ve ben doğrulduk, Nathaniel'ı da yanımıza aldık. Koltuktan uzaklaştık, vampirlere bakarken yüz ifadelerimiz artık dostça değildi. İki vampirle de bağlarımı kopartmıştım çünkü Jean-Claude'la bağlantımı kesmeden Auggie'ninkini nasıl keseceğimi bilmiyordum. Henüz metafizik konularda çok yetenekli değildim.

Jean-Claude, "Ben seni suçlayamam ama onlar suçlayabilir," dedi. Kendinden memnun gibiydi. Nedenini anladım: Auggie'nin bir zamanlar düşmesine neden olan tuzaklara şimdi kendisinin düşmesi hoşuna gidiyordu. Sonra aramızdaki bağı kapattı, sıkıca kapattı. Sanki aklından geçenleri okumamı istemiyordu. Benim için sorun değildi; benim de paylaşmak istemediğim şeyler vardı.

Bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine, *ardeur* uyanırken dördünün birden bana dokunması çok kötü bir fikir

gibi gelmemişti. Micah, Nathaniel ve Jean-Claude kabul edilebilirdi ama Auggie'ye bu izni vermemiştim. Evet, ona aşıktım ama sebebi vampir güçleriydi. Auggie beni aşk tuzağına düşürmüştü ve bunun cezalandırılması değil ödüllendirilmesi gerekti. Richard yanımda olsaydı muhtemelen gerçek aşkı cezalandırmak konusunda çok yetenekli olduğumu söylerdi. Öyleyse hileli aşkın cezası çok daha büyük olmalıydı, değil mi?

Micah, "Seni tanımıyorum," dedi. "Bana dokunamazsın sen."

Auggie ellerini iki yana açtı ve nereden bileyim tarzı bir hareketle karşılık verdi. "Çok özür dilerim ama insanlar kucağıma düşmeye devam ederse, bu durumdan birazcık da olsa faydalanmama izin var, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Yok."

Kömür grisi gözlerini kısıp bana baktı. "Seni seviyorum Anita. Sen beni sevmiyor musun?"

Neredeyse hayır diyecektim ama yalanın kokusunu alırdı. Omzumu silktim. "Evet, gücün sayesinde, evet, seviyorum." Yeniden omzumu silktim. "Diğer şeylerle bunun ne ilgisi var?"

"Beni seven kadınların büyük bir çoğunluğu böyle öfkeli değildir. Aşık kadınların birçoğu sevdikleri erkeğe karşı cömerttir."

"Sekste cömertim ama başka şeylerde, gerçekten hak etmen lazım."

Auggie, Jean-Claude'a baktı. "Gerçeğin tadını alıyorum burada."

Jean-Claude başıyla onayladı. "*Ma petite* her konuda oldukça talepkar bir aşıktır."

Auggie, "Genelde erkekler bir kadının talepkar bir aşık olduğunu söylediğinde, bu iyi bir şeydir. Sebebini bilmiyorum ama sen başka bir şey ima etmeye çalışıyorsun sanırım," dedi.

Jean-Claude bana bakıp gülümsedi. Sadece bana böyle gülümserdi, bazen de Asher için. Gülümsemesi seni seviyorum diyordu ve benim de ona karşılık vermem gerekiyordu. Yüz ifadem yumuşadı, öfkem azaldı. Jean-Claude'a kızgın değildim. Artık eskisi gibi öfkemi herkesin üzerine saçmıyordum. "Senin hileyle elde ettiğin şeyi kazanmak için, *ma petite* ve ben uzun süre mücadele verdik." Auggie'ye döndü. "Ben senin arkadaşındım ama sen güçlerini kullanarak hak etmediğin bir şeyi elde ettin. Ben de *ma petite* gibi, nasıl sevilir ve sevginin kölesi nasıl olunmaz bilirim. Kazanabilirsin ya da sevgimizi çalabilirsin ama bizimki gibi gerçek bir ilişkiyi bu şekilde elde edemezsin. Kazanman gerek." Döndü ve uzun bacaklarını koltuğa uzattı. Kolunu koltuğun arkasına atıp siyah buklelerinin koltuğun beyazı üzerine dökülmesine izin verdi. Yüzünü göremesem de bu bakışı iyi biliyordum. Büyüleyici, baştan çıkarıcı ve alaycı bir bakış, herhangi bir şeyin olmasını beklemediği zamanlardaki bakışıydı. Sadece ne kadar harikulade olduğunu hatırlatmak istiyordu. Bu bakışı ancak kendisi delirdiğinde veya ben delirdiğimde kullanırdı. Bir kavgayı bitirmek veya başlatmak için yaratılmış bir bakıştı.

Auggie, Jean-Claude'a baktı. Acı çektiği belliydi. Jean-Claude'u gördü, bedenin potansiyeli gözlerinin önündeydi ama Jean-Claude'a bir kez sahip olması bunun tekrarlanacağı anlamına gelmiyordu. Jean-Claude mevcut durum kendisine bir avantaj sağlayacaksa rolünü çok iyi oynardı.

Auggie'nin yüzündeki ifade büyük bir avantaja sahip olduğumuzu gösteriyordu.

Bu aşksa, gerçek aşksa, Auggie'yi böyle şüpheli, böyle acı çekerken görünce kendimi kötü hissetmem gerekmiyor muydu? Belki, ama hissetmiyordum. Bu, beni mutlu etse de kötü bir ilişki vaat eden art niyetli ve intikam güden bir yaklaşımdı. Farklı tür sevgiler vardı, bunu biliyordum. Gerçeğe yakın olan, gerçeğin ötesinde olanlar, hepsi birbirinden farklıydı. Belki de Auggie'nin karşı cinste açığa çıkarttığı şey gerçek aşk değildi. Belki de birden alevlenen ve yavaşça yok olup içlerinden biri bitirecek cesareti bulana kadar sürdürülen türde bir şeydi ama bu iki nokta arasında hep kavgalar, hep acılar vardı. Seksse olaya sadece renk katıyordu.

Auggie acı çeken yüz ifadesiyle bana baktı. "İkiniz de beni reddedeceksiniz." Çok şaşkındı. Jean-Claude'a döndü. "Jean-Claude'u anlıyorum, her ne kadar gururum kırılsa da güç oyunları oynuyor. Diğer erkeklerle aram düşündüğüm kadar iyi olmayabilir."

Jean-Claude başı kolunun üzerinde cevap verdi. "Egonu şimdi beslersem, o zaman kazandığım avantajı kaybederim."

Auggie başıyla onayladı. "Anlıyorum." Bana baktı. "Ama o, onu anlamıyorum. Kadınlarla aramın iyi olduğunu biliyorum. Lanet olsun, ben harika bir aşığım."

Bir kahkaha attım, kendime hakim olamadım.

Bana doğru pis bir bakış attı. "Benimle aynı fikirde değil misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, harikasın." Ses tonum inandırıcı çıkmadı ama gerçekten harika olduğunu düşü-

nüyordum. "Sadece, belki ben erkeklerimi biraz daha mütevazı seviyorum, hepsi bu."

Başparmağıyla Jean-Claude'u dürttü. "Yataktaki performansı hakkında mütevazı davrandıysa, rol yapıyordur."

Jean-Claude, "Teşekkür ederim," dedi.

Auggie olumsuzca başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?" diye sordum.

"Bedeninde tek bir mütevazı kemik bile yok."

Bu konuda Auggie'yle aynı fikirde değildim ama bunu açıklamak gibi bir zorunluluğum yoktu, bu yüzden itiraz etmedim. "Bu senin şahsi fikrin."

Auggie, "Bana katılmadığın anlamına mı geliyor?" dedi.

"Ne dediysem odur."

Auggie bakışlarını Micah'ya çevirip erkeklerin kadınlar için sakladığı bakışıyla ona baktı. Sanki Micah'nın, üzerindekileri çıkartırsa ne kadar güzel olacağını hayal ediyordu.

Nathaniel, "Ben karşında çıplağım ama bana bakmıyorsun bile," dedi. "Bunu bir hakaret olarak mı algılamalıyım?" Micah'nın birkaç adım önüne geçti ve saçlarını omuzlarından aşağıya doğru dalgalandırdı. Bedeni şimdi saçlarıyla çerçeveleniyordu. Ayakta dikildi ve vampire baktı. Menekşe renkli gözlerini Auggie'nin üzerine dikti.

Auggie, "Belki ben de biraz mütevazılıktan hoşlanıyorum," dedi.

Nathaniel kaslı kollarıyla kendini gizleyip saçlarını bir omzundan aşağıya döktü. Böylece vücudunun birazı daha gizlendi. Saçlarının yanından masum bir bakış attı. Yüzü yıllar önceki gibi çok genç görünüyordu. Bunu nasıl başar-

dığını bilmiyordum ama masumu çok iyi oynuyordu. Gözlerinin arkasına gizlenip saf kız rolüne bürünüyordu.

Auggie bir kahkaha attı, mutlu bir kahkahaydı. "Çok iyi," dedi. Jean-Claude'a döndü. "Bu kadar güzel erkekleri nereden buldun?" diye sordu.

"Ben bulmadım."

Auggie bakışlarını bana çevirdi. "Anita, bu konuda çok yeteneklisin."

"Onlar benim için birer yetenek değil. Onlar benim değer verdiğim insanlar ve oyun oynamayı sevmem."

Nathaniel'ı işaret etti. "Bu oğlan oyun oynamayı seviyor ve bence işinde çok iyi," dedi.

Başımla onayladım. "Nathaniel oyunları benden daha çok sever. Micah'dan daha çok sever ama bizimle oynamaz."

Auggie bana çok safmışım gibi bir bakış attı. "Fahişeysen, hep fahişesindir Anita."

"Bu bir hakaret miydi?"

"Dürüstlüğü sevdiğini sanıyordum."

Micah, "Daha çok bir hakaret gibiydi," dedi.

"Ben fahişeyi gördüğüm yerde tanırım, çünkü ben de öyleydim. Jean-Claude, Asher, Requiem ve London gibi. Bayanları unutmayalım; Elinore, Cardinal, Belle'nin soyundan gelen herkes bir fahişedir. Biz fahişe olmak için yaratıldık."

"Nathaniel fahişe değil," dedim ve ona uzandım ama Nathaniel benden kaçtı ve kayıp gözlerle bana baktı. "Fahişeydim."

Micah, "Buraya gelmeden önce bizimle ilgili bilgi topladın," dedi.

Auggie, "Bahse girer misin?" diye karşılık verdi.

Nathaniel'ın yüzüne dokundum. Benim için ne kadar değerli olduğunu gözlerime yansıtmaya çalıştım. Yüzümde her ne gördüyse birazcık gülümsedi. Elini elimin üzerine koydu ve elimi çenesinin kıvrımına bastırdı.

Micah önümüze geçti. "Bana o şekilde bakmanın hakaret olduğunu biliyordun. Nathaniel öne çıktı ve dikkati üzerine çekti, çünkü onu rahatsız etmiyordu. Beni korumasında seni rahatsız eden bir şey vardı. Neydi?"

Jean-Claude kafasını kaldırdı ve ne kadar esnek olduğunu göstermek istercesine bacak bacak üzerine attı ama bu duruş çok kadınsıydı. "Ben nedenini biliyorum."

Elimi yavaşça Nathaniel'ın sırtına koydum ve sordum. "Neden?"

Jean-Claude ve Auggie göz göze geldi. "Beni o kadar iyi okuduğunu düşünüyorsan, soruya cevap ver."

Jean-Claude başıyla hafifçe onayladı, sonra bize baktı. "Augustine kadınları erkeklere tercih etse de birinin sizin güzelliğinizi gözardı etmesi için çok ama çok heteroseksüel olması lazım. Onu savunmak için söyleyebilirim, kucağına düşen sendin. Kendine hakim olmaya çalıştı. Bizim soyumuzdan vampirlerin birçoğu bunu yapmazdı. Küçük bir hakarette bulundu, siz bunu çok büyüttünüz. Anita ve ben aşkımızı ispatlamak için onun önünde birbirimizin üzerine düşmeyince rahatsız oldu ve çok şaşırdı. Sonra sen, bir hayvan ve birçok vampirin gözünde daha aşağı bir varlık olarak ona hakaret ettin ama bence dahası da var." Auggie'ye baktı. "Nathaniel'ın Micah'yı korumak için sahip olduğu tek yeteneği koruduğunu gördü. Bunu görmek eski anıları mı gözünde canlandırdı, Augustine? Kötü anıları." Diğer adama doğru eğildi.

Auggie birden ayağa kalktı ama Jean-Claude'a bakmadı. "Benim anılarım bana aittir." Sonra ne dediğini farketti ve acı bir kahkaha attı. "En azından, şimdilik, o aksini söyleyene kadar." Benden bahsetmiyordu.

Jean-Claude yeniden sırtını koltuğa yaslayıp saçlarını kolu üzerine döktü. Bir kolu amaçsızca başının, diğeri ise karnının üzerindeydi. Çıplak ayaklarından biriyle halının üzerine dokunuyordu, diğerini ise altına almıştı ve dizi beyaz mindere değiyordu. Alımlı görünüyordu ve bunu biliyordu ama gösteriye sebep olan Auggie'nin ona bakış şekliydi. Gözlerinde gerçek hüzün vardı. Onu böyle görmek beni de üzdü.

"Cennetin tadına bir defa daha bakmama izin verdiniz ama şimdi yeniden cehennemdeyim. Sen ve o," beni işaret etti, "istediğiniz anda cenneti ayağıma getirebilirsiniz ama bu kararı vermek size aitmiş gibi beni cehenneme atıyorsunuz." Gözlerini kapattı, yüzü acıyla buruştu. "Senin daha merhametli biri olduğunu hatırlıyorum, Jean-Claude. Sen dostumdun."

"Arkadaşlar güçlerini birbirlerinin üzerinde kullanmaz. *Ma petite*'i, *ardeur*'ü, bilerek uyandırdın. Ona sahip olmak istedin. İkimizin birden sana sahip olması ise gücün bir kazasıydı. Sen beni daha yumuşak ve daha güçsüz biri olarak hatırladın. Beni küçümsedin ve *ma petite*'i yanlış yorumladın."

Auggie gözlerini açtı ve diğer vampire baktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Nathaniel'a kalbini nasıl kazandığını sor."

"Vücudunu görüyorum, kalbini nasıl kazandığını biliyorum."

Jean-Claude, "Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "*Mon minet*, Anita'nın kalbini nasıl kazandığını anlat."

Auggie, "Bu oğlan hakkında yanılıyor muyum?" diye sordu.

Nathaniel sırtına koyduğum elime biraz daha yaslandı. Nathaniel, "Ben Anita'nın fahişesi değilim."

"Ama denedin."

Nathaniel başıyla onayladı. "Beni istemesini istiyordum. Bunu yapmanın başka yolunu bilmiyorum."

Auggie, "Ama işe yaradı," dedi.

Nathaniel bana bakıp gülümsedi, sonra Auggie'ye döndü. "Hayır, yaramadı."

Auggie hepimizi işaret etti. "Tabii ki işe yaradı."

"Sadece ben onu elde etmeye çalışmaktan vazgeçip onu nasıl seveceğimi öğrenmeye çalıştığım zaman."

"Sevmeyi öğrenmek mi? Dersten ya da diploma almaktan bahsediyorsun sanki. Sevmek, sevmektir."

Nathaniel bir kahkaha attı. Jean-Claude gülmemek için uğraş veriyormuş gibi bir ses çıkarttı. Micah'ya döndüm. "Sen de gülmeyecek misin?"

Micah başını iki yana salladı. "Ben gülmesem daha iyi olur." Dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemenin dokunuşu vardı.

Hepsine kaşlarımı çattım. "Tamam, hepiniz gülün."

Auggie, "Ben şakayı anlamadım," dedi.

Micah, "Zamanla anlarsın," dedi. Bu, bir tehdit gibiydi.

"Benimle çıkmak gerçekten çok mu zor?" diye sordum.

Bu sefer Claudia ve korumalardan birkaçı kahkaha attı. Herkesi güldürüyordum.

40

"Şakayı bana da anlatın, gülmek iyi gelebilir." Travis'in sesi uzaktaki koridordan geldi. Yüzünü buruşturmuştu ve hala acı çektiği belliydi. Tökezlerse, onu tutmak için Noel yanında hazır bekliyordu. İkisi de gözüme hala çok genç gözüküyordu. Joseph ikisini sadece yaşları için mi seçmişti yoksa başka sebepleri de var mıydı? Demek istediğim, itaatkar olanlar da vardı, kuzu gibi olanlar da. Seçmem için bana gönderdiklerinin hepsi de hiç kullanılmamış yeni araba gibiydi. Benim gerçek aslanlara ihtiyacım varken bana kuzuları göndermesinin bir sebebi olmalıydı.

Micah, "Neden değişmedin?" diye sordu ve Auggie'nin yanından geçip ikilinin yanına gitmek istedi. Vampir uzanıp onu kolundan yakalamak istediyse de Micah o kadar hızlı hareket etti ki Auggie'nin eli havada kaldı. Vampiri

uzanırken görmüştüm ama Micah uzandığı yerde değildi. Büyü gibiydi, çok hızlıydı. Micah aslanların yanına gitti ve kısık sesle bir şeyler söyledi. Vampiri umursamadı. Auggie kızgın gibiydi ama başka bir şey daha vardı, acıyla ilgili bir şey. "Amacını belli ettin, Jean-Claude."

"Micah tutulmaktan hoşlanmaz, sadece bunu belli ettik." Jean-Claude'un sesi yumuşaktı. Hala koltuğun üzerinde dekoratif pozlar veriyordu. "Beni kedilerimden mi kıskanıyorsun, Augustine?"

"Ben kimseyi kıskanmam."

Ben bile yalanın tadını aldım.

Micah aslanları aşk koltuğuna doğru götürdü. Auggie'den uzak durdu ve dönüp vampire baktı. "Ben oyunları hiç sevmem, Augustine. Sadece Travis'in oturmasını istedim."

"Benim bölgemde olsaydın, bundan bir ders çıkartabilirdik ama sen benim pisi pisim değilsin. Oturun, ben sizi rahatsız etmem."

Micah vampirin uzağından geçti. Yan gözle bana baktı ve Auggie'nin ne yaptığı ile ilgili benim vereceğim işaretlere güvendi. Ben başımla onaylayıp sorun olmadığını belli ettim. Micah iki aslanı koltuğa oturttu.

"Ufak tefek oyunlar sana göre değil, Augustine. Sen güçlü bir bölgenin efendisisin. Kendine ait bir sevgili koleksiyonun olabilir. Beni bile gölgede bırakırsın." Jean-Claude hepimizin onun aşığı olduğumuzu ima etmişti fakat hiçbirimiz itiraz etmedik. Ben zaten aşığıydım ama diğerleri de bu cümleden rahatsız olmadı.

"Ben sadece Chicago'nun başvampiri değilim, Jean-Claude, aynı zamanda bir çete lideriyim. Onlar bir eşim,

çocuklarım, metresim, fahişelerim olmasına izin verir ama başka türlüsüne izin vermezler."

Jean-Claude koltuğun keyfini çıkartıyor gibiydi. "Şimdi bana nasıl baktığını hiçbirinin görmesine izin veremezsin, öyle mi?"

Auggie başını iki yana salladı. "Sen bir fahişe olsaydın, sana böyle baktığımı görürlerse seni öldürürlerdi."

"Şimdi seni kimse göremez, bana istediğin gibi uzun uzun bakabilirsin."

"Canın cehenneme, Jean-Claude. Beni cezalandırmak için yüzümdeki bakışı kullanıyor ve beni kontrol etmek istiyorsun. Bu da bir nevi başıma silah dayamaktır."

"Biz başvampirleriz, her şeyimiz kontrolle ilgilidir ama seni cezalandırmak gibi bir niyetim yok, tabii eğer sen bizi cezalandırmak istemiyorsan."

"Bu ne demek?"

"Sen bize zulmedersen biz de sana zulmederiz, demek. Sen bize iyi davranırsan biz de sana iyi davranırız."

"İyiyi tanımlar mısın?" dedim.

"Yüzündeki acıyı görünce senin de kalbin sızlamadı mı, *ma petite*?"

Yalan söylemek istedim ama... "Evet."

Auggie'nin şüpheli yüz ifadesi titreşti. Sanki hangi yüz ifadesinin duruma daha uygun olduğuna karar veremiyordu.

"Öyleyse bile ne önemi var? Kendi çevirdiği entrikaları sayesinde, acı çektiğini görmek istemiyorum, ne olmuş?"

"Augustine gelip bizi ziyaret edebilir. Çete bağlantıları, bizi suçlarına ortak etmeye çalıştığını veya aramızdaki işbirliğini güçlendirmek için uğraştığını düşünür. Her ha-

lükarda, şüphe uyandırmadan bizi periyodik olarak ziyaret edebilir. Tanınan bir çete üyesi olduğu için ziyaretlerinin neden medyanın gözünden uzak tutulduğu anlaşılabilir."

Auggie, kendisine seni bugün yemeyeceğim diyen bir kediye bakan fare gibiydi. Ümitliydi ama diğer taraftan ümitlenmekten korkuyordu. "Ne teklif ediyorsun, Jean-Claude?"

"Bir, işleri *ma petite* için daha da zorlaştırmaya çalışma. Bizim isteğimiz olmadan *ardeur*'ü bize karşı uyandırma. Güçlerini insanlarım üzerinde kullanarak misafirperverliğimizi kötüye kullanma."

"Bunlar için özür dilerim," dedi.

Jean-Claude, "Özrün bile şaka gibiydi," dedi. "Samimi olduğunu bilmem gerek."

Auggie başıyla onayladı. "Özür dilerim ama..." Bakışlarını kaçırdı, ellerini yumruk yapmıştı. "*Ardeur*'ün alıcı tarafında olmak nasıl bir şey, bilmiyorsun. Sen *ardeur*'ü neredeyse ilk tanıştığın gün kazandın. Kan arzunla birlikte uyanıyor. Sen hiç onun kurbanı olmadın."

Jean-Claude, "Doğru değil," dedi. Birden doğrulup iş konuşur bir havaya büründü. "*Ma petite, ardeur*'le beni besleyebiliyor, benim onu beslediğim gibi. Birbirimizin *ardeur*'ünün kurbanı olabiliyoruz."

"Özür dilerim, bunu biliyorum. Senin Belle tarafından herkesten çok kullanıldığını da biliyorum. Yine de, *ardeur*'ü besleyip içine aktığını hissedebiliyorsun. Bense onu taşıyan bir partner bulmazsam hiçbir işe yaramıyorum. Birinizin veya ikinizin birden, beni sevmesini, gerçekten sevmesini, arzulamasını istemiştim. *Ardeur* için aşkımı vermeye hazırdım ama şimdi ikinizi seyrediyorum." Yine bakışlarını ka-

çırdı, sanki bize bakamıyordu. "Ve siz benden etkilenmiyorsunuz. Sen, Jean-Claude, Belle beni izlemeye zorlarken sen de beni izlerdin. Beni işaret ederek, "Bana nefret ediyormuş gibi bakıyor," dedi. "Çok soğuk, çök öfkeli. Gücüm onun üzerinde işe yaradı mı, yoksa sadece beni mi etkiledi? Ben onun bedeninin çekimini hissediyorum ama o benim için bir şey hissetmiyor, öfke dışında hiçbir şey."

"*Ma petite* aşık olmaktan hoşlanmaz. Bu onu kızdırır, özellikle de başlarda."

Auggie başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Omzumu silktim. "Kulübe hoşgeldin," dedim. Aşk koltuğuna oturdum. Nathaniel beni takip etti. "Travis neden değişmedi?"

Micah, "Seni bekliyor," dedi.

"Benim neyimi bekliyor?"

Travis, "Yaratığımı uyandır," dedi. Yüzü neredeyse çektiği acılar yüzünden griydi.

Jean-Claude, "Senin küçük ziyaretlerinde ne yaptığını sözde muhafazakar suçlu dostların bilmeyecek," dedi.

"Sadece değiş, Travis. Kendini iyileştir."

Başını iki yana sallayıp kollarını birleştirdi.

Auggie, "Bu ziyaretlerde ne yapacağım?" diye sordu.

"Belki biz de seni Chicago'da ziyaret ederiz."

Birden konuşulanlara kulak kabarttım. Chicago'ya gidersem, ah, Tanrım, oradaki enerji...

"Hayır, kesinlikle olmaz. Orada bütün insanlarımla beslenirsin. Burada benimle ve yanımda gelenlerle bir kez beslenmenin gücüne ne yaptığını gördüm. Asla olmaz."

"O zaman bizi bir daha ziyaret etmek istemiyor musun yani?"

Auggie sırtını dikleştirip omuzlarını geriye attı ve asker görünümü aldı. "İstediğimi biliyorsun ama bunun için insanlarımı ve bütün gücümü vermem. Senin için sürünmem, Jean-Claude."

"Sürünmeni istemiyorum, Augustine."

"Ne istiyorsun?"

"Bizi kontrol etmeye çalışmayı bırak. *Ardeur*'ün bizde olduğunu ve onu istediğini kabul et. Arz ve talep, sevgili Augustine."

"Seni piç."

Jean-Claude birden ayağa kalktı. O kadar hızlıydı ki ne olduğunu göremedim. "Misafirperverliğimi kötüye kullanan sendin. *Ardeur*'le bir kez daha beslenebilmek için insan hizmetkarımı baştan çıkarttın. Belle Morte'nin *ma petite*'i ele geçirmesinin yolunu açtın. Burada piç ben değilim."

"Pekala, piç benim. Haklısın, Belle'yi davet ettiğimi bilmememi söylemek bahane olamaz. Evet, Belle'nin soyundan gelen bir kadını yanıma almak istiyorum ama *ardeur*'ü sadece Anita taşıyor. O ve sen, evet, fırsatını yakalarsam *ardeur*'ü uyandırmak için geldim ve uyandırdım."

"Buraya *ardeur*'le bir kez daha beslenmek için geldin. Daha ne istiyorsun, Augustine?"

"Bunu bana söyletme, Jean-Claude."

"*Ma petite* düşündüğün kadar uyanık biri değildir. Dile getirmezsen, seni anlayamaz."

Auggie bana baktı ama yüzüne bir darbe almayı bekleyen biri gibi bakışları titredi. "İnsanlarımı veya gücümü satmam, kendimi aşağılatmam. Bunların dışında, seninle veya Jean-Claude'la beslenmek için her şeyi yaparım." Şimdi gözlerinde korku vardı. "Birinin ölmesini istiyorsanız,

ölür. Para, uyuşturucu, neye ihtiyacınız varsa bana söylemeniz yeterli. Sadece beni bir daha kollarınıza almayacağınızı söylemeyin yeter." Yüzünü kaçırdı ama dökülmemiş gözyaşlarının parıltısını görmüştüm.

"Biz öldürülmesi gerekenleri kendimiz öldürüyoruz. Yeterince paramız da var. Uyuşturucudan arınmış bir bölgeyiz, pisliğinizi buraya getirmeyin. Başka neye ihtiyacım olursa ben kendim alırım."

Auggie'nin omuzları çöktü ve yüzünü kaçırdı. Darbenin inmesini bekliyordu. "O zaman size verebileceğim bir şey yok." Bunu söylerken çok üzgün gibiydi.

"Jean-Claude'la birlikte sana yaptığımız şey beni çok rahatsız etti. Seninle beslenmek o kadar güzeldi ki, bu şimdi beni çok korkutuyor."

Auggie bana baktı. Gözyaşlarının akmasına sadece iradesi engel oluyordu.

"Öyle veya böyle, sana bakınca kalbim acıyor. Seni rahatlatmak istiyorum ve bu beni kızdırıyor. Sevdiğim, gerçekten çok sevdiğim insanlar benim üzerimde vampir güçleri kullandı. Ve bunun için onlarla bağımı kestim. Aylarca kaçtım, yüzlerini bile görmedim, onlarla konuşmadım." Konuşurken ona doğru yürüdüm ve her kelimemde biraz daha yakınına girdim. "Seninle yeni tanıştım. Sen benim dostum değilsin. Beni, seni sevmeye zorladın ama seni tanımıyorum."

Bana öfkeli bir bakış atmaya çalışsa da dökülmemiş gözyaşları etkiyi azalttı. "Seni küçümsedim Anita."

"Bu hatayı birçok insan yapar."

"Sen sadece Jean-Claude'un insan hizmetkarısın sanıyordum. Nekromensır olarak gücünü hissettim. Bunu bir

uyarı olarak kabul etmem gerekirdi ama yine de planıma sadık kaldım." Gülümsedi ama mutlu değildi. "Küstahtım. Chicago'nun efendisiyim. 1930'lardan beri çetedeyim. Çok güçlüyüm ve yüzyıllardır önüme çıkanlar için tehdidim. Şimdiye kadar beni tek yenen Belle oldu." Gözyaşları titredi ama yine kendine hakim oldu.

Ayakta dikilip Auggie'ye baktım. Kafamı çok kaldırmam gerekmiyordu çünkü benden çok uzun değildi. Normalde erkeklerde bu hoşuma gitse de şimdi beni çok kızdırıyordu. Öfkeme sıkı sıkı tutunuyordum çünkü ellerimi çıplak göğsünde gezdirmeme engel olan tek şey öfkemdi. Ellerim ona dokunma ihtiyacıyla titriyordu. Bu sadece aşk değildi, daha azı ve daha fazlasıydı. Büyülü bir çekim gibiydi. Aşk gibi hissediyordum ama içinde bir parça bağımlılık vardı. Auggie'nin gerçekten aklımı başımdan aldığını anladım. Gücüyle zihnimi ele geçirmişti. Bir kısmından Jean-Claude'un da yardımıyla kurtulmuştum ama tamamen arınmamıştım. Yine de öfkeli ve yaşlı gözlerine bakarken bana kızgın olmadığını farkettim. Kendine kızgındı.

"Sen kendi zihnini kendin ele geçirdin."

Gözlerini kapattı ve başını yana çevirdi. Yüzü bana dönük değilken konuştu. "Bıçak iki tarafı da keser," diye fısıldadı.

"Ama bizim zırhımız daha iyi olsaydı, kendi gücün seni daha fazla etkileyecekti, değil mi?"

Başıyla onayladı ama yine bana bakmadı.

Bu durum beni çok memnun etti. Hak etmişti. Bu çirkin zevkin hemen ardından pişmanlık geldi. Acı küller gibi pişmanlık. "Yüce İsa adına," diye fısıldadım.

Bana döndü. Gözyaşlarıyla giriştiği savaşı kaybetmişti. Şimdi yüzünden aşağıya pembe izler bırakarak akıyorlardı.

"Belle'nin benim üzerimde kullandığı güçler içerisinde en kötüsü sensin, Auggie."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu. "*Ardeur* insanları köle eder. Requiem tek bir düşünceyle karşısındakine tecavüz edebilir."

"Evet, Requiem'in gücü kusursuz bir tecavüz hapı gibi ama onu bu şekilde kullanmıyor."

Auggie, "Bir zamanlar kullanırdı," dedi.

Veriyi analiz ettim. Yalan olup olmadığını anlamaya çalıştım fakat öyle durmuyordu. Omzumu silktim. "Genç bir vampirken her ne ise, artık öyle değil. *Ardeur* sadece şehvet, tıpkı Requiem'in gücü gibi. Duyguları çalmaz ama senin gücün çaldı."

"Sence bu daha büyük bir suç mu?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadı.

Başımla onayladım. "Evet."

Arkasına dönüp bir adım attı. Kolunu yakaladım. Tek dokunuşumla taşa dönüşmüş gibi olduğu yerde dondu kaldı. Bu tepkiyi biliyordum. Bu tepkiyi, birinin dokunuşu sizin için dünyadaki her şeyden daha çok şey ifade ediyorsa ama karşınızdaki için aynı şey geçerli değilse verirdiniz. Ara sıra Richard'da bunu yaşıyordum. Sanki yaşamım ona dokunan elime bağlıydı ve bazen umursamıyordu. Ondan kurtulmaya çalışmamın bir sebebi de buydu. Aynı anda birini hem bu kadar sevmek hem de nefret etmek çok zordu.

Bu dokunuşu kullanarak Auggie'yi kendime döndürdüm. Bunu yapmama izin verdi. Yoksa savaşabilir ve ka-

zanabilirdi. Ben belki normal bir insandan daha güçlüydüm ama Auggie'nin kolu benim bacağımdan daha kalındı. Adil bir dövüşte kaybederdim ama Auggie'nin gücü benimle asla adil bir dövüşe girmeyeceğini garanti etmişti zaten.

Yaralı görünmek yerine öfkeli görünmeye çalışan gözlerine baktım. "Ne kadar korkunç bir gücün var, Augustine," dedim. "Gerçek aşkı sunmak ve bunda ciddi olmak. İnsanlar böyle bir hediye için her şeyini feda eder."

Başıyla onayladı. "*Ardeur* olmasaydı, kendim bu kadar etkilenmeden seni kendime aşık edebilirdim. Gücüm hakkında her şeyi biliyorum Anita. İnsanların beni sevmesini, gerçekten çok sevmesini sağladım ama sevgilerine cevap vermedim."

Kolunu bıraktım. "Bunu yaptın mı?"

"Haklısın Anita. Korkunç bir gücüm var. İlk önceleri insanların sadece benden hoşlanmasını sağlıyordu. Sonra aşk geldi ama önceleri farketmediğim şey bunun çift taraflı bir bıçak olduğuydu. Rakibimi ancak kendimi kesmek istediğim kadar derin kesebiliyordum."

"Bu değişti," dedim.

Başıyla onayladı. Yüzündeki gözyaşı izleri kuruyordu. Yüzünü silmeye çalışmadı. "Kontrolü öğrendim. Kendimi tutsak etmeden insanları tutsak etmeyi öğrendim, tıpkı Jean-Claude'un *ardeur*'ü öğrendiği gibi. Requiem denklemin sadece bir tarafında şehveti uyandırmayı öğrendi mi, bilmiyorum."

"Öğrenmedim." Requiem ağır adımlarla içeriye girdi. Üzerinde her zamanki siyah pelerini vardı. Pelerin yaralarını gizliyordu ama hala canı yanıyormuş gibi yürüyordu.

Birisi en kötü yaraların üzerini makyajla kapatmıştı. İyi iş çıkartmışlardı. Renk farkını algılamak için bile yakından bakmak gerekirdi ama altında yara olduğunu bilmiyorsanız, bunu tahmin etmeniz imkansızdı.

Auggie, önce Requiem'e sonra bana baktı. "Birçoğumuz eninde sonunda kontrolü öğreniriz."

"Öyleyse, gücümüz seni tutsak etmeseydi, beni isteyerek kendine aşık edecek ama karşılığında sevmeyecek miydin?"

"Üzerinde çok fazla düşünmedim ama seni asla kendi isteğimle sevmezdim."

"Sen gerçekten bir piçsin," dedim.

Başıyla onayladı. "Chicago'nun çetesi eski okul İtalyan tarzıdır. Rusları, Ukraynalıları, Çinlileri, Korelileri ve Japonları şehrimden uzak tuttum. Kimse ama kimse benden gücümü alamazdı. Diğer bütün çeteler teslim olurken ben bölgemi herkese karşı savundum. Bunu yapmak için tam bir piç olman lazım Anita. Soğuk kanlı, katil ruhlu bir piç."

"Bunu iyi gizliyorsun," dedim. "Kahkahan harika."

"İnsan görünmek için çok uğraştım. Bu sayede diğer çete liderleri benden daha az korkuyor."

"Vegas'ın başındaki vampir de eski tarz bir çeteden gelmiyor mu?"

Auggie başını iki yana salladı. "Vampir olduktan sonra çetedeki konumunu kaybetti. Gücünü geri kazanması uzun sürdü. Maximillian eski gücünü kazandığında zaman çok değişmişti ama o fazla değişmemişti. Güçlüdür ve Vegas'ı yönetir ancak artık bir çete lideri değil."

Karşılıklı birbirimize baktık.

Jean-Claude yanıma geldi. Omzuma dokundu ve ben irkilmeyince arkadan bana sarıldı. Bizi birlikte gören

Auggie'nin yüzündeki ifadeden ne kadar acı çektiği belliydi ama bunu görmek çok güzeldi. İstediğini yapabilseydi, şimdi onun yüzündeki ifadeye ben bürünecektim ve sakin kalan o olacaktı. Şeytani piç ama bunu bilmek bile bir şeyi değiştirmiyordu. Lanet olsun.

Jean-Claude, "Vaktimizi boşa harcıyoruz. Kısa süre sonra akşam için hazırlanmamız gerekecek," dedi.

Auggie başıyla onayladı. "Evet, evet."

"*Ma petite*'in diğer şehirlerin başvampirlerinin karşısına çıkmak için çok tehlikeli olup olmadığını öğrenmek zorundayız."

Auggie yine başıyla onayladı. "Elimden gelseydi, size yardımcı olurdum. Misafirperverliğinizi kötüye kullandığım için bunu size borçluyum." İkimize de bakamayıp bakışlarını kaçırdı. "Kendi gücümün ağırlığını üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Ne kadar acı verdiğini unutmuşum."

"Özür dilerim." Noel yanımıza geldi.

İkimiz birden dönüp ona baktık. Yüzümüzde ne gördüğünü bilmiyordum ama ikimizden de uzak kaldı. "Yaklaşabilir miyim?"

Auggie, "Hayır," dedi.

"Evet," dedim.

Birbirimize baktık.

Noel dört ayak üzerine düştü. Eğilmedi, olduğu yerde elleriyle ayaklarının üzerinde öylece durdu. "Ne yapacağımı bilemiyorum, ikinizi birden memnun edemem. Mümkün değil."

"Senin sorunun nedir, Auggie?" diye sordum.

Auggie, "Bir soru sordu, cevap verdim," dedi.

"Soruya kendin için cevap verdin, benim adıma değil." Auggie'den uzaklaştım ve Noel'e doğru adım attım. Auggie kolumu yakaladı.

Gerildim ama kolumu kurtarmaya çalışmadım. Fiziksel güçle bu sorunu çözemeyeceğimi biliyordum. Auggie'ye döndüm. "Bunu yapma."

"Sen de bu kadar zayıf biri için bana sırtını dönme."

"*Ardeur*'ü bir daha tatmak istiyor musun, Auggie?"

Bir an için çok şaşırdı ama yalan bir ifade olduğunu biliyordum. Gerçekten şaşırmış olabilirdi, tabii eğer insanların yüz ifadelerini bu kadar çalışmamış olsaydı. "İstediğimi biliyorsun."

"Elini çek yoksa bana bir daha dokunamazsın."

Bir süre birbirimize baktık, sonra beni bıraktı. "Tehlikeli, güçlü ve insanları hemen öldüren biri olduğunu duymuştum ama casuslarımın hiçbiri en tehlikeli özelliğinin iradenin gücü olduğunu anlamamış. Tanrım, gözlerindeki kararlılık." Başını iki yana salladı. "Çok ciddisin. Gerçekten, bunun için benimle bağını kesmeye hazırsın."

"Kesinlikle."

"Neden, kolunu tuttuğum için mi?"

"Bana sahipmiş gibi davranıyorsun. Ben kimsenin değilim."

Micah koltuktan indi ve yanımıza geldi. Auggie bakışlarını Micah'ya çevirdi. Micah, "Aslanın Travis'i yaraladı ve Noel'i hırpaladı. Bence onlara karşı daha nazik olman gerek," dedi.

Auggie, "Tam bir leopar gibi konuştun," diye cevap verdi. "Çok pratik, uzlaşmaya çok hevesli." Bunların hepsini kötü bir şeymiş gibi söyledi.

Micah, "Sen gerçekten çağırdığın hayvan gibi birisin, değil mi?" diye sordu.

Auggie başıyla onayladı.

"Kafası karışanlar için biraz açıklar mısın?" diye sordum.

Cevap veren Micah oldu. "Aslanlar kediler içerisinde en agresif topluluktur. Aslan olmak her daim yerini gururla korumaya hazır olmak anlamına gelir. Çok baskın, çok güçlü veya insanları seni yalnız bırakmaya ikna edecek kadar korkutabilirsen, iş değişir. Noel ve Travis sıradan birer aslan ama Auggie onlara baskın aslanmış gibi davranıyor. Bazı yerlerde baskın aslanlar bütün dişilerle çiftleşir."

"Joseph'in aslanları öyle değil," dedim. "İşlerini leoparlar gibi yönetiyor."

Micah başıyla onayladı. "Joseph bir istisna Anita. Unutma, ben karışık gruplar içerisinde uzun süre yaşadım. Aslanlarla iş yapmak imkansız olabilir çünkü her konuda sidik yarıştırmayı severler. Joseph daha çok bir leopar gibi düşünür; mantıklıdır, özellikle bir aslan için."

Auggie, "Çok kılıbıkmış," dedi. "Eşi onu paylaşmayı kabullenemiyormuş."

"Biliyor musun, Auggie, ağzından çıkan her kelimeyle kendi kuyun daha da derinleşiyor."

"Bu ne demek?"

Micah, "Onun boktan adamlar listesindesin," dedi. "Boktan çukurunu gitgide derinleştiriyorsun." Gülümsedi.

Auggie, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Anlaşmamız için gerçekten bir tehdit oluşturacağını düşünüyorum. Anita'nın yaşamındaki diğer erkekler için tehdit oluşturmadan kendine hakim olmayı gerçekten beceremeyeceksin, değil mi?"

"Jean-Claude zaten beni malları paylaşmaya davet etti."

"Malları paylaşmak mı?" diye sordum. "Bu da ne demek? Ben mal mıyım, paylaşılacak bir şey miyim? Hiç sanmıyorum."

Micah, "Gördün mü?" diye sordu. "Böyle devam edersen bir daha asla *ardeur*'ün tadına bakamazsın."

Jean-Claude bize katıldı. "Kelime seçiminde inanılmaz dikkatsizsin, Augustine. Bu kadar münasebetsiz olmak hiç sana göre değil."

Nathaniel, "Korkuyor," dedi. Arkama gelip kolunu belime doladı ve çıplak vücudunu sırtıma yasladı. Nasıl baktığını biliyordum. Yakın zamanda benim yanımdayken takınmaya başladığı bir bakıştı. Sahiplenen, benim diyen bir bakıştı. Birisi gerçekten haddini bilmezse veya birinden gerçekten hoşlanmazsa bunu yapardı. Sanırım Auggie hakkında fikir birliği içerisindeydik. Gerçek bir başbelasıydı.

Auggie, "Neden korkuyorsun, pisicik?" diye sordu. Sesinde aşağılama vardı.

Nathaniel, "Anita'yı bu kadar çok arzulamaktan," diye cevap verdi.

Bu yorumu duyunca irkildim ama Nathaniel bana biraz daha yaslandı ve ona yaslanarak rahatladım. Yüzünü yüzüme değdirdi. Muhtemelen stüdyolarda çekilen nikah resimlerine benziyorduk. Auggie bir konuda haklıydı. Nathaniel istediği zaman çok iyi oyun oynuyordu. Hayatındaki sorunlar çözüldükçe daha az oyun oynamaya başlamıştı ama bu nasıl oynandığını unuttuğu anlamına gelmezdi.

Nathaniel, "Bir şeyi bu kadar çok istemek seni korkutuyor, bunu bir zayıflık olarak görüyorsun," dedi. "Ve

Anita'yla uğraşmanın ne kadar zor olabileceğini yeni anlamaya başladın."

Auggie'ye döndüm ve bizimle göz teması kuracak kadar kafasını çevirmesine sebep oldum. "Beni zor mu buluyorsun?"

Sırıttı. "Bana hükmedilmesi hoşuma gider."

Ona hükmetmemek için ne kadar büyük bir mücadele verdiğimizi söylemeye hazırlandım, ardından sırıtmasının sebebini anladım. Benimle dalga geçiyordu. Öfkeli bir bakış atmaya çalıştım ama inandırıcı olacak kadar ciddi değildim.

Jean-Claude, "Rahatsızlığın bu ilişkinin sonu olmasın, Augustine," dedi.

"Bu ne demek?"

"*Ma petite*'e böyle şeyler söylemeye ve yapmaya devam edersen, o zaman sana onun *ardeur*'ünü teklif edemeyebilirim."

Auggie'nin gözlerinde bir anlığına bir şey parıldadı. Bir an için bunun korku olduğunu düşündüm. "Belki de aptalın tekiyim, buraya bir Julianna bulmaya gelmiştim ama Belle buldum."

Jean-Claude'un yüz ifadesi dondu. "Bunu neden söyledin şimdi?"

"Neredeyse altı yüz yılda sadece iki kadını sevdin, Jean-Claude. Belle'yi sevmeyi sen seçmedin, senin adına o seçmişti. Julianna'yı sevmeyi sen seçtin. Ben de, yeniden aşık olduysan, aşığının onun gibi biri olacağını düşündüm. Sert sözlerin ve tehlikenin sadece yüzeyde görünen şeyler olduğunu anladım. Yeterince kazırsam altından senin sevdiğin diğer kadına benzer bir şey çıkacağını düşünmüştüm." Ba-

şını iki yana salladı. "Sevdiğin fiziksel nitelikler belli, narin esmerler ama bunun ötesinde," yine başını iki yana salladı, "Yüce İsa adına, Jean-Claude, sevdiğin kadınların kişiliklerinde hiç mi ortak bir şey olmaz?"

"Buraya *ma petite*'i yeterince zorlarsan altından zarif ve kadınsı bir Julianna çıkacağını düşünerek mi geldin?"

"Sadece sen değildin, Jean-Claude, Asher da vardı. Hiçbir zaman fiziksel bir tercihi olmadı ama kişilik söz konusu olduğunda, zarif, gülen ve rahatlatıcı kadınları severdi. Belle kadınlar söz konusu ise onu köylülere bağımlı olmakla suçlardı."

"Sen de, bir kadın ikimizi birden mutlu ediyorsa, ikimizin de kriterlerine uymalı diye düşündün."

Auggie başıyla onayladı.

Jean-Claude, "Mantıklı," dedi. "Yanlış ama mantıklı. Nasıl olduğunu unutmuşum."

"Neyi unutmuşum?"

"Aşkı ve duyguları mantıkla açıklamaya çalıştığını, ikisinin de anlaşılabilir şeyler olduğunu düşünmeni."

Auggie kaşlarını çattı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Jean-Claude başını iki yana salladı. "Sana şunu hatırlatmalıyım, gidip Julianna'yı bulan Asher'dı. Ben onu bütün kalbim ve ruhumla sevdim ancak seçimi yapan ben değildim. Onu sevdim ama onu sevmeye başlayan ben değildim."

"Öyleyse ben yanlış biliyorum."

Jean-Claude, "Nasıl istersen," dedi.

Auggie bana baktı, Nathaniel hala bana sarılıyordu. "Micah haklı. Bir aslan gibi düşünüyorum. Nathaniel'ı sorun olarak görmüyorum çünkü o baskın bir karakter de-

ğil. Kendimi yatağındaki diğer dominantlardan daha dominant olduğumu ispatlamak zorunda hissediyorum ama lanet olsun, sayıları çok fazla."

Omzumu silktim, Nathaniel'ın kollarını bir şal gibi kollarımda tuttum. "Micah'yı tutmaya çalışmanın ve ona sanki bir fahişeymiş gibi bakmanın sebebi bu mu?"

Auggie omzunu silkti. "Belki."

"Ben maço saçmalıklardan hoşlanmam, Auggie. Kendi egonu kendi zamanında tatmin et, benimkinde değil."

Auggie arkamızı işaret etti, hepimiz dönüp Noel'e baktık. Hala dört ayak üzerinde farkedilmeyi bekliyordu. "Yerel Rex'in sürüyü diğerleri gibi yönetmediğini söylediniz."

Micah, "Bu doğru," dedi.

"Aslanı kuralları biliyormuş gibi davranıyor."

"Joseph'in sürüsü nasıl aslan olunacağını bilir. Her kavgada *Serengeti aslanları herkesi yener* tarzı bir güç gösterisine soyunmazlar."

Auggie, "Aslan olmak bu demektir," dedi.

"Aslında," dedim. "Ormanlık bölgelerdeki aslanlar böyle değildir. Baskın olmak ve beraberinde getirdiği karmaşık sosyal sistem Afrika ovalarına özgü bir şeydir."

Auggie bana baktı.

Yüzümün kızarmaya başladığını farkettim ve bunu belli etmemeye çalıştım. Nathaniel bana sarıldı. "Zeki kızlar çok seksi oluyor," dedi.

"Biyoloji alanında diplomam var ve farklı hayvan türleri üzerinde araştırmalar yaptım," diyebildim.

Auggie abartılı bir kahkaha attı. "Ben dört bin senedir aslanlarla birlikteyim ve elime hiç onlarla ilgili bir kitap almadım."

Ben Auggie'ye baktım. "Nasıl olur da onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmezsin?"

"Aslanlarla yaşıyorum, onlar hakkında bir şey okumama gerek yok."

"Ben vampirlerle yaşıyorum ve lanet olsun, neredeyse her gece zombileri mezarından kaldırıyorum ama hala ölüler hakkında bir şeyler okuyorum ve son makaleleri takip ediyorum." Küstahlık seviyesini kınarcasına başımı iki yana salladım. Korkutucu olan bunun küstahlık olduğunun farkında olmamasıydı.

Auggie'yle daha fazla uğraşamazdım. Gücünün çekimini hala hissediyordum ama bu sadece aşktı. Aşka karşı koyabilirdim. Jean-Claude ve Richard sayesinde bu konuda tecrübeliydim.

Nathaniel'ın koluna hafifçe vurdum. Beni yanağımdan öptü ve bıraktı. Yerde bekleyen Noel'in yanına gittim. "Kalk, Noel."

Ayağa kalkıp yan gözle Auggie'ye baktı. Bunu görünce ben de Auggie'ye baktım ama vampir Noel'e bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Noel'in omzuna dokundum ve Auggie'yi göremeyeceği bir biçimde yüzünü kendime çevirdim. "Neler oluyor, Noel?"

"Travis'le birlikte seninle konuşmamız gerek." Auggie'ye bakmaya çalıştı ama koluna dokundum, bunu yapmasına izin vermedim.

"Tamam, konuşalım." Koltuğa doğru yürüdüm. Noel'i de yanımda götürdüm. Micah ve Nathaniel arkamızdaydı. Her şeyi duymak istedikleri için mi, yoksa Auggie belki saçmalar diye sırtımı kollamak için mi geliyorlardı, emin değildim.

Requiem, Travis'in yanında oturuyordu. Eli adamın alnındaydı. "Şoka girmek üzere."

Travis'in önünde yere çömeldim. Yüzü grimsi bir renkti. "Tanrı aşkına, Travis, değiş ve iyileş."

Küçük hareketlerle başını iki yana salladı. Nefes almakta güçlük çeker gibiydi. "Bana yaratığını ver, değişeyim."

"Yaratığım olduğu yerde gayet iyi, Travis."

"Ya *ardeur*'ü bizimle beslemeli ya da yaratığını bize vermelisin Anita, lütfen."

Acı dolu yüzüne baktım. "Kırık bir kolun varken metafizik seks yapmayı gerçekten istiyor musun?"

Başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. Bedeninin üst kısmı kırık kolu üzerine katlandı. İki büklüm konuştu. "Hayır, pek sayılmaz ama mavi saçlı çılgını Rex'imiz olarak görmek de istemiyorum."

"Ben..."

Birkaç santimetre uzaktan yüzüme baktı. Suratı ter içindeydi. Titriyor ve acı çekiyordu, zayıf görünmesi gerekirdi ama değildi. Bakışında kararlılık vardı. "Anita, onu çağırdığın hayvan veya aslanının Rex'i yaparsan, gücünüzü paylaşacak. Böyle güçlü ve baskın bir aslanın bizim sürümüzü rahat bırakması mümkün değil. Aslanlar diğer büyük kediler gibi değildir. Yaşa ve yaşat mantığı gütmeyiz. Kimin en büyük kedi olduğuyla ilgileniriz. Joseph, Regina'sını güç için değil aşk için seçti. İyidir, onun eşidir ama meydan okunacak bir güç değildir. Sen diğerine gücü verirsen, bizi yalnız bırakmayacaktır. İçindeki aslan galip gelecek, bizi bulacak ve fethedecek."

Auggie'ye baktım. "Durumu değerlendirme şeklini onaylıyor musun, Auggie?"

Auggie başıyla onayladı. "Evet, ama ben Haven'ın Rex'in olma ihtimalini diğer kediler kadar yüksek görmüyorum. Seni gücümle kendime bağladım Anita. Ya aslanlarıma verdiğin tepki bu yüzden güçlüyse? Sadece yaratığın değil, benim gücüm de aslanlarımın daha çekici olmasını sağlıyorsa." Uzun süredir söylediği en mantıklı şeydi. Bu yüzden merak ettim, hangisi gerçek Auggie'ydi, düşünceli olan mı seksi ve aptal olan mı?

Başımla onayladım. "Tamam, küçük teorini nasıl test edeceğiz?"

Micah, "Sen Anita'yı etkin altına almadan aslanların ona tepki vermişti," dedi.

"Lanet olsun," dedim. "Micah haklı. Pierce ve Haven'a olan tepkim en başından beni komikti, biz seninle güç düellosuna girmeden önce."

Auggie başıyla onayladı. "O zaman senin aslanın belki de baskın bir karakter arıyordur. Her halükarda, Pierce'a olan tepkin, bu ikisiyle mukayese edilecek olursa sana bir şey söyler. Ya benim gücüm senin işini zorlaştırıyor ya da senin gücün güçlü av peşinde. Jean-Claude *ardeur*'ünün de güçlü av peşinde olduğunu söylememiş miydi? Yaratığın için durum neden farklı olsun?"

Jean-Claude'a döndüm. "Epey sohbet etmişsiniz."

"Cevapların peşindeyim, *ma petite*. Augustine birçok şeyde güvenilmez olabilir ama söz verdiği zaman tutar."

"Başkalarına sırlarımızı söyleyemeyeceği konusunda sözünü aldıktan sonra, fikrini mi sordun?"

Jean-Claude başıyla onayladı.

Hiç hoşuma gitmemişti ama Jean-Claude ne yaptığını biliyordu muhtemelen. Ayrıca, bu sorunu çözebilmek için

yardıma ihtiyacımız vardı. Güvenebileceğimiz şehir başvampirlerinin sayısı çok fazla değildi. Hatta bu ziyaretlerinden sonra liste daha da kısalabilirdi.

Travis, "Lütfen Anita," dedi. "Lütfen, bana yaratığını ver. Bizimle beslen. O ucubeye gücünü verme."

"Yaratığımı vermeye ihtiyacım yok ve durup dururken onu uyandırmak istemiyorum. Başladığı zaman onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Başlat ve bana ver."

"Travis, sadece değiş."

Travis inatçı bir biçimde başını iki yana salladı.

Noel, "O zaman *ardeur*'ü benimle besle," dedi.

Yüzüne bakıp tel çerçevenin ardındaki gözlerini inceledim. Çok samimi ve genç duruyordu. "Ne istediğini bilmiyorsun, Noel."

Nathaniel, "Sadece boyunlarını işaretle," dedi.

Nathaniel'a baktım. Genelde, işaretlenen tek kişi olmak hoşuna giderdi. Bunu Micah'yla paylaşıyordu ama benim sadece yiyecek olacak birini işaretlemem hoşuna gitmezdi. "Genelde bu konuda şikayet edersin," dedim.

"Pierce'ta yaşadığın güç atlaması doğaüstü güçleri olan herhangi birinde yaşanabilir. Haven'a dokunmak istediğin zaman olanlar farklıydı. Boyunlarına vampir işareti koymaya çalış, bakalım aynı tepkiyi alacak mısın?"

Auggie, "Güzel ve akıllı," dedi. "Çok şanslısın."

Kimi şanslı bulduğunu anlamadım; ben mi, Jean-Claude mu yoksa Nathaniel mi? Hiçbirimiz onu umursamadık. "Tamam Nathaniel. Deneyeceğim ama bu işe yaramazsa Travis değişip kolunu iyileştirecek." Bunu söylerken Travis'e baktım.

Travis başıyla onayladı. "İkimiz üzerinde de denersen ve bir şey olmazsa kabul ederim."

Requiem pelerinine biraz daha sarıldı. Yaptığını farkettiğimde ona baktım. "Burada kararları veren sensin, Jean-Claude ama Anita *ardeur*'ü tekrar kullanmadan önce konuşmamız daha uygun olmaz mı?"

Bunu duyunca Jean-Claude'a döndüm. Başıyla onayladı. "Evet, ama belki genç aslanlarımız bir süreliğine Dr. Lillian'ın yanına gitmek zorunda kalabilir."

Travis'in bakışı yerinden kıpırdamayacağını gösteriyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Auggie, "Şehrin başvampirinin emrine itaat etmeyecek misin?" diye sordu.

Bir elimi havaya kaldırdım. "Yine bu saçmalığa başlama, Auggie. Senin şehrin değil, senin çağrın değil."

Noel, "Travis'in kendisini Dr. Lillian'ın yanına gidecek kadar iyi hissettiğini sanmıyorum," dedi. "Söylediklerinizi kimseye söylemeyeceğimiz konusunda yemin etsek?"

Jean-Claude, "Gençsiniz ve söz vermenin ne anlama geldiğini gerçekten bilmeyenlerin yaşadığı bir dönemde yaşıyorsunuz," dedi.

Micah, "Ayrıca," dedi. "Joseph size emrederse başka şansınız kalmaz."

Travis titreyerek nefes verdi ve koluna sarıldı. "Kalkmama yardım et, Noel."

"Bu kadar özel olan nedir ki onu yerinden kaldırıyorsunuz?" diye sordum.

Nathaniel, "Biz gidebiliriz," dedi.

"Evet," dedim. "Yürüyebilecek durumda olanlar, Noel dışında, beni takip etsin."

Auggie, "Gerçekten aslan yerinden kıpırdamasın diye hepimizi dışarıya çıkartmasına izin mi vereceksiniz?" diye sordu.

Grubun önünde birkaç adım attıktan sonra durdum çünkü beni sadece Nathaniel ve Micah takip ediyordu. Claudia, Jean-Claude'a ve bana bakıyor, diğer korumalar ise Claudia'dan emir bekliyordu. Tam bir sidik yarışına girmiştik ve Claudia neyin iyi neyin kötü olacağını anlamaya çalışıyordu.

Parmağımla Auggie'yi işaret ettim. "Senden sıkılmaya başladım." Jean-Claude'a döndüm. "Lütfen, Auggie'nin önünde gururunu kurtarmak için bizimle gelmeyeceğini söyleme. Koridora gitmenin kimseye bir zararı olmaz bence."

Auggie, "Bir savaşı kaybeder," dedi. "Canı yanar."

Elimi havada salladım, onu umursamadığımı belli ettim. "Ben seninle konuşmuyorum, efendimle konuşuyorum, çok teşekkür ederim. Jean-Claude?"

Yüzünden çok fazla anlam çıkartamadım, çünkü suratı kusursuz ve okunmazdı ama ben yıllardır bu yüze bakıyordum. Sanki bir karar vermeye çalışıyordu.

Başıyla onayladı. "Tamam." Yanıma geldi ve sağduyu gösterimi ödüllendirmek için elini uzattı.

Auggie, "Sanırım yerel Rex buranın tek kılıbık erkeği değil," dedi.

Kızmaya başlamıştım ve Jean-Claude elimi çekiştirdi. Bana bakarak konuyla ilgileneceğini belli etti. Koyu mavi gözlerini Auggie'ye çevirdi. "Seni *ardeur*'le besleyebileceğini, bedenini sevebileceğini bilseydin, burada mı kalırdın yoksa onu mu takip ederdin?"

Auggie bir saniye Jean-Claude'a baktı, sonra başını ardı ardına iki yana salladı. Bize doğru yürüdü, yürümeye devam etti. Uzaktaki koridora girdi ve gözden kaybolana kadar da yürümeye devam etti.

"Bizimle yeniden yüzleştiğinde, *ma petite*, arkasına insanlarını da alacak. Sanırım bizimle bir daha yalnız kalma riskini göze almayacak."

Jean-Claude'un elini sıktım. Bunu yapınca bana baktı. "Kılıbık olmaktan korktuğunu sanmıyorum," dedim.

Jean-Claude gerçekten mütevazi görünmeyi başardı. "Belki."

41

"Requiem'i kendine sonsuza kadar bağlamak üzereydin de ne demek?" Süper gizli konuşmamızı koridorda yapıyorduk. Koridor boştu ve ben Jean-Claude'un odasına kadar gitmek istemiyordum.

"Sana beslenmenin farklı yollarını öğrettim, *ma petite* ve sen çok şey öğrendin."

İtiraz edebilirdim ama vazgeçtim. "Sadece ne demek istediğini açıkla, Jean-Claude. Egomu korumak zorunda değilsin, sadece söyle."

"Requiem'i besledin ama daha önce hep kendini kontrol ederdin ya da sen bunu yaparken ben de bir şekilde yaşananları kontrol ediyordum."

Başımla onayladım. "Ve?"

"Bir insanın en çok arzuladığı şeyi görmek mümkündür. *Ardeur* sana bunu gösterir."

"Biliyorum, sıklıkla oluyor."

Başını iki yana salladı. "Esas sorun da bu, *ma petite*. Bu kadar sık olmaması gerekir."

"Ama oluyor. Ben tamamen beslenince *ardeur* böyle çalışıyor."

Başını iki yana salladı. "*Non*, *ma petite*, biriyle tamamen beslenmek için en çok arzuladığı şeyi öğrenmen gerekmez."

"En çok arzuladıkları şeyi bilir ve onlara bunu verirsen daha iyi beslenilir, daha fazla enerji alınır."

Başıyla onayladı. "*Oui*, bizim soyumuzun güçlerinin altın kuralı nedir?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmi... ah, iki yanı keskin bıçak gibidir. Belle'nin bütün güçleri böyledir."

"*Oui*."

Hala Jean-Claude'a bakıyordum. "Konuyu bir yere bağlayacaksan bağla, çünkü ben kayboldum."

"Micah'yla ilk tanıştığında neye ihtiyacın vardı?"

"Beni mantığımı kullanmak zorunda bırakma, Jean-Claude, söyleyeceksen söyle."

"Hoşuna gitmeyecek," dedi.

"Orasını anlamaya başladım ama unutma ben zaten tam bir başbelasıyım. Söyle artık."

"Leoparlar için yardıma ihtiyacın vardı, yardım etmeye çalıştığın diğer şekil-değiştirenler için de aynı şey geçerliydi. Bizim sevgili koalisyonumuzun temelini atan her tür şekil-değiştirene yardım etmeye hevesli olmamızdı. Sen bile, birbirleri ile konuşabilirlerse şekil-değiştiren topluluklarının aralarındaki sorunları çözebileceğini söylerdin."

"Hepsini hatırlıyorum, ne olmuş?"

"Hayatında sana sadece evet diyecek, seninle tartışmayacak veya kendi amaçlarının peşinde koşmayacak birine ihtiyacın vardı. Senin ihtiyaçlarını ön planda tutacak birine." Her şey apaçık ortadaymış gibi bana bakıyordu ama ben hala nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Böyle birine herkesin ihtiyacı yok mu?"

Micah yumuşak bir ses tonuyla, "Sanırım ben anladım," dedi.

Ona döndüm. "O zaman anlat."

"Benim en çok istediğim şey insanlarımın güvende olması ve onları kurtarmama yardım edecek kadar güçlü, tutkulu bir partnerdi. İkimiz de birbirimizden istediğimizi aldık."

Kaşlarımı çatıp düşünmeye başladım, sonra yavaşça cevap verdim. "Micah'yı ihtiyacım olan her şey yaptığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Jean-Claude'a baktım. "Ve bunu şimdi, benim gücümün etkisi altındayken mi söylüyorsun? Benimle hiç tartışmamasının sebebi bu mu? Bir büyünün etkisi altında mı?" Micah'ya baktım. Onun da yüzünde benimki gibi korku dolu bir ifade var mı, görmek istedim.

Ama her zamanki gibi sakin, yapılması gerekeni yapmaya hazır yüz ifadesiyle bana baktı. Bir erkekte ihtiyacım olan her şeye sahipti. Lanet olsun.

Bana gülümsedi. "Bu kadar korkma Anita."

"Normalde bu kadar uyumlu biri değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Her zaman rahat biriydim ve Chimera'nın grubuna katılmak isyankar yanımın büyük bir kısmını törpüledi. Zeki bir başbelası olmamın bedelini hep etrafımdaki insanlar ödedi."

"Sahip olduğumuz her şey bir vampir hilesi ve bu vampir de ben miyim? Hepsi bir yalan mı?"

Jean-Claude, "Vermenden korktuğum tepki buydu," dedi.

"Nasıl bir tepki vermem gerekirdi?" diye sordum. Bağırdım.

Micah, "Söylemeye çalıştığı şeyin bir kısmını kaçırdın," dedi.

"Hangi kısım?"

"*Ardeur* beni kusursuz eş yaptıysa o zaman seni de benim için kusursuz kıldı. Çift taraflı bıçak, hatırladın mı?"

Ben de mi büyü altındaydım? Kendi büyümün? Bu kadarı benim için çok karmaşıktı. Jean-Claude'a döndüm. "Ben hiçbir şey anlamadım. Demek istediğim, bu doğruysa nasıl farketmeyiz?"

"Ama *ma petite*, sen farkettin. Nimir-Raj'ın ilk buluşmada ilişkiye girdiğin tek erkekti. Kendinden uzaklaştırmadığın ilk erkekti, değil mi?"

İtiraz etmek istiyordum ama edemezdim. Lanet olsun, edemezdim. "Lanet olsun," dedim.

Döndüm ve Nathaniel'a baktım. Bana zarif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Doktorun odasında kötü haberi alan hasta yakını gibiydi.

"Micah hakkındaki doğruysa, o zaman..."

"*Oui, ma petite*, o zaman aynısı Nathaniel için de geçerli demektir."

"Hayır, farklıydı. İkisine verdiğim tepkiler birbirinden çok farklıydı."

"Ama onlar çok farklı erkekler. Bir kalbin arzusu diğeriyle aynı değildir."

"Nathaniel'ı ilişkiye girene kadar aylarca reddettim."

"*Oui* ama Nathaniel'ın arzu ettiği seks değildi, en azından en büyük arzusu bu değildi. Olduğu gibi sevilmek ve değer görmek istiyordu. Ona seks sunmayıp onu sevmekle en büyük arzusunu yerine getirdin."

Boğuluyordum sanki. Nefes alamadım. Sırtımı duvara çarptım. Yaslanıp düşünmeye çalıştım ama başaramadım.

"Hayatımdaki erkekler içerisinde tümüyle anlayamadığım iki erkek var, sen ve Richard."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Ben seni nasıl dışarıda tutacağımı biliyordum ve Richard da en büyük arzusunu belli etmeyecek kadar güçlü, kendi içinde sorunlu."

"Ama diğerlerinin hepsi," dedim. "Asher, Damian, hatta belki de Jason. Lanet olsun, bilmiyorum."

Requiem araya girdi. "Bence *ardeur*'ün içinde sadece şehvet yok, Anita, aşk da var, Belle'nin *ardeur*'ü gibi. Ligeia'nın *ardeur*'ünde olduğu gibi."

"Belle'nin kafasının içine girdim çıktım. Aşkın ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok."

Duyduklarını komik bulmuş gibi hafifçe gülümsedi. "*Ardeur*'ü bir savaşçının silahını tanıması kadar iyi tanıyor. Aşka ve bağlılığa, hatta bağımlılığa sebep olma sanatını iyi biliyor ama bunu başkalarında, kendisini işin içine katmadan yapıyor."

"Yanıldığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

Üzerinde bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Benim derinliklerime baktığın bir an vardı. Ruhumun derinliklerine kadar beni gördüğünü hissettim Anita. En büyük acımı okşadığını hissettim. Belle Morte olsa bu acı-

yı canlandırır ve bana işkence ederdi. Sense iyileştirmeyi denedin."

"Seni iyileştirmem gerekiyordu, değil mi?"

"Fiziksel olarak, *ma petite*, duygusal olarak değil." Yüzüme dokunup bana baktı. Sanki yüzümden bir şey okumaya çalışıyordu. "Ve kesinlikle en derin yarasını değil." Elini indirip beni incelemeye devam etti.

"Hiçbir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum, Jean-Claude. Benim için her zaman ya hep ya hiçtir, bilirsin."

Başıyla onayladı, mutlu gibiydi. "Çok haklısın, *ma petite*. Senin efendinim ve bu benim hatam. Görmem gerekirdi."

"Neyi görmen gerekirdi?"

"Beslenmeleri kontrol etmeyi takıntı haline getirdiğini, *ma petite*. Bunun için çok çalıştık ama kontrol edilmesi gereken başka şeyler de vardı. Sana öğretmeyi unuttuğum şeyler."

Requiem, "Bunu kontrol etmeyi ona öğretemezsin, Jean-Claude, en azından *ardeur* hala tazeyken," dedi. "Ligeia ile gücünü kazandığı anda birlikte olmaya başladım. İlk birkaç ay çok vahşiydi. Delireceğini düşündüm." Jean-Claude'un omzunu hafifçe tuttu. "Benim anlayışıma göre *ardeur* ilk kez Micah için uyandı. Bunu kontrol edemezdin." Bana, sonra Micah'ya baktı. "Ama herkes için çok iyi olmuş."

Dönüp Micah ve Nathaniel'a baktım. "Sizi tutsak etmişim, aklınızı başınızdan almışım."

Birbirlerine, sonra da bana baktılar. Micah, "Seni seviyoruz," dedi.

Nathaniel bana sarılmak ister gibi yakınıma girdi. Ben biraz daha uzaklaştım. "Hepsi vampir güçleriyle ilgili. Bir

yalan, böyle olması sizi rahatsız etmiyor mu? Sizi tutsak ettim. İkinizi de tutsak ettim. Bu Auggie'nin bize yaptığından çok daha kötü. Sahte değil, gerçek aşk. İkinizi de kendime aşık ettim, bu çok şeytani bir şey."

Micah, "Bizi kendine aşık edip karşılığında bizi sevmeseydin, şeytani olabilirdi," dedi. "Ama sen de bizi sevdin."

"Ama yalan Micah. Hepsi yalan."

Bana baktı, aptallık ettiğimi düşünüyor gibiydi. Gerçekten aptallık mı ediyordum? "Ben daha önce de aşık oldum Anita, unutma."

"Becky, lisedeki sevgilin, nişanlın," dedim.

Başıyla onayladı. "O, gerçekti Anita. Hayatımın aşkıydı ama o beni terketmeseydi, aşkın çok daha güzel olabileceğini asla öğrenemezdim."

Becky, leoparadam olmasına sebep olan saldırıdan sağ çıkınca Micah'yı terketmişti. Ayda bir tüylenmesine katlanamamıştı. Tabii ki, bundan önce de Micah'yla sorunları vardı. Benim büyük bir avantaj olarak gördüğüm şeyi, o bir dezavantaj olarak görüyordu.

Micah bana doğru adım attı.

Elimi uzatarak duvara tutundum. Bana dokunmasını istemiyordum, şimdi olmazdı. Çünkü dokunursa savaşı kaybederdim. Bedenimin ona verdiği tepki beni hep şaşırtmıştı. Kimsenin üzerimde böyle bir etkisi yoktu, bu derecede. Şimdi bunun vampir hilesi olduğunu biliyordum ama hileyi yapan vampir bendim. Lanet olsun.

"Gerçek aşkın nasıl olduğun bilirim Anita. Bu da öyle. Biz daha önce hiç tatmadığımız kadar mutluyuz. Şimdi sahip olduğumuz şeyi sadece senin bundan korkman lekeleyebilir."

"Nasıl olur da korkmam Micah?"

Bir hareket hissettim, bir elin bana dokunmasına az kalmıştı. Eller çıplak kollarıma sürtününce kendimi daha iyi hissettim. Damian'ın vücuduna yaslandım ve beni sarmasına izin verdim. Korku, öfke, kafamın karışıklığı, bir anda yok oldu. Efendisine hizmet ederken duygularını iradeyle nasıl kontrol edeceğini öğrenmişti ve benimle paylaştığı da buydu. Birkaç saniyeliğine kendimi bu huzurlu kontrolün içine bıraktım. Hala korkuyordum ama beynimde çığlık atan sadece bu düşünce değildi.

Başımı da göğsüne yasladım ve ona baktım. Kan kırmızısı saçlarının hepsini arkada bağlamıştı. Büyümün daha çekici, daha mükemmel kıldığı yüze baktım. Daha önce de yakışıklıydı ama şimdi çok güzeldi. Gözlerine baktım. Sanki kusursuz yeşil zümrütlere bakıyordum. Sanki bu zümrütlerin içinde zeka ve arzu vardı. "Merhaba, Damian," dedim. Sesim uyuşturulmuş gibi çıktı, çok sakindim.

"Merhaba," dedi. Gülümseyerek bana baktı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu çok iyi geldi. Beni hiç bu kadar çabuk sakinleştirdiğini hatırlamıyorum."

"Micah'yı seviyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet."

"Nathaniel'ı seviyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Evet ama hepsi bir yalan."

Yüzü bana doğru eğilirken eliyle boynumu okşadı. "Yalanmış gibi mi hissediyorsun?"

Zayıf bir ses tonuyla, "Hayır," dedim.

Sonraki kelimeleri dudaklarıma fısıldadı. "Hepiniz birbirinizi seviyorsunuz ve bu, aşkın neyi neden hissettiğinizden daha önemli değil mi?"

Damian bana dokunurken itiraz etmek mümkün değildi. "Evet."

Beni öptü. Benim büyümle daha dolgunlaşan, öpülür olan dudaklar benimkilere dokundu. Fısıldayacak kadar geri çekildi. "Aşk boşa harcanmayacak kadar değerlidir Anita."

Tabii ki, haklıydı. Haklıydı ama benim mantığımı bu kadar çabuk devreye sokmam mantıklı değildi. Bu, ben değildim.

Damian ağzını ağzımın üzerine koydu. Eli boğazımdaydı, sırtım hala ona yaslıydı. Mantıklı olmam için bana yardım ederken onu öpmek her zaman soğuk birşeydi. Bugünse, kendimi öpüşüne ve ellerine bıraktım, bir yanım bunun bir vampir hilesi olduğunu bilse de. Damian benim vampir hizmetkarımdı. Ben güç kazanınca o kazanıyordu. Bu gücü bana karşı kullanabileceği aklıma gelmemişti.

42

Öpüşmeyi yarıda kesip onu öyle sert ittim ki tökezledi. Gözleri insanı içinde boğabilen zümrüt bir ateşti. "Kendini iyi hissetmedin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, sesime güvenmedim. Ama bana dokunmadığı anda panik geri döndü. Korku, şimdi daha da fazlaydı. Etrafım vampir hileleriyle çevriliydi. Kendi içimde bile durum aynıydı ve kendimden kaçmam mümkün değildi.

Micah yeniden bana sarılmayı denedi ama ondan uzaklaşıp yemek odasına doğru gittim. Nathaniel koluma dokundu ama kaçtım. Başımı iki yana sallıyordum ve nedenini bilmiyordum.

"Bunun bir felakete dönüşmesi gerekmiyor, *ma petite*."

"Evet," dedim. "Gerekiyor."

Micah, "Anita," dedi. "Bizi biraraya getiren bir vampir hilesi mi, değil mi benim umrumda değil. Önemli olan, bizim birlikte olmamız." Elini bana uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, çünkü sen bana dokunursan, teslim olurum. Savaşamam. Sen bana dokunduğunda savaşlarımı kazanamıyorum. Üzerimde bıraktığın etki her şeye galip geliyor."

"Bu kötü mü?" Elini bana doğru uzatmaya devam etti.

"Ben her zaman dokunuşunun neden her şeye üstün geldiğini merak ederdim ve artık biliyorum. Vampir güçleri. Zihin oyunları. *Ardeur*'ün geride bıraktığı etki, Micah."

Elini yavaşça indirdi. "Bedeninin bana verdiği tepki hoşuma gidiyor Anita." Gözlerini kapattı ve ellerini göğsünde yumruk yaptı. "Baş döndürücü bir şeymişim gibi, bedeninin bana verdiği tepki çok hoşuma gidiyor." Gözlerini açtı ve sarı-yeşil kedi gözleriyle bana baktı. "Bunu sen de sevmiyor musun?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama bu yalan olurdu. Vampirler yalanları sezerdi ama şekil-değiştirenler de kokusunu alabilirdi. Gerçeği söyledim. "Evet, seviyordum."

Başını iki yana salladı. "Seviyordum, geçmiş zaman değil. Seviyorsun. Çok seviyorsun ve bunun için şimdi bana dokunmaya korkuyorsun."

"Lütfen Micah, bunu bana yapma."

"Neyi yapmayayım? Seni mutlu mu etmeyeyim? Biz, hayatımız boyunca olmadığımız kadar mutluyuz. Şimdi bizi bundan mahrum mu edeyim? İkimiz de otuza yaklaştık Anita. Hiçbir şey eskisinden daha iyi olmayacak. Diğerlerini, başka yaşam tarzlarını denedik. Bizim üzerimizde işe yarıyor. Bunu *ardeur* başlattı diye bir kenara atma." Bana

doğru adım attı. "Sen ve ben *ardeur*'le başladık, bunu hep biliyorduk Anita."

"Belki ama hepsi değil. Hayır..." Başımı diğer tarafa çevirdim. Yüzündeki hüznü görürken inat etmeye devam edemezdim. Ama başımı diğer tarafa çevirince Nathaniel'ı gördüm. Bu tarafta durum daha iyi değildi. Öncelikle, çıplaktı ve erkeklerimin tartışmaları kazanmak için yapmaları gereken tek şey soyunmaktı. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama öyleydi. Nathaniel'ın çıplaklığı işi yeterince zorlaştırıyordu ama daha da zorlaştıran yüzündeki ifadeydi. Çok acı çekiyordu.

"Anita," dedi. "Gerçekten bizi fırlatıp atacak mısın? Arkanı dönüp gidebilir misin? Bu kadar kolay mı?"

Gırtlağım sıkıştı ama artık sebebi panik değildi. Paniğin şimdi bir arkadaşı vardı. Dökülmemiş gözyaşlarında boğulmak mümkün müydü?

Bana baktı. Saçlarının arasından görünen menekşe renkli gözleri parıldadı. Gözlerine baktım, çok parlaktılar, ateşle aydınlanan ametist taşlarına benziyorlardı. Nathaniel ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sonra ilk gözyaşı yanağına düştü ve ben çözüldüm.

Ona gidip sarıldım ama kendini birden kollarıma bırakınca ikimiz birden yere düştük. Bana sarıldı, ağlıyordu. Bense saçlarının vanilya kokusunda boğuldum. Micah yanımızdaydı ve bize bakıyordu.

Hepsi yalan mıydı? Ama yalanmış gibi hissetmiyordum. Kollarımdaki erkek gerçekti ve gerçekten ağlıyordu. Bu kadar... küçük bir şey yüzünden kendisine sırtımı döneceğimi düşününce kalbi kırılmıştı. Micah dile getirmişti. *Ardeur*'le başladığını zaten biliyorduk. Nathaniel ve be-

nim için de aynı şey geçerli değil miydi? *Ardeur*'ü beslemek zorunda kalmasaydım, yanıma taşınmasına asla izin vermezdim. üzerimde giysilerle asla onunla aynı yatağa girmez, boşalmasına izin vermeden, bir öpücük veya dokunuşla onu beslemezdim. *Ardeur*'ü beslemem gerekmeseydi bunların hiçbirini yapmazdım. *Ardeur* onu yanımda tutmasaydı ona asla aşık olmazdım.

Nathaniel'a sarılırken bir elimi Micah'ya uzattım. Gülümsedi ve yanımıza geldi. Dizlerinin üzerine çöküp ikimize birden sarıldı. Nathaniel daha da şiddetli ağlamaya başladı. İkisine de sıkı sıkı sarıldım. Micah beni öptü ve ben de karşılık verdim. Ağzının tadı benim için seksin tadıydı. Sadece öpücük ve bedenim tepki verdi. Nathaniel'ın elleri göğüslerimin üzerine kondu. Onlara barışmanın tek yolunun seks olduğunu öğreten ben miydim, yoksa bizim iyileşme yöntemimizin seks olmasını belirleyen *ardeur* müydü? Yüzümde, boynumda ve bedenimde elleri ve ağızları hissederken bu soruyu cevapsız bıraktım.

Nathaniel'ın yüzündeki gözyaşlarını yaladık ve bu yakınlıkta bir yerde ben şüphelerimi bıraktım. Bunun için daha sonra endişelenebilirdim. Ama şimdi, benim için ikisine dokunmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Hepimiz nefeslenmek için durduk, havada aslan kokusu vardı. Micah kükredi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran Noel'di. Alnını soğuk zemine dayamış, bir elini bize doğru uzatmıştı. Travis yanında dizlerinin üzerine çöktü, kırık kolunu tutuyordu. Sırtını sert bir biçimde duvara yasladı ve o an en büyük yarasının kolunda olmayabileceğini farkettim. Şekil-değiştirenler sağlam piçlerdi. Vücudunun başka yerinde de kırıklar olup olmadığını sormamış-

tım. Doktorun tam olarak ne dediğini de sormamıştım. Bunlar da başka utanç verici sorunlardı. *Ardeur*'ün ve yaratığımın sunağı üzerinde yeni bir kan şişesi vardı.

Micah'ya döndüm. "Aslanlarla aynı fikirdeyim. Haven'ı istemiyorum."

Nathaniel'a döndüğümde bana gülümsedi. "Micah'yla aynı fikirdeyim. Ama Jean-Claude veya başak biri onların sana tamamen bağlanmasına engel olması lazım."

"Anlaştık," dedim.

Arkama baktım, Jean-Claude'a. "Bunu nasıl yapacağız?"

"*Ardeur*'ü çok etkili kullanmana engel olabilirim ama içindeki aslana aynısını yapabilir miyim, bilmiyorum."

Auggie, "Ben yapabilirim," dedi. Üzerine uzun siyah bir pelerin almıştı. Omuzları o kadar genişti ki kare bir görünümü vardı, başı bedeni için çok küçüktü. Pelerinin uçları yeri süpürüyordu, çünkü burada herhangi bir vampire uyan pelerin Auggie için çok büyüktü. Pelerini ödünç almış gibiydi. Octavius ve Pierce arkasındaydı ama onlar ödünç alınmış gibi değildi. İkisi de çok rahattı.

Arkalarındaki iki koruma bulundukları yere ait gibiydi. Pierce ve Haven'ın yanında dört koruma olmasını emretmiştim. Şimdi baygın olsa da, iki korumamızın Haven'ın yanında olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen.

"İşe yaramasını istiyorum, Auggie," dedim. "Her şeyi berbat etmeyeceğin konusunda bana söz vermelisin."

"Tam olarak nasıl bir yemin etmemi istediğini söyle Anita," dedi. Yüzü ifadesizdi, odaklanmıştı. Gözleri daha iri ve daha koyu renkliydi, kararmaya başlayan gökyüzü gibiydi.

Bir süre düşündüm, sonra Jean-Claude'a döndüm. "Uygun sözcükleri seçmeme yardım et."

"Bu konuda Auggie'yle aynı fikirdeyim. Ne için yemin etmesini istediğini söyle."

"Noel'i gerçekten kendime bağlamak istiyorum. Buna müdahale etmesini istemiyorum ama Noel'i Micah ve Nathaniel gibi kendime bağlamak istemiyorum. Peşinde olduğum av sadece bir aslan mı, yoksa Auggie'nin aslanı mı bilmek istiyorum."

"Aslanlarım daha lezzetliyse benim aslanlarım oldukları için değil, senin gücün yerde sürünenlerden daha baskın birini istediği için olabilir. Rex'iniz kendisine rakip olmayacak birine güç vermeye çalışırken sana içindeki aslanın asla kabul etmeyeceği türden yiyecekler göndermiş."

"İçimdeki aslan," dedim. Ama dizlerimin üzerinde erkeklerime sarılırken küçümser bir ses tonuna bürünmek çok zordu. Ama başardım.

"İçindeki yaratık o zaman," dedi. Duygusuz bir ses tonuydu. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Sonunda tanıdığım diğer yaşlı vampirler gibi davranmaya başlamıştı. Gerçek Augustine açığa çıkmış mıydı?

"Aslanlar genelde baskın olanı mı tercih eder peki?" diye sordum.

"Aslanlar hakkında bir sürü şey okuduğunu söylememiş miydin?" diye sordu.

Bir süre düşünüp başımla onayladım. "Sürünün başına yeni bir erkek geçtiğinde ilk yaptığı şey yavruları öldürmektir. Kovduğu erkeğin soyunu devam ettirmesine izin vermez. Dişiler de çiftleşme dönemine daha hızlı girer ve çiftleşir."

Auggie başıyla onayladı. "Bu yüzden de dişileri etkilemek çok zordur."

Başımı salladım. "Aslanadamlann topluluklarının da aslan sürülerine benzediğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi? Yeni lider çocukları öldürmüyor, değil mi? Bu çok saçma."

Pelerininin altındaki dev omuzlarını silkti. "Daha önce yaşandı."

Noel ve Travis'e döndüm. "Siz böyle bir şeyin gerçekten yaşandığını duydunuz mu?"

İkisi birden, "Hayır," dedi.

"Yasal olmadan önce ne yaptığımızı bilmeyecek kadar gençler." Bunu söyleyen Pierce'dı.

"Bazı erkeklerin eski Rex'in çocuklarını öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Pierce duygusuz bir ses tonuyla, "Ben buna şahit oldum," dedi.

Savaşın hangi tarafındaydın, diye sormayı düşündüm ama sormadım. Gözlerinde farklı bir bakış vardı, diken üzerindeydi. Ya kurbandı ya da hala uykularını kaçıran şeyler yapmak zorunda kalmıştı. Benim zaten yeterince kabusum vardı ve Pierce'ınkiler onda kalabilirdi.

"Sanırım bu durumda etrafındaki en güçlü aslanı istersin," dedim. Ama sesim biraz zayıf çıktı. Hamilelik korkusu hala yeniydi. Dokuz ay bir bebeği karnında taşıyıp doğurduktan sonra bir yabancının gelip çocukları öldürmesi nasıl bir şeydi? Yüksek sesle, "Birisi bana bunu yapsa çok uzun süre yaşamazdı," dedim.

Pierce, "Dişileri çok güçlü olan sürülerin lideri çok fazla değişmez," dedi. "Çünkü erkek de uyumak zorundadır." Bunu söylerken neredeyse gülümsedi.

Başımla onayladım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Auggie, "Sizin yerel sürünüzde çok zayıf dişiler var," dedi. Sesi hala boş bir başvampir sesiydi. Konuşan herhangi biri olabilirdi. "Rex'inin karısı da zayıf, aslanların eşleri de erkekleri gibi olduğu için, erkek birçok güçlü dişiyi reddetmek zorunda kalmıştır."

"Birisi Joseph'i öldürürse sürüsünde buna karşı çıkacak çok fazla aslan olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Pierce, "Kardeşi sorun olur," dedi. "Ama onun da dışında, evet."

Auggie, "Kesinlikle iki kardeşi birden öldürmek gerekir," dedi. "Ama sonrasında sürü çaresiz kalır." Arkamdaki aslanlara baktı.

Noel yüzünde korku dolu bir ifadeyle Auggie'ye bakıyordu. Konuşan Travis oldu. "Bunun üzerinde düşünmüş gibi konuşuyorsun," dedi.

"Bu yüzden baskın aslanlar getirdin," dedim. "Pierce veya Haven'ın yerel sürünün başına geçmesini planlıyordun bence."

Auggie boş gözlerle bana baktı.

"Şeytani piç."

"Sürünün bu duruma gelmesinin nedeni ben değilim Anita. Bunu kendisi yaptı."

"Eşini seviyor, bu bir suç değil," dedim.

Auggie omzunu silkti.

"Anita." Noel'in zayıf sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Bana biraz daha yaklaşmıştı ve yüzünde korku vardı. "Lütfen Anita, lütfen, beni dene."

Size zarar vermelerine izin vermem, demek istiyordum ama demedim. Bu yalan olurdu. Aslanlarla bir anlaşmamız

vardı, evet ama Joseph sürüsünün bu kadar zayıf kalmasına izin verdiyse, aslanlar gerçekten de bu şekilde yönetime el koyabiliyorsa, başka türlerin buna karışması uygun olmazdı. Birbirimize yardım edebilirdik ama diğer grupların güç hiyerarşisine doğrudan karışmamız mümkün değildi. Tabii eğer karma bir süper gruba sahip olmayı amaçlamıyorsak. Farklı türler genelde biraraya gelmezdi. Kültürel farklılıkları çok fazlaydı.

Haven'ı evine göndermenin tek yolu aslanımın seveceği başka bir aslan bulmaktı. Lanet olsun. Noel ellerini uzatmış, bana bakıyordu. Yüzündeki korkuyla daha genç ve deneyimsiz duruyordu. Hiçbir hayvan grubu baskın karakterler olmadan hayatta kalamazdı. Kasa, güce ve iradeye ihtiyaç vardı. Joseph gerçekten Auggie'nin dediğini yaptıysa sürü çok büyük bir tehlikedeydi. Şimdi Haven veya Pierce olmasa bile, daha sonra bir başkası olabilirdi. Tabii ki, eğer ben birini kendime *pomme de sang* seçersem, diğer aslanlar onlara saldırmaya cesaret edemezdi.

Lanet olsun, ülkenin dört bir yanından başvampirler bana *pomme de sang* adayları sunuyordu. Bu toplantıdan aylar sonra bile hala potansiyel adayları görüyor olacaktık. Herhangi bir vampir ile bağlantısı olmayan hayvan gruplarından bile görüşme talepleri almıştık. Bütün köpekbalıkları oyuna katılırsa, büyük balık olduğumuzu inkar edemezdik.

Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Noel'in elini tuttum ve onu kendime çektim. Sonunda ne olacağını bilmiyordum ama bir şey düşünecektik.

43

Noel korku kokuyordu. Yiyecek gibi kokuyordu ama *ardeur* için yiyecek değildi. Hala kıvranmaya devam eden et gibiydi. Onu yere yatırıp gömleğini omuzlarına indirdim. Çıplak göğsüne ve karnına baktım. Çok hızlı nefes alıp veriyor, bu yüzden her nefes alıp verişinde karnı da göğsüyle birlikte inip kalkıyordu. Ağzımı soluk ve yumuşak derinin üzerine indirdim. Yüzümle derisi arasında birkaç santimetre kalınca durdum. Sıcak nefesimi kendi yüzümde hissediyordum. Nefesimle birlikte kokusu daha zengin ve daha güçlü geldi. Bunu hissedince gözlerimi kapattım. Her şey kokusuyla, nefes alıp verişinin ve kalp atışlarının sesiyle ilgiliydi. Hızlı nefes alıp verişini daha iyi duyabilmek için kulağımı dayadım. Ses çok temizdi, korkusu çok saftı. Nefes alıp verirken göğsünün hareketini daha iyi hissedebilmek için elimi göğsünün üzerine koydum.

Micah, "Çok hızlı nefes alıp veriyorsun," dedi. "Nefesin kesilecek."

Noel nefes nefese, "Elimde değil," dedi. "Seksi düşünmüyor."

Arkamızdan Travis'in sesi geldi. "Yiyecek gibi davranırsan, yiyeceksindir," dedi.

Yerde kaldım. Başım kalbinin üzerindeydi ve elim karnıyla birlikte inip kalkıyordu. Çok yumuşak, çok... lezzetliydi.

Bu düşünceyle yüzüm biraz daha aşağıya indi. Şimdi göğüs kafesin altında karnının hemen üzerindeydi. Çok yakın olduğum için yanağımın altında vücudunun hareketini hissediyor, hareketi çok fazla göremiyordum. Yüzümü yana çevirdim ve karnını öptüm.

İrkildi, sanki onu ısırmışım gibi zayıf bir inlemeyle karşılık verdi.

Ağzımı yumuşak derinin içine gömdüm. Derisinin alabildiğim kadarını ağzıma aldım ama kanını akıtmadım. Onu ısırdım, sert ve derin bir ısırıktı ama yüzümü karnından kaldırmak ve tek parça bırakmak için bütün irademi kullanmak zorunda kaldım.

Ondan uzaklaşıp duvar beni durdurana kadar emekledim. Ağzımı sıcak ve hassas derinin tadı doldurdu. Derisini hala hissedebiliyordum, beni uzun süre rahatsız edecek bir histi.

Micah sakin bir ses tonuyla, "Konuş benimle Anita," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Yiyecek," diye fısıldadım. "Sadece yiyecek."

Micah, "Noel sadece yiyecek," dedi.

Başımla onayladım, gözlerim hala kapalıydı.

"Ayağa kalk, Noel." Konuşan Travis'ti, mutsuz ve öfkeliydi.

Noel, "Üzgünüm," dedi.

Sonunda gözlerimi açtım ve gömleğini giyişini seyrettim. Kimseyle göz göze gelemedi, sanki başarısız olmuştu.

"Sorun değil, Noel. Auggie ve Pierce haklı. Joseph sadece zayıfları yanına alıyor."

Nathaniel, "O zayıf değil," dedi. "Öyle olsaydı ısırman hoşuna giderdi ve bu tehlikeli olurdu. Hatta senin yiyecekten sekse geçiş yapmana bile sebep olabilirdi." Omzunu silkti. "Fazla tutucu."

Buna itiraz edebilirdim.

Travis, "Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedi.

Hepimiz ona baktık.

"Ben sana sürünmesem de sen bana gelsen olur mu?"

Sormayı unuttuğumu hatırladım. "Kırık kolun en kötü yaran mı?"

"En az iki çatlak kaburgam var, belki de küçük bir kırığım. Dr. Lillian emin olmak için röntgen çekmesi gerektiğini söyledi. Beyin sarsıntısı geçirmemişim, sanırım fazla kalın kafalıyım." Gülümsemeye çalıştı ve bunu neredeyse başarıyordu.

Ona doğru süründüm. Micah ilerleyebilmem için kenara çekildi, Nathaniel da yanımda yerini aldı. Ona baktım. "Bunu yaparken Travis'in yanımda birini isteyeceğini sanmıyorum."

"Koleksiyonunda itaatkar tek karakter benim. Diğerlerinin hepsi baskın."

Bunu duyunca durup bir süre düşündüm. Dizlerimin üzerinde doğruldum. "Damian bir başvampir değil."

"Haklısın ama itaatkarlığının sebebi baskın olacak gücü bir türlü bulamaması. Bense böylesini sevdiğim için itaatkarım."

Kaşlarımı çattım. "Bir yere varmaya çalışıyorsan bana da söyle."

"İstersen diğerlerine sor, yanındaki erkekler içerisinde benim gibisi var mı?"

Düşündüm. Nathaniel haklı mıydı? Nathaniel dışında herkesin baskın bir kişiliği mi vardı? Richard, evet; Asher, evet; Jean-Claude, evet; Micah, evet; Jason, hayır."

"Jason," dedim.

"Beni mi çağırdınız?" Koridordan bize doğru gelen Jason'dı. Sarı saçları genç bir iş adamı gibi kısa ve düzgün kesilmişti. İş adamının spor salonunda yeterince vakit geçirdiği varsayımı altında, vücudu da buna uygundu. Benim boylarımdaydı. Bir erkek için kısaydı, genellikle genç bir delikanlının yakışıklılığına sahipti. Ama titreyerek ayağa kalkan Noel'e, yaraları olan Travis'e, yakınımda duran ve çok çıplak olan Nathaniel'a baktı. Hepsini özümsedi ve yüz ifadesi değişti. Tam anlamıyla nasıl bir değişim geçirdiğini açıklamam mümkün değildi ama birden gözüme daha yaşlı, daha yetişkin göründü. İlkbahar gökyüzünün rengindeki gözleri bilgi ve zekanın ağırlığıyla doldu. Bunu genelde gizlerdi ama gülümseyen yüzün ve güzel bedenin ardında kıvrak bir zekası vardı.

Yüzündeki ifade birden yok olup yerini her zamanki ukala ifade aldı. Ama onu çok iyi tanıdığım için beni aldatması mümkün değildi.

Nathaniel, "Jason istediği için itaatkar davranıyor olabilir ama içinde baskın bir karakter gizli," dedi. Arkadaşına gülümsedi. Nathaniel ve ben asla evlenmeyecektik ama evlensek sağdıcının kim olacağını biliyordum.

Jason, "Beni hangi pozisyonda istediğini söyle," dedi. "Aradığın erkek benim." Kaşlarını oynattı ve sırıttı. Bu sırıtış aklından çok kötü şeyler geçtiğini belli ediyordu. Birçok insan için seks karanlık bir şeydi ama Jason farklıydı. Neşeli bir şehvet düşkünüydü o.

Gülümsemek zorunda kaldım. Üzerimde bıraktığı etki buydu. Lanet olsun, birçok insan üzerinde bıraktığı etki buydu. "Özür dilerim, bugün aslan alışverişine çıktım, kurtlarla ilgilenmiyorum."

"Aslında, *ma petite*, bütün yaratıklarının yanında ne tepki verdiğini anlamaya çalışıyoruz ama şimdilik aslanlar bizim için birinci öncelik."

Jason, "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim," dedi.

Graham aksi bir ses tonuyla, "Odadaki tek kurt sen değilsin," dedi.

Jason adama doğru dostça sayılmayacak bir bakış attı. Jason'dan bunu sıklıkla görmek mümkün değildi. "Sanırım öyle," dedi. Ses tonu karanlıktı, neredeyse öfkeliydi. Jason'ın ondan bu kadar nefret edebilmesi için, aralarında neler yaşandığını merak ettim. Çünkü tanıdığım en rahat insanlardan biriydi.

"Benim için," dedim. "Jason odadaki tek kurt."

Graham, "Neden Richard dışında seni beğenen tek kurt o?" diye sordu.

Ah, şimdi Graham'ın neden kızgın olduğunu anladım. Kendisinden daha küçük olan Jason'a meydan mı okumuş-

tu? Muhtemelen. Graham büyüklük ve gücün her şeyden önemli olduğu gibi saçma sapan bir düşünceye sahipti.

"Bilmiyorum ama bunun gibi saçma sapan yorumların listeye girmene engel oluyor," dedim.

Claudia, "Geri çekil," dedi.

Graham ona bakıp kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Claudia ona doğru bir adım attı. "Bana meydan mı okuyorsun?" Ses tonu hiç değişmemiş, böylece tehdit daha da uğursuz bir hal almıştı.

Graham başını iki yana salladı ve sırtını duvara verene kadar geriledi. Somurttu ama kadının dediğini yaptı. Kısa sürede kendisine bir kız arkadaş edinmesini arzuladım çünkü küçük sinir krizleri beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Bu düşüncem kendisini karanlığın içinden çağırmış gibi, Meng Die koridorun sonunda belirdi. Requiem'i yaratıklarını test ederken yanımda olmasını istemiyordum.

Fazla narin bulduğum birkaç kadından biriydi. Benden daha küçüktü, çok kırılgan görünüyordu. Belki de bu yüzden her zaman baskın görünmek için siyah deriler giyiyordu. Ama sıkı deriler ona çok uyuyordu ve aynı anda hem ürkütücü hem de seksi görünmeyi başarıyordu. Evet, ürkütücü ve seksi, bunlar Meng Die'yi güzel özetliyordu.

Siyah yüksek topukları üzerinde Graham'a doğru sessizce yürüdü. Claudia bu gösteriyi daha önce izlemiş gibi, "Şu anda görevli, Meng Die," dedi.

Meng Die'nin zarif suratı asıldı ama bu ifade gözlerine kadar ulaşmadı. Graham'a doğru üzgün bir bakış bile atmadan yön değiştirdi. İşte, Graham'ın kadına çok faz-

la bağlanmamasının sebebi buydu. Clay'in kalbinin kırılmasının sebebi de buydu. Graham'ı istiyordu ama onu elde edemezse bunu sorun etmezdi. Karşısındaki kadın için değersiz olduğunu bilmek hiçbir erkeğin hoşuna girmezdi. Benzer şekilde, kadınlar da bir erkeğin kendilerine bu şekilde davranmasından hoşlanmazdı. Evet, yerine başkasının konulabileceği düşüncesinden kimse hoşlanmazdı. Hepimiz özel olmayı severdik.

Meng Die, Requiem'e doğru yürüdü. Requiem, Jean-Claude'a doğru geriledi. Jean-Claude, "Ona tekrar dokunmayacaksın, Meng Die," dedi.

Meng Die, Jean-Claude'a baktı. "Hiçbir zaman mı?"

"O istemediği sürece."

Meng Die tatlı yüzünü Requiem'e doğru döndü. "Gerçekten bu bedene bir daha dokunmamayı mı istiyorsun?" Bunu söylerken eliyle vücudunun kavisleri üzerinden geçti.

İçerideki erkeklerden bazıları kadının ellerini takip etti. Auggie ve adamları bunlar arasındaydı. Ama Requiem bunu yapmadı. Jean-Claude yapmadı. Leoparadamlardan hiçbiri yapmadı. Ama Jason yaptı. Ardında neyin gizlendiğini bilmeyen birine bu görüntü cazip gelebilirdi.

Meng Die odada değilmişiz gibi benim, leoparlarımın ve aslanın yanından geçti. Jason'ın yanına gitti. Jason kendisine bakmıştı ve yasaklananlar listesinde değildi.

Jason'a sarılıp başını omzuna koydu. Yüksek topuklarla bile Jason'dan kısaydı. "Gel benimle oyna, Jason."

Jason bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Vermem gereken bir rapor var," dedi. Hangi rapordan bahsettiğini ben bilmiyordum.

"Sonrasında?" Bu bir soruydu.

Jason gülümsedi. "Hayır. Teşekkürler ama hayır."

Meng Die ellerini Jason'ın pantolonunun önünde gezdirdi. Görünüşe göre, bugün hiçbir şeyden çekinmiyordu.

Jason kadının bileğini kavradı. "Hayır."

Meng Die geri çekildi. "Neden hayır? O burada diye mi?" Beni işaret etti.

Meng Die ve Jason'ın seks yaptığını bilmiyordum ve bilmediğimi yüz ifademe de yansıtmıştım muhtemelen. "Bilmiyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Sen onu becerene kadar çok güzel vakit geçirdik. Sen *ardeur*'ü onunla besleyene kadar."

Doğruldum, Micah ve Nathaniel da benimle birlikte hareket etti. "Senin erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedim.

Jason, "Meng Die'nin erkek arkadaşı yoktur," dedi. "Sadece ilişkiye girdiği erkekler vardır."

"Bunun nesi yanlış?" diye sordu.

"Yanlış değil, sadece bana göre değil."

"Ama sen de keyif aldın, Jason, bunu biliyorsun."

"Yatakta çok iyisin," dedi.

"Sen de öyle," dedi. Sesi mırıltı gibi çıktı. Ama bir kedi mırıltısı değildi, kadınlara özel ihtiraslı mırıltıydı. Ben bu sesi çıkartmayı beceremiyordum.

Jason kadına bakıp sırıttı. "Ama ben bazen sadece birini becermeyi değil, sevişmeyi de seviyorum. Aradaki farkı sana açıklayamam."

Meng Die kaşlarını çatıp Jason'a baktı ve ihtiraslı bakışları titredi. "Sevişmek, birbirini becermeyi anlatmak için çok tatlı bir sözcük."

Jean-Claude'a baktım. "Aradaki farkı öğretemedin mi?"

Jean-Claude zarifçe omuz silkti. "Bazen bazı dersler için çok geçtir. Onu bulduğumda yeterince istismar edilmişti."

Meng Die, "Hayır," dedi. "Hayır, benim hikayem onun için değil. Kimsenin bana acımasını istemiyorum, özellikle de onun."

Jean-Claude yine omzunu silkti. Bu seferki hem evet hem de hayır, hem her şey hem de hiçbir şey anlamına geliyordu. "Nasıl istersen," dedi.

"Sen Anita'yı sadece beceriyorsun." Jason'a döndü.

Jason gülümsedi ama bu seferki zarifti. "Anita'yı sadece becermek mümkün değil."

Meng Die, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Biz ilişkiye girmeden önce de benim arkadaşımdı, iyi arkadaşımdı. Önemsediğin birini sadece beceremezsin. Çünkü bunu berbat edersen, sadece potansiyel seksi değil, arkadaşını da kaybedersin. Onun arkadaşlığı benim için seksten daha önemliydi, bu yüzden sadece ilişkiye giremezdik, sevişmek zorundaydık."

Meng Die, "Anlamıyorum," dedi.

Requiem araya girdi. "Çünkü Anita hiçbir zaman erkeklerle gelişigüzel birlikte olmaz Anita'yla birlikte olmak gelişigüzel yapılan bir şey değildir."

Meng Die başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Requiem, "Anlamadığını biliyorum," dedi. "Ve bunun için çok üzgünüm."

"Bana acıma!" Bunu bağırarak söyledi.

Üzerinde silah görmüyordum ama siyah derilerin altında sürprizler olabilirdi. Keskin sürprizler, bıçakları gizlemek bazen çok kolaydı.

"Ben düzüşmek istiyorum, bunu kim yapar?" Sözleri ağır bir taş gibi odaya düştü ve içeriye yoğun bir sessizlik hakim oldu.

Teker teker erkeklere baktı. Damian'a doğru yürüdü ama Damian geri adım attı, başını iki yana salladı. "Neden başını sallıyorsun? O senin efendin, karın değil."

Damian utanmış gibiydi. "Biz sadece başkasını bulamadığımız zaman birlikte oluyoruz."

Yine, benim için sürprizdi.

"Öyleyse, ben başka birini bulamadığın zaman birlikte olduğun bir kadın mıyım?" Kendine has mırıltısı şimdi seksi olmaktan çok uğursuzdu.

"Beni birçok kez reddettin, Meng Die. Graham, Clay veya Requiem müsaitse, bana bakmadın bile. Bir kadının listesinde son sırada olmak hoş bir şey değil."

Meng Die, Auggie'ye baktı. Auggie, "İş konuşuyoruz," dedi.

Meng Die, Noel'e döndü. Noel yüzüne bir tokat yemiş gibi geriledi. "Beni korkutuyorsun," dedi.

"Ama Anita seni korkutmuyor öyle mi?"

"O beni senden daha az korkutuyor."

Meng Die kaşlarını çattı. "Neden?"

Noel'in bir cevap vermesini beklemiyordum ama verdi. "Anita bana istemeyerek zarar verebilir ama bence sen bunu bilerek ve zevk alarak yaparsın." Yürüyen yiyecek için fazla sezgisel bir yorumdu.

Koridordan London'un geldiğini hissettim. Onu daha önce hissedemediğim gibi hissettim. Beni arıyor, bunun için vampir güçlerini kullanıyordu. Kafamı kaldırdım ve bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Meng Die'nin yüzü London'u görünce aydınlandı. Hemen ona doğru yürüdü. London kısa bir bakış attı ama hepsi buydu. Çünkü kendisi denizde kaybolmuş biri ve ben de kuzey yıldızıymışım gibi bakışları benim üzerimdeydi. Lanet olsun.

Meng Die zarif bir hareketle London'un koluna girdi, siyahla siyahın uyumu mükemmeldi. "Haydi, London, buradakileri kendi hallerine bırakalım. Biz kendi işimize bakalım."

London, "Şimdi olmaz," dedi. Bunu söylerken kadına bakmadı, bana baktı.

Meng Die irkildi, yavaşça London'a ve nereye baktığına baktı. Yanıma geldi, başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır," dedi. "London olmaz. Sana göre o karanlık ve huysuz biri."

"Çünkü gerçekten de karanlık ve huysuz," dedim.

"Ama yine de onu becerdin," dedi.

Omzumu silktim ve "özür dilerim" yüz ifademi takındım. Ne diyebilirdim?

"Ondan hoşlanmıyorsun bile," dedi.

"Bir tür kazaydı," dedim.

"Biriyle nasıl kazayla ilişkiye girilir ki?"

Güzel bir soruydu ve verecek cevabım yoktu.

London, Meng Die'den uzaklaştı. Bana doğru süzülürken ona hiç bakmadı.

Meng Die'nin yüzünün öfkeyle solduğunu gördüm. Elini sırtına doğru attığında bir silahı olduğunu anladım. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama Claudia ve Lisandro benden önce davrandı. Kılıflarındaki silahlar birden ellerinde belirdi. Claudia'nın silahı Meng Die'nin parıltılı siyah saç-

larına değiyordu. Lisandro'nunki Meng Die'nin zarif sırtının arkasında gizliydi.

Claudia'nın ağzından tek bir kelime çıktı. "Yapma."

Bizim tarafımızdaki herkes bize yaklaştı. Meng Die'nin arkasındaki herkes uzaklaştı. Korumalar dışında herkes. Pierce ve Octavius'un yanındaki korumalar da öne adım atmak istedi ama ben başımı iki yana sallayınca yerlerinde kaldılar. Meng Die'yle ilgilenen dört koruma vardı ve ikisinin silahı kadının vücuduna dayalıydı. Fazladan iki koruman Meng Die için bir fark yaratmazdı ama Auggie ve yanındakiler için yaratırdı.

Herkesin nefesini tuttuğu bir andı. Çünkü birkaç saniye sonra içimizden biri son nefesini verebilirdi.

Jean-Claude tüyler ürperten bir ses tonuyla, "Bu şekilde ölme," dedi. Ama ses tonunun hedefi Meng Die'ydi ve bu ses tonu ona özeldi. Bu sesin hedefi olmak nasıl bir şeydi, biliyordum.

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. Gözleri bir anlığına odağını kaybetti. Lisandro bu bir saniyeyi kullanarak bıçağı kadının elinden aldı. Meng Die tepki verdi ama çok geçti.

Bıçağı geri almak istermiş gibi hamle yaptı ama Claudia silahını kadının başının yanına bastırdı. Neyse ki, Meng Die hareketsiz kalmayı seçti.

Claudia, "Üzerini ara," dedi.

Lisandro silahını kılıfına koydu ve Meng Die'nin üzerini aradı. Bunu çabucak ama çok profesyonel bir biçimde yaptı. "Derinin aralarında yarıklar ve bağlantı yerleri var. İçine bir şeyler gizlenmiş olabilir. Deriyi parçalamamı ister misin?" Bunu çok sıradan bir soruymuş gibi sordu.

Claudia, "Üzerinde başka bir şey olmadığına dair onurun üzerine yemin eder misin?" diye sordu.

Meng Die önce tereddüt etti, sonra cevap verdi. "Sadece bir tane bıçağım vardı. Bu giysinin içine çok fazla silah gizlenmiyor."

Claudia, Jean-Claude'a baktı. "Şimdi senin sıran, Jean-Claude. Geri çekilelim mi, yoksa işini bitirelim mi?"

Jean-Claude, "Kendine hakim olacak mısın?" diye sordu. Bu sefer elinden geldiğince normal bir ses tonuna bürünmeye çalıştı.

Meng Die öylesine yoğun bir öfkeyle Jean-Claude'a baktı ki yüzündeki ifade aklı başında birine aitmiş gibi durmuyordu. "Bu akşam kimseyi öldürmemeye çalışırım," dedi. Çok hevesli bir evet değildi ama Jean-Claude başıyla onayladı.

Claudia önce tereddüt etti, sonra geri çekildi ve silahını indirdi. Ama silahını kılıfına koymadı. Onu suçlayamazdım.

London önümde bir dizinin üzerine çöktü, başı önüne eğikti. Pelerin ve tüylü bir şapkayla süslenmesi gereken bir hareketti, çok eski tarz bir şeydi. "Yeniden leydime hizmet etmeye hazırım, eğer ihtiyacı varsa."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "*Ardeur*'ü yeniden beslemekten mi bahsediyorsun?"

Kafasını kaldırdı. "Evet."

Çok ciddi görünen yüzüne baktım. "*Ardeur* için çok sık yiyecek olarak davranırsan sonuçları çok ağır olabilir, biliyorsun değil mi?"

"Evet ama ben *ardeur*'ü hiçbir olumsuz etki görmeden yirmi dört saat içerisinde her iki saatte bir besleyebilirim."

London'a baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Böyle bir konuda neden şaka yapayım?"

"Bilmiyorum ama... London, tanıdığım en güçlü erkeğin bile ardı ardına *ardeur* ile beslenmesi için altı saat beklemesi gerekiyor."

"Bu benim yeteneğim Anita," dedi.

Jean-Claude, "London, *ardeur* için mükemmel yiyecektir," dedi. "Gerçekten *ardeur*'ü günler boyunca birkaç saatte bir besleyebilir ve bunun ona bir etkisi olmaz. Belle Morte bununla güçlendiğini söylerdi."

"Bu şeyi nasıl besleyeceğimi ve nasıl kontrol altına alacağımı anlamaya çalışırken, neden yanımızda bunun bir ustası olduğunu bana daha önce söylemediniz?"

Jean-Claude, "Söyleseydim ne farkederdi?" diye sordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kapattım. Söyleseydi ne yapardım? "London'la beraber olmam için bana tuzak kurduğunu düşünürdüm."

"Yeniden *ardeur*'ün tutsağı olmak istemediği için yeteneğinden sana bahsetmedim. Böyle bir olasılığı dile getirmek onun güvenine ihanet olurdu. Çünkü bu durumda *ardeur*'ün yiyeceği olması söz konusuydu. Buna kesinlikle karşıydı, *ma petite*."

"*Ardeur*'ü bu şekilde beslemesinin dezavantajı nedir?" diye sordum. Ayaklarımın dibindeki vampire baktım.

"Herkes eninde sonunda *ardeur*'ün bağımlısı olur ama benim için, bu anlık bir şeydir."

"Yeninde bağımlı mı oldun?" diye sordum.

"Evet." Gözleri çok huzurluydu, daha önce görmediğim kadar. London'u daha önce hiç bu kadar mutlu ve halinden memnun görmemiştim. Kafamı kaldırdım ve Natha-

niel ile göz göze geldim. Yüzünde ciddi bir bakış vardı, gözleri huzurlu değildi.

Nathaniel, "Bağımlılığın başlangıcında her zaman mutlu görünürsün," dedi.

"Sonra ne olur?" diye sordum.

"Ölürsün."

44

Travis'in boynunu koklamayı denedim ama radarıma yaralı bir antilop gibi çarptı. Gırtlağını parçalamak istemediğim için geri çekilmek zorunda kaldım. Pierce'ın eline dokunmak elektriğe kapılmak gibiydi. Lanet olsun. Noel'e, Travis'i arka kısımdaki hastane odasına götürmesini söyledim, böylece değişip yaralarını iyileştirebilirdi. Pierce'ı veya Haven'ı kendime bağlamayacağım, onlar dinlenirken sürülerine bir zarar vermeyeceğim konusunda ciddiyetle söz verdim. Yemin ettim. Ciddiydim. Sözüme nasıl sadık kalacağımı bilmiyordum ama ciddiydim.

Bale gösterisi için giyinmeden önce benim metafizik acil durumlarımı gözden geçirmek için yemek odasına geri döndük.

Auggie, "Zamanımız azalıyor, Jean-Claude," dedi.

"*Ma petite* bugün erken saatlerde Requiem'i *ardeur*'ün büyüsünden kurtardı. Aynı tekniği senin üzerinde de kullanmayı düşündük. *Ardeur*'ün köleliğinden kurtulmanın bekleyebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Octavius'u akşamki kıyafetlerimi almaya göndermem lazım. Octavius'un..." Auggie gülümsedi, "...yanıma kendisini almadan buraya gelmemle ilgili endişeleri var. Buraya gelirken küllerimden yeniden doğacağıma ve yerel aslanların kontrolünü elime alacağıma inanıyordum. Aslan olayını hala yapabiliriz ama geri kalanı planladığım gibi gitmedi."

"Aslanlarla ilgili bir şey yapmayacaksın," dedim. Aşk koltuğunda Micah ve Jean-Claude'un ortasında oturuyordum. Nathaniel ve Damian ayaklarımın dibindeydi. Damian bacağıma dokunuyordu ve dokunuşu düşünmeme yardımcı oluyordu. Sakin kalmama yardım etmekten başka bir şey yapmayacağına söz vermişti. Damian'ın yeni güç seviyesinin dik bir öğrenme eğrisi vardı. Çok çabuk öğrendiğini ispatlamıştı.

Jean-Claude sakin kalmamı tavsiye eder gibi bacağıma hafifçe vurdu. Ama ben sakindim ve Damian'ın dokunuşu bunu garantiliyordu. Chicago'nun başvampirini davet etmemizin yerel aslanların üzerine kötülükler yağdırmasını engellemekte kararlıydım.

"Ortadoğu'daki aslanadamların büyük bir kısmı benim sürüme bağlılık yemini etmiştir."

"Bu senin sürün değil," dedim. "Aslanlarından biri Rex bile olsa, senin oldukları anlamına gelmez, sürü başındaki erkek veya dişi aslanındır."

Auggie, "Erkek," dedi.

"Tamam, ama yine de senin değil."

Auggie, Jean-Claude'a baktı. "Buna inanıyor. Kanunları bilmiyor mu?"

"*Ma petite*, vampir dünyasında hizmetkarlarıma ait her şeyin benim olduğunu biliyor."

Bunu biliyordum ama aklıma gelmemişti. "Senin sürün olamaz çünkü senin çağırdığın aslanın başına bir şey gelirse sürüyü birarada tutamazsın. Yardım almadan sürüyü birarada tutamıyorsan, o zaman senin değildir, Auggie. Aslanın ölür ve senin sürü üzerindeki hakimiyetin de son bulur."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

Damian bacağımı sıktı, Jean-Claude dizimi kavradı. Micah bana biraz daha sokulup kolunu omzuma koydu. Hem bana, hem Jean-Claude'a dokunuyordu. Bu durum benden başka kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi.

"Henüz değil," dedim.

Damian başını kucağıma koydu, Jean-Claude dikkatli olmamı tavsiye eder gibi bacağımı sıvazladı. Micah bana yakınlaşabileceği kadar yaklaşmıştı. Nathaniel, Jean-Claude'la arama sokulup kolunu bacağıma doladı ama başını Jean-Claude'un dizine koydu. Daha önce bunu bir vampire yaptığını görmemiştim. Jean-Claude dalgın bir biçimde Nathaniel'ın saçlarını okşadı. Sanki her gün başını okşadığı bir köpekti. Nathaniel'ın uzlaşmamız için bize yardım ettiğini anladım. Auggie erkekleri sevdiğini ispatlamıştı. Belki erkeklerden kadınlar kadar hoşlanmıyordu ama yine de... Nathaniel'ın saçları hakkında yorum yapmış, Micah'ya dokunmuştu. Nathaniel flört etmiyor, sadece bedeniyle yalan söylüyordu. Jean-Claude'la çok yakın oldukları yalanını oynuyordu. Bu durum Auggie'yi rahat-

sız eder miydi? Ederse, ne şekilde rahatsız ederdi? Erkek erkeğe ilişkiye girdiklerini düşündüğü için mi, kıskandığı için mi? Lanet olsun, galiba her ikisi yüzündendi. Birçok erkek bu gibi konularda çelişkiler yaşardı.

Micah, "Ortadoğu'daki sürülerin birçoğunun sana bağlılık yemini ettiğini mi söyledin?" diye sordu.

"Evet."

Micah, "Vampirler kendi bölgelerine değmeyen bölgelere savaş açamazlar," dedi.

"Ben diğer şehirlerin başvampirlerine bir şey yapmadım. Vampir kanunları sadece birbirimizin çağırdığı hayvanlara nasıl davranacağımızı belirler. Herhangi bir şehrin başvampirinin çağırdığı hayvan aslan bile olsa, benim aslanlarım bölgenin kontrolünü ele geçirmeye çalışmadı." Bu yorumu hoşuma gidecekmiş gibi bana baktı. Aslında, ben her geçen dakika Auggie'den daha çok nefret ediyordum.

"Öyleyse, vampirlerin sahiplenmediği sürüleri kontrol ettiğin sürece sorun yok, öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Biz seni bölgemize davet etmeseydik, Joseph'in sürüsünü nasıl ele geçirecektin?"

"Pierce ve Haven'ı gönderecektim."

"Sonra ne olacaktı, Joseph'i öldürüp yönetimi ele mi geçireceklerdi?"

"Joseph ve ağabeyini, evet."

"Ama benim çağırdığım hayvanlardan biri de aslansa ve benim olan her şey Jean-Claude'a aitse, Joseph ve insanlarını rahat bırakmak zorundasın çünkü bir başka başvampire aitler."

"Bence sen kendine zaten bir aslan seçtin Anita. Haven'a verdiğin tepki çok yoğundu."

"Pierce'a verdiğim tepki de yoğundu. İkisi arasında bir seçim yapmadım. Belki de sana ait oldukları için onlara bu şekilde tepki veriyorum. Ya da, dediğin gibi, aslanım daha baskın karakterlerin peşinde."

Jason, "Justin bu akşamki gösteriyi izlemeye gelecek," dedi.

Herkes Jason'a baktı. "Joseph'in ağabeyi olan Justin mi?" diye sordum.

Jason başıyla onaylayıp yüzünü buruşturdu ve deri ceketinin yakasını boynundan biraz uzaklaştırdı. İçerisi soğuk değildi ama üzerinde hala deri ceketi vardı. Neden? Auggie ve insanları yanımızda olmasaydı sebebini sorardım. Jason bir rapor vermesi gerektiğini söylemişti. Bu, neyin raporuydu?

Pierce, "Ceketini çıkart, kurt," dedi. "Yaranın kokusunu alabiliyoruz."

Jason, Jean-Claude'a baktı. Jean-Claude başıyla onayladı. Jason ceketini çıkarttı. Hepimizin boynunu görebilmesi için başını yana çevirdi. Ya gördüğüm en büyük sivilceydi ya da birisi gırtlağının yarısını kopartmaya çalışmıştı.

Yerimden kalkmak istedim ama beni kuşatan erkekler buna izin vermedi. Jason yanımıza geldi. Bir şey onu ısırmıştı ama diş izleri daha önce gördüklerime benzemiyordu. "Bu da neyin nesi?" diye sordum.

Jason efendisine baktı.

"Bize katılmak isteyen herkes senin *pomme de sang*'ın olmak istemiyor, *ma petite*. Bazı başvampirler takas etmek istedikleri insanları da yanlarında getirdi. Jason on-

lardan birini araştırıyordu." Ses tonunun yükselip alçalmasından doğruyu söylediğini ama her şeyi söylemediğini anladım.

"Umarım seks buna değmiştir," dedim.

Bana bakıp sırıttı. "İyiydi."

Meng Die tiksinmiş gibi bir ses çıkarttı. Dekoratif bir biçimde beyaz şömineye yaslanıyordu.

Auggie, "Ben senin insanlarını başkalarına pazarlamadığını sanıyordum, Jean-Claude," dedi.

"Jason'a kimseyle yatmasını emretmedim. Sadece onları daha yakından tanımasını söyledim. Seks yapma kararı kendi kararıdır."

Pierce, "Sen neyle birlikte oldun?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle bir ısırık görmedim."

Jason sırıtarak karşılık verdi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Auggie uzandı ve elini Pierce'ın eli üzerine koydu. Pierce'ın yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. Auggie aslanlarına dokunduğu zaman ne yapıyordu? Her neyse, hoş bir şey değildi. Bana köpeklerde kullanılan şok etkili tasmaları hatırlattı.

Pierce'ın bir şeyi bilmediğini itiraf etmesini Auggie'nin istememesi, müzakerenin hala devam ettiğini gösteriyordu. Ama benim için çoktan sona ermişti.

"Justin bizimle burada mı buluşacak?" diye sordum.

Jason, "Evet," dedi. Yere çöktü. Jean-Claude'un diğer yanına geçti, çünkü Meng Die sandalyesini almıştı. London bana en yakındaki sandalyedeydi. Sadece Requiem'in sandalyesi Auggie'nin grubuna yakındı. Belki de benden uzak kalmak istediği içindi. Requiem'i kim anlayabilirdi?

Auggie, "Joseph'in kardeşinden hoşlansaydın çoktan radarında olurdu Anita. Duyguların yüzünden kendini seni hak etmeyen birine bağlama," dedi.

"Beni kimin hak ettiğine ben karar veririm," dedim.

"Sürünün en baskın ve güçlü karakteri ama Ulfric'in kadar güçlü değil. Nimir-Raj'ın gibi hayatta kalmak konusunda yetenekli değil. Gerçekten kendini gruba hükmetmeyen birine bağlar mısın? Senin gücün sadece en güçlüleri seçiyor."

Nathaniel yerde kıvrıldığı yerden, "Beni seçti," dedi.

Auggie, "Evet," dedi. "Sende göründüğünden çok daha fazlası olmalı."

Jean-Claude, "Belki de sebebi aşktır," dedi.

Auggie, Jean-Claude'a baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de *ma petite*'in ihtiyacı olan sadece kas gücü ve irade değildir. Belki de başka ihtiyaçların da karşılanması gerekir."

Auggie gülümsedi ve bir dakikalığına odaya ilk adım attığı zamanki dostane haline büründü.

"Sen gerçekten romantik birisin, Jean-Claude. Bu, senin en büyük zaafın."

Jean-Claude, "Ve gücüm," dedi.

Auggie başını iki yana salladı. "Ben bu gibi şeyleri çok uzun zaman önce bıraktım."

"Senin için üzüldüm."

İki vampir birbirine baktı. Uzun, çok uzun bir bakıştı. Bakışını kaçıran Auggie'ydi ve bana döndü. "Sen sert biri gibi görünüyorsun ama sen de romantiksin Anita. Sadece güç veya güvende olmak için kendini birine bağlayabileceğini sanmıyorum. Bizse böyleyiz, Jean-Claude ve ben.

Hizmetkarlarımızı ve hayvanlarımızı güç için seçeriz. Yüzlerce yıl boyunca radarımıza yüzlerce kişi girip çıkar ama bekleriz. Bir seçim yapmak zorunda kalacak kadar çaresiz kalana veya gerçekten güçlü birini bulana dek." Erkekleri işaret etti. "Sen seçmediğin için gücün senin için seçiyor. Şunu itiraf etmeliyim, yüksek standartlara sahip. Gücünü kendi seçimini kabullenmeye nasıl zorlayacağını bilmediğin için, gücünü seçim yapmaya zorlayabileceğine de inanmıyorum."

Endişemi bastıramadım. Kalp atışlarım biraz hızlandı ve yutkundum. Auggie bunu farketti. Konuşmasının hedefi vurduğunun farkındaydı. Haklıydı. *Ardeur*'ü seçmeye veya seçmemeye zorlayamıyordum.

Requiem, "*Ardeur*'ü beni bırakmaya zorladı," dedi.

Micah, "Yaratığını Haven'ı seçmemeye zorladı," dedi.

"Sanırım *ma petite* de güçlerini kontrol etmeye başladı, Augustine."

"Gerçekten böylesine bir gücü bir sürüyü yönetmeyen biriyle boşa harcamaya niyetli misin?"

"Justin, Joseph'in erkek koalisyonunun bir parçası," dedim. "Sürüyü birlikte yönetiyorlar."

"Ama senin kurdun veya leopar kralının dengi biri değil Anita. Sadece kralları yatağına alırken prensle idare etmek umunç verici olmaz mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü bir yandan haklıydı. Justin bana uygun değildi, en azından bugüne kadar. Belki de aslanım onu benden daha çok severdi. Bir yandan bunun doğru olmasını ümit ediyor, bir yandan da bir seçim yapmak istemiyordum. Bir başvampir olsaydım o zaman

seçmek veya seçmemek benim elimde olurdu. Güçlerim şekil-değiştirenlerden çok vampirlere yakın olsaydı, o zaman seçeneklerim daha fazlaydı. Gücüm ölülere daha yakınsa başım büyük bir beladaydı.

45

Rekor bir zaman dilimi içerisinde giyindik. Ben kendimi makyaja ve süslenmeye verdim. Tartışacak vakit yoktu. Kıyafetim kullanışsızdı ama en azından korsesi dansçı korsesiydi. Bu da Jean-Claude'un sevdiği kadar sıkamayacağımı ve nefes alıp vermeme ya da hareket etmeme çok fazla engel olmayacağı anlamına geliyordu. Jean-Claude akşam dansçılarda da benzer korseler göreceğimi söyledi. Ayakkabılarım parlak siyah elbiseye uyacak şekilde boyanmıştı ama onlar da yüksek topuklu dansçı ayakkabılarıydı. Balo danslarına uygunlardı, baleye değil. Açık parmaklı sandaletleri gördüğüm zaman itiraz etmiş, kesinlikle olmaz demiştim. Onlarla dans etmeme imkan yoktu ama lanet olsun ki, Jean-Claude haklıydı. Ayakkabılar gerçekten çok rahattı.

Korsenin boru kısmı minik elmaslarla süslenmişti, neyse ki çok büyük taşlar değildi. Boynumdaki kolye platindi ve yine elmas taşlıydı. Üzerimde ne kadarlık bir servet taşıdığımı sormaya hazırlandım ama sonra vazgeçtim. Öğrenirsem daha da huzursuz olurdum ve buna ihtiyacım yoktu.

Jean-Claude'un opera ceketi zarif siyah bir pelerine benziyordu ama çok daha modern bir tarzı vardı. Kısa ve kalkık yaka yüzünü ve gömleğinin parıldayan beyaz yakasını çevreliyordu. Kravatındaki iğne platindi ve benimle uyumlu olması için elmaslarla süslenmişti. Kıyafetinin üzerine bir eldiven gibi geçmişti çünkü arka kısmı dantelliydi, korseli bir kıyafetti. Bana ilk kez korseli bir elbise giymemi teklif ettiğinde, "Bunu ancak sen de korse giyersen giyerim," deme gafletine düşmüştüm. Aslında gerçeği bilmem gerekirdi. Sadece gülümsemiş ve olur demişti. Ardından giyebileceği tarzda bir sürü kıyafet siparişi vermişti. Ustaca dikilmiş siyah bir pantolon ve parıldayan siyah ayakkabılar kıyafetini tamamlıyordu. Ah, bir de gece gökyüzüne saçılmış yıldızları andıran elmas taşlar kıyafetini süslüyordu. Neden korsemle aynı elmas desende olmadığını sorduğum zaman, "Bu bir mezuniyet balosu değil, *ma petite*," demişti.

Diğer erkekler de bazıları kuyruklu, bazıları kuyruksuz siyah takım elbise giymişti.

Aradaki tek fark içlerindeki giysilerin renkleri veya takılan mücevherlerdi. Jean-Claude'un partileri için fazla tekdüzeydi.

Uzun limuzin bizi kapıya bıraktı, sekizimizi birden. Zaten bir limuzine ihtiyacımız olmasının sebebi de buydu. Patlayan flaşlar, kameralar ve mikrofonlar bizi bekliyordu.

Buna kırmızı halı diyorlardı. Ben hala bu durumu garipsiyordum. Katlanılması gereken bir şeydi ama mümkün olduğunca hızlı koşmak yerine, gülümsemek ve sorulara cevap vermek zorundaydım.

Jean-Claude her zaman sorulan sorulara ve poz verme isteklerine bir profesyonel gibi cevap veriyordu. Ben artık koluna girmek ve kameralara öfkeli bakışlar atmamak konusunda daha deneyimliydim. Ara sıra gülümsediğim bile oluyordu. Geriye kalan herkes ise maiyetimiz gibi görülüyordu. Kimse onlara bağırarak sorular sormuyordu.

Normalde Fox Tiyatrosu hoşuma giden bir yerdi. 1920'lerde sinema salonu olarak inşa edilmişti ama benim bildiğim sinema salonlarının hiçbirinin merdivenlerinin dibinde parıltılı gözlü Çin Foo köpekleri olmazdı. İçerisi gösterişli ve yaldızlıydı, Hint tanrılarının kabartmaları ve egzotik sayılabilecek hayvan motifleriyle doluydu. Normalde bunlara bakmak hoşuma giderdi. Ama bu akşam Fox Tiyatrosu, benim için fırtınadan kaçmama yardım eden bir sığınak gibiydi.

Yandaki girişten girdik, Fox kulüp girişiydi. Özel bir girişti, arabaları uşaklar park ediyordu ve rezervasyon yaptıranlar için güzel bir restoranı vardı. İnsanlar ve şirketler kendilerine bir loca ayırtmak için binlerce dolar para ödüyordu. Bildiğim kadarıyla Jean-Claude'un sürekli bir locası yoktu ama bu akşam için iki tane ayırtmıştı. Fox kulüp koltukları VIP'lerin çokluğu yüzünden tükenmişti. Jean-Claude şehri ziyaret eden başvampirlerden bazılarının aşağıdaki koltuklarda olduğunu, ön kısmın özel ziyaretçiler ve yerel şöhretler için ayrıldığını söylemişti.

Gelenlerden biri Hollywood'un başvampiri olmasaydı medya çılgınlığı da bu boyuta ulaşmazdı. Hollywood, Hollywood'u severdi ve buraya kadar grubu takip etmişlerdi. Birisi başvampirin yeni kız arkadaşının ismini bile duymadığım bir dizinin genç yıldızı olduğunu söylemişti. Haftada ortalama altmış veya yüz saat çalışıyorsanız, televizyon seyretmeye çok fazla vaktiniz kalmazdı. Çok komikti. Görünüşe göre, medya herkes kadar genç yıldız için buradaydı. Gerçekten çok popüler biri olmalıydı.

VIP bölümünde çok sayıda vampir olduğu için öncesinde yemek yemek imkansızdı. Zaten herkesin ne yiyeceğiyle ilgili sorular sorulmuştu. Jean-Claude restoranın gece kapatılacağını söyleyerek sorunu geçiştirmişti. Fox'un yönetimi de bu durumdan memnundu. Evet, vampirler yasaldı ama St. Louis hala İncil Kuşağı'ndaydı. Fox kulübünde insanlarla kendilerine ziyafet çeken vampirlerin resmi çekilirse kimin ne tepki vereceğini kestirmek çok zordu. Sorunu geçiştirmek daha uygundu. Gösteri başladığı zaman rahatlayacaktık ama herkes vampirlerin işlettiği bir dans kulübünde biraz farklılık bekliyordu. Bunu sadece beklemekle kalmıyor, şehvetli sahneler görmezlerse hayalkırıklığına uğruyorlardı. *Ölüler Dansı*'ndaki bazı müstehcen sahnelerin çok dikkatlice planlandığını biliyordum. Amaç izleyenleri heyecanlandırmaktı, onları korkudan öldürmek veya polisi çağırmalarına sebep olmak değil.

Sonunda koltuklarımıza ulaştığımızda Jean-Claude'la birlikte ortadaki küçük masanın bir yanına geçtik, Damian ve Micah da diğer tarafına geçti. Asher, Nathaniel, Jason ve Requiem bizim yanımızdaki locayı aldı. Claudia ve Lisandro, koruma siyah takımları içerisinde, loca-

ların önünde yerlerini aldı. Wicked ve Truth locaların bulunduğu koridordaydı. Mekanın içinde birçok yerde korumalarımız vardı çünkü diğerlerinin yanlarına sadece iki koruma almasına izin vermiştik ve herkesin güvende olduğunu bilmeliydik. Fox'da ne zaman büyük bir gösteri olsa mekanın dışında üniformalı polisler dururdu. Ama bu gece sayıları her zamankinden fazlaydı. Kimse aşırı sağcı bir çılgının kameraların önünde bir şehrin başvampirini öldürmesini istemiyordu. Kimse birinin ölmesini istemiyordu ama dürüst olmak gerekirse, herkes bunun yaratacağı olumsuz imajdan çekiniyordu. Tabii ki, binanın içerisinde fareadamlar, çakaladamlar ve kurtadamlar da vardı. Aradaki en büyük fark, polisin vazifesinin yaratıkları insanlardan koruması, bizim korumalarımızın vazifesinin ise ziyaretçi yaratıkların kontrolden çıkmasını engellemek olmasıydı. Jean-Claude herkesin kendine çekidüzen vereceğine emindi ama hiçbirimiz bunun için kendimizi riske atamazdık. Vampirler için iyi bir propaganda olan gösterinin son ayağında her şeyi berbat etmek göze almak istediğimiz bir risk değildi. Bu akşam her şey mükemmel olmalıydı.

Ben kalkanlarımı elimden geldiğince kaldırdım. Yeteneklerimin, Jean-Claude'un insan hizmetkarı veya bir nekromensır olarak veya her neye dönüşüyorsam, dikkat çekmesini istemiyordum. Ama bazı şeyler gizlenemeyecek kadar güçlüydü. Bazı şeyler benliğimizin vazgeçilmez bir parçasıydı. Işıklar söndü ve ben vampirleri hissettim. Kalkanlarının ardındaki vampirleri hissettim. Damian birden masanın üzerinden bana uzanıp korunmama, kendimi kontrol etmeme yardımcı olmak istedi. Diğer elimi Jean-Claude

tuttu ama gerginliği yüzünden beni rahatlatmıyordu. Çok heyecanlıydı.

Gülümseyerek elini bıraktım ve Damian'a tutundum. Soğuk ve sakin bir şeye ihtiyacım vardı, tedirgin ve heyecanlı bir şeye değil. Damian heyecanlı değildi, korkuyordu. Ben şehrimize gelecek olan başvampirler yüzünden endişeliydim, bale gösterisi yüzünden değil. Gösteri, sadece bir gösteriydi. Ama iki vampirin tepkisi belki de gösteri için de endişelenmem gerektiğini düşünmeme sebep oldu.

Yandaki locada çok yakınımızda oturan Asher'a baktım. Saçları yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama Asher da çok gergindi. Ne olacaktı?

Bir şey duydum ama tam anlamıyla duymak denemezdi. Sanki bunu kulaklarımla değil kafamın içindeki bir şeyle duymuş, belki de hissetmiştim. Bu sesi zihnim benim için tercüme etti. Gerçekten ses çıkarttıklarını sanmıyordum ama kuşların çıkarttığı seslere benzer yumuşak bir hışırtı duydum.

Kalkanlarımın kenarını biraz indirdim, sanki bir savaş alanına gizlice tepeden bakıyordum. Bir vampirin elini tutuyordum. Etrafım vampirlerle çevriliydi ve bu gibi durumlarda bazen diğer vampirleri hissetmek çok kolay olmazdı. Ama bu farklıydı, bilmediğim biriydi. Bir vampirdi ama bana daha önce dokunanlara benzemiyordu.

Damian'ın diğer tarafındaki Micah'ya baktım. Micah bir sineği kovmak ister gibi başını iki yana sallıyordu. Bana baktı. "Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Vampir pisliği." Bundan fazlasını bilmiyordum. Arkama döndüm ve Nathaniel'ın huzurlu bir biçimde beklediğini farkettim. Jason'ın yüzü

de mücadeleden vazgeçmişti. Damian'a baktım, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Önce biraz paniğe kapıldı, sonra yüzü her zamanki huzurlu haline geri döndü. Jean-Claude'a baktım. "Hepimizi insana dönüştürmeye çalışıyor."

Bununla ne demek istediğini anladım. *Suçlu Zevkler* ve *Ölüler Dansı*'ndaki vampirler bazen birden insan seyircilerin ortasında belirmek için zihin oyunlarına başvururdu. Büyü. Bunu yapan hangi vampirse sadece insanların değil, herkesin zihnini bulandırmaya çalışıyordu. Diğer başvampirlerin de zihinlerini bulandırarak sanatçıların büyü yapmış gibi görünmesini istiyordu.

Tiyatroda ürkütücü bir sessizlik vardı. Çıt çıkmıyordu, altımızda hiç hareket yoktu. İnsanların hepsinin zihni bulanmıştı. Sırada şekil-değiştirenler vardı, ardından vampirler gelecekti. En azından büyük bir kısmı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Elimi Damian'ın elinden çektiğimde Damian farketmedi bile. Boşluğa bakıyordu. Arkamızdaki korumalara baktım, Claudia'nın sendelediğini gördüm. Lisandro ayakta dikiliyordu, çok huzurluydu. Lanet olsun, bu kadarı korumalar için çok fazlaydı.

Micah'ya döndüm. Gözleri odağını yitirmeye başlamıştı. Elini tuttum ve düşündüm, hayır. Olmaz. Eline gücümden biraz akıttım. Leoparım elimden aşağıya sıcak su gibi aktı, derisine atladı. Micah gözleri faltaşı gibi açık bana baktı.

"Kedilerimizi güçlendir," dedim.

Başıyla onayladı, gözlerini kapattı, leoparımın geri çekildiğini hissettim, metafizik kanallardan diğer leoparla-

ra uzanıyorduk. Korumalar içerisinde iki tane leoparımız vardı.

"*Ma petite*, ne yapıyorsun?"

"Karşı koyuyorum," dedim.

Leoparım yüzeye çıkarken Richard'a uzandım. Geceyi birlikte geçirdiği yerel kolejden bir profesörle birlikte aşağıdaki seyircilerin arasındaydı. Dışarıda kalmak hoşuna gitmezdi, biz de buna izin veremezdik. Profesörü bu geceki galaya bilet bularak yeterince etkilemişti. Enerjisine dokundum ve zihnime fısıldadı. "Neler oluyor?"

Kurdumu çağırdım ve leoparım sessizleşti ama Micah'nın uzaklara, diğer leoparlara uzandığını hissedebiliyordum. Kurdum yükseldi ve Richard'ın gözlerinden görmeye başladım. Profesör beklentiyle, boş gözlerle sahneye bakıyordu. Kurdum Richard'ınkine dokundu ve yapmasını istediğim şeyi düşündüm. Enerjisini hissettim, güçlerimiz birlikte kurtları arıyordu. Enerjimizin dokunduğu yerde kurtlar uyanıyordu.

Vampirin başvampirlerin zihnini bulandırması etkileyiciydi ama bunu korumalara da yapması tehlikeliydi. Hiç hoşuma gitmemişti. Arkama baktım ve Claudia'nın hala mücadele ettiğini gördüm. Dizlerinin üzerine çöküp kendini bırakmamaya çalışıyordu. Farelerle bir bağım yoktu ama denemenin bir zarar olmazdı. Ayrıca, kurdum yüzeye çıkmaya başlamıştı. Buna gerek yoktu.

Sandalyemden kalktım ve Claudia'nın yanına gittim. Gözlerinde korku vardı. Elini uzattı. Elini tuttum. *Güç*, diye düşündüm. Gözleri berraklaştı ve elimi o kadar sıktı ki canım acıdı. Birden Raphael'i hissettim. Richard'ı veya Micah'yı hissettiğim gibi değildi ama gücünü hissettim.

Claudia'nın elinden, gücünü bize verdi. Güç, korumalarımızın büyük bir çoğunluğunu oluşturan fareleri kurtarmaya yeterliydi.

Raphael gücünü kullandı, sanki suya bir taş düşmüştü. Gücün dalgalanmasıyla leoparlar, kurtlar ve fareler uyandı. Hepsi kızgındı.

Yakınımda bir çakaladam olsaydı, onda da aynı şeyi deneyecektim. Farelere yardım etmek yaratıklarımı susturdu. Güç uyanmıştı ama beni parçalamaya çalışmıyorlardı. Hepimiz büyük ve kötü vampirin ortaya çıkmasını bekliyorduk. Dışarıda bir yerde olduğunu biliyorduk. Onu hissedebiliyorduk.

Jean-Claude'un gücü içime aktı. Beklenmedik güçle sırtım büküldü ve neredeyse yere düşüyordum. Claudia beni yakaladı. "İyi misin?"

Başımla onayladım.

Jean-Claude da vampirlerini uyandırıyordu ama bunun için benim nekromansime ihtiyacı vardı. Sormadan gücümü ödünç almıştı ama benim için sorun değildi. Bu gece birçok konuda nazikçe izin alacak vaktimiz olmayacaktı.

Diğer taraftaki locaya, Asher'dan uzakta olana baktım. Samuel ve ailesine aitti. Samuel bana baktı. Thea bakışlarını bize çevirdi. Oğulları kendilerini büyüye bırakmıştı ve arkalarındaki iki koruma için de aynı şey geçerliydi. Bunu yapan her kimse, herkesin zihnini bulandırmayı başarmıştı. Sadece birkaç güçlü vampir ve hizmetkarı kendini kurtarabilmişti. Etkileyici bir güçtü, etkileyici ama ürkütücü.

Claudia ayağa kalkmama yardımcı oldu ve arkamızdaki perde açıldı. Gelen Wicked veya Truth değildi, tanımadığım bir vampirdi. Uzun boyluydu ve atletik bir biçimde

yapılıydı ama şişman değildi. Sadece bir erkek için benim sevdiğimden daha iriydi. Richard gibi uzun boylu ve genişti ama Richard'ın aksine bu vampir halinden çok memnundu. Dansa benzer bir süzülmeyle içeriye girdi. Bedeninin üst kısmı neredeyse çıplaktı, tutuklanmasına engel olansa dansçı mayosuydu. Vücudunun üst kısmı benim standartlarıma göre bile güzeldi. Kulaklarının altına kadar serbest bıraktığı bukleler iniyor, güzelden çok yakışıklı olarak nitelendirebileceğim bir yüzü çevreliyordu. Bütün güzelliğini yüzüne yansıttı, artık bakışlarına maruz kalmak fiziksel bir darbe almak gibiydi. Claudia zayıf ve çaresiz bir ses çıkarttı. Onu kontrol etmeyi başarmış ve bunu çok çabuk yapmıştı.

Tırnaklarımı Claudia'nın koluna geçirdim ama faydası yoktu. Adamın soluk gözlerine baktım ve gücünün ağırlığını hissettim. *Bana bak, ben güzelim, beni arzula, beni istiyorsun*, diyordu.

Başımı iki yana salladım ve gözlerinin tutsağı olmamak için bir kılıcı kınından çıkartır gibi gücümü serbest bıraktım. Auggie aklımı başımdan alamamıştı ama bu vampir bunu başarabilirdi. Karşı koymak yerine bakışlarımı önüme düşürdüm. Gözlerim gözlerinden ayrıldığı anda zihnim de düşünme yetisini geri kazandı. Tanrım, bu vampir çok yetenekliydi.

Elinin geldiğini gördüm, Claudia adamı durdurmak istedi. Sanırım dönüp Claudia'ya baktı, çünkü Claudia olduğu yerde dondu kaldı. Lisandro da aynı şeyi denedi ama adam yine bir bakışla araya girmeye çalışanı durdurdu. Korumaların kafası karışmış gibiydi. Bir anlık tereddüt yetmişti. Bana dokunmak için yeterli vakti bulmuştu. Doku-

nuşu her şeyi daha da kötüleştirdi ya da iyileştirdi. Kafamı kaldırmamı istiyordu, ben de kaldırdım.

Gözlerine baktım ve yüzü yine güzel bir silah gibiydi. Bana doğru eğildi, yüzünde sahne makyajı vardı. Beni öpmek ister gibi eğildi ama içimden bir ses beni öperse her şeyin çok daha kötü olacağını söylüyordu.

Jean-Claude'un kolonyasının ve Richard'ın boynunun kokusunu aldım. Jean-Claude bağları biraz daha açtı. Önce şaşırdım, sonra sarışından bir adım uzaklaştım.

Geriye uzandım ve Jean-Claude elimi tuttu. Efendimin dokunuşuyla soluk gözlü sarışına karşı güvendeydim.

Gülümsedi, küstahça bir gülümsemeydi. Her şeyi anlatıyordu, neredeyse benimdin diyordu. Haklıydı. Beni neredeyse ele geçiriyordu. Ama hala tiyatronun içinde bir yerde bir gücün varlığı hissediliyordu ve kalabalığın üzerine akıyordu ama gücün sahibi önümüzde duran sarışın değildi. Locanın dışında bir yerde sarışından çok daha güçlü biri vardı. Ve bu adamı şehrimize davet eden bizdik. Tanrım, biz ne yapmıştık?

46

Sarışın, kafalarımızın üzerinden kendini boşluğa bıraktı. Havada vampirler vardı. İzleyicilerin üzerinde uçup duruyorlardı ve bir anda vampir herkesi serbest bıraktı. Gücün etkisinden kurtulunca herkes ya nefesini tuttu ya da çığlık attı. Bunun sebebi vampirlerin zihinlerini bulandırması değildi, birden tepelerinde beliren vampirleri farketmişlerdi.

Jean-Claude yerime geçmeme yardım etti. Yardıma ihtiyacım vardı çünkü dizlerim titriyordu. Etrafıma baktım, sadece vampirler korkularını gizliyordu. Geriye kalanların gözleri faltaşı gibi açıktı ve yüzleri solmuştu.

Jean-Claude'a yaslandım ve fısıldadım. "Bunu her gösteride yapıyorlar mı?"

Başını iki yana sallayıp zihinsel iletişime geçti. Evet, belki de diğer başvampirler bizi duyabilirdi ama fısıltımızı du-

yacağından emin olduklarımız da vardı. "Daha önce insanları ve bazı şekil-değiştirenleri büyüledi ama gücünü vampirler üzerinde kullanmadı. Onları rahat bıraktı."

"Neden şimdi?" diye fısıldadım. "Neden bu akşam?"

Tabii ki, sorunun cevabını bilmiyordu ve bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Claudia diğer korumalara bakmak için izin istedi. İzni verdim, Claudia gibi ben de, diğer korumaların vazifelerini yerine getirebilecek durumda olup olmadığını merak ediyordum.

Lisandro her nefes alıştan sonra küfrediyordu. "S.ktir, s.ktir, s.ktir." Ardı ardına aynı kelimeyi tekrarladı.

Kelimeyi benim ağzımdan almıştı.

Vampirler havada dans etti, en az yarım düzine kadardılar. Yerçekimine meydan okuyorlar ve bunu çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyorlardı. Çok güzel bir görüntüydü ama benim hoşuma gitmedi. Ben korkuyordum.

Sarışın bizim locamızın önünden geçerken durup bana bir öpücük gönderdi. Ben tatlı bir biçimde gülümsedim ve selam verdim. Bir kahkaha atıp uçarak gözden kayboldu.

Diğer vampirler izleyicilerin üzerinde alçaktan uçtu, erkeklere ve kadınlara öpücükler gönderdi. Aralarında üç veya dört kadın vardı. Birçok bale ekibinin tam tersiydi ve erkeklerden daha fazla kadınları vardı.

Locamızın arkasındaki perde açıldı, gelen Auggie'ydi. Diğer tarafta, Wicked ve Truth'un yanında dikilen Pierce ve Octavius'u gördüm. Auggie de benim gibi mutsuz görünüyordu.

Gülümseyerek üzerimize eğildi, merhabalaşmaya gelmiş gibiydi. "Chicago'da bunu yapmadı."

"Kim yapmadı?" diye sordum. "Bunu yapan kim?"

Auggie, "Merlin," dedi. "Grubun lideri, dansın efendisi. Sarışın olan Adonis. Eskiden Belle'ye aitti, şimdi Merlin'e ait."

Gücün havada estiğini hissettim. Ormandan gelen duman kokusu gibiydi, alevlerin ne taraftan geleceğini bilmiyorduk ama geleceğinden emindik.

Auggie çıplak omzuma dokundu. Gücü ipek gibi tenimin üzerine aktı. Elini Jean-Claude'a uzattı. "Sen benim zihnimi ele geçirmiştin, şimdi bunu kullan."

Jean-Claude kendisine uzanan eli tuttu. Dışarıdan bakanlar, el sıkıştıklarını sanabilirdi. Auggie'nin omzumdaki eli kasıldı. Bir vampirin fareyi dişleri arasına alan köpek gibi köprücük kemiğimi parçaladığı yaranın kenarına dokundu. Auggie'nin bizim için ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Ama Jean-Claude kendinden emindi, metafizik otobüsünün sadece tek bir şoförü olabilirdi. Jean-Claude benimle arasındaki bağları ardına kadar açtı. Bunu ben yapmak istesem Richard'ı katmadan başaramazdım ama yüzlerce yıllık deneyim kontrolü kusursuzlaştırıyordu. Boştaki eliyle bana dokundu. Tek ihtiyacımız olan buydu.

Sanki kalın kadife bir perdeyi araladı. Bedenimin üzerinden kalktığını hissedebiliyordum. Ardından benim nekromansim soğuk bir rüzgar gibi esti. Gücü benimle buluştu ve soğukluk büyüdü. Ama bu, battaniyelerin ve ceketlerin önleyebileceği bir soğukluk değildi. Bu, mezarın soğukluğuydu, üzerimize aktı. Jean-Claude bu soğukluğu aldı ve ellerimizden Auggie'ye akıttı. Gücü birden Auggie'nin içine akınca vampir gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Auggie'nin gücü Jean-Claude'unkinden daha sıcaktı, nek-

romansimden de daha sıcaktı. İçinde sadece vampirin değil aslanın da tadı vardı. Dokunduğum diğer vampirlerin aksine, çağırdığı hayvanla bir bütündü. İlgi çekiciydi.

Sıcak gücü yükseldi, sonra bizimkiyle buluşmak için üzerimize aktı. Gücün akışıyla boğazım kurudu, Jean-Claude'un elini daha da sıkmak zorunda kaldım. Sadece daha önce Auggie ile beslenmemiz sayesinde bu güç akışının ona yaptığımızın yanında çok zayıf kaldığını biliyordum.

Aslanım gücün etkisiyle uyanmaya çalıştı. Ama aslanımı sakinleştiren Auggie'ydi. Bir el gibi okşayarak yaratığımı sakinleştirdi. Ama gücü derinlere aktı ve uyandıracak başka bir şey buldu. *Ardeur* alevlendi ama Jean-Claude onu kontrol altına alıp alevleri söndürdü. Jean-Claude gücü elinde topladı, sevişirken bazen olduğu gibi kontrolü eline aldı. Birlikte kontrolü elde tutarken birden Jean-Claude'u üzerimde bulmak gibiydi. Bana istediğini yapabilmek için beni sıkıca tutar, arzu ettiği gibi hareket eder, benim kendi kendime bulabileceğimden daha çok zevk verirdi. Jean-Claude şimdi de gücü kontrol edendi. Auggie ve bense akıntıyla sürükleniyorduk.

Aşağıdaki izleyiciler ah, oh sesleri çıkartıyor, sahte çığlıklar atıyordu. Havai fişek gösterisi izleyen bir kalabalık gibiydiler ama bu gösteriyi yapan uçan, havada dönen ve birden inişe geçen bedenlerdi. Dansçıları uzaktan seyrettim. Artık güzellikleri beni etkilemiyordu. Bana gerçekten dokunan tek şey Jean-Claude'un körüklediği güçtü.

Ama yine kuşların hışırtısını duydum. Gücümüzün içine girmeyi başardı. Merlin yeniden kalabalığın üzerine gücünü akıtmaya hazırlanıyordu. Dansçıları gizleyecek, böylece vampirler birden ortadan kaybolacaktı.

Jean-Claude gücü bir tokat gibi kullandı. Bu, diğer vampire geri çekilmesi için bir uyarıydı. Kuşların kanat çırptıklarını duydum, sanki uykularından uyanmışlardı. "Kuşlar," diye fısıldadım. Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilmiyordum.

Auggie, "Onun çağırdığı hayvan," diye fısıldadı. Sesi kafamın içindeydi.

Gücün geri çekildiğini hissettim, sanki Merlin derin bir nefes almıştı. Bir an için mesajı aldığını düşündüm ama sonra gücünü serbest bıraktı. Gücünü izleyicilerin üzerine akıttı. İnsanların kibritler gibi söndüğünü hissettim, teker teker. Vampirlerin grup hipnozuna izin veriliyordu, çünkü grupları etkileyen zihin oyunları kalıcı değildi. Güç yok olunca geride bir şey kalmıyordu. Ama Merlin'inki farklı gibiydi. Bu, sonrasında da geride kalacak ve dokunduğu her şeyi değiştirecek bir şey gibiydi.

"Ne yapmaya çalışıyor?" diye sordum. Bu seferki yüksek sesleydi.

Jean-Claude'un sesi zihnimde yankılandı. "Bizi ele geçirmeye çalışıyor."

"İzleyicilere ne yapıyor?"

Auggie, "Bizi ele geçirmeye çalışıyor, hepimizi," dedi. "Ve böylesine bir güç insanlar için çok fazla."

"Onlara sahip olacak," dedim.

Jean-Claude, "Hayır," dedi. "Onlar bizim." Kalabalığı oluşturanların zihinleri için dövüşmeye çalışmayıp doğrudan sorunun kaynağına gitti. Üçümüzün gücünü kullanarak düşmanın zihnini ezmeye çalıştı.

Güç sert bir darbe almış gibi sendeledi ve tiyatroyu kuşların sesi doldurdu. Kanat sesleri, çığlıklar, yüzlerce kuşun

sesi. Ses o kadar gerçekti ki bir sürü görmeyi bekledim ama görecek bir şey yoktu.

Nathaniel, "Kuşları duyuyorum," dedi.

Neden Nathaniel'ın da kuşları duyduğunu merak edecek vaktim yoktu, çünkü kuşlar bizim üzerimizdeydi. Her yerde tüyler vardı, dokunuyor, kanatlarını çırpıyor, beni hareket etmeye ve kaçmaya zorluyordu. Jean-Claude elimi sıkıca kavramıştı. Auggie'nin parmakları omzuma geçmişti ve acının yardımı oluyordu. Kuşları savuşturmama yardım etti. En son bir vampirin gücünün kanatlara benzer bir biçimde beni dövdüğü zamanı hatırladım. Üzerime çullanmıştı ama amacı beni kaçırmak veya korkutmak değil, içime girmekti. Gücü karanlıkta çığlık atmış, içime girmeye çalışmıştı. Albuquerque'nin başvampiri Karacamdan Kelebek, içime girmeyi başarmıştı. Gözlerimi güneşlerin arasındaki karanlıkla ve yıldızların soğuk ışığıyla doldurmuştu. Gücünün bir kısmını da benimle paylaşmıştı. Aynı güç şimdi yeniden açığa çıktı, sanki kanatların dokunuşu gücü çağırmıştı.

Auggie sessizce küfretti, çaresizce omzuma tutundu. Jean-Claude, "*Ma petite*, lütfen," dedi. Ama ne yapmamamı söyleyecekse söyleyemedi, çünkü Karacamdan Kelebek'in gücü kalkanlarımı indirdi ve beni Merlin'in gücüne maruz bıraktı. Metafizik kanatların rüzgarı ve kuşların çağrısı içime doldu. Güç içime aktı ve Merlin'in dev bir avcı kuş gibi zafer çığlığı attığını duydum. Kalkanlarımı kırdığını, korumamızı aştığını düşünüyor ama yanılıyordu.

Jean-Claude ve Auggie bana tutunup güçlerini içime akıtmaya çalıştı. Onlar da bunun gücümüzde bir gedik

olduğunu düşünüyordu. Ama bu bir gedik değildi, bir ağızdı.

Sanki bedenim bir mağaraydı, yumuşak ve kaslı bir mağara. Duyduğum ve hissettiğim kuşlar kendilerine yeni bir sığınak bulmuş gibi içimdeydi. Tüylerin dokunuşunu, uçuşan ve içimi dolduran minik bedenleri hissettiğime yemin edebilirdim. Güç benden çıkıp onlara akmanın bir yolunu arıyordu. Merlin içime daha fazla güç akıttı ve ben gücü yuttum.

Auggie ve Jean-Claude bana tutunmaya devam etti. Sanırım beni bırakmaya korkuyorlardı. Güç çok fazlaydı ve galiba bir kısmı iki vampire de akmaya başlamıştı. Güç onlara dokunduğu anda, ikisi de ne olduğunu anladı. Merlin beni kırmamıştı, biz onu yemek üzereydik.

Merlin de aynı şeyi hissetmişti muhtemelen, çünkü gücü durdurmaya çalıştı, kesti. Ama tadını almıştım ve durmasını istemiyordum.

Görünmez kuşların akışı yavaşladı ama durmadı. Karacamdan Kelebek'in gücü onları çağırdı. Tatlı sözlerle gücü kandırmama yardımcı oldu. Güç akmaya devam etti ve korkunun tadını aldım. Tatlı ve hoştu, derisindeki terin de tadına bakmayı arzuladım. Ve bunu yaptım, gölgelerin arasına gizlendiği yerde derisini yaladım.

İçlerinde gözyaşına benzer bir kırmızılık barındıran karanlık gözlerle bana baktı. Bu gözleri daha önce de görmüştüm. *Hiçbir zaman insan değildin, yanılıyor muyum*, diye düşündüm.

Bağlantıyı kesmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Jean-Claude ve Auggie bana tutunurken bunu yapamadı. Büyük ve kötü ve güçlüydü ama bir şehrin başvampiri değildi. İki

başvampiri hiç değildi ve benim de ne olduğumu bilmiyordu. Gerçi bunu ben de bilmiyordum.

Yasemin ve yağmur kokusu aldım. Binlerce yıldır varolmayan tropik bir gecenin kokusunu aldım. Yağmur kokusunun üzerinde bir ses vardı. Karanlık Anne, "Ben senin ne olduğunu biliyorum, nekromensır," dedi.

Sormak istemiyordum ama sanki ağzımdan sorunun çıkmasına engel olamadım. "Neyim?"

"Benimsin."

47

Bir çığlık attım ve kapattım. Her şeyi kapattım. Artık Merlin'in kuşları yoktu. Ama paniğe kapıldığım için Auggie ve Jean-Claude'la bağlarımı da kapatmıştım. Bir an için kafamın içinde sadece ben ve o kaldı. Yüzümde serin ve sıcak yağmuru hissettim. Ay parlak ve büyüktü, ben çok uzun boyluydum, erkektim. Bunun Jean-Claude'un anısı olduğunu düşündüm ama gördüğüm el fazla kaba ve fazla koyu renkliydi. Kimin anısında kapana kısılmıştım?

"Benim," dedi.

Ah, evet, onun. Neden yemek üzere olduğu bir adamın kafasının içindeydim? Neden onun bedeninde değildim?

Ayışığında bir şey hareket etti. Dev ve soluk renkliydi ve kaslı bir hayalete benziyordu. Yavaşça bana doğru geldi. Başını döndürdü ve gözlerine ayışığı düştü, parıldayan göz-

lerle bana baktı. Büyük bir kedinin yüzüne bakıyordum ve binlerce yıldır dünyada dolaştığının farkındaydım. "Mağara aslanı," diye düşündüm. "Hah, çizgiliymiş." Kedi havaya sıçramaya hazırlandı.

Birden benimle yaratık arasında bir kurt belirdi. Sırtı ve kafası koyu renkli beyaz bir kurttu. Ben, benim kurdum. Rüyadaydım ve bu da kendimden geçtiğim anlamına geliyordu. Çok garipti.

Kurdun tüyleri dikleşti ve kurtların artık dalga geçmediklerinde kullandıkları kalın sesli kükreme duyuldu. Kurt, büyük kedinin yanında kırılgan duruyordu. Ağırlık yarışını birkaç yüz kiloyla kaybediyorduk.

Kurt kokusu aldım. Çam ve orman kokusu. Bu topraklarda hiçbir zaman yetişmeyen şeylerin kokusunu aldım. Karanlık Anne, Merlin'i veya her kimse onu esir almıştı. Evim olan ormanın ve sürünün topraklarının kokusunu aldım. Kurdun yumuşak misk kokusunu aldım.

Mağara aslanı gerildi, beklediğim de buydu. Kurt havaya sıçramaya hazırlandı ve giydiğim beden bir mızrak gibi öne atılmaya hazırdı.

Bir şey elime dokundu. Hiç düşünmeden onu sıkıca kavradım ve gece birden beyaz, sıcak bir ışıkla aydınlandı. Işık ve acı, muazzam bir acı.

Sesler. "Bırak Anita, bırak!"

Acıya dokunan eller. Elimi çekmeye çalıştım. Sanki elimdeki kanın yerini erimiş metal almıştı. Bu acıyı biliyordum. Farklı bir ses duydum. "Anita, bırak!"

Micah, "Elini aç Anita, sadece elini aç," dedi.

Sol elim bir acı kütlesiydi. Parmaklarımı bile hissedemiyordum. Hissedemediğim bir şeyi nasıl açardım? Tek his-

settiğim şey acıydı. Gözlerimi açmak zorunda kaldım. Görüşüm bulanıktı, gri ve siyah-beyazdı. Sanki parlak bir ışığa çok uzun süre bakmıştım.

Etrafımı kuşatan yüzlerden çemberi gördüm: Micah, Nathaniel, Jason, Graham ve Richard. Onları gördüm ama bütün dikkatim sol elimdeki acıya odaklandı. Elime baktım, önce hiçbir şey yokmuş gibiydi. Yumruğumun içinden ince altın bir zincir çıkıyordu. Elim iyiymiş gibi görünüyordu ama iyi olmadığını biliyordum.

Arkamızda kalın perdeler vardı. Hala Fox'taydık. Beni locadan çıkartmış, izleyicilerin göremeyeceği bir yere götürmüşlerdi. Yanımızda neden hiç vampir olmadığını biliyordum. Karanlık Anne yine beni ele geçirmeye çalışmış ve bir gerizekalı, tutmam için elime haç vermişti.

"Elini aç Anita, lütfen." Micah yine kulağıma fısıldayıp saçlarımı okşadı.

Sesimi buldum ve fısıldadım. "Yapamam."

Richard elimi eline aldı ve parmaklarımı zorlayarak açmaya çalıştı. Bir parmağımı kaldırmayı başardı. İnledim, dudağımı ısırdım. Ses çıkartmaya başlarsam çığlık atacak veya yüksek sesle ağlayacaktım. Beni diğer insanlardan saklamayı başarmışlardı. Ama çığlık atmaya başlarsam bunun kimseye bir faydası olmayacaktı.

"Özür dilerim Anita, özür dilerim." Richard elimi açarken ardı ardına aynı cümleyi tekrarladı.

Jason, "İstersen küfret," dedi.

Başımı iki yana salladım. Kötü yanıklar insanın canını çok acıttığı için küfretmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamazdı. Elimi hala hissedebiliyordum ama hayal meyal, sanki acının etrafındaki el uyuyordu. Acı her şeye baskındı.

Sanki sinirler bu kadarıyla başa çıkamıyor ve sadece önemli verileri iletiyordu. Canım çok yanıyordu, geriye kalan her şey ikinci plandaydı.

Richard öyle bir ses çıkarttı ki ona baktım. Yüzündeki ifadeyi görünce baktığı yere döndüm.

Kabarcıkların büyük bir kısmı patlamıştı. Şimdi avcum ve parmaklarım parçalanmış deri ve berrak bir sıvının karışımıydı. Ama altının parıltısı etimin içine geçmişti. Haç elimi eritmişti.

Bakışlarımı kaçırdım çünkü elimi kurtarmak için ne gerektiğini düşünmek istemiyordum.

Nathaniel üzerime eğilip elimi görmemi engelleyince paniğe kapıldım. Onu ittim, Richard'ın elime ne yaptığını görmek istiyordum. O haçın tıbbi yardım olmadan yerinden çıkmasına imkan yoktu. Ağrı kesici, en iyisinden ağrı kesiciye ihtiyacım vardı.

Sağlam elimle Nathaniel'a uzandım. Fısıltımı duymak için üzerime eğildi. "Doktor," diye fısıldadım. Çünkü daha yüksek sesle konuşursam çığlık atmaktan korkuyordum.

Başıyla onayladı. "Dr. Lillian geliyor."

Başımla onayladım. Doktorun buraya nasıl geldiğini sorgulamadım. Hayatımda ilk kez, sadece birinin bana yardım etmesini istiyordum. Acının birçok türüne dayanmak mümkündü ama yanıklar dünyayı cehenneme çevirirdi. Acı geriye kalan her şeyi yerdi. Acıdan başka bir şey düşünmek mümkün değildi. Isıran, sızlatan ve mide bulandıran acı. Daha önce de yanıklarım olmuştu ama bu en kötüsüydü. Kendime gelmem haftalar sürebilirdi ve haçın açtığı derinliğe göre kalıcı hasar da kalabilirdi. Lanet olsun, lanet olsun.

Dr. Lillian önümde belirdi. Kadını önce tanımadım ve nedeni sadece acı değildi. Makyaj yüzünü yumuşatmış, on yıl önceki gibi görünmesini sağlamıştı. Elbisesinin yumuşak mavisiyle uyumlu saçlarının yumuşak grisini pastel tonlarda ruj ve far süslüyordu. Ona bakıp *on yıl önce çok güzeldi büyük ihtimalle*, diye düşünmedim. Ona baktım ve *şimdi çok güzel*, diye düşündüm.

Başını iki yana salladı. "Bu akşam ben sizinle ne yapacağım?"

Yutkundum. "Bunu kasıtlı olarak yapmadım."

Rahat bir biçimde yere çömelmek için eteğini hafifçe yukarı kaldırdı. "Bir bakalım," dedi. Yüzünde duygusuz ve hoş bir ifade vardı. İyi bir doktorun yüz ifadesiydi. Elime doğru uzandı ama ben elimi çekmek istedim.

Sırtını dikleştirdi ve bana bakıp hafifçe gülümsedi. "Sana söylediğim her şeyi yapmaya söz verirsen ve ancak emirlerime harfi harfine uyacaksan, eline dokunmadan önce sana ağrı kesici veririm."

Başımla onayladım.

"Onurun üzerine benimle tartışmayacağına dair yemin edeceksin Anita. Sadece sana söylediğimi yapacaksın, tamam mı?"

Zihnim acıyla bu kadar kavrulmasaydı belki kelime seçimine daha fazla dikkat ederdim ama şimdi tek düşünebildiğim şey acıydı. Başımla onayladım ve fısıldadım. "Söz veriyorum."

Bana gülümsedi. "Güzel." Arkasına baktı. Claudia'yı gördüğümde, diğer kadının kulağına fısıldayabilmek için yere çömeldi. Claudia başıyla onayladı, ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Lillian iğneyi hazırlamaya başladı. Normalde, iğnelerle başım beladaydı. İğnelerden neredeyse uçmaktan korktuğum kadar korkuyordum. Ama bu akşam şikayet etmedim. Çığlık atmamaya çalışmakla meşguldüm, sadece acının dinmesini istiyordum.

Lillian, yaralı elimin yanına eğilebilmek için Richard'ı kenara itti. Micah iğneyi görmemem için yüzümü elleri arasına aldı. İğnelerle ilgili ne hissettiğimi biliyordu. Bunu yapmasına izin verdim, gerçi bu akşam iğneden tedirgin olacağımı sanmıyordum. İğnenin basıncını hissettim. Sanki damarıma sıcak su enjekte ediyordu. Sıvının bedenime yayıldığını hissettim. Çok garip bir histi. Daha önce hiç damarlarıma bu şekilde bir sıvının yayıldığını hissetmemiştim. Bedenimin üst kısmı ısındı. Sonra odaklanmak zorlaştı ve başım döndü. Yerde yatmama rağmen başım döndü. Yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını sormaya hazırlandım ama sonra acı yıkandı. İlaç bedenimin üst kısmının içini sıcak bir su gibi doldurdu ve acı yok oldu.

Lillian üzerime eğildi. "Nasıl hissediyorsun Anita?"

Gülümsemeyi başardım, muhtemelen çok komik görünüyordum. "Şimdi acımıyor."

Gülümseyerek, "Güzel," dedi ve Richard'a döndü. "Sen birlikte olduğun kadının yanına geri dön."

Richard başını iki yana salladı. "Burada kalacağım."

"Bu akşam Clark Kent'sin Ulfric, Süpermen değil. Kadının yanına geri dön ve nazik öğretmen rolüne bürün. Anita'yla ben ilgilenirim."

Richard diğerlerine baktı. "Onlar kalacak mı?"

Lillian, "Bir tanesi kalacak," dedi. "Ama onlar ne olduklarını gizlemiyor, Ulfric. Gizlenmenin bedeli gizlenmek zo-

runda olmaktır. Şimdi, kadın seni aramaya başlamadan yanına geri dön."

Richard itiraz etmeye hazırlandı.

Lillian, "Bunu benim için daha fazla zorlaştırma, Ulfric," dedi.

"Git," dedim. Sesim garipti. "Git, Richard, git."

Çelişkiyle dolu, hatta acı çeken bir yüzle bana baktı. Ama bu akşam başkalarının acısıyla uğraşacak durumda değildim.

"Özür dilerim," dedi. Ne için özür diliyordu bilemedim. Gitmek zorunda olduğu için mi? Başka bir kadınla birlikte olduğu için mi? Clark Kent kılığına bürünmesi gerektiği için mi? Belki de elime geçen haç içindi. Bir Noel ona hediye ettiğim haç için. Evet, bunun için bir özre ihtiyacı vardı.

48

Üzerime bir masa örtüsü örttüler, bir diğerini kolumun altına koydular. Görünüşe göre restoran çalışanlarını büyüleyerek örtüleri onlardan alan Requiem'di. Ama gözlerini benden kaçırıyor, sanki haçın yeniden alevlenmesinden korkuyordu.

Lillian, Micah ve Nathaniel'dan dikkatimi dağıtmalarını istedi ama ağrı kesici dikkatimi zaten yeterince dağıtmıştı. Canımın yanmasından korkuyordum ama sanki korku bana tutunamadı, ben de ona tutunamadım. Jason kolumun üzerine bastırdı. İtiraz etmeye hazırlandım. Nathaniel beni öptü. Dudakları küçük seslerimi yuttu.

Elimin içindeki cisim birden, sert bir biçimde çekildi. Bir çığlık attım ve sevişirken birçok kez olduğu gibi Nathaniel sesimi yuttu. Çığlığım öpücüğün içinde kayboldu.

Elime bir şey yaptıklarını hissedebiliyordum. Bir şey sanıyorlardı. Nathaniel geri çekildi, dudaklarına rujum bulaşmıştı. Dudaklarımın üzerine bir parmağını koydu ve ben sadece küçük inlemelerle yetinmeye çalıştım. Canım çok yandığı için değildi ama sanki bedenim canımın çok yanacağına inanıyor ve tepki veriyordu. Ne zaman acıya odaklanmaya çalışsam elimden kaçıp kurtuluyordu. Belki de odaklanmaya çalışmak gereksizdi. Sanırım ilacın etkisine karşı koymaya çalışıyordum ve bu çok aptalcaydı. Ama kendimi bırakamazdım. Kendi iyiliğim için bile olsa, karşı koymadan duramazdım.

Nathaniel, ne yapmaya çalıştığımı biliyormuş gibi bana bakıp gülümsedi. Muhtemelen de biliyordu. Parmağını yeniden dudaklarımın üzerine koydu. Onu anladığımı belli etmek için başımla onayladım. Dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışıyorduk.

Elime baktım ve gazlı bezle sarıldığını gördüm. Bir mumyanın eline benziyordu. Toplanmadan önce masa örtülerinin üzerine taze ka gördüm. Kanı çalışanlara nasıl açıklayacağımızı düşünmeye çalıştım ama düşüncemi sonlandıramadan kaçıp gitti. Bu kadar rahatlayınca kendimi iyi hissetmem gerekirdi ama bu gece Jean-Claude'un ve diğerlerinin bana ihtiyacı olduğunu gayet iyi biliyordum. Karanlık Anne dışarıda bir yerdeydi. Geri dönerse ve ben yanlarında değilsem be yaparlardı? Korkum yeniden kabardı ama uzun sürmedi. Herhangi bir düşünceye veya duyguya odaklanmam mümkün değildi. Sisin içinde kürek çekmek gibiydi. Gitmek istediğim yönü biliyordum. Ara sıra karayı görüyor ve küreklere asılıyordum ama sonra sis her yeri kuşatıyor ve dağıldığı zaman karayı görmem mümkün

olmuyordu. Acı ne kadar dikkatimi dağıtsa da, eski halimle ilacın etkisindeki halimden daha çok işe yarardım. Ama yanık canımı çok acıtmıştı, hem de çok. Ben sadece acının dinmesini istemiştim.

Biri beni yerden kaldırdı ve o anda uyandım. Ne zaman uyuduğumu ya da kendimden geçtiğimi bilmiyordum. Nathaniel beni taşıyordu. Beyaz gömleğinin kollarını görüyordum ve üzerimde siyah bir ceket vardı. Muhtemelen onun ceketiydi. Bu detayı gözden kaçırmadığım için kendimle gurur duydum.

Etrafıma bakınıp Micah'yı aradım. Nathaniel neye baktığımı anladı. "Micah, Asher'la birlikte locada oturacak, böylece orası boş kalmayacak." Beni taşıyarak merdivenleri indi.

Requiem hemen arkasında, bizi takip ediyordu. Lisandro yanındaydı. Merdivenlerden aşağıya baktım ve bir an için Doktor Lillian'ı gördüm, sonra baş dönmesi her şeye galip geldi. Lanet olasıca kadın bana ne vermişti?

Bir süre daha kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda giriş katına ulaştığımızı ve Fox'un kulüp girişinden dışarıya çıktığımızı anladım. Görevlinin yanında duran Wicked'ı gördüm. Görevlinin yüzünde boş ve huzurlu bir ifade vardı. Vampir oyunları sayesinde kimse bizi hatırlamayacaktı. Birebir zihin oyunları yasaktı. Bunun sebebi şimdiki gibi olaylardı bir bakıma. Bir vampir bir insanı kötü bir şey olmadığına ikna edebilirdi. Bu yüzden tanıklıkları hiçbir işe yaramazdı.

Fredo yürüyen bir silah deposu değil de gerçek bir şoförmüş gibi limuzinin kapısını tutuyordu. Nathaniel benimle birlikte içeriye girdi. Beni nazikçe arka koltuğa yatır-

dı ve ceketi üzerimden aldı. Doktor Lillian üzerime eğildi. Yüzüme dokunup parmaklarını takip etmemi istedi. Bunu çok iyi yaptığımı sanmıyordum.

Bana bakıp gülümsedi. "Sana bizden biriymişsin gibi doz verdim ama değilsin. Neye dönüşüyorsun bilmiyorum ama sen bir şekil-değiştiren değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Morfinin şimdiye kadar etkisini yitirmesi gerekirdi ama yitirmedi. Dört ile on saat arası bir süre etkisinde kalabilirsin ama iki, en az iki." Başını iki yana salladı. "Bazen hepimiz senin çoğunlukla insan olduğunu unutuyoruz."

"Morfin," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet, Anita, morfin. Hepimizi ele geçirmeye çalışan vampir yeniden saldırıya geçerse, sen yanında değilsen Jean-Claude'un onu altedebileceğini sanmıyorum."

Her şeyi Merlin'in yaptığını mı düşünüyordu? Karanlık Anne'yi biliyor muydu? Bunu ona açıklamam gerekirdi ama düşüncelerimden anlamlı bir bütün oluşturamıyordum.

"Sana hemen şimdi ihtiyacımız var."

Başımla onayladım ve gözlerimi kapattım, çünkü başım dönmeye başlamıştı. "Anlaştık," dedim. "Nasıl?" diye fısıldadım. Gözlerimi açtım ve kadının güzel yüzüne odaklanmaya çalıştım. Elbisesi ve göz makyajı sayesinde gri gözleri bu gece mavi gibi duruyordu.

"Munin'i çağır Anita. Zihnini arındırır ve bu yaranın büyük bir kısmını iyileştirir."

Kaşlarımı çattım. Yanlış mı duymuştum? "Munin'i çağırayım, hemen şimdi mi?"

Başıyla onayladı. "Raina bunu iyileştirebilir."

Gözlerimi kapattım ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu açıklayabilmek için düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Munin, kurt sürülerinin atası ruhlardı. Ama eski atalara tapınmaktan çok daha canlı olabilen şeylerdi. Özellikle, psişik yetenekleriniz veya ölülerle bir bağınız varsa, munin çok ama çok canlı olabilirdi. Raina sürünün eski lupa'sıydı. Beni öldürmeye çalıştığı için onu öldürmüştüm. Munin özel yeteneğe sahip kişileri ele geçirebilirdi. Ben onun favori bineklerindendim. Ruhani öğretmenim Marianne'le Tennessee'de uzun bir haftasonu geçirmiş ve munin'i, özellikle de Raina'yı nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeye çalışmıştım. Micah ve Nathaniel da bana yardım etmek için benimle gelmişti. Aslında bunu Richard'dan istemem gerekirdi çünkü bu kurtlarla ilgiliydi ama istesem de Richard beni reddederdi. Raina ölüydü. Richard artık onunla ilgili bir şey yapmak istemiyordu. Ben de istemiyordum ama benim seçme şansım yoktu.

Raina cinsel bir sapık, sadistti ama seksle başkalarını iyileştirebiliyordu. İnsanın aklını başından alan sekse de gerek yoktu ama bunu kullanmayı seviyordu. Birkaç kez onun gücünü kullanmıştım ama bedeli ağır olmuştu. Anılarından uzak kalmak bile gücü kullanmamak için yeterli bir sebepti. *Ardeur* genelde iyileştirmeyle ilgili değildi ve Jean-Claude benim seks veya metafizik güçlerle başkalarını iyileştirmemin vampir güçlerinden çok Raina'nın munin'iyle ilgili olduğunu söylemişti. Bir başkasının gücüne ne kadar çok maruz kalır veya bir başkasından ne kadar çok güç ödünç alırsam, başkalarının büyü gücü benim bir parçam haline geliyordu. Raina benimle birçok kez uğraştığı için

bir şekilde *ardeur*'ü etkilemişti, en azından teori buydu. *Ardeur*'ü neden elimi iyileştirmek için kullanmıyordum? *Ardeur*'le birini veya bir yarayı iyileştirmeye güven olmazdı. Bazen ben istemeden işe yarıyor, bazen ben istesem de işe yaramıyordu. Bunu yüksek sesle açıklamak için elimden geleni yaptım. "Onu bu haldeyken kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Kontrolü eline alırsa çok kötü olur."

"Çok kötü yaralandın Anita. Gerçek bir vampir olsaydın kana, çok fazla kana ihtiyacın olurdu. Jean-Claude *ardeur*'ün uyanıp bu ihtiyacı karşılamaya çalışacağını düşünüyor."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Ben bunu..."

"Sana morfini verdikten sonra ne dersem yapacağına söz verdin. Sözüne sadık kal."

Yutkunup dudaklarımı yaladım. Ona kaltak demeyi düşündüm ama elimizdeki tek doktordu ve ben yaralıydım, onu kızdırmak istemezdim. Bu kadar morfin almasaydım Raina'yı kontrol edebilirdim. "Hayır."

"O zaman gösteriyi ve partiyi kaçırırsın. Diğer başvampirlerin yanındayken Jean-Claude'a yardım etmek için yanında olamazsın. Richard gizlendiği için o da yanında olamaz. Bu şehrin başvampirini iki güç ayağından yoksun bırakmak istiyorsan, hayır demeye devam et.

Lanet olsun. "Kaltak," dedim.

Gülümseyip yanağımı okşadı. "İyileştiğinde yaratıkların uyanabilir. Bu yüzden seni yaratıklarınla başa çıkabilecek insanların yanında bırakıyorum."

"Anlamadım."

"Ama bence buna Raina'nın hiç dokunmadığı biriyle başlamamız gerekir. Onu tanırım, biliyorsun. Yeni fetihler hep hoşuna gitmiştir."

Başımı iki yana salladım. "Anlamadım."

Nathaniel doktorun yanında belirdi. Raina'ya yeni biri değildi. Raina ona bir kadının bir erkeğe sahip olabileceği her şekilde sahip olmuştu ve bazıları hayal gücünü zorlayan cinstendi. Ametist ve elmas taşlı kolyesi dışında çıplaktı. Kolye, Jean-Claude'dan ve benden bir hediyeydi ama aslında fikrin sahibi Jean-Claude'du. Benim aklıma böyle bir şey hiç gelmemişti.

"Üzerinde kıyafet yok," dedim.

Gülümsedi. "Sonrasında içeriye girmeyi deneyeceğiz."

"Neyin sonrasında?"

Lillian'a baktı. "Anlattıklarının ne kadarını anlıyor?"

"Emin değilim."

Arkamızdan bir ses, "Ben kimseye tecavüz etmem," dedi.

Jason cevap verdi. "Bunu hiçbirimiz yapmayız."

Lillian üzerime eğildi. "Anita, Anita, bunun için iznine ihtiyacımız var."

"Tam olarak ne için?" Çok açık bir soruydu.

"Raina'nın munin'ini uyandır, kendini ve Requiem'i iyileştir."

"Requiem mi?"

"Raina yeni biri ve yaralı olduğu için de ondan boşlanacak."

Lillian'ın yüzüne baktım. "Onu gerçekten de iyi tanıyorsun."

Başıyla onayladı. "Arzu ettiğimden de iyi. Bu gecesiz sağ çıkabileceğimizi düşünseydim senden bunu istemezdim. Raphael tiyatrodaki başvampirlerden birini hissetti. İçlerinden biri farelere hükmediyor. Bunun insanlarımız için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Raphael'i kontrol ederse hepinizi kontrol eder."

"Kesinlikle."

"Ve onları biz davet ettik," diye fısıldadım.

Requiem'in çıplak omzu Lillian'ın yanında belirdi. "Merlin, dans grubunun lideri. Daha önce dansçıların yok olmasını ve birden açığa çıkmasını sağlamak için izleyicilerin zihinlerini bulandırmış ama bunu diğer başvampirlere yapmaya çalışmamıştı. Bu geceye kadar."

Bundan emin değildim. Merlin'in zihnini hissetmiştim. Zihinleri bulandırmıştı. Gitmelerine izin verebilir, onlarsa hiçbir şeyin farkına varmayabilirdi. Açıklamaya çalıştım. "Zihni yeterince güçlü. Gitmelerine izin verebilir. Asla bilmezler."

"Onları kontrol edecek ve sonrasında bunu hatırlamamalarını sağlayacak kadar güçlü olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Evet."

Yüzünde korkunun dans edişini seyrettim ama daha sonra eskilerin sahip olduğu ifadesiz yüz tarafından yutuldu. "Belki ama Marmee Noir'nın diğer şehirlerde açığa çıktığını sanmıyorum."

Lillian, "Marmee Noir kim?" diye sordu.

"Bizim karanlık annemiz, türümüzün ilki. Bu akşam hissettiğimiz Merlin'in gücüne Marmee Noir'nınkinin eklenmiş haliydi. Richard'ın haçının Anita'nın elinde erimesine onun gücü sebep oldu."

"Burada, dans grubuyla birlikte mi?"

"Hayır," dedim. "Pencereli odada." Muhtemelen kimse için bir şey ifade etmemişti ama daha fazlasını sormadılar.

Bütün vampirlerin kabusunun fiziksel olarak St. Louis'de olmadığına dair verdiğim güvenceyle yetindiler. Her ne kadar bir şeye odaklanamasam da sözüme inandılar. Bunu yapmamaları gerekirdi. Ama Karanlık Anne'den çok, Auggie ve Samuel, lanet olsun, Samuel'in eşi Thea beni endişelendiriyordu. Bunlar Jean-Claude'un güvendiği başvampirlerse diğerleri bize ne yapardı? Jean-Claude'un bu akşam yalnız kalmaması gerekiyordu. Başına kötü bir şey gelebilirdi.

"Dışarıya çık, doktor."

"Ne?"

"Sadist kaltak geldiğinde burada olmanı istemiyorum."

"Çıkıyorum, arabada kalanlar senin daha önce beslendiğin insanlar olacak Anita." Arkasına baktı. "Bir istisna dışında."

"İstisna mı?"

Jason, "Haydi, Lillian," dedi. "Jean-Claude tedirgin. Başka bir şey daha oldu. Çok kötü değil ama bir şey oldu."

Lillian kayboldu ve Jason yanıma çömeldi. Nathaniel gibi çıplaktı. Jean-Claude'un kendisi için sipariş ettiği bileziği takıyordu. Altın ve platin bir manzaranın üzerinde koşan kurtlar. Kurtlar o kadar gerçekti ki hareket edeceklerini sanırdınız. Bileziğe baktım. "Çok güzel."

Sırıttı. "Bilezik de güzel," dedi. Bana tepeden baktığında yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Jean-Claude'un ne hissettiğini hissedemiyordum. Morfin ve daha önce panikle bağlarımı kapattığım içindi. Jason'ın ciddi hali hiç hoşuma gitmedi. Biz tartışırken sevdiğim erkeklere ne oluyordu?

"Şu kıyafetlerini çıkartalım. İçeriye girerken üzerine giyecek bir şeyin olmalı."

Başka bir zaman olsa itiraz ederdim ama Jason korkuyor ve ben Jean-Claude'u hissedemiyordum. Onunla bağımı yeniden kurmaya cesaret edemiyordum. Jean-Claude'un konsantrasyonunu benimki gibi bozmak istemezdim, çünkü böyle bir şey felaket demekti. Kötü şeyler oluyordu ve bizim hatamızdı. Vampirler şehre kötü şeyler davet etmişti ve şimdi herkes tehlikedeydi. "Şu korseyi çıkartmama yardım et."

Jason, "Hiç sormayacaksın sandım," dedi. Her zamanki gibi bana bakıp sırıttı ama gözlerini görebiliyordum. Yaptığı işten keyif almıyordu. İçeride neler oluyordu? Dayan, Jean-Claude, diye düşündün. Bir rüzgarın dokunuşu gibi üzerimize kapattığımız kapıya dokunduğunu hissettim. Gücünün rüzgarında tatlı parfümünün kokusu vardı. Sözcükleri arabayı doldurdu. "Yanıma gelmeden önce beslen, *ma petite*. *Ardeur*'ü insanların üzerine salma." Sonra gidip bağlantıyı sıkıca kapattı ve kendini mühürledi. Ama güzel bir noktaya parmak basmıştı. Munin'i uyandırmak ve iyileşmek ama *ardeur*'ü beslememek tam bana göre bir şeydi. Kısa mesajı gayet açıktı. Beni beslenmiş ve dövüşmeye hazır istiyordu, aç ve insanlar için tehdit oluşturacak bir halde değil. Jason oturmama yardım etti ve Nathaniel korsemi açmaya başladı. Sevgilimin içeriye geri dönmeden önce benden içi erkeklerle dolu bir limuzinde seks yapmamı istemesinin Ortabatı kasabasından gelen bir kıza garip gelmesi normal miydi? Ama ortalıkta gezinen bütün vampirlerin anasıydı. Şehirdeki bütün başvampirlerin zihnini ele geçirecek kadar güçlüydü. Ayrıca, aklımı bir bakışıyla başımdan alan sarışın dansçı Adonis'i de unutmamak gerekirdi. Dışarıda güçlü ve tehlikeli şeyler oluyorken ben bir li-

muzinin içinde sevişecek miydim? Kaderin ölümden daha kötü olup olmadığını sorguladığım gecelerden birini yaşıyordum.

Korse gevşeyince göğüslerim dışarıya fışkırdı. Jason, "Requiem," dedi. "Buraya gel."

Vampir yanımıza geldi ve elleriyle çıplaklığını gizledi. Utanıyor gibiydi. Ben de durumdan hoşnut değildim ama morfin utancımı, hatta her şeyi silip süpürüyordu.

Korseyi kafamın üzerine kaldırdılar ve diğerleri eteğime el attı. Nathaniel çıkan kıyafetleri bir kenara fırlattı. Elmas taşlı kolye dışında her şeyi çıkarttılar. Görünüşe göre bu gecenin teması mücevherlerdi. Uzaktaki koltuğun üzerinde plastik bir örtü vardı ve kıyafetler altına gizlendi. Ortalığın ne kadar kirlenmesini bekliyorlardı?

Limuzinin arkasında bir hareket gözüme ilişti. Noel'di. "Hayır," dedim. "Onu dışarıya çıkartın."

Jason, "Justin gelmedi," dedi. "Auggie'nin koruması dışında elimizdeki tek aslan. Aslanın uyanırsa gideceği bir yere ihtiyacımız var."

"O daha çocuk."

Jason başıyla onayladı. "Raina bakirleri severdi."

Başımı o kadar sert iki yana salladım ki sersemledim. Gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım. "Dışarıda beklesin. Aslanım uyanırsa o zaman yaratığını çağırırım ama Raina'nın onunla beslenmesine izin veremem." Gözlerimi açtım ve dünya artık dönmüyordu. Güzel.

Jason, Requiem'in omzuna dokundu ve dikkatimi vampirin üzerine çekti. "Bunu yapmak zorunda kalacağımızı sanmıyorum Anita. Requiem'e bir bak. Yaralarına bir bak. Taze et ve yaralı. Bu, hoşuna gidecek."

Göğsündeki ve yanındaki bıçak yaralarına baktım. Kollarında da kesikler vardı. "Gümüş bıçak," dedim.

Requiem başıyla onayladı. "Meng Die beni öldürecekti."

"Biraz güç ve fikrini değiştirdi."

Jason, "Göz ardı edilecek bir güç değildi Anita," dedi.

Requiem'e döndüm. "Raina'nın ne yapacağını biliyor musun?"

Nathaniel yanımıza çömeldi. "Ona Raina'nın seks sırasında neyi sevdiğini anlattım."

Requiem'in yüzüne odaklanmakta güçlük çektim. "Bu..." doğru kelimeyi bulmaya çalıştım, "...senin için sorun olur mu?"

"Ben Belle Morte'nin yanındaydım Anita, bu benim için sorun değil." Gülümsemeyi başardı. "Efendimize iyi hizmet edebilmemiz için beni iyileştir."

Başımla onayladım. "Tamam." Arkama dönüp Noel'e baktım. Hareketlilikten mümkün olduğunca uzakta durmaya çalışıyordu. "Dışarı, şimdi."

Jason, "Dışarıda bekle, Fredo," dedi.

Noel, "Bana yakında durmam söylendi," dedi. Gözleri faltaşı gibi açıktı ve dudakları aralıktı. Önünde çıplak durduğumu farkettim. Bunu zaten biliyordum ama ya morfin ya da durumun aciliyeti yüzünden üzerinde düşünmemiştim. Yüzündeki ifade şehvet değil, korkuydu.

Jason, "Arabanın dışı çok uzak değil," dedi.

Noel yine tereddüt etti.

Nathaniel, "Dışarıya çık, Noel," dedi. Öfkeli gibiydi.

Noel arabadan indi ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra Nathaniel, "Joseph nasıl olur da bu iş için onu gönderir?" diye sordu.

Jason, "Joseph içinde bulunduğumuz durumu anlamadı," dedi.

Nathaniel, "Anlamak istemedi," dedi. Gözleri neredeyse öfkeyle morarmıştı.

"Masumları koru," dedim.

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi ve gülümseyip başıyla onayladı.

"Raina'yı kontrol edebilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Morfin..."

"İşini zorlaştıracak ama bunu başaracaksın. Sen bunu yapmayı öğrenirken yanındaydım Anita. Morfin olsun veya olmasın, sen ondan daha güçlüsün."

Yüzüne baktım, öfkesini ve kendinden emin halini inceledim. On yıl sonra nasıl olacağını görmüş gibiydim. Otuzunda çok özel biri olacaktı ve o sırada ben yanında olmayı planlıyordum. Hepimizin orada olmasını istiyordum. Bu yüzden bu geceyi atlatmak zorundaydık. Neye mal olursa olsun.

Jason beni koltuğa yatırdı. Nathaniel bana çabucak bir öpücük verdi, sonra uzaklaştı. Requiem koltuğun kenarına oturdu. İlk randevusuna çıkmış bir erkek gibiydi.

Elimi ona uzattım. "Bana yardım et."

Elimi tutup koltuğun yanına çömeldi. Hala çıplaklığını gizlemeye çalışıyordu.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Gücünü benim üzerimde kullan."

Gözleri zengin bir ateşle doldu ve bedenimi istila etti. Yaralı elim acıdı. Acı, zevk ve kafamın karışıklığı birarada gelince hoşuna gidecekti. Raina'yı kontrol etmeyi öğ-

renmiştim. Bu, şimdi içimde bir yerde demekti. Dışarıda aç bir kaplan olduğunu bile bile, boynuna bir parça kanlı et bağlayıp kusursuz güvenli bir evi terketmek gibiydi. Çok kötü bir fikirdi. Sorun, daha iyi bir fikrin olmamasıydı.

49

Bir şeyi kontrol etmek için ilk gereken, bunu yaparken kendini nasıl hissettiğini bilmekti. Ben doğal bir psişiktim, güçlerim kazanmayı arzu ettiğim şeyler değildi ve ben istemeden açığa çıkmışlardı. Böylesi güçlere doğal biçimde sahip olmanın sorunu, bazen çok kolay elde edildikleri için varlıklarından haberdar olunmamasıydı. Sanki sessizce ve gizlice bana yaklaşıyorlardı. Bir şeyi kontrol etmek için onu tamamen anlamak gerekirdi. Hayatım boyunca fiziksel güce inandığım için birçok şeyi kaba güç kullanarak çözebileceğimi düşünmüştüm. Ama bazı şeyler sadece fiziksel veya kaba güçle kontrol edilemezdi. Bir beyzbol topunu çok hızlı fırlatabilmekle, bunu her koşul ve şartta yapabilmek ayrı şeylerdi. Hız ve yetenek güzeldi ama kontrol edilmiyorlarsa takımı finallere taşımaya bir yardımı olmazdı. Zavallı hayranları yanlışlıkla öldürme

ihtimali bile vardı. Çok hızlı giden bir topun kafaya çarpması iyi bir şey değildi. Raina benim en hızlı fırlattığım top değildi ama nekromansimden sonra kontrol etmeyi öğrendiğim ikinci şeydi.

Requiem koltuğun üzerinde sırtüstü yatıyordu. Onunla yer değiştirdiğimi hatırlamıyordum. En son hatırladığım şey koltuğun üzerinde çıplak yattığımdı. Şimdi, çıplak yatan Requiem'di. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu şaşırtacak ne yapmıştım? Hala morfinin etkisindeyken ve Raina kontrol altındayken ne yapmıştım?

Karnının üzerinde oturuyordum ki bu da bir gelişme sayılırdı. Arkamdaki Nathaniel ve Jason'a baktım. Yüzümdeki ifade her şeyi belli etmişti muhtemelen. Jason, "Onu koltuğa yapıştırdın," dedi.

Nathaniel, "Elin kanıyor," dedi.

Kolumun ucunda bir anda belirmiş gibi sol elime baktım. Sargıların üzerinde taze kan vardı. Kanı görünce acı geri döndü ama Lillian bana morfini vermeden önceki kadar kötü değildi. Yine de inatçı ve kavurucu bir acıydı. Böylesi keskin acılar sonrasında daha kötü şeylerin geleceğinin habercisiydi.

Requiem, "Sanırım beni koltuğa yatırırken elini incittin," dedi. Sesi yumuşak, neredeyse kibardı. Yüzünde de yakışıklı ve boş bir ifade vardı. Ben öyle hayal etmişim gibi şaşkınlık yüzünü terketmişti ve bir kez daha kontrolü ele almıştı.

İçindeki Raina'yı hissettim. Requiem'in kendini veya başka bir şeyi kontrol etmesini istemiyordu. Requiem'i kırmak istiyordu. *Ardeur*'le kafasının içindekileri gördüğüm için yüzlerce yıl önce kırıldığını biliyordum. Zaten kırılmış

birini kırmanın, birini ilk kez kırmak kadar ona cazip gelmeyeceğini biliyordum. Bu gibi deneyimlerde ilk olmayı severdi, özellikle acıyı zevke, neşeyi korkuya dönüştürebilecekse. Tarzı buydu. Bu tür şeyler bana çok tersti.

Sesi zihnime fısıldadı, eskisi kadar berrak değildi, ağaçların arasında rüzgarın çıkarttığı bir ses gibiydi. Marianne, Raina'nın beni ele geçirmeye çok yaklaştığını söylemişti, neredeyse bir şeytan gibi. Bunu bilmek çok ürkütücüydü. Artık Raina'nın üzerimde hakimiyet kurmasına nasıl engel olacağımı biliyordum. Sesinin rüzgarı içime doldu. Orman, tüy ve parfüm kokuyordu. "Ne istediğimi biliyorsun Anita," dedi.

"Sana ne verebileceğimi biliyorsun," dedim. Bunu yüksek sesle söyledim çünkü onunla zihinsel iletişim kurmak güçlenmesine sebep olabilirdi. Sabah Requiem'le birlikte olmaya ne kadar yaklaştığımı düşündüm. Üzerimden kalkışını hayal ettim. Memnun değildi, ben de değildim.

"Aranızdaki ilk ilişki olacak," diyerek kahkaha attı. Konsantrasyonum bu kahkahayı dudaklarımdan çıkartmayacak kadar saf değildi. Kahkahası alçak, gırtlaktan gelen, alto bir sesti, seks vaat eder gibiydi. Benim böyle bir kahkaham yoktu.

Nathaniel, "Odaklan Anita. Bunu yapabilirsin," dedi.

Raina arkama dönmemi ve Nathaniel'a bakmamı istedi ama istediğini yapmadım. Kötü bir fikir değildi ama bir yerde ona karşı koymaya başlamam gerekiyordu ve bu iyi bir başlangıçtı. Ayrıca, bu savaşı kaybedersem kimseye bir zararı olmazdı.

Raina'yı elimden geldiğince umursamadım. Bilincimi paylaşan insanlara bunu yapmak her zaman çok zor-

du. Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım ama elimdeki acı dikkatimi dağıtıyordu. Kalbimin atışına, hissettiğim nabzıma odaklanmaya çalıştım ama bu bir hataydı. Kalbimin her atışı yaralı elime batan bir iğne gibiydi. Sanki damarlarıma kan pompalanması elimin durumunu kötüleştiriyordu.

Başımı iki yana salladım ve bu bir hataydı. Birden başım döndü. Requiem'in elleri beni yakaladı, düşmeme engel oldu. Ben kendimi üzerine bırakıp başımı omzuna koydum. Hiç ses çıkartmadı, sadece bedeni irkildi. Yaralarının üzerine yatıyordum. Bu durum Raina'nın çok hoşuna gitti.

Omzunu öptüm. Teni sıcaktı. Daha önce benden aldığı kanla sıcaktı ama gerektiği kadar sıcak değildi. Parlak mavi gözlerine baktım, iristeki yeşil dokunuşa baktım. "Bedenin yaraları iyileştirmek için çok fazla enerji harcıyor," dedim.

"Evet," diye fısıldadı.

"Bu kadar yaralıyken normalden daha mı fazla beslenmen gerekiyor?"

"Evet, leydim."

Gülümsedim. "Sebebini bilmiyorum ama ben çıplak üzerindeyken leydim bana pek uygun gelmedi."

Gülümseyerek karşılık verdi. "Sen her zaman benim leydim olacaksın Anita."

Birden kurdun kokusunda boğulmaya başladım. İçimdeki yaratık silkelendi. Sanki Raina'nın gücü bir kaşık ve ben de bir çeşit çorbaydım. Silkelendi ve etrafına bakındı.

İçimden gelen sesini duydum. "Senin kendi kurdun Anita. Ben yokken sen neler yaptın?"

Kurt, kurdum, içimde belirdi. Şekil aldığını hissedebiliyordum. *Hayır*, diye düşündüm. Yüzümü Requiem'in boy-

nuna, nabzının atması gereken yere doğru çevirdim. Ağzımı derinin üzerine bastırdım ve tüylerimi diken diken enerjiyi kovaladım. Kurdumdan kaçmadım, çünkü kaçınca bazı şeyler kovalamaya devam ederdi. Ben de kendimi daha soğuk şeylere bıraktım. Kurdun ne anlayacağı ne de onaylayacağı şeylere. Kurdum sakinleşti, ölü derinin dokunuşu ve hareket etmeyen derinin kokusuyla. Raina'nın kaçtığı için kurdu sakinleştirmek sorun oldu. Requiem'in üzerinden yüzünü görecek kadar kalktım.

"Gözlerin, elmaslar gibi, içlerinde çok fazla ışık barındırıyor."

Jason yumuşak bir ses tonuyla, "Raina gitti," dedi.

Jason'a bakmadım. Gözlerimi vampirin üzerinden ayırmıyordum. Bedenini öpmeye başladım. Omzuna hafif dokunuşlar kondurdum ve her öpücükle bedenim aşağıya indi. İkimiz de çıplaktık ve bu yüzden ilgi çekici şeyler uyandı. Hissettiğim şeyin damarlarımdan aldığı kanla şiştiğini biliyordum. Öpücüklerim olmasaydı, birçok açıdan ölü kalmaya devam edecekti.

Bedenimin alt kısmını havaya kaldırdım. Artık belden aşağımız birbirine değmiyordu. Bu harika bir şeydi, harika şeyler vaat ediyordu ama ben ağzımın göğsüne değişine odaklanmak istiyordum. Hem bunu yapıp hem de şişkinliğini hissedemezdim. Dikkatimi dağıtıyordu.

Derisinin kusursuz düzgünlüğünün tadını çıkarmak istiyordum. Serin ve kıpırdanan ama nabız gibi atmayan. Canlı olmayan, en azından tamamen canlı olmayan. Belli belirsiz bir hayali öpmek gibi bir şeydi ve sanki Requiem'in bedeni birden buharlaşıp yok olabilirdi. Jean-Claude ve Asher benimle birlikteyken daha fazla insan gibi görünme-

ye mi çalışıyordu? Bu şaşırtıcı sakinliği hissetmemem için kalplerinin atmasını ve damarlarına hızla kan pompalanmasını mı sağlıyorlardı? Requiem'in elleri sırtımda ve yanlarımda gezindi. Göğsü hareket etti, dokunulmanın zevkiyle kıvrandı ama nefes almadı. Benim için canlı rolü yapmadı. Ölü bir varlıktı. Aslında bu durumun beni rahatsız etmesi gerekirdi ama etmedi. Gözlerimi dolduran güç olanların farkındaydı ve bundan hoşlanıyordu. Belki biraz fazla hoşlanıyordu.

Kaba bir yere gelip belli belirsiz metalik bir tat alana kadar pürüzsüz ve serin tenini öpmeye devam ettim. O tadı alınca gözlerimi açtım ve neyi öptüğüme baktım. Bıçak yarasıydı. Çok düzgün görünüyor ama dudaklarım gerçeği söylüyordu. Yaranın kenarları kabaydı. Yara istediği kadar düzgün ve kusursuz görünebilirdi ama vahşi bir şey olduğunu ben biliyordum. Bıçak derisini parçalamıştı. Kenarlardaki hasarı göremesem de ağzım hissedebiliyordu. Parmakucumu yaranın kenarında gezdirdim. Ben bunu yapınca küçük sesler çıkarttı. Bir yandan bu sesler hoşuma gidiyor, bir yandan canı yandığı için endişeleniyordum.

Yüzüne baktım. Boylu boyunca bana bakan gözlerin içinde acı dolu bir bakış yoktu. Gözlerini hafifçe kısması canının yandığını, bakışlarıysa ne kadar hevesli olduğunu gösteriyordu. Demek ki henüz ince çizgiyi geçmemiştim. Bu durum onu daha da heyecanlandırıyordu.

Parmağımın ucunun altındaki yaranın nasıl bir şey olduğuna odaklandım. Daha fazla odaklanmak için gözlerimi kapattım. Kaba bir parçaydı ve parmağımla dudağım kadar kolay hissedilmiyordu. Vahşi bıçakla yırtılmış ve sertleşmişti. Ayrıca, dokunuş bana tatlı ve belirli belirsiz

kan tadını da vermiyordu. Bu, Raina'nın düşüncesi miydi, yoksa bana mı aitti? Hayır, Jason haklıydı. Raina gitmişti. Elimi, ellerimi kullandığımı farkettim. Bunu hissedince geri çekildim ve yanmış elime baktım. Daha önce de benzer sebeplerden dolayı bunun gibi yanıklarım olmuştu. Aslında, bu yanıkların bir kısmının nedeni, kutsal haça yaslanan bir vampirdi. Sanırım ilk kez buna sadece kendi bedenim yol açmıştı. Karanlık Anne beni ele geçirmeye çalıştığı için miydi, yoksa vampir güçlerimi kullandığım için miydi? Enteresan bir düşünceydi. Bu düşünceyi birçok sebeple bir kenara ittim. Bu tür şeyleri sonra da düşünebilirdim. Çok sonra.

Deri kabuk bağlamış ve sertleşmişti. Günler, hatta haftalar sürecek bir iyileşme süreci dakikaların içine sığdırılmıştı. Sertleşmiş deriyi hafifçe kenara ittim. Çekip kopartacak kadar cesur değildim. Avcumu bulana kadar gerçek ölü derinin tamamını bir kenara ittim. Avcum çok yumuşaktı, bebek teni gibiydi ama ortasında haç şeklinde yeni bir yara vardı. Deri parlaktı, kaba değildi ve kaygandı. Haftalar sürecek iyileşme sürecini geçmiş gibiydi.

Raina'yı Requiem'i iyileştirmek için kullanmamıştım, kendimi iyileştirmek için kullanmıştım. Sebebini biliyordum. Munin'inden yapamayacağı bir şey istemiştim. Şekildeğiştiren derisini, canlı deriyi iyileştirebilirdi ama Requiem canlı değildi. Ne kadar canlı görünürse görünsün bu sadece bir hile veya yalandı, ya da her ne ise.

Requiem'e baktım. Doğal mavisine geri dönmüş gözlerle bana baktı. İçinde artık güç yoktu. Gümüş bıçaklar kullanılmasaydı yaralarını şimdiye kadar çoktan kapatmış-

ti. Ama gümüş yüzünden yardım edilmezse sıradan bir insanın hızında iyileşecekti.

"İyileştin mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Ölü deriyi sıyırdım ama evet."

"Ölü deriyi sıyırmak," dedi. Sesi yumuşaktı. İç geçirdi. "Ben kendi içime dönebilirim. Çok iyi olacağımı sanmıyorum ama önemli olan senin yaralarındı."

Tepeden Requiem'e baktım. Bedeninin üst kısmında neredeyse hayatına mal olacak iki yarası, kollarında düzinelerce çizikler ve kesikler vardı. Ama hala sert ve hazırdı. "Etrafta daha fazla çıplak dolaşman lazım," dedim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Neden, leydim?"

"Çünkü çok güzelsin."

Gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim."

"Doğru değilmiş gibi söyledin."

"Doğru olsaydı haftalar önce yatağıma girerdin."

Gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım. Nekromansim hala yüzeydeydi ama değişmişti. Munin'i çağırmak veya Karanlık Anne'yi kovalamak, bir şeyler gücümü değiştirmişti. Hala nekromansiydi ama içinde bir parça... yaşam barındırıyordu. Enerjisi canlı gibiydi. Tam anlamıyla ne olduğunu anlamadım ama bir şey kesindi: Daha önce vampirlerin yaralarını, küçük yaraları iyileştirdiğimde gündüzdü ve vampirler ölüydü. Uyandıklarında, kişilikleri veya ruhlarıyla, gücümün ölü olduklarını farketmesini engelliyorlardı. Ne kadar hareket etseler de, benim radarımda hep ölülerdi.

Dokunduğum yarayı hissedebiliyordum. Hissedebiliyor ve bir zombinin parçalarını birleştirmeye benzediğini biliyordum. İşimin gerektirdiği şeylerden biri de zombileri yeniden bir bütün yapmaktı.

Bu benim için önemliydi. Sanki şimdi Requiem'i iyileştirmezsem nasıl yapıldığını unutacaktım. Sahip olunan ama kullanılmadıkça silinen bir yetenek gibiydi. Bunu kullanmak istiyordum. Bu gücü kullanınca kendimi hep daha iyi hissederdim. Ölülerle çalışmak her zaman güzeldi.

Parmağımı yaranın üzerine koydum ve kilden yapıldığını düşündüm. Kili parmağımla düzeltiyordum sanki. Parmağımla dokunamayacağım şeylerin, derin dokuların birbirine bağlanması için gözlerimi kapattım.

Arabada bir rüzgar esti. Soğuk bir rüzgardı ama içinde biraz da olsa baharı barındırıyordu. Önce biri kapılardan birini açtığını düşündüm ama gözlerimi açınca kapıların kapalı olduğunu gördüm. Rüzgar benden geliyordu. Requiem'in bedenine baktım. Ellerim şimdi iyileşmiş ve düzgün derinin üzerindeydi. Geriye yara bile kalmamıştı. Elimi yandaki yaranın üzerine, kaburgalara doğru kaydırdım. Bunu yaparken kafamın içinden bir ses, *Tanrım bu imkansız*, diye mırıldandı. Ellerimi yanına koydum ve yarayı düzelttim. Rüzgar saçlarımın bir kısmını yüzüme düşürdü. Ben onu iyileştirirken yaranın üzerindeki kabuk parçalanarak etrafa saçıldı. Ölü derinin hepsi düştü.

Kollarını tuttum ve derisini dirsekten bileğe kadar düzleştirdim. Dokunduğum yerlerde bir kamera hilesi gibi yaralar yok oldu. Böyle bir şey mümkün değildi ama ben yapıyordum.

Rüzgar titredi ve ben üzerine düştüm. Beni yakaladı, yoksa yere düşecektim. Ölülerle uğraşmak her zaman güzeldi ama bir bedeli vardı. İşin içinde kan büyüsü yoksa daha da yorucuydu. Bunun ölüleri mezarından kaldırmak gibi olacağı aklıma gelmemişti.

Jason ve Nathaniel yanımıza geldi. Jason, "Sorun nedir?" diye sordu.

Nathaniel, "Çok yoruldu," dedi.

Ona baktım. "Sen de yorgun musun?"

Başını iki yana salladı. "Sen diğerleriyle olan bağlarını kapatırken aynısını bana da yaptın. Yorgun olduğunu görebiliyorum ama benim enerjimi tüketmiyorsum. Damian'a da dokunduğunu sanmıyorum."

"Bu akşam ikinizi tekrar riske atmak istemiyorum."

Jason, "Herkesle bağını kestin," dedi. "Şimdi Jean-Claude senden çok benimle bir şeyler hissediyor. Bir *pomme de sang* onunla arandaki bağ olmaya çok da uygun değildir."

"Çok şeyler yaşandı," dedim.

Requiem bana sarıldı. "Bunu nasıl telafi edebilirim, leydim? Böylesi bir mucizenin bedelini nasıl öderim?"

"Bunu bir daha yaparsam senin kanımı içmen gerekir, tıpkı zombileri mezarından kaldırdığım zaman kan akıttığım gibi. Kan büyüsü her zaman enerjimin tükenmesine engel olur."

Jason, "Beslenmek zorundasın," dedi. Uzaktan gelen sesleri dinler gibi dalgın bir hali vardı. Muhtemelen Jean-Claude kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Tamam," dedim. Kendimi birden Requiem'in göğsüne bıraktım.

Jason ve Nathaniel birbirlerine, sonra da Requiem'e baktı. Jason, "Gücünü kullan, Requiem," dedi. "*Ardeur*'ünü çağır. Daha önce olduğu gibi *ardeur* ile seni kendine bağlayacak durumda değil. Onu önce sen besle, güvende olursun."

"Vantrilok gibisin," dedim. "Ağzın hareket ediyor ama Jean-Claude'un kelimeleri çıkıyor."

Jason kendine has gülümsemesiyle karşılık verdi. "Jean-Claude'un veya benim söylediklerim gerçek."

Requiem'in yüzüne bakmak için kafamı yana yatırdım. "Daha önce bunun için mi vazgeçtin? *Ardeur*'le sana sahip olacağımı mı düşündün?"

"Evet," dedi. "London gibi olacağımı düşündüm ve öyle olmaya niyetim yok."

"Şu anda hiç kimseyi kendime bağlayabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerindeki bakışta tereddüt yoktu. Yüzünde bir anlığına çok erkeksi bir ifade belirdi. "O zaman sana istediğimi yapabilirim."

Bunu söyleyiş şekline itiraz etmeyi düşündüm ama buna enerjim yoktu. Çok yorgundum, tükenmiştim. "Evet," dedim. "Yapabilirsin."

Doğruldu ve bana sarıldı. Oturup beni koltuğun diğer ucuna doğru yatırdı, şimdi tepemdeydi. Gücü bedenimin üzerinde dans etti. Bu enerji benim için yiyecekti. Gözlerinin kendi büyüsüyle maviye bulanışını seyrettim. Alev alev yanan gözlerle bana bakıyordu.

"Leydim bunu gerçekten istiyor mu?"

Vücuduna baktım. Çok sertti ve hazırdı. O kadar sertti ki canı yanıyor olmalıydı. Çok uzun ve çok sert olmak iyi bir his değildi. Bedeni arzusuyla yanıp tutuşurken bir kez daha izin istiyordu.

"Requiem," dedim. "Seni her zaman bir centilmen olarak hatırlayacağıma söz veriyorum ama zaten evet dedim."

"Emin olmanın kimseye zararı olmaz," diye fısıldadı.

"Sana bu kadar tedbirli olmanı kim öğrettiyse, o ben değilim," dedim. Elimi göğsünde değil, sırtının üzerinde gezdirdim ve enerjisiyle oynadım. Dokunacak çok fazla enerji vardı. Ben bunu yapınca gözlerini kapattı. "Söz veriyorum, Requiem, sabah sana saygım azalmayacak."

Bunu duyunca gülümsedi. "Sen de her zaman benim leydim olacaksın." Bunu duyunca bir kahkaha attım. Sonra enerjisini içime akıttı ve başka sesler çıkarttım.

50

Tepemde yükselebilmek için kapıya tutunduğu için bana önce uzun ve sert uzvu dokundu. Büyüsüyle bedenim gerildi ve ıslandı. Hazır olmanın ötesine geçmiştim ve içime her girip çıkışında inanılmaz bir zevk yaşadım. Çok ağır ve sığ hareket ettiği için zevk almak aynı zamanda acı vericiydi. İçimdeki hassas noktayı buldu ve onun üzerinde çalıştı ama vücudu kendi ritmiyle savaşıyor, daha sert ve daha hızlı bir şey istiyordu. Durmamasını istiyordum ama bir yandan da acele etmemiz gerekti. Ama ona acele etmesini ve beni beslemesini söylemek için ağzımı açtığımda yine içime giriyor, kalçasını biraz havaya kaldırıyor, ağzımdan çıkacak kelimeler uçup gidiyordu.

Ardeur uyanmıştı ama *ardeur* bile zayıftı. Daha önce *ardeur*'ü odadaki insanlarla da paylaştığım olmuştu ama şimdi Nathaniel ve Jason bizimle aynı arabada olmaları-

na rağmen *ardeur*'den etkilenmemişti. Onlara dokunulmamıştı. Beslenmem gerekti. Sadece Jean-Claude'a yardım edebilecek duruma gelmek için değil, Damian'ı tüketmediğimden emin olmak için de.

Requiem'in içime girip çıkışını seyrettim. Arabanın loş ortamında Nathaniel'ın verdiği prezervatifi takıp takmadığını göremiyordum. Birinin güvenli seksi düşünmesi iyi bir şeydi, çünkü benim aklımda sadece seks ve beslenmek vardı. Sorun, şimdi ikisinin de aynı şey olmasıydı. Daha fazlasını görebilmek için bacaklarımı geriye kıvırdım ve hafifçe yükseldim. İçime girip çıkışını görünce omurgam büküldü, gözlerimi kapattım ve küçük sesler çıkartmaya başladım. İçimde sıcak ve tatlı bir ağırlık birikmeye başlamıştı.

Kelimeleri buldum ve bir cümle kurmayı başardım. "Ben gelince sen de gel."

"Bedenine içine alabileceği kadar zevk vereceğim," dedi. Sesinden kendini kontrol etmekte zorlandığı belliydi.

Jason, "Anita'ya içine alabileceği kadar zevk verecek vaktimiz yok, Requiem," dedi. "Jean-Claude'un bize ihtiyacı var."

Requiem başıyla onayladı ama ritmini değiştirmedi. Nazikçe gidip gelmeye devam etti ve içimdeki hassas noktanın üzerinde kalmaya özen gösterdi.

"Tanrım, çok iyisin," diye fısıldadım.

Elleriyle arabaya tutundu ve tutunduğu yer hafifçe çatırdadı. "Sen gelince geleceksem, o zaman kontrolümün bir kısmını bırakmak zorundayım, yoksa kendimle savaşırım."

"Bunu ben gelene kadar yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Doldum, doldum, doldum ve en son içime girişiyle taştım. Çığlık attım ve tırnaklarımı koltuğun derisine geçir-

dim. Bedenimi bedenine yasladığımda daha da derine inip mümkün olduğunca sert ve hızlı olmaya çalıştı. Derinlere inerek beni bir kez daha getirdi, çok farklı bir tür orgazmdı ama ilki sona ermişti. Tırnaklarımı yanlarına geçirdim ve çığlık attım.

Nathaniel veya Micah'ya olduğu gibi canı yanınca bir kez daha gelmedi. Acıyı aldı ve işi bitince acı başka bir şeye dönüşmedi.

İçimden çıktı. Bunu yapması bile harika bir şeydi. Koltuğun üzerinde zevk içerisinde kıvrandım. Birisi yüzüme dokundu ve *ardeur* ona da atladı. Kurt kokusu aldım ve Jason olduğunu anladım.

Yutkundu, nefes nefeseydi. "Daha iyi hissediyorsun."

Başımla onayladım.

"Üzerine alınma ama en kısa süre içerisinde beslenmelisin. Hepimizin hemen içeriye geri dönmesi gerekiyor."

"Evet," dedim. Sesim boğuktu.

"Takım olursak daha hızlı beslenirsin, işimiz çabuk biter."

Kaşlarımı çattım, orgazm sonrası düşüncelerimi toplamak çok zordu. "Ne?"

Nathaniel omzunun üzerinde belirdi ve elime dokundu. *Ardeur* ona da geçti ama bunun için bana dokunması gerekti. Güçlerim hala zayıftı. "*Ardeur* hala uyanıkken benimle beslenmeni istiyorum."

Neler olduğunu anlamaya başladım. "Ben bunu yaparken Jason ne yapacak?"

Nathaniel, "Seni becerecek," dedi.

Jason utanmış gibi görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Sonunda bana bakıp sırıttı. "Benden centilmen olmamı mı bekliyorsunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Beni becermeni istiyorum."

Bir an için yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra gözlerine erkeksi bir karanlık doldu. Bu bakış bir avcıya yakışır bir bakıştı ama istediğiniz zaman değil, sorduğunuz zaman açığa çıkardı, sonrasında neler olacağı belliydi. Bu bakışı görünce küçük bir çığlık attım.

"Haydi başlayalım," dedi.

"Haydi," dedim.

51

Ben kendimi Nathaniel'a dönük kucağında otururken buldum, içimdeydi. Bacaklarımı beline doladığımda içime girebileceği kadar girmişti. Bu bana London'la birlikte oluşumu hatırlattı, ne kadar özel bir sevişmeydi. Ama Nathaniel'ın gözleri gözlerimden birkaç santimetre uzaktaydı ve bu pozisyonda Nathaniel'ın içimde olması çok daha özeldi. Yüzüne bakmam için, London'un saçlarımı tutup kafamı kendisine çevirmesi gerekmişti. Oysa şimdi Nathaniel'ın yüzüne bakmak ve yüzünde dans eden duyguları görmek isteyen bendim. Beni seyredişini seyretmek istiyordum.

Jason'ın elleri sırtımda dolaştı ve kalçalarımı avuçladı. Ama benimle hiç oral seks yapmadığını söyleyince elleri de yer değiştirdi. Nathaniel, "Bunu hissetmelisin," dedi. "Çok harikadır."

"Ön sevişmeden iyi midir?"

"İyi olmaya çalıştığı zaman ön sevişme ister, kötü olmaya çalıştığı zamanlarsa daha zevkli."

"Raina'dan daha mı iyi?"

Nathaniel başıyla onayladı.

Jason'ın yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirdi. "Yerimi değiştirebilir miyim, lütfen?"

Ve yer değiştirdik.

Çok fazla ön sevişme olmadan genelde bu pozisyonu kabul etmezdim ama ön sevişmenin fazlasını yaşamıştım. Küçük g-noktası orgazmları her zaman ilişkiyi daha ilgi çekici kılardı. Büyük g-noktası orgazmı ise gecenin sona erdiği ve bittiğim anlamına gelirdi. Requiem elinden geleni yapmıştı ama bu kadarı yeterli değildi. Bu yüzden bedenim normalden daha gergindi ama hala ıslaktı ve orgazm sonrası şoklarla kasılmaya devam ediyordum. Nathaniel'ın içime her girip çıkışı da minik zevk patlamalarına sebep oluyordu. Kalçamı ona yaslıyor ve daha derine inmesini sağlıyordum.

Jason sırtımda soğuk ve ıslak bir hattı yaladı. Jason bunu yapınca ürperdim ve ona biraz daha yaslandım. Nathaniel beni öptü, sert ve tam bir öpücüktü. Dilini ağzımın içinde gezdirdi ve sonunda ağzımı biraz gevşetmek zorunda kaldım. Her iki delikte de aynı şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi içime girmeye devam etti.

Çığlık atmak istedim, orgazmla sırtımı bükmek ve ağzımı ağzından almak istedim ama başımın arkasındaki eliyle bunu yapmama izin vermedi.

Jason sırtımı ısırdı ve biraz daha çığlık attım. Nathaniel saçlarımı bıraktı ve bedenimin üst kısmının Jason'a yaslanmasına izin verdi. "Beslendiğini hissetmiyorum."

"Beslenmiyor."

Nathaniel'ın bedeni farklı bir açıdan yeni bir ritim buldu. Nefes alıp verişim hemen değişti. Bacaklarımı Nathaniel'ın belinde tutmaya devam ettiğimde elleriyle beni destekliyordu. Jason'a, "Geri çekil," dedi. Jason geri çekildi ve bedenim geriye doğru yay çizdi, ellerim Jason'ı aradı.

Birden kendimi baş aşağı Jason'ın anatomik olarak en hassas yerine bakarken buldum. Nathaniel'ın sırtımdaki elleri sert ve güçlüydü. Başımı geriye atıp diğer erkeğe uzanmamı sağlayacak temeli bana veriyordu. Jason'ı elime aldım, sert ve sıkıydı. Benim için hafifçe inledi. Bense daha fazlasını istiyordum.

Nathaniel ardı ardına derinlere inmeye devam etti. Yeni bir orgazmın başlangıcını hissettim. Bu olmadan Jason'ı ağzımda istiyordum. İkisini birden beslemek istiyordum. Nathaniel içime girmeden önce prezervatif takmıştı ama Jason'ınki dudaklarımın arasında çıplak olacaktı. Onu çıplak haliyle emebilirdim ve bunu yapmayı çok istiyordum. *Ardeur*'ün etkisi altında, bu çok özel açlığı beslerken, kimin bedeniyle oynadığımın bir önemi yokmu. Beslenmem gerekti.

Jason arzu ettiğim açıda değildi, "Lütfen, lütfen," dedim. Eliyle uygun açıyı verdi ve dudaklarımın arasına girdi. Ellerimle kalçasını kavradım. Onunla ağzımı kullanarak sevişmeye başladım. Emmek, yalamak, ağzımı ve dilimi, hafifçe da dişlerimi kullanmak çok güzeldi. Gırtlağıma kadar ulaşması için başıma uygun açıyı verdim.

Kendimi ağzımın hissettiklerine bıraktım. Nathaniel sert ve hızlı bir biçimde gidip gelerek iki erkeği birden

tatmin etmek zorunda olduğumu bana hatırlattı. İkisinin ritmini birden korumaya çalıştım. Bir yandan Nathaniel'ı karşılamak için kalçamı titretiyor, bir yandan ağzımı ve gırtlağımı Jason'a sunuyordum.

Jason'ın elleri sırtıma uzandı. Bir eliyle bana destek olurken diğeriyle bir yere tutundu. Elleri benim için bir güvenlik ağı gibiydi. Beni tutuyor, bana destek oluyordu.

Jason boğuk bir ses tonuyla, "Yakın mısın?" diye sordu.

Bir an için benimle konuştuğunu sandım ama bedeni cevap vermeme engel oldu. Nathaniel, "Olabilirim," dedi.

"Ya yavaşlasın ya da ben geliyorum."

Nathaniel'ın sırtımdaki elleri gerildiğinde, hem sırtını dikleştirdi hem de kalçamın açısını değiştirdi. Sanki bunu yapmayı bekliyordu ve bacaklarım sırtında biraz daha yükseldi. Leğen kemiğimin açısı artık kırk beş dereceden fazlaydı. İçime girince bir sonraki çığlığımı Jason'ın bedeni yuttu.

"Tanrım, Nathaniel, bunu yapma, yoksa..."

Her kelimede iki veya üç kez içime girip çıktı. "Sadece.., biraz... daha!" Ve beni getirdi. Jason ağzıma girip çıkarken, ben çığlık atmaya devam edip tırnaklarımı bedenine geçirdim. Jason son bir kez mümkün olduğunca derine indi ve boşaldığını hissettim. Sıcak ama yoğun olmaktan çok uzaktı. Sadece sıcaklığı ve gırtlağımda titreyişini hissettim. Nathaniel da bacaklarımın arasından sert bir biçimde derine indi. Jason'ı yutmaya çalışırken bir çığlık daha atmak zorunda kaldım. Ya daha sert emecek ya da boğulacaktım.

Jason çığlık atıp spazmlarla kasıldı ve beni tutarken tırnaklarını derime geçirdi. İsmimi haykırdı ve *ardeur* sonunda beslendi. Beslendim. İkisini birden içtim, enerji akışıy-

la bedenlerimiz gerildi ve hepimiz birden çığlık attık. Nathaniel içimdeyken ardı ardına gelmeye devam ettim. Jason gırtlağımın içinde kasılmaya devam etti, içime boşaldığını hissettim. Bir saniye önce boğulmamayı veya öğürmemeyi düşünürken, şimdi *ardeur*'ün etkisi altında, arzu ettiğim şey buymuş gibi onu içtim. İkisini birden içtim, derilerimizin birbirine değdiği her yerden beslendim ama gırtlağımdaki ve bacaklarımın arasındaki yiyecekti. Tam ihtiyacım olan şeydi, tam istediğim gibiydi. Belki de bize metafizik olarak bağlı olmayan erkeklerle ilişkiye girsem beslenme daha uzun sürecekti ama ben kendime bağlamadığım kimseyi sevmezdim. Daha sık beslenmem gerekse de umrumda değildi.

Kendimizi limuzinin zemininde bulduk. Jason altta, ben arada, Nathaniel'sa üzerimdeydi. Tepetaklak olmuştuk.

Jason, "Vay canına," dedi.

"Evet," dedim.

Nathaniel zayıf ve kısık sesle bir kahkaha attı. "Seni seviyorum Anita," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Jason'ın kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissettim.

Altımdan, "Ben tükendim," dedi.

Nathaniel kafasını bile kaldırmayıp sadece gözlerini oynatarak diğer adama baktı. "Sizi de seviyorum, yoksa onu sizinle paylaşmayı bu kadar çok sevmezdim," dedi.

Başımı geriye atıp Jason'ın yüzüne baktım. "Seni seviyorum, Jason, sen bizim en iyi dostumuzsun."

"Ben herkesin fahişesiyim sanıyordum."

Kendimi bedenine bıraktım. Nathaniel biraz yana kayıp Jason'a baktı. "Sen bizim en iyi dostumuzsun."

Jason ikimize birden bakıp gülümsedi. Gözlerinde ne yapacağını bilmediğini düşündüğüm kadar çok duygu vardı. Her zamanki sırıtışıyla karşılık verdi. "Ben en iyi arkadaşla yapılacak en iyi şey futbol seyretmektir, sanırdım," dedi.

Nathaniel gülümsedi. "İstersen seyrederiz, nabii eğer bize kuralları anlatırsan."

"Ben maç seyretmem," dedim.

Jason, "Futboldan nefret ederim, biz sevişmeye devam edelim," dedi.

"Bu akşam olmaz," dedim.

"İçeriye girmemiz lazım," dedi.

"Kim yerinden kalkabiliyorsa kalksın ve giyinsin."

Bir kahkaha atıp bana sarıldı ve başını Nathaniel'ın başına yasladı. "Tanrım, arkadaşlarımı çok seviyorum. Ama benim kalkmam için sizin yana devrilmeniz lazım."

"Bunun üzerinde çalışmam lazım," dedim.

"Ne?" diye sordum.

"Sen kendine çok çabuk geldin. Büyük ihtimalle yanlış bir şey yaptım."

Gözlerinin kenarındaki gülümsemesi soldu ve birden yüzünde çok ciddi bir ifade belirdi. "Sen her şeyi doğru yaptın. Her şey harikaydı."

"Boynunda dişlerinin izini bırakandan daha mı iyiydim?"

Sırıttı, kıvranarak altımızdan çıkmaya çalıştı. "Aslında daha iyiydi ama ona söylersen inkar ederim."

"Kime iyi davranmam gerekiyorsa söyle, elimden geleni yaparım."

Bir kağıt mendil kutusunu açtı. Terini ve başka şeyleri sildi. "Cape Cod'luların hepsiyle tanıştınız mı?"

"Samuel ve ailesiyle, evet."

Jason başını iki yana salladı. "Aileden bahsetmiyorum, yanlarında getirdiklerinden bahsediyorum."

"Bir kadın ve bir erkek vardı."

"Adı Perdita. Perdy." Kağıt mendilleri bir çöp poşetinin içine attı. "Jean-Claude, Sampson'la birlikte olduğunda neyle karşılaşacağını öğrenmek için beni gönderdi."

"Benim için seni deniz insanlarından biriyle sevişmeye mi gönderdi?"

Nathaniel yavaşça yerinden kalktı. Jason kağıt mendil kutusunu Nathaniel'a fırlattı ve giysilerimizin üzerindeki plastiği çekti. Plastik örtüye ihtiyacımız yoktu, ortalığı o kadar kirletmemiştik.

"Beni kadınla birlikte olmaya göndermedi. Bir denizkızının dönüşümünün neye benzediğini öğrenmemi istedi." Bana bakıp sırıttı. "Jean-Claude bu bilgiye nasıl ulaşacağımı bana bıraktı."

Sampson'un güçlerini açığa çıkartmayı denemeyi kabul ettiğimi unutmuştum. Kısa zamanda çok fazla şey yaşanmıştı ve hepsini birden aklımda tutmam zordu. Ayrıca beni rahatsız eden şeylerin listesini tutmak özellikle zordu. Sampson'la seks yapmayı kabul etmek de bunlardan biriydi.

"Isırık neler olacağının bir habercisiyse, of."

"Sadece of değil, bu akşamı atlatırsak sana eksiksiz bir rapor veririm."

Elimizden geldiğince temizlendik. Limuzinde acil durumlar için bir makyaj çantası da vardı. Rujumu yenileyebileceğimi düşündüm. Her ne kadar daha fazlası gerekse de makyajımı yenilemeyi başardık.

Giyindik, gecenin başındaki gibi tazeydik. Requiem, Jean-Claude'a rapor vermeye gitmişti. Belki de kalıp bizi seyretmek istemiyordu. Nathaniel ve Jason içeriye girerken bana eşlik etti. Lisandro yanımızdaydı. Claudia ve Truth kulüp girişinde bizi karşıladı.

Korumaların asık suratlarının ardındaki endişeyi farkettim. Ama bunu anlamak için yüzlerini görmeme gerek yoktu, hissedebiliyordum. Karanlık Anne veya Bella Morte değildi. Bizim davet ettiğimiz vampirlerdi. Ne yaptıklarından emin değildim ama her neyse güçlü bir şeydi.

Jason ve Nathaniel ürperdi. Jason, "Yukarıda neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama öğrenmemiz gerek." Nathaniel'ın koluna girip merdivenleri çıkmaya başladım, bir yandan da Jason'ın elini tutuyordum. Normalde yabancıların yanında iki erkekten birden destek almazdım ama şimdi herkesin canı cehenneme diye düşündüm. Öncelikle, rahatlamaya ihtiyacımız vardı. Ayrıca, ünüm bundan daha fazla zedelenemezdi.

52

Perdelerin önüne ulaşınca, Asher'ın locasına gidebilmesi için Jason'ın elini bıraktım. Gerçi onu bırakmak istemiyordum. İkisine de sarılmak, ikisinden de güç almak istiyordum. Kolumu Nathaniel'ın beline attım ve kolunun altına girdim. Bana sarılıp saçlarıma doğru fısıldadı. "İyi misin?"

Başımla onayladım. Jason olsa beni yalancılıkla suçlardı ama Nathaniel itiraz etmedi. Belki bana inanmıyordu ama bana asla yalancı demezdi. Nathaniel perdeleri araladı. Müzik etrafımızı kuşattı ve dünya birden altın sarısına bulandı. Havada parıltılı tanecikler vardı. Bu ışıltılı bulutun içinde bir vampir süzülüyordu. Kısa süre önce bir bakışıyla aklımı başımdan almaya çok yaklaşan Adonis'ti. Kostümü 1700'lerin bale versiyonuydu. Daha önce de vampirleri uçarken görmüştüm ama bunun gibi değildi. Sonsuza

kadar havada asılı kalacakmış gibi duruyordu. Diğer vampirler de ışıltılı bulutun içinden çıkıp çivilenmiş gibi havada asılı kaldı. Adonis locanın hemen önündeydi. Çok yakın olduğu için saçlarının rüzgarla dalgalandığını görebiliyordum. Hangi rüzgar mı? Kendi büyüsünün rüzgarı.

Jean-Claude ve Damian bana doğru döndü. Jean-Claude bir anlığına gözlerindeki rahatlamayı görmeme izin verdi. Sonra yine bu geceye özel ifadesiz ve kusursuz maskesini takındı. Damian bana uzandı. Ona boştaki elimi uzattım. Aynı anda Nathaniel'a da dokunduğumu düşünmedim. Dokunuşu devreyi tamamladı. Bir enerji atlaması değil, kusursuz bir hoşnutluk hissiydi. Elektrikli bir battaniyeye sarınmak gibiydi. Kendimi çok iyi hissettim. Aklımda ikisine birden sarılıp uyumaktan başka bir şey yoktu. Buna ihtiyacım vardı, biliyordum. Anlık psişik görüntülerin hepsi anlaşılmaz ve yorumlanması zor değildi. Bazıları kristal gibi berraktı. Sorun, gördüğünü yapamayacağın zaman açığa çıkmalarıydı.

Parıltılı taneciklerin içinde dönüp duran vampirleri görünce uykunun uzak bir ihtimal olduğunu anladım.

Jean-Claude'un yanında yerimi aldım. Nathaniel diğer tarafta Damian'ın yanında yerini aldı. Micah geceye başladığı yerdeydi. Ama herkesin yerine oturması için Nathaniel'ı bırakmam gerekti. Onu bırakmak çok zor oldu. Çok ihtiyacın olduğunu bildiğin bir anda bir koruyucu kalkanı bırakmak gibiydi. Hayır, bu uygun değildi, Nathaniel benim kalkanım değildi. Beni güvende ve aklı selim tutan şeydi. Bu da her zaman güvendeyim, anlamına geliyordu. Güvenlik göreceli bir kavramdı. Damian'ın elini sıkıp bıraktım. Artık Nathaniel'a dokunmamak eskisi ka-

dar zor değildi. Sebebini bilmiyordum ama ikisini birden bırakmak, birinden vazgeçmekten daha kolaydı.

Jean-Claude'un elini tuttum ve kendimi güvende hissettim. Bu, savaşta giyilen zırh gibiydi. İçinde aşk da vardı ama Jean-Claude için güç güvenlikten daha önemliydi. Eline dokunmak enerjimi yeniledi. Artık uyumayı düşünmüyor, savaşmayı düşünüyordum. Askerle general arasındaki fark buydu. Biri uyuyabildiği zaman uyurken, diğeri bir sonraki çarpışmaya hazırlanırdı.

Parıltılı tanecikler dağılmış, şimdi vampirlerin bütün zarafeti açığa çıkmıştı. Havada dans ediyorlardı. Yerlerini koruyup dans ediyorlardı. Damian bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Bunu yapmak için ne kadar güç harcamak gerektiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Jean-Claude belli belirsiz bir fısıltıyla açıkladı. "Yerçekimiyle savaşmak, bedenin yere dokunma arzusuna karşı koymak, çok etkileyici." Elimi biraz daha sıktı. Sanki havada dans eden ve mükemmel bir daire oluşturan vampirleri seyretmek heyecan verici veya sinir bozucuydu. Emin olmak için kalkanlarımı indirecek kadar güvende değildim. Bu gece çok şey yaşandığı için temkinli davranmakta fayda vardı.

Nathaniel koltuğunda öne doğru eğildi. Mest olmuş gibiydi. Diğer locaya baktım. Micah bana gülümsedi ve ben de karşılık verdim. Ama gözüme takılan Jason'dı. Nathaniel gibi sandalyesinin kenarında oturuyordu. İkisinin yüzünde de aynı büyülenmiş bakış vardı. Vampir güçlerinden değil, dansçıların gücü ve güzelliğinden etkilenmişlerdi. Grubumuz içerisinde dansı gerçekten tak-

dir edecek iki kişiyi sahnelenen performanstan uzak tutuğumu anladım. İkisi de dans eğitimi almıştı. Yaşamlarını dans ederek kazanıyorlardı. Evet, bunu yaparken giysilerini de çıkartıyorlardı ama Jean-Claude hepsinin eğitim alması konusunda ısrarcıydı. *Suçlu Zevkler*'in sahnesinde sadece kalçanızı sallamanız mümkün değildi. Jason ve Nathaniel en iyi dans edenlerdendi. Diğer dansçıları yeni gösterilere hazırlayanlardı. Ve ben onları sahnelenen gösteriden uzaklaştırmıştım. Yüzlerindeki ifadeyi görünce bunu yaptığıma pişman oldum. Bu akşamki bütün pişmanlıklarıma bir yenisi daha eklendi.

Asher hareketsizce gösteriyi seyrediyordu. Bir yabancının farkedebileceği bir durgunluk değildi ama Asher benim için bir yabancı değildi. Diğerleri gibi gösteriden etkilenmişti. Sadece yüzlerce yıldır duygularını kontrol etme üzerinde ustalaştığı için bunu belli etmiyordu.

Müzik değişti ve vampirler tereddüt etti. Sonrasında ne geleceğini bilmiyor gibi rol yaptılar. Çok yakınımızda oldukları için yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Birer birer veya ikişer ikişer aşağıdaki sahneye baktılar.

Uzun, beyaz elbiseli bir kadın sahneye çıktı. Parmakuçlarında sahnede yürürken elbisenin etrafında süzüldüğünü söylemek daha uygun olurdu ama vampirlerle mukayese edilirse buna süzülmek denmezdi. Yine de zarif ve sevimliydi. Saçları uzun, parlak kahverengiydi ve arkasında toplanmıştı. Kadın sahnede yavaşça dans ederken saçları vücudunun bir uzantısı gibiydi. Bana bazı akşamlar Nathaniel'ın sergilediği gösterileri hatırlattı. Aynı tür bir dans değildi, fakat saçların dansın uzantısı olması birbirine çok benziyordu.

Gençti, sanki çok uzun süredir ölü değildi. Jean-Claude'un saçlarına doğru fısıldadım. "İnsan rolüne mi bürünmüş?"

"*Oui.*"

O kadar tazeydi ki eskiden olsa bu görüntüye inanırdım ama artık eskisi kadar deneyimsiz değildim ve bir vampiri ilk görüşte tanırdım.

Dişi vampirlerden biri hafifçe yere indi. Saçları benimki gibi koyu renkliydi. Ne kadarı gerçek ne kadarı peruktu anlayamadım. Kız gibi parmakuçlarında yürümeye başladı. Sahnede birbirlerinin yansıması gibiydiler. Kız bir şey ister veya bir soru sorar gibi ellerini diğerine uzattı. Siyah saçlı vampir de aynısını yapıp kızla dalga geçti. Kusursuz bir çalışmaydı. Bazen bale gösterileri izlerken kafam karışırdı ama burada durum farklıydı. İnsan yardım istiyordu ama vampirin yardım etmeye niyeti yoktu.

Bir başka dişi vampir daha sahneye indi. Bu seferkinin saçları kestane rengiydi. Onu da bir sarışın takip etti. Üç vampir el ele verip dansa başladı. Kız dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açarak yalvardı. Yüzünde diğerlerinden farklı bir makyaj vardı. Kırmızı tonlar fazlaydı ve bu sayede canlı gibi görünüyordu.

Sahneye üç de erkek vampir indi. Dans eden kadınlara katıldı, erkek, kız, erkek, kız, el ele verdiler. Beyazlı kız yalvarmaya devam etti. Vampirler kıza güldü ve çiftler halinde sahneye dağıldı. Kızın etrafında dans etmeye başladılar. Erkekler şaşırtıcı sıçrayışlar yapıyor, kadınları ağırlıkları yokmuş gibi kollarında taşıyorlardı. Sıçrayışlar güzeldi ama uçmalarını gördükten sonra etkileyici değildi. Birinin uçtuğunu gördükten sonra havaya sıçraması da neydi?

Kızın etrafında daire oluşturdular ve çemberi daraltılar. Kız sonunda tehlikenin farkına vardı ve kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Onu yakalayıp yeniden çemberin ortasına fırlattılar. Beyaz ve kahverengi su gibi yere düşüp saçları parıltılı bir pelerin gibi beyaz elbisenin üzerine saçıldı. Vampirler kızın biraz daha yakınına girdi. Çember zarif bir biçimde daralıp gittikçe küçüldü.

Tepemizde bir hareketlilik oldu. Havada hala vampirler olduğunu unutmuştum. Diğerleri tavana çıkmış, orayı sahne arkası gibi kullanmıştı. Şimdi zarifçe sahneye düşüyorlardı. Birden vampir çemberinin hiçbir şey olduğunu anladık. Sahneye düşen vampirler etrafa soğuk bir rüzgar gibi güç saçtı. O kadar soğuktu ki, neredeyse tenimizi kavuracaktı. Sahnede kızın üzerine yürüdüler. Öylesine saldırgan bir danstı ki kız için korkmaya başladım. Aptalcaydı. Bu gösteriyi ülkenin dört bir yanında sergilediklerini biliyordum. Kızın zaten ölü olduğunu da biliyordum ama bedenim hareketlerindeki uğursuzluğa tepki verdi.

Aşağıdaki seyirciler nefeslerini tuttu. Bütün gösteriyi izlemişlerdi ama kızın ölü olduğunu bilmiyorlardı.

Diğer vampirler yaklaşınca çiftler halinde dans edenler sağa sola kaçıştı. İki erkek ve üç kadın sahnede kızı kovaladı. Kız, yüzünde saf bir korkuyla vampirlere baktı. Zarif kollarını açarak dizlerinin üzerinde yalvardı. Bunun bir yardımı olmayınca yavaşça ayağa kalktı ve korkusu doruğa çıktı. Birisi izleyicilerin üzerine duygular gönderiyordu. Beni bu kadar kolay etkileyebilenlerin sayısı çok fazla değildi.

Kafamı kaldırınca süslü tavanda tek bir vampir kaldığını gördüm. Aklımı başımdan almaya çok yaklaşan sarı-

şın Adonis'ti. Bana bakmıyordu, bütün dikkatini sahneye odaklamıştı. Sanırım işaret bekliyordu. Duyguları etkileyen o değildi. Ah, bu akşam çok yavaştım. Tabii ki, yine Merlin'di. Gözlerimle görmediğim ama sadece anılarını hissettiğim Merlin. Gücünü test etmedim. Kimseye zarar vermiyordu. Onu rahatsız edersem, izleyicilerin üzerinde duygular göndermesine engel olursam Marmee Noir'ın yeniden uyanmasından korkuyordum. Bu akşam Karanlık Anne'nin yeni bir ziyaretiyle başa çıkamazdım. Bu yüzden Merlin'i rahat bıraktım. Günahlarını daha sonra, özel olarak tartışabilirdik.

Vampirler sahnede kızı kovalamaya devam etti. Kedi fare oyununun çok güzel bir koreografisiydi. Kızın üzerine atlıyor, sahneyi terketmesine engel olmak için inanılmaz hızlarını kullanıyorlardı. Kız, vampirlerin yanından geçip gidiyor ama sonunda birini karşısında buluyor, biri elinden tutuyor ve kızı geriye savuruyor, kız sahnede zarifçe kayıyordu. Bütün bunları yaparken elbisesinin beyazının neden kirlenmediğini merak ettim.

Adonis'in öne çıktığını, gücünün uzanışını hissettim. Yavaşça sahneye doğru indi. İplere bağlıymış gibi çok yavaştı, inanılmaz yavaştı. Avcı bir kuştan çok gökteki bir azize benziyordu ama bu aziz göğe çıkmıyor, gökten yere iniyordu. Sahneye ayak bastığı anda dansçılar oldukları yerde donup kaldı. Kırmızı saçlı bir vampir kendisine emir verilmiş gibi yanına gitti. Dansçılar çiftler halinde gruplaşarak yeniden kızın etrafında dans etmeye başladı. Kız şimdi vampirlerin ortasındaydı, yalvarmıyordu. Yardım istemekten vazgeçmişti. Vampirlerin parlak renkleri ortasında beyaz bir yıldız gibiydi.

Vampirler dans ederek geleneksel baleyi yapabildiklerini gösterdiler. Müzik yine değişti. Çiftler birbirine yaklaştı ve bale sahnesinden çok *Suçlu Zevkler*'e yakışır bir dans sergilemeye başladılar. Yine de güzeldi, zarifti, vahşiydi ve aynı zamanda seksiydi. Kendilerine tutsak etmiyorlardı ama acıma, küçük görme ve tehdit etmenin yanı sıra, şimdi de bakışları ve hareketleriyle seksi hatırlatıyorlardı.

Dansçıları izlemek ona acı veriyormuş gibi kız yüzünü gizledi. Tepesinde duran vampir Adonis'ti. Kız şaşkın yüzünü yavaşça havaya kaldırdı. Bir ses duyunca yaratığın yaklaştığını anlayan korku filmi aktörlerine benziyordu. Kafasını kaldırıp yakışıklı adama baktı. Yüzündeki bakış ve bedeninin şekli korku filmlerinden çıkmış gibiydi. Adonis ne kadar güzel de olsa, kızın bu haliyle tehditkar, ürkütücü ve şeytani görünüyordu.

Adonis, kızın bileğini yakaladı ve birlikte dans etmeye başladılar. Adonis kızı beraberinde sürüklüyor, kız vampirden uzaklaşmaya çalışıyordu. Vampirin kendisine dokunmasını istemeyişi her hareketinden belli oluyordu. Ama kazanan Adonis oldu, zaten öyle olacağını biliyordu. Kızı kendine çekti ve onunla birlikte yerden yükseldi. Kız mücadele edip vampiri yumruklamaya başladı. Adonis kızı izleyicilerin üzerinde uçurdu, ardından bıraktı. Kız gerçekten bir çığlık attı ama başka bir vampir onu izleyicilerin üzerine düşmeden havada yakaladı. İzleyiciler de onunla birlikte çığlık attı. Vampirler sırayla aynı oyunu tekrarladı. Biri yerden yükseliyor ve kız mücadele etmeye başlayınca onu serbest bırakıyordu. Kız vampirlere tutunmaya başladı ama vampirler kızın ellerini üzerlerinden çekip alıp onu havaya fırlattı. En sonunda kızı yakalayan Adonis'ti

ve ona sarıldı. Tepemizde uçarlarken kızın gözlerinde yaşların parıltısını gördüm. Adonis parıltılı saçları kavradı ve elini içine soktu. Kızın boynunu geriye atarak zarif bir biçimde açığa çıkarttı, sonra ısırır gibi yaptı. Ardından onu havaya fırlattı ve bir başka vampir avı yakalayıp ısırdı. Havada uçuşan vampirler kızın etrafını kuşattı. Birisi yaklaşıp uzaklaştığında kızın boynunda sahte kan damlaları beliriyor ama kız artık vampirlere isteyerek gidiyor, onları zarif bir biçimde kucaklıyordu. Gösteri hoş bir beslenme ayinine dönüştü. Birinin kollarından diğerine, bir erkekten kadınlardan birine aktarıldı. Sonunda vampirlerin yüzleri kırmızı kana bulandığında kızın elbisesi de kıpkırmızıydı. Sahte kanla ıslanan elbise bedenine yapıştı. Artık kasları ve küçük sıkı göğüsleri görmek mümkündü. Bu, hem etkileyici hem de rahatsız edici bir sahneydi.

Vampirler yeniden sahneye inerken izleyiciler gergin ve sessizdi. Kızın etrafını kuşattılar ve görünmesine engel oldular. Hepsi birden onunla besleniyor gibiydi ama mantıksal açıdan bu mümkün değildi. Bu kadar sayıda ağız aynı anda beslenemezdi.

Sahneye yeni bir vampir çıktı. Siyah saçlı ve esmer tenliydi ama yine de solgundu. Gerçi bunun makyaj mı yoksa kendi ten rengi mi olduğunu anlayamamıştım. Diğer vampirleri kovaladı. Yerde yatan kanlı cesedi gördü ve ağlamaya başladı. Omuzları inip kalktı.

Adonis yeni gelen vampire güldü ve başını geriye atıp büyük sahne kahkahalarından birini sergiledi.

Yeni gelenin yüzü öfkeyle canlandı. Vampirler sahnenin etrafında dans etmeye başladı. Ortadaki kanlı cesedin etrafında dönüyorlardı. Diğer vampirler yavaş yavaş ortadan

kayboldu. İki adam dans etmeye devam etti. Adonis daha kaslıydı. Diğer adam uzun boylu ve zayıftı. Gördüğüm bütün vampirlerden de daha zarifti. Suyun bile adam kadar zarif ve esnek olduğunu söylemek doğru olmazdı.

Diğerinin yanında Adonis'in dansı kaba ve çok insansı kaldı. Dansın ortasında bir yerde Merlin'e baktığımı farkettim.

Merlin dans savaşını kazandı. Zaten dansın amacı buydu. Havada dövüştüler, yerde dövüştüler ve hepsi çok gerçekçiydi. İçinde gerçek öfke var gibiydi. Bunun da bir hile olup olmadığını merak ettim. Belki de birbirlerinden nefret ediyor ve gösteriyi öfkelerini körüklemek için bir fırsat olarak görüyorlardı.

Adonis mağlup edildi ama öldürülmedi ve Merlin sahnede ölü aşkıyla yalnız kaldı. Kızın üzerine eğilip onu kollarına aldı ve bir bebek gibi kollarında salladı. Ağzım kurudu, lanet olasıca Merlin. Vampir ağlamaya başladı ve ben ağlamamak için kendimi zor tuttum. Jean-Claude bazen kulüplerde benzer bir hava estiriyordu ama bu kadar iyi değildi. Daha önce kimsenin duyguları yansıtmak konusunda bu kadar iyi olduğunu görmemiştim.

Sahneye kalabalık bir topluluk çıktı. Ellerinde meşaleler ve arbaletler vardı. Ağlayan vampiri vurdular. Göğsünde birden minik oklar belirdi. Bunun sahne numarası olduğunu bilmemem rağmen bana çok gerçekçi göründü. Merlin ölü aşkının üzerine düştü ve ışıklar iki aşığın üzerine odaklandı. Merlin ölürken bile korumak ister gibi kızı kolları arasına aldı.

Kalabalık iki sevgilinin yanına gitti ve vampiri vuran ağlayan adam, ölü kızı yerden kaldırdı. Onu kollarına aldı ve

bir kadın da adama katıldı. *Kızın ailesi*, diye düşündüm. Ölü vampir gibi onu korumaya çalışıyorlardı sanki. Ağlaya ağlaya kızı sahneden çıkarttılar. Geriye sadece ölü vampir kaldı.

Sahne bir süre boş kaldı, sonra vampirler geri döndü. Korkarak, tedirgin adımlarla sahneye çıktılar. Ölü vampiri görünce çok şaşırdılar. Eğilip yüzüne dokunan ve ağlayan Adonis oldu. Ölen adamı kollarına aldı ve kucakladı. Sonra göğe yükseldi ve diğer vampirler de ona katıldı. Vampirler ağlarken kemanlar da onlarla birlikte ağlıyor gibiydi.

Perde indi ve kısa süreli bir sessizlik oldu. Sonra izleyiciler çılgına döndü. Alkışlamaya ve türlü türlü sesler çıkartmaya başladılar. İzleyiciler ayağa kalkarken perde yeniden açıldı. Dışarıya ilk olarak insanlar çıktı ama izleyiciler yerlerine oturmadı. Adonis sahneye adım atınca alkışlar şiddetlendi. Kız ve Merlin sahneye çıkınca izleyiciler çığlıklar attı. Bale gösterilerinde böyle çığlıklar duymak mümkün değildi ama işte duyuyorduk.

Kıza ve Merlin'e güller verildi. Birden fazla buket, farklı farklı renklerde. İkili ardı ardına selam verdi, sonunda izleyiciler sessizleşti. Ancak bundan sonra perde kapandı ve izleyiciler kendi aralarında mırıldanıyordu. "Benim gördüğümü sen de gördün mü? Bu gerçek miydi?"

Bale gösterisini atlatmıştık neyse ki. Şimdi geriye sadece sonrasındaki parti kalmıştı. Gece henüz bitmemişti. Lanet olsun.

53

Ölüler Dansı'nda Jean-Claude'un ofisindeydik. Siyah-beyaz zarif bir odaydı. Duvarlardaki çerçeveli kimonolar ve yelpazeler içerideki tek renklerdi. Süslü siyah masanın ardına oturup çekmeceyi açtım. İçinde yedek silahlarımdan biri vardı. Beklerken içine gümüş mermi doldurdum. Asher yanıma oturdu, bana dokunabilecek kadar yanındı. Çekmecenin açık ve silahın dolu olmasının sebebi oydu ama silahım masanın üzerinde veya elimde değildi. Silah görünür bir yerde durursa olumsuz etki yaratabilir, diye düşünüyordu. Damian diğer tarafımdaydı ve eli omzumdaydı. Bana dokunuyor, sakinliğini benimle paylaşıyordu. Zaten Asher'ın silah konusundaki tavsiyesini dinlememin sebebi de bu olmalıydı. Tartışmayı kaybetmesinin bir diğer sebebi de şimdi duvara yaslanmışlardı: Claudia, Truth ve Lisandro. Jean-Claude neredeydi?

Medyanın sevgilisi olmaya gitmişti. Tiyatronun yöneticisi olan Elinore da medyaya oynuyor olmalıydı. Bunun gibi gösterilerde iyi bir ev sahibiydi. Zaten benim başka işlerim vardı. İnsanların medyasının bilmek istemeyeceği türden.

Merlin önümüzdeki sandalyede oturuyordu. Adonis ve korodaki siyah saçlı kadın karşı duvarın dibindeki koltuktaydı. Adı Elisabetta'ydı, kalın bir Doğu Avrupa aksanı vardı. Merlin ve Adonis'in aksanı ruh hallerine göre değişiyor ama genelde belli olmuyordu.

Merlin ona ait değilmiş gibi duran zarif bir ses tonuyla sorularımı cevaplıyordu. "Gösterinin sadece insanlar için değil bütün izleyiciler için büyüleyici olmasını istedim."

"Bu yüzden herkesin aklını başından almaya çalıştın, öyle mi? Buna başvampirler ve şekil-değiştirenler de dahildi. Sadece gösteriyi kaçırmamaları için mi yaptın?" Sesimdeki alaycı tonu gizlemeye çalışmadım. Savaşı kaybedeceksem, neden deneyecektim?

"Evet," dedi. Sanki bu basit cevap yeterliydi.

Damian omzumu biraz daha sıktı ve parmaklarını köprücük kemiğim üstündeki yaraların üzerinde gezdirdi.

"Buna inanmak çok zor," dedim. Çok sakindim. Adama yalancı bir piç olduğunu söylememiştim.

"Başka neden olabilir?" diye sordu. Yüzü çok sakindi. Gözlerinin saf ve koyu bir kahverengi olduğunu biliyordum ama renk dışında daha fazlasını tasvir etmem mümkün değildi, çünkü gözlerine bakmıyordum. Bu lanet olasıca vampir gözlerimize bile bakmadan zihinlerimizi kontrol etmişti. Avrupalı değildi. Hayır, daha esmerdi, belki de Ortadoğu'luydu. Mısırlı veya Babilli gibi bir hali vardı, çünkü çok yaşlıydı. O kadar yaşlıydı ki onu gördük-

çe benim kemiklerim sızlıyordu. Bunu yapan güç değil, sadece yaşıydı. Ben bir nekromensırdım, gücü ve yaşı birçok vampirde hissederdim. Güçlendikçe gelişen bir yeteneğimdi. Şimdi bu yeteneğim yüzünden karşımda oturup sırıtan vampire bakarken kemiklerim sızlıyordu.

"Böylesi bir gücü bir şehrin başvampiri üzerinde kullanmak onun otoritesine karşı gelmektir, biliyorsun."

Merlin oturduğu yerden, "Yakalanmazsan sorun olmaz," dedi.

Adama baktım ama gözlerine bakmadığımı farkedince bir kahkaha attı. Bakışıyla aklımı başımdan alabilecek olması hoşuna gidiyordu. Tamam, bunu yapabileceğini ikimiz de biliyorduk.

Konuşan Asher oldu. "Sahneye çıktığınız bütün şehirlerde Merlin'in şehrin başvampirinin zihnini kontrol ettiğini ama onların bunu farketmediğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?" Sesi boş, hoş ve mutluydu. Bu bir yalandı. Köşedeki Adonis'i sohbete dahil etmeye çalışıyordu.

Merlin bir elini havaya kaldırdı. Bu hareket Adonis'in ağzının açık kalmasına sebep oldu. Merlin, "Hayır," dedi. "Hayır. Jean-Claude'un insan hizmetkarının sorularını cevapladık. Ama sen neden buradasın, Asher? Neden kadına bu kadar yakın oturup bizimle sohbete katılıyorsun?"

"Ben Jean-Claude'un temoin'iyim."

"Onun güvenini ve gücünü nasıl kazandın, Asher? Güçle olamaz. Burada en az dört vampir var, belki de daha fazlası. Kim senden daha güçlü? Üstelik sen dövüşteki yeteneğinle tanınmazsın. Öyleyse neden onun sağ kolusun ve kadının yanındasın?"

"Bu akşam neden burada olduğunu, neden yanımda oturduğunu açıklayabilirim," dedim.

Merlin bana doğru şaşkın bir bakış attı. Hareket ettiğinde gözlerine bakmamak çok zordu. Vampirlerle göz göze gelmemeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu unutmuştum. "Beni aydınlatın, Bayan Blake."

Çekmeceye uzandım ve silahı kavradım. Bunu yapınca kendimi daha iyi hissettim. Silah açığa çıktığı anda odadaki gerginlik arttı. Adonis ve Elisabetta'nın koltukta öne doğru eğildiklerini hissettim.

Claudia, "Yapmayın," dedi.

Merlin, "Tepki vermeyin," dedi. "Bunu istiyor."

İkiliyi koltukta tutan muhtemelen Merlin'di, Claudia değil. Lanet olsun, belki de Claudia benimle konuşmuştu.

Silahı masanın üzerine koydum ve hafifçe okşamaya başladım. Elimde tutmuyor, sadece dokunuyordum. "Siz içeriye girdiğiniz zaman silahın masanın üzerinde olmasını istiyordum. Asher beni bundan vazgeçirdi."

"Öyleyse, aptalca bir şey yapmana engel olmak için burada."

"Burada çünkü ona güveniyorum ama sana güvenmiyorum."

"Sen aptal değilsin, bana güvenmeni beklemiyorum."

Adonis, "Küçük silahınla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Seni ve Merlin'i vurmak ihtimaller arasında."

Merlin, "Ne için?" diye sordu. "Hangi kanunları çiğnedik? Tiyatral amaçlar için kitleleri hipnotize etmeye iznimiz var."

İtiraf etmesi zordu ama adam haklıydı. Omzumu silktim. "Üzerinde düşünürsem bir şey bulacağıma eminim."

"Bütün Amerikalılar gibi, kendini haklı çıkartacak bir şey mi uyduracaksın?"

İç geçirdim, elimi silahtan çektim. "Hayır, sanırım yapmayacağım."

"O zaman tekrar soruyorum, neden buradayız? Jean-Claude'u kızdıracak ne yaptık?"

"Ne yaptığınızı ve size neden kızdığımızı biliyorsun."

"Hayır, gerçekten, Blake, bilmiyoruz."

"Bayan Blake veya Mareşal Blake."

Eliyle bir hareket yaptı. "Bayan Blake o zaman."

Asher, "Altı şehrin başvampirini de kontrol etmeyi başarsaydın ne yapacaktın?" diye sordu. Saçları yüzünün yarısını gizliyordu.

"Senin sorunu cevaplamam çünkü buranın efendisi sen değilsin ve temoin olacak kadar güçlü de değilsin."

"Pekala," dedim. "Asher'ın sorusunun aynısı."

Merlin bana baktı. "Nedir o, Bayan Blake?"

"Bana soruyu tekrarlatma, Merlin, sadece cevap ver."

"Bu tartışmayla nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum, Bayan Blake. Gerçekten anlamıyorum."

"Altı şehrin başvampirinin zihnini becermeye çalıştın. Bir de yerel şekil-değiştirenlerin liderlerinin yarım düzinesi veya daha fazlası vardı. Lanet olsun, yanımızda çağırdığımız hayvanlar ve bir de insan hizmetkarlarımız vardı. Sen bizden kocaman bir ısırık almaya çalıştın ama ısırdığını yutacak kadar yetenekli değildin."

"Merlin isteseydi hepinizi elde derdi." Bunu söyleyen Elisabetta'ydı.

Kadına bakmadan başımı iki yana salladım. "Hayır, edemezdi, edebilseydi ederdi."

Merlin, "Bizden ne istiyorsunuz Bayan Blake?" diye sordu.

"Bunu neden yaptığınızı bilmek istiyorum. Bana izleyicilerin keyif almasını istiyorum masalını okuma. Gerçekten bütün gösterilerde başvampirleri etkin altına aldıysan, bu akşam hepsini birden kontrol edip edemeyeceğini görmek istedin. Nedenini bilmek istiyorum."

"Neyin nedenini?"

"Neden herkesi kontrol etmeye çalıştın? Neden hepsine birden hakaret etme riskini göze aldın? Neden bu kadar büyük bir kumar oynadın? Sen bir başvampirsin. O kadar yaşlısın ki karşımda oturduğunu görünce kemiklerim sızlıyor. Senin gibi vampirler hata yapmaz, Merlin. Senin gibi vampirlerin her şey için bir sebebi vardır."

"Belki de sadece otuz yıl yaşamış bir insanın benim motivasyonumu anlayamayacağını düşünüyorum."

"Bir dene. Hatta, Jean-Claude'u dene. Sen söyledin, benimle konuşurken aslında onunla konuşuyorsun."

Birden durgunlaştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Adamı şaşırtmıştım. Durgunluk bir vampir için insanların mimikleri kadar açıklayıcı olabilirdi.

"Tam isabet, Bayan Blake." Eliyle yine soruyu geçiştirir gibi bir hareket yaptı. "Bunu sadece gösteriyi daha eğlenceli kılmak için yaptığıma inanmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim.

Ellerini iki yana açtı. Bunun omuz silkmek gibi bir anlamı olup olmadığını düşündüm. "Belki de, her şehirde başarılı olduktan sonra, küstahlaştım. Belki de, gerçekten hepinizi kontrol edebileceğimi düşündüm."

"Küstah olduğuna şüphem yok. Diğer başvampirleri teker teker etkin aldığına bile inanabilirim. Ama bun-

dan emin değilim. Zihnini hissettim. Bunu yapamayacağını söylemiyorum ama denemediğini düşünüyorum."

"O zaman bu akşam neden denedim?" diye sordu.

Gülümsedim. Mutlu bir gülümseme değildi, öfkeli olduğum zamankilere daha çok benziyordu. "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum ama sen kaçamak cevaplarla sorularımı geçiştiriyorsun."

"Sorularını geçiştiriyor muyum?" diye sordu.

Başımla onayladım, bu seferki gülümsemem gerçekten mutluydu. "Evet, öyle."

"Belki de sorunuzu cevapladım ama siz cevabı beğenmiyorsunuz," dedi.

"Belki de Damian veya Asher'ın önünde açıkça yalan söylememeye çalışıyorsun, çünkü yalanı hissedebileceklerini biliyorsun. Soruma tam bir cevap vermediğin kesin."

"Odadaki insanların önünde yalan söylemek istersem, bunu başaramayacağıma gerçekten inanıyor musunuz?"

Bir süre düşündüm. Asher'a bakmamaya çalıştım. Damian omzumla oynuyordu. "Sanırım bunu başarabilirsin ama yanımda kullanmak istemediğin zihinsel güçlerini kullanmak zorunda kalırsın."

"Sizin yanınızda zihinsel güçlerimi neden kullanmak istemeyeyim, Bayan Blake?" diye sordu. Sesinde alaycı, dalga geçer bir ton vardı. Bunu bir hakaret olarak algılamadım; sesi de adamın kendisi gibi deneyimli ve ölçülüydü.

"Çünkü Sevgili Anne'nin duymasından ve bu akşan ikinci bir ziyaret yapmasından korkuyorsun."

Küstah görünmeye çalıştı ama ondaki değişiğimi hemen farkettim. Az da olsa korkunun tadını alabiliyordum. "Sevgili Anne kim?"

Çenesine doğru sert bir bakış attım. Göz göze gelmek hoşuma giderdi ama riski göze almadım. "Gerçekten ismini söylememi istiyor musun?"

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz."

Başımla onayladım, kalbim daha hızlı atmaya başladı, bu akşam yaralanan elimi yumruk yaptım. "Tamam," dedim. Sesime az da olsa heyecanım yansıdı. "Karanlık Anne'nin yeniden açığa çıkmasından korkuyorsun."

Odadaki ışıklar azalmış mıydı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Onu kaybettik, Bayan Blake. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Yerin altındaki bir odada yatıyor ama yüksekte bir yerde. Odanın ön kısmında bir mağaraya veya yeraltı binalarına bakan pencereler var. Aşağıda hep ateş var ve sanki onu izleyen her kimse karanlıktan korkuyor."

"Valentina'nın bahsettiğin odaya girdiğini ve dışarıya canlı çıktığını biliyorum. Beni başkalarından duyduğunuz hikayelerle etkilemeye çalışmayın."

Merlin'in Karanlık Anne'yle birlikte kafasının içinde olduğumu bilmediğini düşünmeye başladım. Karanlığın içinden çıkışına dair anısını gördüğümü bilmiyor muydu? "O zaman bir başka hikayeyi deneyelim. Onu büyük bir kedinin formunda gördüm. Belki de soyu tükenmiş bir kediydi ve bugün gördüklerimizden çok daha büyüktü. Dünyanın yağmur, yasemin veya yasemine benzer bir şey koktuğu bir gecede seni kovalayışını seyrettim. Demek istediğim, yaseminin ne kadar zamandır bitki olarak varolduğunu bilmiyorum. Belki de yasemin dememin sebebi bildiğim kokular içerisinde en çok ona benzemesidir."

Daha önce durgunlaştığını sandıysam yanılmıştım çünkü şimdi öylesine durgunlaştı ki taşa dönüşeceğini düşündüm. Hareketsizdi, bir yılandan daha hareketsizdi ama böylesi canlı şeylerin başarabileceği bir şey değildi. Sanki artık odada olmak istemiyordu.

Sesi de bedeni gibi boş çıktı. "Bu akşam onun anısını paylaştın."

"Evet," dedim.

"O zaman sırrını biliyorsun."

"Birçok sırrı var ama eğer hem bir vampir hem de şekil-değiştiren olduğundan bahsediyorsan, evet bu sırrını biliyorum."

Derin bir nefes aldı. Birçoğu böylesine bir durgunluktan sonra bunu yapardı. Kendilerine henüz ölmediklerini hatırlatmak için belki de.

"Ama Bayan Blake, herkes ikisinin birarada olamayacağını bilir."

"Bugün sahip olduğumuz vampirizm şekil-değiştiren virüsü tarafından yok edildi ama belki de eskiden farklıydı ve başka bir tür vampirizmdi. Her neyse. Ben ne gördüğümü biliyorum."

Asher, "Musette, Karanlık Leydi'nin kedilerinden bazılarını yanında getirdi," dedi. "Her ikisi ama hiçbiriydiler."

"Evet, Belle Morte annemizin uyuyan kedilerinin çağrısına kulak verdiğini söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Blake? Sizce Belle Morte annemizin hizmetkarlarına hükmedecek kadar güçlendi mi?"

"Hayır," dedim.

"Neden hayır?" diye sordu. Ses boştu, bedeni kıpırdamıyordu. Artık insan rolü oynamıyordu.

"Çünkü Belle Morte'nin böyle bir gücü yok."

Adonis, "Onunla yüz yüze gelmedin," dedi. "Yoksa bu kadar çabuk karar vermezdin." Bunu söylerken mutlu değildi. Bu, ilgi çekici bir detaydı. Sesinin kontrolünü ilk kaybedişi değildi.

Ona baktım. "Çok güçlü ama Karanlık Anne ile aynı güce sahip değil. Bunu biliyorum."

Merlin, "Hizmetkarlarını Belle Morte uyandırmadıysa kim uyandırdı?" diye sordu.

Bir sezgiye kapıldım. Bu bana çok sık olmazdı. Asher'ın fikrini mi sormalıyım yoksa sezgilerime mi güvenmeliyim bilemedim. Sonra, *canı cehenneme*, diye düşündüm. Yorgundum. Beslenmiştim ama iyileşmek enerjimin büyük bir kısmını alıp götürmüştü. Oyun oynayacak durumda değildim.

"Onun uyanmasını istiyor musun, Merlin? Yoksa uyanmasından korkuyor musun?"

Yine aynı durgunlukla karşılık verdi. "Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"O zaman cevap vermeyeceğim."

"Sen vampir konseyinin uşağı mısın?"

Asher, "Merlin yüzlerce yıldır güç çemberinin dışındadır," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, gelirken siz limuzinde bana anlattınız. O kadar güçlendi ki ona bir seçim sunuldu. Ya bölgesini bırakacak ya da ölecekti. Her şeyi bıraktı ve zamanın sislerinde kayboldu. Jean-Claude Amerikan toprağında ona bir yer olabileceğini düşündü." *Bir dahaki sefere Jean-Claude bu kadar güçlü birine yardım etmeden önce*

bana danışacak, diye düşündüm. Limuzinde de bunu açıkça dile getirmiştim. İtiraz etmemişti.

"Konsey için çalışmıyorsan kimin için çalışıyorsun?"

"Söylersem, bana inanır mısın?

"Belki inanırım, belki inanmam, bir dene." Elim yeniden silahımdaydı.

"Neden silahına dokundun?"

"Çünkü soruma cevap vermek istemezsen üzerimde vampir güçlerini kullanacağını düşünüyorum. Bu, tabii ki neden daha çok korktuğuna bağlı."

"Senin küçük silahından korkmuyorum," dedi.

"Muhtemelen öyledir ama Karanlık Anne'den korkuyorsun, değil mi?"

Gerçekten dudaklarını yaladı. Bunu görünce maskesinin çatlamaya başladığını düşündüm ve gözlerinin içine baktım. Zaten bunu bekliyor olmalıydı. Bakışıyla beni etkisi altına almaya çalıştı, bunu da başarabilirdi ama Asher ve Damian aynı anda bana dokunuyordu. Dikkatimi dağıtmaya yettiler ve bakışlarımı kaçırdım.

Merlin, "Siz ikiniz bana anlatılandan fazlası olmalısınız," dedi. Sesi yine duygudan yoksundu.

Adonis, "O gerçekten vampir hizmetkarı," dedi. "Söylenti değilmiş." Sesinde bir parça öfke barındırıyordu.

Merlin, "Ama onu kurtaran o olmadı," dedi. Asher'a baktı ve nadiren karşıma çıkan bir şeyi gördüm; bir vampir diğerinden bakışlarını kaçırdı. Birçok vampirin gücü, benim nekromansim gibi vampir bakışından korunmaya yeterdi. Birbirlerini kontrol edemezlerdi ama Merlin bunu yapabilirdi veya Asher yapabileceğinden korkuyordu. Ürkütücü piç.

"Sen Belle Morte'nin vampirleri içerisinde en zayıflarından biriydin. Böyle bir vampir birini benim bakışımından kurtarmış olamaz."

Asher, "Seninle daha önce karşılaşmadım," dedi. Eli hala kolumdaydı ama diğer vampire bakmıyordu.

"Sana senin bildiğinden daha yakınım, Asher."

Konuşmanın gittiği yeri beğenmedim. "Bak, seni buraya sorularımızı cevaplaman için getirdik, sorular sorman için değil."

"Ondan nasıl bir cevap beklediğimi düşünüyorsun?"

"Bizim ne kadar güçlü olduğumuzu öğrenmek istiyorsun. Nedenini bilmiyorum ama istiyorsun. Bizi test etmeyi arzuluyorsun. Neden?"

"Belki de çok uzun süredir kendime bir efendi aradığım içindir. Takip edilmeye layık olduğunu düşünmemi sağlayacak kadar güçlü birini arıyorum."

"Sen Merlin'sin, Lancelot değil," dedim.

"Lancelot gerçek değildi, bugün benim ve hizmet ettiklerim hakkında bildiğiniz bir sürü şey gibi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ndeki gibi gerçek Merlin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Olmadığıma mı inanıyorsun?"

İtiraz etmeye hazırlandım ama vazgeçtim. Gerçek Merlin olduğunu iddia etmesinin bana bir faydası veya zararı yoktu. Merlin'in, Arthur efsanesine sonradan eklendiğini bile söylemeye gerek görmedim. Bu, onun yanılsamasıydı. Karacamdan Kelebek de bir Aztek tanrıçası olduğuna inanıyordu. Çok güçlü olduğu için onun bu inanışına da itiraz etmemiştim.

"Başka bir akşam, belki bunu konuşuruz ama bu akşam senden cevaplar bekliyorum. Sorularımın etrafında daireler çizip duruyorsun ve ben bundan sıkılmaya başladım."

Gücü zihnime doldu. Silahımı birden göğsüne doldurdum. "Sakın deneme."

"Sadece gücümü kullandığım için beni öldüreceksin, öyle mi?"

"Zihnimi kontrol etmeye çalıştığın için seni öldürürüm. Bire bir zihin kontrolü yasaktır, özellikle de kötü amaçlar için kullanılıyorsa."

"Ama ben kanını almayı veya seninle beslenmeyi düşünmüyorum."

Silahım hala göğsüne bakıyordu. "Kanunda gücü bir başkasıyla beslenmek için kullanman gerektiği yazmıyor, sadece bir başkasının özgür iradesine saldırı olması gerektiği yazıyor. Bu, ölüm emrin için yeterli."

"Ölüm emri çıkartmak zaman alır, Bayan Blake. Muhtemelen üzerinde benim ismim yazan resmi bir emir alamazsın." Yine benimle dalga geçiyordu. Aptal kız, der gibiydi.

Başımı iki yana salladım. Aptallık ediyordum, değil mi? Asher'ın eli bacağımı buldu. Ben silahımı doğrulturken eli hareket etmeye başladı. Eli eteğimin içine girdi, iç çamaşırımın kenarını buldu ve tenime dokundu. Bu, seks için değildi, zihnimi berrak tutmam içindi. Aklımı başıma toplamam için ilk kez biri kasıklarıma dokunmuyordu.

Silahımı iki elimle kavrayıp düzgün bir biçimde nişan aldım. Damian tırnaklarını omzuma geçirdi. Sanki yapacağım şeyden korkuyordu.

"Bir daha benim üzerimde güçlerini kullanmaya kalkarsan şansımı mahkemede denemeye karar veririm."

Odada başka silahlar da açığa çıktı. Hepsi bizim erkeklerin ve kızların ellerindeydi. Claudia, "Koltuktan kalkarsan kurşunu yersin," dedi.

Adonis ve Elisabetta yeniden minderlere yaslandı. Bunun için mutlu olup olmadıklarını görmek için onlara bakmadım. Claudia ve diğerleri onlarla ilgileniyordu. Benimse dikkatimi önümdeki vampire odaklamam gerekti.

"Üzerinizde güçlerimi bir daha kullanmam, Bayan Blake. Bence bunun için fazla tehlikelisin."

"Farketmen iyi oldu," dedim. Sesimi sakin, kollarımı düzgün tutmaya çalıştım.

Asher, "Bu akşam güçlerini üzerimizde kullanmayacağına dair bize söz vermen gerek," dedi. Eli hala kasıklarımdaydı.

"Bu akşam güçlerimi üzerinizde kullanmayacağıma dair söz veriyorum."

"Genişlet," dedim.

Asher, "Ne?" diye sordu.

"Bizim bölgemizdeyken bizden birinin üzerinde güçlerini kullanmayacağına dair söz versin. Bölgemizi terkedene kadar iyi bir çocuk olacağından emin olmam gerek."

Asher, "Bayanı duydun," dedi. Sesindeki alaycı tonu gizlemeye gerek görmedi. Tarzımın birinin hoşuna gitmesi güzeldi.

Merlin söz verdi ve benim kullandığım kelimeleri kullandı. Yaşlı bir vampirdi. Bu piçlerden biri onuru üzerine yemin ederse sözünü tutardı. Sözüne sadık kalırdı. Garip ama gerçekti.

Silahımı indirdim, Claudia ve diğerleri de aynısını yaptı. Ama silahlarımızı kılıflarına koymadık. Merlin söz vermişti

ama Adonis veya Elisabetta için aynı şey geçerli değildi. Bunu da işin içine katmam gerekirdi ama aklıma gelmemişti.

"Benim bizzat onun yarattığı vampirlerden biri olduğumu biliyorsun. Nasıl öldüğümü gördün."

Başımla onayladım.

"Uyandığına dair söylentiler duydum. Seni rüyanda ziyaret ettiğine dair daha fazla söylenti vardı. Herhangi bir şey için konseye yaklaşmam yasaklandı. Bunu yaparsam beni öldürürler. Söylentilerin doğru olup olmadığını anlamak için buraya, senin ve Jean-Claude'un yanına gelmekten başka çarem yoktu."

"Gösterideki güç gösterisi ne içindi?"

"Jean-Claude'da onun ilgisini çekecek bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Sonuç?" diye sordum.

"Seni buldum."

"Bunun anlamı nedir?"

"Senin bir nekromensır olduğun anlamına geliyor, eskilere benziyorsun."

"Bu ne demek?"

"Yüzyıllardır görmediğim güçlere sahipsin."

"Henüz güçlerimi görmedin."

"Bir vampir hizmetkarın var. Çağırdığın bir hayvan var. Bir başvampirmiş gibi güç kazanıyorsun. Jean-Claude ve Belle Morte gibi seksle besleniyorsun. Bu senin için bir seçenek veya Jean-Claude'un bir eklentisi değil. Gerçek bir vampirmiş gibi beslenmek zorundasın. Kanla değil, evet ama şehvetle."

"Evet, evet, ben bir succubus'um." İtirafımı çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Bunu hafife alıyor gibisin, neden?"

"Çünkü beni korkutuyor," dedim.

"Korktuğunu itiraf mı ediyorsun?" Soruyu soran Adonis'ti.

Omzumu silktim. "Neden olmasın?"

"Birçok insan korktuğunu itiraf etmez."

"İtiraf etmemek korkuyu azaltmıyor," dedim.

"Bende azaltıyor," dedi. Sesinde gerçekler vardı, dalga geçmiyordu.

Asher, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Benden daha zayıf bir vampirle paylaşabileceğim bir şey değil."

"Yine bu konuya girmeyelim," dedim. "Sadece sohbet edelim."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz, Bayan Blake?"

"Karanlık Anne hakkında cevaplar aramaya geldiğini söyledin; sorularını sor."

"Ve sen de cevap vereceksin, bu kadar mı?" Bana inanmıyor gibiydi.

"Soruları sorana kadar kesin bir şey söyleyemem ama belki. Zihin oyunları oynamayı bırak ve medeni insanlarmışız gibi davran. Sorunu sor."

Bir kahkaha attı. Sıradan bir sesti ve Jean-Claude, Asher veya Belle Morte'ninki gibi içinde bir şeyler barındırmıyordu. "Belki de insanlarla sohbet etmenin ne demek olduğunu unutacak kadar yaşlıyım."

"Bir dene bakalım, sor."

"Gerçekten uyanıyor mu?"

"Evet," dedim.

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Onu rüyalarımda gördüm ve bir de..." Tereddüt ettim, doğru kelimeyi aradım.

Asher, "Zihninde canlanan görüntülerde," diye yardım etti.

"Ama böyle söyleyince o başka bir dünyanın varlığıymış gibi anlaşılıyor ama öyle değildi."

Merlin, "Nasıldı?" diye sordu.

"Bir defasında bir kedinin ruhunu gönderdi, bir illüzyondu. Bir cipin içinde üzerime çıktı. Gece kokuyordu, yumuşak ve tropikal bir kokuydu, yasemin ve yağmur. Lanet olsun, yağmurlu bir gecenin tadıyla beni neredeyse boğuyordu. Tıpkı Belle Morte'nin gül kokusuyla yaptığı gibi."

"Güçleri birbirine denk mi?" diye sordu.

"Birbirlerine benzeyip benzemediklerini mi soruyorsun yani?"

"Evet."

"Hayır," dedim.

"Neden?"

"Zihnimde veya rüyamda, her ne karın ağrısıysa, dev bir okyanus gibi tepemde yükseldiğini gördüm. Yaşayan gece gibiydi, gerçek ve ayrı bir varlıktı. Sanki gece ışığın yokluğu değil de, gerçek ve canlı bir varlıktı. Atalarımızın gece ateşin yanında oturmasının sebebi o. Karanlıktan korkmamızın sebebi o. İçimize işleyen korkunun sebebi o. Korkunun kaynağı içimizdeki sürüngene kadar gidiyor. Ondan karanlıktan korktuğumuz için korkmuyoruz, karanlıktan onun yüzünden korkuyoruz."

Ürperdim, birden vücut sıcaklığım düştü. Asher üzerindeki ceketi çıkarttı ve çıplak omuzlarıma attı. Damian te-

nime değmek için elini boynuma, saçlarının altına koymak zorunda kaldı. İtiraz etmedim.

Merlin, "O zaman doğru," dedi. Sesindeki korkuyu gizleyemedi. "Uyanıyor."

"Evet," dedim. "Uyanıyor." Asher'ın elini tuttum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Belle Morte hizmetkarlarını kendi gücünün uyandırdığına inanıyor."

"Bunu yapan o değil, bunu sen de biliyorsun."

"Uyanıyorlar, çünkü o uyanıyor," dedi.

"Evet," dedim.

Adonis, "Neden bir insan hizmetkarla bu kadar ilgileniyor?" diye sordu. Kaba bir soru değildi ve sanki cevabını gerçekten merak ediyordu.

"Bence ilgisini çeken insan hizmetkar değil, ilgisini çeken nekromensır." Bana baktı, yine gözlerine bakmamaya çalıştım. Üzerimde güçlerini kullanacağını sanmıyordum, sadece alışkanlıktı. Karşındakinin gözlerine bakmak çok sıradan bir şeydi, farkında olmadan bunu yapardın. "Biliyor musunuz, Bayan Blake, geçmişte nekromensırların görüldükleri yerde öldürülmeleri emrini ilk veren oydu?"

"Hayır," dedim. "Bunu bilmiyordum."

"Sizin yeteneklerinize sahip herkesin çok güçlenmeden öldürülmesini emretti."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımla onaylayıp Asher'ın elini sıktım. Damian da elini enseme bastırdı. "Sizin normal insanlara yaptığınız gibi ben de vampirleri etkim altına alabiliyorum."

"Bunu gerçekten yapabiliyor musun?"

Gereğinden fazlasını söylediğimi farkettim. "Bu akşam oyunlar oynamaktan sıkıldım, Merlin. Bu akşam ikimizin birden zihnine girdiğinde iyi niyetli bir arkadaşım elime bir haç verdi."

"Ah, Tanrım," dedi.

Sol elimi yeni yaraları görmesi için havaya kaldırdım.

"Nasıl bu kadar çabuk iyileştin? Kutsal eşyaların açtığı yaralar yavaş iyileşir."

Elimi yeniden Damian'ınkinin üzerine koydum. "Ben bir vampir değilim, Merlin, bir nekromensırım. Bu da psişik yeteneklerimden bir tanesi. Bunlar beni kötü biri yapmaz."

"Ya biz, vampir olduğumuz için kötü müyüz?"

İki elimde birer vampir eli varken bu soruya cevap vermek benim için çok zordu. "Evet, beslendim ama yeterli gelmedi. Karanlık Anne'yle uğraşmak gücümden çok şey aldı götürdü."

Merlin, "Herkesten çok şey aldı götürdü," dedi.

Karanlık Anne gittikten sonra yeniden tiyatrodaki herkesi kontrol etmeyi denememesinin sebebinin başka bir şey olabileceğini düşündüm, belki de korkuyordu. Belki de geriye çok fazla gücü kalmamıştı. Belki de benim gibi gücünü tüketmişti.

"Sadece güçlerine dokunarak diğer vampirlerle beslenebiliyor, değil mi?"

"Neden sordun?"

"Çünkü genelde bir vampir benim üzerimde güçlerini kullanmaya çalıştıktan sonra bana saldırıyor. Belle Morte'nin zihin oyunlarını takip ederek bana ulaşırdı. Bu akşam takip ettiği vampir sendin. Bunu yaparken bizimle besleniyor mu?"

"Bazen," dedi.

"Öyleyse, binlerce yıldır uyumadığı ve beslenmediği doğru değil. Karanlık bir rüyada gibi, enerjiyle, güçle besleniyor."

"Ben öyle olduğuna inanıyorum."

"En başında uykuya dalmasının sebebi neydi?"

"Ben nereden bileyim?"

"Soruyu geçiştiriyorsun, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Belki."

"Neden uyumak istediğini biliyor musun?"

"Evet."

"Bana söyler misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü paylaşmak istediğim bir hikaye değil."

"Bunu sana söylettiremem, değil mi?"

"Bana emir verecek kadar güçlü bir nekromensır olup olmadığını deneyebilirsin."

Sırıttım. "Egom o kadar büyük değil."

"Hizmetkarlından uyananların sayısı artıyor. Konseyin büyük bir çoğunluğu, Belle Morte gibi, kendi artan güçlerinin hizmetkarları uykularından uyandırdığına inanıyor."

"Ama konseyde buna inanmayanlar da var, değil mi?"

"Onlarla iletişim kurmam yasak olduğu için, bunu nasıl bilebilirim?"

"Belle Morte'nin ne düşündüğünü bildiğin gibi bunu da bilebilirsin."

Yine bana bakıp sırıttı. Sana bir şey söylemem, gülümsemeseydi.

"Yeniden beslenmeniz gerek, Bayan Blake, benim gibi. İyi annemiz ikimizle de beslendi."

"O iyi değil ve asla anneniz olmadı."

Yine elini havada salladı, omuz silkmek gibi bir şeydi. "Benim şimdi olduğum şeyin annesi."

Buna bir itirazım olmayacağı için şansımı denemedim. "Uyanıp uyanmadığını merak ediyorsun, uyanıyor. Bir de Jean-Claude'un efendin olacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettiğini söylemiştin."

"Benim kendime bir efendi aradığıma inanmıyorsun, değil mi?"

"Senin efendi olarak gördüğün tek kişinin şimdi Avrupa'da bir yerde bir odada yattığını, insanların rüyalarına girdiğini biliyorum."

Derin bir nefes aldı, iç geçirdi. Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktu. Bunu sadece konuşmak için ihtiyaçları olan havayı almak için yapıyorlardı ama yüzlerce yıl sonra bile kaybolmayan bir alışkanlıkmış gibi, birçok vampir iç geçirirdi.

Damian elini enseme öyle sıkı bastırdı ki canım yandı. Birden sakinleştim ama soru neydi? Damian'a bakmaya çalıştım ama sonra ben de hissettim. Hissetmemi sağladı. Enerjisini emiyordum. Ona yaşaması için verdiğim enerjiyi geri alıyordum. Lanet olsun.

Kapı çalındı.

Claudia bana baktı. "Kim olduğuna bak," dedim.

Claudia kapıyı açmadan önce delikten dışarıyı kontrol etti. Kusursuz bir korumadı. Gelen Nathaniel'dı. Claudia kapıyı açtı. Nathaniel saçlarını arkasında örmüş ama bir yerde gömleğini ve ceketini kaybetmişti. Bedeninin üst kıs-

mı şimdi terle parıldıyordu, boynundaki ametist ve elmas kolye içeriye süzülürken ışıldadı.

"Gömleğini nasıl kaybettin?" diye sordum.

"Isındım," dedi. Sırıttı.

"Gerçekten mi?"

Gülümseyerek bana doğru geldi ama gözlerinin kenarında endişe vardı. Bir yabancı bunu farketmezdi ama ben yüzünü okumak için aylarımı harcamıştım. Masanın yanından dolaştı. Merlin'den uzakta olmaya özen gösteriyordu. Benimle yaşarken daha iyi bir insan ve daha kötü bir kurban olmayı öğrenmişti. Yanıma geldi ve elini Asher'ın ceketinin altından koluma koydu. İkisi birden bana dokununca sanki biri omurgama elektrik verdi. Bu yüzden havaya sıçradım ama güç akışının altında bunun tek yönlü olduğunu hissettim. Lanet olsun. Bu enerji konularında kesinlikle daha iyi olmam gerekti.

Merlin, "Bu güç triumvirliğinin merkezinde olmak senin için hala yeni bir şey," dedi. Sanki bundan emindi ve bu durum ilgisini çekmişti.

"Evet, öğrenme eğrisi diye bir şey var."

"İyi annenin enerjini emmesine engel olmanın bir yolu var," dedi.

"Can kulağıyla dinliyorum," dedim.

Kaşlarını çattı.

"Demek istediğim, nasıl yapacağını öğrenmeyi çok isterim." Bazen ülkeler ve yüzyıllar arası farkları unutuyordum.

"En az iki kat yastık altına gizlenen kutsal bir eşya buna engel olur."

"Bana biraz riskli bir çözüm gibi geldi," dedim. Yeni yaralanan elimi gösterince Damian hareket etmek zorunda

kaldı. Neredeyse dengesini kaybediyordu. Nathaniel'ın ona uzandığını hissettim. Nathaniel kendisinden daha uzun boylu adamı bileğinden yakaladı.

"Vampirler inanır ve kendi güçlerini çağırmazlarsa bile böyle uyuyabilirler."

Beslenmem gerekti ama burada hata yapmak istemiyordum. Bir kutsal eşyanın olmadık bir zamanda başıma yeni bir iş açmasını istemiyordum. "Bir vampir yastığının altında haçla uyuyabilir mi?"

"Evet, yatağın altı da olur ama yastık daha iyidir."

"Kutsal eşya vampirin tenine değerse ne olur?"

"Bunun cevabı için kendi eline bak."

"Haçın beni Karanlık Anne'nin gücü yüzünden değil, kendi gücüm yüzünden mi yaktığını söylemeye çalışıyorsun yani?"

"Sen bir succubus'sun. Bu güç çok uzun zamandır şeytanlarla ilişkilendirilir."

"Ben şeytanlarla savaştım. Vampirizm bir salgın hastalık, şeytani bir şey değil. Kandan doğan bir hastalık. 1900'lerde bir doktor bu hastalığı nasıl iyileştireceğini buldu. Birinin içine şeytan girdiğinde onu kan nakliyle iyileştiremezsin."

Merlin, "İyileştirmek mi?" diye sordu. "Kan nakliyle, gerçekten mi?"

"Evet, ama vampirizm ölü bedeni ayakta tutan ve çalıştıran şeydir. Kandan bunu alırsan vücut ölür."

"Ah, o zaman birçoğu böyle bir tedaviyi istemez."

Damian bana doğru eğildi ve yanağıma fısıldadı. "Çok ilgi çekici ama bunu biraz hızlandırabilir miyiz?"

"Anne senin korumanı kendi başına kıramaz, rüyaların hariç. Ama bir başka vampirin savunmanı geçen saldırısı-

nı takip edebilir. Bu konuda haklısın. Başvampirler arasındaki dövüşleri yasaklayan kanunların sebebi onun korkusuydu. Ama çok uzun süredir uyuduğu için tedbirli olmayı unuttuk."

"Neden bir başkasının saldırısını takip etmek zorunda?"

"Çünkü hala kâbuslarda ve Morpheus diyarında varolan bir yaratık."

"Hala uyuyor demek istiyorsun."

"Evet, öyle demek istiyorum." Gülümsedi.

Damian elini omzuma geçirdi. "Kabalık etmek istemem ama beslenmem gerek. Eğer izin verirseniz."

Elisabetta, "İzleyemez miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Merlin, "Gel, Elisabetta," dedi. Kadınla birlikte kapıya doğru yürüdü. Adonis kapının eşiğinde dönüp bize baktı.

"Sen de izleyemezsin," dedim. "Toplantı sona erdi."

Bir şey söylemeye hazırlandı ama sonra vazgeçti. Sonunda başını iki yana salladı ve bir şey söylemeden dışarıya çıktı. Hiçbir şey söylemese de bu hareketinden çok fazla şey öğrendim sanırım. Bir şekilde onu tekrar göreceğimi biliyordum. Sadece bir histi.

Claudia kapıya doğru yürüdü. "Kimsenin bölmesine izin vermem," dedi. Kapıyı arkasından kapattı.

Ayağa kalktım, elleri nazikçe omzumdan aldım. Ellerini ellerime aldım. "Nathaniel, Damian'ı başka bir yere götür. Ya da dışarıda bir masa bulun."

"Neden izleyemiyoruz?"

Nathaniel'a bir bakış attım ama masum bir bakışla karşılık verdi. "Daha iki saat bile olmamışken yeniden yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi.

"Seninle bu kadar sık beslenemem Nathaniel, bu çok tehlikeli. Anne bana tam olarak ne yaptı, bilmiyorum ama çok yorgunum. *Ardeur*'ün odaya yayılmayacağı garantisini sana veremem. Kapının dışında güvende olursun, içeride ne olur, gerçekten bilemiyorum." Damian'a baktım. Desteğe ihtiyacı varmış gibi Nathaniel'ın omuzlarına tutunuyordu. "Şimdi Damian'la beslenmem onun için iyi olmaz."

Asher karşı duvarın dibinden, "O zaman kiminle beslenneceksin?" diye sordu.

"Senin için sorun değilse, seninle."

"Erkekler bunun sorulmasından hoşlanır."

İkisinin birden elini sıktım. "Nathaniel, Damian, lütfen gidin ve birinin size göz kulak olabileceği bir yerde bekleyin, tamam mı?"

Nathaniel, "Söz veriyorum," dedi. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Asher'a döndüm. "Bana kızgın mısın?"

"Kimse her daim birinin hizmetinde kalmaktan hoşlanmaz kabul edersin ki."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun, Jean-Claude da yapıyor."

Ne diyeceğimi bilemediğim için yüksek sesle cevap verdim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Benim duygusal yaralarıma avuracak vaktimiz yok. Beni affet."

Kapı arkamızdan kapandı. Ben, bizi hayatta tutacak kadar beslenirken Nathaniel ve Damian, kendilerine dinlenecek bir yer bulmaya gitti.

Asher'ın eline uzandım. Elimi tuttu ama bana bakmadı. Yüzünün tek tarafıyla mükemmel profilini gösterdi ve yaralarını görkemli saçları ardına gizledi. Ben seks istemiştim ama benden gizleniyordu. Bu, iyi değildi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"İlk kez yalnız birlikte olacağımızın farkında mısın?"

İtiraz etmeye hazırlandım ama vazgeçtim. Bedenini çok iyi hatırlıyordum. Birçok gece ve öğleden sonra bedeni bedenime yaslanmıştı. Hepsinde yanımızda biri mi vardı? Sadece bize, kendimize ait bir anımız olmamış mıydı?

Yüzüne dokundum, bana bakmasını sağlamaya çalıştım ama bunu yapmadı. "Yeterince ilgi görmediğin tek kişi Jean-Claude değil, değil mi?" diye sordum.

Gülümsedi ama mutlu değildi. "Yüzlerce yılı dokunduğum veya istediğim herkes tarafından arzulanarak geçirdim. Sonra yüzlerce yıl horlandım, aşağılandım. Seks ya merhamet göstermek ya da Belle'nin birilerine işkence etmesi içindi."

Ona sarılmak istedim ama benden uzak durup elimi tutmakla yetindi. Ben de aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Üzgünüm."

Sonunda yüzünün kusursuz tarafıyla bana baktı. İnsanların servetini, onurunu ve erdemlerini bir gece için feda ettiği güzelliğini görmeme izin verdi. "Yaralarımın bazılarını iyileştirdim. Seninle ve Jean-Claude'la birlikte olmak, bunun yeteceğini düşünüyordum."

Elimi saçlarının arasına sokunca yüzünün yaralı tarafına dokunabilecektim. Gizlediğine dokundum, görmeme izin verdiği yüzüne baktım. "Ama sen ikimizden de yeterince ilgi görmüyorsun."

"Yüksek sesle söyleyince kulağa çok aptalca geliyor ama içimde öyle değil." Göğsüne dokundu. "Bir ziyafetin ortasında açlıktan ölüyor gibiyim. Ama bu birçok insanla paylaştığım bir ziyafet. Hiçbiriniz sadece bana bakmıyorsunuz. Her zaman daha güzel ve daha çok arzulanan birileri var."

"Senden daha güzel kimse yok, Asher."

İrkildi ve yüzünün yaralı kısmını açığa çıkarttı. "Bunu bana nasıl söyleyebilirsin?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Yeniden birinin yaşamının merkezinde olmak istiyorum. Anita. Jean-Claude'un merkezinde sen varsın. Seninkinde Nathaniel ve Micah var." Kollarımı tuttu ve gözlerini sıkıca kapattı. "Kimsenin sevgilisi değilim ve buna dayanamıyorum." Bir kahkaha attı ama gözlerini açtığı zaman içinde dökülmemiş gözyaşları vardı. "Ne kadar bencilce ve aptalca."

"Sadece erkeklerle ve kadınlarla birlikte olmakla ilgili değil, değil mi?" diye sordum. "Benim seçtiğim erkeklerin hiçbirinin seni merkezine koymayacağını da biliyorsun."

"Ben sevilmek istiyorum Anita, eskisi gibi," dedi.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Julianna," dedim.

Başıyla onayladı. "Bir dönem Jean-Claude'du ama o hiçbir zaman bir erkeği bir kadını sever gibi sevemez. Belle birçok kez bizi erkeklerin yatağına gönderdi ama Jean-Claude hiçbir zaman yatağına sadece erkekleri almakla yetinmedi. O, kadınları her şeyden çok sever."

"Ya sen?" diye sordum. Çünkü bunu sormamı bekliyor gibiydi.

"Bence, doğru kişiyse bir erkeği sevip mutlu olabilirim ama bir kadın için de aynısı geçerli. Ben aşkı arı-

yorum Anita, üzerindeki ambalajı değil. Ben her zaman Jean-Claude'dan daha fazla ilgiye ihtiyaç duydum. Jean-Claude'un bir erkekle yetinemeyeceğini anlayınca kendime insan hizmetkar olarak bir kadın aramaya başladım bu yüzden."

Sesindeki hüzne karşılık ne diyeceğimi bilemedim. İki veya üç yüz yıldır taşınan duygusal bir yükü ben şimdi nasıl yok edecektim? Bunu nasıl yapacaktım?

Damian'ın bana uzandığını hissettim. Bunu hissedince Asher'a tutunmak zorunda kaldım. Beni yakaladı. "Damian'ı tüketiyorum."

"O zaman bencilliği bırakıp beslenmene izin vermem gerek."

"Seni istiyorum, Asher. Seni seviyorum. Ama şimdi, yaralarını..."

"İyileştirecek zamanımız yok," diye tamamladı.

"Sadece seninle birlikte olmak istiyorum."

Bana baktı, inanmamış gibiydi.

"Beslenip partiye gitmemiz lazım ama sen acil durumların yiyeceği değilsin. Sen, Jean-Claude'la paylaştığım herhangi biri değilsin. Sen benim için özelsin, Asher, sen sadece sen. Şimdi seni buna inandıracak vaktim yok ama daha sonra tekrar denerim."

Beni kendisine çekti, bana sarıldı ve saçlarıma fısıldadı. "Daha sonra bir başkasıyla besleneceksin çünkü benim sıram geçmiş olacak."

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. "Bir şeyi hatırla, ilk defasında seninle birlikte olmamıştım çünkü *ardeur*'ü beslemek zorundaydım. Seninle birlikte olduğumda bunu istediğim için yaptım, Jean-Claude ve ben istediğim için."

"Yani beni Belle Morte'nin ajanlarından korumak için."

"Evet, Belle'nin seni yanına almaması için yaptık. Onun kurallarıyla bize bağlanman için ama hayatımdaki erkekler içerisinde sadece yiyecek olduğu için, ilgilenmek istediğim için birlikte olduğum tek kişisin."

"İlgilenmek mi?"

Başımla onayladım. "Sevdiğin kişinin her şeyiyle ilgilenirsin."

Bunu duyunca gülümsedi, nadir görülen bir gülümsemeydi. Bu haliyle çok daha genç göründü ama her zamanki haline benzemiyordu. Sanki bu gülümseme yüzlerce yıl önceki halinden arda kalan tek şeydi. "Hayatındaki bütün erkekleri sevemezsin Anita."

"Doğru," diye onayladım. "Ama seni seviyorum. Jean-Claude'u seviyorum."

"Micah'yı ve Nathaniel'ı da," dedi.

Başımla onayladım.

"London'u, Requiem'i."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onları değil."

"Onları neden sevmiyorsun? Güzel ve mükemmeller."

Sırıttım. "Mükemmel değiller. Yakışıklılar ama mükemmel değiller. Requiem'in ruh hali çok değişken. London'a gelince, onunla birlikte olduğum için kendimden utanıyorum."

"Neden utanıyorsun?"

"Emin değilim ama ondan hoşlandığımı bile sanmıyorum ama onunla birlikte oldum." Damian'ın oturduğu yere yığıldığını hissettim. Nathaniel, Damian'ı yakaladı ve sandalyeye oturmasına yardımcı oldu. Asher'ın beni yakalaması gerekiyordu, yoksa ben de yere yığılacaktım.

"Beslenmen gerek," dedi.

Başımla onayladım.

"Yeterince konuştuk sanırım. Bu akşam seninle ilgileneceğim, çünkü birini seviyorsan bunu yaparsın."

Yüzümün sıcaklığı arttı, nedenini bilmiyordum.

Bir kahkaha attı. Büyülü vampir kahkahası değil, çok erkeksi bir sesti. Bu kahkaha bir erkeği çok tatmin ettiğiniz zaman duyabileceğiniz türden bir şeydi.

"Ne?" diye sordum. Ona bakmadım çünkü yüzümün daha da kızaracağını biliyordum.

"Yüzün kızardı çünkü sana seni sevdiğimi söyledim."

Başımla onayladım ve huysuz bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. "Ne olmuş?"

"Öyleyse, sen de beni seviyorsun."

Bunu duyunca kafamı kaldırdım. "Yüzüm kızardığı için mi?"

Başıyla onayladı.

"Benim yüzüm çok kızarır."

Beni kolların aldı. "Evet, ama bu benim içindi." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen beslenirken ben de beslenmek istiyorum."

"Sen henüz beslenmedin mi?"

"Hayır, henüz kana susamadım."

"Bu, garip değil mi?"

"Çok garip."

"O zaman beslen," dedim. "Ama taze diş izleri için yerim azalmaya başladı."

Boynuma, Requiem'in ısırdığı yere dokundu. Elini göğsümün üzerine koydu ve London'un ısırığına ulaşana kadar parmaklarını tenimde gezdirdi. Elini biraz daha aşa-

ğıya indirip göğüs ucuma dokundu. Bunu yapınca nefesimi tuttum.

Memnuniyetini belli eden bir sesle bir kahkaha daha attı. Elini kasıklarıma doğru indirdi. Jean-Claude'un ısırdığı yeri bulması için bacaklarımı aralamak zorunda kaldım.

Nefes nefese bir ses tonuyla, "Orada olduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordum.

"Kokusunu aldım," diye fısıldadı usulca. "Benim için hazır mısın?"

Başımla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum.

"O zaman bana bak Anita, gözlerime bak."

Yavaşça kafamı kaldırdım ve kışın ayışığıyla parıldayan mavi buzlara benzeyen gözlerine baktım, gölgeler ve parıltılar içinde dans ediyordu. Bakışı beni büyüledi.

Beni taşıyordu ama beni kucağına aldığını hatırlamıyordum. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Kanepeye," dedi.

"Çabuk olmak zorundayız."

Beni kanepenin üzerine koydu, dizlerim büküldü ve Asher bacaklarımın arasına çömeldi. "Şimdi çabuk olabiliriz çünkü daha sonra birlikte daha çok vakit geçireceğimizi biliyorum."

"Sadece yüzüm kızardığı için mi?" diye sordum.

"Evet." Kanepede yanıma kıvrılacağı kadar yer yoktu. Bu yüzden ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkartmaya başladı.

"Korseyi çıkartırsak yeniden giymek için günlerimizi harcamak zorunda kalabiliriz."

"Korse kalabilir." Gömleğini ve ceketini kanepenin kenarına fırlattı. Belden yukarısı çıplak karşımda dikildi. Ona baktım, yüzümde o aptalca hayran ifade vardı. Buna engel

olamadım. Çok güzeldi, geri kalanının da çok güzel olduğunu biliyordum. Beklentiyle ona baktım. Sadece onu izlemek bile ürpermeme yetiyordu.

"Yüzündeki ifade Anita, *mon dieu*, yüzündeki ifade."

İki kere yutkunduktan sonra, "Neyi çıkartmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Külotunu," dedi.

"Sadece külot mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve fermuarını açmaya başladı.

Nabzım hızlandı. Külotumu çıkartmak için doğrulmak zorundaydım. Böylece gözlerimi de ondan kaçırabildim. Daha önce hiç yalnız kalmadığımız için miydi? Bu inanılmaz beklenti neydi? Yoksa daha fazlası mıydı? Onu istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum. Vücudum bu ihtiyaçla ağrıyordu. İhtiyacım olan şey sadece dokunulmak değil, Asher'ın bana dokunmasıydı.

Ellerini çıplak omuzlarımın üzerinde gezdirirken oturur pozisyondaydım. Tenimde elleri gezinirken nefesimi tuttum.

Eğildi ve fısıldadı. "Ne istiyorsun?"

"Ellerinin vücudumda gezinmesini.

"Başka ne istiyorsun?"

"Seni içimde istiyorum."

"Başka?"

Nabzım artık gırtlağımda attığı için konuşmak çok zordu. "Beni becerirken ısır, sen içimdeyken iki şekilde de gelmemi sağla."

"Her iki şekilde de," diye fısıldadı.

"Evet."

Saçlarımı kavradı ve canım acıyana kadar çekti. Çok sert değildi ama yeterliydi. "Lütfen de."

"Lütfen."

"İçine girmem için kanına ihtiyacım var. Seni ısırığımla doruğa çıkartmak için yeniden kanını emmem gerek."

Bunun iyi bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım ama başaramayıp aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Lütfen."

54

Kanepenin üzerinde ikimiz de dizlerimiz üzerindeydik, sırtım ona bakıyordu. Ellerini saçlarıma doladı. Canımı acıtacak kadar sertti ve boynumu açığa çıkartacak kadar başımı geriye yatırdı. Bedenini bedenime yaslayıp vücudunu çıplak tenimde hissedebilmem için kısa eteğimi havaya kaldırdı. Elini korsemin içine soktu ama göğsümü sıkıca ve sertçe kavrayınca bir çığlık attım. Bana yaslandı, kan emmeden. Hala yumuşacıktı.

Kulağıma fısıldadı. "Kanın beni yeniden erkek yapacak. Bedenime yaşam verecek, ben de senin bedenini yaşamla dolduracağım."

Söylediğinin beni rahatsız etmesi gerekirdi ama düşüncelerimi toplayamıyordum. Aklımı başımdan almıştı ve mantıklı düşünemiyordum. Mantığım onun ellerindeydi.

Beni tutarken artan gerginliğine ve bana yaslanan yumuşak uzvuna bağlıydı.

Zihnimdeki sükuneti bir başkası bozdu. Damian sessiz bir çığlıkla bana uzandı. "Anita, lanet olsun, beslen."

Asher'ın kollarına kendimi bıraktım.

"Sorun nedir?"

"İlk ısırıkla beslenmeme izin ver. Gücünle beslenmeme izin ver."

"Damian soluyor," dedi.

"Evet." Nefes nefese kalmıştım. Bu, iyiye işaret değildi.

"Gücüne karşı koymayacağım Anita. Beni almana izin vereceğim, sonra ben seni alacağım."

"Evet, ama lütfen acele et, lütfen..."

Şimdi aynı pozisyonda kalıp beni ısıramayacak kadar uzun boyluydu. Vücudunun üzerimde yay çizmesi için hafifçe geri çekilmek zorunda kaldı. Elleri saçlarımın arasında ve göğüslerimin üzerinde gezindi. Ani acıyla gözlerine bakmak zorunda kaldım. Saldırıya geçtiğinde kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Bir anlık acı hemen yok oldu ve ilk orgazmla yıkandı.

Asher'ın ısırığı zevk verirdi. Onun yeteneği, gücü buydu. Gücü bedenimi kuşattı ve tenimin üzerinde sıcak bir zevk dalgası gibi patladı. Çok zevk aldım, çok fazla. Beslendiği sürece dalga dalga üzerime boşalacaktı. Kendimi iyi hissediyordum, çok iyi. Uzun ve hırıltılı çığlıklar atmaya başladım. Ortasında bir yerde *ardeur* uyandı ve beslendi. Tenime geçmiş ağzıyla, dişleriyle beslendi. Vücudumda gezinen elleriyle beslendi. Enerjinin bir kısmı Damian'a aktıkça sandalyesinde doğrulduğunu hissettim ama bir anlığına sendeledi. Nathaniel dengesini kaybet-

memesi için onu tuttu ve istemeden de olsa zevk veren gücün tadına baktı.

Enerjiyle savaşıp sadece yiyecek göndermeye çalıştım. Her şeye galip gelen zevki göndermek istemiyordum. Yoğun bir akışı birden kesmek gibiydi. Seksin ortasında meditasyon yapmaya çalışmak gibiydi ve ben bu konuda çok iyi değildim.

Asher başını geriye attı, nefessiz kalmıştı. "Çok fazla aldın," dedi. Sesi titredi, ısırığı kendisine zevk vermiş olamazdı, sebebi bu değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Beni bırakınca dört ayak üzerinde kaldım ve başım önüme eğikti. "Tanrım, Asher, Tanrım,"

Pozisyon değiştirirken kanepe kıpırdandı ve ilk hissettiğim şey kalçamdaki eli oldu, eteğimi kaldırıyordu. Ucunu bana değdirdi, artık yumuşaklığından eser yoktu. Sertti ve hazırdı, bana yaslanıyordu.

"Hala ikisini birden istiyor musun?"

Hayır demem gerekirdi. Gecenin büyük bölümünü kaçırmıştım. Ama hayır değil, evet demek istiyordum. Asher'ı çok fazla düşünmemeye çalıştım. Öncelikle, olmadık zamanlarda mini-orgazmlar yaşamama sebep olabiliyordu. Gücünün bir yan etkisiydi. Ayrıca, insanların neden Asher'la bir gece daha geçirebilmek için her şeylerini feda etmeye hazır olduklarını biliyordum. Metafizik seksin geri kalanı harikaydı, fakat insanlarla birlikte olmamı yönlendiren şey onlara karşı hissettiklerimdi. Acil durumlardaki yiyecekler istisnaydı. Asher'ı seviyordum ama onunla birlike olmamın sebebi bu değildi. Daha az inat etsem, sadece zevk için peşinden koşardım. Ondan mümkün olduğun-

ca uzak kalmaya çalışıyordum çünkü onun yaptığını kimse yapamıyor ve bu durum beni korkutuyordu.

Bu yüzden, "Sadece becer beni," dedim.

"Sana ısırığımla yeniden zevk vermemi istemiyor musun?"

"Evet ama... zamanımız yok."

"Nasıl istersen." Kalçama uygun açıyı vermek için ellerini kullandı ve içime girmeye başladı. Islaktım ama kendimi sıkıyordum. İçime girmeye çalışırken vücudum spazmlarla kasıldı.

"Bu gece çok dar, her santimetresi için savaşmam gerekiyor. Bu çok hoşuma gitti."

Sadece başımla onayladım, sesime güvenemedim. Sekse hayır demem gerekirdi. Beslenmiştik. Jean-Claude'un bize ihtiyacı vardı, fakat ben hayır demek istemiyordum. Kendime yalan söyleyip buna Asher'ın ihtiyacı olduğuna kendimi inandırmaya çalışabilirdim, bu sefer sadece ikimiz vardık ama evet dememin sebebi bu değildi. Evet demiştim çünkü onu içimde istiyordum. Evet demiştim çünkü yeni bir ısırık için yalvarmak istemiyordum. Aslında beni iki kez ısırmasını istiyordum. Çok istiyordum.

Vücudunun el verdiği kadar içimdeydi. Kısa süre birbirimize kenetlendik ve hareketsiz kaldık. Bedenini arkama yaslayıp ağırlığımızı taşımama izin verdi. Derisi şimdi daha sıcaktı. Benden aldığı kanla canlanmıştı. Saçları parıltılı bir perde gibi vücuduma değiyordu.

"Beni ısır," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Ben ısır, benimle birlikte olurken beni al, sadece senin yapabildiğin gibi." Sesim böylesi daha uygun ve daha az zayıf görünecekmişim gibi bir fısıltıdan ibaretti.

"Sadece benim yapabildiğim gibi mi?"

"Evet," dedim. "Evet."

Kollarını bana dolayıp beni ikimizin ağırlığını birden taşımaya zorladı. Sıkı sıkı sarıldı. "Gücümü hissediyorsun."

"Evet," diye fısıldadım.

"Ondan korkuyor musun?"

"Evet."

"Beni istediğin kadar çok mu?"

"Evet!"

"Bunu sevdim," diye fısıldadı. Üzerimden kalktı. Şimdi bana dokunan tek kısmı içimdeydi ve bacaklarıyla kasıkları çok az değiyordu.

Yavaşça, çok yavaşça dışarıya çıktı.

"Hala çok dar."

"Evet," dedi. "Evet." İçimden çıktı, sonra dizlerini kullanarak bacaklarımı biraz daha araladı. Başımı kanepeye doğru indirmek zorunda kaldım, yüzümü derilere yasladım. Asher içime girdi, çok fazla değil, tatlı noktanın üzerindeydi. Ağır ve kararlı bir ritim yakalayarak girip çıkmaya başladı ve hep o noktanın üzerinde kaldı. Hızlanmasını veya derine inmesini bekledim ama yavaş ve sığ ritmini bırakmadı.

Yardımcı olmak için kalçamı hareket ettirmek istedim ama kalçamın üzerindeki elleri hareket etmeme engel oluyordu. Parti için bana öğrettikleri dans gibiydi. Erkeğin elimi bir yöne veya diğer yöne doğru sıkmasıyla ne istediğini bilir veya bildiğimi sanırdım. İşini yaparken kımıldamamı istemiyordu.

Bacaklarımı biraz daha araladığında vücudum daha dik bir açı aldı. "Yukarı Anita, dört ayak üzerinde olmanı istiyorum."

Dediğini yaptım ama dizlerim o kadar aralıktı ki kalçam bu açıya isyan etti. Gerçekten canım acımıyordu ama uzun süre bu konumda kalırsam acıyabilirdi. Ben bunu yaparken Asher nazik ritmine devam etti.

İçimde orgazm büyümeye başladı. Vücudunun vücuduma her değişinde güçleniyordu. Büyüyor, büyüyor, nazik dokunuşuyla şiddeti artıyordu. Birçok kez seks sadece *ardeur*'dü. *Ardeur* nazik değildi. Beslenir ve sevişirdim çünkü bunu yapmak zorundaydım. Asher beni dikkatlice ve nazikçe ele geçirirken bize bütün kötü alışkanlıkları *ardeur*'ün öğrettiğini düşündüm. Sert ve iyi bir sevişmeyi çok seviyordum, birçok kadından daha fazla. Buna sahip olabilmem her zaman bunu istediğim anlamına gelmiyordu. Bu, bu mükemmeldi. *Ardeur*'ün etkisi altında sevişirken özlediğim şeylerden biriydi. Acil durumlarda beslenmek zorunda kalmak nazikliğin zevkini unutmama sebep olmuştu.

Arzu ettiği konumda kalmaya, hareket etmemeye, bacaklarımı açık tutmaya çalıştım. Kendimi kontrol etmek için uğraşıyordum. "Yakınım."

"O zaman gel."

"Ama..."

"Gel," dedi.

İtiraz edebilirdim, fakat bedenini bedenime yasladı ve orgazm beni yakaladı. Zevkle kıvranmama engel olan tek şey kalçamı sıkı sıkı tutan elleriydi. Yerimde kalmamı istiyordu, devam etti. Ben çığlık atmıyormuşum ve tırnaklarımı kanepenin derisine geçirmiyormuşum gibi devam etti. Çok ama çok zevk alıyordum, ellerim tutunacak bir şey aradı. Ona uzanamadım, tırnaklarımı bulabildiğim ilk yere geçirdim.

"Anita, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!" Ritim değişti. Kendine hakim olmaya çalışıyor, hemen gelmek istemiyordu. Saçlarımı kavradı ve hala içimdeyken dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Açı değişince daha derine indi. Tamamını kullandı. Yine de nazik bir girişti ve hala kontrolünü yitirmemek için mücadele halindeydi. Başımı bir yana yatırıp boynumu yeniden açığa çıkartırken göğsünde ve kollarındaki gerginliği hissettim. "Şimdi," diye fısıldadı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Dişlerini tenime geçirip ağzını derime kilitledi ve emmeye başladı. Artık mücadele etmiyordu, mümkün olduğunca sert ve hızlıydı. Ben yeniden çığlık atmaya başlayınca beni bedeniyle getirdi, ısırığıyla getirdi, gücüyle getirdi. Son bir kez yaslanarak içime boşaldı. Tırnaklarımı koluna geçirdim ve kaba bir çığlık daha attım.

Boynumla beslendi ve beslendiği sürece orgazm devam etti. Onun için, benim için, bizim için. Olayı çok tehlikeli yapan şeylerden biri de buydu. Zevkin ortasında bir yerdeyken bunu unutmak kolaydı. Bu geceki dördüncü kan verişim olduğunu unutmak kolaydı. Ağzını aralayıp kanın bedenime akmasına izin veremeyeceğini düşünemedim. Akşamki partiye bir kısmını saklamamız gerektiği aklıma gelmedi. Onu içimde hissetmekten başka her şeyi unuttum. Bacaklarımın arasına, kendi üzerine boşaldı. Kanım boynumdan akıp elbisemi ve elmaslarımı lekeleyene kadar her şeyi unuttum. Eller bizi ayırdığında Asher hırlayarak arkasına döndü.

Ben hırlamadım. Kanepenin üzerine yığıldım, çünkü başka bir şey yapamazdım. Kırık bir oyuncak gibi kanepe-

nin üzerinde kaldım. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu ve dünya pamukla kaplanmış gibi beyazlara bulanmıştı.

Birisi beni sırtüstü çevirdi. Remus'un yüzü, beyazlığın ortasında açığa çıktı. "Anita, Anita, beni duyabiliyor musun? Kendine gel."

Evet demek istedim ama dünyam kararda, artık kimseye bir şey diyemezdim.

55

Hastanede uyandım. İnsan hastanesi değil, şekil-değiştiren hastanesinde. Yerel şekil-değiştirenlerin acil durumlar için kullandığı binaydı. Beni insanlara götürselerdi, Asher için bir ölüm emri çıkartılabilirdi. Tüylüler hastanesine gitmenin dezavantajı ise kan nakli için kullandıkları kanın insan kanı olmamasıydı. Grubu tutuyorsa insanlara şekil-değiştiren kanı verilebilirdi. Tam tersi de geçerliydi, sadece kendi türlerinden olmayanlardan kan almakta zorlanıyorlardı. Ben 0 negatif olduğum için çok fazla seçeneğim yoktu. Böyle küçük hastanelerde kolaylıkla bulunan bir kan değildi.

Doktor Lillian, karışımıma hangi türü eklemeyi uygun gördüğünü ya da böyle bir şey yapıp yapmadığını söylemedi. Ne olduğunu bilirsem, bunun hangi yaratığın savaşı kazanacağını etkileyeceğini düşünüyordu. Zihnim hala bula-

nık olduğu için tam anlamıyla neden bahsettiğini anlayamadım ama sır vermedi. İçimdeki tüylülerden herhangi birinin savaşı kazanıp kazanmayacağını bir sonraki dolunayda görecektik.

Uyudum ve uyandım, yeniden uyudum ve uyandım. Asher yanımdaydı. Onu görünce şaşırdım, farketmeden nefesimi tuttum.

Bakışlarını benden kaçırıp uzun saçlarıyla yüzünün yaralı tarafını tamamen gizledi. Mükemmel profilini göstererek benimle flört etmiyordu. Sadece gizleniyordu. "Artık benden korkuyorsun," dedi. Sesinde hafif ama kararlı yağmura benzeyen pişmanlık vardı ve gün boyunca süreceğini biliyordum.

İnkar etmeye hazırlandım, sonra vazgeçtim. Ondan korkuyor muydum? Evet. Evet, korkuyordum. Sebebi düşündüğü şey değildi. Boynumdaki sargıya dokundum. Sargının büyüklüğü bile bunun nazik bir ısırık olmadığını belli ediyordu. Kanımı emerken kendini kaybetmişti. Köprücük kemiğimdeki veya kolumdaki yara kadar kötü olamazdı ama yaşlı vampirler bunu genelde yapmazdı. Sargıların içinde kendimi çaylak bir vampirin hatası gibi hissettim.

Sırtını biraz dikleştirdi ve kibiri devreye girdi. "Tavırlarım seni bu kadar rahatsız ettiği için üzgünüm." Sesinde öfke vardı. Böylesi daha iyiydi, ümitsizlikten daha iyi.

"Haklısın, sana kızmaya hakkım var. Erkeklerimi bundan çok daha azı için yatağımdan attığım da doğru."

Öfkesi silindi, ümitsizliği geri geldi. Yüzündeki parıltının yok olmasını izlemek gibiydi. "Benimle, beni en can alıcı yerimden bıçaklamak için mi birlikte oldun?"

"Seni en can alıcı yerinden bıçaklamak istersem bunu bilirsin, ben sadece sohbet etmeye çalışıyorum." Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Su var mı?"

Asher etrafına bakındı. Bir sürahi su ve bir de bardak getiren Remus oldu. Bardağı doldurdu, sonra tereddüt etti, bardağı Asher'a uzattı. İki erkek arasındaki irade savaşını hissedebiliyordum, sonunda Asher bardağı aldı ve yanıma geldi. İçinde kamışı olan suyu bana uzatırken bana bakmadı.

Suyun bayat bir tadı vardı ama soğuktu. Ağzımda ve gırtlağımda soğuk suyu hissetmek çok güzeldi. Sargılı olmayan elimle bardağı kafama diktim. Bunu yaparken parmaklarım Asher'ın eline dokundu. Asher irkildi. Sanki canı yanmıştı ama böyle bir şey olmadığını biliyordum. "Üzerine su mu döktüm?"

"Hayır, çarşafların üzerine biraz döküldü sadece."

"Belle dışında kendimi sakar hissetmeme sebep olan tek kadın sensin."

Ixion bir mendil uzattı. Asher mendili aldı ve çarşafın üzerini sildi.

"Bu bir iltifat mı, yoksa bir hakaret mi?" diye sordum. Sesim daha iyiydi, eskisi kadar kaba değildi. Ne kadar zamandır baygın olduğumu düşünmeme sebep oldu. Sormadım, çünkü çok uzun zaman olsaydı Asher kendisini daha kötü hissederdi. Sohbeti akışına bıraktım.

Çarşafa dökülen suyu mendile emdirmeye çalışmaktan vazgeçti, Ixion'un mendili geri almayı beklediğini düşünerek mendili geri uzattı. Ixion hazır bekliyordu. Mendili aldı ama ikili arasındaki bu alışverişi izlerken yeniden ne kadar uyuduğumu merak ettim. "İkisi de değil, sadece gerçek. Seninle tanıştığımdan beri kendimi böyle hissediyorum."

"Kadınlardan hoşlanan erkekler üzerinde böyle bir etkim vardır."

Bana baktı. Yüz ifadesini okumaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Ben kadınlardan hoşlanan bir erkeğim, değil mi?"

"Belle Morte kadınlar konusunda iyi olmanız için hepinizi eğitti."

"Ve erkekler konusunda. Unutma Anita, bize bir erkeği nasıl tatmin edeceğimizi de öğretti."

Başımla onayladım. "Bunun farkındayım, teşekkürler."

"Bu seni mutlu etmiyor."

"Şaşırıyorum."

Çarşafın ıslanan yerini düzeltti. Sanırım dikkatini odaklayacak bir şey arıyordu. Asher'ı daha önce hiç bu kadar huzursuz görmemiştim.

Odaya girdiği andan itibaren yapmak istediğim şeyi yaptım. Elimi eli üzerine koydum. Dokunmamla durgunlaştı. Ürkütücü ve doğal olmayan bir durgunluktu bu, canlı bir şeye dokunmuyormuşum gibi. Elini çekmek istedi ama ona izin vermedim. Garip vampir güçlerinin beni kendisinden uzaklaştıracağını düşünüyorsa yanılıyordu.

"Anita," dedi. Sesine de duygularını yansıtmamak istedi ama başaramadı.

"Beni neredeyse öldürdüğün için korkmuyorum. Sen beni neredeyse öldürüyordun ama ben hala sana dokunmak istiyorum, beni korkutan şey bu."

Elini elimden çekti. Doğruldu, nihayet bana bakıyordu. "Kusursuz bir biçimde, tamamen, zihnini ele geçirdim. Yapmamdan korktuğun şeyi yaptım."

"Ve şimdi bana dokunmak istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Isırıldığım zaman bunun bir vampiri kontrol etmeme yardımcı olduğunu ilk farkeden sendin. Zihnimi ele geçirdiğini sanmıyorum."

"Benim üzerimde hakimiyet kurduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne dediğimi ben de bilmiyorum. Sadece, gitmeni istemediğimi biliyorum. Bana bir daha dokunmamanı istemiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Ötesini bilmiyorum."

"Birlikte, ne şekilde?"

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var, Asher."

"Zaman, ne için?"

"Seninle seks yapmak çok güzeldi, buna devam etmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Tehlikeliydi demek istiyorsun," dedi. Kucağındaki ellerine baktı.

"Bunu yine yapacağım, Asher."

Kafasını kaldırdı, mutlu değildi. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bu, seni de korkutur, beni de."

"Beni korkutuyor ama seni neden korkutsun?"

"Senin güvenliğin için korkuyorum, ama..."

"Şimdiye kadar iyi bir çocuktun, değil mi?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Karşımdaki erkeğin kalbinin derinliklerine indiğim anlardan biriydi. Dünyanın geri kalanı bulanıklaştı. Vampir gücü veya nekromensim değildi. O kadar parlak ve acı verici bir öngörüydü ki bakışlarımı kaçıramıyordum. "Gözlerime bak, Asher. Daha önce bana yaptığını başka kadınlara yaptığın zaman hayatta kalan oldu mu?"

Bakışlarını kaçırdı, gözlerini benden gizledi.

"Asher," dedim.

Saçlarının arasına gizlenmiş duygudan yoksun yüzüyle bana baktı. "Beni suçladığın şeyi yaptım."

"Bir suçlama değildi," dedim. "Sadece bir tahmindi."

"Benim bir yaratık olduğumu düşünmüyor musun?"

Üzerinde düşündüm. Asher'ı bir yaratık olarak mı görüyordum? "Bunu kasıtlı olarak mı yaptın?"

"Sevişmeye sevdiğim kadını öldürmeyi amaçlayarak başlayıp başlamadığımı mı soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır, sadece bir kez."

"Bir kez?"

"Belle'nin para ve toprak istediği bir lord. Kanser hastasıydı. Güçlü ve gururlu bir adamdı. Acılar içerisinde kıvranarak ölmek istemiyordu. Canını almamı istedi. Acı çekmek yerine, zevk alarak ölmek istedi. Yaşamını ben alırsam, intihar etmezse, ruhunun güvende olacağı gibi garip bir inancı vardı."

Hikayeyi kendisi için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi anlattı. İnsanların henüz aşamadıkları travmalar veya trajedilerden bahsederken kullandıkları bir ses tonuydu.

"Ondan hoşlanıyordun," dedim.

"İyi bir adamdı."

"Yaratık olduğunu düşünmüyorum."

"Kendime zevk vermek için birini öldürüyorsam, yaratık sayılmaz mıyım?"

"Böyle ifade edersen her şey değişir ama senin anlattığın hikaye çok farklıydı. Bu bir zevk döngüsü Asher. Zevk alan sadece sen değilsin, birlikte olduğun kişi de alıyor. Bir an

geldi bu kadarının çok fazla olduğunu, durmamız gerektiğini düşündüm."

"Aklını başından almıştım, özgür iraden yoktu."

"Beni kontrolün altına alabilirsin ama bunu ben istemediğim zaman bana yapamazsın, artık değil. Durmanı istemiyordum, Asher. Bunun yaşadığım en orgazmik deneyim olduğunu söylersem, bir yaratık olduğumu düşünür müsün?"

"Hayır, düşünmem."

"Ara sıra yalnız birlikte olabiliriz. Tabii bundan sonra yalnızken ısırmak yok."

"Bana güvenmiyorsun," dedi.

"İkimize de güvenmiyorum."

Gülümsedi. "Seni neredeyse öldürüyordum. Değerli kanını neredeyse tüketiyordum. Kanepeyi yok ettik, halıyı kaldırdık. Seni neredeyse öldürüyordum Anita, yiyecek için değil, zevk için."

"Güçlerin artıyor, Asher. Sonunda senin de çağırdığın bir hayvanın olacak."

Odadaki korumalara baktı. "Çakallar, evet."

"Jean-Claude, gücün seviyesi arttığı zaman, kendini kontrol etmenin zor olduğunu söylerdi."

Asher elimi tuttu. "Senin sevgini bin tane güce değişmem. Senin tek bir saç telini herhangi bir bölgeye değişmem." Gözleri parıldıyordu, sebebi güç değil göz yaşlarıydı.

"Sana inanıyorum."

"Yeni kanunlarınız bizim normal birer vatandaş olduğumuzu söylüyor Anita, ama biz birer yaratığız. Bu yeni gücün doğuşu yüzünden seni öldürseydim kısa süre sonra sana katılırdım."

"Kendini öldüreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Buna dayanamazdım."

"Ben senin ölmeni istemiyorum."

"Ben de senin ölmeni istemiyorum." Dizlerinin üzerine çöktü ve başını ellerimin üzerine koydu. "Gücümün açığa çıkmasını sağlayan kan değildi Anita, sendin, beni her şeyden daha fazla istemendi. O anda bunu hissettim. Beni istiyordun, Jean-Claude'u, Richard'ı, Micah'yı veya Nathanel'ı değil, beni. Beni, bedenimi, dokunuşumu istiyorsun. Kalbini görebiliyor ve içinde sadece benim olduğumu görebiliyordum." Doğruldu, yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldü. "Beni gerçekten seviyorsun. Jean-Claude ile paylaştığın anılar yüzünden değil, bana acıdığın için, beni ben olduğum için seviyorsun."

"Evet," dedim. "Yoksa beni neredeyse öldürdüğün için sana çok kızardım."

"Bunun için kendimi hiç affetmeyeceğim. Bu dikkatsizliğim yüzünden Jean-Claude istese beni öldürebilirdi."

"Seni seviyor."

Başıyla onayladı. "Evet, seviyor. Seni neredeyse öldürdüğüm için beni öldürmeyeceğini anlayana kadar ondan hep şüphe ettim. Herkesin sevgisinden şüphe ettim Anita, artık etmeyeceğim. Beni seviyor, yoksa odaya girip ne yaptığımı gördüğü anda beni öldürürdü."

Özeti buydu. Ben neredeyse ölmüştüm. Asher'ın kendine ait bir hayvanı vardı. Jean-Claude yaşananlar için Asher'ı öldürmemişti. Ben, beni neredeyse öldürdüğü için Asher'ı öldürmeyecektim. Jean-Claude, Asher'ın benimle yalnız sevişmesini yasaklamıştı. Buna bir itirazımız olmazdı çünkü Asher ve ben karanlık bir sırrı pay-

laşıyorduk. Yaptığımız şeyden o kadar çok zevk almıştık ki bunu bir daha yapmak için birbirimize güvenemiyorduk.

Ben bir succubus'tum. Bir vampirdim. Kan emmiyordum ama seksle besleniyordum. Beslenmezsem sadece Damian'ın değil, Nathaniel'ın da hayatı tehlikeye giriyordu. Ben de ölecektim. Sanırım Jean-Claude kendisini ve Richard'ı benden koruyabilirdi, çünkü kendi güç üçlememi kontrol etmeyi öğrenmezsem hepimizi öldürebilirdim. *Pomme de sang* adayları içerisinde London birinci seçimim değildi. Keşke ondan daha çok hoşlansaydım. Ondan nefret etmesem de, onu evime almaya korkuyordum. Bence evcil biri değildi. Requiem besin zincirinin bir halkası olsa da sadece yiyecek değildi. Gerçek aşkın peşindeydi. Onu suçlayamazdım ama ona yardım da edemezdim. Seks harikaydı ve beni korkutuyordu. Yüzlerce yıllık vampirleri duygusal yönden incitmek bazen çok kolay olabiliyordu. Garipti.

Bir haçı ipeğe sarıp kadife bir keseye koydum ve yastığımın içine yerleştirdim. İşe yarıyordu sanki. Artık Karanlık Anne rüyaları görmüyordum. Vampir aşıklarım veya benim için kazalar sona ermişti. Elimde adresi olsaydı Merlin'e bir teşekkür notu gönderirdim.

Sampson güçlerini açığa çıkartmasına yardımcı olacağıma söz verdiğim için bizimle kaldı, Gücümü geri kazanmama yardım ediyordu. Auggie'den Haven'ı Chicago'ya geri götürmesini istedim. Haven'a dokunmayı çok istiyordum ve bu çok tehlikeli bir oyundu. Yerel aslanadamlar başka birini bulmaya çalışsa da ben Haven'ı özlüyordum. Aslanım onu özlüyordu ama yanımızda kalması iyi bir fikir değildi.

Hamile değildim, evet! Ama hamile olduğumu düşündüğüm dönemde Nathaniel, Jean-Claude, Micah ve Augustine'le korunmasız seks yapmıştım. *Ardeur*'ü beslediğim zaman kimse London'a bir prezervatif vermeyi akıl etmemişti. Yine de, bu sefer mermiler hedefi bulmamıştı. Tanrı'ya şükür. Erkek arkadaşlarımdan birinden hamile kalmakla başa çıkabilirdim ama Augustine'den hamile kalırsam ne yapardım bilemiyordum. Sanırım bundan sonra bedenime prezervatifler bantlayacaktım. Acil bir durumda birinin bandını çıkartacak ve gerektiği gibi güvende olacaktım. Aşıklarım insan olmadığı için hastalıklara karşı güvendeydim. Hamilelik, beni tehdit eden tek hastalıktı. Adet dönemlerim hala düzensizdi. Doktorum bir sorunum olmadığını, düzensizliğin stresten kaynaklanabileceğini söylemişti. Literatürde ilk dolunayına kadar şekildeğiştirenlerin düzensiz adet dönemlerinden geçtiğinden bahsediliyordu. Ya da doktorum benim iki ayaklı, metafizik bir mucize olduğumu düşündüğü için, herhangi bir şey olabilirdi. Belki de aklımıza gelmeyen bir şeydi. Folik asit almamı tavsiye etti çünkü yen doğanlarda vampirler veya kurtadamlarla ilgili olmayan sorunlar da yaşanabiliyordu. Dediğini yaptım. Bir terapiste veya tatile gitmemi tavsiye etti. Tatil mi? Ben mi? Nereye gidecektim ve ne yapacaktım? Tanrım, yanıma kimi alacaktım?

Nathaniel'ı ve Micah'yı bana verenin vampir güçlerim olduğunu düşünmemeye çalıştım. Tanrım, onları bana veren kendi güçlerimdi. Neden Richard'da işe yaramamıştı? Jean-Claude'a göre sebebi Richard'ın hayattan ne beklediğini bilmemesiydi. Belki bir gün Richard da kalbinin ne istediğini anlardı. Sürekli insanlarla flört ediyordu. Birlikte

olduğu tek doğaüstü kadın bendim. Richard kendi evi için beyaz çitler satın alacağını söyledi.

Ben ferforje demirlerin ardında mutluydum. Tepesinde dikenleri olan siyah demirlerin. Beyaz hiçbir zaman benim rengim olmamıştı zaten.

